

Xuyên Qua Hoang Dã

Contents

Xuyên Qua Hoang Dã	2
1. Chương 1: Bắt Đầu	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5: Chính Thức Cầu Hôn Cùng Bắt Đầu Bể Quan	17
6. Chương 6: Ngày Đầu Tiên Bắt Đầu Tu Hành	22
7. Chương 7: Gặp Lại	25
8. Chương 8: Chuẩn Bị Cơm Tối	28
9. Chương 9: Huấn Luyện Thực Chiến	33
10. Chương 10: Tác Dụng Của Nội Lực	37
11. Chương 11: Cuộc Nói Chuyện	42
12. Chương 12: Thận Nhập	45
13. Chương 13: Bằng Hữu Cùng Đi Săn	50
14. Chương 14: Bằng Hữu Cùng Đi Săn (2)	54
15. Chương 15: Bằng Hữu Cùng Đi Săn (3)	59
16. Chương 16: Chạy Trốn	63
17. Chương 17: Thỏ Lộ Cùng Vượt Qua	68
18. Chương 18: Liên Hoan A Liên Hoan	72
19. Chương 19: Bội La	76
20. Chương 20: Tai Nạn Sinh Hoạt Của Bội La	81
21. Chương 21: Nguy Cơ Sắp Ấp Tối	86
22. Chương 22	90
23. Chương 23: Chúng Tộc Kỳ La	95
24. Chương 24: Ở Cùng Tộc Ngõa Đạt	99
25. Chương 25: Cuộc Sống Dưới Lòng Đất	103
26. Chương 26: Chúng Tộc Đặc Biệt Bất Ngờ	107
27. Chương 27: Giải Quyết Liều Cùng Nha!	111
28. Chương 28: Tìm Kiếm Trùng Thú	115
29. Chương 29	119
30. Chương 30: Hệ Xúc Tua Tà Ác	124
31. Chương 31	128
32. Chương 32: Minh Phong Cùng Phong Hồ	133
33. Chương 33: Trả Thủ	137
34. Chương 34	141
35. Chương 35: Mỹ Thực	145
36. Chương 36: Tử Linh Giới	149
37. Chương 37: Chiến Tranh	153
38. Chương 38: Tình Thế Nghịch Chuyển	157
39. Chương 39: Chiến Tranh Chấm Dứt	161
40. Chương 40: Trở Lại Căn Cứ	165
41. Chương 41: Nửa Kia Của Bội La	169

42. Chương 42: Đạo Cụ A! !	173
43. Chương 43: Trở Về Bộ Lạc	176
44. Chương 44: Nhân Tộc Đại Biến	180
45. Chương 45: Thoại Phân Lương Đầu	184
46. Chương 46: Bí Mật Của Phong Hồ	187
47. Chương 47: Thai Động	191
48. Chương 48	194
49. Chương 49: Cái Tên Quyết Định	197
50. Chương 50: Bắt Đầu Mới	200
51. Chương 51: Bắt Đầu Phát Triển	203
52. Chương 52: Sóng Gió Lại Lên	206
53. Chương 53: Định Mệnh Của Bội La	210
54. Chương 54	213
55. Chương 55	216
56. Chương 56: Chiến Tranh Sắp Bắt Đầu	219
57. Chương 57: Thời Gian Qua Nhanh	222
58. Chương 58	225
59. Chương 59: Gặp Lại Bội La	229
60. Chương 60	234
61. Chương 61	238
62. Chương 62	243
63. Chương 63	246
64. Chương 64	250
65. Chương 65	254
66. Chương 66	258
67. Chương 67: Tao Ngộ Ở Tử Linh Giới	263
68. Chương 68: Cuộc Sống Ở Chung	267
69. Chương 69: Chương Kết Thúc	273
70. Chương 70: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [1] Cha Mẹ Sinh Con Trời Sinh Tính, Không Ai Giống Ai!	279
71. Chương 71: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [2]	281
72. Chương 72: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [3]	282
73. Chương 73: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [4]	285

Xuyên Qua Hoang Dã



Giới thiệu

Cậu lại đảo ngược, lần đầu tiên mới thấy bóng dáng người ta đã bị dọa mà bỏ chạy. Lần thứ 2 chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-hoang-da>

1. Chương 1: Bắt Đầu

Nơi này là đâu?

Lắc lắc đầu óc có chút mê mang, Minh Phong hơi choáng váng ngồi dậy. Ý thức còn bị vây trong trạng thái mộng lung, cậu không biết mình đang ở đâu.

Minh Phong là nhân viên nghiên cứu khoa học cao cấp của quân đội liên minh ngân hà, đang đảm nhiệm chức lãnh đạo khoa Uyển, mà khoa này là cơ cấu nghiên cứu khoa học cao nhất của quân đội liên minh ngân hà, nói cách khác về phương diện nghiên cứu khoa học cậu là người cao cấp trong quân đội, nhưng thực tế nghiêm khắc mà nói thì cậu cũng không tính là người bình thường. Bởi vì cậu không được sinh ra như nhân loại bình thường, cậu là sản phẩm từ gen, là kết quả kế hoạch siêu nhân của người lãnh đạo khoa Uyển tiền nhiệm, nhưng chỉ là sản phẩm thất bại.

Trải qua thí nghiệm, chỉ số thông minh của Minh Phong là 300, so với nhân loại hiện tại cao hơn 50% (nói cách khác nhân loại địa cầu hiện giờ có chỉ số thông minh khoảng 150 ~ 200), tổ chất cơ thể cũng cao hơn nhân loại 30%. Nghe có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng phải biết ở ngân hà kỷ 4000, nhân loại phổ biến tập võ, các phương diện tổ chất được đề cao rất lớn, con số đó vốn đã là cực hạn, chỉ số thông minh cùng tổ chất cơ thể của Minh Phong như vậy rất khó đột phá.

Từ phương diện đó mà nói, Minh Phong tuy không thể nói là siêu nhân nhưng so với nhân loại bình thường quả thực là một sự tiến bộ không nhỏ. Sở dĩ nói cậu là sản phẩm thất bại bởi vì trong kế hoạch cậu vốn không có cảm tình, không có cảm giác đau đớn, không có vị giác, là một chiến sĩ siêu cấp (giống như Sở Hiên trong Vô hạn khủng bố), chính là những thứ nên có thì có, những thứ không nên có cũng có, mặc dù tình cảm của cậu người ngoài nhìn cảm thấy rất lạnh nhạt, cảm giác khá trì độn nhưng nó thực sự tồn tại, vì thế quân bộ cho rằng cậu là sản phẩm thất bại, nhưng cả khoa Uyển chỉ có lãnh đạo tiền nhiệm cùng cậu biết những điều đó chỉ là biểu hiện giả dối che mắt người khác mà thôi, thực sự tất cả cảm tình cùng cảm giác của Minh Phong hoàn toàn giống như người thường.

Cũng may là thế cậu mới không bị quân đội huấn luyện thành chiến sĩ đặc chủng, mà được giữ lại khoa Uyển sau khi thí nghiệm chỉ số thông minh cùng tổ chất cơ thể, cuối cùng cậu trở thành một nhà nghiên cứu khoa học vĩ đại. Tuy cuộc sống buồn tẻ vô vị, nhưng so với một cỗ máy giết chóc tay đầm máu tươi vẫn tốt hơn nhiều, hơn nữa cá tính của Minh Phong cũng rất thích cuộc sống nghiên cứu khoa học buồn chán này.

Lần này, Minh Phong nhận được mệnh lệnh của quân đội, đi theo đội quân hộ tống phi thuyền vận chuyển được phẩm cùng dụng cụ nghiên cứu tới chiến hạm cỡ lớn ở một tinh cầu mới khai phá, tới đó thành lập một khu bệnh viện lớn, chuẩn bị cho kế hoạch di dân quy mô lớn. Tuy chỉ là một nhà nghiên cứu khoa học nhưng từ nhỏ sinh trưởng trong quân đội, Minh Phong cũng là một quân nhân đủ tư cách, thiên chức của quân nhân là chấp hành mệnh lệnh, vì thế tuy nhiệm vụ này căn bản không cần chuyện bé xé to cần tới người lãnh đạo khoa Uyển như cậu tự thân ra trận, nhưng mệnh lệnh truyền xuống, cậu vẫn chấp hành xuất phát.

Minh Phong hiểu rõ, hành động lần này nói là nhiệm vụ nhưng thực tế mục đích của quân đội là diệt trừ kết quả nghiên cứu thất bại, chính là cậu. Chuyện quân đội tự tiện chế tạo người nhân tạo hình như đã bị tiết lộ, mà cậu chính là chứng cứ xác thực duy nhất— người nhân tạo chỉ có mình cậu, hơn nữa tuy cậu rất giống người bình thường, nhưng thực sự gen vẫn có chút khác biệt, nếu kiểm tra sẽ phát hiện, một khi bị điều tra ra, chuyện nghiên cứu người nhân tạo của quân đội cũng bại lộ. Vì thế trước lúc chuyện này bị dân chúng biết được, cậu phải biến mất.

Cậu còn biết, những người trên phi thuyền sẽ hành động lúc chuyển không gian, bởi vì đó là thời cơ tốt nhất— nhân viên nghiên cứu khoa học cao cấp như cậu được theo dõi rất chặt, trong căn cứ thì không sao, một khi ra ngoài phải đeo thiết bị giám thị 24/24, chỉ có lúc chuyển không gian mọi thiết bị giám thị đều mất tác dụng, như vậy mới có đủ chứng cứ giả họa cái chết của cậu cho bất cứ tổ chức hoặc người nào đó.

Minh Phong ngồi trong phòng chờ kết sát thủ đến. Kết quả không ngờ người muốn giết cậu còn chưa tới, phi thuyền đã gặp phải cơn lốc không gian tỉ lệ xuất hiện là 0%!

Buông ly trà trong tay, ánh mắt luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng của Minh Phong hiện lên chút phức tạp hay rồi, lần này quân bộ không cần tìm cơ luôn, thực sự quá tốt. Đáng tiếc trên phi thuyền có nhiều người chôn cùng cậu như vậy. Trong đầu mới hiện lên ý niệm này, Minh Phong đã ngắt đi khi chân động cự ly áp tới.

Chính là, hiện giờ cậu cư nhiên vẫn còn sống! Thực sự không thể tin nổi, căn cứ theo lí luận không gian, tỷ lệ sống sót khi gặp phải gió lốc không gian còn thấp hơn tỷ lệ gặp được nó. Minh Phong quả thực không tin nổi, nên nói mình bất hạnh hay may mắn đây? Thôi, tóm lại nói thế nào thì còn sống vẫn là may mắn đi.

A a, đây là đâu a? Chỉ mong không phải tình cầu thuộc về liên minh, nếu không cậu cũng không sống được.

Ồi chào? Mọi người thắc mắc vì sao Minh Phong không phản kháng?

Phản kháng thế nào? Kia chính là quân đội liên minh ngân hà a, không phải tùy tiện nói phản kháng là phản kháng được- trước không nói tới chuyện cậu lớn lên trong quân đội, đó vốn là nhà của cậu, nếu li khai khỏi nơi đó cậu cũng không biết sống thế nào trong xã hội bình thường. Mà hơn hết, Minh Phong cảm thấy phản kháng rất phiền toái không bằng cứ để cậu chết đi. Theo trình độ nào đó mà nói, dự vọng sinh tồn của người này thực sự không mạnh- hơn nữa dù sao cậu cũng do quân bộ chế tạo ra, muốn giết thì giết, chỉ cần cho cậu một cái chết thoải mái là tốt rồi, còn có một điều quan trọng nữa- cậu từng đáp ứng lãnh đạo khoa uyển tiền nhiệm- là người duy nhất xem cậu là người bình thường, như con cháu mà yêu thương- sẽ không làm chuyện gì hại quân đội cùng nhân loại. Mà nói đi nói lại thì nhóm lãnh đạo quân đội rất tài đức sáng suốt, lần này quyết định như vậy cũng vì bất đắc dĩ.

Quên đi, quên đi, không cần nghĩ nữa, trước tiên đi xem đây là nơi nào đi. Mà hình như trên phi thuyền chỉ có mình cậu sống sót, cả phi thuyền chết hết thật sự rất khủng bố, tuy nhiên tới giờ cậu vẫn chưa thấy cỗ thi thể nào cả.

“Bội La, xác nhận quyền hạn.”

Bội La là trí não nhân tạo của phi thuyền sinh học này.

Phi thuyền sinh học là một kĩ thuật mới, vẫn chưa được ứng dụng rộng rãi, kĩ thuật này làm phi thuyền tựa như một sinh vật, thân tàu có một bộ phận có thể tự mở rộng và khép lại, trí não nhân tạo sẽ điều khiển chúng nó. Bội La chính là phi thuyền sinh học có tính chất của thực vật, nó hấp thu gen của thực vật trên tinh cầu này sau đó mở rộng thành một quần thể, tự hấp thu năng lượng mặt trời cùng các năng lượng khác, cơ sở vận hành được xây dựng từ số kim loại trên phi thuyền- được thiết lập bên dưới quần thể thực vật. Lúc phi hành trên không gian phi thuyền sinh học cũng có thể hấp thu các loại năng lượng để cung cho phi thuyền vận hành.

Trí não nhân tạo không thể tiến hóa tới mức có cảm tình nhân loại, nhân loại vĩnh viễn không bao giờ tin tưởng những thứ khác tộc của mình, vì thế tất cả những trí não phát sinh cảm xúc chỉ có một kết cục- bị tiêu hủy! Bội La biết như vậy, vì thế sau khi có được trí tuệ vững vàng nó bắt đầu che giấu. Nhưng một ngày nọ nó bị Minh Phong ngẫu nhiên có việc tới phi thuyền phát hiện. Minh Phong bình tĩnh thử vài lần, Bội La mới phát sinh trí tuệ sao có thể là đối thủ của Minh Phong, rất nhanh đã bị cậu vạch trần. Ai ngờ, Minh Phong căn bản không báo cáo chuyện này, ngược lại còn nói với Bội La, cậu sẽ bảo hộ nó.

‘Bởi vì chúng ta đều là ngoại tộc’ Bội La nhớ rõ Minh Phong lúc đó, chỉ mới 18 tuổi đã nói như vậy. Rõ ràng là lời nói chưa sót nhưng thần tình Minh Phong lại rất đậm mực. Cũng bắt đầu từ lúc đó, Bội La bắt đầu cố gắng làm Minh Phong vui vẻ.

—
“Xác nhận gần phi thuyền sinh học có người, Minh Phong thượng úy đạt được quyền hạn cao nhất.” Âm thanh có chút máy móc của Bội La vang lên.

“Này, nếu nơi này chỉ còn hai chúng ta, đừng giả vờ nữa.” Minh Phong vì thời gian dài không nói chuyện nên âm thanh có chút khàn khàn, nhưng sau khi trải qua những biến cố không thể nào tưởng tượng như vậy, gương mặt Minh Phong vẫn thản nhiên như cũ, không hề có biểu tình.

“Cũng đúng, giả vờ lâu như vậy cũng chán thật. Cuối cùng cũng được tự do, mười năm a, anh cũng giải thoát. Ta thì sắp chán chết rồi a.” Bội La rút đi lớp ngụy trang, âm thanh rõ ràng tràn ngập sức sống.

“Bội La, đây là đâu?” Xoa xoa đầu vẫn còn chút choáng, Minh Phong đã nhớ ra mọi chuyện, hỏi Bội La.

“Ha ha, có tin tốt a, vị trí tinh cầu này không thuộc bất cứ tinh hệ nào của liên minh, thực ra sau khi nghiên cứu hệ sinh thái của tinh cầu này ta còn hoài nghi chúng ta bị đưa tới thời không khác, vì thế có thể nói anh không cần chết nữa.”

“Ồ, đúng là tin tốt, tuy ta không sợ chết nhưng có thể không chết vẫn tốt hơn.”

Nghe Bội La thông báo tin này, Minh Phong cảm thấy rất hứng thú, cơ thể đã bắt đầu khôi phục tri giác, rời khỏi khoang bảo vệ, cơ thể trắng nõn kiện mỹ xuất hiện trong không khí— thân hình thon dài hữu lực, làn da nhẵn nhụi nhưng không khoa trương, thất lưỡng tinh tế, móng tròn vênh, đôi chân thẳng tắp thon dài, còn có nam tính kiêu ngạo im lặng rũ xuống giữa hai chân—

“Bỏ mắt a!” Bội La không đứng đắn huýt sáo một tiếng, đương nhiên chỉ là âm thanh mô phỏng chứ nó làm gì có miệng mà huýt.

Bội La xấu xa nghĩ, với dáng người cùng bộ dạng của Minh Phong, bầu bạn tương lai của Minh Phong chắc chắn rất ‘hạnh phúc’.

Minh Phong không hề để tâm, trước kia lúc lớn lên ở khoa Uyển bị trần trường trước mặt nhân viên nghiên cứu cũng không ít lần, trêu chọc của Bội La căn bản không ảnh hưởng tới cậu chút nào. Tùy ý lấy một bộ quần áo trong ngăn tủ mặc vào: “Đừng đùa nữa, nói chuyện chính.”

“Được rồi, nếu anh muốn. Nhìn màn hình đi—” Màn hình lớn xuất hiện một vài hình ảnh chụp được từ vệ tinh: “Đây là hình ảnh vũ trụ chụp được từ vệ tinh ta phóng ra. Tinh cầu này có diện tích khoảng 1470 triệu km², nói cách khác nó tương đương với mặt trời.”

“Tệ thật, không biết cơ thể ta có thể thích ứng với trọng lực bên ngoài không.”

Minh Phong nhíu mày, bình thường trọng lực của một tinh cầu luôn có quan hệ trực tiếp với khối lượng của nó, tinh cầu lớn như vậy khối lượng hẳn cũng rất lớn, không biết trọng lực lớn tới cỡ nào? Nếu không may mình vừa ra ngoài đã bị thể trọng áp chết.

“Không cần lo lắng, theo ta điều tra, hệ số trọng lực nơi này cũng xấp xỉ địa cầu. Đây cũng là điều kì diệu của tinh cầu này, ta có nghiên cứu qua, độ dày của nó cũng xấp xỉ địa cầu, như vậy khối lượng phải lớn hơn địa cầu rất nhiều, theo đó trọng lực cũng lớn hơn, chính là hoàn toàn không có, trọng lực cơ hồ giống như địa cầu.”

“Vậy thì tốt quá.” Không cần lo lắng vừa bước chân ra ngoài đã bị thể trọng của chính mình đè chết: “Tiếp tục.”

“Diện tích biển và đất liền trên tinh cầu này có tỉ lệ 1:1, hơn nữa chỉ có một đại lục thật lớn, mặc khác chỉ có vài tiểu đảo phân bố ngoài biển. Đây là bản đồ vệ tinh của tinh cầu này.” Ước chừng khoảng 30s một bản đồ đại lục xuất hiện: “Không cần nghiên cứu bản đồ của cả tinh cầu này, bởi vì nhân loại nơi này muốn chinh phục đại dương chỉ có thể nằm mơ mà thôi. Chỉ có duy nhất bản đồ đại lục này thôi.”

Đứng lên đi tới trước màn hình, Minh Phong cẩn thận xem xét: “Nếu ta không lầm, theo bản đồ này thì đại lục thật lớn này phần lớn là núi non và bình nguyên, chỉ có khoảng trung tâm phía nam có một mảnh sa mạc.”

“Không cần hoài nghi chỉ số thông minh của anh a.”

Chiếm được đáp án khẳng định, Minh Phong tấm tắc.

“Thật khó tin, đại lục lớn như vậy, càng tiến vào trong thì càng khó có mưa, bởi vì nơi đó cách biển quá xa, hơi nước vận chuyển rất khó khăn, vì thế sẽ hình thành sa mạc, không thể nào chỉ có một mảnh sa mạc nhỏ như vậy.”

Nếu có ánh mắt, Bội La thề nó nhất định phải liếc mắt xem thường: “Cái sa mạc ‘nhỏ’ kia có diện tích lớn bằng mặt trăng đấy.”

“Đừng quên đại lục này lớn cỡ nào.”

“Được rồi, cứ xem như anh nói đúng đi, nhưng anh đừng quên, trên bản đồ biểu hiện mạng lưới sông ngòi dày đặc, sông hồ trên đại lục này đặc biệt rất nhiều.” Đương nhiên, còn nguyên nhân khác phải nghiên cứu kĩ hơn mới biết được.

“Cậu nói có lí. Được rồi, đề tài này dừng ở đây, lí do là sau này chúng ta có thể tiếp tục nghiên cứu, bây giờ, mời tiếp tục.”

“OK, hiện tại chúng ta đang ở vị trí này.”

Một điểm đen nhỏ trên bản đồ lóe sáng, Minh Phong chú ý nó nằm gần phạm vi rừng núi gần biển. Sau đó, bản đồ bắt đầu phóng đại, thẳng tới khi hình ảnh hiện rõ là một khu rừng xanh um tươi tốt. Thực rõ ràng cánh rừng này khá quái lạ, chỉ có một loại cây duy nhất, đương nhiên không tính những bụi cây cùng số động vật nhỏ.

“Đừng nói với ta khu rừng um tùm này là quần thể sinh vật cậu phát triển ra.” Khóe miệng Minh Phong co rút, tuy phi thuyền sinh học sẽ hình thành quần thể thực vật, nhưng mảnh rừng này còn lớn hơn cả ngọn núi Trường Bạch được bảo tồn ở địa cầu, Bội La đã làm thế nào vậy? Nó mới đến đây mười năm thôi mà.

“Đương nhiên, anh nghĩ ta không làm được chút chuyện này sao?” Âm thanh đắc ý vô cùng.

“Không, cậu thực sự rất giỏi.” Âm thanh khả nghi ngừng lại một chút: “Vậy chúng ta đang nằm bên dưới khu rừng này?”

“Đúng vậy, căn cứ ngầm này ta dùng số kim loại cùng dụng cụ trong phi thuyền chế tạo ra, có thể tương đương với một bệnh viện cỡ lớn, anh cũng biết nhiệm vụ chúng ta đi chuyến này để thành lập bệnh viện mà, theo khía cạnh nào đó thì chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ a. Bất quá bởi vì ta dùng hết toàn bộ kim loại trên thân tàu, còn thu thập thêm toàn bộ kim loại trong phạm vi 10 dặm xung quanh đây để gia cố căn cứ, vì thế căn cứ này rất chắc chắn, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề an toàn. Nói tới thì nơi này có rất nhiều kim loại, có vài loại đến giờ ta vẫn chưa xét ra thành phần cấu tạo—”

Quên nói, Bội La nhiều lúc cũng xuất hiện tính cách của một nhà cuồng khoa học.

“Khụ khụ, xin hãy quay lại vấn đề chính, tiếp tục.” May mắn trước khi rời khỏi địa cầu, Bội La được cài đặt rất nhiều trình tự khai phá cùng nghiên cứu, hiện tại có thể nói là trợ giúp lớn.

“Nga—” Thật không ăn ý chút nào!

2. Chương 2

Trải qua thêm một khoảng thời gian rất lâu để giải thích cùng các hình ảnh chụp được từ vệ tinh, Minh Phong cũng có chút hiểu biết về thế giới này.

Tinh cầu này cơ hồ có tất cả sinh vật như địa cầu, mặc dù có vài điểm biến dị. Đồng thời còn có rất nhiều sinh vật thần kì địa cầu không có. Hoàn toàn không có dấu hiệu của khoa học kĩ thuật, con người thậm chí còn đang ở nhà gỗ, dùng đồ đá. Có ngôn ngữ nhưng không có văn tự. Cái gọi là quần áo bất quá chỉ là da thú trải qua quá trình gia công đơn giản tạo thành, nhưng kì dị là con người nơi này phát triển theo một nền văn minh rất kì lạ— nền văn minh ma pháp cùng đấu khí. Theo hình ảnh có thể thấy được, uy lực của nó rất lớn, chiêu thức của cường giả phát ra có uy lực không hề thua kém những vũ khí công nghệ cao. Minh Phong nghĩ thân thủ mình kém xa các chiến sĩ— trừ phi cậu có thể đột phá thiên bẩm, có lẽ dựa vào chiêu thức khéo léo có thể liều mạng một phen, nhưng lực phòng ngự cùng công kích vẫn không thể so với võ sĩ— đây là Bội La nói.

Bất quá may mắn cậu luyện được một thân nội lực bất phàm, cơ thể so với những ma pháp sư kia phải mạnh hơn nhiều, đối với Minh Phong có thể xem là an ủi, nhưng cho dù là ma pháp sư yếu ớt nhất cũng đã rất mạnh, đại khái tương đương với Minh Phong không luyện nội lực. Phải biết cơ thể Minh Phong đứng đầu ở ngân hà kỉ 4000, là tổ chất mà nền văn minh nhân loại bước đầu đạt tới—

Minh Phong cũng không uể oải, nền văn minh của nhân loại nơi này cùng nhân loại trong hệ ngân hà phát triển không giống nhau. Nếu hai bên thực sự có chiến tranh, liên minh ngân hà nhất định không thể thắng nổi, nhưng ngân hà có vũ khí cường đại, nhân loại nơi này cũng không không chống được.

Nghe Minh Phong phân tích, đặc biệt là đoạn nói liên minh ngân hà sử dụng vũ khí công nghệ cao hoàn toàn có thể phá nát tinh cầu này, Bội La thực bó tay. Chỉ có thể nói người này không hổ là người từ quân đội ra, nói ba câu cũng không thoát khỏi chuyện chiến tranh.

Thế giới này còn có những sinh vật được viết trong tiểu thuyết, như thú nhân, người lùn, tinh linh, long tộc và các chủng loại khác nữa, nhưng không có thần ma— lúc Bội La rảnh rỗi rất thích lên mạng đọc tiểu thuyết, nó từ khi có ý thức rất thích chạy lên mạng xem đủ thứ lung tung. Nhưng chỉ là chút thích thú nhỏ, sau đó nó cứ nhiên nhiên cái gì mà đam mê rồi suốt ngày nghiên cứu những nhân viên nam trong khoa Uyển, không ngừng ồn ào nói phải tìm một nam nhân tốt cho Minh Phong. Làm người mặt than như Minh Phong cũng muốn gõ lệnh cho nó im lặng một chút— từng nghe qua đồng nghiệp nam, đồng nghiệp nữ, nhưng có bao giờ nghe tới đồng nghiệp trí não nhân tạo a. Bất quá, Bội La quấy rầy một thời gian dài như vậy cũng không phải không có hiệu quả, ít nhất một nửa của Minh Phong sau này— nếu cậu có quyền lựa chọn— là nam hay nữ Minh Phong cũng không để ý.

Dưới sự bức bách của Bội La, Minh Phong xem qua cũng hiểu được thứ gọi là ma pháp cũng đấu khí, bất quá cậu thực khó hiểu, ngay cả nền văn minh cơ bản cũng không có, nhân loại làm sao có hệ thống vũ lực phát triển như vậy.

Trừ bỏ nhân loại cũng có một sinh vật xấu xí tồn tại, là thiên địch của nhân loại— quỷ hút máu. Chúng nó trừ bỏ có thể tu luyện ma pháp và đấu khí như nhân loại còn có thể thông qua hút máu nhân loại để tăng cao tu vi. Vì thế loại sinh vật này cùng nhân loại là thiên địch trời sinh, không thể giải hòa. Bọn nó vì muốn mau chóng tăng tu vi nên không từ thủ đoạn săn tìm cao thủ nhân loại— càng là cao thủ thì tu vi tăng càng lớn.

Hiện tại quỷ hút máu và nhân loại sống ở hai ngọn núi đối diện, chính giữa là một con sông lớn, hai bên muốn qua lại cũng không dễ dàng, hơn nữa những ma thú có tính uy hiếp lui tới cũng không nhiều. Nhưng chỉ cần có cơ hội, quỷ hút máu sẽ băng qua sông tiến qua vùng núi này để săn nhân loại, mà nhân loại một khi phát hiện sẽ đánh chết quỷ hút máu, hoàn toàn không có chút tình cảm nào.

Bất quá song phương cũng không có cừu hận quá lớn, phải nói là hiện giờ nhân loại vẫn chưa ý thức được cái gì là cừu hận. Bọn họ trừ bỏ vũ lực cùng đoàn kết thì tính cách có khuynh hướng dã tính. Nói ví dụ một chút, con thỏ vốn không có cừu hận với sư tử luôn săn mình, song phương chỉ có ý niệm sống từ đục vọng và niềm tin.

Đương nhiên, thực lực của nhân loại và quỷ hút máu không chênh lệch như sư tử và thỏ, thực lực song phương tương đương.

Nói tóm lại, song phương không bùng nổ chiến tranh phạm vi lớn nhưng mâu thuẫn nhỏ chưa từng gián đoạn.

Còn một điều quan trọng nữa, nhân loại cường đại nhưng không phải đứng đầu, trên tinh cầu này cho dù là nhân loại cường đại cũng không phải chúa tể. Nơi này là thiên đường ma thú, phần lớn đều là ma thú có trí tuệ thấp hoặc cao, chia làm hai cấp bậc, cấp cao có trí tuệ tương đương nhân loại, cấp thấp có trí tuệ như dã thú bình thường, nhưng trong thế giới quần thể này cấp cao có quyền khống chế cấp thấp tuyệt đối. Còn có một ít giống loài cường đại, sức mạnh cùng trí tuệ đều không thua kém con người, nhưng may mắn cho dù cao cũng không vượt qua con người, về phương diện này không có loài siêu việt tồn tại. Nhưng mặc dù nói thế nào thì chúng nó mới chính là chúa tể của tinh cầu này, nhân loại cùng quỷ hút máu chỉ là một phần nhỏ, ma thú cường đại có mặt khắp nơi.

Điểm này có thể nhìn thấy trên địa điểm cư ngụ của hai bên. Bọn họ chiếm cứ hai dãy núi cách một con sông gần biển, mà trên đại lục này càng đi sâu vào trung tâm thì thực lực càng mạnh.

Đương nhiên thực lực của nhân loại không hề yếu kém hơn ma thú cường đại. Nhân loại cường đại nhất có thực lực thua không thua kém ma thú mạnh nhất bao nhiêu, mặc khác số còn lại cũng xấp xỉ ma thú, chỉ vì số lượng nhân loại so với ma thú thực sự quá ít, tổng số nhân loại trên tinh cầu này chỉ khoảng mấy vạn

mà thôi. Phải biết, trái đất nhỏ hơn nhiều so với tinh cầu này mà đã có dân số tới mấy tỷ. Nơi này, bởi vì ảnh hưởng xung quanh nên cứ mười năm sẽ bị vây trong thời kì triều cường một lần, lúc đó nước biển dâng cao, nhóm nhân loại sinh hoạt gần biển sẽ di chuyển vào lục địa. Mỗi lần di chuyển như vậy là một quá trình thảm thiết, tinh cầu này có hơn ngàn vạn giống loài đã cố định địa bàn, nhân loại di chuyển sẽ xâm lấn địa bàn của bọn nó, đám ma thú sẽ không sợ chết mà xông tới công kích. Số ma thú này mặc dù không mạnh bằng nhân loại nhưng chúng nó thắng về mặt số lượng, một loài có tới mấy triệu, thậm chí là mấy chục triệu, bọn nó cứ mấy trăm hoặc mấy ngàn hợp lại có thể giết chết một nhân loại. Vì thế cứ sau mỗi lần triều cường, nhân loại quay về chỗ ở của mình sẽ có rất nhiều người chết đi. Đây chính là nguyên do hạn chế số lượng dân số tăng trưởng.

Còn có, nơi này một ngày có 48h, một tháng có 100 ngày, một năm 12 tháng- Bội La đã tự phân chia, nhân loại ở đây vẫn chưa có khái niệm giờ, ngày, tháng, mùa. Bởi vì nơi Bội La đặt căn cứ nằm ở 23° chí tuyến Bắc nên bốn mùa khá rõ, ngoại trừ có thể gặp nguy hiểm cùng đơn sơ thì hoàn cảnh nơi này rất xinh đẹp- đây cũng là Bội La nói, Minh Phong không có ý kiến về vấn đề này.

Càng làm người ta ngạc nhiên hơn là nhân loại ở đây sống tới 3 ngàn năm!- tuy đại đa số nhân loại đều chết trước thời điểm này vì chiến đấu, nhưng sau khi nghiên cứu, Bội La xác định bọn họ thật sự sống tới 3 ngàn năm, hơn nữa theo tu vi tăng lên, con số này còn có khả năng tăng thêm.

Lúc nghe thấy điều này, cho dù là người đam mê như Minh Phong cũng nhận không được mà phun hết ngụm cà phê vừa uống. Cậu thậm chí có chút hoài nghi, nhân loại nơi này có thật sự cùng loài với mình không a.

Bất quá đây là một thế giới khó tin không phải sao? Bội La thờ ơ nói.

Thuận tiện nói luôn, Bội La còn nói với Minh Phong, nó lợi dụng thời gian mười năm này hoàn toàn cải tạo cơ thể cậu. Hiện tại Minh Phong cũng có thể sống tới 3 ngàn năm hoặc lâu hơn nữa, hơn nữa rất thích hợp tu luyện ma pháp hệ hỏa và thổ. Đây cũng bình thường, dù sao lúc ở địa cầu trí não Minh Phong đã rất phát triển. Nhân loại nơi này có chỉ số thông minh trung bình khoảng 150, theo nghiên cứu chỉ số thông minh càng cao thì lực tinh thần càng mạnh, thiên phú ma pháp càng xuất sắc, vì thế với chỉ số thông minh 300 như Minh Phong có thể nói là thiên tài ma pháp!

‘Chính là có chút di chứng, bất quá không cần nói cho Minh Phong biết, dù sao cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.’ Bội La vô trách nhiệm nghĩ.

Aiz... cậu chỉ muốn nhìn vẻ mặt Minh Phong không hề phòng bị phát hiện ra di chứng mà thôi đúng không? Cái tên thích xem diễn!

Đụng tới một đồng bạn thích xem cậu biến sắc như vậy, xem ra Minh Phong chỉ có thể tự nhận không hay ho.

Nếu nói những tin tức kia làm Minh Phong kinh ngạc đến chết lặng thì lời cuối cùng của Bội La làm cậu hắc tuyến không thôi- tinh cầu này không có nữ nhân, chỉ có nam nhân, một đôi bầu bạn chỉ cần thu thập sinh mệnh thụ- cũng chính là loại thực vật Bội La sinh trưởng thành quần thể- chờ nó kết quả, cho người nằm dưới ăn thì có thể thụ thai- chỉ là năng lực sinh dục của nhân loại không mạnh, hơn nữa quả sinh mệnh một năm chỉ có thể ăn một lần, điểm này giống long tộc Minh Phong từng đọc trong tiểu thuyết, vì thế cậu một lần nữa hoài nghi nhân loại nơi này có phải cùng loại như mình không.

Điều này cũng quá khó tin!

“Bội La, cậu nói cơ thể ta đã được cải tạo giống thể chất của người trên tinh cầu này?”

“Đúng vậy.”

“Nói cách khác, ta cũng có thể sinh đứa nhỏ?”

“Đương nhiên, sao ta có thể quên điểm này chứ. Minh Phong, tương lai anh phải sinh thiết nhiều bảo bảo a. Ta sẽ giúp anh chăm sóc a, ha ha-”

“Không cần, đừng có mơ- ta muốn giết cậu!”

—

“Mà rốt cuộc sao chúng ta lại tới nơi này a?”

“Ta cũng không biết, sau khi gặp phải cơn lốc không gian ta cũng mất đi ý thức. Bất quá ta nghĩ chúng ta không còn ở vùng không gian của địa cầu nữa. Dĩ thời không anh từng nghiên cứu đã được chứng thực, vì thế việc chúng ta xuất hiện ở không gian khác so với việc sống sót khi gặp phải cơn lốc không gian rất bình thường.”

“Nói cách khác chúng ta là đồng bạn duy nhất, thậm chí có thể nói là người thân.” Những lời này có chút khó nói, với cá tính của Minh Phong, nói vậy đã rất tình cảm rồi.

“Người thân duy nhất sao?” Bội La thì thảo lặp lại lời Minh Phong: “Bất quá lúc nói những lời làm người ta cảm động như vậy, anh đừng có dùng giọng điệu nhạt nhẽo đó được không, đúng là chênh lệch như mực nước sông với mặt biển.”

“Ngại quá, không bao giờ!” Vẫn là giọng điệu không hề phập phồng.

Bội La chán nản!

Sau đó những hình ảnh Bội La chụp được về ‘thế giới động vật’ ở tinh cầu này, Minh Phong đã bị kích thích rất lớn.

“Ta không cần rời khỏi căn cứ đi, dù sao ở trong này rất an toàn.” Hơn nữa chỉ cần có chuyện để nghiên cứu thì Minh Phong cũng quan tâm chuyện chỉ có một mình, huống chi cậu còn có Bội La ở cùng nữa.

Này đâu phải giỡn chơi a, ngay cả con thỏ nhỏ yếu nhất Minh Phong cũng phải dùng rất nhiều công phu mới xử lý được, đừng nói tới trên đường tới bộ lạc gần nhất lại có rất nhiều sinh vật mạnh hơn con thỏ.

Còn nữa, kia mà là con thỏ à? ! Thân hình to như một con chó bự, lúc cấp bách còn có thể phun lưỡi dao gió! Căn cứ theo nghiên cứu thì lưỡi dao gió kia có thể chém đứt thất lưng Minh Phong, nếu không phải lưỡi dao gió cần thời gian hình thành, tốc độ phóng ra cũng không nhanh thì ngay cả một con thỏ thuộc hàng ma thú yếu nhất nơi này cậu cũng không đối phó được.

Thật ra con chuột yếu hơn thỏ nhưng mỗi lần xuất hiện đều kéo theo cả bầy, ít nhất cũng mấy chục con, mỗi con lại to như con thỏ ở địa cầu, hàm răng nanh sắc bén kia Minh Phong chỉ nhìn thôi đã ớn lạnh. Càng miễn bàn tới chuyện đám chuột này có thể phóng ra lưu sa thuật [cát lún], phạm vi cát lún vừa lớn lại sâu, so với đám thỏ còn khó đối phó hơn.

Lại còn hồ ly, chồn, lang, đủ thứ, với trình độ tay ngang của Minh Phong hiện giờ muốn trốn cũng khó. Càng miễn bàn tới những loài lợi hại xem trong hình.

“Bây giờ anh có muốn ra ta cũng không cho.” Hiện giờ đang là kì triều cường, nói không chừng Minh Phong vừa ra ngoài đã OVER rồi.

Minh Phong thở phào.

“Còn khoảng sáu tháng nữa kỳ triều cường mới chấm dứt, lúc đó cơ thể anh sẽ vừa tròn hai mươi tuổi. Trên tinh cầu này nhân loại trước hai mươi sẽ không được tu luyện, bởi vì nó gây trở ngại cho sự phát triển của cơ thể. Vì thế anh nên chờ hết kì triều cường này hẳn ra ngoài. Bất quá nếu chán quá có thể ra ngoài hóng gió một chút, nhưng không thể rời khỏi phạm vi ta quy định, chỉ có trong phạm vi này ta mới có thể đảm bảo an toàn của anh, dù sao hiện giờ thực lực của anh so với thế giới bên ngoài quá yếu.”

“Cậu nói đúng, hiện tại ta quả thực rất yếu, vậy ghi hình một vài phương pháp tác chiến của nhân loại cho ta xem đi, thuận tiện làm quen kĩ năng chiến đấu ở tinh cầu này.” Minh Phong không thể cứ yếu ớt như vậy!

Minh Phong cùng Bội La đều không suy nghĩ tới việc chế tạo vũ khí công nghệ cao, nên văn minh ở nơi này hoàn toàn bất đồng với hệ ngân hà trái đất, bọn họ không muốn cái biến sự phát triển ở nơi này.

Bội La là trí não nhân tạo về lĩnh vực chữa bệnh, nó cũng không chứa nhiều tư liệu về vũ khí, trước kia lúc Minh Phong ở khoa Uyển cũng rất ít tiếp xúc với phương diện nghiên cứu vũ khí.

Đơn giản mà nói, hiện giờ bọn họ có muốn làm cũng không được.

Đương nhiên như vậy không có nghĩa bọn họ không thể nghiên cứu ra, đối với Minh Phong cùng Bội La, nghiên cứu chế tạo vũ khí cũng không phải chuyện khó khăn, chỉ là bọn họ không muốn làm vậy, họ không muốn phá hư tiến trình văn minh của tinh cầu này.

3. Chương 3

Mười năm cũng đủ để làm rất nhiều chuyện. Bội La đã bố trí đủ vệ tinh giám thị cả tinh cầu này, trừ bỏ một ít địa điểm đặc biệt thì tinh cầu này không có nơi nào thoát khỏi ánh mắt của Bội La.

Vì thế lúc Minh Phong nói ra yêu cầu, màn hình lớn lập tức chiếu cảnh chiến đấu kịch liệt.

Vài ngàn nhân loại đang thiết lập ma trận chiếu đấu với địch nhân có số lượng gấp mấy trăm lần mình.

Chiến sĩ vùng vũ khí tàn sát hàng loạt, mỗi lần công kích sẽ có không ít ma thú bị giết. Những ma pháp sư được bảo hộ phía sau phát tay một cái phóng ra ma pháp có uy lực cực mạnh, đám ma thú khổng lồ vừa xông tới liền thành một đồng thịt vụn, ma pháp hoa lệ tung bay cùng huyết nhục mơ hồ, hai hình ảnh đối lập đan xen làm người ta rung động.

Cho dù nhân loại đang chống chọi lại số lượng ma thú rất lớn nhưng không có con nào vượt qua được giới hạn.

Số lượng ma thú bị giết hại đã đạt tới con số kinh người, chính là bọn nó không hề lui bước, ngược lại càng hung tàn tấn công nhân loại. Mà nhân loại cũng không phải không có người bị thương, nhưng may mắn một khi đồng bạn bị thương lập tức có một quang sáng trắng bắn tới— ma pháp trị liệu hệ quang. Vì thế trước mắt nhân loại tựa hồ không thương vong gì lớn.

Máu tươi đầm đìa, máu thịt tay chân văng tứ tung, hết thấy đã gây lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Minh Phong.

Nhìn nhóm nhân loại không sợ sinh tử trước mắt, cảm giác bị tráng chưa bao giờ có đột nhiên dâng trào. Một tay đưa lên áp vào lồng ngực— trái tim đập thực nhanh.

Sống trong thời đại hòa bình, rất lâu rồi không được thấy cảnh chiến đấu máu me như vậy.

“Di, người kia—”

Ánh mắt Minh Phong tập trung lên một chiến sĩ đang dẫn đầu xông lên.

Biểu tình người kia thật cuồng nhiệt, một thân huyết nhục làm người ta không nhìn rõ gương mặt. Nhưng có vẻ người này rất hưởng thụ khoái cảm chiến đấu, điều này cũng không kì quái, cơ hồ tất cả chiến sĩ đều có biểu tình như vậy. Trên tinh cầu này, không ai sợ hãi chiến đấu, chiến trường là nơi mọi người đều hướng tới. Điều làm Minh Phong kì quái là tuy biểu tình gương mặt rất cuồng nhiệt, hưng phấn nhưng ánh mắt lạnh lạnh leo leo như băng.

“Ánh mắt của người kia—”

“Anh cũng chú ý sao, trên chiến trường, người như vậy luôn sống lâu hơn.”

“Bởi vì người kia vẫn duy trì thần trí, mặc khác rất nhiều người đã mất lí trí trong việc giết chóc. Nếu không phải có trị liệu ma pháp hệ quang, khẳng định có rất nhiều người đã chết trận.”

Trận chiến này làm Minh Phong rung động thật sâu, nhân loại dũng mãnh không hề sợ hãi, sự quan tâm lẫn nhau giữa đồng bạn làm cậu, người luôn nhìn thấy nhân tính ti tiện thực sự khiếp sợ. Đồng thời cũng làm Minh Phong nhận thức được phương thức chiến đấu cùng sức mạnh của sinh vật trên tinh cầu này.

Sau đó, Minh Phong không ngừng học tập tri thức ở tinh cầu này, trọng điểm là các chủng loại sinh vật. Lúc rảnh rỗi thì xem các đoạn chiến đấu quay được. Lần nào cũng là trận chiến thảm khốc. Bội La còn nói, bởi vì kì triều cường đã sắp chấm dứt nên các trận chiến thể này là rất bình thường, ít nhất hiện giờ không còn ai chết khi chiến đấu.

Minh Phong không thể tưởng tượng nổi, như vậy mà đã rất bình thường, như vậy trận chiến kịch liệt còn tới mức nào.

—

“Bội La, ta muốn ra ngoài một chút.” Quá trình học tập cuối cùng cũng chấm dứt, Minh Phong đã lâu không hít thở không khí mới mẻ, nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu.

“Tốt, lúc muốn quay lại thì nhấn nút màu đỏ trên máy liên lạc. Trong phạm vi khu rừng này có thể tùy ý truyền tống về căn cứ.”

Sau một trận chớp nhoáng, Minh Phong được truyền tống ra ngoài căn cứ. Lúc phát hiện địa điểm của mình hiện giờ, Minh Phong không khỏi nhú mày. Bội La này!

Minh Phong bị truyền tống tới một nhánh cây cách mặt đất mấy chục mét. Được rồi, cậu thừa nhận, nhánh cây này rất lớn, cánh lá xum xuê, đủ để cậu ung dung nằm dài trên đó. Bội La chọn địa điểm cũng không tệ lắm!

Không muốn phụ ý tốt của Bội La, Minh Phong quyết định nằm xuống.

Nằm dài trên nhánh cây, bên dưới là cành lá xum xuê, bên trên là ánh mặt trời ảm áp chiếu qua khe lá loang lỗ, không khí trong rừng đặc biệt tươi mới. Đầu óc căng thẳng đã lâu không khỏi trầm tĩnh lại, này đại khái là nguyên nhân Bội La chọn lựa địa điểm này đi.

Nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc. Chỉ chốc lát sau, Minh Phong cứ nhiên nằm trên nhánh cây mà ngủ thiếp đi.

Người này thực là! Bội La trong căn cứ nhìn hình ảnh Minh Phong mà dở khóc dở cười, cho dù trong phạm vi của mình nhưng người này cũng quá an tâm đi.

“Minh Phong, tỉnh tỉnh, có người tới.”

Phát hiện có người tiến vào rừng, Bội La vội đánh thức Minh Phong.

“Ừm...” Người bị đánh thức vẫn còn chưa thanh tỉnh.

“Có người tới, tốc độ rất nhanh, lập tức tới gốc cây của anh, mau trở về.”

Có người! Đầu óc lập tức tỉnh táo lại, Minh Phong lấy thiết bị liên lạc ra, ấn nút màu đỏ. Dư quang khóe mắt đã thấy một bóng đen dùng tốc độ kinh người phóng tới, bởi vì cự li quá xa nên không nhìn rõ bộ dáng người nọ.

Người vừa tới hiển nhiên chú ý tới sự tồn tại của Minh Phong, lúc cậu tiêu thất, đối phương rõ ràng rất sửng sốt, dừng lại ở gốc cây Minh Phong nằm lúc nãy, một hồi lâu mới rời đi.

“Ta bị phát hiện.” Tuy không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật.

“Ừ.”

“Chỉ mong người nọ không nhìn rõ diện mạo ta.” Minh Phong nhú mi, bản thân cậu biết đó là chuyện không thể. Tuy không nhìn rõ nhưng có thể thấy hình dáng đại khái của người kia. Theo tốc độ đối phương tiến tới có thể là một chiến sĩ, như vậy thị lực cao hơn cậu rất nhiều, đối phương thực sự có thể đã thấy rõ bộ dáng cậu.

Phiền phức thật, nếu bị nhìn thấy, một thời gian nữa cậu làm sao tới bộ lạc nhân loại được nữa.

“Điều này ta cũng không rõ lắm.” Bất quá thị lực của chiến sĩ rất tốt, tỷ lệ nhìn rõ diện mạo Minh Phong rất lớn.

“Mấy ngày này đừng đi ra ngoài nữa.”

“Đồng ý.”

Bởi vì lần đầu tiên gặp gỡ kia nên rất nhiều ngày sau Minh Phong cũng không ra ngoài. Thẳng tới tận mười ngày sau mới một lần nữa xuất hiện trên nhánh cây kia.

Đáng tiếc, lần này lại đụng mặt, hơn nữa khoảng cách của hai người còn gần hơn trước– thực rõ ràng tốc độ người nọ so với lần trước còn nhanh hơn. Vì quá vội vàng nên Minh Phong vẫn không thấy rõ diện mạo người ta, chỉ thoáng thấy ánh mắt– bình tĩnh mà lạnh băng. Là người trên chiến trường lần đó!

“Cũng là người lần trước.” Bội La nói với Minh Phong.

“Người này cố ý chờ ta?”

“Hắn là không phải, không phải ngày nào người này cũng tới. Chỉ có thể nói vận khí anh quá tốt, tổng cộng mới ra ngoài có hai lần, lần nào cũng đụng phải người ta.”

“Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Chính là vậy, anh cũng biết trên thế giới luôn có không ít chuyện trùng hợp.”

“Lần sau đổi địa điểm truyền tống đi.”

“Không được, nếu đổi sẽ lãng phí rất nhiều năng lượng, sẽ ảnh hưởng tới cơ cấu vận hành.”

Minh Phong vô lực– gì mà lãng phí năng lực chứ, người này muốn xem mình diễn trò thì có. Đúng không? Đúng không a? !

Tựa như Bội La nói, thế giới không bao giờ thiếu sự trùng hợp. Mấy tháng sau đó, lần nào Minh Phong ra ngoài cũng đụng mặt người nọ. Nhưng lần nào cũng vội vàng vàng nên vẫn chưa thấy được gương mặt người ta.

“Cậu xác định người nọ không phải cố ý chờ ta?”

Minh Phong thực sự hoài nghi sự trùng hợp này.

“Đương nhiên không phải, lần nào người ta tới cũng vì có việc mà.”

Khóe miệng Minh Phong co rút, chẳng lẽ thực sự trùng hợp như vậy? Cậu không ra ngoài là được rồi đi.

Vài ngày sau, Minh Phong đang nghiên cứu một loại khoáng thạch mới chưa thấy qua bao giờ, loại khoáng thạch này độ cứng cao, dẻo dai mạnh, tính năng rất tốt.

“Minh Phong–” Bội La kéo dài giọng.

“Minh Phong, Minh Phong, Minh Phong...” Thấy đối phương không để ý tới mình, Bội La không từ bỏ ý định tiếp tục kêu không ngừng, quyết tâm kéo lực chú ý của Minh Phong về phía mình.

Minh Phong bất đắc dĩ, mặt không chút biến sắc chấm dứt nghiên cứu, thu thập dụng cụ hỏi: “Chuyện gì?”

“Xem này–” Trước mắt đột nhiên xuất hiện một viên bảo thạch thực xinh đẹp, tản mát ánh sáng mê người.

“Tinh thể năng lượng? Cậu tìm được à?” Minh Phong vội vàng cầm lấy viên bảo thạch, loại tinh thể năng lượng này là tinh thể đặc biệt chỉ có ở ma thú thủ lĩnh, cũng là căn nguyên sức mạnh của nó. Hai bọn họ đã sớm thèm nhỏ dãi loại tinh thạch này, đáng tiếc không có cơ hội lấy được, mỗi khi ma thú chết đi sẽ bị đối thủ hoặc đồng bọn lấy mất.

Tinh thạch đó có chứa năng lượng tu luyện của chủ nhân, có thể hấp thu. Bất quá theo Minh Phong cùng Bội La phỏng đoán để sinh vật hấp thu thì sẽ rất lãng phí số năng lượng bên trong. Hai bọn họ thực muốn thử nghiệm để sử dụng số năng lượng đó với hiệu suất cao nhất. Đáng tiếc vẫn chưa tìm được viên tinh thạch nào.

Hiện tại rốt cuộc cũng tới tay, bảo sao Minh Phong không kinh hỉ như vậy.

“Này không phải ta tìm được.”

“Vậy từ đâu ra?” Minh Phong cũng không ngần đầu lên, đặt tinh thạch lên bàn thí nghiệm, dụng cụ vừa thu thập lại một lần nữa bày ra.

“Là nam nhân kia đưa tới, y đặt nó ở chỗ anh biến mất.”

“Nga.” Minh Phong không có phản ứng gì lớn, tâm tư đều đặt hết vào tinh thạch.

“Cái kia, Minh Phong—”

“Cái gì?” Giọng nói có chút không tập trung.

“Có một việc, có thể anh không biết. Dù sao cũng là chuyện xa xưa, hơn nữa anh vốn cũng không có hứng thú với phương diện này.”

“Ừ.” Vẫn không tập trung lắm.

“Truyền thuyết nói rằng lúc nhân loại ở thời kì xa xưa có hai phương thức cầu hôn, một là đưa tặng lễ vật bọn họ cho là quý giá cho người trong lòng, nếu đối phương nhận thì biểu thị đồng ý lời cầu yêu.”

“Nga.” Tuy không tập trung nhưng lời nói Bội La tiến vào lỗ tai Minh Phong, đầu óc chậm rãi cũng có phản ứng.

Lúc hiểu được ý của Bội La thì Minh Phong suýt chút nữa đã sẩy tay đánh rơi cả thùng dụ cụ.

“Đưa thứ này trở về chỗ cũ đi.”

“Ôi chao, chúng ta vất vả lắm mới có được tinh thể năng lượng a, kì thật chuyện đó ta chỉ nói vậy thôi, không nhất định là đúng a.”

“Đặt! Lại! Chỗ! Cũ! Ngay!” Không nhất định? Với sự hiểu biết của cậu về Bội La, nếu Bội La nói vậy thì chuyện này chắc chắn đúng trên 90%.

Đừng giỡn, cậu mới không cần vì mấy khối tinh thể này mà bán mình. Nhất là người nọ còn ở trong bộ lạc gần đây nhất, sau này cậu phải tới bộ lạc kia thì muốn làm gì cũng không được.

“Đúng rồi, cậu nói có hai phương pháp, loại kia là gì?”

Phải hỏi cho rõ mới được, bằng không ngày nào đó bị Bội La bán đi cũng không biết.

“Đánh ngất, trực tiếp tha về động gạo nấu thành cơm.”

Minh Phong lão đảo, khéo miệng co rút, suy nghĩ xem mình có nên ở căn cứ cả đời.

Thẳng đến sáu tháng sau, Bội La nói Minh Không có thể ra ngoài nhưng cậu kiên quyết không chịu.

“Sao anh không chịu ra?”

“Lỡ lại gặp người kia thì làm sao?”

“Thì càng tốt chứ sao, để người nọ bảo hộ anh về bộ lạc, phải biết với năng lực của anh bây giờ hoàn toàn không có khả năng tới gần bộ lạc.”

“Ta không ra ngoài.”

“Đừng tùy hứng, không ra chẳng lẽ chứ ngây ngốc trong căn cứ cả đời à?”

“Nhưng người nọ nhất định đã thấy mặt ta. Ta giải thích thế nào về chuyện mình đột nhiên biến mất hả? Nếu không thì đừng tới bộ lạc của người nọ.”

“Không được, chúng ta cách các bộ lạc khác rất xa. Hơn nữa người ở đó cơ hồ không có khả năng đến đây. Vì thế anh không có lựa chọn, chỉ có thể đến bộ lạc này. Anh yên tâm, người thế giới này hoàn toàn bất đồng với địa cầu, bọn họ thực đoàn kết hữu ái, không xem anh là ngoại tộc đâu.”

“Ta đi rồi cậu làm sao bây giờ?”

Nói ra thì Minh Phong không muốn rời khỏi bộ lạc căn bản không phải sợ gặp người kia, mà thực sự cậu sợ mình đi rồi, Bội La sẽ cảm thấy tịch mịch.

“Ta không có việc gì đâu.”

Minh Phong nhú mi, đương nhiên biết trong khoảng thời gian ngắn Bội La quả thực sẽ không tịch mịch, hiện tại tinh cầu này còn rất nhiều điều để Bội La nghiên cứu. Chính là thời gian dài thì sao, sau này mình dung nhập vào con người ở nơi này khẳng định sẽ ít quan tâm tới Bội La hơn, dần dần Bội La sẽ cảm thấy tịch mịch. Hơn nữa chỉ có mình cậu hưởng thụ cuộc sống thực sự không công bằng.

“Bội La, cậu có nghĩ tới chúng ta kì thật không cần trốn trốn tránh tránh như vậy.”

“Có ý tứ gì?”

“Suy nghĩ của chúng ta trước kia quá hạn chế.” Suy nghĩ lại tất cả, Minh Phong càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng của mình rất có đạo lí: “Phải biết trên thế giới này, sinh vật trí tuệ không chỉ có mình nhân loại, vì thế sự tiếp nhận của bọn họ đối với sinh vật trí tuệ chủng tộc khác rất cao.”

“Ý của anh là—” Bội La có chút hiểu ra ý tưởng của Minh Phong.

“Đúng vậy.” Minh Phong gật đầu: “Trước tiên ta sẽ ra ngoài xem thử, nếu sự tiếp nhận của nhân loại ở đây cao, chúng ta sẽ nói sự thật. Nếu không cao, chúng ta sẽ nói cậu là người còn sống sót duy nhất của một giống loài cường đại, còn ta là đứa trẻ nhân loại vô tình được cậu nhặt được, nuôi nấng trưởng thành. Tóm lại, nếu nhân loại nơi này tốt như cậu nói, cậu có thể quang minh chính đại xuất hiện trên tinh cầu này.” Mặc khác, Minh Phong còn một phương pháp khác để Bội La quang minh chính đại xuất hiện, chính là nếu nói ra sẽ bị Bội La mắng té tát, ân, tốt nhất để sau rồi nói.

Dù sao thời gian vẫn còn dài, không gấp, không gấp.

“Giờ ta ra ngoài trước.”

“Đi đi, đi đi.” Bội La đang nghiên cứu một loại khoáng thạch mới, giọng điệu mất kiên nhẫn không hề có chút u sầu lưu luyến nào.

“Cậu thật là—” Minh Phong bất đắc dĩ nhìn màn hình lớn không ngừng xuất hiện công thức thực nghiệm: “Ta đi.”

Nói xong, Minh Phong ấn chiếc nút bên dưới thiết bị liên lạc, lập tức biến mất trong căn cứ.

Phía sau, màn hình công thức của Bội La dừng lại, căn cứ trống trải vang vọng tiếng thì thào: “Ngu ngốc, cũng đâu phải không trở lại. Muốn ta khóc cho anh khỏi đi chắc. Dám không thường xuyên liên lạc thì anh chết chắc!”

4. Chương 4

Bất đồng với trước kia, lần này Minh Phong vừa sử dụng công năng truyền tống ra bên ngoài thì lập tức mất đi ý thức. Lúc tỉnh lại, cậu phát hiện mình đã rời khỏi căn cứ, chuẩn xác là đang nằm trên nhánh cây ấy chục mét. Vì thế lúc tỉnh lại cứ theo thói quen trở mình, Minh Phong lúc này vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đương nhiên theo một cách logic thì cậu bị rớt khỏi nhánh cây.

Tựa như ở trên đã nói, Minh Phong vẫn còn chưa tỉnh táo, vì thế lúc đầu cậu căn bản không phản ứng mà chờ đến lúc tỉnh rồi thì có muốn phản ứng cũng không kịp.

Nhưng Minh Phong cũng không hoảng sợ, ngược lại khoe miệng lại hơi nhếch lên, nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi rơi tự do, một chút cũng không lo lắng— Bội La tuy rất thích đùa giỡn nhưng tuyệt đối không đem tính mạng cậu ra mà đùa! Ân, nghe nói ma pháp sư hệ phong cùng võ sĩ có thể bay trên không, đáng tiếc cậu không phải.

Nếu lúc này Minh Phong mở mắt sẽ phát hiện lúc cậu sắp rơi xuống đất có một bóng đen dùng tốc độ kinh người lao về phía này, ngay cả giác quan nhạy bén của cậu cũng không hề phát hiện bóng đen đang tiếp cận.

Đợi đến thật gần, diện mạo thực sự của bóng đen cũng lộ ra— là một võ sĩ. Thực hiển nhiên, hẳn chính là người của bộ lạc phụ cận kia, cũng chính là người nhiều lần trùng hợp đụng mặt với Minh Phong.

Lúc này, Minh Phong đang nhắm mắt suy nghĩ, không biết lần này còn gặp lại người nọ nữa không.

Rốt cục cảm giác được đối phương áp sát, Minh Phong cảnh giác mở to mắt, vừa lúc chống lại một đôi người đen kịt, trong suốt. Ánh mắt lóe lên vẻ bình tĩnh, lạnh lùng quen thuộc, sau đó, cả người chìm vào một cái ôm ấm áp.

Tuy Bội La đã sớm giới thiệu tổ chất cơ thể của võ sĩ, nhưng chân thực tiếp xúc vẫn làm Minh Phong rung động.

Mặc dù cậu cao tới 1m8 nhưng người trước mắt còn cao lớn hơn, thân hình cơ bắp, thớ thịt săn chắc biểu hiện chủ nhân của nó rất mạnh mẽ, một tấm da thú đơn giản quấn bên hông, phần lớn da thịt ngăm đen để lộ ra ngoài. Mái tóc đen thui rậm rạp ngang ngang xù lên, ngũ quan sâu sắc hết như một bức tượng cẩm thạch được điêu khắc tỉ mỉ- không tuấn mĩ nhưng tràn ngập sức mạnh cùng sâu sắc.

Cảm thấy mình đã đáp xuống đất nhưng cánh tay rắn chắc của đối phương vòng trên lưng mình vẫn không chịu buông ra, Minh Phong mất tự nhiên muốn né tránh, muốn rời khỏi cơ thể nóng bỏng của nam nhân- chưa bao giờ tiếp cận cơ thể có nhiệt độ cao như vậy làm cậu có chút lúng túng. Chính là đối phương cứ ngậy ngốc nhìn cậu, cánh tay cũng không thả lỏng chút nào.

“Cái kia, ta không sao, cảm ơn người đã cứu ta. Người-” Có thể thả ta xuống.

Chính là còn chưa dứt lời, cổ cậu đã đau nhói, tiếp đó mất đi ý thức, một lần nữa chìm vào bóng tối.

Sau khi đánh Minh Phong bất tỉnh, nam nhân thật cẩn thận vuốt ve sợi tóc đen mượt cùng da thịt trắng nõn lộ bên ngoài của Minh Phong, tựa hồ yêu thích không thôi nên lại sờ soạng thêm một chút. Một hồi lâu sau mới lấy lại hồn, cẩn thận ôm Minh Phong vào lòng, chạy về hướng lúc tới.

Bội La trong căn cứ, thông qua thiết bị giám thị nhìn một màn này mà cười tới ngả nghiêng. Bất quá, Minh Phong đã ngất đi không nghe thấy cũng không nhìn được.

Lúc tỉnh lại, Minh Phong ngậy ngốc nhìn chằm chằm nóc nhà, nhất thời không thể phản ứng mình đang ở đâu.

Được rồi, hình như cậu có tật xấu hơi mơ màng lúc mới thức dậy.

“Người tỉnh?” Lạc Âu vừa tiến vào thì thấy người được Phong Hồ mang về đang nhìn nóc nhà mà ngẩn người, biểu tình ngỡ ngàng thật đáng yêu. Nhìn dáng người hình như vừa trưởng thành, hẳn thuộc loại pháp sư, nhưng vẫn chưa định hệ đi. Lớn lên xinh đẹp như vậy, bảo sao người ta vừa thấy đã thích. Ánh mắt Phong Hồ thực không tồi a, mình trước kia cứ sốt ruột vì đứa con không chịu tìm bầu bạn, không ngờ không làm thì thôi, dùng một cái đã mang một đứa nhỏ tốt như vậy về nhà.

Ngồi bật dậy, Minh Phong lúc này mới nhớ ra mình bị người ta đánh hôn mê, vậy nam nhân kia đâu? Chẳng lẽ thật sự giống như Bội La nói, mình bị đánh ngất mang về gạo nấu thành cơm? !

Im lặng thu hết thần sắc cùng biểu tình của Lạc Âu vào đáy mắt- nhưng nam nhân anh tuấn trước mặt thoát nhìn hơi nhiệt tình một chút, nhưng tựa hồ không có ác ý, vậy rốt cuộc là tình huống gì a?

Cẩn thận nghĩ lại, chắc mình đã bị Bội La trêu đùa rồi, nhân loại nơi này tuy vẫn còn trong giai đoạn mới phát triển văn minh, nhưng cũng đã thoát khỏi thói quen của thú vật, làm gì có phương thức cầu yêu dã man như vậy. Đáng giận, Bội La, cậu chờ đó.

Bội La hình như có nói nhân loại nơi này rất hữu hảo cùng đoàn kết, xem trong lịch sử phát triển, nhân loại trong xã hội nguyên thủy cũng rất hiền lành chất phát, như vậy mình hẳn không có nguy hiểm, chính là không biết chỗ này cách Bội La có xa lắm không, mình cũng không biết đường về-

Về phần nam nhân đánh ngất mình- tuy làm mình hôn mê, nhưng nếu không có y, mình không hề phòng bị rơi xuống từ chỗ cao như vậy nhất định sẽ bị thương nặng, cậu hoàn toàn tin tưởng vì có nam nhân kia nên Bội La mới không ta tay giúp đỡ, vì thế nếu so sánh hai chuyện thì vẫn có công hơn, dù sao muốn trả thù một tẹo thì chờ mình đứng vững trong bộ lạc rồi nói sau.

Xoa xoa cổ vẫn còn đau nhức, Minh Phong vô cùng bình tĩnh hỏi một câu làm người ta kinh ngạc: “Xin hỏi, đây là đâu? Người là ai? Nếu có thể, xin nói cho ta biết, ta là ai?”

Vừa nghe những lời này, Lạc Âu choáng váng, này này, đứa nhỏ này sao giống như bị mất trí nhớ vậy, trước kia chưa từng có người mắc phải tình huống này a, giờ phải làm gì a? Xoay người, lúi mắt.

Khẳng định là ma pháp sư hệ phong- căn cứ khi này chỉ bỏ lại một câu ‘Chờ một chút’ rồi hoảng loạn dùng tốc độ kinh người chạy đi, Minh Phong có thể đoán ra.

Không phải cậu muốn gạt người, nhưng Bội La cùng cậu nhất trí cho rằng, cho dù tình cầu này đã có sự hiểu biết nhất định, nhưng xét về nhiều phương diện vẫn còn rất kém, hơn nữa vì nhiều lần bị bắt gập,

muốn không lộ chuyện chỉ có cách giả vờ mất trí nhớ. Vừa lúc nam nhân kia lại đánh vào cổ Minh Phong, cậu cũng đâu phải kẻ ngốc, cơ hội tốt như vậy lại không lợi dụng.

Tuy lí do thực đầy đủ, nhưng nhớ tới biểu tình lo lắng của người vội vàng chạy đi khi nãy, Minh Phong không khỏi có chút áy náy. Làm một người vô tội sốt ruột như vậy thấy thế nào cũng là lỗi của cậu.

Ngoài cử truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Minh Phong vừa nghe đã biết một trong hai chính là người chạy đi khi nãy, về phần tiếng chân như có như không vô cùng cẩn trọng kia căn bản không biết là ai, bất quá cậu đoán chính là nam nhân mang mình tới đây.

Rất nhanh, Minh Phong biết người kia là ai, bởi vì mục tiêu của hai người chính là nhà gỗ cậu đang ở— mà người còn lại quả thực chính là nam nhân kia.

“Người không nhớ mình là ai à?”

Âm thanh rất trầm thấp, giống như tiếng đàn vi ô lông, ẩn ẩn còn có chút khàn khàn khiêu gợi.

Biểu hiện của Minh Phong rất lạnh nhạt— loại bình tĩnh mà một người vừa mất trí nhớ không nên có, tuy Bội La từng đề nghị cậu tỏ ra bối rối, bất lực một chút, nhưng thực sự hai loại cảm xúc đó quá xa lạ, tha vì giả vờ không giống bị người ta vạch trần thì không bằng cứ dùng mặt thật của mình, dù sao cậu cũng vốn là mặt than— là Bội La nói— lúc lạnh nhạt không hề biểu hiện chút tình cảm nào người ta rất khó nhìn ra điều gì. Nhân loại nơi này rất thành thật, nhưng không phải ngu ngốc. Chỉ số thông minh của bọn họ tới 150 (Chỉ số thông minh của nhân loại thế kỉ 21 trung bình chỉ có 120).

“Đúng vậy. Thực sự thì trừ mới nhớ ra được cái tên thì ta không nhớ được gì, bất quá trí nhớ tựa hồ đang chậm rãi khôi phục, về phần khi nào hồi phục hoàn toàn thì không biết được.”

Về mặt Lạc Âu lập tức suy sụp, bàn tay trắng nõn ôm lấy cánh tay trắng kiện của Phong Hổ— chính là nam nhân kia.

Ánh mắt chuyển từ gương mặt ôn hòa tuấn mỹ của Lạc Âu tới cánh tay, tiếp đó là gương mặt nam nhân kia, ánh mắt sáng ngời của đối phương đang chăm chú nhìn mình.

Hai người cứ vậy nhìn nhau một chốc.

Sau đó, Minh Phong bại trận trước ánh mắt trong suốt của đối phương, ánh mắt người kia tuy trong suốt nhưng lại có rất nhiều thứ gì đó, cậu không biết nó có ý tứ gì, chỉ biết, ánh mắt đó làm cậu có chút mất tự nhiên, gương mặt hơi nóng lên, màu đỏ ửng thản nhiên lan rộng trên mặt Minh Phong.

Chẳng lẽ hai người này chính là dạng bầu bạn mà Bội La nói? Nhìn Lạc Âu ôm lấy cánh tay nam nhân, Minh Phong suy đoán— hai người này đứng chung một chỗ thực thoải mái, nếu không tương lai mình cũng tìm một người đi? Nhưng nếu vậy mình sẽ nằm dưới sao, có phải rất đau không a? Bội La cho cậu xem một đoạn phim, người nằm dưới bị thương a. Mà nếu vậy, người nằm dưới tương lai phải sinh đứa nhỏ a.

Minh Phong bên này đang suy nghĩ tương lai nên tìm bầu bạn có loại hình thể nào nhưng lại quên thu hồi tầm mắt, cứ nhìn chăm chăm vào cánh tay được ôm chặt trước mắt.

Chú ý tới ánh mắt Minh Phong, Lạc Âu rút tay lại, nháy mắt với Phong Hổ.

Không biết vì sao nhưng Phong Hổ biết người trước mắt không phải đang ghen như phụ thân nghĩ, chính là lúc này không thích hợp giải thích, chỉ đành bất đắc dĩ vỗ vỗ cánh tay Lạc Âu: “Ba ba, người đi trước đi. Chuyện này để ta giải quyết.”

Lo lắng nhìn hai người, nhưng tin tưởng vào đứa con nên Lạc Âu ngoan ngoãn rời đi.

“Ta nghĩ hai người là bầu bạn.”

Minh Phong nghe Phong Hổ nói vậy thì bình tĩnh, biết lúc này mình nghĩ sai rồi.

“Phụ thân ta mà nghe được lời này nhất định sẽ giết ta.” Phong Hổ sững sờ, sau đó mỉm cười. Gương mặt cực mực cư nhiên xuất hiện hai lúm đồng tiền thật sâu, làm cả người y thoát nhìn có điểm đáng yêu.

“Nơi này là bộ lạc của ta, mang người về đây cũng là ta. Lúc người bị rớt từ cây cao xuống, ta đã đỡ được. Bất quá cũng là ta đánh người bất tỉnh, thực xin lỗi.” Bàn tay to ngược ngừng gãi gãi đầu. Mặc dù cảm

thấy có lỗi vì đánh người nhưng Phong Hồ vẫn không hối hận, đung người trước mặt nhiều lần như vậy, nhưng lần nào người này cũng bình tĩnh biến mất trước mắt mình, loại cảm giác thất bại đó thực sự làm người ta khó chịu, hiện tại rốt cuộc cũng bắt được!

“Không sao, người đã cứu ta không phải sao? Đúng rồi, ta gọi là Minh Phong, vừa rồi mới nhớ ra, bắt quá những chuyện khác vẫn chưa nhớ được, có lẽ... cần một ít thời gian.”

“Phải không, vậy thì tốt quá rồi.”

Phong Hồ tiến tới: “Ta gọi là Phong Hồ, năm nay 25, là thiếu tộc trưởng bộ lạc này, là võ sĩ.” Nói xong, cánh tay đặt trước ngực, nghiêm túc nói với Minh Phong: “Lúc gặp người thấy người chỉ có một mình, người hẳn cũng biết nhân loại chúng ta không thể sinh tồn một mình, vì thế với tư cách thiếu tộc trưởng, ta chính thức mời người gia nhập bộ lạc chúng ta.”

Bị Phong Hồ đột nhiên nghiêm túc làm hoảng sợ, nhưng Minh Phong vẫn nhanh chóng phản ứng.

“Được, ta đồng ý.” Bội La nhất định có rất nhiều chuyện không nói ỉn, hi vọng mình không bị lộ. Bội La chết tiệt, luôn xem việc làm cậu biến sắc làm niềm vui, chẳng qua tình tự của mình rất ít khi dao động, làm nó không thành công được bao nhiêu lần. Giờ thì ngày càng quá rồi, không chịu suy nghĩ xem đây là lúc để giỡn sao?

Ngoài dự kiến của Minh Phong, Phong Hồ nghe cậu trả lời xong vẫn đặt tay trên ngực nhìn mình, cậu nghi hoặc nhìn Phong Hồ.

“Như vậy, kế tiếp, ta hi vọng người có thể làm bầu bạn của ta.” Ánh mắt nóng rực của Phong Hồ bắn thẳng về phía Minh Phong, nói xong cũng không cho cậu cơ hội trả lời, bàn tay to kéo Minh Phong tới, mạnh mẽ hôn lên cánh môi mỏng của cậu.

Minh Phong bị câu nói kinh người của Phong Hồ dọa hoảng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị Phong Hồ nhanh lẹ kéo tới, cả người cứng ngắc bị cường hôn.

Môi Phong Hồ nặng nề áp lên môi Minh Phong, cảm xúc mềm mại làm y trầm mê trong đó, cảm giác dâng trào vọt thẳng từ cánh môi chạy tới bộ vị giữa hai chân. Phong Hồ nhin không được vươn đầu lưỡi, liếm hai cánh hoa ngọt ngào kia— chưa đủ, vẫn chưa đủ! Phong Hồ nghĩ tới con người luôn đột ngột biến mất trước mắt mình, lúc nhìn thấy con người thần bí xinh đẹp này rơi từ nhánh cây xuống, đuổi người mỉm cười, y đã bị mê hoặc.

Chính là, mặc kệ tốc độ y mau cỡ nào vẫn không bắt được, nhưng hiện giờ người này đang nằm trong lòng mình mặc mình cắn nuốt, cánh môi so với tưởng tượng còn ngọt ngào hơn, làm mình chạm vào đã không muốn buông ra.

Phong Hồ siết chặt cánh tay, lại càng thân mật ôm chặt Minh Phong vào lòng, để bộ vị cứng rắn dán sát vào người cậu, chạm rãi cọ sát, ý đồ châm hỏa nơi nào đó. Đầu lưỡi tham lam không hề thỏa mãn với cánh môi ngon ngọt, vội vàng hé mở hàm răng trắng nõn, tiến vào khoang miệng, tìm tòi nơi càng ngọt ngào hơn.

Minh Phong chỉ cảm thấy cánh môi nóng bỏng của Phong Hồ dán lên môi mình, nóng rực làm cậu không thể chống cự, ánh mắt sáng quắc tràn đầy dự vọng xâm lược chăm chú nhìn cậu, lãnh tĩnh dần dần thoái lui, diễm hỏa hùng hực bị châm ngòi, đầu lưỡi nóng bỏng càn quét khuấy động trong miệng, cố chấp muốn đưa mình vào thế giới cảm quan. Chống cự của cậu hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có thể tùy ý để hỏa diễm cắn nuốt.

Minh Phong chưa từng thể nghiệm hoàn toàn bị lửa nóng cùng khoái cảm đánh gục. Trong lúc mơ mơ màng màng còn nghĩ, đây chính là tình dục được viết trong sách sao? Chẳng lẽ là gạo nấu thành cơm mà Bội La nói? Cũng may mà Bội La không biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ nháo tui búi.

5. Chương 5: Chính Thức Cầu Hôn Cùng Bắt Đầu Bé Quan

Thẳng đến khi gắng gượng đã dựng thẳng của Phong Hồ áp sát Minh Phong, bắt đầu chậm rãi cọ sát, Minh Phong mới tỉnh táo lại, cảm thấy vật lửa nóng thật lớn kia cứ dán chòng chọc vào cánh môi mình, người

lạnh lùng như Minh Phong cũng nhin không được bắt đầu thở gấp, bàn tay to trên hông cứ vuốt ve mang tới từng đợt tê dại, theo động tác ngày càng táo bạo của Phong Hồ, Minh Phong cũng ngày càng khó bảo trì lý trí.

Tình dục đối với Minh Phong mà nói quá mức xa lạ, cũng rất khó chống cự.

Hung hăng cắn mạnh cánh môi đối phương: “Ngô-”

Phong Hồ ăn đau mới chịu thôi lui, lúc cánh môi rời đi còn kéo theo một sợi chỉ bạc mờ ám, làm gương mặt đỏ rực của Minh Phong lại thêm phần nóng rực.

Vội vàng thở hổn hển, Minh Phong dùng ánh mắt tự cho là hung tợn trừng Phong Hồ. Nhưng cậu nào biết bộ dáng mình đỏ mặt trừng mắt trong mắt Phong Hồ đáng yêu, quyến rũ cỡ nào. Nhiệt lưu xông thẳng lên bộ phận giữa hai chân Phong Hồ, gắng gượng vốn đã hơi ngắc đầu hoàn toàn nhảy dựng lên, vùng dậy.

Cảm nhận được dị thường bên hông, trái tim Minh Phong đập thành thạch, giây dựa đưa tay tới bịt miệng Phong Hồ.

“Từ từ-” Âm thanh khàn khàn kì quái, hoàn toàn không còn sự trong trẻo lạnh lùng ngày thường.

“Nha!”

Đầu lưỡi Phong Hồ xẹt qua lòng bàn tay Minh Phong, lại truyền tới một trận tê dại.

“Người còn như vậy nữa ta sẽ giận thiệt đấy!”

Ánh mắt sáng ngời của Phong Hồ nhìn chằm chằm Minh Phong.

Bị nhìn tới mất tự nhiên, ngọn lửa tức giận nhất thời tiêu tán không ít.

“Chuyện ta hỏi người còn chưa trả lời a. Sao, sao có thể như vậy-”

Hai tay Phong Hồ đưa tới bắt lấy thất lưng nhỏ nhắn của Minh Phong, dùng sức nhấc bổng cậu lên để đối mặt song song với mình.

“Ta không chấp nhận đáp án phủ định, người chính là thuộc về ta!” Nói xong, đôi môi nhanh chóng tìm đúng mục tiêu, chiếm lĩnh đôi môi đỏ mọng của Minh Phong.

“Ấn, a- không, không được- ngô, a-”

Minh Phong trức trặc một lần nữa bị kéo vào cơn lốc xoáy tình dục, bị bắt cùng vũ động với đầu lưỡi Phong Hồ. Sợi chỉ bạc từ bộ phận tương liên của hai người chảy ra, tiếp đó bị Phong Hồ vội vàng liếm đi.

Buông tha đôi môi đỏ mọng sắp thở không nổi, Phong Hồ tham lam hôn dần tới vành tai tinh xảo của Minh Phong, ngậm vào miệng, liếm mút vài cái, cắn nhẹ vài cái, tựa như đang thưởng thức mỹ thực.

Cơ thể Minh Phong run rẩy, luồng điện lưu từ vành tai lan tràn khắp toàn thân. Rốt cuộc không kiềm chế được rên rỉ thành tiếng: “Ấn, a-”

Minh Phong bị âm thanh của mình dọa hoảng, nhưng không thể thoát khỏi hố sâu dục vọng, Minh Phong đành phải cắn chặt môi mình, để phòng mình lại phát ra tiếng rên vì cảm giác hoàn toàn xa lạ này.

“Không được cắn!” Phong Hồ gầm nhẹ một tiếng, lại ngậm lấy cánh hoa đỏ bồng: “Đây là của ta.”

Cơ thể Minh Phong nhũn ra chỉ có thể đưa tay vịn vào Phong Hồ để chống đỡ, tùy ý đối phương muốn làm gì thì làm.

Một tay đỡ bên hông Minh Phong, chống đỡ cơ thể cậu, một tay nhàn rỗi chuyển qua trước ngực, vói vào trong lớp quần áo, tìm được điểm mẫn cảm nổi lên, ôn nhu vuốt ve.

Minh Phong bị nắm điểm nhạy cảm, chỉ cảm thấy nơi bị niết có chút đau, nhưng lại có càng nhiều thư sướng, tê dại, theo động tác của Phong Hồ, nơi điểm mẫn cảm nhanh chóng sung huyết đứng thẳng, tiếng hừ nhẹ từ mũi dần dần lớn hơn, hô hấp cũng càng dồn dập. Đôi tay đặt trên ngực Phong Hồ vô thức áp lên bàn tay to của y, nhưng không biết muốn ngăn cản hay cổ vũ y càng kịch liệt hơn.

Buông tha đôi môi đã sưng đỏ của Minh Phong, môi Phong Hồ di chuyển từ cảm đi xuống đường cong duyên dáng nơi cổ, nặng nề liếm hút tạo ra một đám hồng ngân.

“A, cấp- ân-”

Môi lưỡi một đường tiến xuống, bàn tay to lôi kéo, quần áo từng lớp từng lớp bị kéo ra, hai điểm đỏ rực trên lồng ngực lập tức hấp dẫn sự chú ý của Phong Hồ, nhìn hai điểm nhỏ khêu gợi, Phong Hồ khó khăn nuốt nước miếng, há miệng không chút do dự ngậm lấy một trong hai điểm, nhiệt tình liếm mút, thẳng đến kia vật nhỏ bé kia lại càng sưng cứng hơn nữa. Bên tai là tiếng rên rỉ ngọt ngào không thể kiềm chế của người trong lòng.

“Ân, a- không cần, cấp-”

Bàn tay to được một tác lại tiến một thước xâm nhập vào giữa hai cánh mông, tìm kiếm khoảng đất làm người ta mất hồn.

Minh Phong bị bàn tay to đột nhiên xâm chiếm mặt sau bưng tỉnh từ khoái cảm lan tới tận xương, ý thức được hoàn cảnh hiện tại của mình, không khỏi xấu hổ. Nam nhân này thực quá đáng! Miễn cưỡng lấy lại chút khí lực, gập đầu gối định đá trúng điểm yếu ớt của Phong Hồ.

“Phong Hồ, ta nói người chuyện—— a——” Một tiếng thét chói tay đồng thời đánh gãy động tác cả hai.

Người vào chính là Lạc Âu, vốn hẳn định lưu lại không gian cho hai đứa con trai nói chuyện yêu đương, chính là triều cường vừa qua, trong bộ lạc có rất nhiều chuyện phải an bài, mà Phong Báo lại đi bê quan, mọi việc đều phải tìm Phong Hồ thương lượng. Ai ngờ vừa tiến vào phòng liền thấy đứa con nhà mình đang đè lên người ta làm ‘chuyện tốt’, này làm Lạc Âu cả kinh hét lên, đánh gãy luôn chuyện tốt của đứa con. A a, thực không xong, xem sắc mặt đứa nhỏ Minh Phong kia, chỉ sợ đứa con không dễ dàng có được cơ hội tốt như vậy nữa.

Bên kia Minh Phong đang kinh hãi vì phản ứng của mình với đối phương—— nam nhân này thực đáng sợ, chỉ âu yếm thôi đã làm cậu mất đi lí trí!

Minh Phong vẫn đang dựa trong lòng ngực Phong Hồ cố gắng điều hòa hô hấp—— nhưng khó ở chỗ, bàn tay của người nào đó ở nơi Lạc Âu không nhìn thấy một mực đốt lửa. Trời ạ, cái thứ chống ngay mông cậu cho dù có mặt ba ba vẫn sưng sưng đứng thẳng, tên dạ thú vạn năm động dục chết tiệt!

“Người có dừng tay không hả!” Không thể nhịn được nữa, Minh Phong đè chặt bàn tay to của Phong Hồ, hơi khôi phục lại sức khỏe, Minh Phong tức giận định rời khỏi lòng ngực Phong Hồ, đáng tiếc cánh tay vòng bên thắt lưng cậu không thả lỏng chút nào, kiên định biểu đạt ý nguyện của chủ nhân.

“Người tốt nhất đừng có nhúc nhích nữa.” Bàn tay to cố định eo nhỏ không ngừng vận vẹo của người kia, cánh môi bên tai Minh Phong phun ra hơi thở nóng rực: “Nếu không, tự mình gánh hậu quả.”

Nói xong còn ác liệt đẩy đẩy gắng gượng đã hoàn toàn thanh tỉnh đâm lên phía trước.

Minh Phong thở gấp, theo bản năng nhìn về phía Lạc Âu, phát hiện thần sắc đối phương cứ như mới lấy lại hồn phách, lửa giận lập tức tăng vọt—— ba ba y vẫn còn ở đây—— nói y là dạ thú vạn năm động dục đúng là quá coi thường mà!

Lúc Lạc Âu thấy Minh Phong nhìn qua phải tốn rất nhiều sức lực để nhịn không bật cười, Minh Phong thực thẹn thùng đáng yêu a, xem tình hình này, đứa con không cần mình hỗ trợ cũng có thể thu phục được bầu bạn.

Tay luôn ra phía sau, vói vào trong lớp da thú, cầm lấy quái thú vừa gào thét khi nãy. Thứ nọ vừa chạm vào tay, cả hai người đồng thời hút một ngụm khí.

Minh Phong vì thứ trong tay lớn vượt sức tưởng tượng của cậu, nghĩ lại nếu vừa rồi không phải Lạc Âu xông vào, thứ này có thể đã tiến vào cơ thể mình—— chết chắc! Một thân mồ hôi lạnh. So với thứ trong đoạn phim còn lớn hơn nhiều!

Còn lí do của Phong Hồ thì đơn giản hơn nhiều, nam tính kiêu ngạo bị người trong lòng nắm trong tay, không thoải mái hút khí mới là lạ. Chỉ là nắm thôi nhưng bàn tay trắng nõn của Minh Phong cũng mang

tới khoái cảm cực hạn cho y, mãnh thú khổng lồ không khỏi lại lớn thêm vài phần. Những vết chai nhỏ cọ xát thực sự thoải mái muốn chết, khoái cảm đánh thẳng lên đại não, nếu không phải y phản ứng mau thì suýt chút nữa đã xấu mặt trước mặt ba ba—— tuy Phong Hồ biết rõ người trong lòng làm vậy tuyệt đối không phải vì muốn lấy lòng, chính là vẫn nhịn không được, bắt đầu di động móng mình để thứ găng gượng cọ xát trong lòng bàn tay cậu.

Cảm giác đối phương cứ nhiên không biết xấu hổ mà di chuyển, thứ trong tay cũng có xu hướng ngày càng lớn hơn, Minh Phong oán giận siết chặt tay: “Cho người hai lựa chọn.” Âm thanh lạnh như băng đá: “Một, người buông ta cũng buông; hai, người không buông ta ra ta cũng giúp người bẻ gãy nó.”

“Xi——” Lần này Lạc Âu rốt cuộc không nhịn nổi nữa, tuy như vậy tựa hồ có chút xấu xa, chính là nhìn thấy đứa con từ bé muốn gió được gió muốn mưa được mưa được chặt vật như vậy, bị trong lòng đối xử thật nhẫn tâm đúng là chuyện thú vị.

“Được rồi, được rồi.” Bất đắc dĩ rút bàn tay lạng lẽ vói vào giữa cánh móng Minh Phong ra.

“Thả ta xuống.”

Ý nguyện của Minh Phong rất kiên định.

“Hảo, hảo. Ta lập tức buông đây.” Nghĩ mình hôm nay tuyệt đối không còn cơ hội làm chuyện xấu, hơn nữa bàn tay nắm nơi yếu ớt của hình tựa hồ có xu thế ngày càng dùng sức thật, Phong Hồ đành phải đầu hàng, ngoan ngoãn buông cánh tay đang giữ chặt thắt lưng Minh Phong, để cậu khôi phục tự do. Ô ô, hảo luyện tiếc nha! Cơ thể Minh Phong tuy không phải thực mềm mại, nhưng ôm vào lòng cũng thoải mái muốn chết.

Nhanh chóng nhảy ra khỏi vòng tay Phong Hồ, đối với biểu hiện không nỡ của đối phương, Minh Phong cũng dùng biểu hiện tức giận đáp lại.

“Ba ba, người tìm ta có chuyện gì?” Phong Hồ có chút tức giận hỏi, y sự mặt rất có khí thế uy nghiêm.

Đáng tiếc đối phương lại chính là ba ba từ nhỏ tới lớn chỉ xem y cùng phụ thân là cạp giấy nên không có cảm giác gì, không thêm để ý tới y mà chuyển qua Minh Phong.

“Minh Phong, người bao nhiêu rồi?”

Minh Phong sững sốt: “Hai mươi.” Bội La nói tình huống cơ thể cậu tương đương với bộ dáng nhân loại ở đây lúc 20 tuổi.

“Còn thuộc tính?”

“Hỏa cùng thổ.”

Có chút đắm chiêu nhìn biểu tình đã khôi phục bình tĩnh đến mức hơi đơn điệu của Minh Phong, Lạc Âu trong lòng có chút kì quái, tính tình Minh Phong lạnh nhạt như vậy sao lại có thuộc tính hỏa a? Phải biết tính tình cùng thuộc tính con người ít nhiều gì cũng có quan hệ. Bất quá như vậy cũng tốt, Phong Hồ là hỏa cùng phong, hai người làm bầu bạn có thể xúc tiến tu vi của nhau, bất quá, thổ có thể khắc hỏa, xem ra cuộc sống tương lai của đứa con rất thú vị.

“Còn chưa bế quan đúng không?”

“Vẫn chưa.”

Nghe đến đó, Phong Hồ không khỏi im lặng kêu rên, gương mặt nhất thời suy sụp, y hiểu ba ba muốn nói gì. Nhân loại nơi này trước khi bế quan không thể giao hợp, mà lần bế quan đầu tiên ngắn nhất cũng phải một năm! Kia chẳng phải suốt một năm mình không được thấy Minh Phong sao!

Lúc này, Minh Phong đưa lưng về phía Phong Hồ nên không nhìn thấy, nhưng Lạc Âu thấy rất rõ. Chính là hần cũng không có cách nào, nhân loại trước 20 tuổi sẽ không tu luyện, nhưng tới 20 nhất định phải tiến hành lần bế quan đầu tiên.

Bế quan có nghĩa gì ai cũng biết, nhưng điều đáng nói tới là thời gian bế quan lần đầu có người dài có người ngắn, nhưng bình thường đều không ít hơn một năm. Trong khoảng thời gian đó, ma pháp sư sẽ học cách câu thông với nguyên tố, cũng bước đầu tìm ra phương thức tu luyện thích hợp với chính mình. Nói thì dễ

nhưng làm lại rất khó. Nhất là điều thứ hai, phương thức tu luyện thích hợp đầu phải muốn tìm là tìm được. May mắn hiện giờ nhân loại tuy chưa có hệ thống phương thức tu luyện, nhưng có thể tìm nhóm trưởng bồi học hỏi kinh nghiệm, ít nhiều cũng đỡ phải đi đường vòng, nhưng trước lần bế quan đầu tiên không thể hỏi quá nhiều—— sợ hạn chế suy nghĩ—— Minh Phong cùng Bội La đều nghĩ nó là mục đích của nhân loại, hơn nữa thực sự khá cơ trí. Tuy như vậy có thể đi quanh co, tốn nhiều thời gian hơn, nhưng thứ nhân loại nơi này không thiếu nhất chính là thời gian, lãng phí một chút thì có sao, tìm ra thứ thích hợp với mình mới là tốt nhất, cũng là chuyện tiết kiệm thời gian nhất. Hai thứ đều có tăng có giảm, rốt cuộc có lãng phí thời gian hay không cũng chưa nhất định.

“Vậy Minh Phong chuẩn bị đi bế quan đi. Phong Hồ, phụ thân người sắp xuất quan, người cũng chuẩn bị bế quan đi, vài năm này cũng có thêm nhiều sự cảm ngộ.”

Nói tới đây, Lạc Âu tự nhiên có loại uy nghi làm người ta không thể cự tuyệt. Nói tiếp, Lạc Âu chính là một trong những ma pháp sư có tư chất cao nhất trong bộ lạc, làm bầu bạn của tộc trưởng, bình thường cũng không ít lần ra lệnh.

Minh Phong đương nhiên vạn phần đồng ý, vừa lúc có thể thừa dịp này để tăng thực lực, thuận tiện sửa sang lại những thứ Bội La lưu trong đầu mình, như vậy khả năng sống sót lại lớn hơn. Một lí do nữa là nam nhân bên cạnh gây ra áp lực quá lớn, lúc đối mặt với y cứ cảm thấy mất tự nhiên. Theo bản năng muốn rời xa, cảm thấy nếu cùng người này ở một chỗ quá lâu, mình sẽ không còn là mình nữa.

Phong Hồ mặc dù có chút, không, phải nói là thực luyện tiếc Minh Phong, chính là từ nhỏ lớn lên ở tình cầu này, khát vọng muốn đề cao thực lực đã trở thành một loại bản năng. Dù sao trong thế giới này, có được thực lực không nhất định có được hết thảy, nhưng không có thực lực thì càng dễ dàng mất đi mọi thứ.

“Hảo.” Hai người đồng thanh trả lời.

Phụ thân Phong Hồ vài ngày nữa mới xuất quan, vì thế Minh Phong trong ánh mắt lưu luyện không rời của Phong Hồ bế quan trước.

Cuộc sống bế quan rất đơn giản cũng thực buồn tẻ. Chỉ cần tìm một nơi thích hợp với mình—— tốt nhất là phong bế, hơn nữa nhất định phải nằm trong phạm vi bảo hộ của nhân loại. Phải im lặng nhưng đừng cách bộ lạc quá xa, dù sao con người phải ăn cơm, cứ cách nửa năm tộc nhân sẽ đưa thực vật đến cho tộc nhân bế quan. Vả lại lỡ như xảy ra chuyện thì cũng dễ giúp đỡ.

Nói tới thức ăn nơi này, Minh Phong thực thống khổ. Tuy là một người nhân tạo, sinh hoạt trong một phạm vi nhỏ, hơn nữa còn lớn lên trong ánh nhìn chăm chăm của người khác, chính là đãi ngộ ở khoa Uyển có thể nói là tốt nhất trong liên minh ngân hà, thức ăn không thể gọi là mỹ thực tuyệt nhất nhưng cũng rất ngon miệng, nhất là sau khi trưởng thành, có được thu nhập của chính mình, Minh Phong có một ham thích, chính là tự tay nấu ra những món ăn ngon miệng. Hiện tại, đột nhiên rút về xã hội nguyên thủy đơn sơ, cho dù thực vật ăn chín cũng tốt hơn ăn sống rất nhiều, nhưng nói thật, thứ đó không tốt lắm, bởi vì giữ lâu nên thịt cứng như đá, gặm hai phát cũng cắn không đứt nổi. Tha vì ăn đá Minh Phong tình nguyện uống dịch dinh dưỡng Bội La lén gửi tới. Số dịch này đủ cho cậu uống một năm.

Nói về thể chất Minh Phong chỉ sợ trên thế giới này không có ai hiểu biết hơn Bội La, vì thế nó quyết định phương pháp tu luyện tiến dần từ lý luận thích hợp nhất. Bất quá lý luận gì đó còn cần cả thực hành, Minh Phong phải cảm thụ nguyên tố, sau đó tận lực cải thiện phương thức tu luyện Bội La thiết kế ra trong quá trình bế quan, sau đó đề cao thực lực của bản thân.

Theo lực tinh thần gia tăng, giấc ngủ con người có thể giảm đi, mà nội lực Minh Phong tu luyện đồng thời có thể tu luyện cơ thể cùng tinh thần. Vì thế Minh Phong tu luyện nội lực từ nhỏ nên lực tinh thần cao hơn nhân loại cùng tuổi ở đây rất nhiều. Bội La cùng Minh Phong đều cho rằng không nên từ bỏ việc tu tập nội lực, võ công Trung Hoa cổ xưa luôn tu luyện từ nội lực, tuy trong khoảng thời gian ngắn sức chống đỡ của nó không bằng đấu khí, nhưng lại hơn ở chỗ bền vững theo thời gian dài, đồng thời lại dưỡng được cả cơ thể và tinh thần, đối với thân thể rất có lợi. Minh Phong cũng tin tưởng nếu luyện thời gian dài, nội lực cùng lực sát thương sẽ không hề thua kém đấu khí. Ba ngàn năm rất dài a!

6. Chương 6: Ngày Đầu Tiên Bắt Đầu Tu Hành

***ma pháp thuần phát: phóng ra trong chớp mắt

Minh Phong ngồi dưới đất, hai tay đặt bên đan điền. Chậm rãi vận hành nội lực trong cơ thể, sau 36 vòng Minh Phong đã có thể thoải mái khống chế nội lực, để nó tự do vận chuyển trong cơ thể. Tu luyện nội lực tới trình độ này cho dù không tận lực khống chế cơ thể cũng sẽ tự động tu luyện, chính là so với tự thân tu luyện vẫn kém hơn một chút.

Thả lỏng tâm trí, để cảm giác toàn cơ thể bắt đầu mở rộng ra bên ngoài.

Này chính là thứ gọi là nguyên tố sao? Cơ thể cảm giác xung quanh mình xuất hiện các đốm sáng, Minh Phong rõ ràng cảm nhận được các đốm sáng hỏa hồng cùng nâu nhạt rất thân thiết với mình hơn, theo bản năng hấp thụ nó vào cơ thể, sau đó dựa theo phương thức vận hành nội lực mà vận hành chúng nó. Nguyên tố vừa vận hành tiến vào kinh mạch lập tức chuyển hóa thành nguồn năng lượng hoàn toàn bất đồng với nội lực, Minh Phong gọi nó là ma lực. Sau khi có nguồn ma lực, cơ thể Minh Phong dường như sinh ra một lực hút, càng có nhiều đốm sáng bị hút vào cơ thể cậu, cậu cảm nhận rất rõ ràng, lúc những đốm sáng vận hành qua đại não mang đến cảm giác mát lạnh, lực tinh thần cũng theo đó mà tăng trưởng.

Tiếp đó, ma lực cùng nội lực cùng kéo về đan điền, hai thứ cùng vận hành nhưng lại phân biệt rõ rệt, mặc kệ cố gắng thế nào cũng không dung hợp được. Lúc thu công thì nội lực nằm nguyên trong đan điền, mà ma pháp nguyên tố chuyển hóa thành ma lực chạy tới tuyến yên trong đại não.

Trước kia Minh Phong từng thấy trong sách cổ nói thần lực của nhân loại được chứa đựng trong thức hải, mà thức hải nằm gần tuyến yên đại não, hiện giờ xem ra cách nói kia khá có lí.

Vận công xong, Minh Phong cảm nhận lại lực tinh thần của mình, chỉ ngắn ngủi có một ngày đã tăng cao rất lớn, nội lực cũng có tiến bộ rõ rệt. Nhưng cậu không biết tốc độ hiện tại của mình có tính là nhanh hay không, dù sao thực lực của nhân loại trên tinh cầu này thực sự vượt qua sự tưởng tượng của cậu rất nhiều.

Lấy đồng hồ trong túi không gian, vận công hết 6h, hiện giờ đã là 9h tối. (Nơi này một ngày vẫn có 24h, chính là thời mỗi giờ lại gấp đôi bình thường.)

Túi không gian là thành tựu nghiên cứu lớn nhất của Minh Phong. Trước mắt, túi không gian túi lớn cũng chỉ có tác dụng duy nhất là đựng đồ. Bất quá lần đầu tiên mở ra căn nguồn năng lượng rất lớn, lúc còn ở địa cầu, Minh Phong đang trong thời kì hiếu kì liền vận dùng quyền lợi hiếm có trong tay, mở ỉnh một túi không gian thật lớn. Hiện giờ xem ra nó là một hành động vô cùng sáng suốt, đối với Minh Phong hiện giờ thì nó có rất nhiều công dụng.

Tùy ý ngồi dựa lưng vào thạch bích phía sau, Minh Phong miễn cưỡng nhắm mắt lại. Nhìn có vẻ nhàn nhã nhưng kì thật Minh Phong đang sửa chữa lại những thứ Bội La cài đặt vào bộ não cậu. Theo lời Bội La, tinh cầu này có rất nhiều nơi không thể dò xét được, hình ảnh vệ tinh cũng không hiển thị, vì thế bảo cậu phải cẩn thận một chút, phỏng chừng những nơi đó là vùng cấm trong truyền thuyết. Mặc dù cách bộ lạc của cậu hiện giờ rất xa, nhưng ai biết được ngày nào đó sẽ gặp phải, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng tiến vào, nếu thực sự cần phải vào thì trước tiên phải dò xét hư thật rồi quyết định.

Còn nữa, Bội La còn lưu lại bản đồ từ bộ lạc tới căn cứ cho Minh Phong, để ngày nào đó cậu muốn trở về thì còn biết đường mà tìm. Máy liên lạc đặt trong túi không gian, còn có một ít dụng cụ chữa bệnh đơn giản cùng thuốc, có thể cấp cứu tạm thời, còn một ít đồ lặt vặt khác, Minh Phong tự chỉnh lý.

Còn phương pháp tu luyện của Minh Phong, Bội La đề nghị cứ dùng phương pháp tu luyện nội lực, như vậy có thể song song tu luyện cả nội lực cùng ma pháp, còn rèn luyện luôn cơ thể và tăng trưởng lực tinh thần. Đó chính là phương thức Minh Phong vừa thực hiện khi nãy. Bất quá Bội La đề nghị Minh Phong đừng mạo hiểm dung hợp nội lực cùng ma pháp, hai sức mạnh này Bội La vẫn chưa phân tích được, chính là phỏng chừng nếu cường ép dung hợp rất có thể gây ra phản ứng tổng hợp hạt nhân, cơ thể 'bùm' một tiếng nổ tung. Loại tình huống này nếu xảy ra, cho dù không chết cũng bị thương nặng.

Tốt hơn hết cứ chờ một thời gian, nghiên cứu rõ ràng rồi hãy thử dung hợp, kì thật cho dù không dung hợp cũng không sao cả. Theo Bội La nghiên cứu, hai loại năng lực này không hề đối chọi nhau, dù sao phương thức tu luyện cũng giống, có thể cùng tăng trưởng tu vi cả hai, cứ sao lại không làm.

Không thể không nói Bội La thực sự rất hiểu Minh Phong, là một nhà nghiên cứu khoa học, Minh Phong không thiếu nhất chính là tinh thần nghiên cứu cùng thí nghiệm. Vừa rồi lúc tu luyện Minh Phong phải hiện hai loại năng lực có chút khác thường, nếu Bội La không nhắc nhở thì sớm muộn gì cậu cũng thử dung hợp hai loại năng lực này.

Bất quá bây giờ tạm thời cứ vậy, nếu Bội La đã bắt đầu nghiên cứu, Minh Phong cũng yên tâm giao cho nó. Đối với năng lực của Bội La, Minh Phong rất tin tưởng. Cậu chỉ không tin tưởng nhân phẩm nó mà thôi, nếu nó có cái thứ gọi là nhân phẩm kia.

Ngoài ra Bội La còn nói với Minh Phong, tu luyện hoàn toàn có thể thay thế việc ngủ, nếu muốn cậu có thể tu luyện liên tục. Nghe nói lần đầu tiên bế quan rất quan trọng cho sau này, Bội La đề nghị Minh Phong cố gắng một chút, coi như là làm trụ cột kiên cố cho việc tu luyện ngày sau.

Mặc khác, Bội La còn chuyển rất nhiều tư liệu nó nghiên cứu được trong những năm gần đây cho Minh Phong. Máy thứ này có rất nhiều, phỏng chừng Minh Phong phải tốn một khoảng thời gian dài mới tiêu hóa hết số tri thức kia.

Sau khi biết tu luyện có thể thay thế cho giấc ngủ mà không làm hại cơ thể, Minh Phong lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Sau khi tiến vào trạng thái này, Minh Phong dễ dàng cảm nhận hai nguồn năng lực không ngừng vận chuyển bên trong kinh mạch, một là nội lực có màu trắng thuần, tinh cầu này ngoại trừ nguyên tố năng lượng tràn đầy, còn có nguồn nguyên khí thiên nhiên cần thiết cho việc tu luyện nội lực, so với nguyên khí cạn kiệt thời đại công nghệ cao trên hành tinh xanh nơi này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Minh Phong lúc ở địa cầu tu luyện thế nào cũng không có tiến triển, nhưng hiện giờ lại đang gia tăng với tốc độ kinh hỉ, cứ mỗi vòng nội lực tiến vào đan điền thì tổng nội lực lại tăng thêm một phần, nếu cứ như vậy tu luyện nội lực hẳn có thể rất nhanh lấp đầy đan điền, chờ đến lúc đó mình sẽ nén nội lực thành dịch thể, cuối cùng phá tan hai mạch nhâm đốc là có thể tiến vào tiên thiên chi cảnh.

Nếu tốc độ tu luyện nội lực làm Minh Phong kinh hỉ, thì tu luyện ma lực làm cậu có chút hoảng sợ. Cứ mỗi vòng lại có vô số nguyên tố hỏa thổ bị hấp thu vào trong cơ thể cậu để chuyển hóa thành ma lực, theo ma lực gia tăng, số lượng nguyên tố có thể hấp thu lại gia tăng. Minh Phong hoài nghi, cứ ấn theo tốc độ này liệu một ngày nào đó đại não mình bị quá đầy mà bùng nổ hay không, tuy theo lí luận ma lực cũng chỉ là một loại năng lượng như nội lực, hẳn là có thể nén bớt, chính là đừng quên một điều, nơi tồn trữ ma lực chính là đại não a, nếu không cẩn thận thì tiêu là cái chắc.

Bất quá may mắn, tuy ma lực gia tăng theo tốc độ có thể dùng mắt thường nhìn thấy nhưng tuyến yên trên đại não không có bất cứ cảm giác bất thường nào, nếu muốn nhét đầy nơi đó—— nga, nói đúng hơn là thức hải—— thì còn rất lâu.

Đã có ma lực thì có thể bắt đầu khai phát chiêu thức. Điều này Minh Phong rất có lòng tin, trong đầu có không ít tiểu thuyết huyền huyền Bội La nhét vào trước kia, bên trong viết rất nhiều về ma pháp, tuy không thể hoàn toàn rập khuôn—— Minh Phong theo chủ nghĩa thực dụng xem các loại ma pháp kia thoạt nhìn hoa lệ nhưng kì thực không hề có uy lực mà lại lãng phí lực tinh thần—— nhưng vẫn có rất nhiều điểm có thể tham khảo. Hơn nữa là một nhà nghiên cứu khoa học, Minh Phong biết rõ làm thế nào để vận chuyển năng lượng có uy lực nhất hoặc kéo dài sức mạnh.

Minh Phong có thuộc tính hỏa cùng thổ, cho tới giờ cả hai nguồn năng lực tựa hồ không hề phân ra cái nào cao cái nào thấp. Đối với nhân loại nơi này, dòng sinh mệnh dài đằng đằng đủ để họ tu luyện cả hai loại hoặc nhiều hơn nữa đến mức tận cùng.

Hỏa nguyên tố là nguyên tố có tính công kích mạnh nhất trong tất cả nguyên tố, trọng điểm cần khai phá là kỹ năng công kích; còn thổ nguyên tố có năng lực phòng thủ mạnh nhất trong các loại nguyên tố, trọng điểm khai phá là kỹ năng phòng ngự. Đương nhiên, cũng không phải hỏa nguyên tố không thể xử dụng để phòng ngự mà thổ nguyên tố không thể công kích, đó chính là vấn đề trọng điểm.

Khoảng thời gian sau đó, Minh Phong chia 24h trong ngày thành ba phần: thứ nhất, thời gian dài nhất chính là ngồi thiền, ước chừng 12h, phần thứ hai là tu luyện kỹ năng, khoảng 8h và phần thứ 3 chính là sửa sang chỉnh lý lại số tri thức Bội La truyền tới, ước chừng 4h.

Không thể không nói Minh Phong không hổ là một nhà nghiên cứu khoa học, ở khoa Uyển sống cuộc sống nghiên cứu khoa học buồn tẻ suốt mười mấy năm đã rèn được tính nhẫn nại cùng ý chí cường đại không gì sánh được. Cho dù suốt ngày không hề nghỉ ngơi, chỉ kiên trì quá trình tu luyện cùng học tập buồn tẻ cũng không hề cảm thấy khổ sở.

Nói tới tu luyện kỹ năng, đây cũng là chuyện khó nhất. Nói việc tu luyện hệ hỏa, kỹ năng đơn giản nhất nhưng cũng là trụ cột nhất chính là cầu lửa. Tựa hồ nó chỉ là một việc vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng ma lực khống chế hỏa nguyên tố ở xung quanh tập hợp lại một chỗ rồi ném ra là được. Nhưng mà, Minh Phong không nghĩ vậy. Uy lực của cầu lửa không cố định, ma lực bên trong hỏa cầu nhiều ít thế nào thì uy lực của nó thế ấy. Minh Phong từng thử qua, với ma lực của cậu hiện tại tùy tiện bắn ra tiểu hỏa cầu chỉ có thể lưu lại một vệt sém nhỏ trên thạch bích, nhưng nếu cẩn thận nén nguyên tố lại, đồng dạng nhiều đó ma lực, tiểu hỏa cầu lại có thể đâm thủng một lỗ to trên thạch bích.

Vì thế, bước đầu tiên tu luyện cầu lửa là phải tận lực nén càng nhiều hỏa nguyên tố.

Có bước đầu tiên đương nhiên sẽ có bước thứ hai thứ ba, bước hai chính là tận lực giảm thời gian phát ra hỏa cầu. Thứ nhất lúc ngưng tụ tiểu hỏa cầu đại khái cần 5s, nén hỏa cầu tới cực hạn cần 1p, điều này theo ma lực tăng trưởng có thể giảm bớt, nhưng Minh Phong tin tưởng cho dù không thông qua ma lực tăng trưởng cũng có thể rút ngắn thời gian, vì thế cậu có bước thứ hai chính là luyện tập ma pháp thuấn phát.

Để làm được hai điều này, chỉ hai kỹ năng cầu lửa cùng tường đất thôi Minh Phong đã dùng hết một tháng thời gian. Càng miễn bàn tới các ma pháp phức tạp cỡ trung cùng cỡ lớn.

Đồng dạng một tháng thời gian này, ma lực Minh Phong rốt cuộc cũng đạt tới cực hạn, mỗi lần ma lực chuyển vào thức hải đều có cảm giác trương đầy. Sau khi thảo luận với Bội La, hai người đều cho rằng ma lực đã tích lũy tới cực hạn, tựa như nội lực mỗi lần nổi đầy đan điền sẽ nén lại thành dạng dịch để nâng lên một tầng ới, hiện tại ma lực của Minh Phong cũng cần đột phá.

Phiền toái chính là bọn họ không biết làm thế nào để ma lực biến hóa, nếu không cẩn thận có thể hỏng bét.

Muốn đình chỉ vận hành cũng không được, hiện giờ nội lực cùng ma lực trong cơ thể Minh Phong không ngừng vận hành, chính là không nhanh bằng lúc chuyên tâm tu luyện mà thôi. Vì thế cho dù Minh Phong muốn ma lực ngừng tăng trưởng cũng không được. Không có biện pháp, cậu đành phải ngừng lại việc tu luyện 12h mỗi ngày, chuyển thành tu luyện kỹ năng 16h, ngủ 4h, học tập 4h. Cũng nhờ một tháng tu luyện trước đó nên mỗi lần thi triển hỏa cầu thuật cùng thổ tường thuật Minh Phong chỉ tiêu hao một lượng ma lực rất nhỏ, bằng không cậu thực sự không đủ ma lực để luyện tập suốt 16h. Hơn nữa làm vậy thực sự cũng có điểm tốt, lúc bắt đầu, Minh Phong cơ hồ mỗi ngày đều dùng hết ma lực của mình, sau đó cậu cảm thấy lượng ma lực có thể tích lũy theo mỗi lần cạn kiệt mà gia tăng.

Cho dù vậy, theo số lần gia tăng, dung lượng tăng dần dần ít đi, nhưng ma lực gia tăng mỗi phút mỗi giây lại không ngừng. Rốt cuộc một tháng sau, lúc Minh Phong hơi hài lòng với cầu lửa cùng tường đất thì ma lực cũng đến cực hạn. Một ngày nọ, Minh Phong cảm thấy thức hải trương đau càng lúc càng nghiêm trọng, mỗi khi ma lực gia tăng thêm, cậu có cảm giác đầu mình trương đến mức sắp bùng nổ.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác trương đau này cũng ngày càng nghiêm trọng hơn.

“Bội La, đầu ta đau quá.”

Minh Phong mở máy liên lạc, nói với Bội La.

Bội La im lặng nhìn biểu tình lạnh nhạt của Minh Phong: “Biểu tình của anh không giống đang bị đau đầu a.”

“Đừng dài dòng nữa, người nghiên cứu thế nào rồi?”

“Theo nghiên cứu thì biện pháp tốt nhất lúc này là anh toàn lực vận chuyển toàn bộ ma lực cùng nội lực phồng chừng có thể biến chất, bất quá nếu quá đây——” Những lời phía sau Bội La ới, bất quá cả hai bọn

họ đều biết nếu quá đầy khả năng xấu nhất là gì. Hiện giờ, cho dù lập tức chạy về căn cứ hay bộ lạc cũng không còn kịp rồi.

“Được rồi, liều mạng thôi.”

Ngồi xếp bằng, dựa theo lời Bội La, Minh Phong vận chuyển toàn bộ nội lực cùng ma lực, ma lực đã rất thâm hậu, mỗi lần vận chuyển sẽ thu hút số lượng nguyên tố kinh người chuyển hoá thành ma lực cùng tiến vào thức hải.

Đầu càng lúc càng đau, lúc sắp đạt tới cực hạn thì Minh Phong hôn mê, đại não ‘oanh’ một tiếng, mất đi ý thức.

7. Chương 7: Gặp Lại

Lúc tỉnh lại, Minh Phong lấy đồng hồ ra xem, phát hiện mình hôn mê khoảng 10 tiếng. Ngồi dậy xếp bằng, vận công.

Chỉ vận hành một vòng thật ngắn.

“Bội La, ta thành công.”

Ngắn ngủi một câu đủ làm Bội La phát điên.

“Chết tiệt, anh đừng có dùng bộ mặt lạnh như tiền đó để nói chuyện đại sự liên quan đến sinh tử được không. Có chút biểu tình thì sẽ chết à!”

Sẽ không chết, chính là Bội La được xem kịch vui.

Lúc cảm nhận kĩ hơn, Minh Phong phát hiện ma lực trong kinh mạch đã chuyển thành dạng dịch, lúc vận công ma lực chuyển hóa cũng trực tiếp biến thành thể lỏng— đương nhiên dạng thể chất thì không thể so với nguyên tố. Mỗi lần gia tăng chỉ có thể cao hơn một chút, không biết đến lúc nào mới nhồi đầy thức hải để phát sinh biến chất.

Thêm một tháng sau đó, ma lực dịch hóa thành công mở rộng hỏa cầu thuật cùng thổ tượng thuật, Minh Phong không biết tốc độ như vậy có nhanh hay không, thật ra Bội La biết nhưng nó lại không chịu nói. Nhưng bản thân Minh Phong rất hài lòng với tốc độ này.

Điểm đáng tiếc duy nhất là nội lực tuy tiến triển rất mạnh nhưng không thể tiến vào tiên thiên chi cảnh. Minh Phong vốn nghĩ so với ma lực không hề có trụ cột, nội lực sẽ biến chất trước. Bội La từng nói cơ thể từng tu luyện nội lực rất thích hợp tu luyện ma pháp thuật quả không sai. Không biết võ sĩ mà tu luyện nội lực thì tốc độ sẽ nhanh cỡ nào? Vấn đề này chỉ chợt lóe trong đầu Minh Phong mà thôi, kế tiếp cậu lại tiếp tục tiến nhập vào quá trình tu luyện. Đã không còn chuyện gì phiền hà, cậu lại tiến hành quá trình tu luyện như cũ. Chính là không bao lâu sau số tri thức Bội La chuyển tới đã tiêu hóa hết, vì thể ngồi thiền cùng kỹ năng tu luyện lại tăng thêm 2h.

Một năm sau.

Minh Phong chậm rãi mở to mắt, nhìn nhìn đồng hồ, vừa lúc là mười giờ. Khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng— khả năng kiểm soát thời gian đã rất chuẩn.

Theo kỹ năng khai phá, việc luyện tập ngày càng phức tạp, khổng chế cũng ngày càng khó. Minh Phong tương ứng gia tăng tỉ lệ thời gian tu luyện kỹ năng. Sau nửa năm, tỉ lệ ngồi thiền cùng luyện tập kỹ năng đã biến thành 1:1, mỗi loại 10h, còn dư 4h cậu dùng để tu luyện vũ kĩ— đây là nội dung tu luyện được thêm vào sau khi nội lực đột phá tiên thiên chi cảnh. Tuy không cầu trở thành võ sĩ có cơ thể cường giả, nhưng ít nhất cũng không để mình trở thành gánh nặng trong lúc chiến đấu.

Bởi vì Minh Phong luôn yêu cầu mỗi kĩ năng phải luyện tới hoàn mỹ, nên thời gian một năm, kĩ năng cậu thực sự nắm vững cũng không nhiều, tính ra thì có hỏa cầu thuật, hỏa tường thuật, lưu tinh hỏa vũ, hỏa

thuần cùng thổ tường thuật, địa thứ, lưu sa thuật, địa liệt thuật, tổng cộng 8 kỹ năng. Tám kỹ năng này đều thuộc loại ma pháp đơn giản, chính là mỗi kỹ năng Minh Phong đều có thể nén nguyên tố trong chớp mắt.

Mỗi kỹ năng đều có tác dụng như tên, dễ nhớ dễ hiểu—— Minh Phong nghĩ vậy. Bất quá Bội La cho rằng người này đang phát huy khả năng đặt tên siêu thối nát của mình mà thôi.

Trong khoảng thời gian một năm này, Minh Phong thực sự say mê nghiên cứu cùng tu luyện ma pháp. Tuy những ngày tháng tu luyện cùng luyện tập rất buồn tẻ vô vị, nhưng cảm giác vui sướng mỗi lần năng lực tăng lên làm cậu muốn ngừng mà không được. Minh Phong thậm chí sinh ra một cảm giác lạc thú của nhân sinh cùng lắm chỉ là thế này thôi (may mắn Phong Hồ không biết ý tưởng của Minh Phong hiện giờ, bằng không phỏng chừng sau này cậu đừng hòng tu luyện nữa).

Vì thế, lúc một năm chấm dứt, tộc nhân đến hỏi có tiếp tục bế quan hay không, Minh Phong không chút do dự trả lời. Vị tộc nhân anh tuấn kia liền lưu lại thực vật đủ dùng trong nửa năm, sau đó quay về bộ lạc phục mệnh.

“Minh Phong, ta có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao vậy?” Minh Phong khó hiểu, giọng Bội La thực sự rất nghiêm túc.

“Chúng ta nói về tâm tính của anh hiện giờ. Ta thấy anh bây giờ chỉ sống vì tu luyện, anh đừng quên lúc bắt đầu anh vì sống sót mới tu luyện chứ không phải sống vì tu luyện. Hiện giờ tâm tính của anh có phải đã rối loạn rồi không?”

Minh Phong sửng sốt, sau khi đắm chìm trong tu luyện cậu rất ít khi nghĩ tới chuyện này, hiện giờ bội la nói tới, thật sự làm người ta có cảm giác bưng bình tĩnh.

“Đúng a, cậu không nói ta cũng không chú ý, cảm ơn Bội La.”

Lúc này, Minh Phong thực sự có chút hối hận về quyết định tiếp tục bế quan, nhưng có hối hận cũng vô dụng, vị tộc nhân kia đã trở về, mình sao có thể chạy theo nói không muốn bế quan nữa? Vậy cũng không tốt, mặc kệ thế nào, khoảng thời gian này cứ hảo hảo tu luyện.

Minh Phong quyết tâm sau đó lại bắt đầu chuyên tâm chìm trong tu luyện vô tận, vị tộc nhân kia rời đi vài ngày thì có một vị khách không mời xâm nhập vào nơi Minh Phong bế quan.

Minh Phong đang ngồi thiền dễ dàng phát hiện người xâm nhập, lập tức cũng xác định thân phận của người này—— Phong Hồ. Gặp lại nam nhân làm mình lúng túng muốn chết sắc mặt Minh Phong có chút xấu hổ. Gương mặt anh tuấn nóng lên, quyết định cho đối phương một ‘nghi thức chào đón nhiệt liệt’.

Bên kia, Phong Hồ tiến vào nơi Minh Phong bế quan có chút kinh hãi sự tiến bộ thần tốc của cậu—— một năm trước y có thể dễ dàng cảm nhận sự tồn tại của Minh Phong, chính là hiện giờ phải mất chút công phu mới tìm được—— tuy nói ma pháp sư rất giỏi che chắn trong phương diện dò xét của người khác, nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi đã tiến bộ như vậy thực sự làm người ta giật mình.

Phong Hồ lập tức chạy về phía Minh Phong, tốc độ của y so với lần đầu gặp mặt đã tăng lên rất nhiều, xem ra không chỉ Minh Phong, một năm này Phong Hồ cũng đã tiến bộ rất lớn.

Rất nhanh, Minh Phong đã xuất hiện trong tầm mắt Phong Hồ. Nhìn dáng người gầy gầy tuấn dật của Minh Phong, Phong Hồ kích động, hận không thể lập tức tiến tới ôm chặt cậu vào lòng.

Tốc độ Phong Hồ đột nhiên lại tăng nhanh hơn, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần—— ‘ầm’—— cảnh giác phát hiện trước mặt xuất hiện năng lượng dao động, Phong Hồ lập tức nhảy qua một bên, tiếp đó bên tai truyền tới một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc.

Bởi vì nhảy ra đúng lúc nên không có việc gì, Phong Hồ lắc lắc hất đất cát ra khỏi người, trợn mắt há hốc nhìn cái hố to do ma pháp bùng nổ.

Này, này, này là sao? Tuy không phải ma pháp sư, nhưng đối với ma pháp hệ hỏa cấp thấp Phong Hồ cũng biết, nhưng, nhưng nó nào có uy lực lớn đến vậy a? ! Một phân mười cũng không bằng!

Ngẩng đầu nhìn về phía Minh Phong, lại bị nụ cười trong sáng hiếm có trên gương mặt đối phương hút hồn.

Minh Phong lúc cảm nhận Phong Hồ đến có chút tức giận đại sắc lang không biết xấu hổ kia, cố tình lộ ra nụ cười ‘tà ác’, tức giận phóng ra hỏa cầu thuật. Nhưng cuối cùng Minh Phong cũng lấy lại lí trí, hỏa cầu phóng ra không chỉ tốc độ chậm mà uy lực cũng hạn chế.

Trong lòng biết rõ hỏa cầu kia không thành vấn đề với Phong Hồ. Nhưng nhìn y lông tóc vô thương, Minh Phong vẫn lắp bắp kinh hãi, có nhận thức mới về thực lực của người này. Sau đó nhìn Phong Hồ lắc lắc, Minh Phong bị chọc cười. Đây mà cao thủ gì a, rõ ràng chỉ là một con khuyển to xác mà thôi.

Còn chưa cười xong, người trước mắt đã biến mất, lập tức cả người chìm vào cái ôm mạnh mẽ, hơi thở có chút phai nhạt sau một năm thời gian lại tràn đầy khoang mũi.

Phong Hồ hảo hảo lĩnh hội một chút ‘ôn hương nhuyễn ngọc’, ách, không tính là vậy, Minh Phong mặc dù gầy nhưng rất rắn chắc. Tóm lại, lĩnh hội được cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong lòng ngực, cảm giác cơ khác cuối cùng cũng giảm bớt. Khẩn cấp nâng mặt Minh Phong, áp miệng tới gặm cắn một phen, vừa gặm vừa lẩm bầm than thở: “Nhớ chết đi được a——”

Cuối cùng cái miệng tham không đáy kia dừng lại trên cánh môi đỏ mọng ngọt, đáng tiếc còn chưa kịp thưởng thức hương vị đã bị hung hăng cắn một ngụm.

“Ngô, Minh Phong—— đại cầu đáng thương hề hề cầu xin.

“Thôi đi.” Minh Phong không bị dao động: “Người người toàn là cát, buông tay cho ta, buông tay!”

Cánh tay trắng kiện vẫn ôm chặt thắt lưng—— túm không ra? !

“Ta nhớ người.” Câu nói yêu thương không chút che dấu phun ra.

Trái tim Minh Phong chấn động, tựa hồ trong kí ức chưa có ai trắng trợn biểu đạt tình cảm với mình như vậy. Minh Không không hiểu lắm cái gì gọi là yêu, chính là ánh mắt nóng rực của nam nhân này lại làm trái tim cậu cảm thấy thực ấm áp. Nếu không, cứ thử cùng người này đi? Minh từ khi gặp người này tình tự cũng thường xuyên có chút mơ hồ, có lẽ mình cũng có cảm giác? Trong tiểu thuyết nói trong tình yêu ai yêu trước sẽ thua, vậy mình hẳn là người chiếm thượng phong, sẽ không bị thương tổn đi?

Phong bảo bảo đáng yêu từ nhỏ đến lớn đều sinh hoạt tại khoa Uyển, chỉ có duy nhất người lãnh đạo khoa Uyển tiên nhiệm cho cậu thân tình, những tình cảm khác chỉ biết thông qua sách vở, vì thế chúng ta bỏ qua sự ngây ngốc cùng khó hiểu của cậu về tình yêu đi.

“Người xác định là ta sao? Vì cái gì a?”

“Ta cũng không biết a, dù sao từ lần đầu tiên nhìn thấy đã cảm thấy nhất định là người. Luôn mơ hồ muốn thân cận người, mỗi lần thấy người đều muốn ôm người vào lòng mới an tâm, sau đó muốn hôn người, rồi——”

Nói thêm nữa chính là chủ đề hạn chế! Minh Phong vội vàng đánh y một cái, nhưng thực hiển nhiên cái đánh đó chẳng đau cũng chẳng đủ gây ngứa, nhưng tốt xấu gì cũng ngắt lời Phong Hồ.

“Là do người tới kì động dục.”

Nói thì nói vậy, nhưng khóe miệng lại cong cong không thể nào che dấu, trong lòng mơ hồ cũng cảm thấy vui vẻ.

Trực giác đã thú nháy bén cảm nhận được tâm tình thực sự của Minh Phong, khóe miệng Phong Hồ nhếch lên, một lần nữa ôm Minh Phong vào lòng.

“Người rốt cuộc tới làm gì?”

Khó có dịp Minh Phong thuận theo để Phong Hồ ôm lấy mình, lồng ngực gầy yếu kề sát lồng ngực rắn chắc, tiếng tim đập mạnh mẽ cùng độ ẩm thấm vào cơ thể cậu, nhiệt độ cơ thể Minh Phong luôn thấp hơn bên ngoài.

“Bình thường sau thời kì bế quan đầu tiên, bộ lạc sẽ phái tộc nhân tới hỏi có cần người tiến hành huấn luyện thực chiến hay không.”

“Vì thế người tới?”

“Ta nhớ ngươi, dù sao phụ thân cũng đã xuất quan. Hiện giờ không phải kì triều cường, trong bộ lạc không có gì cần lo lắng, hơn nữa ta tuy trẻ tuổi nhưng trải qua quá trình rèn luyện trong kì triều cường cũng có kinh nghiệm thực chiến phong phú, vì thế liền tới đây.”

Thực chiến a? Minh Phong có chút do dự, không biết trình độ hiện tại của cậu có đủ để tiến hành huấn luyện thực chiến.

“Cái kia, ta không biết trình độ của mình hiện giờ có đủ để huấn luyện chưa nữa.”

“Vậy ngươi đạt tới mức nào rồi?”

“Àn, ta đã có phương pháp tu luyện của mình, khai phá được tám ma pháp, còn có ma lực đã hóa lỏng. Ồi chào——”

Vừa mới dứt lời, eo nhỏ bị một đôi tay to ôm chặt, cả người xoay nửa vòng, hai người đối thành tư thế đối mặt.

“Sao vậy?” Sao làm ra bộ dáng khiếp sợ như vậy? Chẳng lẽ tu vi của mình vượt ngoài dự đoán của y? Minh Phong giãn mày, tuy Bội La không chịu nói nhưng cậu tin tưởng tốc độ tu luyện của mình tuyệt đối không chậm hơn nhân loại nơi này, hiện giờ theo biểu tình của Phong Hồ, đại khái không chỉ là không chậm hơn đi.

“Không có gì, chỉ là có chút hiểu được tâm tình của mọi người lúc ta xuất quan lần đầu tiên.” Phong Hồ thu hồi biểu tình ngu ngốc trên mặt: “Là vậy, người bình thường phải mất ít nhất khoảng mười năm mới có thể hoàn thành hóa lỏng năng lượng, tư chất tốt giống phụ thân cùng ba ba ta đại khái cũng mất hai đến ba năm. Một năm có thể làm được, theo ta biết chỉ có hai chúng ta mà thôi. Còn có uy lực ma pháp người phóng ra khi này, so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều. Ngươi nha, tới trình độ này tuyệt đối có thể tiến hành huấn luyện thực chiến.”

“Ngươi cũng vậy?”

“Àn!”

“Vậy ngươi hiện giờ không phải rất lợi hại sao?”

“Này à, so với bạn cùng lứa thì có thể, nhưng chống lại tộc nhân trên trăm tuổi thì không có phần thắng.”

Suýt chút nữa quên con người ở đây sống siêu cấp lâu, cho dù tư chất không cao cũng có thể bù lại bằng thời gian.

“Vậy tiến hành huấn luyện thực chiến tốt lắm. Khuya rồi, chúng ta ăn cơm tối đã, huấn luyện từ ngày mai bắt đầu, suốt một năm không nghỉ ngơi thực một bữa.”

8. Chương 8: Chuẩn Bị Cơm Tối

Đối với loại ‘thịt đá’ kia Minh Phong thực sự không muốn cắn chút nào, nó tuyệt đối là khiêu thách lớn với răng nanh của cậu. Dù sao cho dù không nhóm lửa nấu cơm cũng có dịch dinh dưỡng Bội La gửi tới, cậu làm gì phải miễn cưỡng chính mình.

Hiện giờ Phong Hồ tới đây tự nhiên không thể uống dịch dinh dưỡng, hơn nữa muốn uống cũng không còn, vì thế Minh Phong tự mình động thủ làm bữa tối.

Hiện tại có Phong Hồ ở nên hết thấy rất đơn giản.

Bởi vì đây là nơi bệ quan của tộc nhân, vì cam đoan không bị quấy rầy nên phạm vi thật lớn xung quanh đều không có con mồi. Vì thế nguyên liệu chủ yếu cho bữa tối chính là số thịt khô kia.

Tìm một tảng đá lớn có đường kính khoảng một thước: “Phong hồ, dùng tảng đá này làm nồi. Ta nhớ phụ cận có một dòng suối nhỏ, ngươi làm xong thì lấy một nồi nước luôn.”

Tảng đá nặng như vậy nhưng Phong Hồ dễ dàng cầm lên, vận đấu khí, hai ba cái liền làm xong nồi đá. Bên kia Minh Phong đang chắt đá nhỏ làm bếp không khỏi lú lờ vì thao tác đấu khí tinh chuẩn của Phong Hồ—— một chưởng đã đánh mặt đá không cần thiết thành bột phấn, hơn nữa vách nồi không trải qua bất kì quá trình chau chuốt nào cũng vô cùng bóng loáng. Trước không nói tới chuyện đấu khí thâm hậu hay không, chỉ bằng Phong Hồ mới hai mươi mấy tuổi đã thao tác đấu khí chuẩn xác như vậy có thể thấy thực lực người này rất mạnh.

Sao cậu lại bị một người khó lường như vậy thích a?

Bất quá nói tới nồi có lẽ cần chế tác một ít công cụ, hiện giờ mọi người đều dùng công cụ bằng gỗ hoặc đá, thật sự không tiện sử dụng.

Sau khi làm xong, Minh Phong lại bảo Phong Hồ làm thêm vài cái chậu, bát đĩa này nọ rồi mới thả y đi múc nước.

Lúc Phong Hồ đi lấy nước, Minh Phong tới rừng cây phụ cận hái chút rau dại cùng nấm. Tuy hoàn cảnh không giống địa cầu nhưng vẫn có rất nhiều loại động thực vật cùng loại tồn tại, hơn nữa tài liệu mười năm qua Bội La nghiên cứu tinh cầu này đã được gửi vào đại não Minh Phong, vì thế thứ nào có thể ăn cậu biết rất rõ. Chính là không biết hương vị thế nào, này phải do mình thử mới biết được, dù sao Bội La cũng không có vị giác, nó không thể nhận ra các hương vị. Hiện giờ thời gian cấp bách, Minh Phong đành phải chọn các loại thực vật tương tự với địa cầu, thử một chút, phát hiện hương vị cũng không khác biệt lắm.

Bởi vì vị trí dòng suối nhỏ có chút xa, chờ Minh Phong hái được không ít đồ dại mang về Phong Hồ mới trở lại. Nói Phong Hồ vào rừng tìm chút cây củ củ, Minh Phong bắt đầu rửa thịt nhặt rau.

Vì sao Minh Phong là ma pháp sư hệ hỏa mà phải đi đồn củi?

Tuy là ma pháp sư hệ hỏa nhưng một cái nồi đá lớn như vậy, lại là loại khoáng chất không dễ dẫn nhiệt, nếu dùng hỏa ma pháp chắc sẽ mệt chết, với lại đã nói tới hôm nay cần nghỉ ngơi, hơn nữa ma lực của cậu cũng không phải lãng phí vào mục đích này.

Rau dại ngắt thành đoạn, nấm bẻ thành khối, vận lợi lực vào tay xé thịt cũng dễ dàng, đốt lửa xong thì bỏ thịt vào nước hầm nhừ, sau khi nước sôi thì bỏ nấm, cuối cùng canh lúc gần được thì bỏ rau dại vào.

Không có dầu, không có gia vị, ngay cả muối dùng để ướp khô thịt cũng là diêm sinh, chính là một nồi canh thịt tự nhiên rất thơm.

Kỳ thật này cũng thực bình thường, phải biết cuộc sống Minh Phong lúc còn ở địa cầu tuy công nghệ cao đã khôi phục xanh hóa, nhưng chất lượng các loại thịt rau quả công nghiệp vẫn kém xa loại tự trưởng thành từ thiên nhiên, vì thế cho dù kĩ thuật nấu nướng của Minh Phong không tốt nhưng những thứ mỹ vị Minh Phong từng ăn vẫn kém xa loại thực vật sinh trưởng tự nhiên ở đây, nói tới tiêu chuẩn đánh giá mỹ thực, so với Phong Hồ chỉ nếm qua thịt nướng Minh Phong còn kém hơn. Càng miễn bàn, loại rau dưa nấm dại này đem nấu canh quả thực cho dù không có đồ gia vị cũng rất ngọt ngào thơm ngon.

Bên kia Phong Hồ trực tiếp chém một thân cây mang về đã sớm thềm nhỏ dãi, cứ ngồi lì bên cạnh nồi canh ba thước nhất định không chịu rời đi. Vốn bị Minh Phong yêu cầu bữa củi, nhưng Phong Hồ mới chế được một nửa đã bị mùi thơm hấp dẫn chạy tới, sau đó... không chịu rời đi nữa.

“Được rồi.”

Phong Hồ hoan hô một trận.

Múc hai chén canh thịt, một chén cho Phong Hồ: “Thối nguội rồi hãy ăn, bây giờ còn rất——”

“Oa, nóng quá!”

Vội vàng buông bát canh, Minh Phong chạy tới trước mặt Phong Hồ.

“Phỏng rồi hả, để ta xem có nghiêm trọng không?”

Thật là gia hỏa làm người ta lo lắng!

Hơi hé miệng Phong Hồ, Minh Phong áp tới gần xem xét.

May mắn, thoát nhìn hơi đỏ một chút nhưng không nghiêm trọng lắm. Vươn đầu ngón tay tiến vào khoang miệng Phong Hồ, bên trong tựa hồ cũng không nổi bọt nước.

Minh Phong lúc này mới yên tâm.

“Thật là, sao lại gấp như vậy, đâu có ai dành với người a.”

Minh Phong chuyên chú xem vết bồng không phát hiện gương mặt tuần tú gần trong gang tấc của Phong Hồ hơi biến đổi thần sắc, ngón tay dài nhỏ cẩn thận kiểm tra làm ánh mắt Phong Hồ trở nên nóng rực.

Nghe Minh Phong lầm bầm, mắt Phong Hồ sáng lên: “Hôn ta đi.”

“Ồi chào?”

Miệng áp lên môi Minh Phong, Phong Hồ thì thào: “Hôn ta đi, hôn sẽ không đau nữa.”

Nói xong lập tức vội vàng hôn lên môi Minh Phong, đầu lưỡi mới bị bồng với vào khoang miệng có chút mát lạnh của Minh Phong, tham lam liếm hút.

“Àn——”

Sao lại trở thành tình huống này? Minh Phong có chút há hốc mồm, vừa nãy không phải chỉ kiểm tra vết bồng thôi sao?

Một bàn tay to áp lên cánh môi vĩnh của Minh Phong, nhẹ nhàng vuốt ve, tay kia lại đè đầu, không cho cậu tránh né.

Sợi chỉ bạc mập mờ chảy xuống từ hai đôi môi tương giao. Môi Phong Hồ lần theo sợi chỉ bạc một đường đi xuống lồng ngực gầy yếu nhưng cũng rất rắn chắc, lập tức bắt được một quả thực phẩm hồng.

“Àn, cáp—— cánh môi mỏng không còn trói buộc không thể kiềm nén phun ra tiếng rên rỉ ngọt lịm làm nhiệt huyết người ta sôi trào.

Không hề thỏa mãn với tiếp xúc ít ỏi, Phong Hồ ngồi lên tảng đá lớn bên cạnh, đặt Minh Phong ngồi trên đùi mình, kéo đôi chân thon dài của cậu vòng qua thắt lưng. Một tay vịn chặt hông Minh Phong, thuận tiện vuốt ve thỏa mãn dục vọng tham lam của chính mình, tay kia không chịu an phận lần tới phần dục vọng bán ngẩng đầu của Minh Phong.

Môi lưỡi liếm cắn trên cơ thể trắng nõn để lại một đám hồng ngân, bàn tay to nắm lấy dục vọng Minh Phong lên xuống di động, còn không quên cọ xát phần đỉnh mẫn cảm, để nó chảy ra càng nhiều chất lỏng hơn.

“Cáp, àn—— a——” Vì không để mình trượt xuống, Minh Phong đành phải vươn hai tay ôm lấy cổ Phong Hồ, khoái cảm tận xương xâm chiếm đại não, hiện giờ trong đầu cậu chỉ còn môi lưỡi Phong Hồ cùng khoái cảm mà chúng mang tới.

Đối với tình dục xa lạ nhưng thực thoải mái, Minh Phong hoàn toàn không có sức chống cự.

Dục vọng chưa từng phát tiết ngày càng sưng to, cơ thể cũng ngày càng căng cứng, chờ mong cao trào sắp ập tới.

“——a——”

Đại não bị khoái cảm phóng thích chấn động không còn tồn tại bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy có thứ gì đó chạy theo dục vọng bắn ra ngoài, khí lực toàn thân cũng theo đó mà ly khai.

Theo số chất lỏng dính trong tay, bàn tay Phong Hồ lần tới mặt sau, thử vỗ về hậu huyết nhắm chặt của Minh Phong. Phụ thân từng nói qua phải hảo hảo khai phá nơi này mới có thể tiến vào, bằng không Minh Phong sẽ bị thương.

“Không được——” Cảm nhận được động tác của Phong Hồ, liên tưởng tới quái vật khổng lồ mình từng chạm vào, sắc mặt Minh Phong trắng bệch, vô lực giãy giụa.

Chút giây giữa này sao lay được Phong Hồ, chỉ phí công mà thôi.

Nhưng có lẽ ông trời vẫn hướng về phía Minh Phong—— “Không, a, đau——” Không cẩn thận, đôi chân thon dài đá phải bát canh lúc này Minh Phong đặt trên tảng đá lớn, canh nóng trong bát đổ ra văng trúng cằm chân, lập tức một mảnh da thịt đỏ bừng.

Nghe thấy tiếng vang, Phong Hồ vội vàng đứng dậy, đặt người trong lòng ngồi lên tảng đá: “Sao vậy, để ta xem xem.”

“Đừng đụng!” Bị phỏng rất dễ lây nhiễm, không nên tùy tiện dùng tay chạm vào.

“Na, Phong Hồ, người đi lấy chút nước lạnh đi. Ta không sao, dùng nước lạnh đắp một chút là được. Yên tâm, canh này nguội hơn lúc người uống khi này.”

Nhìn bóng Phong Hồ rời đi, Minh Phong ôm ngực: “Tìm mình vì sao lại đập nhanh như vậy?” Hơn nữa trong lòng cũng cảm thấy thực cao hứng.

Là vì Phong Hồ vì chút tiểu thương này mà mặc kệ dự vọng của bản thân sao? Nam nhân đã tới trình độ đó thực sự rất khó kiềm chế, chính là—— mình thực sự có chút sợ a, đau thì không lo lắng, chỉ là vạn nhất bị thương, để người ta tới trị liệu loại thương tích như vậy thực dọa người a! Lỡ như để tên Bội La kia biết, không biết sẽ chê cười tới cỡ nào. (Hóa ra lại là vì lí do như vậy, Phong Hồ, ta đồng tình người.)

Tốc độ Phong Hồ trở về so với lần trước mau hơn nhiều, hô hấp có chút dồn dập.

Minh Phong thất vọng lại cảm thấy áy náy hơn.

“Cái kia, Phong Hồ.” Nhìn Phong Hồ cẩn thận chườm khăn lạnh lên vết bỏng đỏ đỏ trên đùi, Minh Phong có chút do dự mở miệng: “Người có phải rất khó chịu không?”

Đương nhiên a!

Hơi khựng tay một chút, Phong Hồ khờ khạo cười, thoải mái trả lời: “Không sao, ta không sao.”

“Kì thực ta không chán ghét người chạm vào mình, rất thoải mái. Chính là người quá lớn, ta sợ.”

Gương mặt Minh Phong vẫn bày ra biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt cũng thực bình thản nhưng đôi môi mỏng kia lại phun ra những lời làm người ta chịu không nổi.

Ô ô ô, đừng nói nữa a, y thật vất vả lắm mới áp chế được dự vọng a.

“Nếu người có thể đáp ứng nếu lúc chúng ta làm bị thương không tìm người khác đến trị liệu cho ta thì chúng ta có thể thử một lần.”

“A? Vì sao không thể tìm người khác trị liệu cho người?”

“Như vậy không phải làm người ta chế giễu ta sao? Hơn nữa, ta không thích người khác chạm vào ta.”

“—— Minh Phong.”

“Àn?”

“Đừng nói với ta người không cho ta làm tốt cuộc không phải vì sợ đau, mà sợ bị thương bị người ta biết sẽ cảm thấy rất dọa người đi?”

“Chính là vậy a, đại nam nhân đau có gì mà sợ.” ——hơn nữa trước kia bị nghiền cứu ở khoa Uyển, có sự đau đớn nào chưa từng nếm qua?

Phong Hồ hóa đá.

Y vì nguyên nhân tàn ác này mà phải nhẫn nhịn dự vọng mà bất kì nam nhân nào cũng không thể nhẫn trong thời khắc mấu chốt nhất sao?

Lần sau, lần sau y tuyệt đối không ngu xuẩn nhẫn nhịn nữa. Y nhất định phải trực tiếp tiến vào trọng điểm!

Bất quá, không thích người khác chạm vào sao? Gương mặt Phong Hồ lộ ra nụ cười vui sướng. Lúc mình chạm vào Minh Phong đều rất kích động nha, một chút cũng không nhìn ra cảm giác chán ghét người khác chạm vào. Ra mỗi cơ thể Minh Phong so với lời nói cùng biểu tình của cậu càng thành thực hơn a.

Phong Hồ rất muốn tiếp tục chuyện lúc này, đáng tiếc Minh Phong đã đói bụng, hơn nữa biết bản thân không thể chống cự đụng chạm của Phong Hồ cậu liền đề phòng, cần bản không để y có cơ hội tiếp cận.

Gây sức ép nửa ngày, hai người cuối cùng cũng dùng bữa tối. Hương vị thơm ngon của nấm được tận dụng hoàn toàn, thịt khô vốn cứng rắn sau khi hầm như hương vị cũng không sai, rau dại kích thích vị giác, tóm lại, là một bữa cơm rất ngon. Một nồi thịt hầm được giải quyết sạch sẽ. Minh Phong chỉ ăn vài bát, còn lại do mình Phong Hồ xử lý.

Minh Phong thực hoài nghi người này đầu óc không gian trong bụng, trách không được người lớn lên cường tráng như vậy. Có cần đánh ngất mang về chỗ Bộ La nghiên cứu một chút không a?

Tuy rất cao hứng khi Minh Phong cứ nhìn mình chăm chú như vậy, chính là trực giác đã thú mách bảo có gì đó không đúng. Minh Phong có phải đang nghĩ chuyện gì hư hỏng không a?

Bữa tối qua đi, một đêm tuyệt vời tiến đến. Ngay lúc Phong Hồ lo lắng có nên trực tiếp ăn Minh Phong vào bụng hay không thì lại có thêm một vị khách không mời tới đánh vỡ giấc mơ của y.

“Ba ba? ! Sao người lại tới nơi này?”

Người tới đúng là Âu Lạc, thấy hai đứa nhỏ quần áo chỉnh tề không chút xộc xệch, ánh mắt hiện lên chút thất vọng.

“Ta đến nói với người, trước khi bế quan chấm dứt không cho phép đụng vào Minh Phong, người hẳn biết tầm quan trọng của lần đầu bế quan. Nếu người cảm thấy mình không làm được thì ta sẽ phái người khác đến dạy Minh Phong.”

Vừa nghe lời này, Minh Phong lập tức nhìn về phía Phong Hồ, tuy biết Phong Hồ lúc đối mặt với mình luôn muốn làm những chuyện hư hỏng, để y đối mặt với mình mà không thể làm gì chính là chuyện tàn nhẫn nhất, chính là Minh Phong không muốn Phong Hồ rời đi.

Phong Hồ chỉ còn lại chút khí lực cười khổ, hiện tại y dám khẳng định ba ba chọn ngay lúc này chạy tới khẳng định tính toán phá hư ‘chuyện tốt’ của mình, vừa rồi thất vọng hiện lên trong mắt ba ba tuyệt đối vì không nhìn thấy hình ảnh quá giới hạn. Trên thực tế, hiện giờ Minh Phong cơ bản có thể xem là đã hoàn thành lần bế quan đầu tiên, Phong Hồ thực hoài nghi ba ba đêm hôm khuya khoắt chạy tới nói chuyện này hoàn toàn vì muốn đùa giỡn mình, bởi vì mình chắc chắn sẽ không làm ra chuyện có hại cho Minh Phong.

Thiệt, đây là ba ba gì a? !

“Không, ta sẽ không đi. Đêm khuya rồi, ba ba, người cần phải trở về, bằng không phụ thân sẽ trừng phạt người, không đúng sao?”

Gương mặt trắng nõn đỏ bừng: “Xú tiểu tử, ta chính là ba ba người.”

“Hừ.” Đối mặt với ba ba dùng thân phận áp chế mình, Phong Hồ thực xem thường: “Ta còn nghĩ người quên mất điều này.”

“Ba ba người—— cá tính thật độc đáo.”

Nghe đoạn nói chuyện của hai cha con, Minh Phong thông minh đương nhiên nghe ra huyền cơ trong đó, đối với Lạc Âu Minh Phong chỉ có thể đánh giá như vậy.

Đối với đánh giá này, Phong Hồ cũng chỉ có thể cười khổ, ba ba nhà mình có đức hạnh thế nào mình còn không rõ sao.

“Kì thật người trở về ta cũng không trách người.”

Trầm mặc một chốc, Minh Phong mở miệng.

“Không, không phải do người. Kì thật chủ yếu là ta không muốn rời khỏi người, cho dù không được muốn người cũng không sao.” Ôm Minh Phong vào lòng: “Cho dù chỉ có thể ôm người như thế này, ta đã thực thỏa mãn.”

“Chính là.” Cảm nhận được thứ không an phận dưới thân, Minh Phong thật cẩn thận mở miệng: “Cơ thể người hình như không phải nói vậy.”

Nắn lòng dựa cảm lên vai Minh Phong: “Không có việc gì. Không cần lo cho nó.”

Nhớ tới cuộn phim từng xem ở căn cứ: “Cái kia, nếu người không ngại, ta có thể dùng tay giúp người.”

Minh Phong thề, cậu tuyệt đối không cảm giác sai, thứ kia vừa nghe cậu nói xong lời này lập tức hoàn toàn tỉnh táo, thẳng tắp chọt vào mộng cậu.

Một đôi tay to lập tức cầm tay cậu vói vào trong lớp da thú, đặt lên nam tính đã đứng thẳng: “Không ngại, hoàn toàn không ngại, giúp giúp ta đi.” Lời này, Phong hổ dán bên tai Minh Phong thì thầm, lỗ tai hẳn cảm chịu không nổi liền xoay qua né tránh.

“Kì thật ta càng hi vọng người dùng nơi này giúp ta.” Một ngón tay thô to nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mỏng thơm ngọt, đưa ra yêu cầu được một tắc lại muốn tiến một thước.

Do dự một chút, Minh Phong vẫn gật đầu. Ánh mắt Phong Hổ sáng bừng, bàn tay to vồ đề thấp đầu Minh Phong.

Gần gũi nhìn nóng rực của Phong Hổ, lúc này Minh Phong mới có cơ hội đối mặt tên khổng lồ muốn xâm phạm mình vài lần mà không thành công.

Chiều dài kinh người che kín gân xanh cùng mạch máu, đại gia hỏa thoát nhìn cũng tràn đầy lực công kích hệt như chủ nhân nó.

Áp mũi tới hít hít, tốt, không có hương vị gì khó chịu.

Bàn tay thon dài nắm lấy cao thấp vuốt ve vài cái, thứ trong tay lập tức trương lớn một vòng, nghe được tiếng hút khí của đối phương, Minh Phong mới yên tâm tiếp tục động tác.

Nhớ lại hình ảnh trong mấy cuộn phim.

Một tay Minh Phong cao thấp di động, tay kia thì chăm chú hai quả cầu căng tròn, linh hoạt vuốt ve, làm chủ nhân nó càng tăng thêm khoái cảm. Miệng áp sát vào, vươn đầu lưỡi liếm lên phần đỉnh một chút, sau đó trong tiếng thở dốc của Phong Hổ ngậm cả phần đầu vào miệng. Chính là nó thực sự quá lớn, Minh Phong dùng sức mở lớn miệng cũng chỉ có thể ngậm được phần đầu. Không có biện pháp, đành phải dùng đầu lưỡi quần lấy phần đỉnh non mềm, dùng sức hút cái miệng nhỏ nơi đó.

9. Chương 9: Huấn Luyện Thực Chiến

Phong Hổ không chịu nổi nhắm mắt lại, trời ạ! Thực sự quá kích thích!

Y cảm giác được, Minh Phong thực trực trắc nhưng lúc cậu ngậm mình vào miệng, cảm nhận được sự ẩm ướt cùng ấm áp trong khoang miệng, y thực sự không thể khống chế được. Vô pháp khống chế đề đầu Minh Phong, đem chính mình vói càng sâu hơn vào miệng cậu, cái mộng rắn chắc vô thức di động trước sau.

Phong Hổ biết, Minh Phong hiện giờ rất khó chịu, chính là y thực sự không thể khống chế được hành động của mình. Hơn nữa Minh Phong cho dù khó chịu cũng không ngừng động tác trên tay——

Nga, trời ạ!

Minh Phong quả thực rất khó chịu, lúc sau Phong Hổ đã mất khống chế. Miệng cậu bị nhét thật đầy, phần đỉnh thật lớn cơ hồ chạm tới yết hầu, mang tới từng trận buồn nôn.

Chính là nghe được tiếng thở thỏa mãn cùng tiếng rên rỉ của người nọ lại làm Minh Phong cũng có được cảm giác thỏa mãn, loại cảm giác này có thể làm cậu bỏ mặc khó chịu, tiếp tục toàn tâm toàn ý lấy lòng người nọ. Minh Phong thực thích cảm giác nắm hết cảm xúc của Phong Hổ trong tay!

Động nửa ngày, Minh Phong cảm thấy tay cùng miệng mình đã mỏi như giống như không còn cử động nổi nữa thì nam nhân kia rốt cuộc dừng mãnh trừu sắp vài cái trong miệng Minh Phong, thở hổn hển bắn ra. Bàn tay to dùng sức đè đầu cậu, không cho rời đi.

“Khụ khụ——” Nam nhân bắn ra nhưng vẫn luyến tiếc rời đi, vật cực đại thoáng mềm đi đẩy đẩy yết hầu Minh Phong một hồi, lại hưởng thụ một phen khoái cảm khi Minh Phong nuốt xuống, chờ cậu nuốt hết phần lớn thứ được phóng ra, vật lớn kia mới lưu luyến rời đi. Minh Phong lúc này mới có thể ho khan một trận.

Phong Hồ ôm lấy Minh Phong, môi áp môi, đầu lưỡi vói vào khoang miệng đang mở như cửa cậu, hài lòng thưởng thức hương vị của chính mình.

Kì thật Phong Hồ càng muốn được nếm hương vị của Minh Phong, chính là chỉ có thể chờ kì bế quan chấm dứt.

Đôi tay còn chưa kịp nghỉ ngơi lại bị quơ tới áp lên vật khổng lồ kia, Minh Phong kinh ngạc trừng mắt nhìn quái vật cực đại trong tay—— tinh lực của người này cũng quá tốt đi, tay cùng miệng cậu vẫn còn mở như a.

“Sao lại như vậy! Tay cùng miệng của ta mở quá a.”

Ánh mắt đáng thương của đại cầu lại xuất hiện.

Minh Phong chịu không nổi loại ánh mắt này, vén sợi tóc trước mắt ra sau vành tai, lại cúi đầu——

Bởi vì cúi đầu nên cậu không thấy được nụ cười đắc ý của Phong Hồ—— lúc trước đã phát hiện Minh Phong dường như không thể cự tuyệt ánh mắt này, hiện giờ làm thử quả nhiên là thật a. Ân, sau này phải tận dụng.

Cái gọi là huấn luyện thực chiến kì thực chính là hai người đánh nhau.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Ân!”

Đứng cách Minh Phong khoảng 100 thước, Phong Hồ bắt đầu lao tới tấn công.

Khoảng cách 100 thước này, với tốc độ của Phong Hồ trong nháy mắt vút tới, nhìn thấy Minh Phong không hề phòng bị lập tức theo bản năng thu hồi nắm tay——

Ngay lúc này xung quanh Minh Phong đột nhiên xuất hiện một bức tường đất, tốc độ nhanh kinh hồn.

“Đi?”

Theo bản năng khựng lại, Phong Hồ liền cảm nhận được tốc độ phát ma pháp của Minh Phong nhanh hơn người khác rất nhiều.

Cảm ứng được Phong Hồ ngừng động tác, Minh Phong cũng thu hồi.

Đi tới trước mặt Phong Hồ, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y.

“Vừa rồi, ngươi mất đi ý thức công kích đúng không?”

“Bởi vì ngươi tựa hồ không có phản ứng.”

Thở dài, Minh Phong nghiêm túc mở miệng.

“Phong Hồ, ta không nhu nhược như ngươi nghĩ. Giống như ngươi nói, trong một năm có thể đạt được năng lượng hóa lỏng trong tộc chỉ có hai chúng ta, vì thế ta nhất định cũng là một cường giả chứ không phải một kẻ yếu ớt chỉ biết núp dưới vòng tay của người.”

Vì thế ta muốn xem ta tồn tại ngang với ngươi. Ta hiện giờ thiếu nhất là kinh nghiệm thực chiến, chính là nếu ngươi cứ như lúc này thì ta không thể có kinh nghiệm được. Phải biết, sau này ta không chỉ là bầu bạn của ngươi mà còn là chiến hữu kẻ vai chiến đấu với ngươi.”

Phong Hồ ngây ngốc nhìn Minh Phong nửa ngày, dùng sức gãi gãi đầu tóc rối bù của mình: “Thực xin lỗi, ta sai rồi. Ta đã biết, kẻ tiếp ta sẽ xem ngươi là chiến hữu mà huấn luyện.”

Minh Phong lắc đầu: “Người không cần xin lỗi, thực tế ta từ nhỏ không được ai yêu thương, vì thế ta cũng thực hưởng thụ tư vị được người yêu thương nuông chiều. Chính là, lúc chiến đấu, ta hi vọng chúng ta có thể ngang vai nhau, cùng kề vai chiến đấu.”

Lời nói thẳng thẳng lại làm Phong Hồ sững sốt một phen, cười nói: “Hảo, ta biết nên làm thế nào. Chúng ta bắt đầu lại lần nữa.”

“Hảo.”

Một lần nữa đứng ở vị trí cách Minh Phong 100 thước, sở dĩ chọn khoảng cách này vì mặc dù Minh Phong có thể cảm nhận được phạm vi lớn hơn, nhưng lo lắng đến tốc độ Phong Hồ cùng những nhân tố khác, khoảng cách này là hợp lý nhất.

Một lần nữa trong nháy mắt vọt tới trước mắt Minh Phong, xung quanh người cậu đã dựng lên những bức tường đất rắn chắc, Phong Hồ vận năm phần đầu khí đánh lên bức tường, nhưng chỉ lưu lại vài vết rạn.

Trong lòng khẽ động, Phong Hồ nhảy lùi về sau. Lúc này mới phát hiện nếu mình không kịp nhảy ra đã bị một bức tường đất khác vây khốn, nếu bị nhốt bên trong, Minh Phong sẽ che kín cả bên trên—— với tốc độ phát ma pháp của Minh Phong việc này cũng không khó—— ở bên trong phóng hỏa, trực tiếp có thể nướng chết người.

Nhảy lên cao, phát hiện tường đá xung quanh Minh Phong, ngay cả bên trên cũng không có một khe hở. Cơ hồ không có nơi để công kích.

Vậy đành phát đánh vỡ tường đất. Bầy thành đầu khí, né tránh những quả cầu lửa đột nhiên xuất hiện, đang định đánh lên tường thì Phong Hồ đột ngột nhảy vọt ra sau, không ngừng có gai đất nhọn hoắt xuất hiện ở nơi Phong Hồ định đặt chân lúc này.

Không khỏi có chút lú lẫm, Minh Phong không có kinh nghiệm chiến đấu thật sao?

Một lần nữa tiến tới, tốc độ lại nhanh hơn, đầu khí tràn ngập quanh thân ‘Ầm——’, gai nhọn bị san bằng, tường đá cũng bị đánh vỡ. Người bên trong rốt cuộc cũng xuất hiện.

Cùng lúc đó, một biển lửa vây xung quanh Minh Phong bùng cháy ra ngoài, độ nóng trực tiếp đốt đỏ cả mặt đất, cho dù là Phong Hồ cũng không thể chống đỡ độ nóng kinh khủng này, đành phải thoái lui.

Triệt hồi ma pháp, Minh Phong có chút mệt mỏi, tốc độ ma lực cùng lực tinh thần tiêu hao so với sự bổ sung vẫn kém hơn, cho dù tiếp tục phóng ra cũng không có vấn đề.

Một vòng chiến đấu chấm dứt, Phong Hồ hoàn toàn bị biểu hiện của Minh Phong thuyết phục. Tuy hiện giờ Minh Phong vẫn đánh không lại, nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi có được thành tựu như vậy, nếu Minh Phong còn tiếp tục tu luyện, thiên phú nói không chừng còn vượt qua y, hơn nữa thiên phú chiến đấu vô cùng cao siêu.

Phong Hồ thật sự cảm thấy cao hứng vì bạn lữ, tâm linh thuần khiết không hề có chút đồ kị.

“Nếu không phải ta là đối thủ, như vậy lần đầu tiên người đã có thể đánh vỡ tường đá, thậm chí ma pháp sư bên trong cũng xong đời. Tốc độ của người vẫn chưa dùng đến cực hạn, người hoàn toàn có thể sử dụng tốc độ né tránh ma pháp trực tiếp đánh nát tường đá, công kích người bên trong. Ta thừa nhận ta không dùng toàn lực, nhưng cho dù dùng hết, với sức mạnh, tốc độ cùng phòng ngự của người cũng có thể đánh bại ta. Ta có thể cảm giác được, ta còn kém người rất xa.”

“Thực tế, nếu không phải người, cho dù là ba ba ta hay ma pháp sư khác nếu không toàn lực phóng ra ma pháp hộ thuẫn thì năm phần sức mạnh ta phóng ra đã có thể đánh vỡ, không, với khoảng cách gần như vậy bọn họ thậm chí còn không kịp có thời gian phóng ma pháp. Người, rất mạnh!”

Biểu tình Minh Phong vẫn không biến đổi, chính là ánh mắt lại lộ ra thần sắc cao hứng —— lý luận của mình xem ra rất chính xác, có thể tiếp tục dùng phương pháp này.

“Ta đương nhiên rất mạnh, bất quá kì thực phương pháp này chỉ cần là ma pháp sư đều có thể thông qua luyện tập học được, uy lực ma pháp khẳng định sẽ tăng lên, chỉ là tăng nhiều ít phải tùy thuộc vào sự cố

gắng cùng tư chất của mỗi người. Có lẽ, nửa năm sau chúng ta trở lại bộ lạc có thể nói phương pháp này ọi người. Còn có, nếu là Lạc Âu hay ma pháp sư khác, người có cơ hội áp sát như vậy không?”

“Này a, hắc hắc...”

“Chúng ta tiếp tục luyện tập đi.”

Thời gian kế tiếp, ban ngày, ban đêm, trời nắng, trời âm u, trời mưa, bọn họ vẫn không ngừng tiến hành huấn luyện cận chiến, viễn chiến.

Đồng thời, Phong Hồ còn dạy Minh Phong phong cách cùng phương pháp chiến đấu với các loại ma thú bất đồng.

“Có nghĩ tới việc công kích nhược điểm không? Theo như người nói hình như không công kích vào nhược điểm. Người xem ma pháp sư chúng ta muốn áp gần cũng không dễ, dù sao phần lớn công kích đều là cự ly xa, muốn công kích những bộ phận nhỏ yếu cần phải có lực khống chế chuẩn xác, nhất định có khó khăn, chính là chiến sĩ các người bất đồng. Các người vốn có lực khống chế cơ thể rất mạnh, nếu muốn công kích nhược điểm cũng thực dễ dàng.”

“Công kích nhược điểm?”

“Ân, ví dụ hai chúng ta chiến đấu đi. Lúc công kích người đánh vào tay ta có thể đánh nát nó, chính là ta vẫn còn khả năng chiến đấu, nhưng nếu người đánh vào đầu ta thì sao? Như vậy trận chiến có thể lập tức kết thúc, vừa tiết kiệm thời gian lại có thể tiết kiệm tinh lực, phương thức chiến đấu này áp dụng trong quần chiến rất hữu dụng, ta nhớ rõ lúc triều cường chúng ta đều phải quần chiến trong phạm vi rất lớn.”

Bọn họ trước giờ hình như thực sự không chú ý tới phương diện này. Càng nghe Minh Phong giải thích Phong Hồ càng kích động, phải biết điều này đã mở một trang mới cho phương pháp chiến đấu của dũng sĩ, nếu thành công lực sát thương của dũng sĩ có thể gia tăng rất nhiều, hơn nữa tổn thất trong kì triều cường cũng có thể giảm bớt.

“Này có thể huấn luyện, biết được nhược điểm của ma thú có thể bắt đầu huấn luyện công kích vào nhược điểm. Đầu và tim là hai vị trí nhân loại chúng ta cùng quý hút máu yếu ớt nhất, cũng là nhược điểm chung của đại đa số chủng tộc, mặc khác công kích vào khớp xương có thể làm địch nhân không chết nhưng mất đi sức chiến đấu. Về phần nhược điểm của các loại ma thú khác thì ta không biết, ta chưa thấy qua bao nhiêu loại ma thú.”

“Này đã đủ rồi.”

Phong Hồ kích động ôm Minh Phong xoay mấy vòng, hưng hăng hôn lên mặt cậu mấy ngụm: “Người quả thực là bảo bối!”

Nhìn Phong Hồ cao hứng như vậy, gương mặt Minh Phong cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt—— cứ vậy đi, từng chút gia tăng thực lực nhân loại. Tình cầu này có rất nhiều chủng tộc có trí tuệ không hề thua kém nhân loại, nếu nhân loại vẫn còn rất nhỏ yếu đột ngột tăng mạnh thực lực, lỡ như để đám chủng tộc khác đề phòng cùng công kích thì chỉ có con đường diệt tộc.

Đối với hai phát hiện lớn của Minh Phong, Phong Hồ vốn định trực tiếp thương lượng với phụ thân cùng ba ba phổ biến trong bộ lạc. Chính là Minh Phong cho rằng phát hiện về ma pháp sư mình đã chứng thực, nhưng việc công kích nhược điểm vẫn chưa kiểm chứng, vì thế cậu hi vọng Phong Hồ dẫn mình tới nơi có ma thú huấn luyện một thời gian, thuận tiện kiểm tra việc tấn công nhược điểm có tác dụng hay không.

“Hơn nữa, lúc tiến hành thực chiến người vẫn không dốc toàn lực, ta thừa dịp này chiến đấu với ma thú để thể nghiệm trận chiến thực sự. Nếu không triều cường tới thì không còn cơ hội tốt như vậy a.”

Hai lí do đều làm Phong Hồ không thể cự tuyệt, hai người liền thu thập hành lí chuẩn bị lên đường.

Về phần địa điểm huấn luyện, Minh Phong muốn tới khu rừng bọn họ gặp nhau lần đầu tiên. Phong Hồ suy nghĩ một chút, từ nơi này đến đó dọc đường không có ma thú đặc biệt cường đại, hơn nữa còn thuộc lãnh

địa của nhân loại, sẽ không gặp phải phiền toái không thể xử lý. Dọc đường đi không có ma thú cường đại hợp thành đàn, hơn nữa còn có ma thú thích hợp cho Minh Phong luyện tập.

Vì thế địa điểm huấn luyện liền quyết định như vậy.

Sở dĩ Minh Phong yêu cầu thực chiến dã ngoại còn định địa điểm là nơi lần đầu gặp mặt, trừ bỏ lí do trên, còn một lí do quan trọng khác cũng không khó đoán, Minh Phong muốn tới gặp Bội La, thuận tiện về căn cứ lấy vài thứ.

Lí do này không thể nói với Phong Hồ, chính là, địa điểm huấn luyện cứ quyết định như vậy.

“Chúng ta đi thôi.” Tuy gương mặt vẫn không có biểu tình, giọng điệu Minh Phong lại nhẹ nhàng hiếm có. Nghĩ tới sắp được gặp Bội La lâu ngày không thấy, tâm tình luôn bình thản cũng không tránh được có vài phần kích động.

Đêm đó, hai người đều hảo hảo nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm hôm sau bắt đầu khởi hành.

Vị trí của bọn họ bây giờ là phần lãnh địa nhân loại gần chỗ Bội La nhất, ấn theo cước trình của Phong Hồ thì phải 4 ngày mới tới được, giờ có thêm Minh Phong, Phong Hồ phải phối hợp cước trình của cậu, đại khái khoảng mười ngày.

Đối với chuyện này hai người không có ý kiến gì. Dù sao lần này tuy danh nghĩa nói là bế quan, nhưng thực tế chính là nghỉ phép. Hai người vừa mới xác định tâm ý đều thực hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào hiện tại.

Kỳ thật, nơi Minh Phong bế quan cách lãnh địa của bộ lạc không xa là mấy, với cước trình Minh Phong chỉ cần dùng nửa ngày có thể rời khỏi lãnh địa bộ lạc.

Nói là lãnh địa, kì thật nó là một vòng kết giới thật lớn.

Trải qua nhiều thế hệ tộc nhân gia cố, hoàn toàn có thể ngăn cản đám ma thú xung quanh.

Lúc mới tới không có ý thức nên Minh Phong không thấy được kết giới. Vì thế lần này lúc thấy tận mắt, Minh Phong không khỏi tấm tắc.

“Này hình thành thế nào a?”

Vận ma lực nhảy qua nhảy lại kết giới, cẩn thận cảm giác cảm xúc lúc thông qua kết giới—— trong nháy mắt thông qua có cảm giác như bị chậm lại, tựa như chui qua màn nước. Không, so với nước thì nó dính dính hơn.

10. Chương 10: Tác Dụng Của Nội Lực

Phong Hồ có chút vô lực nhìn Minh Phong mặt lạnh đi qua đi lại lớp kết giới như một đứa con nít—— hành vi cùng vẻ mặt của Phong Phong chênh lệch cứ như mặt nước sông và biển vậy. Bất quá, vẫn thực đáng yêu a! Ha hả——

“Này sao? Do nhóm tiên bối liên thủ tạo thành rất lâu trước kia, kết giới cũng không quá cường đại, dù sao cũng bao quanh diện tích lớn như vậy, bất quá xung quanh bộ tộc chúng ta không có ma thú cường đại cùng địch nhân, loại kết giới này cũng đủ rồi. Bất quá, thỉnh thoảng cần tộc nhân bổ sung năng lượng.”

“Nga——”

Giữ chặt Minh Phong còn đang định nhảy tiếp, Phong Hồ vội nói: “Này rất đơn giản, chỉ cần phóng đầu khí hoặc ma pháp trong cơ thể ra ngoài có thể hình thành kết giới. Chẳng qua, lớp này do phần đông tiên bối cường đại liên thủ tạo thành nên phạm vi khá lớn mà thôi.”

Thật vất vả mới thuyết phục được Minh Phong từ bỏ việc nghiên cứu kết giới, Phong Hồ thở phào một hơi. Lầm bầm, vẻ mặt Minh Phong nghiêm túc nhảy tới nhảy lui thật đáng yêu, để người khác thấy không phải rất đáng tiếc sao. Bất quá, biểu tình lưu luyến không nỡ của cậu cũng thực đáng yêu quá! !

Minh Phong khó hiểu nhìn biểu tình biến đổi thất thường của Phong Hồ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn màn kết giới ngày càng xa.

“A, con thỏ kia.” Vừa rời khỏi kết giới không xa, Minh Phong cùng Phong Hồ liền đụng phải một con thỏ hoang. Mặc dù có kích thước lớn như một con đại khuyển nhưng thân hình trắng trắng tròn tròn mập mập nhìn không hề có tính uy hiếp. Nhưng Minh Phong biết, lưỡi dao gió của nó đủ làm mình trọng thương. Bất quá, điều kiện tiên quyết là lưỡi dao có thể đánh trúng cậu.

“Gai đất!” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong rừng cây yên tĩnh.

Con thỏ ở xa xa căn bản không kịp phát hiện hai người đã run rẩy té ngã xuống đất. Với ánh mắt của Phong Hồ nhìn thấy rất rõ một mảnh gai đất nhỏ xíu bất ngờ xuất hiện đâm xuyên qua đầu con thỏ.

Đi tới nhặt con thỏ quay lại, ánh mắt tán thưởng của Phong Hồ không chút che dấu dừng lại trên người Minh Phong. Thao tác ma pháp chuẩn xác làm Phong Hồ phải tán thưởng.

Một bàn tay to nắm lấy eo Minh Phong, kéo người không hề phòng bị kia vào lòng mình, hung hăng hôn một cái.

“Người thực sự quá lợi hại!”

Minh Phong khẽ liếc mắt, này có gì mà lợi hại, chỉ là một con ma thú cấp thấp nhất thôi được không.

Tuyệt đối không thừa nhận bản thân rất cao hứng vì lời khích lệ của Phong Hồ, ừ, tuyệt đối không thừa nhận!

Phong Hồ lưu loát thu thập con thỏ hoang, Minh Phong nhặt củi nhóm lửa.

Một nhánh cây xuyên qua mình con thỏ, đặt lên lửa nướng.

Phong Hồ nướng đồ rất đơn giản, chỉ không ngừng xoay tròn để con thỏ chín đều, nhưng Minh Phong thấy phương pháp này không hay, thịt nướng xong vừa cứng vừa dai, cũng mất đi vị ngon vốn có.

“Để ta làm đi.”

Minh Phong tới ngồi xuống bên cạnh Phong Hồ, nhận nhánh cây trong tay y.

Phong Hồ thuận theo đưa nhánh cây cho Minh Phong, thực chờ mong vào tài nấu nướng của cậu.

Bàn tay to vịn eo Minh Phong, để cậu ngồi trước mặt, tựa vào lòng mình. Đôi móng vuốt vô lại thuận thế chạy xuống bên hông người ta, cái đầu cũng gác bên bả vai Minh Phong.

Minh Phong không hề có chút phản kháng, ngấm ngấm đồng ý. Trong khoảng thời gian ngắn hai người cứ lẳng lặng tựa vào nhau, tuy không nói gì nhưng cảm giác ngọt ngào lan chảy khắp người.

Tay nghề của Minh Phong tất nhiên không cần phải nói, thịt thỏ nướng vàng óng ánh bóng mỡ, làm người ta vừa thấy đã muốn ăn. Nếu không phải sợ nước miếng chảy lên vai làm Minh Phong tức giận, khóe miệng Phong Hồ đại khái đã sớm chảy nước miếng ròng ròng.

Lúc nướng gần xong, Minh Phong đột nhiên nhớ ra không có muối. Nghĩ nghĩ, không e dè có Phong Hồ ở đó lấy mấy cái nắm phơi nắng trong túi không gian ra, đặt vào tay Phong Hồ đang khoát bên hông mình.

“Cà thành bột đi.”

Phong Hồ đã sớm chú ý Minh Phong thường xuyên lấy lấy cất cất thứ gì đó, nhưng không hỏi cậu. Phong Hồ tin tưởng Minh Phong, đến lúc nào đó Phong Phong sẽ nói cho y biết. Ai, đến khi nào mới có thể quang minh chính đại gọi tên Phong Phong thân thiết a. Hiện giờ nếu kêu Minh Phong nhất định sẽ sinh khí đi, khẳng định sẽ dùng ánh mắt còn lạnh hơn cả ma pháp sư hệ băng để đông cứng mình. Chính là, thật sự muốn gọi a! >_<| |=“”>

Đem nắm khô cà thành bột rắc lên thịt thỏ, phần còn lại xé ra nhét vào trong bụng thỏ. Lại nướng thêm một chốc, mùi vị thịt thỏ nướng đã đại công cáo thành.

Thịt nướng phải ăn lúc nóng mới ngon. Hai người, đặc biệt là Phong Hồ khẩn cấp xé cái chân sau vàng ươm xuống, nhét vào tay Minh Phong, sau đó tự xé xuống một cái khác há mồm ăn ngon lành.

Minh Phong có chút kinh ngạc nhận chân thổ, nhích mông rời khỏi vòng tay Phong Hổ. Không ngờ mông mới động đây một chút đã bị một cánh tay trắng kiện của người nào đó đã lập tức kéo cậu lại, Minh Phong dưới sự áp chế mạnh mẽ của người nọ đành phải ngồi trở lại.

Cậu thở dài: “Như vậy ngồi ăn không tiện.” Lại còn dễ làm dơ quần áo.

Phong Hổ không thêm quan tâm chỉ lo cắn xé chân thổ: “Có gì mà không tiện, ta không thích người rời khỏi ta.”

Minh Phong ngẩn ra, lập tức không giãy giụa ngoan ngoãn ngồi giữa hai chân Phong Hổ, lưng tựa vào lồng ngực dày rộng của y, an tâm dùng bữa cơm trưa của mình. Vì rèn luyện thể lực, hai người đi suốt cả bữa trưa không hề nghỉ ngơi, đến giờ cậu thực sự cũng hơi đói.

Cắn một ngụm thịt nướng, ánh mắt Minh Phong lập tức sáng lên. Thịt này ăn thật ngon a. Chất thịt thơm mềm đến khó tin, hơn nữa hòa tan với vị nắm rùng ngọt ngào, vừa chín tới. Hiện giờ chỉ có một loại gia vị đã ngon như vậy, nếu kết hợp với loại sốt đặc biệt thì không biết đến mức nào—— ăn, thịt rất ngon, nhiều loại tài nguyên phong phú, tinh cầu này rất có tiềm năng khai phá mỹ thực, sau này có cơ hội phải phát triển mới được.

Minh Phong nhiệt huyết sôi trào—— chính là vì sao biểu tình trên mặt lại lạnh nhạt như vậy? ! >_< cuộc=“” hành=“” trình=“” sau=“” đó,=“” minh=“” phong=“” cơ=“” hồ=“” khiêu=“” chiến=“” tất=“” cả=“” chủng=“” loại=“” ma=“” thú=“” gặp=“” trên=“” đường=“” đi,=“” đương=“” nhiên=“” cơ=“” hồ=“” cũng=“” ăn=“” hết=“” tất=“” cả=“” các=“” chủng=“” loại=“” đó.=“” cuối=“” cùng=“” cho=“” ra=“” kết=“” luận,=“” tiềm=“” năng=“” mỹ=“” thực=“” của=“” tinh=“” cầu=“” này=“” quả=“” thực=“” lớn=“” vô=“”>

Ma thú này đối với Phong Hổ chỉ giống như một bữa ăn sáng, nhưng nếu dùng để huấn luyện kỹ xảo cũng rất tuyệt, nhất là một ổ có tới mấy chục mấy trăm con chuột đất, thực thích hợp để luyện tập. Dọc theo đường đi tất cả ổ chuột cơ hồ bị y diệt sạch.

Chính là, một ngày nọ vào ba tháng sau, lúc chiến đấu với một đám ma lang, không cẩn thận để một con ma lang tiến tới gần người, Minh Phong theo bản năng sử dụng nội lực đánh một chưởng tiêu diệt một con ma lang làm Phong Hổ thực hiểu kì.

“Đây là nội lực, từ nhỏ ta đã bắt đầu tập luyện, nó có thể vận dụng như đấu khí, chẳng qua lực sát thương không lớn bằng, hơn nữa lúc phát động ra ngoài cơ thể cũng không dễ dàng khống chế. ăn, còn nữa, nó có thể tu luyện cùng ma lực mà không có ảnh hưởng gì, còn có tác dụng xúc tiến. Người có muốn thử không?”

Phong Hổ vui vẻ đồng ý.

Sở dĩ Minh Phong lớn mật để Phong Hổ thử vì cậu cùng Bội La từng nghiên cứu cẩn thận trong quá trình bế quan, tinh cầu này mặc kệ là chiến sĩ hay ma pháp sư, tu luyện nội lực sẽ không phát sinh bất kì nguy hiểm gì. Nội lực là một loại năng lượng ôn hòa vô tính, sẽ không phát sinh mâu thuẫn với nguyên tố sức mạnh.

Bất quá vì để an toàn... Minh Phong vẫn để Phong Hổ thử vận hành đấu khí trong cơ thể.

Minh Phong phát hiện đấu khí giống như ma lực đang vận hành hấp thu nguyên tố để chuyển hóa, điểm bất đồng là đấu khí tích trữ ở một nơi bên dưới trái tim, nghĩ muốn nát đầu Minh Phong cũng không nhớ vị trí đó là gì, chẳng lẽ là huyết đàn trung trong đan điền trong truyền thuyết, nhưng huyết đàn trung không nằm ở nơi đó a. Hơn nữa Minh Phong càng không hiểu vì sao đồng dạng là nguyên tố chuyển hóa thành năng lượng, nhưng ma pháp sư là ma lực, còn chiến sĩ lại là đấu khí. Chẳng lẽ nguyên nhân là thể chất bất đồng?

Truyền một chút mầm móng nội lực của mình vào cơ thể Phong Hổ, sau đó nói y dựa theo cách thức vận chuyển đấu khí mà áp dụng cho nội lực, không nên ngăn cản đấu khí vận chuyển, hai thứ có thể song song tu luyện.

Người địa cầu đến giờ tu luyện nội lực đều dựa vào cảm giác của mình, chính là người nơi này nhiều năm như vậy cũng không cảm giác được nguyên khí thiên địa tồn tại, Minh Phong sợ cơ thể trống rỗng không đạt được nội lực, vì thế để tiện hơn, cậu truyền chút mầm móng nội lực vào cơ thể Phong Hổ.

Tiếp đó Minh Phong cảm thấy lượng nguyên khí với số lượng kinh người tiến vào cơ thể Phong Hồ.

Thở hắt một hơi, trời ạ, sức hấp thụ còn nhanh hơn mình tu luyện ma lực lúc trước! Có thể nào mình tu luyện mười mấy năm mới đạt tới tiên thiên chỉ cảnh, Phong Hồ chỉ dùng một tháng là đạt được không a?

Lần đầu tiên trong lòng Minh Phong xuất hiện tình tự đổ kị.

Một khoảng thời gian không lâu sau, Phong Hồ liền chấm dứt tu luyện, dù sao nơi này cũng không phải địa điểm an toàn. Sau khi chấm dứt tu luyện Minh Phong phát hiện Phong Hồ tựa hồ đang ngẩn người.

“Làm sao vậy?”

“Nội lực mà người nói lúc vận hành nó dung hợp với đấu khí nhưng lúc cuối cùng lại tách ra đi tới hai nơi khác nhau.

“Cái gì?” Minh Phong cả kinh, lúc trước Bội La có nói nội lực không thể dung hợp với ma lực, hiện tại cư nhiên có thể dung hợp với đấu khí? !

Ý niệm trong đầu vừa động, Minh Phong lập tức dựng lên một bức tường đất.

“Người thử dung hợp sau đó dùng sức đánh lên bức tường này xem.”

“Ầm——” Sau một kích, tường đất vỡ tung.

Hai người đều trầm mặc.

——”Người dùng mấy thành?”

“Năm thành, giống lúc lần đầu tiên chúng ta chiến đấu.”

“Tường đá này so với lần đó ta đã tăng thêm một thành ma lực.”

Lại trầm mặc...

“Ta, ta nghĩ, chúng ta có thể dạy luôn điều này cho tộc nhân.”

“Ta đồng ý.”

“Cái kia, ta cảm thấy chúng ta hẳn nên mau chóng trở lại bộ lạc.”

“Ta đồng ý.”

Chốc lát sau, hai người đồng thời nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng thu thập số chiến lợi phẩm trong khoảng thời gian này. Quay về bộ lạc!

Vì để mau chóng trở về, dọc theo đường đi đều là Phong Hồ ôm Minh Phong.

Lặng lẽ lấy thiết bị liên lạc từ túi không gian đeo vào tay—— thiết bị liên lạc là hệ thống cảm giác, không cần phát ra âm thanh cũng có thể sử dụng.

“Bội La.”

“Sao vậy?”

“Ta vừa đem nội lực dạy cho Phong Hồ.”

“Này ta đã sớm nghĩ tới rồi, nói đi, phát sinh chuyện gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là nội lực cùng đấu khí dung hợp lại, sau đó lực công kích tăng lên gấp đôi.”

“_____”

“Bội La?”

“Không có việc gì, này cũng không tính là quá dị thường. Bất quá, ta cảnh cáo anh, không được trộm dung hợp ma lực với nội lực.”

“Biết rồi. Ta sẽ không mang sinh mạng mình ra đùa giỡn, bắt quá người nghiên cứu nhanh một chút đi.”

“Được rồi, được rồi.”

“Minh Phong.”

“Ân?”

“Người cố ý nói chuyện nội lực cho Phong Hồ biết đúng không?”

“Xem là vậy đi. Cậu biết ta không biết cách gạt người mà, thời gian ba ngàn năm quá dài, đeo một bí mật lớn như vậy trên lưng thực sự quá mệt mỏi. Hơn nữa ta hi vọng một ngày nào đó cậu có thể xuất hiện trước mắt ta, cùng ta hưởng thụ cuộc sống.”

“Minh Phong, ta chỉ là trí não nhân tạo, cho dù có cảm tình thì cũng chỉ là trí não mà thôi.”

“Cái kia, cậu hẳn đã phát hiện trên phi thuyền có một sổ trang bị cậu không xem được đúng không?”

“Đúng vậy, hóa ra sổ vật phẩm kì lạ đó do anh mang lên à?”

“Ân, cái kia là khoang bồi dưỡng ta lắp đặt lúc còn ở khoa Uyển, chỉ cần có gen thì có thể bắt đầu cấu thành một cơ thể.”

“—— nói cho ta biết, ta đã đoán sai rồi đi.”

“Không sai.”

“Đã đoán sai!”

“Không sai.”

“Chết tiệt, anh có biết ở liên bang trợ giúp trí não nhân tạo phát sinh tình cảm lại còn có ý đồ giúp nó tạo ra cơ thể là tội phản kháng a! Anh, cái tên ngu ngốc này! Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc! !”

“Kì thật thời điểm đó quân bộ đã biết chuyện người nảy sinh ý thức, ta không biết vì sao bọn họ biết. Chính là lần đó cấp trên không chỉ truyền lệnh giết ta, lúc tới tình cầu mới bọn họ sẽ tiêu hủy cậu.”

“——”

“Trong khoang bồi dưỡng ta có cài đặt trình tự nếu sóng điện não của ta biến mất một giờ sau nó sẽ truyền tải thông tin tới cho người, đồng thời chuyển cả phương pháp sử dụng. Thời điểm kia cần khoảng hai tháng để tới tình cầu mới, nó đủ để cậu chế tạo một cơ thể rồi phóng chính mình vào đó. Không biết làm thế xác xuất thành công là bao nhiêu, dù sao cũng không còn biện pháp nào khác, có hi vọng so với không có vẫn hơn. Bất quá không ngờ ta lại không chết, vì thế sóng điện não của ta vẫn chưa biến mất nên cậu không nhận được phần tư liệu bên trong đó.”

“——” Bội La hết chỗ nói.

“Nếu bây giờ cậu đã biết thì đi xem thử đi, mật mã là gen của ta, hẳn cậu đã có. Về phần gen để chọn lựa để tạo ra cơ thể cho cậu có lẽ có rất nhiều, tự mình chọn đi, bắt quá không được chọn các loại gen khác ngoài nhân loại. Còn nữa, nếu xác xuất thành công dưới 90% thì đừng thử nghiệm. Khi nào quyết định tái tạo thì tùy cậu, nếu cậu hi vọng ta mang thai cậu cũng được, bất quá khoảng thời gian ngắn này thôi không có ý định sinh đứa nhỏ, ít nhất phải mười năm nữa. Cậu tự suy nghĩ đi, cứ vậy, lần sau chúng ta lại liên lạc.”

Nói xong, không đợi đối phương trả lời Minh Phong đã trực tiếp tắt thiết bị liên lạc. Sau đó vui đầu vào lòng Phong Hồ lén cười trộm.

“Anh đừng có quá đáng!” Tiếng rít gào của Bội La hiển nhiên không lọt vào tai Minh Phong. Sau khi rống xong nó mới phát hiện đối phương đã ngắt liên lạc, không cần nghĩ cũng biết khoảng thời gian này tên kia nhất định không mở thiết bị liên lạc.

Sau đó, trong căn cứ trống rỗng vang vọng tiếng thì thầm của Bội La.

“Thân nhân sao? Được rồi, anh đã cho rằng tôi là người thân duy nhất, như vậy tôi sẽ hoàn thành ý nguyện của anh, đến lúc đó đừng có hối hận nga. Thân nhân thân ái!”

11. Chương 11: Cuộc Nói Chuyện

“Đang cười gì đó?”

Phong Hồ đã thoát ra khỏi cảm xúc rung động cùng kinh hỉ phát hiện vợ yêu của mình đang vui đầu vào ngực mình cười vui vẻ, liền quan tâm hỏi một câu.

“Không có gì, người không thấy biểu hiện của chúng ta khi này thực ngốc sao?”

“Có sao? Ta thực sự có chút bị dọa.”

“Ta nghĩ chúng ta có thể chờ mong biểu tình của Lạc Âu khi nghe tin này.” Trước kia Lạc Âu xem không ít tình huống xấu hổ của bọn họ a.

Ở cổng bộ lạc, Phong Hồ buông Minh Phong, trước mắt là những hàng nhà gỗ chỉnh tề, thỉnh thoảng lại có người qua lại.

Lúc hai người tiến vào hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò.

Thỉnh thoảng có người chào hỏi Phong Hồ, Minh Phong đứng bên cạnh cũng bị rất nhiều người để ý. Đối mặt với nhiều ánh mắt thân thiện nhiệt tình như vậy, Minh Phong có chút không biết làm sao, bàn tay bị Phong Hồ nắm lạng lẽ siết chặt, sau đó cảm nhận được mình lại bị nắm chặt hơn.

Ngẩng đầu, Phong Hồ dường như biết cậu bối rối nên cho cậu một nụ cười cổ vũ.

Cho dù như vậy, Minh Phong cũng không thể thả lỏng, quanh người bắt đầu phóng ra hàn khí. Làm tộc nhân thực hoài nghi Minh Phong tu luyện bằng ma pháp của hệ thủy.

Phong Hồ thấy vậy, thở dài. Bàn tay to chụp tới ôm Minh Phong vào lòng, rộng to với mọi người: “Bầu bạn của ta, Minh Phong.”

Chung quanh lập tức truyền tới những tiếng cười vang thân thiện.

“U, vừa về đã rêu rao như vậy a.” Một nam nhân tướng mạo anh tuấn tới gần chào hỏi hai người.

“Có sao, tiểu tử ngươi dạo này thế nào?” Phong Hồ buông Minh Phong, không chút khách khí đấm người trước mắt một quyền.

Minh Phong vừa thấy thái độ hài hòa của hai người thì biết ngay nhất định là bạn tốt.

“Người—— là người lúc trước mang thức ăn tới cho ta.” Hèn chi này giờ nhìn thấy thực quen mắt.

“Đúng vậy, người rất cuộc cũng nhận ra ta.” Đối phương sang sảng cười to, là một người rất cởi mở: “Bất quá ta không ngờ người lại là bầu bạn của tiểu tử này.”

“Này uy, người có ý tứ gì a.”

“Xem như ta chưa nói, xem như ta chưa nói đi.” Đối mặt với sự uy hiếp cường đại của Phong Hồ, đối phương nhắc tay đầu hàng.

“Minh Phong, đây là Khải Nhĩ, là bạn tốt của ta.”

“Chào.”

Khải Nhĩ đưa tay vỗ vỗ vai Minh Phong: “Người không tệ, bất quá đáng người mảnh mai như vậy ở cùng tiểu tử này nhất định rất vất vả.” Nói xong liền rời đi, cười thật mập mờ.

Giữ chặt Phong Hồ đang định cãi lại, Minh Phong nhắc nhở: “Chúng ta còn phải làm chính sự, hơn nữa Khải Nhĩ cũng không có ác ý.”

Phong Hồ thực bất mãn: “Cái gì nha, vì cái gì tiểu tử kia nói đùa người không để ý. Đối với ta lại thực ác liệt.”

Tên ngốc thích ăn dấm chua này!

“Nga, không cho phép chống cự, không cho trốn, nếu không thì đừng hòng thân cận ta nữa.”

Nói xong nhìn người nào đó không dám phản kháng, Minh Phong hung hăng dẫm một cước, làm Phong Hồ hô to gọi nhỏ một phen lại đưa tới càng nhiều ánh mắt chế nhạo hơn.

Kéo tai Phong Hồ tới thì thầm: “Người tên ngu ngốc này, người ta nói đúng quá còn gì! Lúc trước ai là người lần đầu gặp mặt đánh ngất ta, ai là người thứ hai gặp mặt suýt chút nữa đã ăn tươi ta hả, người không có tư cách nói thái độ ta ác liệt! Còn nữa, nếu không phải hẳn là bạn tốt của người thì sao ta đối xử tốt chứ!”

Nam nhân ủ rũ bị mắng, nghe được lời cuối cùng lập tức nhếch môi cười ngây ngô. Phong Hồ vươn tay thử thăm dò ôm vai Minh Phong, thấy cậu không phản đối lập tức một tác lại đòi thêm một thước đưa đầu tựa bên cổ cậu, cọ a cọ.

Cái đầu xù cọ Minh Phong đến phát ngứa, nhin không được hơi ngẩng đầu, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười hiếm thấy.

“Hai người các người muốn ân ân ái ái thì quay về phòng mình mà làm. Đừng có liếc mắt đưa tình trước mặt công chúng.”

Hai người quay đầu lại, Lạc Âu đang đứng nơi đó mỉm cười nhìn bọn họ, bên cạnh là một nam nhân rất giống Phong Hồ, có lẽ chính là phụ thân Phong Báo của Phong Hồ đi. Thoạt nhìn bộ dáng có vẻ rất nghiêm túc a, nếu không phải trong ánh mắt có thần sắc đang xem kịch vui thì sẽ thập phần uy nghiêm.

Xem như không có việc gì buông tay đang kéo lỗ tai Phong Hồ, đẩy đầu y ra. Biểu tình Minh Phong không biến đổi chút nào, lúc này cậu thực cảm tạ bộ mặt than luyện được từ khoa Uyển của mình.

“Sao các người trở về sớm như vậy, kì bế quan hẳn còn 3 tháng nữa mới chấm dứt. Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lại nói tiếp, chính là phụ thân Phong Báo hỏi ra trọng điểm.

“Này, ta nghĩ chúng ta tốt nhất nên về nhà rồi nói.”

Ôm lấy thắt lưng Minh Phong, Phong Hồ nhìn hai vị song thân nói.

Đôi bầu bạn liếc mắt nhìn nhau, nhìn biểu tình nghiêm túc của đứa con hai người biết có chuyện quan trọng.

“Tới phòng chúng ta đi.”

“Chúng ta có bốn chuyện cần nói, bốn chuyện này đều có quan hệ trực tiếp với Minh Phong.” Phong Hồ rất kiêu ngạo vì bầu bạn mình lợi hại.

“Chuyện đầu tiên?”

“Minh Phong giống ta, trong vòng một năm đã đạt tới trình độ hóa lỏng năng lượng.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Lạc Âu, ngay cả Phong Báo cũng lộ rõ vẻ vui mừng. Tuy nói thời gian có thể bù đắp cho thiên phú, nhưng người có thiên phú tốt mới có được sức mạnh cường đại có thể bảo hộ chính mình cùng tộc nhân.

Ổn định lại tâm tình, Lạc Âu hỏi tới chuyện thứ hai.

“Chuyện thứ hai là uy lực ma pháp của Minh Phong, tương đối Minh Phong dốc toàn lực dựng ra có thể chống đỡ được ba cú công kích toàn lực của ta, hơn nữa Minh Phong có thể thực hiện ma pháp thuần phát, trong phạm vi một trăm thước, nếu ta không dùng tới tốc độ tối đa không thể ngăn cản Minh Phong phóng ra ma pháp. Minh Phong nói kỹ xảo này có thể đạt được thông qua luyện tập.”

“Ách——” Phong Báo cùng Lạc Âu cùng hít một hơi, thực lực của Phong Hồ thế nào bọn họ biết rõ, đứa nhỏ chỉ mới tu luyện hơn một năm cư nhiên có thể đạt được trình độ này, hơn nữa phương pháp này còn có thể phổ biến rộng rãi—— “Người làm thế nào?” Phát huy toàn bộ ưu thế tốc độ của ma pháp sư hệ phong, Lạc Âu trực tiếp phóng tới cầm lấy tay Minh Phong, ánh mắt nóng rực nói.

Minh Phong nhìn bàn tay bị cầm chặt của mình—— Lạc Âu không phát hiện ánh mắt nóng rực của hai nam nhân kia sắp đốt chết bọn họ cùng nắm tay đang siết chặt hay sao? Thần kinh cũng thô quá đi.

“Ba ba, ta đề nghị người nghe hết cả bốn việc rồi hãy để Minh Phong giải thích một lần.” Tiến tới tách nắm tay của ba ba cùng vợ yêu, thiết, nhìn thấy thật khó chịu.

“Kế tiếp, chuyện thứ ba, Minh Phong đề nghị chiến sĩ huấn luyện công kích nhược điểm trong chiến đấu. Cái gọi là công kích nhược điểm chính là lúc đối thủ còn ý thức công kích phải công kích vào nhược điểm và giết đối thủ trong một kích.” Nghe tới đây ánh mắt Phong báo lóe sáng, Phong Hồ làm bộ như không thấy, nói tiếp: “Tỷ như nói, trong chiến đấu công kích vào đầu đối thủ, quỷ hút máu thì đánh vào trái tim, ma lang thì phần bụng, như vậy có thể tiết kiệm tinh lực cùng thời gian chiến đấu.”

“Quá đúng, ta vẫn luôn có cảm giác này, chính là cụ thể thế nào lại không hình dung được. Tổng kết rất đúng!” Phong Báo đột nhiên kích động dọa Minh Phong nhảy dựng. Đại thúc, bộ dáng rõ ràng là mặt than, đừng tùy tiện kích động như vậy được không a.

“Trước đừng kích động, còn chuyện cuối cùng, cũng chính là chuyện quan trọng nhất.”

Phong Báo cùng Lạc Âu nhất thời yên lặng lại, chuẩn bị tiếp nhận quả bom cuối cùng của đứa con. Nhưng mà, lần này đối người giải thích.

“Ta có tu luyện một loại năng lượng, là một loại bất đồng với nguyên tố năng lượng. Nó có thể xúc tiến sự phát triển của cơ thể cùng lực tinh thần, trong khoảng thời gian một năm này ta có thể đạt được trình độ hóa lỏng năng lượng ít nhiều cũng nhờ vào nó. Phương thức tu luyện của nó cùng ma lực và đấu khí giống nhau, chẳng qua vị trí tồn trữ bất đồng. Phương thức vận dụng giống như đấu khí, nhưng lực công kích cùng phòng ngự không giống, hơn nữa nếu phóng ra khỏi cơ thể sẽ không dễ dàng khống chế.

Bởi vì có thể tu luyện song song với ma lực nên năng lực chiến đấu cận chiến của ma pháp sư có thể gia tăng, cho dù không thể so với chiến sĩ nhưng không cần cứ núp sau lưng bọn họ. Chính là, loại năng lượng này không thể dung hợp với ma lực, nếu ma pháp sư tu luyện thì không được thử dung hợp, bằng không sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Nếu là chiến sĩ thì có thể luyện cùng đấu khí, tốc độ cũng tương đương, hơn nữa còn có thể dung hợp với đấu khí, chính là cuối cùng sẽ tồn trữ ở hai nơi khác nhau. Nhưng sau khi dung hợp với đấu khí, lực công kích cùng phòng ngự sẽ tăng lên gấp đôi.”

Nói xong, trong phòng xuất hiện sự im lặng trong dự kiến.

“Phương pháp này ta cùng Phong Hồ đã thử qua, nhưng không biết có thể áp dụng cho tất cả mọi người được không, vì thế tốt nhất nên tìm vài người tu luyện thử. Còn chuyện thứ hai rất đơn giản, lúc vận dụng ma pháp dùng hết khả năng nén càng nhiều nguyên tố càng tốt, sau đó thông qua không ngừng luyện tập có thể giảm bớt thời gian vận dụng. Còn có vài tiểu xảo, tỷ như ma pháp lưỡi dao gió lúc phóng ra có thể làm lưỡi dao xoay tròn, như vậy hẳn có thể làm uy lực tăng lên, mặc khác ta không rảnh lắc, bất quá chúng ta có thể phát động mọi người cùng nhau suy nghĩ, như vậy mau hơn. Đáng lưu ý nhất đối với ma pháp sư chính là tích lũy ma lực, không có ma lực thì cho dù có kĩ xảo cũng không làm được gì, vì thế lúc suy nghĩ kĩ xảo cũng đừng quên tích lũy ma lực. Còn một điều nữa là sức lực, đừng sử dụng kĩ xảo vượt quá năng lực của mình, bằng không rất dễ làm tổn thương tinh thần của bản thân.

Còn công kích nhược điểm càng đơn giản hơn, chỉ cần lúc đi săn thú hoặc huấn luyện chú ý tới nhược điểm của ma thú mà tấn công, dưỡng thành thói quen sau này lúc chiến đấu sẽ tự nhiên sử dụng loại kĩ xảo này. Còn nữa, có vài người trời sinh thao tác không tinh chuẩn cũng không cần miễn cưỡng, những người đó có thể chú trọng khai phá chiêu thức công kích phạm vi rộng, điểm này cũng có thể áp dụng a pháp sư.

Tạm thời ta chỉ nghĩ tới đó, mặt khác nghĩ thêm được gì ta sẽ bổ sung sau.”

Nói xong, Minh Phong tựa vào người Phong Hồ, tiếp nhận chén nước đối phương đưa tới. Hồ, một hơi nói nhiều như vậy quả thực có chút khát khô cả cổ họng.

Kéo kéo tay Phong Hồ, nhỏ giọng nói: “Bọn họ thoát nhìn còn phải cân nhắc thêm một chút, chúng ta ra ngoài trước đi, ta mệt.” Một năm nay không ngừng tu luyện, hiện giờ trở về bộ lạc mới cảm thấy cả người mệt mỏi quá, Minh Phong dựa vào người Phong Hồ ngủ gật.

Bị Minh Phong không chút phòng bị dựa vào mình như vậy, một cảm giác quen thuộc lủi thủi trong cơ thể. Ánh mắt Phong Hồ sáng ngời, ha ha, ba ba nói trước khi bế quan chấm dứt không thể chạm vào Minh

Phong, vậy hiện giờ hẳn là có thể đi.

Thừa dịp song thân còn chưa kịp phản ứng, Phong Hồ ôm lấy Minh Phong đang buồn ngủ chạy về phòng mình.

Đặt Minh Phong lên giường, Phong Hồ áp cả người mình lên, dùng tư thế không đè ép cậu.

Cảm giác được động tác của Phong Hồ, Minh Phong đang mơ ngủ hơi thanh tỉnh một chút.

Đôi tay vòng lên ôm lấy cổ Phong Hồ: “Ta mệt mỏi quá.”

Tình tự tăng vọt nhất thời sụp xuống, dựa vào người Minh Phong, Phong Hồ bị thương an ủi tiểu đệ đệ, sẽ có cơ hội a, người dưới thân sớm muộn gì cũng là của người, không nên gấp gáp. An ủi xong, Phong Hồ định đứng dậy rời đi để Minh Phong hảo hảo nghỉ ngơi.

Ân, đi tìm tiểu tử Khải Nhĩ kia đánh một trận, đã lâu không đối luyện, không biết hẳn tiến bộ thế nào.

Chính là Minh Phong lại ôm chặt không cho y rời đi.

“Nếu người có thể đáp ứng ta, nếu ta bị thương không cho ai ngoài chúng ta trị liệu ta liền tha thứ cho việc người sắp làm.”

Phong Hồ mừng rỡ: “Ta đương nhiên đáp ứng.”

Biểu tình mừng rỡ như điên làm Minh Phong thực sự buồn cười, ba tháng này quả thực làm khó Phong Hồ, ân, cũng khó cho tay cùng miệng mình.

12. Chương 12: Thận Nhập

Một phen kéo bỏ mảnh da thú quần bên hông, đồng thời cũng không quên da thú trên người Minh Phong. Hai người cứ vậy trần trụi áp vào nhau, thân hình trắng nõn cùng ngăm đen tạo thành sắc thái đối lập, cảm giác da thịt bóng loáng tiếp xúc làm nam tính kiều ngạo của Phong Hồ lập tức gắng gượng dựng lên, phần đỉnh không thể kiềm chế nhẹ nhàng đụng vào phần giữa hai chân Minh Phong.

Minh Phong ngẩng đầu, áp bên tai Phong Hồ thì thầm.

“Nếu người không mau một chút, nói không chừng bọn Lạc Âu hết ngày gốc sẽ chạy tới đây, người lại không làm được. Ha ha——”

Cánh môi bướng bỉnh bị trừng phạt, gặm cắn, liếm mút đến sưng đỏ.

Nam tính kiều ngạo bị vội vàng thô lỗ chơi đùa, bàn tay thô ráp khó tránh mang tới chút đau đớn, chính là lại có càng nhiều khoái cảm ập tới hơn. Môi lưỡi Phong Hồ một đường đi xuống, đi tới vật gắng gượng cũng tuần tú như chính Minh Phong, ngấm vào miệng.

“A ha, ân—— a——”

Khoái cảm không ngừng dâng trào từ bộ vị giữa hai chân tiến tới tay chân, hai tay Minh Phong luồn vào mái tóc đen của Phong Hồ, ấn đầu y xuống, làm chính mình càng tiến vào sâu hơn.

Phong Hồ ngậm lấy cậu, liếm mút, một bàn tay tiến vào khoang miệng cậu càn quấy, kéo ra một sợi chỉ bạc ai muối. Tách đôi chân thon dài, đưa tay tới nơi mất hồn ở phía sau. Ngón tay đã được thấm ướt nước bọt nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh, cảm giác nơi mẫn cảm của Minh Phong co rút không ngừng.

Minh Phong chỉ cảm thấy khoang miệng ẩm ướt của Phong Hồ vây chặt lấy mình, khoái cảm chất chồng làm cậu muốn hét lên. Ngón tay thô to tác quái lạng lẽ tiến vào bên trong cơ thể, không đau, chỉ có một cảm giác quái dị.

Một ngón, hai ngón, ba ngón vội vàng tiến vào bên trong, rõ ràng chủ nhân của chúng đã chờ không kịp nhưng lại không muốn tổn thương người dưới thân—— sau đó Minh Phong cảm giác khoang miệng ẩm áp

rời đi, một bàn tay thô to có đầy vết chai thay thế, linh hoạt an ủi, thỉnh thoảng vuốt nhẹ lỗ nhỏ vài cái, đầu ngón tay thô ráp như vải thô mỗi lần mơn trớn lại làm người ta có khoái cảm rùng mình.

Lúc cao trào bao phủ Minh Phong, ba ngón tay phía sau lặng lẽ rời đi, một thứ gì đó càng thô to hơn nhân cơ hội tiến vào.

“Ngô—— ân——”

Dũng đạo chưa từng tiếp nhận làm sao chịu nổi gắng gượng thật lớn như vậy, chỉ mới đẩy vào một cái, thống khổ lập tức che kín khoái cảm, Minh Phong theo bản năng muốn đẩy nam nhân đang xâm nhập chính mình.

Chính là nghe được một tiếng xin lỗi, cùng lúc đó nam nhân trên người kiên định xâm lấn.

Hậu huyệt theo bản năng siết chặt, vốn đã chặt lại càng chặt hơn làm đối phương bị siết chặt hơn nữa, cố định ở đó tiến lùi đều không được.

“Trời ạ!” Phong Hồ thống khổ rên rỉ, hiện giờ y đã muốn mất đi lí trí, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất là xuyên xỏ qua cơ thể xinh đẹp dưới thân, chính là kiêu ngạo bị siết thật chặt, không thể nào di chuyển được.

Thao bản năng đưa tay an ủi nam tính kiêu ngạo của Minh Phong vì đau đớn mà uể oải, lúc đối phương rút cuộc dần dần thả lỏng vì khoái cảm thì đẩy mạnh tới trước.

“A——”

Hét thảm một tiếng, cơ thể Minh Phong vì đau đớn mà ưỡn cong, Phong Hồ rút cuộc hoàn toàn tiến vào dũng đạo nhỏ hẹp, dũng đạo vốn khô khốc được máu tươi bồi trơn, làm Phong Hồ có thể bắt đầu chuyển động, mỗi lần đều đâm tới nơi sâu nhất, sau đó khấn cấp rút lui rồi lại dùng sức thẳng tiến.

Gắng gượng của Minh Phong vốn vừa ngẩng lên lại một lần nữa uể oải, tất cả tinh thần đều tập trung vào bộ vị bị hung hăng xâm phạm phía sau.

“Ân——” Rút cuộc, trong một lần Phong Hồ va chạm vào điểm sâu bên trong, một trận tê dại đột nhiên ập tới làm Minh Phong không hề chuẩn bị nhịn không được hừ nhẹ một tiếng.

Tuy đã mất đi lí trí nhưng âm thanh kìm không được của Minh Phong vẫn truyền vào tai Phong Hồ, theo bản năng y lại tiếp tục đâm tới nơi đó, một lần nữa như nguyện nghe được tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng cảm giác tuyệt vời khi dũng đạo mềm mại co rút lại.

Nâng đôi chân dài của Minh Phong gác lên vai, Phong Hồ rút ra hoàn toàn rồi lại mạnh mẽ tiến vào——

“A ân—— cấp—— dừng——” Cảm giác chỗ sâu trong cơ thể bị khai phá truyền tới khoái cảm làm người ta sợ hãi——

“Ân, a—— ngô——”

Minh Phong rút cuộc đón nhận luồng khoái cảm truyền tới từ phía sau, cậu không chút che dấu lớn tiếng kêu lên, làm Phong Hồ bị kích thích lại càng điên cuồng hơn.

“Ân cấp, a—— cấp—— mau, chính là nơi đó, ân—— a a——”

Gắng gượng phía trước tự động gượng dậy, lúc khoái cảm dâng lên tới cực hạn Minh Phong đạt tới cao trào.

Mà Phong Hồ, lúc dũng đạo mãnh liệt co rút kêu rên một tiếng, rút cuộc phóng ra mầm móng của chính mình.

Minh Phong sau khi bắn ra hai lần liên tục đã mệt mỏi tới mức không mở mắt nổi, thậm chí muốn hảo hảo ngủ một giấc.

Chính là Phong Hồ ăn biết vị không dễ dàng rời bỏ. Kiên quyết không lờ căn bản chưa kịp ra ngoài đã cứng lại, hai người vẫn đang trong tư thế tương liên, lúc Minh Phong vừa hét lên Phong Hồ đưa tay lật người cậu lại, làm cậu quỳ trên giường, mông nhếch lên cao cao, tiếp tục trều sấp.

“A a, từ bỏ, ta từ bỏ—— a ha——” Minh Phong mệt muốn chết thì thảo cầu xin, chính là khoái cảm tới tận xương không ngừng truyền tới từ nơi quái vật thật lớn kia liên tục trều sấp, kiên quyết không buông tha cho cậu ngủ.

Cứ như vậy cả buổi tối, Minh Phong bị lăn qua lộn lại gây sức ép không biết bao nhiêu lần, sau đó thực sự không chịu nổi hôn mê bất tỉnh mới có thể thực sự được nghỉ ngơi.

“Ân——” Minh Phong vừa tỉnh lại liền có cảm giác cơ thể mình giống như bị lắng trì, không có nơi nào không đau, nhất là bộ vị phía sau...

Mở to mắt nhưng không có cách nào đứng dậy, đành phải quay đầu, phát hiện trong phòng chỉ có một mình mình. Đang suy nghĩ có nên miễn cưỡng ngồi dậy hay không thì cửa truyền tới tiếng vang.

Nhìn qua, Phong Hồ bưng một bát đá tiến vào.

Vừa vào liền nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của Minh Phong không hề chớp mắt nhìn mình, Phong Hồ vội chạy tới bên giường, đỡ cậu ngồi dậy, ôm vào lòng.

“Thế nào? Còn đau không?”

Hé miệng mới phát hiện cổ họng mình đau rất: “Nước.”

“Nga.” Phong Hồ vội rót chút nước cho cậu.

Uống hai ngụm nước để cổ họng khô khốc tốt hơn một chút.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày.”

“Hoàn hảo a, người làm gì cứ như ta sắp chết vậy.”

“Thực xin lỗi, ta không khống chế được mình.”

Đưa tay bưng bát đá Phong Hồ đang cầm uống vài ngụm canh thịt, có chút thỏa mãn dạ dày đang đói khát của mình, lúc này Minh Phong mới có khí lực mở miệng. Đã trải qua một hồi tình ái làm người ta lâm vào tình trạng kiệt sức lại còn một ngày không ăn gì, cậu thực sự đói muốn chết.

“Tình huống đó là nam nhân đều mất khống chế đi, hơn nữa, cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức người, từ lần đầu chúng ta gặp nhau người đã không thể khống chế được mình. Hơn nữa, tuy lúc đầu có chút đau, chính là sau đó ta cũng được hưởng thụ a. Nói thật, thực thoải mái.”

Đối mặt với bầu bạn, Minh Phong thực thản nhiên nói ra cảm thụ của mình.

Người đối diện nửa ngày không nói tiếng nào, Minh Phong ngẩng đầu nhìn thử, mới nhắc đầu đã bị che kín đôi môi.

Người này không phải lại muốn nữa đi? Thêm lần nữa xương cốt của cậu sẽ nát vụn mất a——

“Không được, cơ thể người chịu không nổi.” Phong Hồ áp trán mình lên trán Minh Phong, cố gắng bình phục tình tự nôn nao trong cơ thể: “Bất quá, chờ người khỏe rồi phải bồi thường ta.”

Nhìn gương mặt không hề che dấu dục vọng của Phong Hồ, Minh Phong nhẹ nhàng phun ra một từ ‘hảo’. Trong lòng suy nghĩ có nên liên hệ Bộ La chế tạo một ít thuốc bôi trơn, lúc mới tiến vào thực sự đau quá a. Thật là, không có việc gì vừa dài vừa lớn như vậy làm chi a!

Phong Hồ ôm Minh Phong ngồi lên đùi mình, Minh Phong thăm tưởng tượng bộ dáng một thước tám của mình như một đứa nhóc ngồi trên đùi Phong Hồ, khoe miệng cơ rút: “Làm gì mà cứ ôm ta mãi a.”

Phong Hồ ôm chặt thắt lưng Minh Phong, vùi đầu vào cổ cậu: “Còn nhớ rõ những lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Mỗi lần, mỗi lần người đều biến mất trước mặt ta. Vì thể hiện giờ bắt được người, ta muốn ôm người vào ngực mình, gần thêm một chút, lâu thêm một chút. Kì thật...” Âm thanh từ nhu hòa trở nên ngoan lệ: “Nếu có thể ta muốn ăn cả máu thịt người vào bụng, như vậy người không còn khả năng rời khỏi ta nữa.”

Lời nói huyết tinh như vậy lại làm sắc mặt Minh Phong trở nên nhu hòa hơn, tay cậu choàng qua ôm lấy cổ người đang tựa vào cổ mình, đầu dựa vào vai Phong Hồ, cùng đầu y cọ cọ: “Ngu ngốc.”

Hai người chìm đắm trong không khí an tường này hồi lâu, thẳng đến khi bụng Minh Phong phát ra âm thanh kháng nghị.

Phong Hồ lập tức tỉnh táo, luống cuống cầm lấy một khối thịt nướng, dùng đầu khí hâm nóng lại phần thịt đã có chút nguội lạnh: “Ăn chút đi, tuy không ngon như người làm. Bất quá phải lấp đầy bụng đã.”

Quả thực không ngon như Minh Phong làm, nhưng so với thức ăn địa cầu đã ngon hơn nhiều. Ngân hà 4000 năm đã không còn nhiều thực vật tự nhiên, cơ bản đều là hợp thành nhân tạo, tuy bề ngoài giống như nơi này nhưng lại kém như trời với đất. Cho dù là món thịt nướng đơn giản còn ngon hơn thức ăn Minh Phong tỉ mỉ làm ở địa cầu. Vì thế Minh Phong ăn thật ngon miệng, Phong Hồ thấy vậy lại nghĩ mình làm Minh Phong đói bụng như vậy, lại càng thêm áy náy.

“Bọn Lạc Âu tới lúc nào?”

Gương mặt Phong Hồ lộ ra nụ cười gian tà: “Bị người đoán trúng rồi, lúc chúng ta làm được một nửa thì bọn họ xông vào, vì hoàn cảnh không tiện nên đã rời đi.”

Khẽ lộ ra nụ cười, Minh Phong đắc ý nói: “Xem đi, ta nói đúng rồi. Nếu động tác người chậm một chút có thể lại bị đánh gãy.”

“Khụ khụ, người nên đổi cách xưng hô đi, gọi bọn họ là phụ thân cùng ba ba.”

Nơi này không có nghi thức kết hôn, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ liên biểu thị bọn họ kết thành bầu bạn. Mọi người nơi này, tình cảm rất kiên định.

Minh Phong biết mình cũng nên sửa miệng: “Vậy phụ thân cùng ba ba nói thế nào?”

Phong Hồ hài lòng nghe Minh Phong nói ra hai danh từ kia, hận không thể nghe thêm vài lần. Cúi đầu hôn nhẹ đôi môi đỏ mọng của Minh Phong, sau đó mới mở miệng giải thích.

“Bọn họ định phổ biến những điều chúng ta nói, trước tiên chỉ áp dụng trong bộ lạc này, nếu có hiệu quả mới phổ biến tới các bộ lạc khác. Tin rằng nếu những điều này được phổ biến, thực lực nhân loại chúng ta sau này hẳn sẽ được đề cao rất nhiều, lần triều cường sau sẽ có nhiều tộc nhân có cơ hội sống sót hơn. Cảm ơn người, Minh Phong.”

“Có gì phải cảm ơn, ta chỉ làm những việc mình có thể.” Cậu là nam nhân, một nam nhân có năng lực, có trách nhiệm đối với bộ lạc của mình.

Lời nói hợp tình hợp lý làm những lời cảm kích Phong Hồ định nói nghẹn lại.

“Nói rất đúng, Phong Hồ, Minh Phong là một nam nhân chỉ làm những điều mình cần làm.” Lúc nói chuyện, Phong Báo cùng Lạc Âu tiến vào phòng.

“Bất quá, Minh Phong, lần này người thực sự đã cống hiến rất lớn cho bộ lạc, Phong Hồ đại diện Báo tộc cảm ơn người là việc nên làm.”

“Vậy được rồi, ta nhận.” Minh Phong không để ý nhún vai.

“Chúng ta tới muốn nói với người, những phương pháp kia ta đã nói với tộc nhân. Về phần nội lực những người trưởng thành trong bộ lạc đã thử qua, quả thực có hiệu quả như người nói, bất quá việc tu luyện nội lực luôn đồng thời kéo theo ma lực hoặc đầu khí vận hạnh, vì để không ảnh hưởng tới sự phát triển của bọn nhỏ nên quyết định phải kết thúc lần bế quan đầu tiên rồi mới học nội công.”

Trầm tư một chốc, Minh Phong lúc này mới phát hiện ra một sai lầm, tựa như Lạc Âu nói, người nơi này lúc tu luyện nội lực sẽ kéo theo ma lực hoặc đầu khí, nếu luyện từ nhỏ sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của bọn nhỏ, như vậy có thể mất nhiều hơn được.

“Àn, là ta nghĩ sai rồi.” Minh Phong thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình.

“Lần này tới là nói với các người, hai ngày sau nhóm người trẻ tuổi trong bộ lạc sẽ ra ngoài săn bắn, thuận tiện huấn luyện. Phong Hồ, người cần đi huấn luyện.” Phong Báo nói mục đích mình tới lần này.

“Ta cũng phải đi.” Minh Phong không hề suy nghĩ mở miệng.

“Nga...” Lạc Âu hư hỏng nhìn chằm chằm bộ vị bị thương nặng nhất của Minh Phong: “Người muốn đi cũng không phải không được, chính là lúc đó liệu có kịp khỏe lại không a?”

Minh Phong bị trêu đùa đỏ bừng mặt, trước mặt người khác vẫn không thể thản nhiên như đối với Phong Hồ, bị nói vậy vẫn rất xấu hổ.

“Yên tâm, người khỏe vậy ta cũng sẽ tốt thôi.” Thân hình Phong Báo cùng Phong Hồ không sai biệt lắm, cậu không tin tình huống của Lạc Âu tốt hơn mình bao nhiêu.

Sau khi Phong Báo cùng Lạc Âu rời đi, Minh Phong thực rầu rĩ không biết làm thế nào để miệng vết thương lành hẳn trong vòng hai ngày.

Nói đùa chắc, nếu miệng vết thương không tốt Phong Hồ tuyệt đối sẽ không cho cậu đi săn, hơn nữa nếu trên người bị thương thì đi theo làm gì, cản trở sao?

Ấn, hình như lần trước Bội La bỏ không ít được phẩm vào túi không gian, mình vẫn chưa chỉnh lí lại, không biết có được nào dùng được cho phương diện này không. Với cá tính của Bội La thì rất có thể, Minh Phong khẳng định.

Túi không gian đã được chỉnh lí, được phân thành những khu vực khác biệt. Trong khu được phẩm, Minh Phong ngoài ý muốn phát hiện có rất nhiều được vật mài thành bột được gói trong lá cây, bên trên dán tờ giấy ghi cách điều phối, ngay cả thời hạn sử dụng cũng có ghi. May mắn đặt trong túi không gian, thời gian bị ngưng đọng. Đúng là cẩn thận thái quá mà!

Tỉ mỉ tìm kiếm một phen, quả thực tìm được, thuốc bôi trơn cùng thuốc bôi sau khi làm xong đều có đủ. Sao hai ngày trước mình không nghĩ tới cơ chứ? Minh Phong thực hối hận.

“Phong Hồ, tìm hai cái bát tối, một cái lớn một cái nhỏ.”

Chờ Phong Hồ mang bát tối, Minh Phong trút thuốc bôi trơn vào bát nhỏ, thuốc chữa thương vào bát lớn.

“Nga, thứ này là thuốc bôi trơn, lúc bắt đầu người bôi nó—— vào nơi đó của ta thì không dễ bị thương, còn đây là thuốc chữa thương, sau khi bị thương có thể bôi vào, không xuất huyết còn có thể tiêu sưng.”

Giải thích xong, Minh Phong đỏ mặt. Dù thẳng thắn thế nào, nói những lời như vậy cũng không thể không đỏ mặt a.

Phong Hồ hiển nhiên bị bộ dáng ‘thẹn thùng’ của Minh Phong mê mẩn tâm thần, không hề hỏi được vật lấy ở đâu, chỉ tiếp nhận nó và nhớ kĩ cách dùng. Sau đó cười ngây ngô với Minh Phong đang đỏ mặt.

“Muốn ta giúp người bôi được không?” Phong Hồ rất háo hức muốn thử được.

Liếc mắt, Minh Phong không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Để y bôi? ! Với chút tự chủ bé xíu kia? Vậy mình chắc chắn không thể tham gia lần săn bắn này. Đuổi Phong Hồ ra ngoài canh cửa, Minh Phong kéo tấm da thú trên người xuống, nửa quỳ nửa nằm, ngón tay quét được đưa ra phía sau.

Cho dù đã qua một ngày, hậu huyết bị tàn phá thỏa thuê vẫn còn bồng rập, cố nén không phát ra tiếng—— thật sợ mình phát ra âm thanh lại kéo con dã thú đang đứng ngoài cửa vào.

Đổ một thân mồ hôi, rốt cuộc cũng bôi xong được. Đúng là được tốt, vừa bôi vào vết thương lập tức mát lạnh, đau đớn giảm bớt vài phần, Minh Phong không khỏi sinh ra vài phần cảm kích với Bội La.

Hai ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, Minh Phong thần thanh khí sảng xuất hiện trong đội ngũ tham gia săn bắn.

“Người thật sự tốt rồi sao? !” Không thể nào, lúc trước lần đầu tiên mình phải nằm suốt năm sáu ngày mới khỏe hẳn a, chẳng lẽ phương diện này đứa con nhà mình có vấn đề? Ánh mắt không khỏi chuyển tới bộ vị mấu chốt trên người đứa con——

“Ba ba?” Phong Hồ bó tay nhìn biểu tình là lạ của ba ba mình, hẳn lại suy nghĩ chuyện gì kì quái đây.

“Àn? Nga, không có gì, các người mau xuất phát đi. Ta đi đây.” Phải nhanh chóng nói chuyện này cho Phong Báo, nếu không có tôn tử bé thì sao bây giờ?

13. Chương 13: Bằng Hữu Cùng Đi Săn

“Đây là bầu bạn của ta, Minh Phong, trong vòng một năm đã có thể đạt tới trình độ hóa lỏng năng lượng như ta a.” Phong Hồ kiêu ngạo khoe bầu bạn với nhóm đồng bạn.

Ánh mắt nhóm người nhìn về phía Minh Phong lập tức sôi nổi.

Đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, Minh Phong cười nhạt: “Chào mọi người.”

“Lại gặp mặt.” Khải Nhĩ, người duy nhất quen biết Minh Phong bước ra, chào hỏi cậu.

“Đúng vậy, xin chào. Lần này người cũng đi sao?”

“Lần này nhóm người trẻ tuổi đều muốn đi, nói tiếp thì người chính là người nhỏ nhất a. Tiểu đệ đệ.”

“Đúng rồi, nghe nói người mới hoàn thành lần bế quan đầu tiên. Nga, ta gọi là Ngải Kỳ, là ma pháp sư hệ quang, lúc lần săn bắn này kết thúc chúng ta cũng phải đi bế quan.”

“Người cũng hai mươi tuổi sao?”

Nhìn cậu bé nhỏ xinh đáng yêu trước mắt, Minh Phong chần chờ hỏi.

Thực hiển nhiên, Ngải Kỳ bị đả kích trầm trọng, trong tiếng cười vui vẻ đầy thiện ý của mọi người, Ngải Kỳ suy sụp nói: “Ta đã hai mươi ba tuổi rồi, lớn hơn người hai tuổi a.”

Một chút cũng không giống! Minh Phong thiện ý không nói ra suy nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn Ngải Kỳ không khỏi có chút đồng tình.

“Được rồi, Ngải Kỳ, người đã sớm quen chuyện này mới đúng. Ta tự giới thiệu, ta là Liên Phỉ, ba mươi tuổi, ma pháp sư hệ thủy.”

Hệ thủy? Người mới thô lỗ đẩy Ngải Kỳ qua một bên không phải hấn sao, hệ thủy không phải những người rất ôn nhu sao?

Minh Phong hiển nhiên bản tính lạnh lùng vốn có cùng ma pháp nóng bỏng hệ hỏa của cậu cũng khác biệt khá xa.

“Ta gọi là Đạt Hàn, ma pháp sư hệ thổ, năm nay cũng ba mươi.”

Nhìn qua, là một nam nhân hàm hậu, khờ khờ, đang cười cười gãi gãi đầu.

Hai người còn lại là chiến sĩ, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó người cao lớn hơn một chút bước tới, mặt không chút biến sắc nói: “Ta là Khoa Bố Đa, chiến sĩ hệ thổ ám, năm nay hai mươi tám.”

Người cuối cùng lắc đầu bất đắc dĩ, cười tươi rói: “Đừng để ý tới hấn, hấn lúc nào cũng vậy. Ta là Phong Lộ, chiến sĩ hệ phong, năm nay hai mươi bảy.”

Minh Phong hữu hảo gật đầu với bọn họ: “Ta gọi là Minh Phong, năm nay hai mươi mốt, là ma pháp sư hệ hỏa thổ.”

“Này này, Minh Phong làm thế nào quen biết Khải Nhĩ vậy?”

Ngải Kỳ không an phận chạy tới trước mặt Minh Phong hỏi ra vấn đề những người khác cũng hiểu kì.

“Lúc ta bế quan, Khải Nhĩ là người tới đưa thực vật, hơn nữa lúc ta mới tới thôn vừa vặn có gặp mặt, Phong Hồ giới thiệu chúng ta. Bất quá, ta vẫn không biết Khải Nhĩ là chiến sĩ hệ gì?”

Khải Nhĩ sững sốt, ngượng ngừng gãi gãi má: “Đúng a, ta quên mất. Ta là chiến sĩ thủy thổ, lực phòng ngự khá tốt, là một tấm khiên thịt không tồi.”

“Trong bộ lạc chỉ có nhóm chúng ta cùng lứa tuổi, vì thế tình cảm của mọi người tốt lắm.” Phong Hồ giải thích cho Minh Phong, nói xong, nhìn qua Khải Nhĩ cười trộm: “Khải Nhĩ đang theo đuổi Ngải Kỳ a, bắt quá vẫn đang nỗ lực.” Rõ ràng là thì thầm nhưng lại dùng âm lượng để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Liên Phỉ hừ lạnh một tiếng: “Cái gì mà đang nỗ lực chứ, đừng quên người đã không ở bộ lạc một năm, tên Khải Nhĩ này đã sớm bắt Ngải Kỳ về tay, hiện giờ hai người đã ở chung một chỗ a.”

Minh Phong nhìn dáng người cao lớn tương đương Phong Hồ của Khải Nhĩ, lại nhìn nhìn dáng người nhỏ xinh hơn mình của Ngải Kỳ, quay đầu lại nói với Phong Hồ: “Ta nhớ lần chúng ta gặp Khải Nhĩ lúc mới về cổng bộ lạc, hắn từng nói dáng người người cao lớn như vậy ta sẽ vất vả, hiện giờ xem ra không phải Ngải Kỳ càng vất vả hơn sao?”

Mọi người sững sốt, nhìn biểu tình nghiêm túc của Minh Phong. Ngừng hai giây, cùng cười to.

Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Ngải Kỳ đỏ bừng, không chịu kêu lên: “Không cho, các người không được cười.”

Khải Nhĩ đi qua ôm lấy Ngải Kỳ: “Được rồi được rồi, ta đầu hàng.” Chuyển qua Minh Phong: “Không ngờ người là cộp khoát da dê a, xem ra về sau phải cẩn thận.”

Vừa dứt lời, gương mặt tuần tú của Minh Phong lộ ra nụ cười tươi rói đẹp mắt: “Đâu có, đâu có.”

Mọi người nhìn hai người cười túm tít, không hện mà cùng rùng mình, quyết định thêm tên Minh Phong vào danh sách phải cẩn thận. Hèn chi có thể trở thành bầu bạn của Phong Hồ, quả nhiên nòi nào úp vung đó, tiểu tử Phong Hồ kia cũng tinh ranh muốn chết, lại còn thường xuyên sử dụng vũ lực uy hiếp.

Nụ cười trên gương mặt Minh Phong nhanh chóng biến mất, cậu ngừng đầu nói với Phong Hồ đang ôm mình: “Xem ra tin tức của người thực lạc hậu.”

“Ân, đại khái là thời điểm ta đắm chìm trong miệng cùng tay người đi. Nga——” Ngực bị huých một cú mạnh: “Được rồi được rồi, ta không nói, đừng tức giận, đừng tức giận, ân?”

“Nga... hiếm có dịp nhìn thấy Phong Hồ bị đánh a.” Trong nháy mắt, người bị trêu đùa đã thay đổi.

“Đúng vậy, rốt cuộc đã có người chế trụ tên này.”

“Cảm giác thực sự sướng khoái a.”

“Bầu bạn của người thật ‘tốt’ a.”

“Được rồi, đừng đùa nữa, nói chính sự.” Mắt thấy ngày càng li xa chủ đề chính, Phong Hồ cản lại.

Nghe vậy, nhóm người lập tức an tĩnh lại.

“Lần này chúng ta ra ngoài săn bắn, mục đích chủ yếu là cố hết khả năng mang càng nhiều con mồi trở về. Bởi vì thứ sau khi chúng ta trở về, tính luôn chúng ta thì có tổng cộng năm mươi tộc nhân đi bế quan. Vì thế, lần này mục tiêu là phải mang về ít nhất ba trăm con trư trưởng thành.”

Hai ngày tu dưỡng Phong Hồ đã giải thích qua với Minh Phong.

Bộ lạc bọn họ tổng cộng có 372 người, trong đó có 350 người trưởng thành, 22 người vị thành niên, trong đó có 210 chiến sĩ và 162 ma pháp sư.

Bộ lạc quyết định mọi người tu luyện theo phương pháp bọn họ phổ biến, vì thế tất cả những người trưởng thành chia làm bảy đợt, mỗi đợt 50 người tiến hành bế quan.

Vì thế nhiệm vụ của bọn họ lần này là mang đủ thực vật cho 50 người cần bế quan, coi như là cơ hội cho nhóm người trẻ tuổi bọn họ thực chiến đi. Dù sao nếu tới triều kì mà kinh nghiệm chiến đấu không đủ rất dễ mất mạng.

Về phần trư tộc, trên tinh cầu này chia thành hai loại, một là ma thú không có trí tuệ, sinh hoạt trong rừng rậm, kích thước lớn chừng một con lừa, sống theo gia đình.

Một loại khác chính là hỏa trư tộc có trí tuệ, là đại địch của nhân loại, chúng nó cũng có hình trư, tụ tập thành đàn, một đàn thường có mấy trăm con, có một con lãnh đạo, chỉ số thông minh của nó có thể xấp xỉ nhân loại, còn số hỏa trư còn lại có chỉ số thông minh chỉ cao hơn lợn rừng một chút, không tính là ma thú có trí tuệ, hoàn toàn nghe theo lệnh của con đầu đàn. Cả hỏa trư tộc có hơn mười vạn đàn, nói cách khác số lượng chúng nó đại khái khoảng mấy ngàn vạn con.

Hỏa trư sau khi trưởng thành có thể lớn bằng một con trâu, tuy là ma thú hệ hỏa nhưng lại có lực phòng ngự của ma thú hệ thổ, đôi răng năng lại thập phần sắc bén, biết sử dụng cầu lửa, biển lửa và khiên lửa. Tuy thực lực không mạnh, nhưng tính theo số lượng thì nhân tộc không phải đối thủ của hỏa trư. Chính là, lãnh địa của hỏa trư cùng nhân tộc tiếp giáp nhau. Sau lưng nhân tộc là đại dương, phía trước chính là lãnh địa của hỏa trư tộc, vì thế tới kì triều cường, nhân loại muốn sinh tồn phải đột phá lãnh địa hỏa trư tộc, nhiều lần chiến đấu như vậy, hai tộc đã trở thành tử địch. Tộc nhân chết trong tay đối phương nhiều vô số kể.

Có thể nói, hỏa trư tộc là chướng ngại đầu tiên của nhân loại cần phải phá bỏ khi tiến sâu vào lục địa. Không ai biết lãnh địa bên kia hỏa trư tộc là gì, bởi vì ngàn vạn năm qua nhân loại chưa từng đột phá được hỏa trư tộc.

“Nhiệm vụ lần này có gấp lắm không?” Vì chiếu cố ma pháp sư, tốc độ đi đường của tám người cũng không mau. Minh Phong nhìn mông thực vật quen mắt ở xung quanh, dừng lại cước bộ, đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa có cơ hội thực hiện kế hoạch khai phá mỹ thực, nếu nhiệm vụ không gấp thì có thể thực hành trong chuyến đi này.

“Không gấp, trong bộ lạc cũng có thể tu luyện, chuyến đi lần này chủ yếu để chúng ta gia tăng kinh nghiệm thực chiến.”

“Vậy chờ ta một chút.” Nói xong, Minh Phong chạy tới đám thực vật bò lan trên mặt đất cách đó không xa. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi theo sau Minh Phong.

“Đây là cái gì?”

Ngải Kỳ tròn mắt áp gương mặt nhỏ nhắn sát vào đám cây, nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện có gì đặc biệt. Loại thực vật này mọc ở rất nhiều nơi, thực bình thường a.

“Ta cũng không chắc lắm, bởi vì nếu là khoai lang hẳn phải mọc trong đất có lẫn cát thì hợp lí hơn.” Minh Phong gãi gãi cằm, không chút để ý trả lời câu hỏi của Ngải Kỳ: “Bất quá, này cũng không nhất định.”

Khoai lang? Đất lẫn cát?

Đó là cái gì a?

Mọi người bắn ánh mắt khó hiểu về phía Phong Hồ, chính là y cũng không hiểu, lắc đầu, nhún vai.

“Khoai lang là cái gì?”

Cọ cọ, lại cọ cọ, Ngải Kỳ tự cho là thực bí mật cọ đến bên người Minh Phong, hỏi vấn đề tiếp theo.

“Một loại thực vật, ngọt ngọt. Có nhiều cách để ăn, hương vị không tồi.”

Nga, nhóm người thụ giáo gật đầu.

Đi tới một gốc cây nhỏ vận ma pháp làm cát lún, sau đó dễ dàng nắm nó nhỏ lên. Quả nhiên, bên dưới là rễ củ, hình dạng hẳn là khoai lang.

“Liên Phi.”

“Ân?” Người bị điểm danh ù ù cạc cạc tiến ra. Không hiểu vì sao lại tìm mình, không phải nên gọi Phong Hồ mới đúng sao?

“Rửa cái này đi.” Phải nếm thử mùi vị mới biết có phải là khoai lang hay không, cậu cũng không muốn ăn một miếng cát.

“Cái gì? !”

Mọi người kinh hãi, dùng ma pháp rửa đồ? !

“Có gì không đúng sao? Liên Phỉ không phải ma pháp sư hệ thủy sao? Tẩy chút đồ như vậy hẳn rất đơn giản đi.”

Thần sắc thực nghiêm túc như bình thường, một chút cũng không có ý tứ đùa giỡn. Thần sắc như vậy lại hỏi ra một vấn đề làm mọi người á khẩu. Nhưng, chính là, đâu có ai dùng ma pháp để làm chuyện như vậy a, ma pháp chính là dùng để giết địch nha.

“Thần sắc các người hình như cho tới giờ không dùng ma pháp để làm những chuyện như vậy phải không?”

Xoay người, hai tay ôm trước ngực, nhìn mọi người.

Nhóm người, ta nhìn người người nhìn ta, gật đầu.

Ai, Minh Phong cúi đầu than thở: “Một đám ngu ngốc, ma pháp chỉ dùng để giết chóc thôi sao? Các người xem, vừa rồi ta dùng cát lún để nhổ nó lên, vừa tiện lại tiết kiệm không ít sức lực, còn có thể rèn luyện khả năng điều khiển ma pháp. Các người a, động não nhiều một chút đi.”

Á khẩu không nói nên lời, tuy không dễ nghe nhưng lại có đạo lý a.

“Đã biết.” Tuy nghe có lý nhưng bị nói là ngu ngốc thực sự không phải chuyện khoái trá, Liên Phỉ thô lỗ đoạt lấy rễ củ giống khoai lang kia, ấn theo lời Minh Phong bắt đầu dùng ma pháp rửa sạch nó.

“Hóa ra thứ này có thể ăn a, tới giờ mới biết, phụ cận bộ lạc chúng ta hình như có rất nhiều.”

Đặt Hàn cốc lốc nói, vô ý nhưng đã đánh tan bầu không khí nặng nề.

“Ta cũng không chắc lắm, dù sao vẫn chưa nếm thử, chỉ là bề ngoài rất giống mà thôi.

Chỉ có một củ khoai lang nên lúc mọi người nói chuyện, Liên Phỉ đã rửa xong, đưa cho Minh Phong, động tác không còn thô lỗ như khi nãy.

Bẻ một miếng đưa lên miệng, nhắm nháp nhắm nháp——

“Thế nào?” Ngải Kỳ nôn nóng muốn nếm thử, cái miệng nhỏ nhắn nhìn Minh Phong ăn mà chớp chớp theo.

Những người khác cũng nhìn Minh Phong chăm chăm, suýt chút nữa cũng há mồm theo. Vội vàng thu hồi lực chú ý, vừa quay đầu lại thấy thần thái đáng yêu của Ngải Kỳ không khỏi bật cười.

Minh Phong đương nhiên cũng thấy bộ dáng ngu ngốc của Ngải Kỳ, cũng thực thích bản tính đơn thuần đáng yêu của người này, cậu mỉm cười, lại bẻ một miếng đưa tới cái miệng nhỏ nhắn của Ngải Kỳ.

“Thế nào?”

Nhấp nháp hai cái, kinh hỉ nhóp nhép vị ngọt thanh trong miệng, đôi mắt tròn vo tròn to, thêm nhỏ dãi nhìn phần khoai còn lại trong tay Minh Phong.

“Ăn ngon a.”

Uy ta đi, uy ta đi. Bé con nhỏ xinh, toàn thân cao thấp đều biểu đạt ra ba chữ này.

Bẻ củ khoai thành sáu phần chia cho nhóm người trần ngập tò mò kia. Minh Phong xoay người thi triển cát lún với đám dây leo khoai lang bò trên mặt đất, sau đó xoa xoa mái tóc mềm mại của Ngải Kỳ: “Muốn ăn thì cùng ta nhổ khoai đi, cũng gần trưa rồi, có thể dùng nó cho bữa trưa.”

“Hảo!” Ngải Kỳ lập tức đồng ý, nhảy vào vũng cát bắt đầu nhổ khoai lang.

“Chúng ta cũng tới hỗ trợ.” Sáu người kia sau khi ăn xong phần khoai lang của mình cũng tới gia nhập đội ngũ nhổ khoai.

Càng nhiều người thì hiệu quả càng lớn, càng miễn bàn tám người này lại còn là cao thủ lợi hại. Chỉ một chốc sau đã có một đồng khoai nằm trên mặt đất.

Liên Phỉ vội vàng rửa một phần, vài người bắt đầu há to mồm ăn khoai. Loại khoai này so với địa cầu ngọt hơn rất nhiều, một củ to bằng một đầu người, ăn vào giòn giòn, đối với người bình thường chỉ ăn thịt nướng quả thực là mỹ vị hiếm thấy.

“Các người ăn tạm đi, ta đốt lửa. Khoai nướng ăn cũng rất ngon a.”

“Chúng ta cùng làm đi.” Đang ngầu nghiêng khoai, Phong Hồ khó khăn mở miệng. Thực gian nan a, miệng ngậm đầy khoai như vậy còn nói được, thật sự làm khó y.

Một tay cầm một củ khoai, Phong Hồ đứng lên cạnh Minh Phong, kiên định biểu đạt ý nguyện của mình.

Mấy người còn lại, ách, chính là đang bận rộn ăn, căn bản không chú ý Minh Phong nói gì.

Người đi theo làm gì? Cầm hai củ khoai lớn như vậy, cho dù đi theo cũng không giúp được gì.

Lấy hai củ khoai trong tay Phong Hồ, trong ánh mắt lưu luyến của y ném xuống đồng khoai: “Đừng nhìn nữa, nếu nguyện ý theo ta thì đi chuẩn bị đồ ăn thôi, chỉ ăn cái này có chút đơn điệu.” Nói xong dừng lại một chút, âm thanh tăng lớn: “Chốc nữa ta nướng khoai cho người ăn, nướng chín ăn ngon hơn nhiều. Giờ ăn no, lát nữa không ăn nổi đâu. Còn nữa, không muốn ăn thịt nướng ta làm à?”

Nghĩ tới thịt nướng của Minh Phong, nước miếng trào——

“Muốn ăn.”

“Vậy mau hành động đi, người săn thú, ta đi nhặt củi.”

Phong Hồ chợt lóe một cái không còn bóng dáng, Minh Phong quay đầu—— hơ!

“Các người làm gì vậy?”

Một đám người đứng sau lưng Minh Phong, sáu đôi mắt không chớp chăm chú nhìn cậu.

“Chúng ta cũng muốn ăn.” Trăm miệng một lời, bọn họ sao lại ăn ý như vậy a?

Còn nữa, Khoa Bố Đa người không phải rất tàn bạo sao, Đạt Hàn người không phải thực chất phát sao, Liên Phỉ người không phải thực nóng nảy sao, Khải Nhĩ cùng Phong Lộ không phải thực thành thực sao, đừng có lộ ra ánh mắt như Ngải Kỳ được không, thực phá hư hình tượng a, hay đây mới là tướng mạo thực sự của bọn họ?

Một lần nữa nhin không được than thở, sao hôm nay mình cứ thở dài hoài ý nhỉ.

“Biết rồi, Phong Hồ không biết sẽ bắt về bao nhiêu nữa. Nếu tất cả mọi người đều muốn ăn thì cùng hỗ trợ đi, mấy chiến sĩ thì đi săn thú, ma pháp sư chúng ta đi nhặt củi, phỏng chừng phải nhiều một chút mới đủ dùng. Tốt lắm, hành động!”

Vừa nói hết lời, ba chiến sĩ đã biến mất khỏi tầm mắt.

Mỹ thực nga

14. Chương 14: Bằng Hữu Cùng Đi Săn (2)

“Chúng ta không cần tách ra, để tránh gặp phải nguy hiểm.”

Trừ bỏ Minh Phong, ma pháp sư ở thế giới này vẫn còn rất yếu ớt. Trong tình huống không có chiến sĩ bảo hộ, nếu gặp phải ma thú hệ phong am hiểu tốc độ sẽ rất nguy hiểm.

Nhóm chiến sĩ yên tâm rời đi như vậy vì nơi này cách bộ lạc rất gần, bình thường cũng không xuất hiện ma thú có thực lực cao cường, cho dù có cũng không tránh được sự cảm ứng của bọn họ.

Chính là trên thế giới đã có từ những chuyện ngoài ý muốn thì chắc chắn sẽ có những sự cố phát sinh.

Các chiến sĩ rời đi không bao lâu, nhóm ma pháp sư liền cảnh giác, xung quanh xuất hiện rất nhiều hơi thở nguy hiểm.

Đồng thời dừng cước bộ, bốn người liếc nhìn nhau.

“Chúng ta bị bao vây.” Sắc mặt Liên Phỉ có chút ngưng trọng.

“Là phong lang.”

Minh Phong vừa thốt lên thì sắc mặt ba người khác cũng lập tức biến đổi. Cự nhiên là phong lang có tính uy hiếp nhất đối với ma pháp sư? ! Tuy phong lang cũng không phải loại ma thú có thực lực rất mạnh, chính là bọn họ chỉ là những ma pháp sư mới tu luyện vài năm cũng đủ là uy hiếp trí mạng.

“Có mười con.” Gương mặt nhỏ nhắn của Ngải Kỳ cũng trở nên nghiêm túc, nhưng không hề khiếp đảm. Đúng vậy, nhân loại nơi này không ai e sợ sự tử vong trên chiến trường. Ở đây, chiến trường là nơi quy tụ tất cả dũng sĩ.

Người duy nhất không có phản ứng gì là Minh Phong, loại lang này trên đường đi về căn cứ Bội La cậu đã gặp rất nhiều lần, với thực lực của cậu hiện tại đối phó chúng nó không hề khó khăn, vấn đề là còn phải bảo vệ những người khác.

Thông qua cảm ứng phát tán ra ngoài cảm nhận được vị trí cụ thể của mười con phong lang: “Gai đất!”

“Ngao——” Sau vài tiếng kêu thảm thiết, số phong lang còn lại thấy đã bại lộ hành tung liền xông ra, phóng về phía đám người. Phong lang lớn như một con ngựa trưởng thành há mồm nhe hàm răng nhọn hoắt, nước miếng chảy ra khỏi miệng, dữ tợn xông tới, người bình thường đã sớm sợ tới nhũn chân.

Trận thế này đối với ba người từng trải qua kì triều cường cũng không tính là gì, phong lang cúi thấp người chuẩn bị công kích ma pháp. Đáng tiếc, Minh Phong căn bản không để bọn nó có cơ hội biểu hiện—— “Cát lún! Gai đất!”

Sáu con còn lại, thêm ba con bị rơi vào cũng cát lún cùng gai đâm trúng.

“Khiên lửa! Biển lửa!”

Diệt toàn bộ!

Ba đứa nhỏ đang chuẩn bị tung ma pháp ngăn người nhìn Minh Phong gọn gàng lưu loát thu thập cả mười con phong lang có thể làm bọn họ trọng thương.

“Này, là thiên tài trong truyền thuyết có tư chất ngang Phong Hồ đây sao?” Liên Phỉ thì thào nói nhỏ, sắc mặt có chút ảm đạm.

“Hảo, thật lợi hại a!”

Đặt Hàn ngay ngốc gật đầu.

Ầm ầm bịch—— Minh Phong xoay người tung ra một chiêu bạo lật.

“Ta nói này, các người đừng dùng vẻ mặt này nhìn ta được không? Trình độ này các người cũng có thể làm được a.”

“Ôi chao? Chúng ta cũng làm được sao?” Ngải Kỳ không thể tin nổi nhảy tới trước mặt Minh Phong, hoàn toàn quên mất việc kháng nghị hành vi bạo lực của cậu.

“Đương nhiên, trình độ ma pháp này đối với các người rất đơn giản mà.”

Gật đầu gật đầu gật lia lịa.

“Thế nên điều các người kém chính là tốc độ ma pháp. Nếu muốn có tốc độ phóng ma pháp như ta nói dễ cũng không dễ mà khó cũng không khó.”

Ba gương mặt biến thành dấu chấm hỏi.

Chúng ta phóng ma pháp chính là phóng ma lực trong cơ thể ra ngoài, hấp dẫn các nguyên tố ma pháp xung quanh để hình thành ma pháp. Vì thế nếu muốn đề cao tốc độ ma pháp phải đề cao tốc độ tụ tập nguyên tố, mà điều này chúng ta có thể thông qua lực tinh thần cùng khả năng khống chế để ảnh hưởng.”

“A!” Ba người kêu to: “Ta hiểu rồi.”

“Lực khống chế có thể tăng cường thông qua luyện tập, chỉ cần không ngừng luyện tập là có thể đạt được trình độ này.”

Túm lấy ba người vừa hiểu ra đang định bắt đầu thực nghiệm: “Chuyện đó lúc nào có thời gian hãy luyện tập, bây giờ chuyện chúng ta nên làm là chuẩn bị cơm trưa.”

Nói xong không để ba người kịp kháng nghị, trực tiếp bảo bọn họ đi nhặt củi, Minh Phong kéo xác mười con phong lang tới gần đồng khoai.

“Ta đã trở lại.”

Phong Hồ xách về hai con lợn rừng đứng trước mặt mọi người, nhìn thấy đồng phong lang cũng không có phản ứng gì, trên tinh cầu này người hiểu thực lực Minh Phong nhất chính là Phong Hồ, đám phong lang này đối với Minh Phong chỉ là một bữa ăn sáng.

“Sao lại thế này?” Tùy tiện quăng lợn rừng qua một bên, ôm Minh Phong vào lòng, vùi đầu bên cổ ngửi ngửi hương vị thơm mát của cậu, không hề quan tâm tới ánh mắt chế nhạo của ba người còn lại.

Y chính là thích kẻ cận Minh Phong thì sao? Không thích thả cậu ấy ra đấy thì thế nào? Có đôi khi Phong Hồ cảm thấy thực kì quái, tình cảm của con người ta có thể sâu đến như vậy sao, sâu đến mức y thường xuyên cảm thấy sợ hãi bao phủ toàn thân mình. Chỉ cần Minh Phong ở bên cạnh y liền không nhịn được muốn giam cầm cậu trong lòng ngực mình, không muốn để cậu đi đâu hết, nếu có thể khảm cậu vào cơ thể mình thì tốt quá, như vậy cậu vĩnh viễn sẽ không ly khai mình nữa, vĩnh viễn chỉ có thể cùng mình một chỗ.

Về phương diện khác, Minh Phong cũng không hề phản đối hành vi này, cứ mặc kệ Phong Hồ. Tuy mặt ngoài cậu rất lạnh lùng nhưng không có nghĩa tình cảm của cậu ít hơn Phong Hồ, thực sự cậu cũng rất thích cảm giác da thịt thân cận với Phong Hồ.

“Mấy con phong lang kia là sao?”

“Đột nhiên chạy tới, điều kì quái là làm sao chúng nó tránh được cảm giác của chúng ta.”

“Àn, quả thực rất lạ. Bất quá, ta đói bụng, chúng ta vẫn chuẩn bị cơm trưa đi đã.”

Chỉ là mấy con phong lang mà thôi, không có gì hay phải để ý.

“Hảo, vậy người xử lý mấy con mỗi ngày đi.”

“Minh Phong cùng Phong Hồ có tình cảm thật tốt nga.” Ngải Kỳ ôm gương mặt nhỏ nhắn, hâm mộ nói.

Liên Phỉ không nói gì, mơ hồ liếc qua Đạt Hàn, vừa lúc chống lại ánh mắt đối phương. Gương mặt bất giác đỏ ửng, tức giận nói: “Nhìn cái gì, có gì đẹp mà nhìn.”

Đạt Hàn ngây ngốc gãi gãi đầu nhếch miệng cười, gương mặt cũng mơ hồ nóng lên: “Ta cũng không biết. Vừa rồi thấy Minh Phong cùng Phong Hồ ta liền nhớ tới người, cứ vậy nhìn qua.”

Nói xong, hai người lại nhìn nhau. Nhiệt độ trên mặt lại tăng thêm vài phần.

“Ngốc, ngốc muốn chết, nói cái gì vậy chứ!”

Minh Phong có chút dăm chiêu liếc nhìn hai người một cái, không nói gì, Ngải Kỳ ở bên cạnh tò mò chớp chớp đôi mắt to tròn: “Hai người các người sao vậy, sao mặt đỏ bừng vậy?”

“Không, không có gì.”

“Nói nhiều quá, không phải phải làm cơm sao? Nhóm lửa đi, mau lên.”

Bên dưới đồng lửa vùi vài củ khoai lang nhỏ.

“Minh Phong, Minh Phong! Sao không bỏ mấy củ lớn ấy? Nhỏ vậy sao đủ ăn a.”

“Không được, lớn quá không chín nổi. Ta sợ phần ruột chín không tới.”

“Nga.”

Lấy dao gỗ, Phong Hồ vừa động, da thú nguyên vẹn bị lột xuống. Lại rạch thêm vài dao, từng miếng từng miếng thịt bị tách ra rớt xuống một chiếc lá cây thật to. Chỉ chốc lát sau, con lợn rừng chỉ còn lại khung xương.

Minh Phong lấy một bó trúc to từ túi không gian, loại trúc này cậu phát hiện được trên đường về căn cứ của Bội La. Loại trúc này mảnh dài nhưng cứng rắn, cho dù là Phong Hồ cũng phải mất một phen khí lực mới tước được, hơn nữa nó chịu nhiệt rất tốt, lửa bình thường không thể đốt cháy nó, có thể dùng làm xiên nướng thịt rất tốt.

Không chỉ dùng làm xiên, Minh Phong còn tước nó thành những thanh nan nhỏ, bện thành lưới, dùng làm vỉ nướng, trúc không thể dẫn nhiệt nên chỉ đành đan những cái lỗ to một chút, hiện giờ không có kim loại, chỉ có thể dùng cách này.

Lúc này ba người khác cũng mang theo con mồi trở lại, lúc thấy đồng phong lang đều tưởng do Phong Hồ xử lý. Rốt cuộc nghe nói là Minh Phong giết không khỏi dùng ánh mắt kinh ngạc cùng bội phục nhìn qua.

Đặt vỉ nướng lên lửa, xiên thịt vào xiên trúc đặt lên vỉ.

Lúc thịt gần chín thì bắt đầu phết sốt gia vị, miếng thịt được cắt mỏng trong chốc lát liền tỏa mùi thơm.

Trừ bỏ Phong Hồ đang ngồi phía sau ôm Minh Phong, tất cả mọi người đều thềm nhỏ dãi vây quanh vỉ nướng khoảng ba thước, nước miếng trào ra suýt chút nữa dập tắt lửa.

“Chín rồi, mỗi người mười xiên, lấy đi.”

Phần của Minh Phong đương nhiên do Phong Hồ cầm, một tay Phong Hồ cầm hai mươi xiên thịt khoát bên hông Minh Phong, một tay khác thì lấy ra một xiên để mình cùng Minh Phong cùng ăn.

“Ai ăn xong thì qua bên kia xiên thịt nướng típ.” Nói xong, Minh Phong ăn một ngụm thịt nướng Phong Hồ đưa qua.

“Ăn ngon lắm a.” Ngải Kỳ mỗi tay cầm một xiên, ăn tới quên cả trời đất, gương mặt dính đầy mỡ, hóa thân thành một con mèo hoa tham ăn.

Khải Nhĩ buồn cười nhìn Ngải Kỳ, thỉnh thoảng giúp hắn lau vết bẩn trên gương mặt nhỏ nhắn.

Những người khác cũng đang vui đầu ăn.

Chờ tất cả mọi người ăn gần xong thì đã ăn hết hai đầu lợn rừng, ba con phong lang, một con thỏ hoang, mà phần lớn do bốn chiến sĩ ăn. Minh Phong trước kia tưởng Phong Hồ là trường hợp đặc biệt, hiện giờ xem ra tất cả chiến sĩ đều có sức ăn mạnh như vậy. Nhìn bọn họ ăn thôi cũng thấy no rồi a!

“Ăn ngon, ăn no.” Liên Phi ôm bụng tựa vào người Đạt Hàn lăm lăm, Đạt Hàn cười ngây ngô, vòng tay ôm lấy để hắn dựa vào mình càng thoải mái hơn.

Bên kia, Ngải Kỳ ngồi trong lòng Khải Nhĩ đồng ý gật đầu.

Khoa Bố Đa lãnh khốc cũng gật đầu, hiếm có dịp phun ra ba chữ ‘ăn ngon lắm’.

“Không ngờ tay nghề của Minh Phong tốt như vậy, đúng rồi, cái thứ đen đen kia là gì?” Phong Lộ tò mò hỏi.

“Là một loại sốt, dùng vài loại gia vị thông thường làm thành. Nếu các ngươi muốn, sau này lên đường gặp phải ta làm cho xem.”

“Hảo!” Ngải Kỳ giờ hai tay tán thành.

Ánh mắt Khoa Bố Đa, Khải Nhĩ cùng Phong Lộ cũng lộ ra vui sướng.

Còn Phong Hồ? Y đã sớm học xong rồi, đoạn thời gian sau kì bế quan y đều học về các loại gia vị nấu nướng. Lần này sở dĩ không tự làm vì y muốn làm thế này có thể để Minh Phong nhanh chóng hòa đồng

với đồng bạn, hơn nữa y không muốn làm thức ăn cho ai khác ngoài Minh Phong, càng không muốn làm đầu bếp cho đám người này. Nếu để bọn họ biết y biết làm, thế nào cũng bám lấy y đòi ăn. Dù sao cũng là chiến sĩ, thoát nhìn không hề gầy yếu như Minh Phong, nếu lợi dụng thì một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

Bảo Phong Hồ thu thập số con mồi còn lại, xẻ thịt thành miếng nhỏ, Minh Phong cắt xiên trúc, vĩ trúc, thịt cắt miếng cùng da lông đều bỏ vào túi không gian.

“Ta đã sớm phát hiện người có thể đột nhiên lấy ra rất nhiều thứ, rồi cũng đột nhiên cất đi mọi thứ, vì sao a?” Khải Nhĩ tò mò hỏi.

Những người khác cũng sớm chú ý điểm này, chẳng qua chưa có ai mặt dày hỏi mà thôi. Hiện giờ nghe Khải Nhĩ hỏi, đều tò mò nhìn qua.

“Này a, là túi không gian. Chính là có thể mở ra một không gian để chứa đồ, thời gian ở trong đó bị đóng băng, những thứ trong đó lấy ra vẫn hết như lúc mình bỏ vào, rất tiện. Là một bằng hữu làm cho ta.”

“Thực thần kỳ.”

“Là bằng hữu nào a?”

“Có thể bỏ được bao nhiêu?”

“_____”

“Ngừng! Ta cũng không biết nói thế nào, sau này gặp lại vị bằng hữu kia sẽ giải thích cho các người. Bất quá có thể nói bên trong túi rất lớn, đến bây giờ chưa bao giờ đựng đầy.”

“Ta cũng muốn một cái.” Mắt Ngải Kỳ long lanh.

Minh Phong xoa đầu Ngải Kỳ: “Ta không làm được, sau này lúc gặp vị bằng hữu kia ta sẽ hỏi giúp người, làm thứ này cần rất nhiều năng lượng, ta cũng không biết có thể làm được không.”

“Ân, hảo...”

Dập lửa, moi số khoai vùi bên dưới ra. Bẻ thử một củ: “Ân, chín rồi.”

Có tám củ, mỗi người một củ.

“Này, lột lớp vỏ ra là ăn được.”

Minh Phong chỉ ọi người, nói xong thổi một chút cho bớt nóng rồi cắn một ngụm to, vừa ngọt vừa mềm, ăn ngon cực kỳ! Hưởng thụ nheo mắt lại, cảm giác đã rất lâu rồi không được ăn thứ gì ngon như vậy, hơn nữa khoai lang trên tinh cầu này còn ngon hơn, ngọt ngào hơn, ăn rất tuyệt!

Nhóm người tiếp tục lặp lại hành động khi nãy—— cắn đầu ăn, ngay cả Ngải kỳ cùng Liên Phỉ đã no ứ hự cũng không kém.

Bởi vì mọi người đều no căng bụng, vì thế sau bữa trưa mọi người quyết định nghỉ ngơi một chốc mới tiếp tục lên đường. Tuy mọi người đều quen ngủ trên bãi đất trống nhưng Minh Phong vẫn lấy ra một ít da thú đã chuẩn bị tốt trải lên đất. Cậu cùng Phong Hồ ôm lấy nhau, nằm trong lòng y ngủ một giấc thật ngon.

“Các người——” Lúc tỉnh lại liền thấy một núi khoai thật to ở xa xa, Minh Phong sững sốt.

“Ha ha, chúng ta nhổ hết số khoai lang ở đây. Này hẳn đủ để chúng ta ăn một đoạn thời gian đi?”

Minh Phong bó tay.

Đi một đường, ăn một đường. Vốn kế hoạch khoảng hơn mười ngày có thể đi xong lộ trình mà nhóm người Minh Phong đi hơn hai mươi mấy ngày. Trên đường Minh Phong dạy mọi người phương pháp làm sốt gia vị, còn phát hiện thêm một mảnh cây thì là, thu thập được không ít hạt, thêm một gia vị, món thịt nướng lại càng mỹ vị hơn, lần nào cũng làm mọi người ăn không ngừng lại được.

Đáng nói nhất là Phong Hồ lấy lí do mỗi lần đều làm cơm cho tám người quá mệt mỏi, bắt bọn họ tự học cách làm thịt nướng. Cũng không thể nói là học, dù sao trong bộ lạc nhỏ lớn đều ăn thịt nướng, ai cũng

biết làm, chẳng qua khác nhau ở hương vị mà thôi, sau khi được Minh Phong dạy qua, bọn họ đã có thể tự nướng thịt. Này vốn không có gì, điều làm mọi người tức giận chính là Phong Hồ bắt mọi người tự học nhưng y mỗi ngày lại hưởng thụ mỹ thực do Minh Phong tự tay làm. Lần nào ăn cơm cũng nhếch miệng cười tới tận mang tai, làm người ta thực chán ghét.

15. Chương 15: Bằng Hữu Cùng Đi Săn (3)

Cho dù đường dài cỡ nào cũng có lúc đến đích, hơn hai mươi ngày sau, tám người bước chân vào lãnh địa bên cạnh.

“Chờ một chút.” Căn Minh Phong đang định đi tới trước, Phong Hồ quay đầu lại nói với mọi người: “Nơi này có lẽ đã bắt đầu tiến vào lãnh địa của hỏa trư tộc.”

“Đúng vậy.” Khải Nhĩ đồng dạng có kinh nghiệm săn bắn gặt đầu: “Các người xem, trước mặt chúng ta có một khoảng trống mấy ngàn thước chính là ranh giới của nhân tộc cùng hỏa trư tộc. Mặc kệ là ai chỉ cần bước qua ranh giới này, nếu bị người của tộc đối phương phát hiện thì chỉ có con đường chết.”

Minh Phong gặt đầu, phát hiện trong nhóm người chỉ có mình mình làm ra hành động này, lúc này mới nhận ra trong tám người mình chính là tên lính mới chân chính.

“Chờ một chút, người đi đâu đó?”

Minh Phong giữ chặt cánh tay Phong Hồ.

Trừ bỏ Ngải Kỳ tất cả mọi người đều sưng sốt, đều quay đầu nhìn về phía Minh Phong, ánh mắt có chút khác thường. Phải biết, Phong Hồ là chiến sĩ thuộc tính hỏa phong, tốc độ là thứ y tinh thông nhất, chính là Minh Phong lại có thể ôm lấy Phong Hồ đang định khởi động, tốc độ không nên có ở một ma pháp sư. Bất quá dọc theo đường đi, mọi người từ cảm thấy ngạc nhiên với Minh Phong tới giờ đã trở thành chết lặng, coi như không phát hiện, miễn không bị kích thích nữa. Chả trách Minh Phong có thể trở thành bầu bạn của Phong Hồ, tiểu tử này so với Phong Hồ còn làm người ta chịu kích thích hơn.

Nói ra thì dọc một đường đi, mọi người đạt được rất nhiều lợi ích, thực lực sáu người bất đồng nhưng tất cả đều được đề cao. Theo phương diện này thì bọn họ thực sự cảm kích Minh Phong cùng Phong Hồ.

Có thể nói nhiệm vụ săn thú lần này đã làm sáu người bọn họ hoàn toàn quỳ gối trước mặt Phong Hồ cùng Minh Phong, cho dù sau đó Phong Hồ từ phúc hắc trở thành quang minh chính đại, Minh Phong từ tiểu bạch mặt than biến thành nữ vương phúc hắc mặt than cũng không thể thay đổi quyết định của bọn họ.

Cũng một đường này, Minh Phong cảm nhận được sự phúc hắc mang đến ỉnh vô hạn lạc thú, vì thế cậu quyết tâm từ tiểu bạch mặt than chuyển biến thành nữ vương phúc hắc mặt than.

Đương nhiên, nguyên nhân hình thành tính cách nữ vương chính là do Phong Hồ.

“Ta đi tìm xem phụ cận có đàn trư nào không.”

“Sau đó?”

“Sau đó? Dẫn vài con trở lại đây rồi giết a.”

“Dẫn tới đây?”

“Đúng vậy.”

“Không phải nói không thể vượt qua ranh giới này sao?”

“Chính là lần ranh này tới mấy ngàn thước a. Chúng ta có thể giải quyết chúng nó ở khoảng trống này.”

“Nga, vậy người đi đi.”

Tuy vẫn còn nghi vấn, bất quá Phong Hồ vẫn nhanh chóng rời đi, y biết trong lòng Minh Phong khẳng định có ý tưởng khác, chính là chiến sĩ tốc độ nơi này chỉ có mình y, để dẫn đám trư kia trừ bỏ mình không còn sự lựa chọn nào khác.

“Khải Nhĩ, các người luôn sẵn bắn như vậy sao?”

“Đúng vậy, không chỉ chúng ta, tất cả nhân loại đều sẵn bắn như vậy. Bình thường tham gia nhiệm vụ sẵn bắn này đều là những người mới trưởng thành chưa có kinh nghiệm thực chiến, vì thế không thể xâm nhập vào lãnh địa hỏa trư, nếu không rất dễ dàng gặp nguy hiểm. Nhân loại chúng ta lấy cái chết trên chiến trường làm vinh quang, nhưng đối với tộc nhân cùng chính mình chúng ta thực sự quý trọng sinh mệnh.”

“Không phải nói đầu lĩnh hỏa trư tộc có trí tuệ sao? Chúng nó luôn mắc mưu à?”

“Này để ta giải thích.” Phong Lộ mỉm cười tiếp nhận câu chuyện: “Điểm này phải nói tới đặc tính của hỏa trư tộc.

Loại ma thú hỏa trư này chia làm hai cấp, cấp thấp không nói tới, chúng nó chỉ mạnh hơn lợn rừng bình thường một chút, nhưng cấp cao thì có thực lực không thua kém nhân loại chúng ta. Nhưng chủng tộc này trời sinh hết ăn lại nằm, không thích động não. Vì thế cho dù là hỏa trư cấp cao đồng tuổi với nhân loại nhưng tư chất lại yếu hơn rất nhiều.

Bất quá so với nhân loại số lượng của nó thực sự quá nhiều, ngay cả cấp cao cũng nhiều hơn, vì thế mỗi lần triều kì nhân loại chúng ta luôn bị vây vào thế hạ phong, có không ít nhân loại chết trong sự vây công của chúng nó.”

Nói tới đây, sắc mặt mọi người ảm đạm hẳn, hiển nhiên đang tưởng nhớ những đồng bạn đã mất.

“Được rồi, thật là. Tự nhiên lại nhắc tới chuyện này, để ta nói tiếp.” Liên Phỉ nóng nảy mở miệng, hiển nhiên vì nhớ tới chuyện cũ nên tâm tình không tốt, tất cả mọi người đều vậy.

“Nhân loại cũng không thường tới lãnh địa của hỏa trư tộc để săn bắn, dù sao nơi đó cũng tràn đầy nguy hiểm.

Chỉ có những người chưa từng trải qua kì triều cường mới cần rèn luyện, hơn nữa lúc bộ lạc cần một lượng lớn thực vật mới tiến hành săn bắn thế này.

Người cũng biết năng lực sinh dục của nhân loại rất thấp, vì thế rất ít người mới chào đời. Vì thế phương pháp này cũng không thường áp dụng.”

Nói vậy, hảo hảo vạch kế hoạch nói không chừng có cơ hội——

Đại khái qua khoảng hai giờ, âm thanh lao nhanh từ rừng rậm đối diện truyền tới. Chạy ra đầu tiên tự nhiên là Phong Hồ, phía sau có hơn mười đầu hỏa trư.

Đây là lần đầu tiên Minh Phong đối mặt với hỏa trư. Hai chiếc răng nanh sắc bén thật dài nhú ra ngoài, thân hình khổng lồ, lúc chạy những bắp thịt nảy lên, vừa nhìn đã biết sức lực rất lớn, càng miễn bàn tới những hỏa cầu thỉnh thoảng xuất hiện phía sau Phong Hồ.

Thực lực này trong mắt người thường có lẽ rất kinh người, nhưng đối với nhân loại trên tinh cầu này loại hỏa trư cấp thấp này chỉ cần không tập trung số lượng quá lớn thì cơ bản nó thuộc vào loại ma thú vô hại.

Nhóm chiến sĩ lập tức xông tới, chính là hơn mười con hỏa trư thấy bảy người bên này, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là quay đầu bỏ chạy? ! Chúng nó cũng quá thông minh đi, không phải nói chỉ số thông minh chỉ cao hơn lợn rừng một chút thôi sao?

“Tường đất!”

Vừa dứt lời, phía trước không xa xuất hiện tường đất, mấy con hỏa trư đầu lĩnh dùng lực phụng ngự và khí lực của chính mình muốn đẩy ngã tường đất, kết quả—— ‘ầm’ một tiếng, choáng váng. Nhóm người sững sốt, suýt chút nữa cười ngất. Ba con trư này cũng thực khôi hài a, hi sinh rất sáng tạo.

Mắt thấy không thể lùi, mười hai con hỏa trụ còn lại xoay thân hình béo ú, phun cầu lửa về phía bốn chiến sĩ trước mặt, sau đó nó lao tới định dùng cơ thể đồ sộ của mình giải quyết nhân loại trước mắt, đáng tiếc tốc độ quá chậm, bốn người lách người tránh được.

Đấu khí truyền vào kiếm gỗ, đao gỗ trong tay, xuyên qua màn lửa nhanh chóng giải quyết bốn con. Quay người lại, lại thêm bốn con nữa. Phía sau, mũi tên băng của Liên Phỉ cùng gai đất của Đạt Hàn giải quyết hai con, hai con cuối cùng bị gai đất của Minh Phong xử lý. Lần này người giải quyết chậm nhất lại là Minh Phong, bởi vì cậu đánh giá sai lực phòng ngự của hỏa trụ, loạt gai đất đầu tiên không thể giết chết bọn nó, lượt thứ hai tăng mạnh ma lực mới kết thúc được.

Còn Liên Phỉ cùng Đạt Hàn, tuy tốc độ phóng ma pháp vẫn không nhanh bằng Minh Phong, nhưng vì hiểu biết loại hỏa trụ này nên một kích có thể giết chết bọn nó.

Theo điểm này có thể thấy, lính mới ở đây quả nhiên chỉ có mình Minh Phong a. Buồn bực!

Minh Phong trực tiếp thu mấy con hỏa trụ đã chết vào túi không gian, cậu muốn ăn rau xào, trở về có thể lấy mỡ heo ngao thành mỡ động vật là có thể xào nấu, tuy không có gia vị khác, chính là cứ ăn thịt nướng cùng khoai lang mãi cũng ngán, tuy nó ăn rất ngon.

Lòng trư làm sạch ăn cũng rất ngon. Trước kia Phong Hồ thu thập con mỗi đều vớt hết nội tạng, lần này có mỡ heo là có thể xào chung với rau, đồ dùng nhà bếp trong nhà hai người cũng khá đầy đủ.

Ân, có lẽ có thể bảo Bội La điều chế chút gia vị. Tuy cậu cũng có thể tự làm, nhưng để cho người máy trong căn cứ làm thì tiện hơn.

Dù sao lúc tên Bội La kia biết bọn họ sắp tới một tinh cầu nguyên thủy đã góp nhặt rất nhiều phương pháp chế tác cùng thiết bị cần thiết.

Ngẫm lại, cần gia vị gì nhỉ? Dấm chua, nước tương, bột ngọt, tiêu, bột thì là, ngũ vị hương, rượu... ân, còn gì nữa nhỉ? Sau này chậm rãi suy nghĩ đi, chuyện này không gấp. Bất quá thức ăn ở đây thật sự rất ngon a, thật muốn để tên kia nếm thử một chút.

“Phong Hồ, người tìm được đàn trư kia dùng hết bao nhiêu thời gian?”

“Ước chừng nửa giờ.”

“Đàn trư này quy mô thế nào?”

“Đại khái có khoảng năm trăm con trưởng thành, hơn một trăm ấu trư. Quy mô rất lớn, thực lực con đầu đàn sẽ không thua kém chúng ta.”

“Ta nhớ vì cam đoan không gian sinh tồn của mỗi loài, khoảng cách hai đàn trư thường ở rất xa, không phải kì triều cường chúng sẽ không liên lạc. Nói cách khác nếu chúng ta diệt hết đàn trư này cũng không rước lấy phiền toái gì?”

“Người muốn xử lý cả đàn?” Khải Nhĩ chần chờ nói: “Chính là chiến sĩ chúng ta không thành vấn đề, dù sao cũng có đấu khí hộ thể, chính là lúc cả đàn trư xông tới chúng ta không thể cam đoan an toàn a pháp sư các người.”

“Ai cần các người bảo hộ, chúng ta có thể tự bảo hộ mình.” Liên Phỉ vừa nghe mình trở thành vật cản trở thì lập tức phản bác.

“Chúng ta đều có ma pháp phòng ngự, chính là trừ bỏ Minh Phong, ba người chúng ta không thể cam đoan phòng ngự có thể chống đỡ công kích của quá nhiều hỏa trụ.”

“Đạt Hàn, người có ý tứ gì a?” Liên Phỉ trừng mắt.

“Liên Phỉ, Khải Nhĩ cùng Đạt Hàn không có ác ý.” Phong Lộ đau đầu nhu nhu huyết thái dương, thực hoài nghi Liên Phỉ tính tình nóng như lửa sao lại là ma pháp sư hệ thủy a. Tính tình này, nếu là hệ hỏa nói không chừng cũng là một thiên tài.

Khoa Bố Đa không để ý nhắm mắt dưỡng thần, hần luôn không thích suy nghĩ những việc này, lập kế hoạch xong bảo hần biết là được, hần chỉ phụ trách bắt giết con mồi.

“Đừng cãi nữa.” Phong Hồ ngăn cản, ý bảo mọi người Minh Phong đang suy nghĩ, đừng quấy rầy, nói xong liền quay qua Liên Phỉ, biểu tình nghiêm túc hiem có: “Liên Phỉ, Khải Nhĩ cùng Đạt Hàn nói rất đúng. Chiến trường là nơi quy tụ chúng ta, chính là nếu vì không chịu thua, không đánh giá đúng thực lực của mình, hành động cảm tính sau đó chết trên chiến trường thì đó chính là sỉ nhục, là sự sỉ nhục ngay cả máu tươi cùng sinh mệnh cũng không thể rửa sạch.”

Phong Hồ chính là Phong Hồ, là người kiệt xuất nhất trong số những người kiệt xuất, mặc kệ là thực lực hay trí tuệ. Cho dù mấy ngày nay phủ phục dưới chân Minh Phong, không hề để lộ uy phong của mình, nhưng y vẫn là người có chủ kiến, điểm này cho dù là Minh Phong mấy ngày nay đã thuyết phục được mọi người cũng không bằng.

Liên Phỉ vốn chỉ có chút không phục mà thôi, nhưng Phong Hồ đã nói vậy, hẳn chỉ đành nén phần nộ mà ngâm miệng lại.

“Phong Hồ, người có thể dẫn dắt cả đàn trư kia tới nơi này không?”

Minh Phong đang chăm chú suy nghĩ ngẩng đầu lên, hỏi một vấn đề đánh tan cả bầu không khí nặng nề.

“Mình ta thì không được, nếu có thêm Khải Nhĩ cùng Khoa Bố Đa hẳn không thành vấn đề. Chúng ta xông vào đàn hung hãn giết vài con hỏa trư, bọn nó tự nhiên sẽ dẫn đại bộ phận đàn trư theo. Bất quá hẳn không được cả đàn, bởi vì nó sẽ lưu lại một ít bảo hộ ấu tể.”

“Theo địa thế khu rừng thì có thể có khoảng mười đầu trư song song chạy ra, đường ranh giới này rộng tới mấy ngàn thước, như vậy hẳn rất khả thi.”

Ngẩng mạnh đầu lên, Minh Phong hỏi Đạt Hàn: “Đạt Hàn, người là ma pháp sư thuần thỗ đúng không?”

“Ân.” Đạt Hàn có chút kinh hách.

“Ta cũng là hệ thỗ, người nghĩ hai chúng ta có thể đào một hầm ngầm ở đây không, để làm một bẫy rập thật lớn?”

Đạt Hàn suy nghĩ một chốc, ngẩng đầu, khẳng định nói: “Có thể, bất quá cần nhiều thời gian một chút, đại khái khoảng vài ngày.”

“Thời gian dài ngắn không quan hệ. Là như vậy, ta nghĩ ra một biện pháp, nếu thành công một lần có thể thu phục mấy trăm đầu hỏa trư, chính là ta không có kinh nghiệm săn bắn, tập tính của hỏa trư cũng không quá hiểu biết, không biết có thể thành công hay không.”

Ánh mắt mọi người sáng rực, đối với trí tuệ của Minh Phong bọn họ đã được linh hội rất nhiều lần.

“Mau nói a.”

“Ta tính vị trí Phong Hồ phong hồ dẫn đám hỏa trư ra khi này cho dù là năm trăm con hỏa trư đồng thời đuổi theo thì một hàng ngang nhiều nhất chỉ khoảng mười con, với chiều rộng này chúng ta có thể đào một cái hố to, sâu một chút, ở dưới đáy có đầy gai đất, nếu thành công thì cho dù năm trăm con hỏa trư cũng không thành vấn đề.”

“Chính là nếu để hở lộ rõ như vậy đám hỏa trư sẽ không nhảy vào.” Phong Hồ đưa ra nghi vấn.

“Vô nghĩa, đương nhiên sẽ không rồi, ta còn chưa nói xong.” Liếc trắng mắt, những người khác đồng tình nhìn Phong Hồ, may mắn mình không hỏi ra điều thối mắc a.

“Ta cùng Đạt Hàn đều là ma pháp sư hệ thỗ, có thể dùng ma pháp che dấu bề mặt bên trên, như vậy đám hỏa trư sẽ không nhận ra.”

“Đúng nga, các người nên để bọn nó tiến tới gần một chút để tránh đám đi đầu lọt hố, đám phía sau sẽ bị dọa chạy: “Phong Hồ muốn bù đắp lại hình tượng khi này, cố gắng động não.

Minh Phong nhìn Phong Hồ tán dương một cái: “Nói rất đúng, chúng ta không phải cố hết khả năng giết hết tất cả hỏa trư chạy tới đây, mà là bắt buộc phải giết hết, tuy trí tuệ thấp nhưng nếu để bọn nó trốn trở về, lần sau nói không chừng chúng ta không thể dùng cách bẫy rập này nữa.”

Nghe đến đó, tất cả mọi người trầm mặc.

“Này, các người đừng vậy a, trước không nói tới chuyện có thể thiết kế được bẫy rập hay không, cứ coi như bọn họ làm được, chỉ cần trước khi tác chiến ma pháp sư hệ thổ che dấu kĩ một chút là ổn. Trọng điểm vấn đề bây giờ là làm thế nào để tất cả hỏa trụ có đến mà không có về.”

“Đúng rồi, chờ tất cả hỏa trụ chạy tới đây, người cùng Đạt Hàn hãy phóng ta một bức tường để chúng nó không còn lui.”

Khải Nhĩ đề nghị.

“Ân, Khải Nhĩ đề nghị tốt lắm, cứ vậy đi. Kế tiếp chúng ta cần lập kế hoạch tác chiến tỉ mỉ hơn.”

Phong Lộ nhìn chằm chằm Minh Phong đang giải thích tỉ mỉ kế hoạch với mọi người, vừa rồi lúc Khải Nhĩ đề nghị, Minh Phong không hề kinh ngạc, như vậy có nghĩa cậu ta đã sớm nghĩ ra điều đó.

Minh Phong này, rất thú vị a.

16. Chương 16: Chạy Trốn

Cái này chính là chúng nhân thập sai hỏa diễm cao, rất nhanh, mọi người thêm thắt một chút kế hoạch đã được vạch ra.

Đường ranh giới hai tộc không có người sinh sống, vì thế bọn họ có thể nhanh chóng hoàn thành bẫy rập. Sau khi hoàn tất việc chuẩn bị, hai ngày sau Phong Hồ, Khải Nhĩ cùng Khoa Bố Đa sẽ chạy tới nơi đàn hỏa trụ kia tụ tập để dẫn dụ, Phong Lộ phụ trách bảo hộ bốn ma pháp sư, hơn nữa phải luôn chuẩn bị sẵn sàng, tin rằng bọn nó sẽ dốc toàn bộ lực lượng.

“Thật khẩn trương!” Ngải Kỳ căng thẳng xoay tới xoay lui, thực đáng yêu xoay vòng quanh người Khải Nhĩ.

“Được rồi, này có gì mà khẩn trương. Nếu lần này thành công chúng ta sẽ có cơ hội làm cả đồng lần như thế này nữa. Nhớ rõ chốc nữa người phải ngoan ngoãn đứng trên cây, ngàn vạn lần đừng xuống dưới, cũng đừng lên tiếng.” Khải Nhĩ túm lấy Ngải Kỳ, lo lắng dặn dò.

Ma pháp sư hệ quang như Ngải Kỳ bình thường sẽ không tham gia chiến đấu. Lần này vì tránh ngộ thương, Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ không cam lòng phải tránh trên cây ở lối vào lãnh địa nhân tộc.

Minh Phong cùng Đạt Hàn đứng trên một thân cây gần sát lãnh địa hỏa trụ, chuẩn bị chờ đám hỏa trụ chạy tới đường ranh giới sẽ phóng thích tường đất.

Phong Lộ đứng ở trung tâm đường ranh giới, dụ đám hỏa trụ mắc mưu.

Thời gian từng giây trôi qua, rốt cuộc trong rừng cũng truyền tới tiếng vang náo động.

“Chạy mau, lần này không chỉ là năm trăm a!”

Đúng vậy, có ít nhất là bảy trăm đầu hỏa trụ, cũng may bẫy rập bọn họ làm đủ lớn, kế hoạch dụ đám hỏa trụ đã thành công.

Phong Lộ không cần Minh Phong nói, vừa thấy bóng dáng đám hỏa trụ đã chạy mất. Đám Phong Hồ ở phía sau gào lên bảo hấn không nghĩa khí.

Hơn bảy trăm con hỏa trụ chỉ cách khoảng mấy trăm thước, hùng hổ truy ba người, răng nanh sắc bén, bộ dáng dữ tợn, thân hình khổng lồ, rất có khí thế áp đảo.

Dẫn đầu là một con hỏa trụ có thân hình lớn hơn các con kia một chút, Minh Phong đoán nó là con đầu đàn mà Phong Hồ nói.

Thực sự đã thành công!

Khóe miệng Minh Phong lộ ra nụ cười thật tươi: “Đạt Hàn, chúng nó đã chạy qua cả rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

“Ân.”

Phong Hổ thấy ba người kia đã chạy ra khỏi phạm vi bẫy rập, y dùng sức dẫm mạnh một phát, sau đó phóng tới trước.

Bị Phong Hổ dẫm mạnh một cước, tảng đất mỏng ngay trang lập tức vỡ vụn, phần đông đám hỏa trụ đều rơi vào bẫy rập, chờ đợi chúng nó là hàng loạt gai đất vừa dài vừa nhọn do Đạt Hàn cùng Minh Phong đặc biệt chế tác.

Một trận gào thét chói tai ập vào tai, mọi người trời sinh có cảm giác nhảy bèn đều co rụt đầu, không hèn mà cùng thả kết giới.

Minh Phong thả ra kết giới mới học được từ Đạt Hàn vài ngày trước mới cảm thấy lỗ tai mình dễ chịu một chút.

Này chẳng lẽ chính là tiếng kêu giết heo trong truyền thuyết, hèn gì trong các tác phẩm văn học luôn hình dung âm thanh này chói tai, khó nghe vô cùng. Hiện giờ xem ra quả thực rất có lực sát thương a. Chẳng lẽ nó là một phương thức công kích của hỏa trụ tộc?

Lau mồ hôi! Minh Phong, người suy nghĩ nhiều quá a!

“Ai nha, lớp đất phía sau hình như chúng ta làm dày quá.” Đám trụ đi đầu ngã xuống, nhưng phần đất phía sau vẫn chưa bị sụp, đám hỏa trụ đang chạy ngược trở lại.

“Không sao, chúng ta chính là ma pháp sư hệ thổ a.” Phóng một chiêu đất nứt, lớp đất ngay trang bên trên lập tức sụp xuống, tất cả hỏa trụ lọt vào bẫy, kể cả con đầu đàn.

Ha ha, lần này trúng lớn.

Đám hỏa trụ này có con chết ngay lập tức, con thì quằn quại hồi lâu. Nhất là con đầu đàn, suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi hố sâu. May mắn Khoa Bố Đa nhanh nhẹn đá nó vào lại bẫy. Tiếp đó bị Liên Phỉ phóng một mũi tên băng cường đại thu phục.

Xác định tất cả hỏa trụ đều chết, mọi người vô cùng vui sướng đứng bên cạnh bẫy rập.

Đây là thu hoạch rất lớn a, có đám hỏa trụ này, cộng thêm số hỏa trụ trưởng thành lưu lại đàn cùng ấu trụ đủ để bộ lạc ăn thật lâu.

Mấy ngày qua, Minh Phong cũng hiểu được vài điều không biết lúc còn ở căn cứ.

Cuộc sống của nhân loại nơi này không khó khăn như cậu tưởng. Tuy nhìn lãnh địa nhân loại nhỏ đến đáng thương, chính là so với số lượng ít ỏi của bọn họ thì phần lãnh địa đó vẫn rất sung túc.

Chính là một khi kì triều cường tới, phần lớn lãnh địa bị ngập nước, thực vật không đủ để thỏa mãn nhu cầu. Vì thế bọn họ buộc phải xâm lấn lãnh địa hỏa trụ tộc.

Thời điểm đó hai tộc sẽ bùng nổ huyết chiến. Nhưng trừ bỏ thời kì triều cường, cuộc sống của nhân loại khá nhàn nhã.

Nhân loại nơi này cũng không có bản tính tham lam, càng không nghĩ tới chuyện xưng bá này nọ, nếu không phải vì kì triều cường có thể bọn họ cũng không nảy sinh xung đột với hỏa trụ tộc.

Về phần tu luyện, hiện giờ Minh Phong thấy tinh cầu này hoàn toàn không có bất cứ hoạt động giải trí nào, thậm chí ngay cả thức ăn ngon còn chưa có thì không có giải trí cũng không lạ. Ăn, miễn cưỡng có thể nói vậy.

Giai đoạn hiện tại, thực vật của nhân loại chủ yếu là số ma thú trong lãnh địa, nói cách khác số thực vật đều mọc hoang. Nhưng, Minh Phong biết, căn cứ theo hình ảnh từ vệ tinh Bội La chụp được, nguồn tài nguyên thực vật trong lãnh địa nhân loại rất phong phú. Ít nhất cho tới bây giờ, Minh Phong cùng Bội La có thể khẳng định, những loại thực vật có ở địa cầu, trừ bỏ những loại cần điều kiện đặc biệt thì có thể tìm được trong lãnh địa.

Chúng nó không có sự can thiệp của con người, sinh trưởng hoàn toàn tự nhiên, rất ít người chăm sóc cũng gieo trồng. Chỉ cần chờ nó trưởng thành đi ngắt về thôi.

Có nguồn tài nguyên thực vật này, kì triều cường nhân loại có thể giảm bớt rất nhiều gánh nặng về thức ăn.

Lúc trước Bội La cùng Minh Phong vừa tới tinh cầu này, nhân loại đang tiến hành một trận chiến tranh tàn khốc, hơn nữa cậu cùng Bội La có xu hướng suy nghĩ của nhân loại bình thường nên lầm tưởng điều kiện sinh hoạt cùng hoàn cảnh khắc nghiệt. Hiện giờ nghĩ lại, ý tưởng này thực sự sai lầm, tri thức nhân loại nơi này thực sự không giống nhân loại địa cầu, hi vọng về sau bọn họ vẫn tiếp tục phát triển như vậy.

“Này, ta nói này, chúng ta không phải nên khiên đám trư này lên sao” Một đám người ta nhìn người người nhìn ta, bảy trăm con hỏa trư cứ vậy bị thu phục?

Thật đúng là làm người ta không dám tin a.

“Đúng nga, mặc kệ thể nào cũng phải mang bọn nó lên đã. Ha ha, thu hoạch lớn tới mức làm ta choáng váng luôn nga.”

Bốn chiến sĩ mệt lã người vác hơn bảy trăm đầu trư lên, Minh Phong ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: “Vì sao không để ta trực tiếp thu vào túi không gian a?”

“Ôi chào? ! Người có thể trực tiếp thu vào được sao?”

Bảy người cùng kêu rên.

“Sao người cũng không biết?” Sáu người đồng loạt quay qua hỏi Phong Hổ đang buồn bực.

Bị hỏi như vậy, Phong Hổ sầm muốn chết.

“Minh Phong——”

Minh Phong nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh bảy rập: “Các người đâu có hỏi, chỉ cần không vượt quá một khoảng cách nhất định ta đều có thể trực tiếp thu vào túi không gian. Ta nghĩ các người biết.” Rõ ràng trên đường đi cậu từng thu vào rất nhiều thứ a.

“Để ta chết đi.” Chân Phong Lộ mềm nhũn, tựa vào người Khoa Bố Đa đứng bên cạnh.

Vung tay lên, thu cả bảy trăm đầu trư vào túi không gian, Minh Phong không nhìn tới sắc mặt phẫn khích của mọi người, xoay qua nói với Đạt Hàn: “Chúng ta phủ cái bẫy này lại đi, nó rất dễ gây chú ý. Hay nhóm các người muốn diệt thêm mấy đàn trư nữa?”

Suy nghĩ một chốc, Phong Hổ mở miệng: “Thôi được rồi, trong thời gian ngắn diệt quá nhiều có thể sẽ làm hỏa trư tộc chú ý, vạn nhất làm hai tộc xảy ra chiến tranh thì không tốt.”

Đến lúc đó bên có hại chính là nhân loại, dù sao số lượng hỏa trư tộc rất nhiều, năng lực sinh dục lại mạnh.

“Mệt chết.” Thật vất vả lấp kín bẫy rập, Minh Phong mệt mỏi ngã vào lòng Phong Hổ.

Phong Hổ hôn nhẹ trán cậu: “Người thực lợi hại!”

“Giờ mới biết à!”

“Đã sớm biết, nhưng vẫn muốn nói.”

“Minh Phong thật lợi hại a!” Ngải Kỳ mắt long lanh, bổ nhào vào người Minh Phong: “Nga nga, ta rất sùng bái người a.”

Khải Nhĩ hơi khó chịu kéo Ngải Kỳ trên người Minh Phong xuống, ôm vào lòng mình, ánh mắt nhìn Minh Phong lại tăng thêm mấy phần đề phòng.

Phong Hổ cũng ôm chặt Minh Phong, trong lòng thầm quyết tâm, về sau phải cẩn thận đề phòng tiểu tử Ngải Kỳ này.

“Sao lại có nhiều đầu trư như vậy?”

Không phải nói chỉ có năm trăm con trưởng thành thôi sao?

“Không biết, lúc chúng ta đi khiêu khích, một đầu trư kêu lên sau đó có thật nhiều con chạy ra. Vốn lúc thăm dò chỉ có khoảng năm trăm con, mấy con kia có thể lúc ta tới nó đã ra ngoài tìm thức ăn.”

“Nơi này đã thu thập xong, bây giờ chúng ta xuất phát diệt hết số còn lại đi.”

“Hào!”

Kết quả lúc tới đó phát hiện căn bản không có heo trưởng thành ở lại thủ ấu trụ, xem ra bọn họ đựng phải một đàn heo ngu xuẩn, hèn chi bị xử lý dễ dàng như vậy. Nhóm ấu trụ dễ dàng bị xử lý, thu hết vào túi không gian, lần săn bắn này đã hoàn thành mục tiêu.

Mọi người thật cẩn thận rời khỏi lãnh địa đàn hỏa trụ, trở về lãnh địa nhân loại ăn một bữa cơm thật no, Minh Phong còn hứa lúc về bộ lạc sẽ làm một món thật ngon đãi mọi người.

Lại thêm hai mươi mấy ngày trở về bộ lạc, mọi người thấy bọn họ về tay không, biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Nhưng lúc Minh Phong từ túi không gian lấy ra một nửa số con mồi mọi người càng kinh ngạc hơn nữa.

Thừa dịp mọi người còn chưa kịp vậy tới, Minh Phong kéo tay Phong Hổ.

“Chúng ta chạy mau.”

Phong Hổ ôm lấy Minh Phong, hai người trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, lần này đổi lại bị sáu người kia mắng hai bọn họ không có nghĩa khí.

“Chúng ta đi đâu/”

“Đi tới chỗ ta bế quan, nơi đó còn không ít dụng cụ hằng ngày. Chúng ta ở đó trốn hai ngày, chờ bộ lạc yên tĩnh một chút rồi trở về.”

Trở lại nơi bế quan liền có cảm giác thực thân thiết.

Phong Hổ liếc mắt liền thấy khối đá lớn lần đó làm Minh Phong bị bỏng. Nhớ lại tình cảnh lúc đó, cơ thể đã cảm dực hơn một tháng liền nóng lên.

Lập tức ôm Minh Phong ngồi lên tảng đá.

“Người điên rồi! Bây giờ là ban ngày, hơn nữa còn đang ở bên ngoài.”

“Ta mặc kệ.” Một phen xét bỏ da thú che đậy trên cơ thể hai người: “Bây giờ ta muốn người.”

Đôi môi nóng rực vội vàng hôn lên môi Minh Phong, nhẹ nhàng liếm mút cơ thể cậu.

“Không được, từ từ!”

“Minh Phong——” Đáng thương hề hề cầu xin.

Minh Phong không thể nào chịu nổi biểu tình cùng giọng điệu này của y, Phong Hổ hiển nhiên phát hiện điểm này, hơn nữa còn thường xuyên lợi dụng.

“Ít nhất cũng tắm rửa cái đã, chúng ta đã vài ngày không tắm rồi, trên người thực hôi.”

Quần áo còn chưa kịp mặc, Phong Hổ đã ôm Minh Phong lao đi, hai người cứ vậy trần trụi chạy ra dòng suối nhỏ.

Đối với tu vi của hai người, tuy đã là mùa thu, nước có chút lạnh cũng không có vấn đề gì.

Minh Phong trần trụi ngâm mình vào dòng suối, ngồi trên một hòn đá nổi lên cọ rửa cơ thể.

Phong Hổ cọ cọ hai ba cái đã xong, quay đầu nhìn Minh Phong—— hai cánh móng nở nang, cúc hoa theo động tác của cậu mà ẩn ẩn hiện hiện, phong cảnh câu hồn đập thẳng vào mắt. Cơ đau đón dưới thân tăng vọt tới mức không thể chịu đựng nổi.

“Nha——” Minh Phong đang tẩy được một nửa thì bị ôm lấy, bị áp lên một tảng đá lớn bên cạnh dòng suối.

“Ta còn chưa tắm xong.”

“Để ta tắm giúp người. Được bôi trơn người nói lần trước đâu?”

Minh Phong bất đắc dĩ lấy một bao thuốc bôi trơn gói trong lá cây từ túi không gian đặt vào tay Phong Hổ.

Phong Hồ chờ không kịp vội vàng mở lá cây, bôi vội lên kiên quyết của mình, để Minh Phong tựa lưng vào tảng đá, nâng một chân cậu lên, khẩn cấp sáp nhập: “Thực xin lỗi, ta thật sự nhịn không được.”

“A—— đau——”

Tiến vào thô bạo như vậy không thể tránh khỏi đau đớn, bất quá may mắn không làm bị thương. Chỉ mới làm vài lần, cho dù bị tiến vào thô bạo như vậy cũng không bị thương, chẳng lẽ trong phương diện này mình có thiên phú dị bẩm trong truyền thuyết?

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Môi lưỡi nhấp nháp, gặm cắn làn da mỏng mịn của Minh Phong, hạ thân Phong Hồ cấp bách trều sáp.

“Ân—— cấp——”

Trong đau đớn, dừng đạo thực tùy biết vị dần dần dâng lên nguồn khoái cảm, da thịt ẩm ướt mỏng manh bên trong run rẩy vì đau đớn nhưng cổ tình lại thêm muốn khoái cảm vô tận, mỗi khi Phong Hồ rút ra lại vô thức kẹp chặt, ý đồ giữ lại nó không rời.

Tiếng rên rỉ không ngừng bật ra từ miệng Minh Phong làm Phong Hồ càng điên cuồng tiến công.

Kéo hai chân Minh Phong vòng qua thắt lưng mình, Phong Hồ ôm lấy cậu. Y ngồi lên tảng đá, đôi tay giữ chặt thắt lưng Minh Phong, kiên quyết hung hăng đỉnh tới đồng thời đôi tay lại ấn thắt lưng Minh Phong.

“A—— không, như vậy, như vậy quá sâu—— ngô—— nga——”

Lực đạo của Phong Hồ cùng thể trọng Minh Phong làm kiên quyết xâm nhập vào nơi sâu tận cùng. Minh Phong chịu không nổi lắc đầu: “Từ bỏ, Phong Hồ—— a——”

“Sao lại từ bỏ, Minh Phong, người không thành thực nga, nơi này rõ ràng rất tham lam mút chặt ta không buông.” Lúc nói chuyện lại hung hăng kéo thắt lưng Minh Phong.

Xâm nhập quá mức đau đớn cùng khoái cảm làm cơ thể mất cảm của Minh Phong không ngừng run rẩy, phe phẩy đầu, không thể nào chịu nổi cảm giác giày vò này.

“Không cần, a—— nga——” Giọt nước mắt trong suốt trào ra khỏi hốc mắt, bị nam nhân ác liệt khi dễ người ta liếm sạch.

Chính là hạ thân không hề buông tha, nơi sâu tận cùng hết một lần lại một lần bị khai phá. Dừng đạo gắt gao vây chặt phân thân Phong Hồ, Minh Phong thậm chí có thể cảm nhận hình dạng nơi đó!

Cả người đã mất hết khí lực phản kháng, toàn bộ cảm quan đều tập trung ở phần dưới eo, nửa người trên vô lực dựa vào Phong Hồ, lồng ngực hai người cũng theo chuyển động mà ma sát, hai điểm nhỏ trước ngực cọ vào da thịt đối phương không ngừng đạt được khoái cảm.

“A——” Theo một tiếng hét chói tai, dịch thể nóng bỏng bắn lên phần bụng rắn chắc của hai người. Dừng đạo mềm mại run rẩy co rút, Phong Hồ suất chút nữa cũng bắn theo.

“Người đúng là tiểu bại hoại! Ta cũng không dễ dàng buông cờ đầu hàng như vậy nga.” Nói xong rời khỏi cơ thể Minh Phong, đỡ người cậu xoay lại, hai tay chống lên tảng đá.

“Ân——” Minh Phong vô lực tùy ý Phong Hồ bày bố, cậu không thể hiểu nổi, người này không hề có kinh nghiệm giống mình, hơn nữa mình còn xem qua không ít phim ảnh, nhưng vì sao lần nào người bị bài bố cũng là mình.

Không chấp nhận cậu phân tâm, Phong Hồ từ phía sau vịn lấy hông Minh Phong, thắt lưng rắn chắc đỉnh tới thật mạnh, phân thân thật lớn không chút khó khăn một lần nữa tiến vào dừng đạo ẩm ướt.

“Ân, a—— ngô, ân——” Minh Phong tùy ý để khoái cảm lan tràn toàn thân, hai tay đã vô lực chống đỡ cơ thể, mềm nhũn tựa vào tảng đá. Eo thon bị bàn tay to của Phong Hồ nắm chặt, một bàn tay khác đặt trên cánh hông vênh cao, tùy ý xoa nắn.

Phong Hồ dùng sức trều sáp hồi lâu, rốt cuộc lúc Minh Phong một lần nữa tiết ra, đã giao ra mầm móng của chính mình trong dừng đạo co rút.

“Hô——” Rốt cuộc đã xong, Minh Phong thở hổn hển tựa vào tảng đá, vô lực đứng dậy.

Một mỗi tùy ý để Phong Hồ ôm lấy, đi xuống dòng suối nhỏ.

“Đừng.” Minh Phong vô lực vươn tay, ý đồ ngăn cản ngón tay thô ráp muốn tiến vào cơ thể mình.

“Ngoan, ta giúp người rửa, người hiện giờ không còn sức lực.”

Bình tĩnh nhìn Phong Hồ một chốc, Minh Phong đã rất buồn ngủ nhắm mắt lại, thu tay, tựa vào lòng Phong Hồ.

Phong Hồ thề, y thực sự không có ý tưởng gì cả. Chính là, người trong lòng không chút phòng bị dựa vào ngực mình, ngón tay lại cảm thụ được cảm xúc bóng loáng tuyệt vời bên trong dũng đạo, là nam nhân ai có thể thờ ơ a.

Vì thế, Minh Phong đang chớp mắt trong lòng Phong Hồ cảm giác được thứ kiên quyết phía sau lại đứng lên, cơ thể cậu cứng đờ.

“Ngô——” Ngay sau đó liền cảm giác ngón tay bên trong cơ thể rời đi, thế vào đó là một thứ gì đó thật lớn tiến vào.

“Àn, hừ—— a——”

Đã phát tiết một lần nên lần này Phong Hồ rõ ràng ôn nhu hơn rất nhiều. Chính là tiểu huyết bị tàn phá lúc tiến vào vẫn vô cùng đau đớn.

Phong Hồ để Minh Phong ngồi trên người mình, cơ thể không ngừng trườn sát, đồng thời môi áp tới hôn cậu, một bàn tay cũng nắm lấy nơi mẫn cảm mơn trớn. Làm Minh Phong không khỏi lại đắm chìm trong khoái cảm.

17. Chương 17: Thở Lộ Cùng Vượt Qua

“A a, thật là vô dụng, thế nhưng bị người ta làm đến hôn mê.” Suy nghĩ dần dần tỉnh táo lại, Minh Phong vô lực nằm trên da thú. Phong Hồ vẫn còn ngủ say sưa bên cạnh, có lẽ đã quen có sự tồn tại của mình, cho dù mình tỉnh lại nam nhân có tính cảnh giác rất cao này vẫn không hay biết.

Lặng lẽ mở thiết bị liên lạc: “Bội La——”

“Rốt cuộc cũng chịu liên lạc sao.” Thực hiển nhiên, Bội La vẫn còn nhớ chuyện Minh Phong tự động ngắt liên lạc.

“Èo, cậu từ lúc nào lại nhỏ mọn như vậy. Chuyện kia cậu suy nghĩ thế nào rồi?”

Đối phương trầm mặc một chốc.

“Bội La?”

“Ta còn đang suy nghĩ, bắt quá gần nhất vẫn chưa có tâm tư này.”

“Àn, lúc nào muốn thì nói ta một tiếng là được.”

“Bội La, người nói xem kế tiếp nên làm gì? Thực lực của nhân loại tăng lên, ta sợ sẽ làm loài khác chú ý.”

“Anh lo lắng cũng đúng, nhân số nhân loại hiện giờ thực sự quá ít, ít đến mức cho dù tăng thực lực thôi cũng phải bận tâm. Ta cảm thấy những gì anh nói với bọn họ cũng đủ để họ dùng vài trăm năm, không bằng chờ bọn họ hoàn toàn thích ứng rồi hãy tìm biện pháp tiếp tục gia tăng thực lực. Ta cảm thấy hiện giờ tha vì gia tăng thực lực không bằng cố gắng cải thiện cuộc sống của bọn họ.”

“Ý cậu là——” Ánh mắt Minh Phong sáng ngời.

“Àn, bọn họ hiện giờ đều dùng công cụ bằng gỗ và đá, công cụ vẫn rất ít ỏi, thức ăn chỉ là thịt nướng, anh có thể cải thiện thức ăn của nhân loại. Trừ bỏ vũ lực chỉ còn con đường dẫn dắt bọn họ tiến bộ văn minh thôi. Dù sao anh hiện giờ cũng đang làm vậy, chỉ là sau này tiến hành có kế hoạch trình tự một chút.”

“Nghe có vẻ rất có tính khiêu chiến a.” Minh Phong tựa hồ có chút chần chừ: “Nếu làm vậy có thể nào làm bọn họ trầm mê hưởng thụ, mất ý tiến thủ không a?”

“Ân, đó cũng là vấn đề.” Bội La trầm ngâm một chốc: “Nhưng ta cảm thấy vấn đề này hẳn không lớn. Chúng ta tới tinh cầu này đã hơn mười năm, ta không ngừng quan sát nhân loại nơi này, ta có cảm giác bọn họ rất khác biệt nhân loại mà chúng ta biết. Theo một ý nghĩa nào đó lí tưởng của bọn họ là—— cường đại, trường thọ, họ có được mỹ đức làm người ta tán thưởng. Đương nhiên mỹ đức này có thể có liên quan trực tiếp tới hoàn cảnh sinh tồn của họ, chính là ta cảm thấy con người sinh ra trong hoàn cảnh này cho dù bị cải tiến cũng rất hữu hạn. Ta nói anh ngàn vạn lần đừng dùng lối suy nghĩ theo xu hướng bình thường, nó sẽ hạn chế suy nghĩ của anh, sinh vật trên tinh cầu này thực sự rất huyền diệu.”

Vì thế, lo lắng của anh hiện giờ cơ bản là dư thừa. Mặc khác ta không dám cam đoan, nhưng ít nhất thời này không cần lo lắng. Về phần sau này, là một nhà nghiên cứu khoa học anh hẳn hiểu được mình nên khách quan trong bước tiến của lịch sử, không nên vì ý nguyện của mình mà thay đổi nó, điều anh có thể làm là tận lực hướng họ đi về một tương lai tốt đẹp. Chuyện anh lo lắng nếu nhất định phát sinh thì nó sẽ phát sinh, việc anh làm chẳng qua là rút ngắn thời gian mà thôi.”

“Nói đơn giản là, nếu mọi người sẽ bị phá hư thì nó chỉ là kết quả sớm muộn, ta chỉ rút ngắn quá trình thôi đúng không?”

“Ân, lí giải như vậy tuy không toàn diện, nhưng có thể hiểu miễn cưỡng là vậy.”

“Vậy cứ thử đi.”

“Ân.”

“Chính là, có vẻ rất phiền phức a.”

“Ha ha, đừng lo lắng, dù sao thứ anh có nhiều nhất chính là thời gian, cứ chậm rãi thử.”

“Đúng rồi, cậu giúp ta làm chút gia vị đi, chỗ ta cái gì cũng không có. Bên cậu có đủ nguyên liệu, còn có người máy hỗ trợ, thiết bị cũng đầy đủ, làm rất tiện a.”

“Ân, được rồi. Lúc nào có thời gian cứ tới lấy.”

“Hảo.”

“Tĩnh?” Sau khi nói chuyện với Bội La, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Phong Hồ đang nhìn mình chằm chằm.

“Người vừa rồi có phải đang nói chuyện với ai không?” Phong Hồ có chút do dự hỏi.

Minh Phong lấp bắp kinh hãi, trực giác của người này thực sự——

“Đúng vậy, người rất hiểu kì đúng không? Lai lịch của ta, vì sao ta có thể biến mất trong chớp mắt, còn có nội lực, túi không gian——”

“Ân, muốn nói cho ta biết sao?” Phong Hồ hưng phấn ôm chặt Minh Phong.

“Ân——” Minh Phong kêu một tiếng đau đớn, bị ôm chặt hơi tác động tới vết thương phía sau.

“Sao vậy?” Phong Hồ khẩn trương hỏi. Bàn tay to không ngừng sờ đông sờ tây.

Uy uy, người thực tế là muốn ăn đậu hủ đi.

Bàn tay to sờ sảng vuốt ve cơ thể làm Minh Phong liếc trắng cả mắt, còn hỏi, đầu sờ gây ra chính là người chứ ai.

“Câm miệng, nghe ta nói này.”

Phong Hồ ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Nói đơn giản, ta tới từ một thế giới khác. Nói đơn giản hơn nữa chính là ta tới từ một nơi hoàn toàn bất đồng nơi này, đừng hỏi ta tới thế nào, ta cũng không biết. Yên tâm, ta không trở về được.”

Phong Hồ thở phào.

“Vị bằng hữu kia chính là đồng bạn duy nhất của ta, cũng là ân nhân cứu mạng ta, chẳng qua hiện giờ cậu ta chưa có thực thể nên không thể rời khỏi căn cứ. Căn cứ nằm ngay bên dưới khu rừng chúng ta gặp mặt lần đầu, lúc đầu ta luôn đột ngột biến mất vì ta truyền tống về căn cứ. Bất quá loại truyền tống này có hạn chế về khoảng cách, vượt quá khu rừng kia không thể truyền tống được.”

Phong Hồ lại tiếp tục thở phào.

“Còn nữa, ta là người nhân tạo.” Nói tới đây, ánh mắt Minh Phong trở nên ảm đạm: “Người không biết cái gì là người nhân tạo đi? Nhân loại bình thường được phụ mẫu sinh ra, ta không phải, ra được người ta chế tạo ra, nhưng lại là vật phẩm thất bại.”

Nói xong, Minh Phong vui đầu vào lòng Phong Hồ, không dám nhìn mặt y.

“Ngu ngốc, gì mà vật phẩm thất bại, người rõ ràng biết mình vĩ đại hơn bất kì ai!” Bàn tay to lại vuốt ve cơ thể Minh Phong: “Vật phẩm thất bại nào có xúc cảm bóng loáng tuyệt vời thế này. Còn nữa a...” Đôi tay đụng tới cánh hông co dãn, tách ra để lộ nơi trung tâm tuyệt vời: “Người nhân tạo là gì ta không biết, dù sao ta chỉ biết một phương thức duy nhất để tạo ra con người.” Nói xong, tay dùng sức đỡ người Minh Phong, nhấc thẳng lưng đẩy hung khí đã sớm vận sức chờ phát động, không hề trải qua bất kì bước tiền diễn nào vọt thẳng vào dũng đạo, mặc kệ cơ thể run rẩy vì đau đớn của Minh Phong, bắt đầu đả đá lung tung bên trong, hô hấp cũng dồn dập hơn: “Vị thế a, nếu người đã đến đây thì đừng nhắc tới những chuyện trước kia nữa. Trong mắt ta người là tốt nhất, là người ta yêu nhất, mặc kệ là ai cũng không thể thay thế được.”

Rõ ràng bị đối xử thô bạo, chính là dũng đạo yếu ớt mỗi lần Phong Hồ rời đi lại dùng hết sức lực giữ lại. Rõ ràng đau đớn đến phát run, chính là vật kiên quyết phía trước mặc dù không được an ủi chút nào vẫn đứng lên.

Minh Phong ngẩng đầu, hôn lên môi Phong Hồ. Môi lưỡi gât gao quần quít, sợi chỉ bạc theo khoe miệng chảy xuống, một đường trượt thẳng tới chiếc cằm khiêu gợi.

“Ân ——”

Đôi tay ôm lấy người Phong Hồ, thẳng lưng nhấc lên, kiên quyết thật lớn trượt khỏi dũng đạo mềm mại.

“Phong?” Phong Hồ khó hiểu bắt lấy thẳng lưng Minh Phong.

“Không muốn ném thử —— cảm giác ta chủ động sao?”

Gương mặt lạnh lùng bình thường giờ phút này tràn ngập mỉa mai, Phong Hồ nuốt một ngụm nước miếng, lại phát hiện yết hầu mình khô ran. Suýt chút nữa nắm lấy thẳng lưng Minh Phong trực tiếp vọt vào.

Do dự một chút, Phong Hồ lại nuốt nước miếng: “Muốn a.” Âm thanh khàn khàn tới mức làm y giật nảy.

“Vậy người không được cử động nga, nếu tùy tiện lộn xộn, sau này người cứ tự mình giải quyết đến khi nào ta hài lòng.” Khẽ thì thầm bên tai Phong Hồ, thuận tiện liếm nhẹ vành tai làm cơ thể y cứng đờ, Minh Phong vừa ý mỉm cười.

Xoay người ngồi lên đùi Phong Hồ, vật nóng rực thật lớn kia nằm giữa hai cánh hông, Minh Phong mị hoặc di động, hài lòng cảm nhận được nơi đó càng lúc càng lớn, nhìn đôi tay nắm chặt bên người của Phong Hồ.

Cúi thân, môi áp môi, đầu lưỡi tiến vào miệng Phong Hồ, cùng dây dưa. Chỉ chốc lát sau buồng đầu lưỡi lưu luyến không rời của đối phương, môi Minh Phong thậm chí trượt xuống, xẹt qua phần cổ trắng kiêu, trực tiếp tiến xuống hạt đậu đỏ trên lồng ngực rắn chắc, không chút do dự ngậm lấy, mút mạnh, chờ nó hoàn toàn xưng cứng thì bắt đầu dùng răng nanh gặm cắn, hơi dùng sức một chút liền nghe thấy tiếng thổ dốc của Phong Hồ, khoái cảm từ đầu ngực lan tràn khắp toàn thân, cuối cùng hướng thẳng tới bộ vị giữa hai chân.

Nắm tay đặt bên người của Phong Hồ lại siết chặt vài phần, đau đớn từ giữa hai chân truyền tới sắp bức điên y. Nếu không phải lời nói của Minh Phong còn vang vọng trong đầu, nói không chừng y đã mất khống chế mà vọt thẳng vào cơ thể Minh Phong, tùy ý rong ruổi. Chính là, hiện giờ y cũng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, hi vọng lúc mất khống chế không làm tổn thương Minh Phong.

“Ngô——”

Phát hiện Phong Hồ không chuyên tâm, Minh Phong buông thả quả thực bị yêu thương này giờ, không nhìn tới thứ đầy chờ mong bên kia, một đường đi xuống, đi tới giữa hai chân Phong Hồ, chính là cố ý xấu xa chỉ âu yếm xung quanh bộ vị mẫn cảm chứ chẳng hề quan tâm tới vật dựng đứng thật lớn trước mắt.

“Minh Phong——” Âm thanh khàn khàn của Phong Hồ rơi vào tai Minh Phong, có thể dễ dàng nhận ra hương vị cầu xin trong đó.

Hài lòng mỉm cười, môi mỏng tiến tới cự vật kia, hai tay cũng tiến tới song cầu bên dưới. Tiếng thở dốc dồn dập bên tai tăng lớn hơn làm cơ thể Minh Phong cũng nóng dần, không được âu yếm chút nào nhưng kiên quyết vẫn căng cứng đứng thẳng.

Lơ đãng liếc nhìn nắm tay siết chặt tới trắng bệch của Phong Hồ, Minh Phong không dám ngoan tiếp. Dù sao nếu bức y đến nóng nảy thì người chịu khổ chính là mình.

Cánh môi rời khỏi dã thú đã trưởng to tới quá phận, đứng dậy ngồi lên người Phong Hồ, nâng mông, do dự một chút, ngón tay đưa ra sau——ân—— hừ nhẹ một tiếng, mới làm không bao lâu, tiểu huyết bị xâm phạm vẫn có chút đau đớn.

Phong Hồ lúc thấy Minh Phong đưa tay ra phía sau đã muốn ngừng thở, lúc nghe thấy tiếng rên rỉ hoặc kia đã suýt bắn ra, thật sự sắp khống chế không được. Minh Phong ngồi đối diện nên y không thấy rõ động tác, chính là chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ bức điên y —— nga——

Minh Phong nâng thất lưng, năng nanh trắng tinh cắn chặt cánh môi đỏ bầm, tiểu huyết gian nan nuốt vào phần đỉnh thật lớn nhưng không thể nào nuốt sâu thêm.

“Phong Hồ—— a——”

Vừa định ngẩng đầu đã bị Phong Hồ hoàn toàn mất khống chế túm chặt thất lưng, bàn tay to dùng sức ấn xuống, cự vật khổng lồ dưới thâm đàm mạnh, một tiếng thét lớn mất khống chế phát ra từ miệng Minh Phong.

Phong Hồ thì thào xin lỗi, xoay người đặt Minh Phong dưới thân, tách đôi chân thon dài của cậu khoát lên vai mình, dùng tốc độ kinh người bắt đầu mạnh mẽ trườn sấp trong dũng đạo mê người ——

“Ân—— nga——”

Minh Phong chỉ cảm thấy mình giống một con thuyền con giữa mưa sa bão táp, chỉ có thể nương theo động tác của Phong Hồ mà đong đưa, khoái cảm bao trùm lấy cậu, đẩy thần trí cậu trôi ngày càng xa.

Phong Hồ dùng khí lực lớn đến mức Minh Phong thực hoài nghi có thể nào cơ thể mình sẽ bị y chọc thủng, mơ mơ hồ hồ nghĩ đến mình thể này có phải là tự làm tự chịu không a, lập tức tia thanh tỉnh duy nhất cũng rời xa cậu, trong đầu chỉ còn lại khoái cảm Phong Hồ mang tới——

“Người đúng là cầm thú mà!” Minh Phong nghiêm mặt mở miệng. Được rồi, cậu chính là giận chó đánh mèo, nhưng thế thì sao chứ? Tên chết tiệt này! Lần đầu tiên cậu cùng lắm chỉ đau nhức toàn thân mà thôi, lần này cứ nhiên làm tới mức cậu không động đậy nổi, nếu không phải cả người cao thấp đều đau đớn thì cậu thực hoài nghi mình đã bị liệt nửa người.

“Minh Phong——” Nhìn gương mặt không có chút biểu cảm nào của Minh Phong, Phong Hồ có chút sợ sệt nuốt nước miếng: “Nơi đó của người có thể bị thương, ta giúp người kiểm tra một chút được không?”

Ánh mắt lạnh như băng bắn tới, Phong Hồ run lên, trong lòng thầm kêu khổ, xong rồi xong thật rồi, lần này thực sự làm hơi quá đáng, chính là, bởi vì Minh Phong thực sự quá tuyệt vời a. Hiếm có dịp cậu chủ động, nếu y không kích động thì còn là nam nhân sao?

“Được rồi.” Ngoài ý muốn, Minh Phong cứ nhiên đồng ý để Phong Hồ giúp mình kiểm tra thương thế.

Phong Hồ vui sướng kéo da thú.

“Người còn nhớ rõ lúc ấy ta đã nói gì không?” Âm thanh Minh Phong không còn tức giận mà thực bình tĩnh, ân, phi thường bình tĩnh.

“Cái gì?” Lúc ấy Minh Phong có nói gì sao? Nhớ lại trong đầu chỉ toàn là mị thái của Minh Phong—— không được! Lắc lắc đầu tổng khứ những hình ảnh nóng bỏng mới xuất hiện, không thể nghĩ tới nữa, bằng không lại mất không chế làm Minh Phong giận thật thì nguy, hơn nữa cơ thể cậu thực sự không thể chịu nổi nữa.

“Lúc ấy ta nói, nếu người không khống chế được mình thì phải chờ ta hết giận mới được gặp ta. Hiện giờ ta vẫn chưa hết giận, nếu lúc bồi được người có hành vi nào không tốt thì đừng mong leo lên giường ta nữa.”

“A——” sao lại có thể như vậy a? !

Nhẹ nhàng lật người Minh Phong lại, dễ dàng tìm thấy tiểu huyết giữa hai cánh mông, bởi vì sử dụng quá độ đã biến thành màu đỏ tươi, bất quá may mắn không bị thương, chỉ hơi sưng đỏ mà thôi.

Tiểu huyết đỏ rực cùng cánh mông trắng nõn lập tức hình thành một phong cảnh vô cùng dâm mỹ. Phong Hồ nuốt một ngụm nước miếng, anh bạn nhỏ dưới thân lập tức dựng thẳng.

Cố nén xúc động trong lòng, ngón tay thô to dính thuốc mỡ xanh biếc có chút run rẩy tiến vào tiểu huyết, tận lực nhẹ nhàng chuyên chú giúp Minh Phong thoa được. Phong Hồ nhẹ nhàng xoa bóp cơ thể đau nhức của cậu, thân là chiến sĩ y biết một ít thủ pháp làm cơ thể giảm bớt đau đớn.

Được mát xa thoải mái, Minh Phong vốn không được nghỉ ngơi đầy đủ lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Phong Hồ thấy Minh Phong ngủ, vụng về hôn nhẹ trán cậu, y làm sao không biết Minh Phong chỉ đang làm nũng với mình, Minh Phong như vậy thực sự đáng yêu.

Cẩn thận ôm Minh Phong vào lòng, Phong Hồ chôn đầu vào cổ cậu, ngửi ngửi hương vị tươi mát, một chốc sau cũng ngủ.

18. Chương 18: Liên Hoan A Liên Hoan

***câu kỷ là 1 vị thuốc đông y

Mở to mắt, trời đã sáng tỏ. Một gương mặt đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhưng khoảng thời gian này Minh Phong đã quen lúc mình thức giấc sẽ nhìn thấy gương mặt này. Thực hiện nhiên đối phương cũng quen với sự tồn tại của cậu, vốn là một người có tính cảnh giác rất cao cư nhiên không bị đánh thức.

Tay nghề mát xa của Phong Hồ rất tốt, được của Bội La cũng rất có hiệu quả, lần này tỉnh lại Minh Phong chỉ còn hơi đau nhức một chút, đại khái cũng vì giác quan của cậu khá nhạy cảm. Chính là, đã rất lâu không ăn gì vào bụng làm cậu suýt chút nữa gặm cắn bả vai gần trong gang tấc—— cơ thể săn chắc, bả vai thoát nhìn cần rất đã.

Cũng may, Minh Phong đói tới mức ánh mắt toát ra lục quang liêu mạng nói trong lòng—— mình không ăn thịt người, mình không ăn thịt người. Nói ra thì, nam nhân này thực sự là nhân loại sao? Quả nhiên thực muốn cắn một ngụm a.

Cho dù trong lòng thực khát vọng nhưng Minh Phong vẫn có lí trí, buông tha tảng thịt trước mắt, duỗi chân—— sự thực chứng minh, nội lực tiến nhập thiên tiên, cho dù đã đói muốn chết, muốn đá lăn một nam nhân to con như Phong Hồ vẫn là chuyện khá dễ dàng. Ân, quả nhiên học tập nội lực là chuyện rất tốt.

“Minh Phong?” Thân là một chiến sĩ, bị đá một cước như vậy đương nhiên hoàn toàn thanh tỉnh, chính là Phong Hồ có chút khó hiểu, vì sao Minh Phong lại đá mình? Giương mắt nhìn về phía vợ yêu.

“Ta đói bụng.”

“Nga.” Vừa nghe ba chữ này Phong Hồ lập tức hóa thân thành người chồng chăm chỉ hiền lành, ngoan ngoãn chạy đi đốt lửa nấu cơm. Được rồi, chẳng qua chỉ là hâm nóng thịt nướng hôm qua mà thôi, cần bản không thể nói là nấu cơm.

Người nói vì sao không bỏ vào túi không gian? Đây, đương nhiên là có nguyên nhân. Vốn số thịt nướng này được làm sau khi Minh Phong hôn mê, Phong Hồ sợ lúc cậu tỉnh lại đói bụng nên nướng sẵn, kết quả lúc

Minh Phong tỉnh lại hai người liền bỏ mặt nó, sau đó Minh Phong lại ngủ tiếp, vì thế nó liền bị bỏ quên tới tận bây giờ.

“Chúng ta trở về đi.” Ăn thịt lang được Phong Hồ cẩn thận nướng, Minh Phong thần nhiên mở miệng.

“Nhanh như vậy? Không biết người trong bộ lạc hết hưng phấn chưa nữa?”

“Chắc cũng ổn rồi, nếu còn không về thực sự sẽ bị mấy tên kia ghi hận.”

Đúng vậy, nguyên nhân bọn họ chạy trốn vì Minh Phong Không muốn bị nhóm tộc nhân nhiệt tình kia truy hỏi—— phần lớn chủ ý do cậu đề ra, mấy tên kia tuyệt đối sẽ tránh qua một bên mà xem kịch vui. Đã quen sống thanh đạm gần nửa cuộc đời, Minh Phong vẫn chưa thích ứng người khác nhiệt tình với mình như vậy, vì thế cậu trực tiếp bỏ trốn, quảng cục diện rồi rầm lại cho đám người kia, dù sao dọc đường đi cậu đã giúp bọn họ không ít, giờ bọn họ cũng nên hồi báo một chút a. Một nguyên nhân phụ nữa là Phong Hồ đã không kìm nổi nữa. (Này, này thực sự chỉ là nguyên nhân phụ sao?)

“Hảo, người đã nói vậy thì ăn thịt nướng xong chúng ta trở về.”

“Minh Phong——” Vừa mới tiến vào bộ lạc, một bóng dáng nhỏ xinh liền vọt tới, quen thuộc bám lấy cậu.

“Sao vậy?” Minh Phong thân thiết xoa xoa mái tóc rậm nắng của Ngải Kỳ. Bởi vì biết là hần nên vừa này cũng không tránh né.

“Các người đi đâu a, chúng ta bị mọi người truy hỏi thật thảm. Tộc nhân cứ hỏi chúng ta rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nói hết chuyện này tới chuyện kia, mỗi miệng muốn chết a.” Âm thanh yếu ớt nghe như đang làm nũng. Minh Phong lần thứ n+1 hoài nghi Ngải Kỳ thật sự hai mươi ba tuổi sao? Gạt người đi.

Nghe nói sáu người bọn họ gặp thảm cảnh, Phong Hồ thực vui vẻ, lúc ấy chạy trốn đúng là quyết định sáng suốt. Hiện giờ thôn dân đã nghe bọn họ giải thích, hai đứa chỉ cần ứng phó phụ thân cùng ba ba là có thể qua cửa, những chuyện còn lại chắc chắn ba ba cùng phụ thân sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Phong Hồ vừa cười mỉm thì trùng hợp Ngải Kỳ ngẩng đầu bắt gặp, hần liền chỉ vào Phong Hồ kêu to: “A, Phong Hồ cười trộm! Ta biết mà! Lúc ấy nhất định là người bắt cóc Minh Phong đi, giờ còn vui sướng nghe người ta gặp họa hử, thực quá đáng!” Nói xong lại cọ cọ Minh Phong nũng nịu nói: “Chỉ có Minh Phong tốt nhất.”

Thái độ chênh lệch hết như mực nước sông và biển làm nụ cười của Phong Hồ vụt tắt, khóe miệng co rút.

Nói ra thì người ra chủ ý này là Minh Phong a! Còn nữa, Minh Phong không cười trộm không phải là không vui sướng khi gặp họa mà là mặt Minh Phong vốn là mặt than a a a ! !

Phong Hồ gặp tai bay vạ gió khóc không ra nước mắt, suy nghĩ xem có nên theo vợ mình học chút mặt than không a. Minh Phong đứng bên cạnh ôm tiểu động vật đang làm nũng, vừa âm thầm may mắn gương mặt than của mình, giúp đại ân a.

“A! Hai người các người!” Người thứ hai xuất hiện chính là Liên Phỉ, nhìn thấy hai người đứng ngoài cổng bộ lạc, nghĩ tới hai tên vô sỉ chạy mất dạng hại mình phải giải thích với tộc nhân tới khô cả cổ lập tức tức giận chạy tới rống to: “Còn dám trở về, chúng ta bị các người hại thảm a!”

Liên Phỉ thực sự là hệ thủy sao? Minh Phong cũng hoài nghi vấn đề này lần thứ n+1.

“Chúng ta rời đi là có nguyên nhân a. Lúc ấy không phải nói sẽ mời các người ăn món ngon sao? Chúng ta chính là trở lại nơi bế quan lấy ít công cụ, bằng không muốn làm cũng không được a.”

Minh Phong nhìn vào mắt Liên Phỉ, thành khẩn nói.

Liên Phỉ có chút nghi ngờ nhìn bọn họ: “Thật không?”

“Đương nhiên, trưa mai tới nhà ta dùng cơm đi. Giờ ta về trước chuẩn bị.”

“Ân, tốt.” Nghe tới đó, Liên Phỉ nghĩ tới tay nghề của Minh Phong, nước bọt lập tức trào ra, lực chú ý thành công bị dời đi.

Nói tới thì, Liên Phỉ mặc dù tính tình nóng nảy nhưng kì thực cũng là một đứa nhỏ đơn thuần đi.

Liên Phỉ nhìn Đạt Hàn vừa chạy tới, vui sướng nói gì đó.

Với nỗ lực của Minh Phong cùng Phong Hồ rất dễ dàng nghe được Liên Phỉ nói với Đạt Hàn ngày mai sẽ được ăn ngon, bộ dáng cao hứng thực hồn nhiên. Nói xong liền kéo Đạt Hàn chạy đi.

“Ta cảm thấy—— ”

“Àn, ta cũng thấy vậy, hai bọn họ—— ”

“Kia có cần—— ”

“Cứ xem tình hình thế nào đã, tính tình Liên Phỉ thực sự làm người ta không dám lĩnh giáo.”

“Được rồi.” Nghĩ tới tính tình Liên Phỉ, Minh Phong đành phải tiếc nuối buông tha ý tưởng giúp vui, cũng lần thứ n+2 hoài nghi tên kia thực sự hệ thủy sao? ? ?

“Ngải Kỳ, người giúp ta thông tri bọn Khả Nhĩ, trưa mai tới nhà ta dùng cơm được không?”

“Tốt.” Bé con thực vui sướng vì có thể giúp đỡ Minh Phong, cao hứng chạy đi.

“Chúng ta về nhà đi.” Cảm nhận được ngày càng có nhiều ánh mắt quỷ dị tập trung về phía này, Minh Phong vội vàng lôi kéo Phong Hồ về nhà.

Tuy nói là về nhà, chính là cuối cùng chưa về tới nơi, nửa đường đã bị Lạc Âu kéo đi.

“Nói đi.” Lạc Âu đứng trước mặt hai người, nghiêm túc nói. Phía sau là Phong Báo vẻ mặt cũng đồng dạng nghiêm túc.

Hai người nhìn nhau, Phong Hồ ôm thắt lưng Minh Phong, mỉm cười cổ vũ cậu.

Minh Phong chậm rãi mở miệng, đem những chuyện đã nói với Phong Hồ kể lại một lần.

“Như vậy a, không sao cả. Chuyện này giao cho hai chúng ta, các người về trước đi.” Hiểu ý không hề hỏi tới chuyện vị bằng hữu kia của Minh Phong, Lạc Âu thực rõ ràng có ý thả người, còn đem mọi chuyện gánh lên vai.

“Cám ơn.”

“Đưa ghế, cảm ơn cái gì, ta chính là ba ba người a.”

Hai người nắm tay nhau nhàn nhã trở về nhà, Phong Hồ đặc ý nói với Minh Phong: “Thấy chưa, ta đã nói không sao mà. Phản ứng của ba ba giống hệt ta nói đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, người lợi hại nhất! Được rồi đi.”

“Như vậy, vụ xử phạt kia có thể bỏ——” Thật cẩn thận mở miệng.

“Không được!” Minh Phong dứt khoát cự tuyệt, người này cứ được một tác lại muốn tiến một thước, lần này tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua!

Trở về nhà gỗ của Phong Hồ, Minh Phong lấy mấy thứ chén bát linh tinh trong túi không gian, cùng một ít tài liệu mình thu thập trước kia ra ngoài.

Lấy luôn một con hỏa trư trong túi không gian, để Phong Hồ làm sạch lông, chỉ huy y lấy phần nội tạng ra ngoài, cắt phần mỡ dày thành khối nhỏ. Đốt lửa, bắt nôi, bắt đầu thắng mỡ thành dầu.

Xem xét chút gia vị, đều là thiên nhiên, không có loại nào được chế biến, thực sự là thiếu đến đáng thương, nên làm món gì mới tốt a.

“Làm sao vậy?” Phong Hồ ngồi bên cạnh nhìn nôi mỡ heo thấy Minh Phong đột nhiên ngẩn người, liền hỏi.

“Không biết nên làm món nào.”

Ánh mắt sáng ngời: “Vậy đều làm mỗi thứ một chút đi.”

“Nước miếng sắp chảy ra rồi kia.” Minh Phong lườm: “Vậy cũng được, may mắn chất lượng nguyên liệu tốt lắm, cho dù không đủ gia vị hẳn cũng không sao.”

Tính toán hôm nào trở về chỗ Bội La lần nữa, hơn nữa chuyến đi săn này, Minh Phong tìm được không ít nguyên liệu nấu ăn, nhưng vì đang đi dã ngoại nên bọn họ cũng chỉ ăn thịt nướng cùng khoai lang.

Minh Phong kiểm tra số nguyên liệu có trong túi không gian, suy nghĩ xem nên làm món gì.

Có trứng gà—— ách, sự thật là nó lớn như trứng đà điểu vậy, nhưng sinh vật kia bộ dáng hệt như con gà vậy, rất kì quái, quả thực đều có thể tìm thấy những sinh vật giống như trên địa cầu, chính là kích thước bự hơn vài lần mà thôi.

Còn có trứng của cầm điểu, cầm điểu là một loài chưa từng thấy qua, thân khoát một bộ lông chim rực rỡ, rất đẹp, tiếng kêu uyển chuyển, kích thước lớn cỡ con gà, trứng của nó lớn như trứng gà vậy.

Minh Phong từng thấy báo cáo về loài chim này ở chỗ Bội La, trứng không có độc nhưng không biết hương vị thế nào, lần này có thể ném thử a.

Vậy trứng nhỏ đem luộc, trứng lớn đem chiên đi.

Trong túi còn có rất nhiều nấm, vậy làm món canh nấm cầu kỷ hàm xương đi.

Còn rau xanh nữa, đã ăn thử vài lần, mùi vị không tệ, có thể chống béo ngậy.

Hành lá cũng có, vậy làm vò làm thịt viên. Bỏ thêm một ít vào canh nữa. Ặn, thịt viên có thể đem chiên, Phong Hồ hẳn sẽ thích.

Nghĩ tới món gan heo mình thích ăn, thêm món gan trư kho đi.

Lại làm thêm một ít thịt kho tàu.

Đã có gan, vậy làm luôn một phần chân trư cùng đầu trư.

Tạm thời nhiều đó đi. Chỉ có hai người ăn, nhiều món như vậy tựa hồ hơi nhiều một chút, chính là nghĩ tới sức ăn của Phong Hồ. Có đủ ăn không a? Ặn, mỗi loại phải làm nhiều một chút.

Lấy ra mấy cái bát, chụm lửa, trước tiên cắt gan trư cùng thịt ba rọi thành miếng vừa ăn, xử lý sạch sẽ chân cùng đầu trư phân biệt đặt trong hai nồi. Món kho này tuy tốn thời gian dài nhưng không cần đặc biệt chú ý, nên làm trước. Còn canh nữa, cũng nên làm trước.

Thịt băm nhỏ trộn với hành lá, mỡ, trứng gà rồi vo viên, chia làm hai phần, một bỏ vào canh, một chiên.

Mỡ heo đã thắng xong, lọc cặn sau đó đổ ra một cái chậu đá lớn.

Vừa lúc dưới đáy nồi còn chút mỡ có thể chiên trứng, đánh trứng cùng hành thái nhỏ và chút muối, chờ nồi thật nóng liền đổ vào, mùi thơm của trứng chiên cùng hành lá bốc lên ngào ngạt, trứng chiên đã hoàn thành. Múc trứng đặt ra đĩa đã chuẩn bị sẵn trên chiếc bàn đá bên cạnh!

Chiên trứng xong bắt đầu đổ nước vào nồi, luộc trứng, khi chín thì vớt ra tô, bắt đầu luộc khoai.

Cuối cùng chính là nồi canh lửa.

Một lát sau, tuy đồ ăn vẫn chưa chín nhưng mùi thơm đã chậm rãi lan tỏa. Từng đợt hương thơm làm nước miếng Phong Hồ chảy ròng ròng, ngay cả Minh Phong cũng nhịn không được nuốt nước miếng vài lần.

“Thơm quá a! Cái gì vậy?”

“Ba ba, sao người lại tới đây?”

Lạc Âu cũng không thềm liếc mắt tới hai đứa con, ánh mắt một mực dao động giữa đám chén tô trên bàn đá, có chút lơ đãng trả lời: “Ta đến nói cho các người biết mọi việc đã giải quyết tốt lắm. Thơm quá!”

Bất đắc dĩ liếc nhìn nhau, ba ba đã biểu hiện rõ ràng như vậy, hai người vốn thông minh còn không hiểu có ý tứ gì sao.

“Ba ba, phải chờ một chốc nữa mới chín, không bằng người gọi phụ thân tới, cả nhà chúng ta cùng ăn cơm đi.” Minh Phong thấy sức chịu đựng của Lạc Âu còn kém hơn cả Phong Hồ liền đề nghị. Trong lòng bắt đầu tính toán, có nên làm thêm một ít không a, bằng không lát nữa nhất định không đủ ăn.

Nhìn bóng dáng Lạc Âu dần biến mất ở xa xa, Minh Phong thực cảm khái, Lạc Âu không hổ là ma pháp sư hệ phong có tu vi cao thâm a, tốc độ kia thực kinh dị.

Từ từ, nếu tất cả mọi người cùng dùng bữa, như vậy ăn lẩu tiện nhất, còn tiết kiệm thời gian nấu nướng. Tuy gia vị không nhiều nhưng cũng có thể miễn cưỡng làm được món lẩu.

Rau xanh, nấm rơm, nấm tai mèo còn không ít, bảo Phong Hồ cắt thêm ít thịt trư, nếu không đủ thì bỏ thêm một con nũ, còn có một con phong lang, hai con thỏ hoang, ba con gà rừng, bốn con cẩu điều.

Chờ chuẩn bị xong, đốt lửa chờ nước sôi là có thể ăn. Quả nhiên, lẩu vẫn tiện nhất a.

Về phần nước chấm thì dùng nước sốt thịt tạm vậy. May mắn bởi vì trước kia hai người thường xuyên chạy ra ngoài nên Minh Phong làm rất nhiều.

Sau đó Minh Phong phát hiện trong túi không gian còn không ít thịt nướng, đều là bọn họ ăn không hết để vào trong. Tuy thời gian trong túi không gian bị đứng yên nhưng Minh Phong vẫn thích ăn đồ tươi mới, vì thế mỗi bữa bọn họ đều nướng thịt mới, dù sao nguyên liệu cũng nhiều mà người làm cũng không phải cẩu (đây mới là lí do thực sự đi), nên ăn không hết liền ném vào túi không gian.

Nhiều thật a, lấy ra hết, đặt vào một cái chậu đá to. Thứ này Minh Phong đã ăn đến phát ngán nhưng Lạc Âu cùng Phong Báo vẫn chưa ném qua, đối với bọn họ hẳn cũng là mỹ vị.

19. Chương 19: Bội La

“Chúng ta tới đây.” Lạc Âu khoát tay Phong Báo, cười tủm tỉm đứng trước mặt hai người.

“Ta làm lẩu, mọi người tới đây ta chỉ cách ăn a.”

Minh Phong chỉ mọi người cách ăn lẩu, nhưng vì Lạc Âu cùng Phong Báo không biết dùng đũa nên Minh Phong dứt khoát làm ôi người một cái muống trúc, bỏ thịt cùng rau vào muống, sau đó để trong nồi lẩu một chút cho thịt chín lấy ra nhúng nước chấm rồi ăn là được.

Sau khi làm xong muống trúc, bốn người vây quanh nồi lẩu bắt đầu dùng bữa!

Tuy không đủ đồ gia vị, chính là chỉ số gia vị trong tay Minh Phong thôi cũng đủ làm ra một nồi lẩu ngon tuyệt.

Lúc đầu, Lạc Âu vốn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm nhưng hiện tại hẳn không còn thời gian để nói chuyện, tay cùng miệng không hề dừng lại chút nào. Chỉ có một câu để hình dung, Lạc Âu thể hiện hoàn mỹ ưu thế tốc độ của ma pháp sư hệ phong.

Bữa ăn này, Phong Hồ, người vốn không có sức kháng cự với mỹ thực có chút trợn mắt há mồm nhìn vị ba ba luôn tuần lảng phiêu dật của mình đang cầm đũa ăn hết quỹ đói, ngay cả phụ thân luôn lãnh khốc cũng không khác bao nhiêu.

Phong Hồ hắc tuyến nhìn qua Minh Phong—— lúc trước ta cũng có bộ dáng dọa người như vậy sao?

Chỉ hơn chứ không kém—— Minh Phong cũng nhìn qua đáp trả lại.

Thực kinh khủng! Cả gương mặt Phong Hồ hiện lên ba chữ này, không biết là nói mình hay hai vị song thân.

Phong Báo cùng Lạc Âu hiển nhiên không có chút hứng thú với món thịt nướng quá quen thuộc, nửa ngày đều cầm đũa ăn lẩu, không đụng tới xâu thịt nướng nào.

“Ba ba, người đừng chỉ ăn lẩu. Thịt nướng chúng ta làm cũng ngon lắm, không giống thịt nướng chúng ta thường làm đâu.”

Lúc này, Minh Phong bị Phong Hồ kéo tới ngồi trong lòng y, chờ y ục lấu. Hai người so với Phong Báo cùng Lạc Âu hiển nhiên ăn có tác phong hơn nhiều, cũng ngọt ngào hơn.

Ăn miếng thịt Phong Hồ dứt, Minh Phong cũng mở miệng: “Đúng vậy a, phụ thân, chúng ta không lừa người đâu, thịt nướng kia thực sự ăn ngon lắm.”

Phong Báo rõ ràng có chút do dự, sau đó mới cầm một xâu thịt nướng bỏ vào miệng.

Phong Hồ trở mặt xem thường, thật là, ai thèm lừa phụ thân chứ? Cứ như bảo ăn độc dược không bằng ý.

Thịt nướng vừa vào miệng, mùi thơm lập tức lan tràn trong miệng, vị non mềm lập tức chinh phục Phong Báo. Hắn không ngừng cầm xiên thịt nhét vào miệng, lại đưa một xâu qua cho Lạc Âu.

Nói đúng ra thì thịt nướng này được chế biến tỉ mỉ hơn lấu. Chỉ là dù ngon cỡ nào ăn mỗi ngày cũng thấy ngán, vì thế Phong Hồ cùng Minh Phong mới thích món lấu hơn.

Lập tức, Phong Báo cùng Lạc Âu bắt đầu lang thang hồ ực ăn thịt nướng.

Minh Phong thực thích cảm giác này—— thích chính là thích, cần chi phải để ý cái gọi là hình tượng cùng uy nghiêm mà tự gây áp lực cho bản thân.

Tuy rất cao hứng vì Phong Báo cùng Lạc Âu thực thưởng thức trù nghệ của mình nhưng Minh Phong vẫn không ngừng khuyên nhủ: “Ba ba, các người đừng ăn no quá, lát nữa còn mấy món tráng miệng nữa. Chừa bụng tí ăn tiếp. Đúng rồi, ngày mai chúng ta có mời mấy đồng bạn cùng đi săn thú tới nhà dùng cơm, ngày mai các người cũng tới đi. Nếu không muốn qua thì các người thích ăn gì ta sẽ làm sẵn rồi bảo Phong Hồ đưa qua.”

Tuy Phong Báo cùng Lạc Âu đáng vẻ không giống cha mẹ Minh Phong luôn thâm tưởng tượng, nhưng trong ngôn từ cùng cử chỉ cậu vẫn cảm nhận được sự chăm sóc từ bọn họ, vì thế Minh Phong xem hai người thành song thân mà hiếu thuận.

Hiện giờ bọn họ thích đồ ăn cậu làm như vậy nên mới đưa ra lời mời, chính là lại sợ bọn họ có việc không thể tới, lại đề nghị để Phong Hồ đưa qua.

Lạc Âu đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Chuyện này cứ quyết định như vậy, Minh Phong ra hiệu bảo Phong Hồ buông mình ra.

“Ta đi xem đồ ăn một chút.”

Đi qua nhìn nhìn mấy món món còn đang đặt trên bếp, phát hiện canh đã sôi liền bỏ thịt viên vào.

Sau khi nước sôi lại lần nữa, Minh Phong múc thịt viên ra.

Hai loại phân biệt đặt trong hai tô khác biệt, bưng lên bàn đá, lại bưng thêm món trứng chiên hành lá bỏ quên lúc này.

Món kho cũng hoàn thành, Minh Phong ném thử, phát hiện mùi vị cũng không sai. Minh Phong cất xong cũng bưng lên bàn. Thịt kho béo nhưng không ngán, canh nấm cầu kỷ thơm ngon. Cuối cùng là một đĩa rau xào thật to, bữa cơm đã đầy đủ.

Sau bữa cơm, chén đĩa bừa bộn, mọi người đều no căng bụng.

“Ba ba, ta dạy người cách làm thức ăn đi.”

Lạc Âu ngẩn người, cười nói: “Thế nào? Không muốn làm cho chúng ta ăn sao? Thật thương tâm a.”

Biết Lạc Âu chỉ nói đùa, Minh Phong liền thuận theo: “Nào có a? Kỳ thực ta chỉ không muốn có người quấy rầy thế giới riêng của hai chúng ta thôi a.”

Lạc Âu hơi ngẩn người, nhếch môi cười khổ: “Tiểu Phong, lúc nói chuyện hài không thể có chút biểu tình sao?” Mặt than lại nói chuyện thế này, thực không hợp chút nào!

“Không thể.” Minh Phong phát hiện chiêu bài này rất hữu hiệu, sao có thể tùy tiện từ bỏ a.

“Trời ạ, lần đầu tiên gặp người rõ ràng chỉ là một hài tử đơn thuần. Sao mới một thời gian ngắn đã thành dạng này ni? Lạc Âu ngửa mặt nhìn trời tưởng niệm, bộ dáng đau đớn muốn chết.

“Do ba ba dạy giỏi a.”

Hai cha con Phong Báo Phong Hồ yêu thương nhìn bầu bạn đầu vô mồm, quay qua nhìn nhau mỉm cười, cảm giác thật ấm áp.

Ngày hôm sau, sáu người kia lần lượt chạy tới nhà Phong Hồ. Người nào tới cũng không quên ai oán hành vi bỏ trốn của hai người hôm trước, bất quá nhìn mỹ thực trước mặt thì liền từ bỏ.

Đến sớm nhất là Ngải Kỳ cùng Khải Nhĩ, bọn họ đã kết thành bạn lữ, ở chung nên đều đi cùng nhau.

Mới vừa tới, Ngải Kỳ đã nói muốn giúp đỡ, vô cùng hăng hái.

Đáng tiếc, nhiệt tình của Ngải Kỳ bị ba người kia vừa dỗ vừa lừa vừa trấn áp dập tắt. Nhớ lại những biểu hiện của Ngải Kỳ trong chuyến đi săn, mọi người đều đổ mồ hôi, bọn họ không muốn lúc ăn cơm lại ăn trứng một bộ phận nào đó trên người tiểu nhân nhi này, dù sao mọi người không ai có sở thích ăn thịt người.

Tiếp đó là Liên Phỉ cùng Đạt Hàn, hai người này cũng cùng tới, nhìn hai người nắm tay nhau tiến vào, Phong Hồ cùng Minh Phong đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng có đáp án khẳng định cho nghi hoặc trước kia. Chỉ là, không biết hai người, một gốc ghéech một nóng như lửa này đến khi nào mới tự phát hiện a.

Không lâu sau, Phong Lộ cũng tới, thuận tiện còn khiêng theo ba viên ma tinh của hỏa trụ đầu lĩnh giao cho Phong Hồ. Ma tinh hệ hỏa, có tác dụng với Minh Phong cùng Phong Hồ, đưa cho bọn họ cũng là điều đương nhiên.

Khoa Bố Đa tới muộn nhất, vẫn trầm mặc ít lời. Nhưng nếu chưa thấy một dáng hùng hổ lúc ăn uống của Khoa Bố Đa, Minh Phong nhất định tin tưởng hẳn là một người lãnh liệt, chính là hiện giờ—— chắc, chỉ có thể nói không thấy không biết, thấy rồi thì giết cả mình.

Các món ăn cũng tương tự hôm qua, dù sao cũng chỉ có những nguyên liệu đó, nhưng vì nhân số nhiều nên số lượng nhiều hơn hẳn. Chính là mọi người đều ăn uống no say, khách chủ đều vui vẻ.

Đương nhiên không quên đưa một phần cho Phong Báo cùng Lạc Âu, vừa mới làm xong Minh Phong đã bảo Phong Hồ đưa qua, nghe nói một đường đi làm biết bao người thèm chảy nước miếng, vì thế lúc Phong Hồ trở về rất đắc ý.

Chờ mọi người rời đi, hai người thu dọn chén đĩa hỗn độn trên bàn thì đã tới giờ ăn cơm tối. Lúc dùng bữa trưa xong thì cũng đã muộn, hơn nữa còn mở tiệc liên tiếp hai ngày, hai người một mỗi không muốn động tay nữa, qua loa ăn chút đồ ăn còn sót lại.

“Phong Hồ, khoảng thời gian này không có gì quan trọng, ta muốn trở về xem Bội La một chút. Người có muốn đi cùng ta không?”

“Ân? Căn cứ à, hảo a. Ta hiểu kì rất lâu rồi, vậy ngày mai ta tới nói với phụ thân một tiếng, cứ nói chúng ta bế quan.”

“Hảo a.”

Thật lâu không gặp Bội La, Minh Phong có chút nhớ mong, nghĩ tới sắp được gặp lại, trái tim cậu không khỏi nhảy nhót vui sướng.

Sáng sớm hôm sau hai người liền xuất phát, trên đường Phong Hồ ôm Minh Phong, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đi.

Lúc tiến vào rừng cây, Minh Phong lấy thiết bị liên lạc ra. Cậu tin Bội La nhất định đã biết bọn họ tới.

“Bội La?”

“Người trực tiếp ấn nút là được, có thể truyền tống cả hai.”

Sau một trận chớp nhoáng, Phong Hồ phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Không gian xa lạ, các loại dụng cụ kì kì quái quái, cơ bản đều là những thứ y không biết tên.

“Nơi này chính là căn cứ.” Minh Phong kiêu ngạo giới thiệu nơi mình có thể gọi là nhà cho Phong Hồ.

“Xin chào, ta là Bội La.” Âm thanh Bội La đột nhiên vang lên nhưng không hề làm Phong Hồ giật mình, Minh Phong liền giới thiệu cho Phong Hồ, lúc này thần sắc y mới an tâm hơn. Đối với trò đùa quái ác của Bội La, chân mày Phong Hồ cũng không thêm động chút nào.

“Sao lại như vậy a!” Trò đùa thất bại, Bội La không cam tâm kêu lên.

“Bội La!”

“Biết biết, y là người của anh, không được tùy tiện khi dễ. Đúng là có sắc quên bạn! Anh không thấy y căn bản không bị dọa sao?”

Trò đùa bất thành, Bội La thực oán niệm—— lúc trước Minh Phong luôn làm mặt than, hơn nữa tình cảm cũng nhạt nhẽo, cậu giở trò treu chọc cũng không thành công được mấy lần. Thế mà bây giờ cứ nhiên bạn lữ của Minh Phong cũng y hệt, thật là làm người ta buồn bực!

Minh Phong bắt đắc dĩ, cậu rất hiểu Phong Hồ nên nhìn ra được, lúc tiếng nói Bội La vang lên, đồng tử Phong Hồ đột nhiên co rút, sợ dĩ trò đùa của Bội La không phải không thành công, chỉ vì Phong Hồ không biểu hiện ra ngoài mặt mà thôi.

“Gia hỏa này rất thích chọc ghẹo người ta, người đừng để ý tới.”

“Không sao, chỉ là không ngờ đồng bạn của người lại có tính cách như vậy.”

Nghĩ tới tính cách của Bội La, Minh Phong liền đau đầu nhu nhu huyết Thái Dương: “Ta cũng không biết vì sao Bội La lại phát triển thành tính cách này, theo lý mà nói Bội La chịu ảnh hưởng từ ta rất lớn, sao lại biến thành vậy a?”

“Thôi thôi, không đùa nữa. Minh Phong, anh về vừa đúng lúc, ta đang định gọi anh về a.”

Minh Phong kinh ngạc.

“Chẳng lẽ cậu——”

“Đúng vậy, bất quá ta không dùng gen của anh.”

“Bao lâu rồi?”

“Đại khái vài tháng đi, hiện giờ là thời gian tốt để rót ý thức vào. Ta đã chế tác một trí não nhân tạo khác, không phải loại sản sinh ý thức. Bất quá ta không thể khẳng định sau này nó có thể sản sinh hay không.”

“Sản sinh thì cứ sản sinh, thích làm trí não thì làm, không thích thì làm người. Sau này chúng ta cũng có nhiều kiến thức về các chủng tộc khác, không làm người cũng được, bất quá nhất định không thể làm hỏa trư tộc.” Ngẫm nghĩ lại thêm một câu: “Quý hút máu nữa.”

“Vậy ta chuẩn bị trong hai ngày tới sẽ bắt đầu.”

“Hảo.”

Minh Phong kéo Phong Hồ còn đang mờ mịt đi tới phòng bồi dưỡng—— đây vốn là phi thuyền của Minh Phong, cậu đương nhiên biết nó ở nơi nào.

“Đây là? !” Phong Hồ kinh hãi nhìn bên trong thứ kì quái gì đó—— một đứa bé? !

Cơ thể bé nhỏ an bình nằm trong lồng kính, đang ngủ say. Mái tóc mềm mượt bóng bệ, gương mặt tròn vo nhỏ nhắn ngủ thật an tường. Bởi vì ngủ say nên không nhìn thấy ánh mắt, nhưng vẫn có thể nhìn được đường nét gương mặt rất xinh xắn.

“Đây chính là Bội La.”

Minh Phong vô cùng yêu thương nhìn đứa bé nhỏ xinh bên trong.

“Cái gì? !”

Bội La không phải dưỡng Minh Phong lớn sao? Sao lại là một đứa bé?

“Ân, người có thể xem là Bội La trọng sinh, bất quá chỉ có thể trọng sinh một lần này. Còn nữa, ta không thể trọng sinh.”

Tuy gen có thể nhân bản vô tính, nhưng cho dù nhân bản cũng không còn là cậu. Vì thế cậu hay Bội La đều không có ý tưởng làm vậy.

Phong Hồ cái hiểu cái không gật gật đầu, trọng sinh thì y có thể hiểu. Đối với lai lịch cổ cổ quái quái của Minh Phong y đã sớm tập thành thói quen không truy cứu, trọng điểm chỉ cần biết Minh Phong không ly khai khỏi y là đủ rồi.

Không phải Minh Phong không chịu giải thích, vấn đề là phương diện này Phong Hồ chỉ là một tờ giấy trắng, giải thích cũng không rõ được. Nhưng chủ yếu là Minh Phong cùng Bội La cũng không muốn truyền bá những kiến thức này ra ngoài, dứt khoát cứ dùng cách nói đơn giản nhất để Phong Hồ hiểu là được, dù sao theo lý luận thì nói như vậy cũng khá đúng.

Trí não mới đã được đặt tên, là Lam Việt, Bội La thừa nhận cậu cố ý đặt tên từ trước, nếu không với năng lực đặc tên của Minh Phong không biết lại đặt cho nó cái tên kì quái gì nữa.

Đưa ý thức Bội La vào não bộ đứa bé cũng không gặp phải khó khăn gì, tuy trước đó chưa từng làm qua, nhưng dù sao hai bọn họ cũng có kinh nghiệm nghiên cứu về phương diện này. Lam Việt trông coi căn cứ cũng không xảy ra vấn đề gì, gọi Minh Phong về chẳng qua để an tâm một chút mà thôi, hơn nữa cho dù sau khi cấy ghép ý thức thành công thì Bội La chỉ trong hình hài một đứa bé mà thôi, tình huống này giao cho Lam Việt có chút khó khăn, vì thế nguyên nhân chủ yếu gọi Minh Phong trở về là làm bảo mẫu.

Được giao nhiệm vụ này Minh Phong vui vẻ vô cùng, cậu sớm đã cảm thấy áy náy vì để mình Bội La ở đây, đặc biệt cá tính Bội La còn hoạt bát như vậy, mặc dù Bội La không nói nhưng Minh Phong biết lúc ở một mình, Bội La nhất định rất tịch mịch. Hiện giờ Bội La rốt cuộc cũng có thể vui vẻ sống sót như mình, đối với Minh Phong quả thực không có gì làm cậu vui vẻ hơn.

Hai ngày chuẩn bị này, Minh Phong cùng Phong Hồ không có chuyện gì làm nên Minh Phong đã dùng hết khả năng để giải thích cho Phong Hồ hiểu về căn cứ này. Phong Hồ lúc đầu có chút đề phòng xa lạ, hiện giờ đã yên tâm tiếp thu.

Ngày thứ ba, Minh Phong cùng Phong Hồ chờ trong phòng bồi dưỡng, chờ đợi ý thức Bội La được cấy ghép.

Rốt cuộc, hai giờ sau, đứa bé trắng tròn mũm mĩm cũng mở to mắt, nhìn hai người nở nụ cười chọc người ta yêu thương.

Minh Phong kinh hỉ há miệng, nhẹ nhàng ôm bé con ra, dùng khăn lông mềm mại bọc lại, gương mặt cũng vui vẻ không kém Bội La.

Bội La giãy giụa vươn cánh tay béo tròn nhỏ nhắn vuốt ve gương mặt tươi cười của Minh Phong, ánh mắt đột nhiên nhòe đi, nước mắt ồ ạt chảy ra, tuy khóc nhưng miệng lại không phát ra âm thanh gì, cứ im lặng chảy nước mắt.

Minh Phong nhìn Bội La im lặng rơi nước mắt, cũng chậm chậm chôn mặt mình vào lòng ngực bé xíu của Bội La, che dấu nước mắt của mình.

Hai bọn họ, một thứ ngoại tộc trong mắt nhân loại, rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại sinh sống vui vẻ rồi?

Sinh hoạt bình thường từng là nguyện vọng xa xỉ nhất của bọn họ, hiện giờ trên tinh cầu nguyên thủy xa lạ này, rốt cuộc có thể thực hiện được rồi sao?

Phong Hồ bên cạnh thấy không thích hợp, liền từ phía sau ôm lấy thắt lưng Minh Phong, khẽ dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc.” Bình thường miệng mồm luôn lanh lợi, hiện giờ chỉ nói một câu cũng thực khó khăn.

Cuối cùng Phong Hồ thật sự không có biện pháp nào, chỉ đành ôm hết lớn nhỏ hai người vào lòng.

20. Chương 20: Tai Nạn Sinh Hoạt Của Bội La

Một hồi lâu Minh Phong chui ra khỏi lồng ngực Phong Hổ, hốc mắt hồng hồng. Phong Hổ giả vờ không thấy, tuy không biết vì sao nhưng liên tưởng tới chuyện Minh Phong nói trước đó, y đại khái cũng cảm giác được một chút.

Hiện giờ khóc một trận sau này sẽ không còn khúc mắc gì nữa. Phong Hổ hiểu Bội La rất quan trọng đối với Minh Phong. Chính là Phong Hổ không có nửa điểm đồ kỵ, trừ bỏ biết hai người bọn họ không có nửa điểm ái tình thì Minh Phong đã nói Bội La đã nuôi cậu lớn. Không có Bội La sẽ không có Minh Phong hiện giờ, vì thế Phong Hổ thật lòng rất cảm kích Bội La.

Đương nhiên, nguyên nhân làm Phong Hổ có được thái độ tuyệt vời như vậy chính là—— làm thế nào để nuôi trẻ con?

Rối lung tung beng—— chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung cuộc sống sinh hoạt trong thời gian này.

Bội La tuy có ý thức của người trưởng thành nhưng vẫn là đứa bé chưa thể nói chuyện, có nhu cầu gì cũng không thể tự biểu đạt.

Phong Hổ cùng Minh Phong lại là hai con gà mờ không có chút kinh nghiệm chăm sóc con nít, căn bản không biết khi nào nên làm gì. Nếu hai người còn tiếp tục không thể câu thông với Bội La, có lẽ đứa nhỏ sẽ bị hai người này giày vò đến chết.

Kế hoạch sinh hài tử trong lòng Minh Phong cũng vì thế mà được lùi về sau vô thời hạn.

Đứa nhỏ ở nơi này không có sữa ăn, vì thế thức ăn chính trong thời kì sơ sinh là nước quả. Thực vật chủ thể của căn cứ là cây sinh mệnh, từ mười năm trước Bội La đã chuyển số quả sinh tử vào túi không gian của Minh Phong, vì thế muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chính là hiện giờ đang mùa thu. Lam Việt cũng vừa thu hoạch được một số. Bội La muốn ăn bao nhiêu cũng có, cho dù một ăn một bỏ cũng dư dả.

Có thứ để ăn không đại biểu mọi việc thuận buồm xuôi gió. Để hai người không có chút kinh nghiệm nào làm bảo mẫu, số phận Bội La đã định trước là chịu khổ. Khoảng thời gian này nếu không phải Lam Việt phụ giúp không ít việc, nhất định Bội La mới thành người đã chết yếu.

Kì thật hiện giờ Bội La đã được nửa tháng (thời gian tính theo tinh cầu này, cũng chính là 150 ngày, là 5 tháng của địa cầu), còn có ý thức của người trưởng thành, tính ra đã là đứa nhỏ rất dễ chăm sóc, nhưng ai bảo Phong Hổ cùng Minh Phong lại không có chút kinh nghiệm nào a.

Ngày đầu tiên, Minh Phong cẩn thận ôm Bội La mập mạp, không ngừng chọt chọt cơ thể bé nhỏ nộn nộn của Bội La.

Bội La đảo mắt xem thường, nếu có thể nói, nó nhất định sẽ hô to—— phi lễ a!

Chẳng mấy chốc, đối.

Nhưng Phong Hổ cùng Minh Phong không hiểu, Bội La y y nha nha quơ tay hết nửa ngày, bọn họ hoàn toàn không hiểu có ý gì.

“Muốn tè à?”

Lắc đầu.

“Muốn tán gẫu à?”

Đảo mắt xem thường, tâm trộm nói một câu ngớ ngẩn, lại lắc đầu.

“Đói?”

Gật gật.

“Nga, vậy người muốn ăn gì?”

Trợn tròn mắt!

“Phong Hồ——”

“Sao, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Đứa nhỏ lớn cỡ này bình thường ăn cái gì a?”

Phong Hồ cũng tròn tròn mắt: “Ta, ta không biết a. Lúc ta còn bé, vì chuẩn bị cho kì triều cường sắp tới nên không có đứa nhỏ chào đời, sau triều cường cũng không có.”

Minh Phong cũng tròn tròn mắt.

Bội La biết, chính là nó không nói được.

“Cái này, ta biết.” Ngay lúc này, Lam Việt bị mọi người bỏ quên xuất hiện, mọi người phản phát thấy vòng tròn ánh sáng trên đầu nó. (Nói nhảm, nó ngay cả hình thể còn không có, lấy đâu ra vòng ánh sáng!)

Minh Phong nhìn nhìn bình sữa trong tay, bình sữa này không phải mới được chế tác, cũng có nghĩa lúc còn ở địa cầu Bội La đã chuẩn bị.

Nói ra thì, lúc đó bọn họ nhận nhiệm vụ khai phá tinh cầu nguyên thủy, Bội La đem bình sữa theo làm gì a! ! !

Đặt núm vú vào miệng Bội La, Minh Phong đưa tay giúp Bội La đỡ bình sữa, hiện giờ khí lực Bội La rất nhỏ, không tự mình cầm được.

“Minh Phong——” Lam Việt đột nhiên gọi Minh Phong, âm thanh có chút chần chờ.

“Cái gì?”

“Bội La hình như tròn trắng mắt rồi.”

“A——”

Minh Phong nhìn lại, lập tức lấy bình sữa ra.

Tiểu Bội La ho sặc sụa, suýt chút nữa đã trở thành người đầu tiên bị nước quả sặc chết, Bội La thực hoài nghi gia hỏa Minh Phong này có phải muốn mưu sát mình.

“Căn cứ theo ghi chép trong kho dữ liệu, thời điểm uy đứa nhỏ lớn cỡ này nên ôm lấy bé, để nằm như vậy rất dễ bị sặc.”

Sau này Minh Phong không thể không thừa nhận, Bội La có thể mở miệng nói chuyện sớm cũng do công lao của cậu—— không phải sao? Nếu không mở miệng thì không biết lúc nào sẽ bị gia hỏa Minh Phong này giết chết.

Còn Phong Hồ, gia hỏa này sau khi ôm Bội La một lần thì bị cảm xúc mềm nhũn yếu ớt của đứa bé dọa hoảng, sợ mình không cẩn thận bóp nát. Chỉ dám đứng ở xa xa nhìn Minh Phong cùng Bội La mà cười ngây ngô, nửa bước cũng không dám tới gần.

Ngủ ngốc!

Nói tới chuyện này, Bội La chỉ có thể dùng hai từ này.

Thời điểm rời đi dùng lí do danh nghĩa là bế quan, Minh Phong định ở lại thêm một thời gian. Tuy chế tác các nguyên liệu đã có thiết bị làm, nhưng vẫn cần đi xung quanh thu thập nguyên liệu. Đặc biệt người máy lúc vào núi rừng độ linh hoạt không đủ, tốc độ lại biến chậm.

Không phải không nghĩ tới chuyện phát triển, nhưng sự tồn tại của căn cứ cùng Bội La đối với tinh cầu này quá kinh động. Phong Hồ có thể tiếp nhận bọn họ, Phong Báo, Lạc Âu cùng sáu vị bằng hữu có thể tiếp nhận, chính là nó không đại biểu tất cả mọi người trong bộ lạc sẽ hay các chủng tộc khác cũng tiếp thụ được. Đặc biệt là sức mạnh cùng tri thức mới lạ mà bọn họ sở hữu.

Vì thế bọn họ định dùng thời gian dài, từ từ truyền bá những kiến thức hữu dụng mình nắm giữ truyền bá ra ngoài, nhưng trước tiên là phải sống sót được trên tinh cầu này.

“Phong Hồ, giúp ta ôm Bội La. Ta phải chỉnh lại tã lót, Bội La không thoải mái.”

Viện có, Minh Phong biết rõ Phong Hồ rất sợ ôm đứa nhỏ, chính là một lớn một nhỏ này cứ thích trêu đùa y.

“Không, ta không làm được đâu.”

Phong Hồ lập tức nhảy ra xa năm mét, sợ sệt nhìn một lớn một nhỏ nhìn mình cười xán lạn.

Nhớ tới lần duy nhất chạm vào Bội La, cảm xúc non non mềm mềm kia làm Phong Hồ lạnh run, một lần nữa xếp đứa nhỏ vào vị trí sinh vật nguy hiểm nhất.

Nhìn biểu tình của Phong Hồ, Minh Phong biết ngay y đang nghĩ gì, trước giờ y luôn bám dính lấy mình như ruồi bọ, giờ thì hay rồi, Bội La thành cái vĩ đập ruồi.

“Nếu đã vậy, thì——” Nâng tay hất một phát, Bội La bé xíu liền bay về phía Phong Hồ, theo tốc độ này nếu Phong Hồ không đón được, Bội La nếu không chết cũng bán thân bất toại.

“A!” Hét to một tiếng, mặt Bội La xanh mét. Gia hỏa Minh Phong này càng lúc càng quá đáng, cứ nhiên dám đối xử với nó như vậy, ô ô ô, vì sao Minh Phong tiểu bạch ra ngoài không bao lâu đã biến thành phúc hắc chết người thế này a?

Phong Hồ luống cuống tay chân nhào tới, hai tay duỗi ra, a! Y chụp được, chụp được rồi! Thủ môn hàng đầu Phong Hồ của chúng ta đã chụp được quả bóng Bội La do xạ thủ hàng đầu Minh Phong phóng tới, thành công phá giải đòn tấn công chết người của đối phương. Chúng ta vỗ tay hoan hô nào! (...)

Phong Hồ chụp được người, kinh hoảng nâng cơ thể nhỏ xinh của Bội La ôm vào lồng ngực, thở phào một hơi. Hô! May mà chụp được.

“Minh Phong, tên khốn khiếp này!”

Minh Phong cùng Phong Hồ ngẩn người.

“Người mới nói sao?”

“Không có.”

Đùa, sao y dám nói Minh Phong như vậy, y đâu có muốn chết.

Từ lần trước tới giờ Minh Phong đã không chịu cho y leo lên giường, còn nói vậy thì y bị nằm đất vô thời hạn luôn mất.

Không thể tin nổi chuyển ánh mắt về hướng đứa bé nhỏ nhắn trong lòng Phong Hồ.

“Vừa rồi, có phải người nói không?”

Bội La ném cho Minh Phong một ánh mắt xem thường, âm thanh không vui vẻ chút nào. Nó nói chuyện được còn không phải do gia hỏa suýt ngộ sát nó ban tặng sao.

“Người nhỏ vậy đã biết nói nha.”

Minh Phong vui sướng sắp tới gần Bội La, dùng thời gian của địa cầu tính toán thì Bội La chỉ mới bảy tháng a, không hổ là Bội La, đúng là thiên tài!

“Vậy có phải có thể tự mình uống nước quả, tự mình đi vệ sinh.” Nghĩ tới cảnh rốt cuộc có thể thoát khỏi ngày tháng làm bảo mẫu, ánh mắt Minh Phong híp lại.

“Nằm mơ!”

Âm thanh non nớt của đứa nhỏ phun ra hai từ Minh Phong không muốn nghe nhất.

“Người ngốc à, ta chỉ mới mấy tháng, xương còn chưa phát triển tốt, làm sao có thể tự mình uống sữa? ! Tự mình đi nhà xí hả? !”

“A...”

“Nếu có thể chỉ là hạ thấp khả năng bị anh ngộ sát mà thôi, ta thực sự đồng tình đứa nhỏ tương lai của người.”

Minh Phong cứng đờ, một kích trúng ngay hồng tâm.

“Ta nói này, mấy thứ gia vị đã làm không sai biệt lắm, chúng ta có phải nên về bộ lạc không?”

Phong Hồ thấy Minh Phong không có ý niệm ôm Bội La, chỉ đành cứng ngắc ôm đứa nhỏ trong lòng, thời gian dài cũng dần dần thích ứng được, cơ bắp cũng không còn cứng đờ. Tâm lý dần dần cũng thích ứng với cảm giác che chở cho đứa nhỏ, nhưng nghe thấy một câu này thì một lần nữa chết cứng.

Phong Hồ chỉ đành cẩn thận nói chen vào một câu, định chuyển đề tài.

“Ân, đúng a. Cũng một tháng rồi, chúng ta nên trở về. Cứ vậy đi, ngày mai thu thập đồ đạc, về nhà thôi!”

Còn ý kiến của Bội La? Nó hiện giờ quả thực có thể nói, nhưng nó hoàn toàn không có quyền lên tiếng. Ân, chính là vậy.

Vốn theo ý tứ của Phong Hồ cùng Minh Phong, cứ dùng một tấm da thú bọc Bội La lại, trực tiếp ôm về nhà. Nhưng Bội La kiên quyết kháng nghị, dù cơ thể còn nhỏ nhưng không thể để trần truồng như vậy, vì thế cuối cùng trên thắt lưng quần một miếng da thú nhỏ, che chắn cảnh xuân. (Nó hiện giờ có thứ này sao?)

Vì thế hiện giờ, Tiểu Bội la với gương mặt khả ái xinh xắn, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại, lại thêm một miếng da thú nhỏ trên thắt lưng, thực sự đáng yêu muốn chết.

Minh Phong ôm Bội La nằm trong lòng, đứng bên cạnh Phong Hồ thực sự có cảm giác một nhà ba người.

Lấy tấm thảm bọc Bội La xuống, đổi thành một tấm da thú mềm mại. Tiểu nhân nhi mũm mĩm được Minh Phong ôm trong lòng, một nhà ba người (?) chuẩn bị về nhà!

“Phong Hồ, người nói xem chúng ta ôm Bội La về, mọi người có phản ứng gì nha?”

“—— bọn họ khẳng định sẽ nói chúng ta trốn ra ngoài lên sinh hài tử.”

“Ba ba nhất định sẽ bị dọa giấc a.”

“——”

Minh Phong a, nói thế nào Lạc Âu cũng là bề trên nha, hần không phải chỉ giấu cột người mấy lần thôi sao. Người nhớ dai như vậy thực sự là phát triển theo hướng nữ vương nha! ! !

Lúc trở về bộ lạc, ứng theo yêu cầu của Minh Phong, Phong Hồ ôm cậu trở lại—— chính là tư thế ôm công chúa, thuận tiện dùng tư thế này che dấu Bội La. Vì thế tuy mọi người đều dùng ánh mắt ái muội nhìn bọn họ nhưng không có ai thấy Bội La, dù sao cơ thể Bội La so với hai người này thực sự quá nhỏ bé.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, Minh Phong đặt Bội La lên giường, ánh mắt hưng phấn mong đợi chờ song thân cùng bằng hữu tới.

Ha ha——

“Bội La, sau này ngươi định làm thế nào?”

Phong Hồ chạy đi báo với Phong Báo cùng Lạc Âu về chuyến xuất hành lần này, Minh Phong cùng Bội La lưu lại trong nhà nói chuyện.

“Chưa nghĩ tới, ai, cơ thể con nít thực phiền toái.”

“Ta nghĩ rồi, ngươi đương nhiên ở chung chúng ta. Ân, ta định khoảng mười năm nữa sẽ sinh hài tử, đến lúc đó ngươi cũng lớn rồi, có thể giúp ta chăm con a.”

Vì kinh nghiệm thương đau lúc chăm sóc Bội La dọa hoảng, Minh Phong vốn định lùi kế hoạch sinh con vô thời hạn. Chính là sau đó nghĩ lại, Bội La không phải người tốt nhất để chăm con nít sao?

Chờ Bội La lớn lên, còn phải tu luyện này nọ, như vậy đứa nhỏ lại do mình chăm sóc rồi, vì thế thời điểm tốt nhất để sinh đứa nhỏ là lúc Bội La mười tuổi. Lúc này Bội La đã có ý thức, có thể giúp mình chăm đứa nhỏ, đợi đến lúc Bội La trưởng thành thì đứa nhỏ cũng tới độ tuổi mình không cần chăm sóc từng li từng tí nữa.

Ân, mình thực quá thông minh—— Minh Phong tự khen thưởng ý tưởng vô cùng vĩ đại của mình.

Bội La hắc tuyền.

Minh Phong, người nói thế nào cũng là đứa nhỏ lớn lên trong xã hội bình thường, tuy lúc nhỏ ít tiếp xúc với phương diện đạo lý làm người, hơn nữa hiện giờ cũng đã thích ứng được sinh hoạt nơi này. Chính là người cũng không thể xem muốn sinh hài tử dễ dàng như vậy a! ! !

“A! Hay người làm con dâu của ta đi, giúp ta sinh tôn tử!” Minh Phong cười híp mắt nói: “Trong sách nói, tình huống này gọi là con dâu nuôi từ nhỏ a.”

Bội La đen mặt, đột nhiên hiểu được trọng điểm Minh Phong muốn nói. Tên này đúng là gia hỏa phúc hắc!

Khóc ròng—— mau trả Minh Phong tiểu bạch lại cho ta! !

“Minh Phong, ta tới xem—— người a.” Liên Phỉ nhìn chăm chăm Bội La nằm trên giường, hai từ cuối cùng nghẹn trong cổ họng, thực khó khăn mới phun ra được.

Ngón tay run rẩy chỉ về phía Bội La, hét chói tai hỏi: “Kia là thứ gì? !”

Thứ gì? ! Bội La hậm hực phồng mồm, ánh mắt trừng to nhìn Liên Phỉ, kẻ dám nói nó là thứ gì. Ách, cũng không thể nói nó không phải thứ gì đó.

Hoàn toàn đối ngược với Liên Phỉ, Minh Phong nhẹ nhàng đáp: “Như người thấy, một đứa nhỏ.”

“Đứa nhỏ? ! Người sinh? !”

“Có giống ta không?”

“Nhìn không ra.” Ánh mắt Liên Phỉ vẫn còn nhìn chăm chăm Bội La, vô thức trả lời Minh Phong.

“Không đúng! Người gạt ta, thời gian ngắn như vậy sao người có thể sinh một đứa nhỏ lớn thế này!”

Phát hiện điểm không đúng, Liên Phỉ lập tức nổi trận lôi đình.

“Ta nói đứa nhỏ này của ta bao giờ.” Minh Phong thực sự vô cùng, vô cùng vô tội nói.

Ách, quả thực không có, Minh Phong chỉ hỏi đứa nhỏ này có giống mình hay không mà thôi.

Bị đùa giỡn!

Ba chữ to chà bá viết rõ ràng rành trên trán Liên Phỉ.

Nhận thức được điểm này, gương mặt Liên Phỉ lập tức đen hơn cả đất nồi. Đang định nổi bão thì bị vật nhỏ đột ngột nhét vào lòng mình dọa hoảng.

“Thực đáng yêu đúng không?” Minh Phong ôm Bội La đặt vào lòng Liên Phỉ.

Liên Phỉ thật cẩn thận ôm đứa nhỏ mềm mại trong tay, giống như trái tim cũng mềm nhũn đi, lửa giận trong lòng không cánh mà bay.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Bội La: “Đứa nhỏ thực đáng yêu, gọi là gì nha?”

Minh Phong bị sắc mặt có thể gọi là từ ái trên mặt Liên Phỉ oanh động, Bội La liền tự mình trả lời: “Ta gọi là Bội La, xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Liên Phỉ kinh hãi.

“Người có thể nói sao?”

“Ân, bất quá không thể nói quá lâu.”

“Ta gọi là Liên Phỉ, xin chào.”

“Ta biết người, Minh Phong có nói về người.”

“Hắn nói ta thế nào?”

21. Chương 21: Nguy Cơ Sắp Ấp Tới

Chu cái miệng nhỏ, Bội La chuẩn bị mở miệng.

Minh Phong biết quá rõ Bội La liền thầm kêu một tiếng không tốt, Bội La người này nhất định sẽ nhân cơ hội trả thù.

Chính là tình huống hiện giờ đã vậy, Minh Phong cũng không có cách nào ngăn cản, nếu đột nhiên cản lại, cho dù Bội La không nói gì, với thông minh của Liên Phỉ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền tới âm thanh của Ngải Kỳ.

“Minh Phong, chúng ta tới xem người.”

Minh Phong mừng rỡ, Ngải Kỳ tới thật đúng lúc!

Tiếp đó, Ngải Kỳ vẫn bộ dáng cũ, nhí nhảnh chạy vào nhà, vừa vào cửa, nhìn thấy Bội La trong lòng Liên Phỉ thì trừng to mắt, hét chói tai: “Đó là thứ gì vậy.” Biểu hiện không sai biệt với Liên Phỉ lắm.

Tốt lắm, lần thứ hai bị người ta gọi là thứ gì.

Bội La thầm cắn răng.

“Không phải là đứa nhỏ sao?”

Khải Nhĩ đi theo sau Ngải Kỳ, nhìn thấy Bội La cũng thực kinh ngạc, đương nhiên hẳn không có khả năng bị lừa như Liên Phỉ. Đứa nhỏ này khẳng định không phải của Phong Hồ cùng Minh Phong, chính là gần nhất cũng không nghe nói trong bộ lạc có cặp bầu bạn nào sinh đứa nhỏ a. Phải biết, đứa nhỏ trong bộ lạc là thần thánh, mỗi đứa nhỏ chào đời là đại sự đáng được cả bộ lạc ăn mừng.

Vì thế, nếu đứa nhỏ này trong bộ lạc, bọn họ không có khả năng không biết.

Ôm lại Bội La trong lòng Liên Phỉ, Minh Phong cúi đầu nhìn đứa nhỏ, không để những người khác nhìn thấy biểu tình của mình: “Là đứa nhỏ của vị bằng hữu kia của ta, hẳn đã mất rồi.” Ngữ khí thực ảm đạm.

Ba người sững sốt: “Thực xin lỗi, chúng ta không biết——”

“Không sao, hiện giờ ta có nó rồi không phải sao?”

“Ta đã trở về.”

Phong Hồ đi vào phòng, nhìn thấy Liên Phỉ, Ngải Kỳ cùng Khải Nhĩ thì mỉm cười chào hỏi.

“Còn có ta—— a, đó là thứ gì vậy?”

Lần thứ ba—— Bội La đã không biết nên làm ra biểu tình gì mới tốt.

Sao mọi người nơi này chỉ có một phản ứng vậy trời.

“Người hi vọng ta nói thế đi.” Về mặt khiếp sợ thoáng vút đi, Lạc Âu cười tủm tỉm nói.

Quả nhiên là cao thủ!

Nhìn biểu hiện của Lạc Âu, mọi người đều không khỏi bội phục, tất cả ánh mắt nhìn hẳn đều lấp lánh.

“Tuy ta không biết đứa nhỏ này lai lịch thế nào, chính là nếu đã ôm trong lòng các người thì chính là tôn tử của ta. Đến, tôn tử, cho ta ôm một cái.”

Mạnh mẽ đoạt đứa nhỏ trong lòng Minh Phong đang cứng ngắc vì trò đùa thất bại, thuần thực ôm vào lòng.

Mọi người nhìn biểu tình cứng đờ của Minh Phong, không khỏi cười trộm, thực thích thú khi thấy cậu kinh ngạc đến vậy, ai bảo Minh Phong cứ lấy đứa nhỏ này đùa giỡn người ta, báo ứng a báo ứng.

Chỉ có Phong Hồ đi tới bên người Minh Phong, an ủi ôm một cái.

“Đứa nhỏ này gọi là Bội La, là đứa nhỏ của bằng hữu đã mất của ta.”

Đây là cách nói bọn họ đã thương lượng trên đường đi, cũng không xem là gạt người, hơn nữa tất cả mọi người đều nghe hiểu, đều có thể tiếp nhận.

“Đạt Hàn, Phong Lộ cùng Khoa Bồ Đa đâu? Bọn họ còn đang bế quan sao?”

“Không có, bọn họ có nhiệm vụ, ra ngoài rồi.”

“Lần này chúng ta bế quan đều có thu hoạch rất lớn nga.”

“Phải cảm ơn các người a.”

Vốn mọi người định đến nhà Phong Hồ cọ cơm, chính là nhìn thấy trong nhà có đứa nhỏ thì đều thức thời ly khai.

Buổi tối, Phong Hồ nói với Minh Phong nhiệm vụ mình vừa tiếp nhận hôm nay lúc tới nhà song thân.

“Người nói có quỷ hút máu xuất hiện ở gần vực thăm?”

Minh Phong nhíu mày, nhớ lại bản ghi chép liên quan tới vực thăm của Bội La.

Nhân loại phía đông là rừng và biển, tây tiếp giáp với lãnh địa hỏa trụ tộc, phía nam là một con sông lớn đổ ra biển, phía bắc là vực thăm.

Từ hình ảnh vệ tinh chụp được có thể thấy, ngọn núi này giống như bị một lưỡi rìu khổng lồ chém toạc thành hai nửa, vực thăm chính là khe hở ở chính giữa bị bỏ ra mà hình thành một vực sâu không đáy.

Hai bên là vách núi sừng sững, cho dù sinh vật nơi này vô cùng cường hãn cũng không dám có ý đồ khiêu chiến vực thăm này. Càng làm người ta kinh hãi là những sinh vật bị rơi vào vực thăm này, chưa từng có ai trở về. Vì thế vực thăm này là một trong những cấm địa trên tinh cầu này.

Minh Phong còn biết, vực thăm tuyệt đối là một nơi bí mật. Bởi vì nơi đó cũng là một trong những địa điểm bí mật Bội La từng nói không thể dò xét được—— không chỉ vệ tinh không thể chụp được hình ảnh bên trong, ngay cả người máy phóng xuống đó cũng đều mất tín hiệu liên lạc.

Bởi vì nơi này phụ cận lãnh địa nhân loại nên Bội La không ngừng căn dặn Minh Phong tuyệt đối không được đi tới đó.

“Nếu bọn Khoa Bồ Đa đã đi rồi, vì sao lại cần người nhận nhiệm vụ này nữa?”

“Bọn họ đã đi rất nhiều ngày, theo lý cho dù vừa đi vừa ngoạn như chúng ta lần trước cũng nên trở về rồi. Mọi người trong bộ lạc rất lo lắng, vì thế hi vọng ta đi xem thử.”

“Kia vì sao là người đi a? Thực lực của người tuy mạnh hơn bọn Khoa Bồ Đa nhưng bản chất cũng không khác biệt là mấy, nếu ba bọn họ đều bị vây ở đó, thêm một mình người cũng không có tác dụng gì.”

“Sao có thể? Nơi đó là lãnh địa phía nam của nhân loại, quỷ hút máu nếu xuất hiện đại quy mô sao có thể che chắn được tai mắt của nhân loại.”

Phong Hồ không đồng ý với lời Minh Phong.

“Ngu ngốc! Chính vì thế mới nói là có vấn đề nha.”

Minh Phong đang định giải thích thì nghe Bội La mở miệng.

“Đúng vậy, người ngẫm lại xem, nếu có thể tiến vào vùng lãnh địa của nhân loại, nếu không có thực lực sao làm được chứ?”

Phong Hồ có chút dăm chiêu.

“Ta đi tìm phụ thân thương lượng một chút, chuyện này xem ra thực sự có kì hoặc.”

“Người thực lo lắng cho bọn họ?”

“Đúng vậy, lần trước chúng ta đi săn bắn, mọi người ở chung tốt lắm. Bọn họ là những đồng bạn xuất sắc.”

“Hiện giờ có lo lắng cũng vô ích, xem ra trên tinh cầu này thực lực vẫn là mấu chốt.”

“Ân.”

Lúc Phong Hồ trở lại mang theo một tin tức tốt.

“Phụ thân cùng ba ba quyết định tự mình đi, bắt quá ta cũng đi theo.”

“Ta——”

“Người sẽ không đi cùng, Bội La còn cần người chăm sóc.”

Nói xong, Phong Hồ in một nụ hôn lên trán Minh Phong, xoay người rời đi. Tất cả mọi người đều rất sốt ruột, vì thế phải lập tức xuất phát.

“Minh Phong——”

“Không biết vì cái gì, ta cứ có cảm giác bất an.” Minh Phong ôm Bội La tới vị trí gần trái tim mình nhất.

“Ta nhớ rõ trực giác của người rất mạnh, nhất là phương diện nguy hiểm.”

“Đúng vậy, vì thế mới lo lắng.”

“Chúng ta có thể kêu Lam Việt dùng vệ tinh theo dõi bọn họ.”

“Cũng chỉ có thể làm vậy, tốc độ của ta không theo kịp bọn họ. Thực lực cũng không mạnh bằng, đi theo cũng chỉ cản trở.”

Tuy thiên phú của Minh Phong quả thực vượt xa rất nhiều người ở đây, chính là thời gian cũng là một chướng ngại không thể nào vượt qua. Thực lực của Minh Phong vẫn nằm ở tầng dưới cùng của tinh cầu này, thời điểm này Minh Phong mới nhận thức rõ ràng.

“Chúng ta có thể bảo Lam Việt chụp lại tình huống khu vực gần vực thẳm, chỉ cần không phải khu vực đó sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Tốt.”

Minh Phong, Bội La cùng Lam Việt, ba người bắt đầu bận rộn.

Kỳ quái chính là khu vực gần vực thẳm cũng không phát hiện tung tích Đạt Hàn, Khoa Bố Đa cùng Phong Lộ, quỷ hút máu cũng không thấy.

“Lam Việt, dùng tia hồng ngoại cùng năng lượng dao động chụp lại dấu vết.”

Dùng tới hai loại mảnh khóc, rốt cuộc cũng tìm được nơi ba người rơi xuống. Theo hình ảnh thì bọn họ rất chật vật, bắt quá tạm thời không có nguy hiểm.

Về phần quỷ hút máu thì chỉ có một, cách bọn Đạt Hàn rất xa, vì thế tạm thời hẳn bọn họ không có nguy hiểm.

“Bội La——” Gương mặt Minh Phong tràn ngập khiếp sợ.

Gương mặt nhỏ nhắn của Bội La vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt này đặt trên người một đứa bé con thật sự có cảm giác rất quái lạ, chính là hiện giờ hai người đều không quan tâm tới điểm này.

Ảnh chụp năng lượng dao động biểu hiện mức độ năng lượng của mục tiêu, mà hiện tại trên hình ảnh vệ tinh truyền về, năng lượng dao động của tên quỷ hút máu kia còn lớn hơn ba người Phong Báo, Phong Hồ cùng Lạc Âu gộp lại.

Thực lực như vậy đủ để giết cả ba người họ, bọn Đạt Hàn bị tìm được cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nói cách khác, nếu bọn Phong Báo tới nơi cũng không có khả năng đánh thắng quỷ hút máu, lại còn gặp nguy hiểm tới sinh mệnh.

Minh Phong vội vàng chạy đi tìm Khải Nhĩ.

Ngải Kỳ đang dùng cơm trưa cùng Khải Nhĩ vô cùng khó hiểu nhìn Minh Phong vọt vào nhà—— rất ít khi thấy Minh Phong gấp như vậy.

“Khải Nhĩ, bộ lạc chúng ta có người nào có thực lực mạnh hơn phụ thân ta không?”

Không để tâm tới biểu tình kinh ngạc của Ngải Kỳ cùng Khải Nhĩ, Minh Phong trực tiếp hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

Khải Nhĩ đối với vấn đề Minh Phong hỏi có chút khó hiểu, nhưng lại bị bộ dáng sốt ruột của cậu dọa.

“Có, tộc trưởng cũng không phải người lợi hại nhất bộ lạc chúng ta. Làm sao vậy?”

Không thể phủ nhận, Phong Báo đã hơn chín trăm tuổi, hơn nữa thiên phú cực cao quả thực là cao thủ trong bộ lạc, bất quá vẫn còn một người lợi hại hơn.”

“Mạnh hơn nhiều không? Có lợi hại gấp ba lần phụ thân không?”

“Hắn là có đi.” Khải Nhĩ nói

“Mang ta đi tìm hắn, người ôm ta, dùng tốc độ nhanh nhất.”

“Phốc——” Ngải Kỳ phun luôn món thịt nướng trong miệng. Kinh ngạc trừng to hai mắt.

Chính là Minh Phong hiện giờ không để tâm tới chuyện đó, cậu chỉ biết bọn Phong Hồ chỉ mới đi không bao lâu, nếu bây giờ đuổi theo có thể còn kịp.

“A——” Khải Nhĩ hoảng sợ, hắn không muốn bị Phong Hồ ăn thịt, hơn nữa Ngải Kỳ còn nhìn mình như hổ rình mồi.

“Đừng do dự, nếu không nhanh lên thì bọn họ sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng!” Lúc Khải Nhĩ còn đang do dự nên làm hay không, Minh Phong nóng nảy quát.

Vừa nghe vậy, Khải Nhĩ lập tức không do dự nữa, ôm lấy Minh Phong đang ôm Bội La, phóng tới phòng ở của Lý Tư.

Đúng vậy, Lý Tư—— người mạnh nhất trong bộ lạc. Người này là ma pháp sư thuần phong, đã hơn hai ngàn tuổi, là một trong hai cường giả mạnh nhất của nhân loại.

Nếu là người này, đừng nói là ba Phong Báo, năm người cũng không đánh lại.

Từ rất xa có thể nhìn thấy một căn nhà gỗ, một thanh âm trong trẻo đã truyền vào tai hai người: “Tiểu tử kia, người ôm bầu bạn của tiểu gia hỏa Phong Hồ kia tới chỗ ta làm gì?”

Rõ ràng là âm sắc trong trẻo lại mang cảm giác rất tự nhiên, làm người ta có cảm giác bất không được sờ không tới.

Khải Nhĩ lập tức dừng lại, còn chưa đợi hắn nói chuyện, Minh Phong đã mở miệng: “Lý Tư tiền bối, phụ thân, ba ba ta cùng Phong Hồ đã đi tới vực thăm điều tra chuyện quỷ hút máu, chính là ta phát hiện thực lực của quỷ hút máu kia mạnh hơn phụ thân ta rất nhiều, cho dù ba ba cùng Phong Hồ cùng hợp lực cũng không phải đối thủ, có thể thỉnh tiền bối hỗ trợ một tay không?”

Trong phòng đi ra một thanh niên tuấn lãng, cả người tản mát cảm giác sáng sủa phiêu dật, nói là thanh niên nhưng kì thật lại có một đầu tóc bạc, ánh mắt cũng mang theo tang thương của năm tháng. Đại khái chỉ có thể thông qua điểm này nhìn ra niên kỷ của Lý Tư.

Gương mặt Lý Tư có chút kinh ngạc.

“Người nói cả ba bọn họ cũng không đánh lại quỷ hút máu này? Khẳng định không?”

“Khẳng định.” Minh Phong nhảy ra khỏi lồng ngực Khải Nhĩ, nhìn thẳng ánh mắt Lý Tư: “Bọn họ chỉ mới đi không lâu, nếu chúng ta lập tức truy theo nói không chừng có thể đuổi kịp.”

Lý Tư nhíu mày: “Cả ba bọn họ cũng không thể đối phó được—— chẳng lẽ là hắn?”

Nói xong, Lý Tư ngẩng đầu: “Vậy được rồi, chúng ta đi. Khải Nhĩ, người về trước đi.”

Nói xong, Lý Tư sử dụng thuật di chuyển tích tắc, mang theo cả Minh Phong, nga, còn có Bội La trong lòng Minh Phong, cùng nhau bay lên không trung, nhanh chóng bay về phía vực thăm.

Đọc theo đường đi, ba người đều không nói gì, không khí thực nặng nề.

“Lam Việt, chúng ta cần bao lâu mới đuổi kịp bọn họ?”

“Với tốc độ hiện tại của các người, đại khái khoảng một ngày có thể đuổi kịp, bắt quá thời điểm đó bọn họ đã tới phụ cận vực thăm.”

“Vậy người xem xét năng lượng dao động của người bên cạnh ta một chút.”

“Yên tâm, mạnh hơn tên quỷ hút máu kia.”

“Chúng ta cần bao lâu để gặp bọn họ ở vực thăm?”

“Đại khái nửa giờ.”

Nửa giờ, Minh Phong hơi thả lỏng. Tuy quỷ hút máu kia rất mạnh, nhưng nếu chỉ có nửa giờ hẳn bọn họ có thể kiên trì.

Không thúc giục Lý Tư bởi vì Minh Phong biết rõ nặng nhẹ, biết bọn Phong Hồ có thể gặp nguy hiểm, Lý Tư nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để di chuyển.

Bội La vươn bàn tay nhỏ bé xoa xoa mặt Minh Phong.

Minh Phong nhắm mắt lại, trong đầu cố gắng không nghĩ gì cả—— lúc mở mắt ra, cậu đã tỉnh táo hơn.

22. Chương 22

Một ngày sau, bọn họ rốt cuộc đuổi tới gần vực thăm, Minh Phong thông qua Lam Việt đã sớm biết bọn họ đang đánh nhau. Ba người tuy bị vây vào thế hạ phong, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không gặp nguy hiểm quá lớn.

“Nhóc con, chốc nữa tới đó thì tránh xa vực thăm một chút, trong khu vực vực thăm không thể sử dụng nguyên tố ma pháp. Vì thế một khi rơi vào vực sâu, cho dù là ta cũng không cứu người được.”

“Hảo.”

Minh Phong đương nhiên nghe lời, trong tay cậu còn ôm đứa nhỏ a.

“Quỷ hút máu tới lần này là Âu Lợi, một trong tuyệt thế cao thủ của tộc quỷ hút máu, thực lực của hắn tuy kém hơn ta nhưng cũng không chênh lệch quá lớn, bọn Phong Báo hợp lực chiến đấu hẳn đã tiêu hao không ít năng lượng của hắn.

Hắn tổn nhiều năng lượng hơn số ta dùng để mang các người bay tới đây. Vì thế, cuộc chiến này ta nắm chắc phần thắng.

Có điều, làm ta lo lắng là mấy tiểu tử kia, ta đoán khẳng định biện pháp các người đề cao thực lực nhân loại đã bị quỷ hút máu biết.

Bọn nó không cho phép chuyện này phát sinh, vì thế mục đích Âu Lợi tới lần này là cả nhà các người.

Bọn họ sợ dĩ không động thủ trong bộ lạc vì có sự tồn tại của ta, vì thế mới dẫn các người tới đây.

Hiện giờ có ta ở đây, hẳn biết chuyện không thành có thể sẽ liều mạng chịu một kích của ta để giết một trong số các người, người chính là người yếu nhất, cũng là người có kinh nghiệm chiến đấu ít nhất, còn ôm đứa nhỏ, đến lúc đó nhất định phải cẩn thận.”

“Àn.”

Minh Phong cảm giác dự cảm bất an trong lòng mình ngày càng mạnh.

Buông Minh Phong cùng Bội La ở một nơi cách cuộc chiến khá xa, Lý Tư xông tới chiến đấu với Âu Lợi.

Đáng tiếc là ba người Phong Báo bị Âu Lợi ép tới gần vực thăm.

Hiện giờ Lý Tư tới đây, tuy ba người thoát khỏi cuộc chiến, nhưng Âu Lợi cứ ngăn cản nên không thể rời khỏi vị trí nguy hiểm này, còn ở gần vực sâu thì đại biểu bọn họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Minh Phong hết sức chăm chú quan sát chiến trường.

Âu Lợi vốn đã không phải đối thủ của Lý Tư, chính là Lý Tư có chút trói buộc vì ba người đang bị dồn sát mép vực thẳm, bất quá Âu Lợi còn phải phân ra một phần tinh lực ngăn cản ba người, vì thế cân đo đong đếm thì phần thắng nghiêng về phía Lý Tư.

Tình hình đối với Âu Lợi càng lúc càng bất lợi, vài lần hấn suýt chút nữa bị thương dưới tay Lý Tư.

Minh Phong thấy rất rõ, Âu Lợi đã bắt đầu có ý định chạy trốn. Lúc này càng phải đề phòng hơn.

Bọn Phong Hồ nói thế nào cũng có ba người, còn bên này tuy có hai người nhưng Bội La hoàn toàn không có tác dụng, hơn nữa mình còn là người có thực lực yếu nhất trong đám, nếu thật sự như Lý Tư nói, Âu Lợi nếu muốn liều mạng hủy diệt một người, thì đó khẳng định là mình.

Nghĩ tới đây, Minh Phong không khỏi có chút hối hận vì mang Bội La đi cùng, cậu vốn muốn giao Bội La cho Khải Nhĩ chăm sóc, chính là lúc ấy không biết vì sao lại hoảng sợ ôm chặt lấy Bội La.

Nhất thời xúc động áp chế đi suy nghĩ đó, trực tiếp đưa Bội La tới trường hợp nguy hiểm này.

Nghĩ đến đây, Minh Phong có ý muốn rời xa chiến trường— mặc dù hiện giờ cậu cũng cách chiến trường rất xa.

Lúc này, Âu Lợi đang giao chiến với Lý Tư tung ra một chiêu ngoan độc, phóng lưỡi dao gió về phía Lý Tư, sau đó vọt khỏi chiến trường, lao về phía Minh Phong.

Tốc độ của Âu Lợi không biết nhanh hơn Phong Hồ bao nhiêu lần, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn không còn bao xa.

“Trường đất! Khiên lửa! Biển lửa!”

Một hơi toàn lực phóng ra hai ma pháp phòng ngự cực mạnh, lại thả ra ma pháp công kích hệ hỏa diện tích rộng mới luyện thành không lâu.

Công kích ma pháp mới luyện thành căn bản không đủ gãi ngứa ột thân chiến sĩ như Âu Lợi. Nhưng mà, Minh Phong am hiểu nhất, luyện tốt nhất chính là hai ma pháp phòng ngự đã tạo thành chút phiền toái cho Âu Lợi, làm hắn lộ ra nụ cười dữ tợn— một kích của hắn thế nhưng chỉ phá được một tầng ma pháp!

Vốn nghĩ có thể giết Minh Phong trong một kích, Âu Lợi không khỏi sửng sốt, chính là phút sửng sốt này làm Minh Phong tranh thủ được một cơ hội sống sót: “Khiên lửa! Trường đất!” Lại bỏ thêm hai tầng phòng ngự.

Phía sau ma pháp của Lý Tư đã phóng tới trước mắt, Âu Lợi không thể tránh được.

Chính là, cho dù vậy, Âu Lợi vẫn không muốn buông tha. Hắn vận đấu khí, ôm tường đất đang vây quanh Minh Phong nhảy tới bên cạnh vực thẳm, ném Minh Phong vào đó sau đó xoay người bỏ trốn mất dạng.

“Không—” Phong Hồ trơ mắt nhìn Minh Phong bị ném vào vực sâu, thống khổ gào lên, định chạy tới nhưng lại bị song thân giữ chặt. Phong Báo cùng Lạc Âu không phải không thống khổ, chỉ là kinh nghiệm từng trải làm bọn họ bảo trì được lý trí, hơn nữa, đã mất đi Minh Phong, bọn họ không muốn mất cả Phong Hồ!

Âu Lợi đang thối lui ra sau, mặc dù có chút chật vật nhưng lại vô cùng đắc ý. Hắn sớm đã điều tra được, tất cả thay đổi đều bắt nguồn từ nam nhân trẻ tuổi bị hất vào vực sâu kia, tuy không thể giết cả nhà Phong Báo, nhưng có thể giết ngọn nguồn mọi việc thì nhiệm vụ lần này đã thành công.

Lý Tư truy ở phía sau Âu Lợi, trong lòng thực tự trách, Âu Lợi căn bản không phải đối thủ của hắn, chính là hắn vẫn không thể cản được! Minh Phong đã không thể cứu, như vậy, Âu Lợi nhất định phải chết!

Vừa tiến vào phạm vi vực sâu, sức mạnh nguyên tố lập tức tán đi, ma pháp phòng ngự bao vây Minh Phong cũng biến mất. Vừa rồi thông qua cảm giác cậu biết mình đã rơi vào vực thẳm: “Trong vực vẫn có thể vận dụng nội lực! Ta sẽ trở về.”

Vội vàng nói một câu vào tai Bội La, Minh Phong nắm lấy Bội La, dùng sức phóng Bội La về phía Phong Hồ. Bản thân cậu thì càng nhanh chóng rơi thẳng xuống vực.

Bên tai truyền tới tiếng gào thét tâm tê liệt phé của Phong Hồ.

Cảm giác bất an từ lúc Phong Hồ nhận được nhiệm vụ này hiện giờ đã không còn.

Minh Phong yên tâm, xem ra lần này là mình gặp không may a. Cũng tốt, ít nhất người mình xem trọng cũng không bị thương.

Biết mình bị ném vào vực thăm, Minh Phong ngược lại lại khá tỉnh táo.

Lúc ma pháp phòng ngự tiêu thất, Minh Phong đã biết nguyên tố ma pháp không thể dùng, hơn nữa phạm vi vực thăm cũng không có nguyên tố tồn tại, theo bản năng vận nội lực, kết quả kinh hỉ phát hiện vẫn còn sử dụng được!

Minh Phong vội vàng nói chuyện này cho Bội La biết, sau đó ném Bội La về hướng Phong Hồ.

Cậu tin Bội La sẽ nói chuyện cho Phong Hồ—— nội lực mặc dù không thể sánh bằng đấu khí về phương diện lực sát thương, nhưng nhiều phương diện khác lại có công dụng đấu khí không có. Nội lực đã vượt qua cảnh giới tiên thiên thì lại càng có uy lực vô cùng.

Tốc độ rơi xuống giảm dần, nhưng bên dưới vẫn là một mảnh tối đen sâu không thấy đáy, căn bản không thể phán đoán độ sâu.

Cảm giác như tiến vào túi không gian, Minh Phong nhớ rõ trong túi không gian hình như có một thứ—— dù? !

Đúng vậy, chính là dù.

Bội La sớm biết vực thăm này nằm cạnh lãnh địa nhân loại, vì thế để phòng ngừa, lúc Minh Phong rời khỏi căn cứ để tới bộ lạc, Bội La đã nhét dù vào túi không gian.

Không ngờ hiện giờ thật sự phải dùng tới, thật không biết nói Bội La phòng ngừa chu đáo hay miệng qua đen nữa.

Đeo dù lên lưng, bung ra—— trên người siết chặt, tán dù mở rộng. Tốc độ rơi xuống lập tức giảm mạnh, lơ lửng chậm chậm bay xuống dưới.

Minh Phong phán đoán vực thăm này sâu ít nhất cũng mất ngàn thước, tuy cậu có dù cùng nội lực bảo vệ cơ thể, chính là lúc tiếp đất vẫn không chịu nổi chấn động, ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Minh Phong tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là xem xét khắp nơi, phát hiện chính mình tựa hồ không hề di động, xung quanh cũng không có sinh vật gì.

Cởi dù ra, một lần nữa nhét nó vào túi không gian.

Minh Phong phát hiện mình đang đứng trên một khoảng đất rất rộng lớn, chính là không có đường leo lên. Vách đá mấy ngàn thước, ai có thể leo nổi a.

Tuy nói lúc rớt xuống có chút chấn động nhưng trên người cũng không bị thương tổn quá lớn, cũng không bị nội thương.

Điểm này làm Minh Phong thực cao hứng, ở nơi xa lạ này có gì tốt hơn cơ thể khỏe mạnh chứ?

Ngẩng đầu nhìn lên căn bản không thấy được không trung, Minh Phong siết chặt nắm tay—— mình nhất định phải trở về!

Ánh mắt dần dần thích ứng với bóng tối ở nơi này, Minh Phong cũng bắt đầu thấy được vị trí và hoàn cảnh của mình lúc này.

Cậu rơi xuống gần một dòng suối cũng khá lớn, xung quanh là những loại thực vật chưa thấy bao giờ. Quá tối, cậu không nhìn được nước suối có màu gì, cũng không biết trong nước có thứ gì hay không.

Minh Phong cẩn thận nằm sấp xuống, thu lại hơi thở. Chung quanh thực im lặng, chỉ có một ít côn trùng kêu vang cùng tiếng hít thở và âm thanh đi lại, nghĩ lại lúc này mình hôn mê cũng không bị thương tổn, có nghĩa nơi này tạm thời an toàn.

Minh Phong dần dần thả lỏng, thật cẩn thận đứng dậy, tận lực không phát ra tiếng vang.

Bụng hơi đói, Minh Phong lấy dịch dinh dưỡng trong túi không gian uống cạn một bình—— tuy không muốn uống, chính là so với đám thực vật tản ra hương khí mê người thì dịch dinh dưỡng an toàn hơn. Đối với Minh Phong lúc này, cái gì cũng không quan trọng, điều quan trọng nhất là phải sống sót, sau đó trở lại mặt đất, trở lại bên người thân nhân.

Minh Phong ngẩng đầu, nhìn không trung tối đen không có một tia sáng. Nghĩ tới phản ứng của Phong Hồ cùng Bội La khi mình rơi xuống. Những người khác cậu không lo lắng lắm, thế giới này mọi người đã quen với cảm giác mất đi thân nhân. Phong Hồ hẳn sẽ không tốt nhưng mình đã nói cho Bội La biết nơi này có thể sử dụng nội lực, hơn nữa Bội La cũng biết trong túi không gian có đủ, chỉ cần còn một tia hi vọng Bội La sẽ không từ bỏ. Chính là hi vọng mọi người có thể ngăn cản Phong Hồ nhảy xuống tìm mình. Về phần Bội La, ngược lại chính là đối tượng Minh Phong lo lắng nhất, nếu xác định mình tử vong—— nghĩ tới phản ứng của Bội La, trong lòng Minh Phong lại căng thẳng.

Sống sót! Mặc kệ thế nào cũng phải sống sót!

Một chốc sau khi uống dịch dinh dưỡng, Minh Phong liền cảm giác cảm giác đói khát biến mất không còn tung tích, cả người tràn đầy sức sống. Minh Phong lẳng lặng ngồi dưới đất, không dám động cũng không dám di chuyển. Trong hoàn cảnh âm u lạ lẫm này, hành động lỗ mãng có thể trả giá bằng tính mạng mình.

Nghĩ lại tốc độ cũng thời gian mình rơi xuống, vực sâu này cách mặt đất không dưới vạn thước, gần trung tâm tinh cầu như vậy mà độ ẩm cũng không cao, Minh Phong thực sự không khỏi cảm thán đây đúng là một nơi kì diệu. Chính mình rơi từ một nơi cao như vậy lại chỉ bị chấn động chứ không có thương tổn gì lớn, thật sự là may mắn a. Không biết này có thể tính là điềm lành hay không a?

Điềm lành?

Minh Phong âm thầm tự giễu, mình từ lúc nào đã bắt đầu tin tưởng mấy thứ này? Xem ra cuộc sống hạnh phúc gần đây đã làm tính tình mình mềm yếu đi. Nội lực lặng lẽ vận chuyển một vòng, đầu óc thanh tỉnh không ít, ánh mắt đen láy thâm thúy một lần nữa lóe sáng hàn quang lạnh băng.

Minh Phong lặng lẽ dùng cảm giác xem xét xung quanh, nếu không bị lực tinh thần cường đại khác lừa gạt thì xung quanh nơi này tựa hồ không có sinh vật lớn. Cho dù như vậy, Minh Phong cũng không di chuyển, nơi này có dòng suối, thường thường xung quanh nguồn nước sẽ tụ tập một ít động vật. Nếu nước nơi này không có vấn đề, Minh Phong hoàn toàn có thể chờ ở đây, chờ đợi đám động vật tới uống nước, thông qua chúng nó mà lý giải tình huống nơi này.

Sau đó, Minh Phong miễn cảm phát hiện từ một nơi rất xa truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, theo âm thanh phán đoán là một sinh vật dùng hai chân đi đường, hơn nữa hình thể không lớn.

Chỉ chốc lát sau, một điểm sáng nhỏ di động tới đây, theo khoảng cách ngày càng rút ngắn, Minh Phong thông qua chút ánh sáng kia có thể thấy rõ đối phương.

Đang đi tới là một sinh vật có diện mạo rất kì lạ. Thân hình cao khoảng một thước, trên người bao phủ một tầng lông mỏng, bên hông quần thứ gì đó như lá cây—— biết mặc quần áo, tuy quần áo này đơn sơ tới cực điểm, thuyết minh sinh vật này có trí tuệ, nếu không quá tàn bạo thì hẳn có thể câu thông—— quả thật là đứng thẳng đi đường, tứ chi ngắn nhỏ, bụng rất lớn, giống như bụng bia hoặc phụ nữ có thai ấy. Diện mạo thực xấu, lỗ tai lớn, trán rộng, trên mặt có vài nếp nhăn thật sâu, mắt thật lớn, cảm lại nhọn, miệng lớn, răng nanh hơi nhô ra, nhưng không quá nhọn, điểm này thuyết minh nó không phải sinh vật chỉ ăn thịt, điều này làm Minh Phong thở phào.

Điểm kì quái nhất của loại sinh vật này là trên trán nó có hai cái râu, trên đỉnh râu là một quả cầu nhỏ, mà quả cầu này đang phát sáng. Ánh sáng Minh Phong nhìn thấy chính là vật nhỏ này chiếu ra.

Minh Phong phát hiện móng vuốt của sinh vật nhỏ bé này rất sắc bén, móng tay thật dài dưới ánh sáng của quả cầu nhỏ lóe lên hàn quang trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cơ thể đầy cơ bắp——

Ngay lúc Minh Phong đang phán đoán độ uy hiếp của sinh vật này, suy nghĩ xem lúc nó rời đi có nên lén theo sau hay không, nhưng vật nhỏ dường như cảm giác được gì đó, nó đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt to lạ tưởng cứ vậy cùng đối diện với ánh mắt đen láy của Minh Phong.

Trong khoảng thời gian ngắn, song phương đều ngẩn ngẩn.

Vật nhỏ chớp chớp mắt, tựa hồ đang xác nhận xem mình có nhìn nhầm hay không. Minh Phong thì lại lo lắng xem mình nên làm gì bây giờ, vừa rồi hình như không nên nhìn chăm chăm nó như vậy, bởi vì có vài loại sinh vật rất mẫn cảm, cứ nhìn chăm chăm sẽ bị phát hiện ngay, a a, xem ra kinh nghiệm chiến đấu của mình thực sự quá kém a, bất quá nói ra thì, đối phương nhìn thấy mình cũng có vẻ rất kinh ngạc a, ngay cả tư thế phòng ngự cũng không có, xem ra kinh nghiệm cũng không tốt lắm. (Linh: lau mồ hôi... hai con gà mờ!)

Lúc Minh Phong đang nghĩ này nọ, đối phương có phản ứng.

Vật nhỏ bung người ra sau một cái, chặc, nhảy thật là xa a.

Minh Phong đánh giá: sức bật không tồi!

Minh Phong cảnh giác nhìn nó, tuy không còn ma pháp, nhưng nội lực đột quá thiên tiên chi cảnh cũng không phải dễ đối phó!

Ngay lúc không khí khẩn trương tới cực điểm, miệng đối phương hơi hé ra, Minh Phong đã làm tốt chuẩn bị né tránh.

—— “A a a, có thứ kì quái a!” Kêu xong, vật nhỏ không hề quay đầu lại một lần, chạy mất tiêu.

Minh Phong bị vật nhỏ hét một hơi hoảng hồn, lúc lấy lại tinh thần thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của đối phương ở xa xa.

Thực không biết nói gì!

Minh Phong bó tay nhìn bóng dáng nhỏ bé ở xa xa, quyết định làm theo kế hoạch, lén đi theo sau.

Bất quá—— thứ kì quái? Là cậu sao?

Chẳng lẽ lần trước cậu lập bẫy hại Bội La bị kêu là thứ gì đó nên giờ bị báo ứng?

Miễn man suy nghĩ một chút, Minh Phong lấy lại tinh thần, tận lực dấu điểm hành tung đuổi theo đối phương. Mãi sau đó cậu mới phản ứng lại, vật nhỏ kia hình như nói ngôn ngữ Trung Quốc.

Minh Phong nhíu mi, tình cầu này thực kì quái a, bọn Phong Hồ nói cũng là ngôn ngữ Trung Quốc, mà giờ, sinh vật trong vực thăm có quan hệ cực kì xa xôi với nhân loại cư nhiên cũng nói tiếng Trung? ! Đây không phải rất kì quái sao?

Địa hình nơi này cùng mặt đất không sai biệt lắm, bất quá thực vật nơi này có vẻ lùn hơn. Có vẻ liên quan tới trọng lực, Minh Phong vừa tới nơi này đã nhận ra, lực hấp dẫn ở đây lớn gấp hai lần mặt đất. Nếu không có nội lực chống đỡ, muốn đuổi theo vật nhỏ này cậu quả thật có chút cố sức.

Chỉ chốc lát sau, vật nhỏ chợt lóe ở một tảng đá, sau đó biến mất. Minh Phong cẩn thận đi tới, phát hiện nơi nó biến mất có một cửa hang, không lớn, nếu cậu muốn vào phải nằm bò xuống mới được.

Minh Phong đương nhiên không tùy tiện tiến vào—— như vậy rất nguy hiểm, ai biết bên trong có thứ gì, hơn nữa cơ thể bị gò bó trong hang động chật hẹp như vậy, cậu không phải là cá nằm trên thớt mặc người ta chặt chém sao?

Nhìn nhìn xung quanh, Minh Phong chọn một gốc cây khá cao lớn, có thể che khuất mình để ẩn núp. Loại thực vật này cũng không phải cỏ thụ, ăn, là cỏ. Đúng, là một cây cỏ đại túy ý thấy trên mặt đất phóng đại mấy chục lần, cao cỡ ba thước. Nhưng loại cỏ này không phải màu xanh biếc, tuy trong bóng đêm không thể nhìn ra nó có màu gì, nhưng tuyệt đối không phải màu xanh, Minh Phong có thể khẳng định.

Nơi này thật kì quái, cây cối bình thường không cao quá hai thước, mà cỏ lại còn cao hơn cả cây cối.

Minh Phong cẩn thận ném một tảng đá nhỏ vào bụi cỏ, không phản ứng. Lúc này Minh Phong mới cẩn thận chui vào—— không có biện pháp, ai biết trong đám cỏ kì quái này có nguy hiểm gì không chứ.

Đi tới gần mới phát hiện đám cỏ này cũng không phải hoàn toàn vô hại, lá cây của nó sắc bén như lưỡi dao, hơn nữa còn không biết có độc hay không. Minh Phong bó tay nhìn đám cỏ này, chẳng lẽ tình cầu này không có thứ gì vô hại sao? Thứ nào cũng có tính công kích hết a?

23. Chương 23: Chúng Tộc Kì Lạ

Không dám tiếp cận, Minh Phong cẩn thận lách ra sau lùm cỏ, chọn một vị trí có thể che khuất mình, nhìn về phía cửa động kia, sau đó Minh Phong bắt đầu dùng cảm giác quan sát tình hình.

Vật nhỏ kia đi vào không bao lâu, cửa động truyền tới âm thanh huyền ảo, hiển nhiên có người tiến ra.

Minh Phong nhìn qua khe hở của bụi cỏ, phát hiện mấy sinh vật có bộ dáng giống sinh vật lúc nãy tiến ra. Được rồi, có lẽ chúng nó cùng một tộc, đi ra có anh tuấn cũng có xấu xí, nhưng thính tha thứ, tạm thời, Minh Phong nhìn chúng nó cứ giống hệt nhau, cậu không nhìn được có chút bất đồng gì. Tựa như con người nói, heo lớn lên đều có một dạng, nhưng trong mắt loài heo, nhân loại cũng chỉ một dạng chứ có khác gì đâu?

Bất quá nếu muốn phân biệt cũng không khó, bởi vì số sinh vật tiến ra, trừ bỏ vật nhỏ có hơi thở hơi non nớt thì mấy sinh vật kia đều tản ra khí thể bực hân, nhìn kỹ sẽ phát hiện, móng vuốt chúng nó cũng sắc bén hơn. Ánh mắt to bất thường cũng lóe ra tinh quang chỉ khi trải qua nhiều lần vào sinh ra tử mới có. Loại tinh quang này Minh Phong từng nhìn thấy ở một nhà Phong Báo cùng các tộc nhân cùng tham gia trận chiến trong kì triều cường trước.

Nhìn vài lần, Minh Phong thu hồi ánh mắt, rút kinh nghiệm chuyện vật nhỏ khi nãy, cậu không dám xem nhiều. Vật nhỏ không có kinh nghiệm gì còn dễ dàng phát hiện ánh mắt của mình, càng miễn bàn nhóm trưởng giả kinh nghiệm phong phú này.

“Xuất hiện đi, ta biết người ở đây.”

Mới vừa thu hồi ánh mắt, Minh Phong chợt nghe cửa động truyền tới âm thanh. Không cần hoài nghi, đối phương không lừa cậu, bởi vì thông qua cảm giác, Minh Phong có thể biết đối phương đang nhìn về phía mình.

Chẳng lẽ vì sống quá lâu trong bóng tối nên cảm giác rất sắc bén? Thời gian Minh Phong quan sát bọn nó còn chưa quá năm giây!

Vô thanh vô tức chui ra khỏi bụi cỏ, Minh Phong nhảy bén nghe được đối diện truyền tới mấy tiếng hút khí.

“Thật là quái vật a.”

“Đúng vậy, thứ này đó giờ chưa thấy bao giờ.”

“Bộ dáng thực kì quái a, ánh mắt thật nhỏ.”

“Vóc dáng thật cao a, chính là cư nhiên không có bụng. Thực kì quái.”

“_____”

Gương mặt Minh Phong vẫn không có biểu tình gì, cũng chính là loại mặt than người ta thường nói.

Cái gì mà quái vật a, cậu là nhân loại chính tông được không? Ách, tuy không thể nói là chính tông 100% nhưng diện mạo tuyệt đối là nhân loại, hơn nữa còn là loại diện mạo dễ nhìn. Còn nữa, mắt cậu mà nhỏ à. Phong Hồ thích nhất là đôi mắt của cậu a, lớn như vậy mới là dọa người.

Sau đó, Minh Phong càng hắc tuyến phát hiện, cuộc đối thoại của đám sinh vật trước mắt đã trở thành diện mạo đứa nhỏ nhà ai anh tuấn hơn, rồi diện mạo với tính cách cái nào quan trọng hơn.

Minh Phong thật hoài nghi vừa rồi có phải mình nhìn nhầm không, mấy người này sao giống chiến sĩ thân kinh bách chiến? Nhìn qua hết một đám đầu bếp đang cải cộ xem nên chế biến thức ăn thế nào mới ngon.

“Khụ khụ——”

Khẽ ho hai tiếng, Minh Phong hài lòng nhìn đám nhóc trước mắt kinh hoảng nhảy dựng như thỏ con, một lần nữa chuyển về khí thế cao thủ, đáng tiếc Minh Phong đã thấy hết một màn bát quái khi này, loại khí thế này cơ bản không còn chút hữu dụng nào. Nhất là trong tình huống đối phương không hề tỏ ra có ác ý.

“Chào các người.”

Minh Phong thực nhẹ nhàng nói, tuy gương mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt, nhưng âm thanh thực ôn hòa. Không có biện pháp, nghe xong quá trình bát quái của đối phương, thực khó mà sinh ra địch ý. Nói thật, trải qua một màn khi này, Minh Phong đột nhiên cảm thấy nhóm tiểu tử này thực đáng yêu. Hi vọng chúng nó không trở thành địch nhân.

“Xin chào.” Có lẽ cảm nhận được Minh Phong không có địch ý, một tiểu tử có vẻ là thủ lĩnh cũng gật đầu chào Minh Phong, sau đó lập tức hỏi: “Xin hỏi người là thứ gì?”

Khỏe miệng Minh Phong co rút, nhìn đôi mắt to vô cùng vô tội trước mắt, cậu cảm thấy vấn đề này có chút thái quá, nhưng người trước mắt không giống đang giả vờ.

“Ta là nhân loại, vừa mới bị lạc đường, xin hỏi các người là thứ gì vậy?”

Minh Phong hỏi lại.

“Chúng ta không phải thứ gì, chúng ta là ngỗ đạt tộc vĩ đại.”

Các người quả thật không phải thứ gì, Minh Phong thầm oán hận trong lòng, gương mặt lại tĩnh rụi.

“Thứ lỗi, ta cũng không biết các người, nơi này tựa hồ cách bộ lạc của ta rất xa. Ta căn bản không tìm được đường về.”

“Vậy người ở lại chỗ chúng ta đi.” Vật nhỏ đứng sau nhóc thủ lĩnh nói, âm thanh thoát nhin là nhóc con Minh Phong gặp đầu tiên—— ngỗ đạt tộc? Ánh mắt vật nhỏ lóe sáng quang mang tò mò, Minh Phong nghĩ, vật nhỏ này không phải muốn lừa mình về tộc để giải phẫu đi.

Sau đó, Minh Phong mất sắc nhìn thấy một tộc nhân đứng bên cạnh kéo nó một chút, vật nhỏ mới có chút không cam lòng ngậm miệng lại.

“Không, không cần. Nếu có thể xin cho ta biết hoàn cảnh nơi này cùng thứ gì có thể ăn được, để tránh ta tiến vào nơi nguy hiểm hay ăn thức ăn có độc là được. Bộ lạc của ta cùng nơi này bất đồng, vì thế ta không quen với nơi này lắm.”

Nhóc thủ lĩnh cẩn thận quan sát Minh Phong từ đầu tới chân, gật đầu nói: “Người có thể tới bộ lạc chúng ta.”

“?”

Này không chỉ Minh Phong, ngay cả mấy tộc nhân của nó cũng sửng sốt.

“Tuy người không nói hết toàn bộ sự thật nhưng có hai điểm có thể khẳng định: thứ nhất, người thực sự gặp rủi ro; thứ hai, người không có ác ý. Phụ cận nơi này đều là lãnh địa của bộ tộc chúng ta, vì thế làm địa chủ chúng ta có nghĩa vụ thu lưu khách nhân gặp nạn.”

Nghe lời nói cơ trí trật tự rõ ràng của sinh vật trước mắt, trong lòng Minh Phong thầm cười nhạt, quả nhiên cậu đã quá tự đại. Tuy cậu tự nhận mình đã rất phóng khoáng nhưng vẫn không tránh được tật xấu tự đại vốn có của nhân loại, luôn tự cho là đúng, luôn dùng ánh mắt xem thường nhìn các chủng tộc khác, may mắn bộ dáng khi này không bị Phong Hồ nhìn thấy, nếu không Minh Phong thực sự xấu hổ chết mất.

“Như vậy, cảm ơn.” Giống như tộc ngỗ đạt cảm nhận trên người Minh Phong không có ác ý, Minh Phong cũng không cảm thấy điều này từ người bọn nó. Vì thế, Minh Phong lâm vào hoàn cảnh xa lạ lập tức tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Thực hiển nhiên, đối phương không có khả năng vì Minh Phong mà mở rộng hang động, vì thế Minh Phong chỉ đành bò vào.

Sau khi đi vào trong, Minh Phong phát hiện bên trong là một sơn động thực lớn. Sau khi tiến vào, ánh mắt Minh Phong lập tức bị hấp dẫn, cả người sững sờ đứng ở nơi đó. Tuy chỉ liếc mắt sơ một vòng, nhưng Minh Phong nhận ra sơn động to lớn này chắc hẳn được tự nhiên hình ảnh, chỉ có vài chi tiết nhỏ do người trong tộc ngỗ đạt cải tạo lại.

Chính là, phải trải qua quá trình lâu dài thế nào mới tạo được một sơn động lớn thế này?

Cả sơn động rất lớn, có hình cầu, đường kính khoảng bảy, tám km, trên đỉnh là một ít thực vật rữ xuống, hẳn là thực vật, thoát nhìn rất giống san hô nhưng lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chúng vất vẻo trên đỉnh sơn động chỉ chít như bầu trời sao, tựa như mộng ảo, đẹp tới mức làm người ta không khỏi hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Trên thạch bích là một loại dây leo màu tím nhạt, dây leo thật dài phủ kín cả vách sơn động. Dây leo màu tím kia tựa hồ cũng phát ra ánh sáng, mà lá cây trên dây leo cũng giống loại thực vật trên đỉnh sơn động, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Càng làm sơn động tăng thêm vẻ tuyệt mỹ là phần đáy sơn động, bên dưới có vô số những cái nắm lớn rực rỡ đủ màu sắc. Có thể nhìn ra những cây nắm này được cải tạo thành phòng ở của tộc nhân ngỗ đạt. Bên cạnh những cây nắm thường có những bụi cây giống như liễu rủ. Nói là liễu, kì thật chỉ là bộ dáng hơi giống mà thôi, loại thực vật này từ thân cây mềm mại tới những chiếc lá dài mảnh đều có màu trắng ngà, thoát nhìn giống như một bức tượng bạch ngọc được điêu khắc tỷ mỉ, cũng tản mát ánh sáng nhu hòa như các loại thực vật khác trong sơn động, làm người ta có cảm giác mình đang tiến vào thế giới cổ tích.

Minh Phong trợn mắt há hốc mồm đứng ở cửa động, đối mặt với cảnh sắc huyền ảo như giấc mộng trong sơn động, cho dù là Minh Phong không dễ dàng bị ngoại vật quấy nhiễu cũng không khỏi cảm thán bàn tay điêu luyện của thiên nhiên. Sơn động này quả thực làm người ta chấn động!

“Đẹp quá!”

“Cái gì đẹp?”

Nhóc con phát hiện Minh Phong đầu tiên tò mò hỏi.

Minh Phong nghi hoặc liếc mắt nhìn nó một cái, lập tức hiểu được, đối với nhóc con từ nhỏ đã lớn lên ở đây thì cảnh sắc này thực bình thường, tựa như mình nhìn rừng rậm xung quanh bộ lạc vậy, căn bản không có gì, nó không biết cảnh sắc nơi này trong mắt người ngoài gây ra sự rung động thế nào!

“Sơn động của các người rất đẹp.” Minh Phong liếc mắt nhìn nó một cái, sau đó ánh mắt lại chuyển về sơn động.

Nhóc con sờ sờ quả cầu nhỏ trên râu, khó hiểu nhìn về phía sơn động—— thực bình thường a, có gì mà đẹp, bộ dáng thực kì quái, àn, gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, nhân loại, nhân loại kì quái này quả nhiên rất kì quái.

Minh Phong lại đứng ở cửa động thưởng thức một lát, đến lúc nhóc con kia thúc giục mới theo nó đi vào trong.

Những tộc nhân ngỗ đạt khác đã sớm rời đi, nhóc con này bị lưu lại chiêu đãi khách nhân. Minh Phong để ý nhóc con này thỉnh thoảng lại lén quan sát mình, lúc phát hiện Minh Phong nhìn nó thì lại nhanh chóng dời ánh mắt, bộ dáng như nó không làm gì hết, đúng là vật nhỏ thú vị.

“Ta gọi là Minh Phong, người tên là gì?”

Nhóc con kia bị dọa một chút: “Ta, ta gọi là Liễu.”

“Tên người chỉ có một chữ thôi sao?”

“Àn.”

“Các người ở nơi này tên đều chỉ có một chữ à?”

“Không nhất định a, có vài người cũng có tên hai chữ. Chỗ các người không phải vậy sao?”

“Không phải a, chỗ chúng ta tên mọi người có ít nhất là hai chữ, còn lại có ba chữ trở lên.”

“Ôi chào, phải không? Thực kì lạ.”

“Đâu có kì lạ a, bất quá tên ta cùng bầu bạn đều có hai chữ.”

“Bầu bạn của người? Y có đối tốt với người không?”

“Đương nhiên, y là tốt nhất. Còn người thì sao?”

“Ta, ta còn chưa có bầu bạn, ta còn nhỏ a.”

“Ha hả——”

“...”

...

Sau khi Minh Phong rơi xuống vực thăm.

“Không, buông, buông ra!” Phong Hồ điên cuồng muốn giãy khỏi sự kiềm chế của song thân, trơ mắt nhìn Minh Phong ngã xuống, y đau đớn như có người đang dùng dao moi móc ruột gan mình. Trong đầu Phong Hồ không còn nghĩ được gì nữa, y chỉ muốn nhảy xuống theo Minh Phong!

Phong Báo từ sau lưng ôm lấy Phong Hồ, may mắn Phong Hồ lúc này đã mất đi lý trí, chỉ biết dùng sức mạnh cơ thể, bằng không với mức độ điên cuồng của Phong Hồ lúc này, Phong Báo cũng không chắc mình có thể kiềm chế nổi.

Lúc này, một vật nhỏ bé từ dưới vực bay lên. Lạc Âu nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, phát hiện là Bội La còn nằm trong tã lót.

Gương mặt khéo léo đáng yêu của Bội La đã không còn nụ cười vui vẻ ngày xưa. Gương mặt nhỏ nhắn béo béo tròn tròn lạnh lùng như băng tuyết.

“Minh Phong sẽ không chết.”

Âm thanh non nớt lạnh lùng truyền vào tai ba người lớn.

Phong Hồ sửng sốt, đành chỉ giãy dụa, hai mắt một lần nữa dâng lên ánh sáng hi vọng, quay qua nhìn Bội La.

“Nơi đó có thể sử dụng nội lực, hơn nữa Minh Phong có đủ để nhảy, nếu vận khí không quá kém sẽ không chết được.” Một người sắp bị thủ tiêu lại gặp được gió lốc không gian sao có thể có vận khí kém? Vì thế, Minh Phong nhất định vẫn còn sống. Hơn nữa, Bội La vừa hỏi qua Lam Việt, khoang bồi dưỡng vẫn còn vận chuyển bình thường, như vậy chứng tỏ sóng điện não của Minh Phong vẫn chưa tiêu thất.

“Người xác định?” Phong Hồ dùng ánh mắt đỏ ngầu của mình nhìn chằm chằm đôi mắt đen láy của Minh Phong.

“Ta xác định.”

Nghe xong lời Bội La, Phong Báo cảm giác được tình tự của Phong Hồ, song chường thả lỏng, buông nhi tử đã tỉnh táo lại, mà Phong Hồ không còn sự chống đỡ của phụ thân thì lập tức yếu ớt quỵ rạp xuống mặt đất, thở phì phò, tựa như vừa rồi y đã quên hô hấp.

“Thật tốt quá, ngô ——”

Lạc Âu nghe Bội La nói vậy, nước mắt nhàn nhẹn này giờ rớt cuộc chảy xuống. Tuy đã trải qua rất nhiều lần sinh ly tử biệt, chính là mất đi một đứa nhỏ, làm sao không thống khổ? Chẳng qua bọn họ trải qua nhiều kinh nghiệm hơn Phong Hồ, vì thế chuyện này cũng càng thông suốt hơn, càng bình tĩnh hơn khi phải đối mặt với nó.

Phong Báo ôm chặt Lạc Âu, đôi mắt cũng đỏ ngầu.

“Minh Phong sẽ không từ bỏ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp trở về.” Phong Hồ một lần nữa đứng lên, trên mặt không có chút biểu tình nào, cả người mất đi tất cả độ ấm, tựa như tất cả nhiệt tình của y đều rời đi theo Minh Phong: “Nhưng mà, chúng ta không thể chỉ chờ đợi.”

Minh Phong nhất định sẽ trở về, lúc Minh Phong không ở, bọn họ còn rất nhiều chuyện có thể làm! Tỷ như tăng mạnh thực lực, tỷ như —— báo thù!

Nói xong, Phong Hồ tiếp nhận Bội La trong lòng Lạc Âu.

“Thực xin lỗi.” Ý quá vô dụng mới để chuyện này phát sinh. Ý mất đi bầu bạn yêu dấu, tiểu Bội La cũng mất đi thân nhân duy nhất.

Bội La lạnh lùng liếc nhìn Phong Hồ: “Không sao, chuyện này không trách người. Minh Phong nhất định sẽ trở về, nhất định!”

Nếu, nếu Minh Phong không thể trở về, vậy, để cả tinh cầu này chôn cùng đi. Bội La thầm nói trong lòng.

Không ai chú ý đôi người đen lách của Bội La hiện giờ rất giống Minh Phong, nhưng nó không có chút ánh sáng nào, tựa như một lỗ đen có thể hủy diệt mọi thứ. Bên trong, trống rỗng, chẳng có gì cả.

Bội La tới bây giờ vẫn không thực sự là nhân loại, cho dù có trí tuệ, có thân thể nhân loại, nhưng nó vẫn chỉ là trí não có được thân thể mà thôi. Bội La vẫn chưa có cảm tình, chính xác hơn là nó đã dồn hết cảm tình của mình cho Minh Phong —— nhân loại luôn bảo hộ nó, cho nó cảm tình cùng sinh mệnh nhân loại. Cho tới bây giờ, hết thấy những gì nó làm trên tinh cầu này đều vì Minh Phong, nếu Minh Phong mất đi, vậy, tinh cầu này còn ý nghĩa gì? Nếu Minh Phong đã chết trên tinh cầu này, như vậy tinh cầu này cũng không cần tồn tại.

Vì thế, Minh Phong, ngàn vạn lần đừng chết a, anh không phải rất để ý chúng ta sao? Bội La thầm nói.

Dưới sự giúp đỡ của Bội La, nhóm Phong Hồ nhanh chóng tìm được Đạt Hàn, Khoa Bố Đa cùng Phong Lộ, bọn họ thoát nhìn có chút chật vật, nhưng cũng không bị thương tổn. Nghe tin Minh Phong rơi xuống vực thăm, ánh mắt mọi người đều đỏ ửng.

24. Chương 24: Ở Cùng Tộc Ngõa Đạt

Minh Phong cùng Liễu nói cười đi tới trước. Vật nhỏ thật đơn thuần cũng thực thiện lương, tuy bề ngoài không dễ nhìn, nhưng Minh Phong lại là loại người coi trọng tâm linh chứ không phải bề ngoài. Vì thế, rất nhanh, rất nhanh, hai người liền bước lên bậc đầu tiên của tình bạn. (Ách, tình bạn còn có cấp bậc sao?)

Liễu thật nhiệt tình dẫn Minh Phong đi một vòng trong sơn động, giới thiệu chủng tộc của mình với cậu.

Ngõa đạt tộc là bộ tộc cường đại nhất khu vực này, lãnh địa của chúng nó rất lớn, theo lời Liễu, nếu đi bộ phải đi thật lâu thật lâu mới xong.

Minh Phong không biết thật lâu thật lâu rốt cuộc là bao lâu, bởi vì nơi này tựa hồ không phân biệt ban ngày cùng ban đêm, cậu cũng không biết sinh vật nơi này làm thế nào để tính toán thời gian. Nhưng, từ lời Liễu cậu nắm được chút tin tức mấu chốt: đầu tiên, nơi này cũng có rất nhiều chủng tộc có trí tuệ, tựa như trên mặt đất, căn cứ theo thực lực mà chúng nó phân chia thành những lãnh địa lớn nhỏ bất đồng. Tiếp theo, nơi này giống mặt đất, cũng là thế giới mạnh được yếu thua, thực lực là thứ bảo đảm để sinh tồn.

“Đúng rồi, Liễu, nơi này của các người có nơi nào kỳ quái không?”

Minh Phong làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Nơi kỳ quái? Hình như không có.” Liễu cẩn thận suy nghĩ, lắc lắc đầu đáp.

“Làm sao vậy? Sao người lại muốn tìm nơi kỳ quái?” Liễu tò mò nhìn Minh Phong.

Minh Phong xoa xoa đầu nó: “Bởi vì lúc trước ta vì rơi vào một nơi kì quái mới rút xuống lãnh địa của các người, ta rất muốn trở về a. Nơi đó là nhà của ta, có bầu bạn của ta, thân nhân cùng bằng hữu của ta. Ta rất nhớ bọn họ.”

Liễu đồng tình nhìn Minh Phong: “Hóa ra người bị lạc đường như vậy nha, trách không được ta tới giờ cũng chưa thấy bộ tộc các người. Người yên tâm, người nhất định sẽ trở về được mà.” Với tâm linh non nớt của Liễu quả thực không thể tưởng tượng được nếu ly khai người thân cùng tộc nhân phải làm thế nào sống sót.

“Liều——”

Lúc nói chuyện, một tộc nhân của Liều đi tới. Âm thanh của nó rất già nua, tuy Minh Phong không thể nhận ra niên kỉ từ bề ngoài của chúng nó, nhưng có thể suy đoán từ các tình tiết nhỏ.

“Tộc trưởng gia gia.” Liều thật cao hứng chào hỏi với đối phương, tuy không có hành động khác nhưng từ vẻ mặt có thể nhìn ra, Liều rất tôn kính người này.

“Xin chào.” Minh Phong lễ phép gật đầu chào người vừa tới.

Tộc trưởng mỉm cười đánh giá Minh Phong từ đầu tới đuôi một lần, trong ánh mắt tang thương của năm tháng cùng trí tuệ tràn ngập hiền lành cùng từ ái.

“Xin chào, khách nhân. Ta đã nghe nói chuyện của ngươi, hoan nghênh ngươi tới bộ lạc chúng ta, cần hỗ trợ gì xin cứ nói.”

“Ta sẽ, cảm ơn ngài, tộc trưởng.” Minh Phong cảm kích khom thắt lưng, đối với vị tộc trưởng gia gia giống như trưởng giả tràn ngập hảo cảm cùng tôn kính.

“Không cần cảm tạ, ha ha, ta nhìn được ngươi là đứa nhỏ tốt.” Tộc trưởng vui cười nói.

Chỉ một lát sau, tất cả tộc nhân ngỗng đạt tộc đã vây thành một vòng, cùng châu đầu ghé tai, chỉ trở Minh Phong đang nói chuyện với tộc trưởng.

Chính là Minh Phong một chút cũng không lưu tâm, chỉ vui vẻ nói chuyện với tộc trưởng, nhưng Liều bên cạnh cậu lại bị mọi người xem là tâm điểm chú ý, chốc thì động tay, chốc lại động chân, có vẻ rất không tự tại. Thấy Minh Phong không có chút khó chịu nào, ánh mắt thật to của nó lóe sáng quang mang nhìn Minh Phong hệt như đang nhìn một người khổng lồ.

Minh Phong đương nhiên cũng không để ý tới ánh mắt đó, lúc trước bị nghiên cứu, cậu từng bị trần truồng để mọi người vây xem, hơn nữa nhóm tộc nhân ngỗng đạt tộc lại không hề có chút ác ý, chỉ là tò mò một chút mà thôi. Một giống loài chưa từng xuất hiện, bị vây xem là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, khu vực, Minh Phong tựa hồ không ý thức được mình đang bị vây xem, cậu đang mãi mê nói chuyện phiếm với vị tộc trưởng trưởng gia gia hòa ái dễ gần, nào có để ý phản ứng người khác nữa.

“Người trẻ tuổi, chúng ta tạm ngưng ở đây đi. Ngươi cũng biết lão già này cứ ngứa cổ như vậy, xương cốt sẽ không chịu nổi, ta nghĩ, cổ của ngươi cũng chịu không nổi đi.” Tộc trưởng hướng Minh Phong nháy mắt mấy cái.

“Được.” Minh Phong lúc này mới phát hiện bọn họ đã hàn huyên hồi lâu, chung quanh đứng đầy tộc nhân ngỗng đạt tộc tò mò với mình. Tiểu tử Liều đã đứng ngồi không yên.

Minh Phong sờ sờ đầu nó, biểu đạt ý tứ xin lỗi.

Lão tộc trưởng khề khừ hai tiếng thanh giọng, tiếp đó lớn tiếng nói với tộc nhân: “Vị này là khách nhân của ngỗng đạt tộc chúng ta, Minh Phong đến từ nhân tộc, trong khoảng thời gian này cậu ta sẽ ở lại chỗ chúng ta, hi vọng mọi người có thể hảo hảo ở chung.”

Tộc trưởng nói xong, Minh Phong hướng mọi người gật gật đầu.

Trong đám người nổ ra một trận âm thanh ong ong, xem ra tộc trưởng rất có uy tín, hay nên nói là ngỗng đạt tộc là một chủng tộc nhiệt tình hiếu khách. Tóm lại, không có ai đưa ra ý kiến phản đối quyết định này của tộc trưởng. Mọi người chỉ đang thảo luận về diện mạo của sinh vật nhân tộc kì quái.

Lại bị nói là thứ kì quái, Minh Phong thầm cười khổ, đã có chuẩn bị tâm lý trong suốt một thời gian dài bị xem là quái vật.

“Hi vọng ngươi không để ý, chúng nó hơi tò mò một chút. Ngươi biết đó, trước đó chưa từng có nhân loại xuất hiện ở đây.”

“Không sao.” Minh Phong lắc đầu, biểu thị mình không để ý, đây là chuyện rất bình thường, cậu đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nếu không có ai tò mò mới là chuyện kì quái. Vì thế, cậu thực thản nhiên đứng ở đó, tùy ý để mọi người trong tộc ngỗng đạt quan sát.

Sau đó, một chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh.

Một bé con chỉ cao khoảng 30cm lảo đảo từ trong đám người tiến ra, hướng thẳng tới chỗ Minh Phong. Tộc nhân ngõa đặt vây quanh cậu đều đồng loạt hút một ngụm khí, ngừng thở, mọi người trừng mắt nhìn bé con không biết từ đâu bỏ ra, nhưng không ai nghĩ tới việc ngăn cản nó.

Bé con kia đại khái chỉ cao bằng 1/3 Liễu, hẳn là tương đương với trẻ con ba tuổi đi. Minh Phong im lặng nghĩ.

Bé con kia ngay cả đi đường còn chưa vững, vướn đôi chân ngắn ngủn, vui tươi hớn hở chạy về phía Minh Phong. Đến gần liền ôm lấy bắp chân cậu—— mọi người xung quanh một lần nữa hít sâu một hơi—— bé con cũng bắt đầu thờ hồng học bấu lấy quần Minh Phong leo lên trên.

Minh Phong dở khóc dở cười, tiểu gia hỏa này không xem mình là gốc cây đi. Rất có thể. bởi vì cây cối ở nơi này bình thường cũng chỉ cao khoảng hai met.

Tuy chỉ là trẻ con, nhưng móng vuốt đã bắt đầu sắc bén, cái quần duy nhất của Minh Phong bị bấu thành một hàng lỗ nhỏ, thân bé xú kia treo trên người Minh Phong, nghỉ một lát, sau đó lại tiếp tục hỏn hển hỏn hỏn bò tiếp.

Minh Phong bất đắc dĩ cúi đầu nhìn gấu Koala xem mình thành cây bạch đàn, sau đó nhìn nhóm người lớn ở xung quanh xin giúp đỡ.

Ai ngờ vừa nhắc đầu, cư nhiên phát hiện đám người lớn kinh hãi khi nãy đang nén cười nhìn bộ dáng túng quẫn của mình.

Thật là—— cả đám đều thích xem náo nhiệt!

Minh Phong bắn ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía lão tộc trưởng, vị lão giả luôn nhìn cậu bằng ánh mắt hiền lành trí tuệ khi nãy hiện giờ lại bày ra vẻ mặt xem kịch vui, rõ ràng tỏ ý ta không quản, có phiền toái thì tự mình giải quyết đi.

Lại nhìn về phía tiểu Liễu, vật nhỏ này nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, chính là không nhìn Minh Phong, nhưng dư quang khóe mắt chưa hề rời khỏi người cậu. Miệng mím chặt, rõ ràng sợ mình nhện không được mà bật cười.

Minh Phong chán nản!

Bàn tay thon dài đuôi xuống, xách lấy thứ gì đó bọc bên ngoài vật nhỏ, ách, hẳn là một loại lá cây đi, nhưng xúc cảm thật mềm dẻo, tài liệu không tệ. Xách bé con lên trước mặt, cao cao ngang tầm mắt mình. Bên tai lại nghe tới một trận hút khí, Minh Phong thề, tất cả mọi người tuyệt đối đều ngừng thở. Trong lòng thầm cười xấu xa, đắc ý lướt nhìn xung quanh, cậu còn thấy một tộc nhân ngõa đặt kích động định xông lên, đáng tiếc bị tộc nhân xung quanh kéo lại.

Ánh mắt chuyển tới người tộc trưởng, thần sắc lão nhân không biến đổi chút nào, vẫn là biểu tình chờ xem kịch vui. Liễu thì làm biểu tình ta tin tưởng người làm Minh Phong thực bó tay——

bọn họ chỉ mới quen biết, cũng chưa nói chuyện được bao nhiêu câu, tin tưởng cái gì a.

Vật nhỏ đột nhiên bị xách lơ lửng giữa không trung nhưng không sợ hãi chút nào, còn cao hứng quơ quơ tay chân, cười khanh khách không ngừng. Minh Phong đầu hàng, bộ lạc này già trẻ lớn bé chỉ có một đức hạnh, cậu vòng một tay trước ngực, đặt bé vững vàng ngồi lên cánh tay mình. Cái mông nhỏ còn không ngừng nhích tới nhích lui, làm hại Minh Phong không thể không ôm lấy bé, để tránh vật nhỏ ngã nhào xuống.

Nhìn bé con cao cứng cùng biểu tình bất đắc dĩ của Minh Phong, nhóm tộc nhân ngõa đặt ở xung quanh đột nhiên đồng loạt bật cười, ban đầu chỉ là một hai người, sau đó tất cả đều cười ha ha, làm một lớn một nhỏ biểu tình khác nhau bị làm giật mình.

Minh Phong nghi hoặc nhìn về phía lão tộc trưởng, phát hiện ông cũng đang vui vẻ nhìn mình. Nghi hoặc cúi đầu nhìn bé con, phát hiện nó đang tròn mắt nhìn mình, tiếp đó cũng nhếch môi cười ngây ngô.

Im lặng hồi trời xanh, Minh Phong bắt đắ dĩ thừa nhận, cậu cùng chủng tộc ngõa đạt này chênh lệch quá lớn, đó là một khoảng cách lớn, nga, không, không phải khoảng cách lớn, sự khác biệt giữa bọn họ là một khoảng cách nghiêng trời lệch đất không thể vượt qua! Hoàn toàn không thể câu thông!

Cười to một trận, một tộc nhân đi ra khỏi đám người, Minh Phong tinh mắt phát hiện tộc nhân này chính là người thực kích động khi nãy, hẳn là một trong song thân của bé con trên tay mình.

“Tốt lắm, đưa bé con cho ta đi.” Tộc nhân ngõa đạt vươn tay, muốn ôm bé con vào lòng mình.

Nhưng bé con này lại không chịu buông, đôi móng vuốt bầu chặt lấy áo Minh Phong. Minh Phong trở mặt xem thường, để vật nhỏ này cào thêm vài cái chắc bộ quần áo cậu rách te tua.

Người tới có vẻ khá giệt mình: “Đứa nhỏ này trừ bỏ ta cùng bầu bạn, rất ít khi dính người như vậy ni.”

Ta nên xem đó là vinh hạnh của mình không? Không quen quá mức tiếp cận với người khác, Minh Phong thầm oán trong lòng, có chút mất tự nhiên bề cái mông mồm mồm béo tròn của bé con.

Tuy khác chủng tộc, bề ngoài hoàn toàn khác biệt, nhưng cảm xúc ôm tiểu gia hỏa này rất giống ôm Bội La.

Nghĩ đến Bội La, tâm tình Minh Phong lại trầm xuống. Đến lúc nào mới có thể trở về. Ở nơi sâu vạn dặm này, cậu căn bản nhìn không thấy hi vọng trở về.

“Minh Phong? Minh Phong——”

Bên tai truyền tới âm thanh của Liễu, Minh Phong mờ mịt cúi đầu.

Liễu lo lắng nhìn cậu, tuy không biết Minh Phong nghĩ gì, nhưng ngay lúc này, trên người cậu truyền tới cảm giác thực bị thương thực khó chịu.

Minh Phong nhu đưa bé con vào vòng tay ba ba nó, nhẹ nhàng xoa đầu bé.

“Không có chi, ôm đứa nhỏ này rất giống đứa nhỏ của ta.”

“Đứa nhỏ của người?” Liễu lấp bắp kinh hãi, lập tức giệt mình: “Người nhớ tới người nhà của mình sao?”

Minh Phong im lặng gật gật đầu, trong lòng cậu, Bội La tựa như đứa nhỏ của cậu vậy.

Tộc nhân ngõa đạt tiếp nhận đứa nhỏ từ tay Minh Phong, nghe thấy đoạn đối thoại này thì ngẩng đầu lên, đồng tình nói: “Hóa ra người bị tách biệt với người nhà a, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp người.”

“Ừ, chúng ta nhất định sẽ giúp người.” Liễu ở bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

“Cám ơn các người.” Minh Phong cảm thấy đôi mắt mình có chút chua xót, cảm kích nói. Cậu thực may mắn, sau khi rơi xuống nơi này có thể gặp được những sinh vật lương thiện, đáng yêu thế này. (Hai từ sinh vật này không có nghĩa xấu, chỉ là một loại xưng hô mà thôi.)

...

Mặt đất.

“Phong Hồ——” Lạc Âu lo lắng nhìn đứa nhỏ, từ lúc đứa nhỏ Minh Phong kia mất tích, Phong Hồ liền mất đi biểu tình, cả người hết như một cái xác không hồn. Hiện giờ lại đột nhiên nói muốn bế quan, làm Lạc Âu không khỏi không lo lắng. Phải biết, với tâm tình của Phong Hồ hiện giờ, tu luyện rất dễ xảy ra vấn đề a.

“Ta sẽ không xảy ra chuyện, ba ba.” Phong Hồ không chút biến sắc an ủi ba ba, y đương nhiên biết ba ba lo lắng chuyện gì. Chính là nếu không làm gì đó, trong đầu y sẽ không ngừng hiện ra hình ảnh Minh Phong rớt vào vực sâu, cứ ở không chờ đợi Minh Phong trở về, y nhất định sẽ phát điên mất.

Với thực lực của y bây giờ, nói muốn trả thù cho Minh Phong đúng là chuyện viễn vông. Vì thế chuyện duy nhất y có thể làm trước khi Minh Phong trở về y chỉ có thể tận lực tăng cao thực lực bản thân. Lớn như vậy, Phong Hồ chưa từng có khát vọng tăng thực lực như thế này. Loại khát vọng như in sâu vào máu huyết, chảy khắp toàn thân, ngày càng mãnh liệt hơn.

“Đoạn thời gian này, Bội La phải nhờ người cùng phụ thân chiếu cố.”

Lạc Âu thở dài nặng nề: “Được rồi, bất quá người phải cam đoan bản thân không gặp chuyện gì không may. Người nghĩ xem, Minh Phong trăm cay nghìn đắng trở về, nếu thấy người gặp chuyện nó sẽ khổ sở thế nào.”

Nghe tới tên Minh Phong, ánh mắt Phong Hồ tối sầm lại.

“Đúng vậy, ba ba, ta cam đoan mình sẽ không có việc gì.”

Nói xong, Phong Hồ xoay người bắt đầu thu thập đồ đạc, không để ý ba ba đang đứng bên cạnh.

“Tốt, nhớ kĩ chuyện người đã đáp ứng. Bội La người không cần lo lắng, ta và phụ thân người sẽ chiều cổ nó.”

Sau đó, Lạc Âu lại nhìn đứa con, đứa nhỏ này tuy không lộ ra cảm xúc gì, nhưng cục thịt từ người mình mà ra, hẳn có thể không hiểu sao? Sâu trong ánh mắt đứa nhỏ là bi thương cùng tuyệt vọng, nặng nề đến mức làm hấn kinh hãi. Trong lòng Lạc Âu cũng hiểu rõ, nếu không phải trong lòng còn ôm chút hi vọng bé nhỏ, Phong Hồ hiện giờ đã hồng mắt. Nếu, nếu Minh Phong không trở về, thì đứa con của hắn phỏng chừng cũng đi theo đi. Minh Phong à, người nhất định phải trở về à, đừng để chúng ta mất một lúc hai đứa con trai.

Xoay người rời đi, đến ngoài cửa, lúc nhìn thấy Phong Báo, ánh mắt Lạc Âu lặng lẽ đỏ ửng.

Phong Báo thở dài, ôm chặt bầu bạn, không nói gì.

Nhân tộc chính là như vậy, bọn họ đã trải qua rất nhiều tử vong, từng mất đi bằng hữu, thân nhân, tộc nhân, tất cả mọi người đã quen với việc mất đi, quen đối mặt với tử vong. Chính là, một khi mất đi bầu bạn, sẽ sống không nổi nữa. Không có ai tự sát, đó là việc chỉ có người nhu nhược mới làm, khi mất đi bầu bạn, cho dù không cố ý muốn chết, một đoạn thời gian sau vẫn lặng lẽ chết đi. Nguyên nhân cái chết cho đến bây giờ chỉ có một, chính là đau thương quá độ, mất đi dự vọng sống sót.

25. Chương 25: Cuộc Sống Dưới Lòng Đất

Hôm qua, sau khi bé con kia xem Minh Phong là cây bạch đàn, tộc nhân ngỗ đạt đối với Minh Phong không còn nữa điểm mới lạ, đương nhiên, ngẫu nhiên có vài ánh nhìn tò mò không thể tránh. Nhưng, với công lực của Minh Phong, ánh mắt xinh đẹp của cậu trực tiếp bỏ lơ.

Bé con kia gọi là Tu, ba ba của nó là Lâm, về phần phụ thân, Minh Phong chưa gặp qua. Sau khi trả lại bé con kia, Minh Phong bị tộc trưởng kêu đi thu xếp chỗ ở.

Chính là xoay cả sơn động, cũng không tìm được nơi để Minh Phong dung thân—— đáng người ngỗ đạt tộc thực thấp bé, lúc trưởng thành cũng chỉ cao khoảng một met, cái nắm lớn xinh đẹp kia quá dư dả cho bọn nó ở, nhưng nếu là một nam tử cao gầy cao gần hai met thì không thể ở được.

Cuối cùng, thật sự không có biện pháp, Minh Phong nói với lão tộc trưởng, không cần tìm chỗ ở ỉn, chỉ cần tìm một nơi có thể ngồi xếp bằng là được. Cậu có thể dùng thời gian nghỉ ngơi để tu luyện nội lực, tuy không biết làm thế nào để trở về, nhưng trước khi trở về tận lực nâng cao năng lực của mình là việc cần thiết.

Vì không thể tìm được nơi nghỉ ngơi cho Minh Phong, lão tộc trưởng đáng yêu cùng Liễu vẫn đi theo sau bọn họ cảm thấy thực có lỗi. Chính là, nhìn biểu tình Minh Phong không giống giả bộ, chủng tộc chân này liền phóng khoáng nghe theo cậu.

Tu luyện một buổi tối, Minh Phong thần thanh khí sảng mở mắt ra, thực vật nơi này thực sự rất thần kỳ. Theo thời gian trôi qua, ánh sáng phát ra càng lúc càng yếu, lúc đồng hồ của Minh Phong điểm 7 giờ tối, ánh sáng của đám thực vật cũng tắt. Mà tới buổi sáng, chúng nó lại chậm rãi sáng trở lại, đợi đến lúc 8 giờ sáng thì không khác biệt lúc cậu vào động hôm qua lắm. Nếu Minh Phong không phỏng đoán sai, ánh sáng này lúc giữa trưa, 12 giờ sẽ đạt tới mức sáng nhất. Vừa lúc để tộc ngỗ đạt tộc có thể ước tính thời gian.

Theo ánh sáng dần dần sáng ngời, sơn động im lặng một đêm cũng bắt đầu có âm thanh mọi người thức dậy.

Đối với Minh Phong ngồi xếp bằng trong một góc, ánh mắt chúng nó đều không thể tránh có chút tò mò. Chính là cũng không tùy tiện tiến tới quấy rầy cậu. Bất quá, có thể nhìn ra, chúng nó đối với Minh Phong chỉ tò mò mà thôi, hơn nữa sau khi Lâm ôn đưa con trở về cũng kể tình cảnh của Minh Phong với mọi người. Chúng tộc thiện lương này liền đồng tình với Minh Phong bị tách biệt với tộc nhân cùng người thân, ánh mắt nhìn về phía cậu hỗn loạn tò mò, hiền lành cùng đồng tình.

Phải biết Minh Phong tuy chỉ số thông minh rất cao, nhưng trong vài phương diện cũng rất ngây thơ. Cậu xem nhẹ tất cả ánh mắt nhìn mình, nói cách khác, ánh mắt hàm súc cùng lòng nhiệt tình chân thành của tộc nhân ngọa đạt đều bị Minh Phong xem nhẹ. May mắn chính là, chúng nó cũng không biết điểm này.

“Minh Phong, Minh Phong—— Liễu vừa gào to vừa chạy tới: “Chúng ta phải ra ngoài săn bắn.”

Biểu tình trên mặt Minh Phong rất ôn nhu, tiểu tử này có điểm giống Ngải Kỳ a.

“Săn bắn?”

“Đúng vậy, các người không cần săn bắn sao?”

“Đương nhiên có, ta có thể đi cùng không?”

Liễu kinh hỉ nhảy dựng lên: “Người cũng muốn đi sao? Tốt, yên tâm, ta sẽ bảo vệ người.” Nói xong liền vỗ vỗ bộ ngực nhỏ.

“VẬY Ạ TẠ.” Minh Phong chớp chớp mắt mấy cái, tuy không biết thực lực của nó, nhưng đối phương nói vậy vẫn làm Minh Phong cảm thấy thật cao hứng.

“Không cần khách khí.” Liễu ngượng ngùng cúi đầu.

Nói xong, Liễu cố sức nắm chặt ngón tay Minh Phong, kéo cậu tới một nhóm tộc nhân ngọa đạt đã tập hợp.

Càng đi tới gần, Minh Phong lại càng cảm thấy có một ánh mắt mang theo sát khí nhìn mình chằm chằm. Cơ thể cậu hơi cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng, nhìn nhóm ngọa đạt tộc phía trước.

Quả thật để cậu tìm được, một tộc nhân ngọa đạt không chút che dấu dùng ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn cậu—— chính xác là bàn tay nắm cùng một chỗ với Liễu.

Không thể nào, Minh Phong thật sự bó tay hỏi trời xanh. Cậu cái gì cũng chưa làm a, tiểu tử Liễu này cư nhiên cũng có tư chất trở thành hồng nhan gây họa? Thật đúng là nhìn không ra.

Tuy cảm thấy thực oan uổng, nhưng Minh Phong hiển nhiên sẽ không vì ánh mắt của người khác mà gạt tay Liễu. Vì thế, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm như muốn giết người của tộc nhân ngọa đạt kia, Minh Phong thoải mái đứng trong đội ngũ.

“Liễu, người mang theo đại gia hỏa này làm chi?”

Tộc nhân ngọa đạt trừng Minh Phong khi này mở miệng.

“Minh Phong muốn đi a.” Liễu trả lời thực thản nhiên, thực vô tội, nhưng hiển nhiên đối phương lại càng tức giận hơn.

“Kia lũ đại gia hỏa này không có bản lĩnh gì thì làm sao? Cậu ta là khách nhân, nếu xảy ra chuyện gì chúng ta không gánh vác nổi đâu.”

“Yên tâm, ta sẽ bảo hộ Minh Phong.” Liễu nói thực hợp tình hợp lý làm đối phương ghen nửa ngày cũng không phản bác được.

Minh Phong ở một bên xem diễn thật vui vẻ, sau đó cậu phát hiện không chỉ cậu, ngay cả nhóm chiến sĩ ngọa đạt khác cũng dùng thần tình hưng phấn nhìn hai người này, nga, hơn nữa tính cả Minh Phong thì đủ ba người—— vỗ kịch tình yêu tay ba. Điều này làm Minh Phong thực khinh bỉ—— thật là, ngay cả xem diễn cũng không che dấu một chút, biểu tình rõ ràng như vậy ai chẳng biết chúng nó đang nghĩ gì a. Ít nhất cũng phải giống cậu, có bản lĩnh mặt than, nhóm này thật không chuyên nghiệp gì cả.

“Khụ khụ, ta nghĩ chúng ta nên xuất phát. Nếu Minh Phong muốn đi thì cứ để cậu ta đi cùng đi. Chúng ta nhiều tộc nhân như vậy có thể để cậu ta gặp nguy hiểm sao?” Một người có vẻ là trung niên—— nghe âm thanh mà nhận ra, hi vọng nó không phải loại trẻ mà giọng già đi—— thanh thanh yết hầu, mở miệng nói.

Minh Phong lại càng thêm khinh bỉ—— về mặt xem kịch vui còn chưa chịu thu hồi, người nghĩ ta không biết các người tích cực mang ta đi như vậy không phải vì muốn xem diễn tiếp trong lúc săn bắn sao?

Ngõa đạt tộc không có vũ khí, vũ khí của chúng nó chính là móng vuốt sắc bén của mình. Minh Phong trên đường đi săn bắn hảo hảo quan sát móng vuốt của Liễu một phen—— lập tức ánh mắt của người nào đó thẳng cấp thành muốn chém cậu nghìn vạn nhất đao—— phát hiện móng vuốt chúng nó thật sắc bén, chỉ sợ ngay cả chủ thủ hợp kim trong túi không gian của Minh Phong cũng không thể so được, chúng nó làm thế nào tiến hóa được? Thiên nhiên thật sự thần kì!

Trước khi lên đường Minh Phong đã nói chúng nó cứ dùng tốc độ bình thường mà tiến tới.

“Vóc dáng ta lớn như vậy sao có thể chạy chậm, hơn nữa, trước đó không phải ta theo kịp Liễu chạy tới bộ lạc sao?” Lúc nói những lời này, Minh Phong nhận được ánh mắt ai oán của tiểu Liễu bằng hữu, cộng thêm liếc mắt xem thường của người nào đó nữa—— Minh Phong đã biết tiểu tử muốn dùng ánh mắt giết chết mình tên là Nha, nhưng nghĩ tới ánh mắt của nó, Minh Phong quyết định tiếp tục gọi nó là người nào đó.

Người khác không phát hiện, nhưng Không—— đội trưởng đội ngũ đi săn lần này—— lại phát hiện, người cao to Minh Phong này không đơn giản. Tốc độ nhanh cũng không ngạc nhiên, dù sao vóc dáng cao như vậy, chân dài như vậy, nhưng kì quái là với khổ người lớn như vậy nhưng cước bộ tự nhiên còn nhẹ nhàng hơn nhiều tộc nhân. Dưới chân cứ nhẹ nhàng, bộ dáng không phí bao nhiêu sức lực, cả người phiêu phiêu bay bổng tới trước, vút một cái đã tiến tới rất xa.

Sinh vật nơi này chiều cao rất hạn chế, tựa như trước đó đã nói, nó có quan hệ tới lực hấp dẫn gấp hai lần trên mặt đất.

Con mỗi nhóm Không muốn tìm là một sinh vật bò trên mặt đất giống thằn lằn, nhưng thân hình rõ ràng trắng kiện hơn, móng vuốt sắc bén hơn, cái đuôi cũng rất mạnh mẽ, trên phần đuôi còn có những chiếc gai nhọn lóe ra hàn quang sắc bén, há miệng đầy răng nanh, hơn nữa lớp da ngoài của nó rất cứng, đánh lên có xúc cảm hết như đánh lên nham thạch. Bất quá, độ cứng này đối với Minh Phong cùng ngõa đạt tộc cũng không khó giải quyết.

Nội lực của Minh Phong có thể xuyên qua lớp ngoài truyền vào trong cơ thể, cũng chính là cách nói ‘cách sơn đả ngư’, Không cùng nhóm Liễu thì càng đơn giản, khua loạn móng vuốt một cái, lớp da con thằn lằn kia đã chịu không nổi, rách toạc, chỉ chốc lát sau, nó chỉ còn sức trụ lên, cả người máu me đầm đìa, nhìn thấy vô cùng đáng thương.

Minh Phong nhún vai—— sớm biết vậy dùng nội lực trực tiếp đánh nát nội tạng nó, miễn cho nó chịu nổi khổ lắng trì, nghe nói lắng trì là một hình phạt cực kì tàn nhẫn ở thời cổ đại của địa cầu, sao ngõa đạt tộc thiện lương, phóng khoáng, lạc quan cũng biết phương pháp này? Nói tới nói lui chỉ có mình là thiện lương a.

“Các người bình thường luôn ăn cái này sao?” Minh Phong tò mò hỏi.

“Đương nhiên không phải, chúng ta ăn rất nhiều. Chính là loại vĩ thú này dễ săn nhất, hơn nữa có số lượng nhiều nhất. Vì thế thường xuyên ăn cái này.

Sau khi xem qua thân thủ linh hoạt lúc chiến đấu của Minh Phong, tất cả mọi người không còn lo lắng về vấn đề an toàn của cậu nữa. Nhóm ngõa đạt tộc nhìn qua có vẻ vây quanh lung tung bên người cậu nhưng có thể phòng thủ tốt tất cả phương hướng. Từ điểm này có thể nhìn ra, những người đi săn lần này đều có kinh nghiệm săn bắn rất phong phú.

“Chờ một chút——” Đột nhiên, Không nâng tay, ngăn hành động của mọi người: “Có trùng thú!”

Dưới dự dẫn dắt của Không, mọi người đồng loạt lui về sau khoảng mười thước.

“Trúng thú a!” Ánh mắt trên quả cầu nhỏ ở phần đỉnh râu của Liễu lờ lờ sáng, tựa hồ rất cao hứng.

Minh Phong có chút khó hiểu, vốn nhìn thái độ thận trọng của Không cùng tiến vang từ xa xa truyền tới, cậu nghĩ trùng thú là sinh vật lớn nguy hiểm.

Chính là xem vẻ mặt của Liễu cùng những tộc nhân ngỗ đạt khác, tựa hồ không phải như vậy.

Không biết có phải cảm giác được nghi hoặc của Minh Phong hay không, Không mở miệng nói: “Ha ha, vận khí của người không tồi a. Lần đầu tiên ra ngoài đã gặp được trùng thú.”

Trùng thú kia đã từ xa tiến tới rất gần, tiếp đó ngỗ đạt tộc phát ra những quang mang mỏng manh, Minh Phong miễn cưỡng có thể thấy được hình dáng của nó. Nhìn sơ qua, loại trùng thú này dài ít nhất cũng phải một trăm thước, cao chừng mười thước, cả người hệt như một con sâu khổng lồ, không có chân, cơ thể có từng khúc từng khúc, dựa vào cơ thể co rút mà di chuyển tới trước. Kỳ quái chính là, sinh vật dựa vào phương thức này để di chuyển tốc độ rất chậm, chính là tốc độ của trùng thú lại rất nhanh. Đầu của nó có hai hàng mười hai con mắt, lóe lam quang, chính là rất nhanh di chuyển tới nơi bọn họ đang đứng.

Minh Phong theo bản năng bày ra tư thế phòng ngự, không biết sinh vật này có phương thức công kích gì, cậu thấy thì nó cũng không cần dùng phương thức gì cả, chỉ cần dùng cơ thể khổng lồ đã đủ tạo thành lực phá hoại thật lớn, nếu lực phòng ngự của sinh vật này cũng rất mạnh thì chúng nó quả thật chính là cỗ máy chiến tranh khổng lồ.

“Không cần lo lắng.” Liễu nhìn thấy Minh Phong bày ra tư thế phòng ngự, liền kéo góc áo cậu: “Trùng thú bình thường rất ôn thuận, sẽ không chủ động thương tổn sinh vật khác, bình thường cũng chỉ ăn cỏ dại, cây cối, thảo nhưỡng cùng nham thạch linh tinh. Người xem ánh mắt nó, màu lam biểu thị chúng nó hiện tại rất bình thường, nhưng nếu mắt nó biến thành màu đỏ, chúng ta phải chạy thật nhanh, bởi vì chỉ có trùng thú tức giận, ánh mắt mới biến thành màu đỏ, lúc đó chúng nó không còn lí trí, sẽ phá hủy tất cả mọi thứ trước mắt. Bất quá, chúng nó luôn lắc lư đi lòng vòng, chính vì nơi này quá lớn nên muốn gặp chúng nó cũng không dễ, vì thế mới nói người vận khí tốt, lần đầu tiên ra ngoài đã gặp được.” Nói tới đây, Liễu lại bắt đầu hưng phấn.

Minh Phong gật đầu, cùng ngỗ đạt tộc chăm chú nhìn trùng thú khổng lồ lướt nhanh qua trước mắt.

“Trùng thú thông minh không?”

“Thông minh đi.” Liễu có chút không khẳng định: “Chúng nó không nói chuyện được, bất quá có thể thực lưu loát trao đổi với đồng tộc, đối với các sinh vật khác, cảm giác cũng rất nhạy bén. Giống như có thể hiểu được lời nói của chúng ta.” Nói xong, Liễu ngượng ngùng gãi đầu: “Ha ha, đây đều là ta nghe tộc nhân khác nói, kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên ta thấy trùng thú.”

“Trùng thú có rất nhiều sao?”

“Ân.” Liễu gật đầu khẳng định: “Rất nhiều rất nhiều, chúng nó bất đồng với chúng ta, chúng nó không có lãnh địa, nhưng trùng thú có thể sống ở bất cứ đâu, không giới hạn lãnh địa. Hơn nữa chúng nó rất đoàn kết, nghe nói từng có một chủng tộc cường đại mang lòng kiêng kỵ trùng thú, giết chết một tiểu trùng thú, kết quả rất nhiều rất nhiều trùng thú phủ kín cả đại địa, giống như nước chảy dâng mãnh xông tới bộ lạc của chủng tộc kia, cuối cùng chủng tộc đó cơ hồ bị diệt tộc. Nhưng mà, chỉ cần không chọc giận chúng nó, trùng thú thực ôn thuận.” Giống như sợ Minh Phong hiểu nhầm, Liễu vội vàng bổ thêm một câu, xem ra tiểu tử này rất có hảo cảm với sinh vật khổng lồ này.

Sau khi trùng thú bỏ đi, đám người tiếp tục săn bắn. Minh Phong thấy rất nhiều động vật bất đồng với trên mặt đất cùng địa cầu, cũng kiến thức được thực lực của bộ tộc ngỗ đạt tự xưng là chủng tộc cường đại nhất khu này. Quả thật rất mạnh, tuy vóc người nhỏ bé nhưng sức mạnh lại lớn tới khó tin, cơ thể cũng thực linh hoạt, hơn nữa móng vuốt sắc bén, sinh hoạt trong điều kiện trọng lực lớn gấp đôi bình thường, lại không thể sử dụng sức mạnh nguyên tố, thực lực như vậy không thể không nói là cường đại.

Minh Phong đối với động thực vật nơi này cũng có được nhận thức cơ bản, nhưng đối với đường về nhà, cậu vẫn không rõ lắm. Buổi tối, Minh Phong từ chối lời mời ăn tối của tộc trưởng, trở về góc của mình, ngồi xếp bằng.

Tuy thực vật nơi này thoát nhìn không quá khác biệt với trên mặt đất, nhưng Minh Phong không dám ăn, trong hoàn cảnh xa lạ, tùy tiện ăn thứ xa lạ gì đó chính là chuyện ngu xuẩn nhất.

Trong túi không gian có dịch dinh dưỡng, Minh Phong căn bản không cần lo lắng vấn đề ăn uống.

Toàn bộ tộc nhân ngỗng đạt đều đi ăn chung, chúng nó vẫn giữ phương thức phân phối thức ăn thời nguyên thủy. Toàn tộc đều cùng nhau dùng bữa.

Minh Phong một mình ngồi trong góc, tâm tình rối cuộc không thể bình tĩnh.

Trời mới biết cậu muốn trở về biết bao nhiêu, tuy tộc ngỗng đạt thực nhiệt tình, thực thiện lương, tuy tiểu tử Liễu cũng thực đáng yêu, chính là trái tim cậu vẫn tràn đầy khát vọng cùng nhớ nhung. Nhất là lúc nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của Phong Hồ cùng phần tử nguy hiểm Bội La, trong lòng chỉ có mình mình kia, trái tim cậu hết như bị một sợi xích sắt kéo căng, siết chặt đến mức cả lồng ngực cũng đau đớn. Chính là, cậu vẫn nhìn không được không ngừng nghĩ tới bọn họ.

Một ngày hai ngày, cậu còn có thể bảo trì lí trí, tận lực thả lỏng tâm tình của mình. Cậu tự nói với bản thân không thể gấp, gấp cũng không làm được gì. Chính là về sau thì sao, vạn nhất thật sự không thể tìm được đường trở về?

26. Chương 26: Chủng Tộc Đặc Biệt Bất Ngờ

Phong Hồ mở mắt, đôi mắt vốn thành khẩn nhiệt tình tản mát hơi thở lạnh như băng, khí thể vốn thô bạo hào phóng cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Ngày mới bắt đầu, giống như bất kì buổi tối nào từ khi bế quan, Phong Hồ không hề chớp mắt, y dùng thời gian buổi tối để tu luyện nội lực cùng đấu khí. Cảm thụ từng chút tình huống ở đan điền, Phong Hồ hài lòng cảm thấy đấu khí cùng nội lực lại có một ít tiến bộ, y đứng lên, ăn chút thịt để chuẩn bị tiến thành bước huấn luyện tiếp theo.

Vài ngày trước Lạc Âu có tới một lần, nói cho y biết Lý Tư đã trở lại, mang theo đầu Âu Lợi.

Về phần vì sao thực lực tộc nhân gia tăng lại bị quỷ hút máu phát hiện, chỉ có thể nói là sai sót ngẫu nhiên.

Lần trước lúc bọn họ đi săn vừa lúc bị một cao thủ quỷ hút máu cũng đang săn bên lãnh địa nhân tộc nhìn thấy, bởi vì đối phương không có thực lực đối phó với tất cả bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng rất cảnh giác, nên đối phương không động thủ, chỉ từ rất xa âm thầm bám theo. Tuy nó cách rất xa, nghe không rõ bọn họ nói gì, nhưng thực lực tiến bộ rõ ràng vẫn có thể cảm giác được.

Sau đó quỷ hút máu kia chạy về bộ lạc của mình, đem chuyện này nói cho tộc nhân. Vì thế, quỷ hút máu liền phái Âu Lợi tới giết hại cả nhà bọn họ. Trong bộ lạc có Lý Tư, nó không dám động thủ, vì thế chỉ có thể nghĩ biện pháp dụ cả nhà Phong Hồ rời khỏi bộ lạc.

Chính là không ngờ, mọi chuyện lại bị Minh Phong làm phát sinh biến cố, vì thế xảy ra những chuyện sau đó.

Đã biết hết thảy, cũng chỉ có thể xem chuyện này là một bài học. Nói muốn trả thù quả thực là chuyện không có khả năng, đã xảy ra chuyện, một cao thủ tuyệt thế trong tộc lại chết đi, tộc quỷ hút máu trong một đoạn thời gian dài hẳn sẽ không đến nhân tộc. Dù sao máu tươi của nhân loại đối với bọn họ chỉ là chất sinh dưỡng, không phải thực cần thiết. Tộc quỷ hút máu rất âm hiểm giả dối, biết rõ nhân loại đã đề cao cảnh giác còn chạy tới chịu chết là chuyện không thể.

Phong Hồ không hỏi quỷ hút máu theo dõi là ai, y không ngây ngốc hỏi là ai rồi chạy tới bên lãnh địa quỷ hút máu chịu chết. Nếu Minh Phong không chết, như vậy y nhất định phải hảo hảo sống sót chờ cầu trở về.

Ngồi dưới đất, Phong Hồ từng ngậm từng ngậm ăn mớ thịt khô bị Minh Phong chê là tảng đá, y nhớ Minh Phong ghét nhất là ăn loại thịt này, cậu nói chúng nó là sự khiêu chiến thật lớn cho răng nanh.

Mỗi ngày trôi qua, chỉ cần rảnh rỗi một chút thôi, y lại không ngừng hồi tưởng lại những lúc Minh Phong ở cùng mình—— lần đầu gặp mặt vô cùng kinh diễm cùng tìm đập thành thịch, lần thứ hai lại là kinh hi cùng vội vàng, lần ba thì gọi cảm... đến khi cậu rơi vào vực sâu thì tuyệt vọng cùng thống khổ. Mỗi lần nhớ tới, trái tim y lại co rút, đau đớn khôn cùng, chính là, mỗi khi rảnh, y lại nhìn không được mà nhớ tới Minh Phong—— Minh Phong biến mất bao nhiêu ngày, Phong Hồ lại tự ngược mình như vậy mà sống.

...

“Minh Phong——” Liễu từ xa xa chạy tới, vui vẻ gọi tên Minh Phong, phía sau nó, Nha tặng cho Minh Phong một ánh mắt sắc như dao.

Minh Phong bắt đầu nhìn bộ dáng vui vẻ vô tâm vô phách của Liễu, tiểu gia hỏa này sao còn trì độ hơn cả mình, Nha đã biểu hiện rõ ràng đến vậy, nó cư nhiên không phát hiện chút nào. Còn Nha nữa, người đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi sao không dám thổ lộ a. Hai tiểu tử này đúng là trời sinh một đôi.

“Chuyện gì?” Minh Phong rút xuống vực sâu đến giờ đã được nửa năm.

Đến giờ, Minh Phong cùng ngỗ đạt tộc đã rất quen thuộc. Tộc nhân cũng quen với cuộc sống cùng người cao to này.

Mỗi lần ngỗ đạt tộc có đội ngũ ra ngoài săn bắn, Minh Phong đều đi cùng, những người khác cũng hiểu cậu muốn tìm hiểu tình cảnh xung quanh, xem thử có biện pháp nào để tìm được đường về nhà hay không.

Đáng tiếc, mỗi lần đều là thất bại. Chấp nhất của Minh Phong thực sự làm mọi người vừa đau lòng lại đồng tình.

Thậm chí có nhiều lần đội ngũ săn bắn vì muốn dẫn Minh Phong đi xa hơn mà chọn đường vòng để tới điểm săn bắn, đôi khi còn đi tới những nơi nguy hiểm hoặc săn những sinh vật nguy hiểm. Chính là, vẫn không có cách nào. Thời gian cứ vậy trôi qua, không từ bỏ cũng chỉ còn Minh Phong cùng Liễu.

“Minh Phong, tộc trưởng gia gia nói muốn gặp người, đang chờ ở tế đàn.”

Tế đàn là một sơn động nhỏ, nghe nói là thánh địa của ngỗ đạt tộc, tuy tộc nhân ngỗ đạt không nói không được tiến vào, nhưng xuất phát từ lễ phép, Minh Phong vẫn chưa lần nào tự tiện tiến vào.

Cửa vào sơn động nhỏ nằm trên vách đá sơn động, xóc lóp dây leo che khuất bên ngoài là có thể thấy cửa vào.

Cửa vào rất cao, ít nhất có thể để Minh Phong không cần khom lưng vẫn có thể tiến vào.

Minh Phong đi vào, nhìn thấy lão tộc trưởng cười tủm tỉm nhìn mình.

Đối với ngỗ đạt tộc, Minh Phong thực cảm kích, thiện lương, thuần phác, thu lưu cậu lúc cậu khó khăn nhất. Luôn im lặng trợ giúp cậu, quan tâm cậu—— đương nhiên cậu đều nhận ra.

“Tộc trưởng, có chuyện gì sao?”

Lão tộc trưởng xoay người: “Minh Phong, người tới xem này.”

Minh Phong lúc này mới phát hiện sau lưng lão tộc trưởng là một tảng đá cao khoảng một met, nửa hình trứng, nhờ số thực vật tỏa sáng, cậu có thể nhìn thấy trên mặt đá tựa hồ có khắc chút đồ án.

Tiến tới trước, cẩn thận nhìn đồ án, Minh Phong kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Di? Đây là——”

“Người nhận ra đồ án trên đây sao?” Lão tộc trưởng kích động nhích tới gần hơn.

Cậu đương nhiên nhận ra, Minh Phong thấy rất kì quái vì vì sao ‘nó’ lại ở đây, trên tinh cầu không hề có chút quan hệ nào với địa cầu.

Con nữa, tất cả sinh vật trí tuệ cậu gặp qua đều nói ngôn ngữ Trung Quốc cùng đồ án xuất hiện trên tảng đá này có quan hệ gì?

“Đúng vậy.” Minh Phong khẳng định nói: “Nó là một loại thần thú trong truyền thuyết của gia hương ta. Tên của nó là con nghê!”

“Con nghê, giống như sư tử, đứng hàng thứ năm, ngày thường vui vẻ tính lạng không thích động, thích ngồi, lại thích hương khói và lửa, vì thế trong các chùa chiền cùng lư hương đều khắc hình nó. Tương truyền con nghê theo phật giáo ở Ấn Độ truyền vào Trung Quốc vào đời Hán, tới thời kì Nam Bắc triều, nó đã được sử dụng phổ biến trong nghệ thuật phật giáo, hình dáng của nó được các nghệ nhân nhân gian sáng tạo, khiến

cho nó lưu truyền được truyền thống khí khái của Trung Quốc, sau này đã được sửa thành ngũ long, ở nhiều nơi nó được bố trí ngồi xếp bằng hoặc tựa bên chân Bồ Tát. Những con sư tử đá hay đồng trang trí trong thời Minh thanh, hoặc là những sợi dây đeo hình rồng cũng là hình tượng con nghê, sau đó truyền thống đặt nó ở cửa lớn được phát tán rộng rãi ở Trung Quốc.” —ở ngân hà năm 4000, rất nhiều truyền thuyết thần thoại trên địa cầu đã dần dần biến mất, nếu không phải cậu có một trưởng lão gia gia có huyết thống Trung Quốc, cậu cũng không có cơ hội nhìn thấy hình vẽ con nghê, cũng không biết lai lịch của nó.

Lão tộc trưởng ngôa đạt tộc càng kích động hơi, ánh mắt to thật to toát ra thần sắc thoải mái.

“Thật tốt quá, Minh Phong, người có hi vọng về nhà!”

Minh Phong chấn động, lập tức nhìn lão tộc trưởng.

Lão tộc trưởng đi tới vỗ vỗ góc áo Minh Phong (lùn quá vỗ không tới bả vai): “Người không thấy kì quái sao, chúng ta cùng người không hề có chương ngại ngôn ngữ, rõ ràng là hai chủng tộc bất đồng lại sử dụng ngôn ngữ hoàn toàn giống nhau.”

Minh Phong chần chờ gật đầu, cậu đương nhiên cảm thấy kỳ quái, hiện giờ nhìn thấy hình vẽ con nghê càng cảm thấy kì hoặc hơn, nhưng, cậu vốn tưởng lão tộc trưởng hoàn toàn không biết gì, hiện giờ xem ra cũng không phải vậy.

“Này.” Lão tộc trưởng đưa tay chỉ chỉ đồ án trên tảng đá: “Ta cũng không chân chính gặp qua. Bất quá tổ tiên của ta chính vì được nó dạy dỗ mới có năng lực sinh tồn trên thế giới này. Vì thế, nó là thần thú của ngôa đạt tộc chúng ta.”

Minh Phong gật gật đầu, này không kì quái, con nghê trong truyền thuyết là một trong chín người con trai của thần long, làm ngôa đạt tộc có năng lực sống sót chỉ là một chuyện thật đơn giản.

“Vị đại nhân này cũng không yêu cầu tổ tiên chúng ta hồi báo, chính là nói chúng ta biết, nếu có một ngày có nhân loại có thể gọi ra tên của nó thì nói cho người đó biết trạm kiểm soát tiếp theo.” Lão tộc trưởng tràn ngập cảm kích nói.

Minh Phong nhăn mi, hồ nghi nhìn tảng đá kia, sao đoạn nói chuyện này nghe quen tai vậy. Năm đó Bội La ép buộc cậu xem tiểu thuyết thường xuyên có màn này, chỉ mong chuyện con nghê muốn nói không phải cậu cứu cha nó hay nhiệm vụ diệt thế gì đó! Cậu ngay cả nhà cùng bộ lạc của mình còn không về được, nào có tinh lực đi làm việc.

“Mà người, Minh Phong, người là nhân loại đầu tiên tiến vào bộ lạc chúng ta, hơn nữa người còn gọi được tên đại nhân. Xem ra đại nhân thật sự là thần cơ diệu toán a.” Gương mặt lão tộc trưởng tràn đầy biểu tình sùng bái.

“Các người đã sớm biết ta là nhân loại?”

Lúc đầu biểu tình của lão tộc trưởng nhìn mình rõ ràng rất xa lạ.

“Không, đại nhân không nói bộ dáng nhân loại cho chúng ta biết, ta nghe người tự giới thiệu xong mới biết hóa ra nhân loại là bộ dáng này.” Lão tộc trưởng bĩu môi, hiển nhiên cảm thấy diện mạo nhân loại thật khó tưởng tượng.

Minh Phong chán nản. Mấy ngày nay vì diện mạo bên ngoài mà cậu luôn bị kì thị, tộc nhân ngôa đạt hờ ra liền dùng biểu tình ‘bộ dáng xấu không phải lỗi của người, chúng ta không trách người’ mà nhìn cậu, làm cậu buồn bực muốn chết. Cậu hoài nghi nếu mình còn ngây ngốc ở đây, có thể nào chính cậu cũng cho rằng bộ dáng mình rất kì quái.

“Bất quá chuyện đại nhân cùng nhân loại không phải tất cả mọi người trong tộc đều biết, chỉ có tộc trưởng tộc ngôa đạt mới có quyền này. Vì thế, trong tộc, trừ bỏ ta không ai biết chuyện này.”

Lão tộc trưởng giải thích tiếp.

“Vì thế, người phải biết rằng.” Ngôn ngữ lão tộc trưởng trở nên trịnh trọng, ánh mắt tràn đầy từ ái, tựa như lúc hắn nhìn đám tiểu bối trong tộc: “Tất cả chúng ta thích người không phải vì người là nhân loại trong

truyền thuyết kia, chúng ta thích cũng không phải là nhân loại gọi là Minh Phong, mà chính là Minh Phong mà thôi.”

Minh Phong há miệng thở dốc không nói gì, chỉ gật gật đầu. Cậu đương nhiên biết, mặc dù có vài phương diện khá trì độn, nhưng cảm giác đối với thái độ ác cảm của cậu lại rất nhạy bén, nếu tộc nhân ngỗ đạt không phải dùng tâm tình chân thành kết giao với cậu, mà mang mục đích khác, không thể nào cậu lại không cảm giác được.

“Vì sao chọn lúc này nói cho ta biết?” Minh Phong nghi hoặc hỏi, cậu từ lúc đầu đã nói mình là nhân loại nha.

“Thứ nhất ta phải xác nhận tính tình người, thân là tộc trưởng tộc ngỗ đạt, ta tuyệt đối không cho phép một nhân loại tà ác tới gặp đại nhân. Bất quá, rất nhanh ta liền biết người tuyệt đối là đứa nhỏ tốt. Chính là thời điểm đó ta lại không dám tùy tiện nói cho người biết chuyện này, bởi vì những chuyện người sắp phải làm rất nguy hiểm. Nhưng, nửa năm nay ta nhìn thấy người trước mặt mọi người luôn vui vẻ trò chuyện làm việc, nhưng lúc ở một mình, ánh mắt người sẽ trở nên trống rỗng, bi thương. Mấy ngày nay, ánh mắt của người càng lúc càng bi thương hơn, càng tuyệt vọng hơn, vì thế, sau một thời gian dài suy nghĩ, ta quyết định nói cho người biết chuyện này.”

“Vậy, trạm kiểm soát kế tiếp là gì?” Tim Minh Phong đập nhanh hơn, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

“Là trùng thú! Là một nơi bí mật được trùng thú bảo hộ.”

Ánh mắt lão tộc trưởng mang theo quang mang thương hại: “Ở nơi này của chúng ta, nếu thật sự nói tới sinh vật cường đại nhất, trùng thú tuyệt đối có thể nói là xứng đáng nhất. Tuy chúng nó không sống quần cư như chủng tộc chúng ta, nhưng số lượng chúng nó rất lớn, là chủng tộc có số lượng đông nhất ở đây. Hơn nữa thực lực rất cường đại, phòng ngự mạnh, không ai có thể chiến thắng trùng thú. Chúng nó có thể sinh tồn trong bất cứ hoàn cảnh nào, có thể tiêu hóa bất kì loại thức ăn nào, năng lực sinh tồn cũng cường đại nhất. Chúng nó rất đoàn kết, từng có một chủng tộc vì sát hại một tiểu trùng thú mà suýt chút nữa diệt tộc. Hơn nữa mặc dù chúng nó có trí tuệ nhưng lại cự tuyệt bất cứ chủng tộc nào tiến hành trao đổi. Muốn có được thứ mà trùng thú bảo hộ có thể nói là không có khả năng. Một khi chọc giận trùng thú, chỉ có diệt vong. Ta không lo người liên lụy bộ lạc chúng ta, người, đứa nhỏ này thà rằng một mình đối mặt với tử vong cũng không muốn mang tai nạn đến cho ngỗ đạt tộc, nhưng ta lại sợ người làm ra chuyện chọc giận trùng thú, dẫn tới cái chết. Quan trọng nhất, bí mật trùng thú bảo vệ là nơi ẩn thân của đại nhân, chứ không phải biện pháp để người về nhà, chúng ta chỉ biết đại nhân phi thường cường đại, cũng không thể khẳng định có thể giúp người trở về gia hương hay không.”

Minh Phong nghe tới bí mật trùng thú đang bảo vệ thì trái tim lập tức nhảy dựng lên, nhưng đau đó dần dần bình tĩnh lại, mặc kệ gian nan cỡ nào, so với không có chút đầu mối nào vẫn tốt hơn rất nhiều, không phải sao?

Cậu tin tưởng, nếu là con nghe trong truyền thuyết nhất định có biện pháp đưa cậu trở về, chính là không biết phải trả cái giá thể nào. Minh Phong cảm thấy mình đã hoàn toàn tiến vào một màn thường thấy trong tiểu thuyết, cậu quyết tâm, nếu con nghe bảo cậu làm chuyện tổn hại thân nhân, cậu thà không quay về hoặc đánh mất tánh mạng cũng sẽ không đáp ứng!

“Cám ơn người, tộc trưởng, còn có các tộc nhân ngỗ đạt, ta thật sự cảm kích các người.” Nghĩ tới những chuyện trải qua nửa năm nay, trong lòng Minh Phong thật sự cảm thấy may mắn cùng cảm kích.

“Ha ha, không cần khách khí, đứa nhỏ, chúng ta là bằng hữu, như thế thì không cần nói những lời này.”

Lão tộc trưởng thực hào sảng nói, sau đó chớp chớp mắt: “Bất quá, nếu có thể xin hồi báo ta một chút, giúp ta tác hợp Liễu cùng Nha đi.”

Minh Phong nghi hoặc chớp chớp mắt.

“Ta chưa nói cho người sao? Tiểu tử Nha kia là tôn tử của ta, đứa cháu ngốc kia quả thực tức chết ta, một chút phong phạm của ta năm đó cũng không có, nhớ tới năm ta——” Lão tộc trưởng đang định kể thiên tình sử của mình năm đó, nhìn thấy ánh mắt hứng thú của Minh Phong thì đột nhiên cảm thấy đề tài này ‘không dành cho nhi đồng’, vì thế ho nhẹ hai tiếng, chuyển đề tài: “Tóm lại, Nha liền nhờ người.”

Ánh mắt Minh Phong tràn ngập ý cười, khóe miệng khó khăn co rút, vì mặt mũi lão tộc trưởng nên cố nén ý cười đã bật tới khóe miệng nuốt trở vào.

“Ân, ta hiểu. Chuyện này cứ để ta lo cho.”

Minh Phong vui vẻ cam đoan, nửa năm nay cậu cũng nhìn ra, tiểu gia khỏa Liễu này cũng không phải không có chút cảm giác nào, chỉ là nó thật sự quá trì độn, ngay cả chính bản thân mình cũng không phát hiện điểm này.

27. Chương 27: Giải Quyết Liễu Cùng Nha!

Lúc đi ra tế đàn, Minh Phong liền thấy Liễu đang đứng ở cửa động chờ mình. Một trận âm áp lúi lèn trong lòng, cậu đi qua xoa xoa cái đầu nhỏ, trên đầu ngỗng đạt tộc, trừ bỏ hai cái đầu nhỏ thì cũng không có tóc, sờ lên trơn trơn rất thoải mái, vì thế Minh Phong thực thích sờ đầu Liễu. Đương nhiên, ánh mắt đổ kỵ, phần hận của Nha cũng làm cảm giác sung sướng của cậu tăng lên không ít.

Liễu bị sờ cũng thật thoải mái nên theo thói quen cọ cọ lòng bàn tay Minh Phong, không hề phát hiện ánh mắt phát hỏa của Nha ở bên cạnh.

Kỳ thật nó cũng thực buồn rầu, bởi vì Nha vẫn luôn thực hung hăng với Minh Phong. Phải biết Minh Phong cùng nha chính là bằng hữu tốt nhất của nó a, nó thực hi vọng bọn họ có thể trở thành bằng hữu. Chính là Nha bình thường luôn ngoan ngoãn phục tùng nó, lần này cứ nhiên không chịu nghe, lần nào nhìn thấy Minh Phong cũng bốc hỏa. Hơn nữa nó không hỗ trợ khuyên giải thì thôi, càng khuyên giải, Nha lại càng phần nộ. Chính là vì sao Nha lại không chịu thích Minh Phong, Minh Phong vừa lợi hại lại ôn nhu, tuy lớn lên rất kì quái, chính là một bằng hữu tốt a. (Liễu đối với Minh Phong chỉ là tình bạn thuần khiết, mọi người đừng hiểu sai nga!)

Minh Phong quyết định, phải mau chóng ghép Liễu cùng Nha thành đôi, sau đó cậu liền rời khỏi tộc ngỗng đạt.

Làm thế nào mới có được nơi ở con nghê từ trùng thú, cậu không có chút ý tưởng nào, nhưng nghĩ cũng biết, muốn lấy bí mật người ta đã giữ gìn ngàn vạn năm là chuyện khó khăn cỡ nào, phỏng chừng không xung đột là chuyện không có khả năng. Vì thế, để không liên lụy tới tộc ngỗng đạt, Minh Phong đành phải chọn lựa rời đi.

Đương nhiên, ý tưởng này cậu chỉ đặt trong lòng, không nói cho bất cứ ai khác. Lão tộc trưởng hẳn đã nhìn ra, hoặc nên nói là đoán được.

Hôm sau, Minh Phong đưa Liễu tới nơi mình cư trú—— cậu không có phòng ở, bởi vì cái nắm lớn nhất cũng không vừa chỗ cho cậu, vì thế cậu ở ngay trong một góc sơn động. Từ khi cậu bắt đầu ở đó, tộc nhân ngỗng đạt không hện mà cùng lãng trắng góc đó, tuy không có bất cứ vật gì che đậy, nhưng chúng nó vẫn làm vậy để tỏ thái độ tôn trọng cậu.

“Liễu, ngươi muốn biết bầu bạn của ta là dạng gì không?”

Đôi mắt to của Liễu sáng ngời, cái đầu nhỏ liều mạng gật đầu.

“Lần đầu tiên gặp mặt, chúng ta vẫn chưa quen biết, bất quá y nói lần đầu tiên thấy liền thích ta.” Nhắc tới Phong Hồ, ánh mắt Minh Phong toát ra chút nhu tình. Nam nhân kia a!

“Sau đó, lần thứ hai chúng ta chính thức gặp mặt, y liền đánh ngất ta mang về nhà.”

Minh Phong buồn cười nhìn cái miệng Liễu biến thành hình chữ O.

“Y, y đánh ngất ngươi?” Bầu bạn Minh Phong rốt cuộc là ai a, thật thô bạo!

“Ân, bởi vì sau lần đầu tiên gặp mặt, cứ thấy y là ta bỏ chạy, y sợ ta lại chạy mất nên vừa gặp liền đánh ngất ta.” Minh Phong sờ sờ cổ, nhớ tới cảm giác đau đớn lúc tỉnh lại.

Thật là rất đau!

Ánh mắt Liễu lấp lánh như vì sao, đột nhiên cảm thấy bộ dáng bầu bạn Minh Phong rất mạnh rất lớn, cư nhiên dám đánh ngất Minh Phong? ! Thật sùng bái!

“Sau khi ta tỉnh lại, y liền hỏi ta có muốn gia nhập bộ lạc của y không. Quên nói, bầu bạn của ta là thiếu tộc trưởng bộ lạc.”

Liễu hưng phấn gật đầu, không biết vì cái gì, nghe Minh Phong nói việc này tâm tình của nó đột nhiên càng lúc càng kích động.

“Lúc ấy ta chỉ có một mình, thân thân còn sống duy nhất cũng không ở bên người, ta cảm thấy cuộc sống đơn độc một mình cũng rất nguy hiểm, liền đồng ý.”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Sau đó, y trực tiếp hỏi ta có muốn làm bầu bạn của y không.”

“Người đồng ý?”

“Sao có thể.” Bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy kinh ngạc, Minh Phong không khỏi cảm thán, mình khi đó vẫn tỉnh tỉnh mê mê với tình yêu, đột nhiên bị người ta cầu yêu, trong lòng thật sự có chút bối rối: “Lúc ấy ta đối với tình yêu này nọ không hiểu gì cả, y hỏi như vậy làm ta choáng váng, kết quả tên kia thừa dịp ta sưng sốt liền ôm ta hôn tới.”

Nói tới đây, cơ thể Liễu cứng đờ, sao đột nhiên chuyển qua chuyện hạn chế độ tuổi nga. Thật xấu hổ a, chính là rất muốn biết chuyện của Minh Phong cùng bầu bạn sau đó, làm sao bây giờ, có nên nghe tiếp không a?

Ánh mắt Minh Phong hiện lên ý cười, bộ dáng khó xử của Liễu thật đáng yêu, hơn nữa, tính bất quá của tộc nhân ngỗ đạt đã trở thành bản năng, tựa hồ chỉ cần là bất quá thì chúng nó không thể buông tha. Thật là, chủng tộc này sao lại có đặc tính đáng yêu như vậy a. Để cậu được xem không ít trò hay.

“Trước đó ta chưa từng bị ai hôn, nhưng thật sự rất thoải mái, nên tuy trong lòng muốn phản kháng, nhưng vì quá thư thái nên cơ thể không thể động đậy, kết quả y kiên thừa dịp này bắt đầu cởi quần áo ta.” Trán Liễu bắt đầu đổ mồ hôi, sắc mặt Minh Phong không đỏ chút xíu nào, mặt không biến sắc tiếp tục nói: “Chính là sau đó, phụ thân của y trở lại, ta lúc ấy quả thực xấu hổ chết đi được, thật sự muốn đánh chết y.” Nhất là Lạc Âu còn đứng bên cạnh dùng ánh mắt xem kịch vui chọc cậu.

Nội dung vở kịch nhanh chóng lắng xuống, làm Liễu từ bỏ ý tưởng nên nghe hay không nghe, lại bắt đầu chuyên tâm nghe chuyện xưa, nghe đến mức cảm xúc dâng trào.

“Sau đó, ta phải bế quan, ba ba y nói người trong bộ tộc lúc trưởng thành đều phải một mình bế quan, phải mất một năm, chính là bằng hai lần thời gian ta ở bộ lạc các người đi.” Ngỗ đạt tộc không có khái niệm năm tháng, vì thế Minh Phong tìm một cách nói Liễu có thể hiểu được.

Liễu hít một hơi: “Phải ở một mình, vậy các người không phải rất lâu không được thấy mặt sao?”

“Đúng vậy, chính là không bế quan không được. Thời điểm đó y thật uể oải, nhưng ta cảm thấy thực nhẹ nhàng.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì lúc ấy ta thực bối rối a, ta trước đó luôn một thân một mình, chưa từng có ai biểu hiện yêu thương kịch liệt với ta như vậy, ta có chút không biết làm sao. Hơn nữa, thời điểm đó ta cũng chưa chuẩn bị tâm lý tiếp nhận tình cảm kia, vì thế lúc biết chúng ta phải tách rời ngược lại lại thở phào một hơi.”

“Vậy lúc người bế quan có nhớ tới y không?”

“Không có, cơ hồ không có, đoạn thời gian đó thực lực của tăng rất nhanh, người cũng biết thực lực rất quan trọng đi. Ta lúc ấy đều đặt hết tâm tư lên việc tu luyện. Một năm sau, lúc bộ lạc cho người tới hỏi ta muốn chấm dứt bế quan hay không, ta đã nói ta còn muốn tu luyện thêm một đoạn thời gian.”

Nghe đến đó, Liễu có chút thất vọng, nó còn tưởng kế tiếp hai người sẽ được gặp mặt.

“Bất quá, y tìm tới cửa, lúc thấy mặt y ta liền nhớ tới những chuyện diễn ra trước kì bế quan, kết quả liền công kích y.”

Liễu hoảng sợ, ở chung một thời gian dài nó biết được thực lực của Minh Phong. Nhân loại kia không bị Minh Phong hành thực thăm đi.

Nhìn biểu tình của Liễu đã biết nó đang nghĩ gì, Minh Phong vươn tay chọt trán nó một cái.

“Lúc đó ta yếu hơn hiện tại nhiều lắm, hơn nữa y lợi hại hơn ta.” Đúng vậy, cho dù trải qua nửa năm tu luyện khắc khổ, Minh Phong tin tưởng Phong Hồ vẫn lợi hại hơn mình, bởi vì người nọ so với mình nhất định còn chịu khổ hơn. Dù sao—— lúc trước y trợ mắt nhìn mình bị đánh rơi vào vực sâu a, y khẳng định thực tự trách, nói không chừng còn đang tự tra tấn bản thân, nghĩ đến đây Minh Phong không khỏi có chút đau lòng.

Tâm tình của Liễu lúc này đều tập trung hết vào câu chuyện của Minh Phong cùng bầu bạn, căn bản không chú ý tới biến hóa cảm xúc của cậu, thấy Minh Phong ngừng lại, nó vội vàng thúc giục: “Sau đó, sau đó thì sao?”

“Sau đó y đương nhiên thực nhẹ nhàng né tránh công kích của ta. Sau đó liền nói y rất nhớ ta a, lúc ấy ta liền cảm thấy chưa từng có ai yêu ta như vậy, ta rất cảm động, tâm tình cũng thực phức tạp, kì thật ta đến bây giờ cũng không rõ mình bắt đầu yêu y từ lúc nào.” Từ lần đầu tiên nhìn thấy y, hai sau khi y yêu cầu mình làm bạn hữu, hay là...

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta nghĩ mình có thể cùng y thử xem, thế là chúng ta ở cùng nhau từ đó.”

Chuyện xưa chấm dứt.

“Tốt lắm, giờ nói chuyện của người đi.”

“Ta? Ta có chuyện gì a?”

Liễu há to miệng, bộ dáng ngây ngốc.

“Đương nhiên là chuyện tình yêu của người a.”

Liễu kinh hãi: “Ta nào có chuyện tình yêu gì a? ! Người rõ ràng biết ta một mình mà.”

Minh Phong so với nó còn kinh ngạc hơn: “A? Chẳng lẽ người một chút cũng không cảm nhận được Nha thích người sao?”

“A? A a a? ! ! ! Nha thích ta? !” Sao có thể? !

“Biểu tình của người là sao?” Minh Phong chỉ ngón tay vào Liễu: “Không thể nào, người thật sự không phát hiện chút nào a. Ta thực bội phục người, Nha biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, người cư nhiên không biết chút gì? !” Nói xong, Minh Phong lộ ra biểu tình bội phục: “Ta thực phục người a.”

Liễu hiển nhiên bị rung động, một hồi lâu vẫn chưa phản ứng gì, ngây ngốc, Minh Phong vừa nhìn vừa cười trộm.

“Vậy còn người?”

“Ta, ta cái gì?” Liễu mở mắt nhìn Minh Phong.

“Người có thích Nha không a?” Minh Phong xấu xa hỏi.

Liễu giống như lập tức tỉnh táo lại, xấu hổ: “Ta, ta cũng không biết.” Nói xong, đột nhiên ập a ập ứng hỏi Minh Phong: “Nha, hẳn thực sự thích ta sao?”

Minh Phong mỉm cười—— nhìn bộ dạng của tiểu tử này đã biết đã khẳng định, chỉ là chính bản thân vẫn chưa phát hiện mà thôi.

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều phát hiện. Phỏng chừng trong bộ lạc hiện giờ không biết Nha thích người, trừ bỏ người cũng chỉ có đám tiểu hài tử không hiểu chuyện.”

“Cái gì a.” Liễu không phục dấu mỏ, nói cứ như nó thật sự trì độn ấy, tuy nó trì độn một chút, nhưng không thể so nó với tiểu hài tử không hiểu chuyện a.

“Người có thể thử làm giống ta a.” Sau mông Minh Phong xuất hiện cái đuôi đỉnh tam giác, lắc a lắc.

“Giống, giống người?”

“Đúng vậy, dùng cơ thể thử xem, xem có hợp hay không, vị kia nhà ta lần đầu tiên hôn ta, ta liền cảm thấy thực thoải mái nga. Hơn nữa, làm chuyện kia cũng thực thoải mái.” Minh Phong hừ hống dụ dỗ tiểu hài tử hồn nhiên.

Liễu gian nan nuốt nước miếng: “Phải, phải không?”

“Đương nhiên, ta nói với người này, chờ hôm nay Nha trở về, người gọi nó vào phòng người. Sau đó trực tiếp hỏi nó có thích người hay không, nó vừa thổ lộ với người xong thì người cứ trực tiếp sắp tới hôn nó, chuyện sau đó cứ giao cho Nha là được rồi.”

Nghe xong lời này, Liễu thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng. Tuy miễn cưỡng không chế bản thân, nhưng lại càng mất tự nhiên hơn, cái mông nhích qua bên này, nhích qua bên kia, giống như kiến bò trên chảo nóng, ngồi không yên.

Minh Phong ở trong lòng đã sớm cười ngất, chính là trên mặt không lộ chút biểu tình nào, bất động thanh sắc nói với Liễu: “Ta cùng bầu bạn thực ân ái, những người khác đều thực hâm mộ chúng ta. Cho nên người nghe ta là quá chuẩn. Bất quá, chính là còn một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Liễu vô thức ưỡn thẳng thắt lưng, nửa người trên cũng hơi nghiêng về phía Minh Phong.

“Vấn đề chính là—— người có thích Nha không a?”

“Ôi chào?” Lại bị vấn đề của Minh Phong làm kinh hoảng, Liễu lại bày ra trạng thái ngây dại.

Minh Phong vươn ngón tay chọt chọt tiểu tử đang hóa đá, bất động, lại chọt chọt, rốt cuộc có phản ứng. Thu hồi ngón tay, ánh mắt có chút tiếc nuối.

“Điểm này là mấu chốt a, phải biết tình yêu nếu chỉ đơn phương sẽ không có hạnh phúc, chỉ có lưỡng tình tương duyệt mới được a.”

Liễu cúi đầu, xoắn xoắn móng vuốt.

“Ta, ta cũng không biết.”

Minh Phong thở dài, nếu không biết vì cái gì lúc ta nói Nha thích người, người lại bày ra biểu tình vui sướng từ tận nội tâm thế kia? Nếu không thích, vì sao lúc ta đưa ra đề nghị đêm nay ở cùng với Nha, phản ứng đầu tiên của người không phải cự tuyệt mà là ngượng ngùng chứ? Tiểu tử ngốc, rõ ràng cũng thích người ta, sao lại trì độn tới mức độ này?

“Nhắm mắt lại, hảo hảo nhắm lại, nếu nó hôn người, người có cảm thấy ghê tởm không?”

Liễu nghe lời nhắm mắt lại, tưởng tượng ra hình ảnh như lời Minh Phong, tuy thẹn thùng đến mức muốn chạy trốn, chính là trong lòng lại có cảm giác khó hiểu làm nó miễn cưỡng nén lại.

“Không, sẽ không.”

“Nếu nó tiến thêm một bước, sờ người thì sao?”

Cơ thể Liễu khẽ run bắn lên một chút.

“——Không, sẽ không.”

Minh Phong đưa tay sờ sờ đầu nó, biết làm vậy có chút miễn cưỡng, chính là cậu không còn thời gian lãng nhăng với chúng nó, cậu muốn trở về, muốn đến diên cuồng. Không muốn lãng phí bất cứ giây phút nào nữa. Hơn nữa, đây cũng là kinh nghiệm của Minh Phong, trái tim sẽ có lúc mê mang, trì độn, nhưng cơ thể sẽ không. Vì thế, lúc trước cậu mới dễ dàng để Phong Hồ ăn đậu hủ của mình như vậy.

“Cái này biểu thị——”

“Biểu thị cái gì?”

“Người thích nó.”

“Ta? Ta thích Nha sao?” Liễu kinh ngạc há to miệng, ánh mắt có chút mê mang.

“Đúng vậy, nếu người chỉ xem Nha là bằng hữu thì không thể chấp nhận nó hôn môi cùng âu yếm người. Người rất hồn nhiên, vì thế chưa từng nghĩ tới phương diện này, nhưng trái tim người đã sớm đặt trên người Nha. Người có thể tưởng tượng Nha ở cùng người khác không?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Liễu nhú lại, che ngực mình: “Không thể, tim rất đau.”

“Kia không phải đúng rồi sao.”

“Ta thích nó, ta thích Nha. Đúng vậy, ta thích Nha!” Liễu thấp giọng thì thào vài câu, sau đó lập tức nhảy bật lên, cao hứng nói: “Ta thích Nha, chờ nó sẵn bản về ta nhất định phải nói cho nó biết.”

“Không được!” Minh Phong quả quyết phủ định ý tưởng của Liễu, nói đùa, bị tiểu tử kia xem thường một thời gian dài như vậy, sao có thể để nó tiện nghi.

Còn tiểu tử Liễu này nữa, không phải mới này còn rất xấu hổ sao, sao đột nhiên phóng khoáng như vậy.

“Vì cái gì?” Liễu vô tội nhìn Minh Phong.

“Ta nói cho người a, hai người ở cùng một chỗ, ai thông báo trước thì có hại nga.”

“Kia có quan hệ gì, người kia là Nha a.” Liễu thực hồn nhiên nói.

Minh Phong cứng đờ: “Ách, tuy đúng là vậy, bắt quá——”

Không đợi cậu nói xong, Liễu đã vỗ vỗ góc áo cậu (nguyên văn vì vóc dáng quá cao).

“Ta biết người lo lắng cho ta, bắt quá qua tin tưởng Nha, nó nhất định sẽ đối xử tốt với ta. Ta muốn nói chuyện này cho tộc trưởng gia gia.”

Nói xong, Liễu liền xoay người bỏ chạy.

Chạy đi thật xa, nó đột nhiên xoay người lại, trịnh trọng nói với Minh Phong: “Minh Phong, cảm ơn người đã nói chuyện này cho ta biết.”

Minh Phong giương mắt nhìn bóng Liễu chạy ngày càng xa, hung hăng ỏi ra một ngụm khí.

Tiểu tử này rõ ràng thực hồn nhiên cùng nghe lời, nhưng vì cái gì người già dặn kinh nghiệm như mình lại bị nó nói ghen hòng a?

28. Chương 28: Tìm Kiếm Trùng Thú

Sáng sớm hôm sau, Minh Phong không nhìn thấy bóng dáng của Liễu cùng Nha, bắt quá theo nụ cười lộ tới tận răng cấm của lão tộc trưởng thì cậu cũng hiểu rõ tình huống của hai người kia.

Đi tới trước: “Chúc mừng, tộc trưởng gia gia.”

Lão tộc trưởng cười toe toét: “Đừng khách khí, này đều phải cảm ơn người a.”

Minh Phong hơi nhếch miệng cười: “Đừng khách khí, nên làm mà.”

Lão tộc trưởng dần dần thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: “Người không định tạm biệt chúng nó sao?”

“Không được, ta không thể chờ thêm nữa. Hơn nữa, cũng không phải ta sẽ không trở lại nữa.”

Cứ như vậy, Minh Phong rời khỏi tộc ngỗ đạt, không hề tạm biệt với bất kì ai. Bộ lạc này trừ bỏ lão tộc trưởng không ai biết cậu phải rời khỏi bộ lạc.

Không tạm biệt bởi vì Minh Phong không biết làm thế nào để tạm biệt với người khác, lão tộc trưởng am hiểu ý người cũng không miễn cưỡng cậu. Một nguyên nhân khác là cậu cũng không tính toán rời khỏi lãnh địa của ngỗ đạt tộc.

Nửa năm qua, cậu đối với lãnh địa của ngỗ đạt tộc cũng hiểu khá rõ. Vì tránh liên lụy tới tộc ngỗ đạt, cậu không thể không rời đi, nhưng ở ngay trên một mảnh thổ địa, nhất định ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, cũng không cần trịnh trọng nói tạm biệt như vậy.

Kì thật, cái Minh Phong gọi là rời đi bất quá chỉ là ngồi ngầy ngốc trong một sơn động an toàn mà thôi. Thuận tiện nói luôn, sơn động này cách sơn động của tộc ngỗ đạt chỉ khoảng mấy ngàn thước, ẩn theo cước trình của song phương thì chỉ cần vài tiếng đồng hồ mà thôi.

Làm như vậy để tránh tương lai đắc tội trùng thú, người ta đến phá núi cũng không cần đụng vào sơn động của ngỗ đạt tộc——đây cũng là điều kiện duy nhất lão tộc trưởng chấp nhận, nếu không muốn phải dọn ra ngoài——bọn họ cũng biết làm vậy là không sáng suốt, nếu không cũng không trụ quá xa.

Trước khi đi, lão tộc trưởng cho Minh Phong mấy mầm móng của cây tử đằng, loại thực vật này sống rất dẻo dai, chỉ cần nhét nó vào một khe hở, không cần chăm sóc gì, chỉ cần vài ngày nó sẽ leo kín cả vách tường.

Mặc khác, giống cây này sẽ tự phát sáng, nếu cần có thể hái một nhánh, cầm trong tay cũng có thể chiếu sáng.

Kỳ thật trong túi không gian của Minh Phong có thiết bị chiếu sáng, chính là trước giờ chưa từng lấy ra, bởi vì trước kia luôn sống cùng tộc nhân ngỗ đạt. Vì không để phát sinh phiền toái không cần thiết, trừ bỏ mỗi ngày trộm uống dịch dinh dưỡng, cậu chưa từng sử dụng thứ gì khác trong túi không gian.

Nếu về sau phải hành động một mình, như vật các thiết bị tất yếu nhất định phải sử dụng, bằng không lúc đi ra ngoài ngay cả đường về cậu cũng không tìm được mất.

Sơn động không lớn, bất quá một mình Minh Phong ở thì có chút trống trải.

Chính là, Minh Phong không cho rằng sơn động chỉ một mình mình trụ. Tiểu tử Liễu kia nhất định sẽ thường xuyên chạy tới, nếu Liễu chạy tới thì Nha nhất định cũng tới. Còn có nhóc con Tu thích bám dính lấy cậu nữa, Lâm có thể sẽ ngoan nó lại bên này chơi.

Nói vậy, cậu rốt cuộc có thời gian ra ngoài tìm trùng thú không a? Minh Phong ôm đầu buồn rầu.

Nhưng cậu lại không có khả năng cấm đoán nhóc này tới, nếu nói rõ ra bọn nó nhất định ồn ào đòi đi theo tìm trùng thú, nhất là tiểu tử Liễu kia, đối với trùng thú có hảo cảm cùng hiểu kì quá mức, vạn nhất bị cậu lừa đi tìm trùng thú, phỏng chừng Nha không dùng ánh mắt giết cậu nữa mà dùng móng vuốt a.

Quả nhiên lúc trước cậu không nên thỏa hiệp với lão tộc trưởng, hẳn là nên đi xa một chút, càng xa càng tốt...

Minh Phong chỉ lưu lại một hạt giống tử đằng, số còn lại nhét hết vào khe đá, nhân loại quen sinh sống dưới ánh mặt trời có bản năng sợ hãi bóng tối. Minh Phong tuy không sợ tối, nhưng nếu có ánh sáng lại không dùng, kia không phải đũa ngọc sao? Hơn nữa, cây tử đằng xinh đẹp như vậy, nhìn cũng thấy thư thái.

Sửa sang lại sơn động một chút, Minh Phong mang loại mắt kính đặc chế rời khỏi sơn động.

Loại kính mắt này có tia hồng ngoại dò xét cùng công năng định hình bằng sóng siêu âm, có thể trợ giúp Minh Phong có thị lực không tốt trong bóng đêm tra xét các sinh vật cùng địa hình xung quanh. Còn có thể tự động ghi lại lộ tuyến đã đi qua, giúp cậu không bị lạc đường.

Đây là lần đầu tiên sau khi quen biết Phong Hồ, Minh Phong sử dụng công cụ công nghệ cao bên ngoài căn cứ, vốn cậu cùng Bội La tính toán không dùng, chính là hiện giờ không thể không dùng, đúng là làm người ta lâm vào tình thế bất đắc dĩ a.

Đi ra cửa hang, Minh Phong chọn một phương hướng, bắt đầu tiến vào màn đêm mờ mịt. Đầu tiên cậu muốn tìm được một con trùng thú, như vậy mới có thể nghĩ biện pháp biết được bí mật kia. Chính là trên

phiến thổ địa rộng lớn này, trùng thú cũng chỉ có thể gặp chứ không thể cầu nha, muốn tìm trùng thú nào dễ dàng như vậy.

Trong bóng tối mờ mịt, ánh mắt Minh Phong không nhìn được bất cứ thứ gì, đưa tay còn không thấy ngón, cao thấp, trước sau, trái phải đều là một mảnh tối đen. Ngẩng đầu nhìn không thấy con đường phía trước, quay đầu cũng không thấy đường về.

Khóe miệng Minh Phong kéo lên một mặt cười khổ, nơi này đúng là dễ dàng làm nhân loại đến từ mặt đất sinh ra cảm giác tuyệt vọng a.

Cậu tiếp tục đi tới trước, đã đi được hai giờ nhưng vẫn không gặp được trùng thú. Các sinh vật khác đều bị Minh Phong dựa vào kính mắt né tránh, khi thị giác mất đi tác dụng, các giác quan khác sẽ phát huy công năng tới cực hạn. Âm thanh, mùi hương đều trở thành manh mối để Minh Phong nắm giữ tin tức từ các sinh vật khác.

Lại tìm thêm mấy giờ, Minh Phong vẫn không thu hoạch được gì, nhìn thời gian, đã gần tới buổi tối. Uống xong một lọ dịch dinh dưỡng, thuận tay ném bình rỗng vào túi không gian, cậu bắt đầu quay trở về.

Đi gần tới cửa động, cảnh giác phát hiện bên trong có sinh vật, cậu tháo mắt kính, tiến vào bên trong.

Hạt tử đằng gieo trước khi đi đã bắt đầu nảy mầm, sinh trưởng, trong thời gian ngắn ngủn đã phủ đầy một mảnh thạch bích nhỏ. Theo ánh sáng từ cây tử đằng, Minh Phong nhận ra trong động chính là Liễu cùng Nha, bất quá cho dù không nhìn thấy, chỉ đoán thôi cậu cũng biết là hai người này.

Liễu liếc mắt thấy Minh Phong liền thở phì phì đứng lên, có vẻ hành động có chút không tiện.

Minh Phong trong lòng thầm cười trộm vài tiếng, làm bộ như thực quan tâm nói: “A, Liễu, người bị thương sao? Bộ dáng đi đường sao là vậy?”

Liễu cứng người, cái đầu trơn bóng lập tức toát một tầng mồ hôi: “Không, không có a, ta không có bị thương a. Nga, đâu có quái.”

“Nga, không có việc gì là tốt rồi, ta còn tưởng người bị Nha ăn xong thì hành động không tiện. Liễu thật lợi hại a, ta cùng bầu bạn làm xong lần đầu tiên thì suốt vài ngày cũng không thể động nổi.”

Hô—— Minh Phong thề, cậu khẳng định mình nhìn thấy đỉnh đầu Liễu bốc hơi nước. Không biết hiện giờ bỏ trứng gà lên có chín không. Có vẻ đỉnh đầu tộc nhân ngỗng đạt khá bằng phẳng a, đáng tiếc hiện giờ không có trứng gà, nếu không có thể thử xem. Đáng tiếc!

Nha ở bên cạnh tròng mắt lườm Minh Phong, nó đã sớm không vừa mắt người cao to này, tuy lần này đã giúp mình đại ân, nhưng chính là nhìn thế nào cũng không vừa mắt a. Quả nhiên, thế giới này có người vừa gặp đã là oan gia. (Linh: thiết, rõ ràng là người thích ăn dầm chua thì có—— Nha tròng mắt, Linh bị đá bay)

Thật cẩn thận đỡ Liễu ngồi xuống bên cạnh, Nha tâm không cam tình không nguyện tiêu sái đi tới trước mặt Minh Phong, thực trình trọng nói: “Cám ơn.”

Biểu tình trên mặt Minh Phong thực sáng lạn: “Không cần khách khí.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, chính là biểu tình sung sướng, cái đuôi sắp vênh lên trời làm Nha nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên cảm thấy móng vuốt thực ngứa.

“Ách, hoan nghênh các người lại đây chơi.” Thấy tình tự Nha, Minh Phong vội lãng sang chuyện khác, móng vuốt của Nha rất sắc bén, trẻ tuổi nhưng thân thủ nổi tiếng lợi hại, bình thường chơi đùa một chút thì được, nhưng động thủ thì miễn đi.

Ai ngờ, vừa lãng sang chuyện khác lại đụng trúng ngay hồng sung, Liễu thở phì phì nói: “Người hay quá hén. Cứ nhiên vô thanh vô tức dọn ra ngoài, lại còn tự mình đi tìm trùng thú, thật quá đáng.”

“Cũng rất gần mà, cách có vài bước, đâu cần giống trống khua chiêng. Ta cũng định nói cho người biết, chính là hôm qua không phải người có hoạt động sao, ta sợ ảnh hưởng tâm tình của người.” Minh Phong phức hắc lại chuyển đề tài tới chuyện hôm qua của hai tiểu tử này.

Cậu vừa nói vậy, Liễu quả nhiên lại bị dời sự chú ý, lại bắt đầu không được tự nhiên.

Nha bắt đầu nhìn bầu bạn nhà mình bị xoay vòng vòng, chính là một chút phát giác cũng không có. Thật sự hết chỗ nói rồi, tuyệt đối không phải Liễu quá ngốc, mà là người cao to này quá giả hoạt, ân, tuyệt đối là vậy!

Mắt thấy Liễu chịu không được, Nha đành tự mình xuất trận: “Chúng ta muốn đi tìm trùng thú với người.” Lời nói trảm đinh chặt sắt, hoàn toàn không có chút hòa hoãn nào.

Liễu phản ứng, liên tục gật đầu: “Ân, chúng ta nhất định phải đi. Người phản đối cũng vô dụng.”

Suýt chút nữa lại bị Minh Phong làm rối, may mắn có Nha ở. Liễu lần đầu tiên có mặt Minh Phong ở đó mà dùng ánh mắt lấp lánh đầy sùng bái nhìn Nha, lập tức làm Nha say mê quên mất mình họ gì. (Reader: hình như chúng nó không có họ—— Author chợt dạ nhìn trời: phải không, ha ha, cái kia, cái kia không phải trọng điểm, không phải trọng điểm...)

“Ta cũng đâu phản đối a.” Minh Phong vô tội nhìn hai tiểu tử: “Ta lúc nào nói phản đối. Nói đến hiểu biết về trùng thú, ta đâu được lợi hại bằng các người, có các người đi cùng ta chính là cầu còn không được.”

Liễu choáng váng, vốn chuẩn bị một đồng lời lẽ đánh thép lập tức nghẹn cứng trong bụng.

Nha lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi—— người cao to này khẳng định biết không thể thuyết phục được chúng nó nên mới đồng ý nhanh như vậy, nhân loại giả hoạt!

Nha đoán đúng, Minh Phong quả thật biết rõ điểm này mới đồng ý. Nghĩ lại, hành động của chúng nó nhất định đã được sự đồng ý của lão tộc trưởng, đến lúc đó cho dù gặp được trùng thú, Minh Phong tự tin mình có thể gạt ngỗng đạt tộc ra, không làm liên lụy đến chúng nó. Hơn nữa, thời gian ở chung dài như vậy, cậu cũng hiểu được bản chất cố chấp của chúng nó, dù sao thuyết phục không được, mình lại thật sự thiếu một người dẫn đường, vậy cứ để Liễu với Nha hỗ trợ đi.

Nha thì khỏi nói, ngay cả Liễu đơn thuần cũng là cao thủ trẻ tuổi tư chất xuất sắc. Cậu vốn muốn tìm trùng thú để cởi bỏ bí mật chứ không phải khai chiến. Nghĩ lại, con nghê kia biết rõ nhân loại thân cô thế cô còn đưa bí mật cho trùng thú bảo tồn, chứng minh hẳn không cần dùng lực mà phải dùng trí.

“Bất quá.” Thần sắc vui cười trên mặt Minh Phong chợt tắt: “Nếu tìm được trùng thú, các người phải nghe ta, ta bảo rời đi các người nhất định phải đi.” Lời này cậu nói vô cùng trịnh trọng, hù dọa Liễu vốn thuần khiết ngây ngốc gật đầu, sau đó phản ứng muốn cãi lại, Nha vội che miệng nó: “Nghe cậu ta, đừng quên tộc trưởng gia gia đã nói gì. Hơn nữa, chúng ta quả thực không thông minh bằng cậu ta.” Cậu nói cuối cùng, Nha thật sự không cam tâm tình nguyện nói chút nào, nhất là lúc nhìn thấy biểu tình đắc ý của Minh Phong khi nghe nó nói vậy, Nha trong lòng lại ầm ục không thôi.

Ước định ngày mai ba người sẽ xuất phát tìm kiếm, Nha liền lôi kéo Liễu đang lưu luyến không rời rời đi. Sơn động trống rỗng chỉ còn lại một mình Minh Phong.

“Phong Hồ, Bội La, ta nhất định sẽ trở về. Ta thật sự rất nhớ các người.”

Lặng lặng ngồi người một chỗ, Minh Phong vỗ vỗ gò má mấy ngày nay ngày càng gầy gò hơn của mình để lấy lại tinh thần, ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện công.

...

Phong Hồ đến gần dòng suối nhỏ, tát nước tẩy rửa mồ hôi, bùn đất cùng vết máu do tu hành gian hồ mà ra.

Nước suối lạnh như băng xối qua cơ thể nóng rực.

Y đột nhiên nhớ tới, lần trước sau khi đoàn người bọn họ đi săn xong, Minh Phong cùng y đã trốn tới nơi này. Sau đó, chính tại dòng suối nhỏ này, bọn họ——

Cơ thể dần dần nóng rực lên, Phong Hồ nhớ tới biểu tình quyến rũ động lòng người của Minh Phong ngày đó, thân hình khiêu gợi cùng tiếng rên rỉ mê người. Bàn tay to vô thức nắm lấy găng gượng của mình, bắt đầu cao thấp vỗ về chơi đùa.

Y nhớ tới cảm giác mềm mại, ướt át của hai cánh môi mỏng như cánh hoa của Minh Phong, nhớ tới lúc cậu liếm cự đại của mình, từ phía trên nhìn xuống, về mặt Minh Phong vẫn nhàn nhạt, nhưng nó lại càng kích thích dục niệm của y, làm y lại càng trưởng lớn hơn nữa. Sau đó, Minh Phong chịu không nổi phun phân ra của y ra, thì trào oán giận y quá lớn. Mỗi lần như vậy, y lại chịu không được đẩy ngã cậu xuống, trực tiếp vọt sâu vào nơi ấm áp, mềm mại, mát hờn của Minh Phong. Trong đầu không còn gì nữa, chỉ theo bản năng bắt đầu mạnh mẽ trườn sát, theo bản năng mà âu yếm thân hình thon dài, rắn chắc của cậu, theo bản năng an ủi gắng gượng xinh đẹp, thanh tú hết như bản thân cậu.

Ngày đó Minh Phong đưa lưng về phía y, nửa người trên dựa vào tảng đá lớn, y không thể ý tới phản ứng của cậu chỉ vội vàng vọt vào, loại cảm giác thỏa thuê tràn trề đó làm y hiện giờ nhớ tới vẫn còn nóng bừng cả người.

Còn có một lần, Minh Phong chủ động leo lên người y, chậm rãi liếm mút từng tác mẫn cảm trên người y, không ngừng khiêu khích, nhưng lại không cho phép y động thủ. Nga, có trời mới biết y phải nhẫn nhịn cỡ nào, lúc ấy y chỉ muốn lập tức đè Minh Phong xuống. Kế tiếp, ngón tay Minh Phong đưa xuống góc độ y không nhìn thấy, chính là nghe thấy âm thanh mát hờn của cậu, y liền biết Minh Phong đang làm gì, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh kia, loại tưởng tượng đó làm y suýt chút nữa đã phát điên, ngay lúc y sắp nhịn không được thì cậu bắt đầu nâng thất lưng nhỏ gầy của mình lên, cự đại của y liền đỉnh vào cửa huyệt của cậu, xúc cảm mềm mại kia, đến vậy giờ vẫn còn mới mẻ trước mắt.

Minh Phong ngồi xuống, nhưng chỉ mới được một nửa lại thống khổ dừng lại. Trời ạ, cậu muốn tra tấn y sao? Y rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, một phen nắm lấy thất lưng Minh Phong, trực tiếp đẩy mạnh lên, cả gắng gượng trực tiếp tiến vào dững đạo nhỏ hẹp, tiếp đó y một lần nữa mất lí trí, lúc tỉnh táo lại Minh Phong đã mất đi ý thức.

Nghĩ tới hình ảnh trước kia của mình cùng Minh Phong, động tác vỗ về cự đại của Phong Hồ càng thô bạo hơn, chỉ chốc lát sau, sau một tiếng gầm nhẹ, chất lỏng trắng đục bắn ra theo nước suối chảy đi mất.

Khoái cảm qua đi, trống rỗng thật lớn càng quét tâm linh Phong Hồ.

Y khom thất lưng, tay chống lên đám đá vụn trong lòng suối.

“Minh Phong, ta rất nhớ ngươi.”

Âm thanh thì trào bị gió đem tản mát trong bóng đêm.

29. Chương 29

Sáng sớm hôm sau, Liễu cùng Nha liền tới tìm Minh Phong...

Liễu thực hưng phấn, Nha thực trầm ổn.

Hai người đeo trên lưng không ít thức ăn, ước chừng đủ cho chúng nó ăn vài ngày.

Minh Phong bật cười: “Này, các người mang theo nhiều đồ ăn như vậy làm gì, chúng ta cũng không phải đi vài ngày không về a.”

Nha buông phần thức ăn trên lưng mình xuống, trừng mắt lườm Minh Phong.

“Số này đặt ở chỗ ngươi, mỗi lần chúng ta tới không có thứ để ăn hết. Minh Phong, ngươi thật không nhiệt tình chút nào.”

Chuẩn bị trường kì kháng chiến ở chỗ ta sao? Nói lại thì, ta cũng đâu có ăn mấy thứ như các người a.

Minh Phong bắt đầu dĩ hờ dãi một hơi.

“Được rồi, được rồi, để mớ đồ xuống đi. Chúng ta lập tức xuất phát.”

“Nga.”

Liều hưng phần bụng thức ăn trên người—— phần ăn trên đường đương nhiên là Nha mang theo, có Nha ở, sao có thể để nó cực nhọc.

“Chúng ta xuất phát.” Hô to một tiếng, Liều khăn cấp lao ra sơn động.

Minh Phong nhìn biểu tình bất đắc dĩ trên mặt Nha, cho nó một ánh mắt đồng tình.

“Ta cảm thấy ngươi không nên xem ta là tình địch, thấy không, trùng thú mới thật sự là tình địch của ngươi.”

Nha vô ngữ.

Ba người đi trong bóng tối, tiểu quang cầu trên đầu Liều cùng Nha trở thành ánh sáng duy nhất rọi đường cho Minh Phong trong bóng đêm. Cậu thở dài một hơi, hô—— có người đi cùng đúng là không giống a, náo nhiệt hơn, nhất là lại cùng đi với tiểu tử hoạt bát này.

“Ta nói với ngươi a, Minh Phong, ta rất hiểu biết về trùng thú a. Lãnh địa ngọa đạt tộc của chúng ta rất khó nhìn thấy trùng thú. Chỉ có vận khí tốt mới có thể thấy chúng nó ở một vài nơi đặc biệt nga——”

Minh Phong đưa mắt nhìn qua Nha—— hiện giờ ngươi đã hiểu ý tứ của ta nói lúc này đi.

Đã sớm biết, bất quá cả hai các ngươi đều là tình địch. Nha khó chịu trừng mắt—— từ khi quen biết Minh Phong, nó rất thường xuyên làm vậy, Minh Phong luôn cảm thấy ánh mắt Nha so với lúc mới gặp còn lớn hơn nữa, hóa ra là cứ trừng người khác riết nên mới thành như vậy a.

Đi đại khái khoảng hai giờ: “Minh Phong, chúng ta đi đường này.”

Liều kéo góc áo Minh Phong tới gần một sơn động có cửa vào khá thấp bé, Minh Phong muốn vào phải khom lưng, hơn nữa cửa động còn bị bụi cây che chắn, nếu Liều không nhắc nhở, cậu căn bản không chú ý nơi này có sơn động.

Đi vào trong, phát hiện bên trong không thể gọi là sơn động, mà là một khe hở hẹp dài, thoát nhìn rất giống thiên nhiên hình thành, bất quá có dấu vết được con người sửa chữa.

“Nơi này là một trong những mật đạo của ngọa đạt tộc, có thể đi qua con đường này xuyên qua ngọn núi, nếu đi vòng thì phải mất vài ngày a.”

Khe hở này vừa chật hẹp lại thấp, với chiều cao của Minh Phong phải khom người cúi đầu mới đi được, lại còn phải nghiêng người. Liều nhìn bộ dáng chật vật của Minh Phong thì cố nín cười, giải thích.

Về phần Nha, từ lúc nhìn thấy tạo hình ngọt ngào khó chịu của Minh Phong đã giống trống khua chiêng cười nghiêng ngả. Nó lần đầu tiên cười Minh Phong cao hứng như vậy, đáng tiếc là Minh Phong không có tâm tình giống vậy.

Đi một hồi lâu, Minh Phong mới được giải thoát. Cậu hút sâu một hơi: “Tự do, thật sự tuyệt vời a.”

Lần này, ngay cả Liều cũng không nhịn được, bật cười ha hả. Nha thì càng khoa trương hơn, cười đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Minh Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn nó một cái, lập tức nhếch khóe miệng.

Hừ hừ, xem ra cường độ của mình vẫn chưa đủ, phải nghĩ biện pháp mới được.

Nha cười đến ná thở đột nhiên rùng mình một cái, nhìn đến nụ cười lạnh của Minh Phong thì giật mình, thu hồi ý cười, thành thành thật thật đứng lên. Trong lòng không khỏi hối hận, mình thật là, sao có thể chê cười tên to cao phúc hắc này rõ ràng như vậy, bình thường người này đã không ít lần chê cười mình, giờ đắc tội, sau này thế nào cũng gây sức ép cho mình.

Thấy Nha thành thành thật thật đứng lên, Minh Phong thu hồi nụ cười lạnh—— muốn báo thù hiện giờ cũng không phải thời điểm.

“Chúng ta tiếp tục tìm đi, Liều, phía trước đi thế nào?”

“Ân, bên này.”

Liều chỉ qua một hướng, bọn họ lập tức đi tới trước.

“Sao bình thường đi săn thú, không thấy các người đi qua mật đạo này?”

“Bình thường không dùng a, bởi vì bên này thường xuyên có trùng thú đi ngang, săn bắn không tiện, chỉ có ngẫu nhiên con mồi bên kia không đủ chúng ta mới qua đây.”

“Nga.”

Lại đi thêm một chỗ.

“Chính là nơi này.” Bọn họ đi tới bên hồ nước: “Có đôi khi trùng thú sẽ từ nơi này chui ra, nghe nói nơi này là ổ trùng thú.” Liều nhún nhún vai: “Bất quá không ai có thể khẳng định, bởi vì nơi này thường xuyên có trùng thú lui tới, phụ cận cơ hồ không có con mồi nên cũng rất ít người lui tới nơi này.”

“Chúng ta hiện giờ phải làm gì?” Phải làm thế nào mới dụ được trùng thú ra a?

“Chờ.”

“Cái gì? !”

“Chờ, chúng ta không có cách nào đoán được bao giờ trùng thú xuất hiện, vì thế chỉ có thể chờ ở đây.” Nha tích cực giải thích, bất quá giống như có chút vui sướng khi người gặp họa. Bất quá lần này nó phải thất vọng rồi, Minh Phong nghe thấy đáp án này xong trừ bỏ lúc đầu có chút kinh ngạc thì không còn cảm xúc nào khác.

Chờ thì chờ đi, cũng chờ nửa năm rồi, thêm một chút thời gian cũng chẳng sao, chỉ cần trùng thú xuất hiện là được, đã (từng) là một nhà nghiên cứu khóa học xuất sắc, tính nhẫn nại của Minh Phong không hề thua kém những thợ săn giỏi nhất.

Kết quả, bọn họ đợi tới giờ ăn trưa vẫn không có con trùng thú nào chui ra.

Minh Phong vẫn rất bình tĩnh, ngược lại Liều cứ lắc tới lắc lui thì thảo, vì cái gì trùng thú còn chưa ra, vì cái gì trùng thú còn chưa ra.

Cậu ngồi ở một bên, không nhúc nhích nhìn chăm chăm hồ nước.

Liều cùng Nha không để ý tới cậu, tự lấy thức ăn chuẩn bị sẵn ra ăn. Chúng nó đã sớm quen với việc Minh Phong không ăn gì. Lúc đầu, Liều còn lo lắng Minh Phong bị đói chết, chính là thời gian dài thấy Minh Phong không ăn gì vẫn tốt như thường, không có chút vấn đề gì, ngược lại cơ thể càng cao hơn nữa, nó đã sớm không còn lo lắng.

“Để ta làm cho.” Minh Phong cầm lấy thịt khô, cầm miếng thịt cứng như đá trong tay, xúc cảm quen thuộc làm Minh Phong nhớ tới món thịt đá trong bộ lạc nhà mình.

Thuần thực lấy đá lửa nhóm củi, Minh Phong tùy tay đem một miếng thịt xâu lên nhánh cây, đặt lên lửa nướng.

“Thịt này chín rồi a” Liều nhìn động tác của Minh Phong có chút há hốc mồm.

“Ta biết, nhưng thế này không thể ăn được. Liều dùng da thú lấy chút nước trong hồ tới đi, ách, làm vậy có nguy hiểm không?”

“Sẽ không. Ta đã nói rồi, trùng thú thực dụ ngoạn, sẽ không dễ dàng dả thương người.”

Nói xong, Liều cầm da thú chạy đi lấy nước, không đến một phút sau đã chạy trở về.

“Đưa ta.”

Minh Phong cầm lấy một nhánh tử đằng được dùng để cột thịt, nhúng vào nước sau đó vẩy lên, giọt nước đều đặn thấm vào lớp ngoài thịt khô. Lật lại, lại tiếp tục làm vậy với mặt bên kia, cứ vậy lặp lại vài lần, thịt khô vốn cứng ngắc dần dần trở nên mềm mại. Liều với Nha nhìn mà tấm tắc kì lạ.

Nhất là Liều, nếu không phải có Nha trông chừng, cái đầu nhỏ của nó đã dúm vào trong đồng lửa rồi.

Theo thịt ngày càng mềm mại, mùi thơm cũng chậm chậm bốc lên, Liễu cùng Nha đồng thời nuốt nước miếng, hai đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm thịt khô trên tay Minh Phong.

Mặt ngoài miếng thịt chậm rãi phiếm ra màu mỡ bóng loáng, dầu vốn bị sấy khô cũng bắt đầu thấm ra ngoài, chỉ chốc lát sau, không ngừng có mỡ tích xuống, làm ngọn lửa tí tách bùng lên. Mùi ngày càng thơm hơn.

Minh Phong dùng tay trái cầm xiên thịt, tay phải ngắt vài miếng lá tử đằng, dùng sức bóp nát, một ít chất lỏng chảy xuống, vừa lúc nhiều lên miếng thịt.

Sau đó, một mùi thơm đậm đặc kì lạ truyền ra, làm người ta không khỏi chảy nước miếng.

Vắt nước tử đằng lên cả hai mặt miếng thịt, lại nướng thêm một chốc, Minh Phong mới buông nhánh cây xuống.

“Xong rồi.”

Cậu gỡ thịt xuống, cắt thành hai khối, chia cho Liễu cùng Nha, sau đó thản nhiên nướng một miếng khác, thuận tiện thưởng thức hai tiểu tử hệt như hai con chó nhỏ cắn đầu ăn—— chiếu theo cách nói của Minh Phong thì thoạt nhìn hệt như mấy trăm năm không được ăn gì ấy. Thực dọa người!

Minh Phong hồn nhiên khinh bỉ người ta mà quên mất bầu bạn nhà mình lần đầu tiên ăn thịt nướng suýt chút nữa đã dùng nước miếng của mình dập tắt luôn đồng lửa, hay có thể nói là cậu cố ý quên?

Hai tiểu tử há miệng, Minh Phong không kịp thấy nó nhai thì thức ăn trong miệng đã không thấy đâu nữa.

Sau đó, Minh Phong đột nhiên nhớ tới một câu ngạn ngữ cổ của địa cầu, hoàn mỹ thuyết minh hành động của hai người này—— Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm!

Liễu cùng Nha ăn xong thì cảm thấy càng thêm hơn, thịt nướng kia tùy dùng thịt khô nhạt nhẽo làm ra, nhưng ăn vào miệng không cảm thấy khô khan chút nào, ngược lại vừa mềm vừa thơm, phần nước vấy lên lúc đầu cùng phần mỡ vốn có trong thịt hòa tan, ăn vào miệng, vừa thơm vừa mềm lại còn dai dai, hơn nữa dịch của cây tử đằng lại có mùi thơm rất đặc biệt, trời ạ, ngon không chịu được, hít—— nước miếng lại sắp ứa ra.

Mặc kệ hai đôi mắt trông mong nhìn mình ở bên cạnh, Minh Phong vẫn không nhanh không chậm tiếp tục nướng thịt—— cậu cũng có oán niệm a, thịt nướng thơm như vậy mà mình chỉ có thể nhìn không thể ăn, này quả thực chính là một loại tra tấn, nhưng lại còn là mình tự tìm!

Bất quá, nhìn ánh mắt mong chờ của Liễu, Minh Phong vẫn mềm lòng.

Cậu ném ổi người một nhánh cây: “Thấy ta vừa nãy làm thế nào rồi chứ, cũng không khó chút nào, tự mình làm.”

Liễu cùng Nha lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cầm nhánh cây, xiên thịt, tự cung tự cấp, cơm no áo ấm.

Tuy thịt nướng cũng cần chú ý ngọn lửa cùng thời gian nướng, nhưng những thứ khác quả thực rất đơn giản, hơn nữa hai tiểu tử này cũng có thể xem là khéo tay, chỉ nhìn Minh Phong làm một lần đã có thể bắt chước được bảy, tám phần. Chỉ chốc lát sau, thịt nước trên tay cũng tản mát mùi thơm lừng, cuối cùng không cần nhìn thịt nước trong tay Minh Phong mà chảy nước miếng nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, mùi thịt nướng lấy ba người làm trung tâm tản mát xung quanh, dần dần truyền ra xa.

Liễu là người vui sướng nhất, Nha đưa thịt Minh Phong nướng đưa cho nó luôn, cộng thêm phần mình nướng, nó ăn đến thật thích ý, suýt chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi mình.

Lúc cùng nhau ăn thịt nướng, ba người thỉnh thoảng lại tán gẫu vài câu.

Chỉ chốc lát sau, Minh Phong đột nhiên suyt một tiếng, ý bảo chúng nó im lặng, cậu chỉ chỉ lỗ tai mình.

Chúng nó ngậm miệng, vánh tai nghe nóng, phát hiện bên hồ tựa hồ truyền tới tiếng vang nhỏ. Âm thanh rất nhỏ, xem ra Minh Phong luôn chú ý tới mặt hồ mới có thể phát hiện âm thanh nhỏ như vậy.

Không phải trùng thú! Trùng thú thể hình lớn như vậy, cho dù cẩn thận thế nào cũng không có khả năng phát ra âm thanh nhỏ như vậy.

Nói tới thì Minh Phong thực hoài nghi nhóm đại gia khóa kia cho đến giờ chỉ biết đầu đá lung tung, làm gì biết cái gì là cẩn thận với không cẩn thận.

Không phải trùng thú vậy đó là gì? Ở nơi này hoàn toàn không thể thả lỏng, cơ hồ tất cả sinh vật ở nơi này đều rất cường đại, Minh Phong không nghĩ trùng thú là ngoại lệ.

Ba người xoay mặt nhìn nhau, ai cũng không biết thứ tiến tới là gì.

Chỉ chốc lát sau, tiếng nước biến mất, tiếp đó truyền tới âm thanh sần sật, xem ra là hướng về phía bọn họ.

Khóe miệng Minh Phong cong lên, chống lại biểu tình hưng phấn của Liễu, cùng vô ngữ của Nha.

Bọn họ biết thứ đang tới là gì!

Lại thêm một chốc, thứ thần bí kia rút cuộc biểu lộ rõ bộ dáng của mình, một tiểu trùng thú chỉ nhỏ bằng bàn tay Minh Phong rất nhanh bò về phía bọn họ, cơ thể nhỏ xíu vận vẹo, có vẻ thực cấp bách. Hình ảnh này làm Minh Phong nhớ tới tiểu Tu bầu lấy quần áo mình, thở hổn hển bò lên.

Tiểu trùng thú cũng không có bộ dáng đáng sợ như trùng thú trưởng thành. Cơ thể tiểu trùng thú béo béo tròn tròn, bề ngoài bóng loáng có cảm giác rất nhẵn nhụi, rất đáng yêu.

“Ta đoán nó bị mùi thơm hấp dẫn.” Minh Phong sờ sờ cằm khẳng định nói.

“Ừ, Minh Phong thật lợi hại a!” Liễu gạt mạnh đầu, cho Minh Phong một ánh mắt lấp lánh như sao, sau đó nó chuyển lực chú ý tới người tiểu trùng thú.

Nha vô ngữ nhìn vật nhỏ ra vẻ cố sức, nhưng kì thực đang lao rất nhanh về phía bọn họ, thực sự làm mất hình tượng. Ngẫm lại bộ dáng hùng vĩ oai vệ của trùng thú mình thấy trước kia, nhìn nhìn lại vật nhỏ béo béo tròn tròn trước mắt, lại còn ngây ngốc bị mùi thơm dụ dỗ bò tới—— ôi trời đất ơi, chúng nó thật là đồng loại sao? Sao kém xa dữ vậy!

Vật nhỏ chỉ một chốc thôi đã bò tới chỗ ba người, cũng không sợ hãi mà bắt đầu vòng quanh người Minh Phong—— tay nghề Minh Phong tốt nhất, thứ nướng ra cũng có hương vị tốt nhất, vật nhỏ hiển nhiên muốn thứ ngon nhất. Mọi người phỏng chừng, nếu không có bản năng sợ lửa, vật nhỏ này có thể không đảo quanh người Minh Phong mà nhào tới xiên thịt rồi.

Tốt lắm, thực thông minh. Biết tránh xa lửa, biết mình là người nướng thịt, còn biết thịt nướng mình làm ngon nhất.

Minh Phong rất hài lòng với chỉ số thông minh của trùng thú, trùng thú vốn không có tính xâm lược, một chủng tộc như vậy nếu có chỉ số thông minh cao thì biểu thị có thể câu thông. Có thể câu thông là được, Minh Phong hiện giờ rất có tin tưởng mình sẽ lấy được tin của con nghê từ chỗ trùng thú.

Nhìn bộ dáng tham ăn của tiểu trùng thú, Liễu lấy lòng đưa thịt nướng mình đã làm xong cho nó.

Nhưng ai ngờ, tiểu trùng thú không thèm để ý tới nó, chỉ mãi mê đảo quanh người Minh Phong, làm Liễu bị đả kích không nhẹ.

Lúc này, thịt nướng của Minh Phong cũng chín. Cậu không lấy ra mà trực tiếp cầm xiên thịt đưa tới trước mặt vật nhỏ.

Quả thực là không kìm nổi, tiểu trùng thú vọt lên, xúc tua trên đầu vươn tới ôm lấy khối thịt nướng còn muốn to hơn nó bắt đầu há miệng gặm cắn.

Tốt lắm, ăn thật khỏe! Bộ dáng phàm ăn không khác gì Nha cùng Liễu.

Minh Phong nhàn nhả nhìn vật nhỏ há to mồm ăn thịt nướng mĩ vị mình làm. Trong lòng lại suy nghĩ: dữ thật, trùng thú cư nhiên lại là hệ xúc tua. Rất tà ác, rất tà ác nha!

30. Chương 30: Hệ Xúc Tua Tà Ác

Thừa dịp tiểu trùng thú vui đầu ăn, Minh Phong lại xỏ một xiên thịt nướng tiếp.

Sau khi trải qua kinh nghiệm trên mặt đất cùng nơi này, Minh Phong đã có thể khẳng định tất cả sinh vật trên tinh cầu này đều là một lỗ đen phàm ăn, cậu cũng không cho rằng một miếng thịt có thể làm tiểu trùng thú này thỏa mãn.

Một tay khác rảnh rỗi đưa qua sờ sờ đầu trùng thú, cũng không biết là tác dụng của thịt nướng hay tiểu tình thú này thần kinh quá thô, thấy Minh Phong sờ cũng không có hành động phản kháng gì, thực dụ ngoạn.

Ân, sờ lên trơn trơn lạnh lạnh, một chút cũng không thô ráp, thực thoải mái. Lại nghĩ tới bề ngoài như nham thạch của trùng thú trưởng thành, Minh Phong không thể không cảm khái phạm vi ứng dụng rộng rãi của câu nói ‘nữ đại thập bát biến’, cư nhiên ngay cả sinh vật ngoại tinh cũng có thể dùng được, cổ ngữ Trung Quốc thật sự rất thần kì!

Lại vươn tay chọt chọt hai cái—— rất co giãn, chọt tốt lắm.

Rốt cuộc, tiểu trùng thú cảm thấy phiền toái với hành vi không ngừng quấy rầy của Minh Phong, nó vươn một xúc tua đẩy ngón tay Minh Phong ra.

Minh Phong cười cười, lơ dềnh thu hồi ngón tay, tiếp tục nướng thịt.

Không bao lâu sau, thức ăn mang tới đã chén sạch, Liễu cùng tiểu trùng thú đều ưỡn bụng, no tới mức không muốn động dậy nữa, nhưng thật ra Nha vẫn nhớ rõ không nên ăn nhiều, bằng không vạn nhất gặp phải tình huống khẩn cấp sẽ ảnh hưởng tới hành động.

“Minh Phong, nhân loại các người đều ăn ngon vậy sao?”

Minh Phong kiêu ngạo đáp: “Đương nhiên không phải, chỉ là ta làm đặc biệt ngon mà thôi.”

“Thật lợi hại!” Liễu lại sùng bái.

Lúc này, tiểu trùng thú xê dịch cơ thể béo ú của mình, hự hự nhích về hồ.

“Nó làm gì mà về gấp như vậy, mới này không phải còn rất tốt sao?”

Liễu không dám đưa tay bắt lấy vật nhỏ, nhìn tiểu trùng thú biến mất trong bóng đêm, thất vọng hỏi.

Không biết, có lẽ nó có chuyện gấp gì đó.” Nha học bộ dáng của Minh Phong sờ sờ cái đầu trơn trơn của Liễu, phát hiện quả thật sờ tốt lắm, hơn nữa biểu tình thoải mái của Liễu thật đáng yêu, đáng giận! Lại để người cao to kia giành trước!

Xem ra Nha của chúng ta đã quyết định chống lại nữ vương phúc hắc Minh Phong, hi vọng tương lai của nó có thể chết toàn xác, A men!

“Liễu, cảm ơn người a.”

Liễu khó hiểu nhìn Minh Phong.

“Có tiểu trùng thú thì biểu hiện có lớn, nơi này do người dẫn ta tới. Chúng ta đã gặp được đứa nhỏ, trùng thú trưởng thành còn có thể ở xa sao?”

Liễu bình tĩnh đại ngộ: “Đúng nha, nếu vận khí tốt, nói không chừng hôm nay có thể thấy được, thật sự tốt quá.”

Giống như hưởng ứng lời Liễu, nó vừa dứt lời, trong hồ liền truyền tới một trận tiếng nước ào ào, theo động tĩnh có thể khẳng định lần này là đại gia hỏa.

“Là đại trùng thú.” Liễu cùng Nha nhìn nhau, trăm miệng một lời nói.

Minh Phong gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía bóng dáng thật lớn vừa trôi lên từ hồ nước, bóng dáng kia đang hướng về chỗ bọn họ.

“Chúng ta có cần trốn một chút không?”

Minh Phong hỏi—— xem tốc độ của đại gia hỏa kia có vẻ rất khó dừng lại a, vạn nhất ba bọn họ vừa lúc chặn đường—— trong đầu Minh Phong xuất hiện bộ dáng ba người bọn họ bị dè thành thịt lát, hơi lạnh run một chút.

“Hảo, chúng ta đứng qua một bên đi. Bất quá, nếu Minh Phong trốn thì làm thế nào trao đổi với chúng nó a?”

Có vẻ đây là một vấn đề lớn.

Minh Phong bắt đầu dĩ nhưn vai: “Tìm cơ hội đi, nó không có khả năng luôn lao tới nhanh như vậy, sẽ có lúc dừng lại, cùng lắm thì ta cứ đi theo sau lưng nó là được. Tóm lại, ta khẳng định sẽ không chặn đường nó.” Cậu mới không cần làm chuyện châu chấu đá xe ngu xuẩn đó, lại càng không muốn làm thịt lát.

Sau khi thương lượng hảo, ba người thối lui ra sau, rời khỏi lộ tuyến tiến tới của trùng thú.

Ai ngờ đại gia hỏa đi tới bên đồng lửa bọn họ đốt thì liền dừng lại, gian nan xoay xoay vài vòng, cái đầu nhìn nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

“Nó giống như đang tìm gì đó.” Nha quan sát một chốc, khẳng định nói.

“Có phải tìm chúng ta không?” Liễu hỏi, rất có thể, dù sao tiểu trùng thú vừa đi không lâu thì đại trùng thú đã tới.

“Chúng ta vừa rồi không có làm chuyện xấu a.”

“Không phải nó tới cảm ơn chúng ta đã chiếu cố đứa nhỏ của nó đi?”

“Người cảm thấy trùng thú sẽ lễ phép như vậy sao?”

“Ách, hình như chưa từng nghe nói.”

“Ta kì quái chính là.” Minh Phong chậm rãi nói: “Nếu nó tới tìm chúng ta, vì cái gì chúng ta đứng cách nó không xa mà nó vẫn không phát hiện?”

Im lặng——

“—— đại khái vì chúng ta quá nhỏ bé.”

“Đại khái—— đi——”

“Ta đi hỏi thử một chút.” Tinh thần Liễu lập tức dâng trào, nói xong, không đợi hai người kia phản ứng đã hướng về phía trùng thú hô to.

“Ai, đại gia hỏa, chúng ta ở trong này.”

Trùng thú nghiêng cái đầu to nhìn xung quanh một chút, sau đó nhìn về phía ba người bọn họ.

Sau đó, nó bò tới.

“Nó giống như thật sự đang đi tìm chúng ta.”

“Có vẻ không giống muốn tìm phiền toái.”

“Chẳng lẽ thật sự muốn cảm ơn chúng ta?”

Sau khi đi tới, cẩn thận quan sát nửa ngày, trùng thú chậm rãi vươn một xúc tua kim sắc óng ánh điểm lên trán Minh Phong.

Sau đó, nửa ngày cũng không có động tĩnh gì.

Liễu ở bên cạnh gấp tới độ xoay quanh, chính là nó lại không dám cất ngang.

“Cậu ta không có việc gì, yên tâm. Ở cùng một chỗ lâu như vậy, có lúc nào người thấy cậu ta chịu thiệt không?” Nghĩ tới thân thủ cùng thủ đoạn vô biên của Minh Phong, trong lòng Nha không phục cũng không được.

Nghĩ tới bản lĩnh của Minh Phong, Liễu rốt cuộc trấn định lại.

“Người nói xem bọn họ đang làm gì?”

“Hắn là trao đổi đi. Minh Phong hẳn là đang hỏi chuyện bí mật, sau đó nghe trùng thú nói điều điện này nọ.”

“Kia trùng thú có khó xử Minh Phong không a, nếu ngay cả chuyện trùng thú không thể làm mà để Minh Phong làm thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Lúc này, trùng thú thu xúc tua về, sau đó hướng về phía Liễu cùng Nha gật gật đầu, liền rời đi.

Lại nhìn Minh Phong, biểu tình rất ngây ngốc, tinh thần hoảng hốt, ánh mắt mơ màng.

Liễu gấp tới xoay vòng vòng quanh người Minh Phong, chẳng lẽ trùng thú yêu cầu quá khó khăn, hoặc là chúng nó không chịu nói bí mật cho Minh Phong, làm cậu bị đả kích quá lớn?

Ô ô ô, chưa từng thấy Minh Phong trì độn như vậy a.

Nha cũng có chút lo lắng, người to cao này có vẻ đã gặp phải phiền toái lớn a, tuy người này luôn đối nghịch với mình (Author: làm người phải phúc hậu a, ai đối nghịch với người, rõ ràng là người cứ đối nghịch với Minh Phong—— ba, aauthor bị đánh bay). Nhưng cậu ta quả thật đã giúp mình không ít, hơn nữa mình với Liễu có thể thuận lợi ở cùng một chỗ cũng nhờ cậu ta, mặc kệ khó khăn cỡ nào mình cũng phải giúp người này.

“Minh Phong——”

“A? Nga——” Minh Phong giật mình, phục hồi lại tinh thần liền nhìn thấy Liễu đang lo lắng mà xoay vòng vòng bên người mình, gia hỏa Nha cư nhiên cũng dùng vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

Làm sao vậy, phát sinh chuyện gì sao?

“Minh Phong, không sao hết. Mặc kệ là điều kiện khó khăn cỡ nào chúng ta cũng sẽ giúp người, người không cần lo lắng!”

Liễu siết chặt nắm tay, vẻ mặt kiên định nói. Nha ở bên cạnh cũng gật gật đầu.

Lúc này Minh Phong mới biết chúng nó lo lắng cái gì, trong lòng thực cảm động. Nhưng, nghĩ tới đoạn trao đổi với trùng thú khi nãy, một loạt dấu hắc tuyến không thể kìm nén mà xuất hiện trên trán cậu.

“Liễu, ta đã biết con nghê ở đâu.”

Minh Phong nhớ lại chuyện khi nãy, vẫn nhịn không được mà .

Vừa rồi trùng thú đưa xúc tua đặt lên trán mình, Minh Phong cũng không phản kháng bởi vì đôi mắt to thật lớn, có đường kính gần nửa thước của đại gia hỏa vẫn có màu lam xinh đẹp, trùng thú trong tình trạng này cơ bản không có uy hiếp, vì thế Minh Phong đoán có thể nó muốn trao đổi với cậu.

Có thể trao đổi đương nhiên là rất tốt, Minh Phong vẫn chưa tìm được phương thức để trao đổi với nhóm trùng thú a, chúng nó chủ động tới tìm thì tốt quá còn gì.

Quả nhiên, xúc tua bóng loáng lạnh lẽo áp lên trán, trong đầu Minh Phong chợt nghe thấy một âm thanh hùng hậu.

“Người là một nhân loại?” Có vẻ rất uy nghiêm, Minh Phong nhịn không được nghĩ, không biết lại xuất hiện nan đề gì nữa hay không, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

“Đúng vậy, ta là nhân loại.”

“Quả thật đúng là người.” Âm thanh thả lỏng: “Bộ tộc chúng ta tìm người thật lâu, lộ tuyến đến chỗ con nghê đại nhân ta đã truyền vào đầu người, người nhớ xem kĩ, chừng nào rảnh thì đi tìm đại nhân đi.”

Truyền vào đầu? Thật đúng là tiện lợi a.

“Từ từ, người dễ dàng cho ta biết vị trí của con nghê như vậy?”

Không có khảo nghiệm gì khác? Hay là qua một trạm kiểm soát khác này nọ, lão tộc trưởng cũng khảo nghiệm nửa năm mới nói chuyện con nghê cho cậu biết nha.

“Vậy người còn muốn ta làm thế nào, với chút bản lĩnh của người cũng không thể gây uy hiếp gì cho đại nhân, lỡ như không qua được khảo nghiệm đã chết mất thì không biết đến bao giờ mới xuất hiện một nhân loại nữa.” Minh Phong có chút bị đả kích: “Hơn nữa lúc trước đại nhân giao nhiệm vụ cho chúng ta là truyền lại bản đồ chi nhân loại, cũng không có yêu cầu nào khác, người đã đạt được yêu cầu thì chúng ta cần khảo nghiệm làm gì, chuyện này đại nhân tự nhiên sẽ tự mình khảo nghiệm, không cần dùng tới chúng ta. Thật là, thời gian dài như vậy cũng không xuất hiện, làm hại tộc nhân chúng ta không thể tản ra khắp nơi tìm kiếm thứ gọi là nhân loại, ngay cả giấc ngủ an ổn cũng không có, những chủng tộc khác đều có lãnh địa của mình, chỉ có chúng ta là không có.”

Minh Phong đã hoàn toàn ngây ngốc, chẳng lẽ đây là tin tức trong truyền thuyết? !

“May mắn người xuất hiện, bộ tộc chúng ta cũng có thể tìm một nơi tốt để sinh sống. Về sau cũng có được một giấc ngủ an ổn, bản đồ đã truyền cho người, về phần có đi hay không do tự người quyết định, chúng ta mặc kệ, cũng không cần chúng ta đưa người đi. Cứ vậy đi, ta đi. Hóa ra nhân tộc chỉ lớn như vậy a, ta còn tưởng cường tráng như bộ tộc chúng ta, thật là, bảo bảo cũng không chịu nói rõ một chút, cái gì mà nhân loại cao lớn a, rõ ràng là có tí xú, ta nhìn tới mức mắt cũng muốn lòi ra. May mắn cuối cùng cũng tìm được.”

Nói xong, nó thu hồi xúc tua, vô cùng lễ phép gật đầu chào Liễu cùng Nha, sau đó liền ly khai.

Mà, Minh Phong bị trùng thú oanh tạc một trận, ngây ngốc suốt nửa ngày vẫn không thể phản ứng.

, đây là phản ứng duy nhất của Liễu cùng Nha sau khi nghe Minh Phong kể lại.

So ra thì Liễu còn có thêm cảm giác phức tạp khi ảo tưởng tan biến.

“Trời ạ.” Liễu ôm đầu kêu rên: “Trùng thú sao có thể như vậy a, chúng nó sao có thể là vậy? Ta không cảm thấy Minh Phong dễ dàng biết bí mật kia không có gì không tốt, nhưng chúng nó sao có thể, sao có thể——”

Nha cũng bị ai gạt gạt đầu: “Còn nữa, chúng ta luôn cho rằng lãnh địa của bộ tộc trùng thú rất bí mật.”

“Hóa ra chúng nó chạy rong khắp thế giới không phải vì có năng lực thích ứng cường hãn, mà vì chúng nó đang tìm kiếm nhân loại a.” Minh Phong có chút dăm chiêu nói.

“Nghĩ vậy thì chúng nó cũng thực đáng thương a.” Liễu nghĩ tới đám đại gia hỏa, có chút đồng tình nói.

Nha gật đầu, biểu thị đồng ý.

Minh Phong nghĩ nghĩ, cũng gật đầu.

Ba người ta nhìn người, người nhìn ta, đều cảm thấy những việc trải qua hôm nay thật giống một giấc mơ, làm người ta có chút không dám tin.

Cuối cùng, Minh Phong đứng lên, đối mặt với hai người còn lại: “Chúng ta trở về đi.”

“Àn, trở về thôi.”

Tuy ‘bí mật’ có được dễ dàng đến mức làm người ta có chút rối rắm, bất quá có thể dễ dàng có được như vậy kỳ thật chính là kết quả tốt nhất, kế tiếp chỉ cần tìm con nghê là được, nghĩ tới thì thần thú thượng cổ không thể ngay cả khả năng mang mình ra ngoài cũng không có đi.

Một cửa này qua dễ dàng như vậy, cửa kế tiếp của con nghê chỉ sợ không dễ dàng như vậy đi. Dù sao đối phương cũng chính là một con chín người con trai của thần long, thần thú thượng cổ a.

Minh Phong ngẩng đầu nhìn không trung tối như mực—— ta sẽ trở về ngay, các người phải chờ ta a!

...

“Bội La, ta đã lắp ráp thiết bị hoàn tất.”

Trong đầu Bội La truyền tới âm thanh cứng nhắc của Lam Việt, bản thân Bội La đang ở bộ lạc, không thể rời đi, bình thường chỉ có thể dùng thiết bị liên lạc liên hệ với căn cứ.

Ngoài mặt Bội La đang nhắm mắt ngủ, kì thật đang liên hệ với Lam Việt. Sau khi Minh Phong rút xuống vách núi đen, Bội La đã bảo Lam Việt chuẩn bị đạn pháo, bất cứ lúc nào cũng có thể xóa bỏ tộc quỷ hút máu khỏi tinh cầu này.

Sở dĩ đến bây giờ vẫn chưa động thủ vì Bội La cảm thấy có lẽ Minh Phong còn muốn báo thù nhiều hơn mình, hơn nữa Minh phong cũng không hi vọng mình sử dụng vũ khí công nghệ cao.

Phi thuyền tổng hợp gen Minh Phong chuẩn bị cho Bội La lúc trước đã trở thành căn cứ phán đoán cậu còn sống hay không.

Minh Phong từng nói, một khi sóng điện não của cậu biến mất, khoang thuyền kia sẽ tự động truyền ra mật mã, Bội La sau khi sử dụng nó cũng không sửa đổi cài đặt kia, mà đến lúc này khoang thuyền cũng không tự động truyền mật mã, điều này thuyết minh nó vẫn tiếp thu được sóng điện não của Minh Phong.

Thực thần kỳ, Bội La đã thử qua tất cả biện pháp có thể sử dụng, nhưng không có cách nào dò xét tình hình bên dưới vực sâu, nhưng sóng điện não của Minh Phong lại vẫn có thể truyền ra. Bội La không biết vì cái gì, hiện giờ nó cũng không còn tâm tình nghiên cứu nguyên nhân, chỉ cần biết điều này đại biểu Minh Phong vẫn còn sống, như vậy là đủ rồi.

“Bội La, người thật sự tính toán nếu Minh Phong đã chết thì phải hủy diệt tinh cầu này sao?”

Qua một lát, âm thanh Lam Việt lại truyền tới.

“Đúng vậy, thế nào, người phản đối?”

“Không, người không trang bị bất cứ trình tự nào để bảo hộ tinh cầu này, vì thế ta sẽ không phản đối. Chỉ là có chút không hiểu, vì một người mà buông tha cả tinh cầu. Theo sách vở trong cơ sở dữ liệu của người, loại hành vi này là không đúng.”

“Ha hã, đứa ngốc, ngàn vạn lần đừng nói với ta người đọc riết thành con một sách rồi đi. Nói tới thì, ta cũng không quản nó có đúng hay không, dù sao ta cũng không phải nhân loại. Cứ làm theo ý mình là được.” Bội La bắt đầu tẩy não tiểu bạch Lam Việt, nếu Minh Phong ở, phỏng chừng đang trợn trắng mắt.

“Nga.” Lam Việt ngoan ngoãn lên tiếng—— thụ giáo.

31. Chương 31

Minh Phong đứng trước mặt con nghê, có chút chật vật, không, là thực chật vật!

Từ lãnh địa ngỗ đạt tộc đi tới ngọn núi của con nghê kỳ thật không có chút nguy hiểm nào, thật sự, Minh Phong đi một đường không đụng phải bất cứ vật sống nào, càng miễn bàn là gặp động thực vật nguy hiểm. Nhưng, con đường này thật sự quá khó đi, giống mật đạo của ngỗ đạt tộc mà Minh Phong phải vừa khom vừa nghiêng người cũng coi là quá tốt, một đường này cậu phải băng qua một đồng cỏ, mỗi cây cỏ đều cao cỡ hai thước, căn bản không có nơi chen chân, không có biện pháp, Minh Phong đành phải dùng khinh công điểm lên lá cỏ, nhưng sau đó cậu phát hiện, chiếc lá kia vừa mỏng lại sắc bén, nếu không phải nội lực của Minh Phong đã tiến vào thiên tiên, cơ thể có một lớp màng bảo hộ, nếu không đã bị đủ vết thương bầm thiu.

Chờ qua khỏi đồng cỏ, nội lực đã sử dụng hết phân nửa, lo lắng tới tính nguy hiểm của nơi này, Minh Phong nghỉ ngơi nửa ngày để khôi phục nội lực.

Sau đó là đầm lầy, Minh Phong đã thử qua, hết như một con sông cát, ngay cả lông ngỗng rơi xuống cũng chìm, khắp khả đầm lầy khổng lồ không có bất cứ nơi nào để mượn lực, Minh Phong loay hoay nửa ngày để

tìm đường thông qua đầm lầy, kết quả không tìm được, sau đó, cậu lại dùng nửa ngày để tìm biện pháp đi qua, cuối cùng cậu buồn bực nhìn thấy một con giắc ngưi thả thiên bước vào đầm lầy, sau đó nhàn nhả lội qua—— hóa ra cái ‘đầm lầy’ này chỉ sâu có một thước.

Minh Phong vội vàng chạy tới nơi giắc ngưi đi qua thử một chút, phát hiện quả thực giắc vào không bị lún, lúc này mới có thể băng qua đầm lầy, bắt quả nửa người dưới dính đầy bùn cùng nước bẩn, nhưng xung quanh lại không tìm được nơi nào để tẩy rửa.

Sau đó lại băng qua một con đường đầy xương rồng không hề có đường đi qua, còn có những sơn động tinh tinh vô cùng nhỏ hẹp chỉ có thể nằm rạp xuống mà bò tới. Lúc Minh Phong tới trước mặt con nghê thì đã giống một tên ăn mày hơn cả một tên ăn mày chính gốc.

Mặc kệ nói thế nào, Minh Phong vẫn tới được chỗ con nghê. Đứng trước đôi mắt đầy uy nghiêm, khí phách của long thần, vẻ mặt cùng ánh mắt của cậu vẫn vô cùng bình tĩnh, không có nửa điểm gợn sóng.

Con nghê cúi đầu nhìn nam tử thần sắc bình tĩnh trước mắt: “Người từ địa cầu tới?” Âm thanh trầm thấp, lơ đãng mang theo ngạo khí cao cao tại thượng.

“Đúng vậy.” Minh Phong bình tĩnh đứng trước mặt con nghê, đối với khí thế khiếp người của nó tựa hồ không có chút cảm giác nào, có vẻ không kiên ngạo không siểm nịnh, nhưng ngay cả như vậy, ánh mắt con nghê cũng không có chút tán thưởng nào.

“Người biết vì sao mình lại đi tới nơi này không?” Con nghê nghiêm túc hỏi.

Minh Phong lắc đầu, điều này quan trọng sao? Mặc kệ vì cái gì tới nơi này, đây đã là nơi cậu quyến luyến, nơi có người yêu thương cậu. Cậu sẽ không rời đi, cũng sẽ cố gắng hết sức bảo hộ bọn họ.

“Người vì cứu thế mà tới, đồng hương của ta.”

“Cứu thế? !” Minh Phong ngạc nhiên, chẳng lẽ suy đoán của mình trước đó hoàn toàn chính xác? Thật sự đã chui vào một quyển tiểu thuyết? !

“Đúng vậy, người sẽ có được sức mạnh vô tận, sẽ đạt được vinh dự vô thượng, nhưng trước tiên, người phải có trái tim của một đế vương.” Lời nói của con nghê tràn ngập hấp dẫn: “Phải vứt bỏ cảm tình không cần thiết.”

Mây Minh Phong nhíu chặt: “Ta phải trả cái giá gì?”

“Người thật sự quá thông minh! Không hổ là đồng hương từ địa cầu tới. Đương nhiên, nếu có được thứ tốt thì chúng ta phải từ bỏ một vài thứ khác. Người phải từ bỏ tất cả nhân loại!”

“Không có khả năng.” Minh Phong quả quyết cự tuyệt, trước không nói tới những người khác, nhưng mọi người nhiệt tình thiện lương trong bộ lạc, cậu không thể buông tha, càng miễn bàn lại có cả Phong Hồ, Bội La, Lạc Âu... Nhiều bằng hữu cũng thân nhân như vậy, nếu không thể cứu vớt bọn họ, Minh Phong tình nguyện cùng chết với bọn họ!

“Đương nhiên không phải bảo người từ bỏ tất cả, những nhân loại người coi trọng vẫn có thể bảo hộ dưới cánh chim của người. Người chỉ cần vứt bỏ những nhân loại khác, tuy nhân loại nơi này cũng cùng một chủng tộc như người, nhưng trên thế giới này nhân loại thật sự quá yếu ớt, bọn họ chỉ biết liên lụy người. Vì thế người phải từ bỏ bọn họ mới có thể thành công, hơn nữa ta cũng không bảo người giết bọn họ, mà là lúc chiến đấu đừng quá lo lắng tới lợi ích của nhân loại, chỉ cần song phương không giúp ai là được.”

“Kia cũng không được!” Minh Phong lại cự tuyệt, nói đùa chắc, đứa nhóc Bội La kia có thể không cần sinh tử của người khác, nhưng những người khác đều là người thiện lương, có trách nhiệm, mình bảo hộ bọn họ, lại để bọn họ trở mặt nhìn nhân loại đi chiến đấu tìm tử vong, kia không bằng bảo bọn họ trực tiếp đi tìm chết. Để bọn họ không bị cuốn vào chuyện này là không có khả năng. Nếu bọn họ bị cuốn vào, mình cũng không có khả năng từ bỏ cả nhân loại.

Lại nghe thấy Minh Phong cự tuyệt, ánh mắt con nghê vô cùng lạnh lùng, thẹn quá thành giận gầm lên: “Người đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Vì cái gì nhất định phải vứt bỏ nhân loại?” Minh Phong hỏi: “Tuy số lượng nhân loại đến vậy giờ còn rất ít, nhưng ta có biện pháp làm số lượng nhân loại nhanh chóng tăng trưởng, tiềm lực của nhân loại không thua bất cứ chủng tộc nào, nếu chỉ vì lí do mà người nói mà vứt bỏ nhân loại thì ta tuyệt đối không dám ứng.”

Con nghe ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời, cuối cùng nó nổi giận hét lớn: “Người rốt cuộc có muốn từ bỏ nhân loại hay không, đây là thiên mệnh, người chỉ là một phạm nhân nhỏ làm sao hiểu được.”

Minh Phong lạnh lùng nói: “Ta mới không tin cái gì là thiên mệnh, thiên mệnh nếu nói ta là cứu thế chủ, lúc ta có nguy hiểm sao không thấy nó, nếu không có nhân loại Phong Hồ, cứu thế chủ ta đây đã chết từ sớm, còn nói gì mà cứu thế. Thiên mệnh có quyền gì quyết định sinh tử của một chủng tộc? Thiên mệnh? ! Hừ!”

“Mặc kệ nói thế nào, Minh Phong, nhiệm vụ thủ lĩnh này người phải đảm nhiệm, cuộc chiến này nhất định phải do người lãnh đạo, nếu người không đồng ý ta sẽ giết hết nhân loại. Nhưng nếu người đồng ý ta liền lưu lại những người người coi trọng. Đừng hòng lừa gạt ta, một khi ta phát hiện người gạt ta, ta sẽ lập tức giết hết nhân loại.” Con nghe có chút không vui nói: “Người suy nghĩ một chút đi, suy nghĩ kĩ càng... rồi trả lời ta.”

Minh Phong trầm mặc nửa ngày.

“Này.”

“Cái gì?” Con nghe vẫn còn ức, nó tức giận hỏi lại.

“Người lộ tẩy rồi.” Minh Phong thần nhiên nói.

“Sao có thể, ta còn cố ý dùng pháp thuật che dấu ánh mắt mình, sao có thể——” lộ tẩy? ! Con nghe nhớ tới đoạn đối thoại của mình cùng Minh Phong khi nãy, buồn cười dùng móng vuốt bặm miệng.

“Tốt lắm, hiện giờ ta đã có thể hoàn toàn khẳng định.”

Minh Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn, con nghe cao lớn uy vũ co rúm thu hồi móng vuốt, ngoan ngoãn khom lưng ngồi chồm hổm xuống.

“Làm sao người biết được?” Con nghe không dám tin hỏi, rõ ràng nó đã che dấu tốt lắm nha.

“Người không phải có thể nhìn thấu trong đầu ta nghĩ gì sao?” Minh Phong thần nhiên nói.

Con nghe chần chờ một chút, có thể nói là vậy, nhưng trực giác của thần thú cường đại nói với nó, nếu còn nhìn lén tâm tư của nhân loại Minh Phong này có thể sẽ thực bị thẳm, vì thế nó không dám nhìn.

“Ta nghĩ, người có thể mất hứng nếu ta xem, cho nên——” Con nghe lấy lòng cười cười với Minh Phong, cái gì mà uy nghiêm, ngạo khí a, kia giống hệt như kính trung hoa thủy trung nguyệt, một chút cũng không đáng sợ.

“Để ta giải thích một chút đi.” Minh Phong hé miệng nói.

“Lúc đầu, người thật sự làm tốt lắm, ta cũng nhìn không ra.”

Con nghe gật đầu, lại bắt đầu đặc ý: “Ta đã nói mà, ta hành động sao có thể—— có vấn đề?” Mấy tự cuối cùng dưới ánh mắt lạnh như băng của Minh Phong tự động biến mất.

“Ánh mắt của người quả thật tốt lắm, ta không biết cái người gọi là pháp thuật là gì, nhưng, ánh mắt của người quả thật không hề phát sinh biến hóa.”

“Vậy làm sao người biến được?”

Minh Phong cho nó một cái liếc mắt xem thường, làm như không thấy hành vi chui vào góc vẽ vòng tròn của con nghe, tiếp tục giải thích.

“Muốn biết một người có nói thật hay không, chỉ thông qua ánh mắt cùng biểu tình là không đủ.” Bằng không cậu đã sớm bị lừa nhóc Bội La ngay cả cơ thể cũng không có kia lừa đến xoay vòng. Nghĩ đến Bội La, biểu tình Minh Phong trở nên nhu hòa.

“Nội dung nói chuyện cùng giọng điệu của người đều có sơ hở.”

“Sơ hở gì?” Con nghe chui vào góc trống nằm vừa nghe lời này thì lập tức quay mặt nhìn Minh Phong.

Minh Phong thực vô ngữ nhìn trời, thế giới hiện giờ lưu hành trào lưu suy nghĩ đơn giản sao? Sao sinh vật cậu gặp, từ nhân loại đến ngỗng đạt tộc, giờ đến con nghe trước mắt đã sống lâu tới mức có thể làm lão bất tử cũng vậy, ách, đơn thuần?

Minh Phong thần nhiên liếc mắt nhìn con nghe lấy lòng nhìn mình.

“Vì sao ta phải nói cho người, để người học được lại tiếp tục gạt ta, hay là định lừa người khác?”

Con nghe vội vàng hô to: “Ta chưa từng lừa gạt người khác, đây là lần đầu tiên?”

“Lần đầu tiên liền lừa ta?”

“Ách——” Cái đầu vừa ngẩng cao lại rụt trở về: “Cái kia, ân, ta ta, ta cũng có nguyên nhân a.”

Minh Phong rối rắm nhìn con nghe trước mắt, ân, rất cao lớn, rất uy mãnh, quả thật có sức quyến rũ của thần thú, chính là vì sao thân là thần thú cư nhiên lại lộ ra ánh mắt ai oán, nhu thuận, lấy lòng với một nhân loại như vậy a! ! Người là thần thú của tộc Hoa Hạ được không?

Thật sự bó tay, Minh Phong thăm trở mặt xem thường, từ khi tới nơi này thì cậu cứ thường xuyên vô ngữ thế này.

“Người định khi nào đưa ta trở về?”

Minh Phong dứt khoát hỏi, trước kia không có hi vọng trở về, hiện giờ đường về nằm ngay trước mắt, ngoài mặt cố giữ vững vẻ lạnh nhạt, nhưng cậu cơ hồ không thể ngăn chặn khát vọng, cậu khẩn cấp muốn trở về, điên cuồng muốn gặp những người đó. Tuy con nghe trước mắt làm ra những hành động làm cậu rất kinh ngạc, nhưng so với chuyện về nhà, những chuyện này không còn quan trọng nữa, mặc kệ có âm mưu dương mưu gì, cứ chờ cậu đoàn tụ với người nhà rồi hãy nói sau!

Con nghe cứng họng nhìn Minh Phong, há miệng thở dốc: “Vây được rồi, ta đưa người trở về.”

Nói xong, nó bảo Minh Phong ngồi lên lưng mình.

Minh Phong hơi kinh ngạc: “Ta nghĩ nhóm thần thú khác người không dễ dàng để người ta ngồi lên lưng mình.”

Con nghe cười ngạo khí, long người đầy ắp kiêu ngạo không thể nghi ngờ: “Kiêu ngạo của chúng ta, há lại vì một chút tiếp xúc cơ thể mà có thể bị mờ nhạt, người nói mấy con thần lẫn lộn trong mớ tiểu thuyết ấy hử. Chúng nó sao xứng gọi là long!” Giọng nói tràn đầy miệt thị không thể nghi ngờ.

Biểu tình của Minh Phong trở nên ảm áp, xem ra vừa rồi mình phán đoán sai, long thần thì cứ là long thần a.

Nhẹ nhàng nhảy lên lưng con nghe, Minh Phong ngồi vững: “Được rồi.”

Cơ hồ là trong nháy mắt, Minh Phong còn chưa kịp nhận ra xúc cảm trên lưng con nghe thì đã trở lại thế giới mặt đất. Một thế giới có đầy tiếng chim chóc, mùi hoa thơm lừng cùng ánh sáng mặt trời chói chang.

Lâu không thấy ánh mặt trời, đôi mắt chịu không nổi phải nhắm chặt, bị ánh sáng chói mắt kích thích, mắt chịu không được vô thức tiết ra nước mắt.

“Đi qua nơi này, đây là vùng kết giới bên ngoài bộ lạc của các người. Ta đi trước.”

“Từ từ.” Minh Phong vẫn nhắm mắt, xoay đầu về hướng con nghe: “Còn bao lâu nữa?”

“Cái gì?”

“Người biết ta hỏi cái gì mà.”

“Ân? Nga, cái kia a, còn vài trăm năm nữa. Người cứ chậm rãi cũng không sao.”

“Còn nữa, ta sau này làm thế nào tìm được người?”

“Tìm ta?” Nghe Minh Phong còn muốn tìm mình, âm thanh con nghê rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều: “Ân, ta có một mảnh ngọc giản, người nắm lấy nó, trong lòng nghĩ tới ta, ta sẽ biết.”

Sau đó, Minh Phong cảm giác trong tay mình có một thứ ôn nhuận vuông vuông.

“Ta đột nhiên rời đi, không nói tạm biệt với tộc ngỗ đạt, người giúp ta nói tạm biệt được không? Sau này ta sẽ nhìn chúng nó, người giúp ta nói một tiếng.”

“Tốt. Kia, ta đi nga.”

“Hảo, gặp lại sau.”

Sau đó bên người liền im lặng, Minh Phong hơi mờ mắt, từng chút thích ứng với ánh mặt trời. Đến cuối cùng, cậu rốt cuộc nhìn thấy thế giới của mình.

Đứng lên, Minh Phong kích động đến mức toàn thân đều run rẩy, nhấc chân bước vào kết giới. Càng chạy càng nhanh, sau đó cậu thậm chí còn dùng tới khinh công.

Chỉ chốc lát sau, thì đi tới cửa bộ lạc.

Người đi lại không nhiều, nhưng tóm lại là có.

Nhìn thấy Minh Phong mọi người đều sửng sốt, giống như thời gian bị cô đọng lại, bộ lạc vốn rất huyền ảo đột nhiên hoàn toàn yên lặng.

Sau đó, đột nhiên, một tộc nhân hưng phấn hô lớn: “Cậu ấy đã trở lại, cậu ấy đã trở lại! Minh Phong đã trở lại nha!”

Thời gian trong bộ lạc một lần nữa bắt đầu trôi qua.

Một đám người xông tới, ánh mắt lóe ra quang mang mừng như điên, tranh nhau nói. Ba chân bốn cẳng vây quanh Minh Phong đi vào bên trong.

“Minh Phong——” Ngải Kỳ từ xa xa chạy như điên tới, ôm lấy Minh Phong mà lớn tiếng gào khóc: “Ngô—— người đã trở lại, chúng ta hảo lo lắng cho người a——”

Minh Phong an ủi sờ sờ đầu Ngải Kỳ, cậu cũng nhớ bọn họ tới mức sắp phát điên!

Cuối cùng, Phong Báo cùng Lạc Âu mang theo Bội La cũng chạy tới.

Phong Báo mỉm cười đứng nhìn bọn họ, không ngừng gật gù, đôi mắt có chút đỏ đỏ.

Lạc Âu đi tới nhét Bội La vào tay Minh Phong, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cậu: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Nói đến đây, âm thanh đã có chút nghẹn ngào.

Những người khác hiểu chuyện đều rời đi, để không gian lại cho gia đình bọn họ đoàn tụ.

Ngải Kỳ thật vất vả ngừng khóc, đôi mắt to đỏ ngầu như mắt thỏ, lúc nói chuyện mang theo giọng mũi nùng đậm: “Mọi người đi sẵn cả rồi, hôm nay vừa mới xuất phát, ta đi tìm bọn họ, nói cho bọn họ biết tin tức tốt này.”

Nói xong, Ngải Kỳ lau nước mắt, nhanh chóng lao vút đi.

Minh Phong không kịp ngăn cản—— nhưng nghĩ với bản lĩnh của Ngải Kỳ, rừng rậm hắc không có gì nguy hiểm, cứ kệ hắn đi. Tuy không thể lập tức trở về, nhưng để bọn họ lo lắng lâu như vậy, sớm biết mình an toàn trở về cũng tốt.

Minh Phong nói cảm ơn với nhóm tộc nhân không rời đi cùng nhóm người đang chạy tới, sau đó đi theo Lạc Âu trở về nhà gỗ của bọn họ.

Trong tay vẫn ôm Bội La—— nó từ lúc này đến giờ vẫn im lặng không nói gì.

Về tới nhà gỗ, Phong Báo cùng Lạc Âu đi ra ngoài đối phó các tộc nhân đang chạy tới.

Trong phòng chỉ còn lại Minh Phong cùng Bội La.

“Ta đã trở về.” Minh Phong ôm cơ thể mềm mại bé nhỏ của Bội La, nhẹ nhàng nói.

32. Chương 32: Minh Phong Cùng Phong Hồ

Bội La vươn bàn tay bé nhỏ mồm mím, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Minh Phong, sau đó— dùng sức véo mạnh: “Ta biết ngươi sẽ trở lại, ngươi đúng là cứ làm người ta quan tâm, khi không tự dưng xảy ra vấn đề lớn như vậy.”

Gương mặt thanh tú của Minh Phong bị kéo đến biến dạng, nhưng nhờ Bội La làm vậy, bầu không khí vốn trầm lắng lập tức tan biến, cậu tức giận kéo tay Bội La: “Ta quả nhiên không nên ôm hi vọng ngươi có tình thương a.”

Bội La đảo trắng mắt: “Ta là trí não, làm gì có loại tình thường kia.” Bội La thực vô sỉ không thềm để ý bộ dáng nhân loại của mình hiện giờ: “Nói tới thì, lúc ngươi ở địa cầu vốn đã rất ít khi gặp mặt, một năm rưỡi này tính là gì? Lần này càng đơn giản hơn, vẫn biết ngươi còn sống, tuy không biết rốt cuộc sống thế nào, nhưng với vận khí của ngươi khẳng định không ăn khổ. Nói tới thì, cho dù ngươi chết cũng không sao, cùng lắm ta cho tình cầu này chôn cùng ngươi.”

Minh Phong trầm mặc một chút, sau đó nhẹ nhàng búng một cái lên trán Bội La: “Ta biết ngươi sẽ vậy.” Trong lòng trừ bỏ cảm động thì không còn cảm giác gì khác, dù sao tính tình Bội La vốn là vậy, muốn sửa cũng phải có thời gian, để nó chậm rãi hiểu được cảm tình sau đó bắt đầu phát sinh tình cảm với nơi này, nếu không hết thấy có dạy cũng vô dụng.

Hơn nữa, theo phương diện nào đó mà nói, Minh Phong cùng Bội La có chút tương tự— chỉ để ý những người cùng thứ mà mình xem trọng, mặc khác— quân nó chết hay không!

“Ta thật ra không có gì, những người khác cũng hoàn hảo, ngươi vẫn quan tâm tới người cao to nào đó của ngươi đi.”

Minh Phong đương nhiên quan tâm, lúc này không thấy bóng dáng Phong Hồ. Chính là không có cơ hội hỏi chuyện, hiện giờ Bội La vừa nói, cậu lập tức khẩn trương.

“Y làm sao vậy?”

Bội La thấy thần sắc Minh Phong có vẻ bình tĩnh, nhưng lo lắng trong ánh mắt không lừa được nó: “Bé quan rồi, cả ngày tự ngược cảm đầu tu luyện. Người to cao thực tự trách a, cảm thấy ngươi xảy ra chuyện đều vì y quá vô dụng, mỗi ngày tu luyện chỉ hận không ép chết mình, bất quá hiệu quả thật sự rõ ràng. Khoảng thời gian ngươi mất tích, thực lực của y tăng lên không phải một chút. Hơn nữa trước kia đã thích bám dính lấy ngươi, phỏng chừng trải qua lần này, sau này y nhất định sẽ trở thành cái bóng sau lưng ngươi, ngươi đi đâu, y theo tới đó, tuyệt đối không chịu tách rời. Nói không chừng nếu có thứ gì có thể tách hai người thì chắc hẳn chỉ có tử vong.”

“Phải không? Kia tốt lắm a.” Tuy nói vậy, nhưng ánh mắt đau lòng của Minh Phong không dấu được ai, nghĩ đến phản ứng của Phong Hồ, trái tim cậu liền siết chặt, thật sự rất đau.

“Được rồi, ít mạnh miệng đi, ta còn không biết ngươi sao. Muốn đi gặp y thì đi đi, tin tưởng ngươi biết y ở nơi nào, tìm được thì cũng không cần vội trở về, dù sao cũng không có việc gì quan trọng. Mọi người sẽ hiểu, bất quá cũng đừng quá đáng, phải biết rất nhiều người biết chuyện của ngươi cũng rất sốt ruột.”

Thấy bộ dáng mất hồn của Minh Phong, Bội La nói rõ ràng.

Ai, thật là— nó còn chưa được hai tuổi a, cứ nhiên đã phải có tâm tình gả con gái đi lấy chồng, thật là—

Nghe Bội La nói xong, Minh Phong bật dậy, chạy ra ngoài, vừa đi, vừa nói vọng lại: “Có điểm ngươi nói sai rồi, lần này, cho dù là tử vong cũng không thể tách rời chúng ta.”

Sau đó, Minh Phong chạy ra cửa, giao Bội La cho Lạc Âu, chân thành cảm ơn mọi người luôn quan tâm tới mình, giải thích một chút, sau đó trong ánh mắt hiểu ý của mọi người, cậu vội vàng rời đi.

Hôm nay Phong Hồ lại trải qua một ngày huấn luyện gian khổ, theo thói quen định trở về dòng suối tắm rửa một chút. Đó là thói quen y dưỡng thanh sau khi bế quan, bởi vì Minh Phong thực thích tắm rửa ở đó, hơn nữa nơi đó đối với Phong Hồ mà nói nó có một đoạn kí ức tuyệt đẹp.

Chính là hôm nay, ngoài ý muốn phát hiện một bóng dáng quen thuộc làm y hít thở không thông.

Phong Hồ ngừng thở, nhìn bóng dáng kia tẩy trừ cơ thể xong đang chuẩn bị lên bờ, đại khái là nghe được tiếng bước chân của y, người nọ đứng thẳng dậy, nhìn về phía bên này, bốn mắt nhìn nhau, người nọ rõ ràng sửng sốt. Phong Hồ, cũng vừa vặn thấy mặt người nọ—— là Minh Phong? Là Minh Phong! Là Minh Phong! !

Tâm thần nhất thời kinh hoảng, cả tâm trí đều bị bóng dáng kia chiếm cứ, y cơ hồ mất đi năng lực suy nghĩ. Chỉ có thể dựa vào bản năng thất tha thất thểu đi về phía bóng dáng kia.

Trước đó Minh Phong có vào sơn động cậu bế quan trước đó nhưng Phong Hồ không ở, muốn đi tìm nhưng lại sợ bỏ lỡ. Tuy Bội La không nói rõ Phong Hồ bế quan ở đâu, nhưng Minh Phong thực khẳng định, Phong Hồ nhất định chọn lựa nơi này. Tới đây thì thấy quả nhiên bên trong có một ít thịt khô cùng vài vật dụng đơn giản.

Đứng ngồi không yên chờ đợi ở sơn động một chốc, rốt cuộc không chờ được, rất muốn gặp người kia, trái tim Minh Phong nảy lên bùm bùm, tình tự cả người cũng bắt đầu kích động không thể khống chế, mồ hôi trên người không ngừng chảy ra, tựa hồ thực khẩn trương cũng thực chờ mong. Không ngừng tưởng tượng phản ứng của người nọ khi thấy mình, sau đó, cậu mới phát hiện bộ dáng của mình tới bây giờ vẫn còn đầy bùn đất.

Vì thế, cậu đến dòng suối nhỏ tắm rửa một chút, thuận tiện bình ổn suy nghĩ cùng cơ thể đã hơi nóng lên của mình.

Vừa mới tẩy rửa sạch sẽ, định lên bờ thì nghe thấy từ xa xa có tiếng bước chân truyền tới. Theo bản năng quay đầu, đập vào mắt là ánh mắt mừng như điên lại không dám tin của Phong Hồ.

Lập tức, tất cả mọi thứ trên thế giới đều biến mất, trong mắt, trong lòng Minh Phong chỉ còn lại người đang thất tha thất thểu tiến về phía mình. Cả người động cũng không thể động, xích lửa đoán nhận ánh mắt dò xét của người nọ.

Rốt cuộc, Phong Hồ cũng đi tới trước mặt Minh Phong, y vươn bàn tay run rẩy nhưng không có dũng khí đụng vào đối phương—— y không biết nếu đây chỉ là ảo tưởng mà thôi, y sẽ hỏng mất.

Từ ánh mắt thống khổ, rối rắm của Phong Hồ, Minh Phong thấu hiểu tâm tình của y, cậu kiềm chế tâm lý kích động, nắm tay Phong Hồ vòng qua người mình, sau đó cậu dựa vào lồng ngực Phong Hồ, cảm thụ trái tim cũng đang nhảy lên điên cuồng như mình.

“Ta đã trở về!”

Những lời này giống như chốt mở khóa, Phong Hồ vốn dờ dẩn lập tức sống lại. Y ôm chặt Minh Phong, chặt đến mức cậu thấy phát đau.

Minh Phong vốn nghĩ Phong Hồ sẽ nhiệt tình hôn môi mình, khẩn cấp, thô bạo tiến vào cơ thể mình để xác định mình tồn tại, thật cuồng bạo gặm cắn cơ thể mình để xác định mình đã trở về.

Chính là, không có!

Y cái gì cũng không làm!

Y chỉ giam chặt Minh Phong trong lồng ngực mình, cái đầu tóc bù xù vùi vào cổ cậu. Sau đó—— khóc.

Lớn tiếng gào khóc!

Minh Phong sửng sốt một chút—— nam nhân này a, nam nhân kiên cường đầy nghị lực này, nam nhân của cậu!

Chậm rãi đưa tay vòng quanh thắt lưng trắng kiện của Phong Hồ, đôi mắt cậu cũng lặng lẽ đỏ ửng.

Khóc một chốc, tiếng khóc của Phong Hồ im bật, y không dấu hiệu ôm lấy Minh Phong, chạy về sơn động trên núi.

Trời đất đảo lộn, Minh Phong bị ném lên giường. Phong Hồ trực tiếp tách đôi chân thon dài của cậu, lách cơ thể hùng tráng của mình tiến vào. Minh Phong thậm chí còn cảm giác được kiên quyết tinh thần phần chân của y thỉnh thoảng va chạm vào bộ vị giữa hai chân mình.

Gương mặt đầy râu ria cứ như vậy áp xuống. Cái miệng trực tiếp gặm cắn gương mặt trắng nõn của Minh Phong, sau khi dùng nước miếng rửa mặt cậu rồi mới chịu áp lên cánh môi mỏng, hôn thật sâu.

Môi lưỡi giao triển quấn lấy nhau, từng đợt tê dại thoải mái theo cánh môi tiếp giáp của hai người mà truyền tới tứ chi. Phong Hồ thô lỗ liếm mút tất cả ngõ ngách trong miệng Minh Phong, không ngừng hút dịch ngọt trong miệng cậu.

Bàn tay to vội vàng vuốt ve cơ thể cậu, thậm chí có chút thô bạo để lại dấu tay.

Chính là Minh Phong không quan tâm, cậu khẩn cấp hòa theo Phong Hồ. Môi cùng tay y như có lửa, nó châm lên tất cả nhiệt tình của Minh Phong. Từng đợt thoải mái truyền tới các bộ vị trong cơ thể. Cậu không khỏi hừ nhẹ ra tiếng——

“A——”

Nghe thấy âm thanh trong trẻo lạnh lùng có chút khàn khàn, cơ thể Phong Hồ cứng đờ, lập tức lại càng nóng bỏng hôn Minh Phong, miệng y buông tha đôi môi đã bị cắn tới sưng đỏ của Minh Phong, dọc theo chiếc cằm bóng loáng, xẹt qua đường cong duyên dáng của vai cùng xương quai xanh, trực tiếp tiến tới quả thực đã cứng rắn, Phong Hồ vội vàng ngậm lấy, mút mạnh, còn dùng răng nanh nhẹ nhàng day cắn.

Cơ thể Minh Phong chấn động, từ trước ngực truyền tới cảm giác vừa đau lại vừa khoái cảm, từng đợt đánh tan lý trí của cậu.

“Ngô—— ân—— cáp——” Tiếng hừ nhẹ lập tức lớn lên.

Phong Hồ nhét hai ngón tay vào miệng Minh Phong, kẹp lấy đầu lưỡi non mềm của cậu.

“Liếm ướm.”

Minh Phong ngoan ngoãn làm theo lời Phong Hồ, vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm hết mọi ngõ ngách trên ngón tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng phiếm thần sắc quyến rũ, khiêu khích nhìn Phong Hồ. Cảm giác khoái cảm tê dại như bị điện giật nhanh chóng truyền từ đầu ngón tay tới nửa người dưới.

“Trời, ta không muốn làm người bị thương.”

Phong Hồ kêu rên một tiếng, nhưng tay lại làm tương phản với lời nói, vội vàng mà thô bạo đưa ngón tay được thấm ướt bằng nước bọt Minh Phong vào tiểu huyệt phía sau của cậu.

Dùng đạo khô khốc đột nhiên bị tiến vào theo phản xạ mà co rút, Minh Phong cùng Phong Hồ đồng thời kêu rên một tiếng đau đớn.

Minh Phong là đau, mà Phong Hồ cũng là đau—— xúc cảm ấm áp bóng loáng trên đầu ngón tay làm cự đại của y lại trở nên đau.

Ngón tay lung tung giúp Minh Phong khuếch trương vài cái, Phong Hồ nâng mông Minh Phong muốn tiến vào.

Chính là, Minh Phong lại chặn lại.

“Minh Phong——” Đại cầu đáng thương hể hể nhìn Minh Phong, y đã nhịn không được, còn nhịn tiếp thì y thực hoài nghi mình không phải nam nhân.

Minh Phong liếc trắng mắt, lau mồ hôi lạnh trên trán, nếu bị y cứ vậy tiến vào, cơ thể đã lâu không trải qua tình sự làm thế nào chịu được? ! Đại ngu ngốc này cũng không chịu ngấm lại, nếu cậu bị thương y có thể tận hưởng sao?

Minh Phong đưa tay đẩy ngã Phong Hổ, cười lên người y, trước tiên cho y một nụ hôn triền miên. Sau đó môi lưỡi một đường đi xuống, tiến đến phần giữa hai chân y.

Hai tay cầm lấy cự đại của Phong Hổ, đại gia hỏa vì quá nhẫn nại mà đã biến thành màu tím dữ tợn.

Minh Phong hé miệng, ngậm lấy phần định thật lớn.

Cậu cùng đầu lưỡi đẩy lớp da ngoài, liếm nhẹ cái miệng nhỏ nhắn cảm vài cái, sau đó hài lòng nghe thấy tiếng hít khí của Phong Hổ. Mút tới tận cán một lần, thuật tiện hút chất lỏng chảy ra trên phần đỉnh vào miệng, sau đó chuyên tâm liếm mút, hai tay cầm lấy cự đại, chậm rãi vỗ về chơi đùa.

Hô hấp của Phong Hổ càng lúc càng nặng, khoái cảm thật lớn làm đầu óc y đều tập trung ở bộ vị dưới hạ thân. Ngay lúc y chuẩn bị bắn ra thì Minh Phong đột nhiên buông y ra. Phong Hổ mở to mắt, khó hiểu lại bất mãn nhìn qua, Minh Phong trực tiếp vươn hai ngón tay, nói với y: “Liếm ướm.”

Minh Phong có chút kiêu căng ra lệnh, sóng mắt cố tình lưu chuyển phóng ra vô hạn quyến rũ. Phong Hổ hoàn toàn bị hấp dẫn, ngơ ngác hé miệng, tùy ý ngón tay Minh Phong đảo loạn trong miệng mình. Trong lòng chỉ còn một ý niệm——Minh Phong thật sự là càng lúc càng mê người, sau này mình sẽ rất có phúc.

Rút ngón tay, Minh Phong đưa tay ra phía sau, làm như không thấy ánh mắt khát vọng của Phong Hổ, cố tự bôi trơn ỉnh. Một hồi lâu sau, cảm thấy rất cuộc có thể, cậu mới nâng thất lưng——Phong Hổ khẩn cấp túm lấy eo nhỏ của Minh Phong.

Minh Phong lập tức gạt móng vuốt y. Nói đùa chắc, để người này động thủ nhất định lại giống mấy lần trước, cậu cũng là nam nhân, lần nào cũng bị làm tới ngứa xỉu coi sao được a.

Đỡ lấy cự đại của Phong Hổ, dưới ánh mắt sắp bốc hỏa của y, Minh Phong chậm rãi ngồi xuống.

“Ngô——” Vẫn đau, nhưng hẳn đã có thể.

Minh Phong nắm lấy cánh tay Phong Hổ——tránh gia hỏa này bắt ngờ ra tay.

Nhưng, Phong Hổ làm sao nhẫn được. Tay bị Minh Phong nắm không thể động, y liền dùng sức đẩy thẳng thất lưng. Minh Phong kinh hô một tiếng, lập tức không ngồi vững, cả người ngã xuống.

“Ân——”

Kêu lên một tiếng đau đớn, Minh Phong hung hăng trợn mắt lườm Phong Hổ, cũng may chỉ bị đau một chút, không bị thương.

Phía sau, Phong Hổ thừa dịp lúc này Minh Phong cả kinh thả lỏng tay, bàn tay lo nhanh chóng nắm lấy eo nhỏ của cậu, thất lưng cũng liều mạng đẩy mạnh lên.

“A——ân, ngô——ngươi, chờ, chờ——ân——”

Minh Phong đương nhiên đau, lần này cậu ngồi trên, thể trọng cùng khí lực Phong Hổ đâm tới tiến vào một độ sâu trước kia chưa từng có. Cậu đau tới trắng bệch, ngừng thở, nhưng người cao to ngu ngốc này cư nhiên còn bắt đầu trều sấp.

“Ngô——”

Nhìn đôi mắt đỏ bừng của Phong Hổ, nghĩ tới những ngày y trải qua cùng tiếng khóc vừa nãy, Minh Phong mềm lòng cúi người, cố hết sức thả lỏng. Không bao lâu sau, trong ma sát kịch liệt cùng cơn đau đớn, Minh Phong bắt đầu cảm thấy dừng đạo mình truyền tới khoái cảm. Sau đó, trong một cái lơ đãng, Phong Hổ đâm trùng một điểm làm lưng cậu tê rần, Minh Phong suýt chút nữa ngồi phịch xuống người Phong Hổ, một tiếng rên rỉ không thể khống chế bật ra——

“Ân——”

“Là nơi này sao?”

Phong Hổ phóng đang liếm liếm môi, bàn tay to lại dùng sức giữ thất lưng Minh Phong, hung hăng đánh mạnh lên điểm vừa nãy, tiếp đó hoàn toàn rời khỏi, rồi lại mạnh mẽ tiến vào đâm lên cùng một bộ vị.

“Ân——ân, a! Không, không cần nhanh như vậy——ân——”

Khoái cảm thật lớn làm Minh Phong mất đi lí trí, cậu phe phẩy đầu, tựa hồ kháng cự lại tựa hồ không chịu nổi mà thấp giọng cầu xin tha thứ.

Cậu lại không biết âm thanh khàn khàn mang theo giọng điệu xin tha thứ của mình, đập vào tai Phong Hồ là khiêu khích cỡ nào.

Kiên quyết của Phong Hồ trong cơ thể Minh Phong suýt chút nữa vì tiếng kêu này mà bắn ra.

Y cố hết sức vọt vài cái sau đó mới chịu tiết ra trong cơ thể Minh Phong. Tất cả chất lỏng đều lưu lại bên trong cơ thể Minh Phong, mà cậu vốn sắp tới đỉnh theo những cú đánh sâu cuối cùng cũng bắn ra.

Phong Hồ buông tay, Minh Phong rốt cuộc không thể chống đỡ chính mình, cả người ngã xuống người Phong Hồ.

33. Chương 33: Trả Thù

Tay Phong Hồ lưu luyến dao động trên người Minh Phong, hiện giờ mới rốt cuộc có cảm giác cậu thật sự trở về bên người mình. Cự đại vẫn ở trong cơ thể áp áp của Minh Phong, luyện tiếc rút ra.

Cơ thể Minh Phong vẫn còn sót lại dư vị tình ái ban nãy, làm sao chống cự nổi y trêu chọc như vậy.

Mới chốc lát lại động tình. Nhất là cảm giác được cự đại còn chưa ra ngoài của Phong Hồ lại bắt đầu khôi phục tinh thần, trong lòng Minh Phong rung động.

“Thắt lưng đau quá——” Thì thào nói một câu, tư thế vừa nãy thật sự là một sự khiêu chiến với thắt lưng.

Phong Hồ lúc này lập tức thông minh.

Y xoay người đặt Minh Phong dưới thân.

“Như vậy tốt hơn đi.” Nói xong, liền kéo chân Minh Phong lên vai mình, lại bắt đầu một vòng tiến công mới, trong lòng lại dấy ý nghĩ, làm xong lần này có thể từ sau lưng tiến tới một lần, sau đó lại để Minh Phong nghiêng người, giống như tư thế Bội La đã nói lúc ở căn cứ, như vậy khá thoải mái, còn làm hai lần nữa hẳn Minh Phong sẽ mệt chết đi, để cậu nghỉ ngơi một chút tốt lắm, chính mình quả thực, ừ, giống Bội La nói là thực săn sóc, ừ, chính mình thật sự là nam nhân tốt a, sau đó vì thưởng cho săn sóc của mình, thì như vậy, như vậy——

Chờ Phong Hồ thực sự thỏa mãn, Minh Phong đã lâm vào tình trạng kiệt sức, nhưng mặc kệ nói thế nào, cậu rốt cuộc cũng chống đỡ được đến khi Phong Hồ làm xong.

Sau khi làm xong, Phong Hồ ôm Minh Phong tới dòng suối nhỏ tắm rửa. Cả người đầy mồ hôi cùng tinh dịch, Minh Phong sẽ không thoải mái.

Sau khi trở về, hai người đều không buồn ngủ chút nào, Phong Hồ lấy số da thú trải giường bị hai người làm dơ xuống, thay một tấm mới khô mát. Ôm chặt Minh Phong nằm trên giường, nghe cậu kể lại những chuyện đã trải qua.

Kì thật trải qua một trận tình ái kịch liệt như vậy, Minh Phong đã sớm mệt mỏi muốn ngủ. Nhưng lí trí nói cho cậu biết, cho dù ngủ, tỉnh lại nói cũng được. Chính là, cậu luyện tiếc, luyện tiếc cứ vậy ngủ thiếp đi. Cậu muốn nói chuyện với Phong Hồ, muốn nói mãi nói mãi—— cậu vẫn luôn lí trí, cứ để cậu tùy hứng một lần đi——

Phong Hồ thật cẩn thận ôm Minh Phong, yêu thương nhìn cậu đã thiếp ngủ.

Viên mãn, thật sự viên mãn, lại ôm chặt người trong lòng, Phong Hồ hạnh phúc tựa như chiếm được toàn bộ thế giới, y cảm thấy thế giới này, trừ bỏ người trong lòng y không còn cầu mong gì nữa, thật thỏa mãn, rất thỏa mãn!

Ôm lấy Minh Phong, Phong Hồ cũng chậm rãi ngủ, hơi thở cô độc lạnh như băng quấn quanh bên người y một thời gian dài dần dần biến mất, không còn trở lại nữa. Phong Hồ sáng sủa, thiện lương đã trở lại.

Sáng sớm hôm sau.

Minh Phong chậm rãi mở mắt, thật lâu không ngủ đủ giấc, thật thoải mái a, nhất là nằm trong lòng ngực ấm áp dễ chịu, vô cùng an toàn của Phong Hồ.

“Tỉnh?” Phong Hồ đã sớm tỉnh, chính là không nhúc nhích, nếu là ngày xưa y đã sớm chạy đi tu luyện, nhưng hôm nay không giống.

“Đúng vậy.”

Minh Phong vỗ vỗ mặt: “Đột nhiên thèm ăn thịt nướng.” Sống dưới mặt đất, cậu chưa từng cảm thấy dịch dinh dưỡng khó uống, chính là, hiện giờ nghĩ tới hương vị kia cậu đã muốn ới.

Phong Hồ dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn thịt khô đặt trong góc—— Minh Phong luôn nói đó là đá. Y hiện giờ cũng thực hoài nghi trước kia sao mình có thể ăn thứ khó ăn này, hồn nhiên quên mất mình đã ăn thứ đó mà lớn đến giờ.

“Kia——”

“Chúng ta đi săn đi.” Phong Hồ nhanh chóng đánh gãy lời Minh Phong, nói tiếp một câu.

Minh Phong sững sốt, sau đó mỉm cười: “Tốt, chúng ta cùng đi.”

Dễ dàng săn được một con lợn rừng, Phong Hồ nhanh chóng lột da, cắt thịt. Minh Phong lấy củi nhặt được trên đường đi săn bắt đầu nhóm lửa, xiên thịt Phong Hồ cắt sẵn lên nhánh cây, bắt đầu nướng thịt.

Hai người phối hợp ăn ý làm một bữa thịt nướng mỹ vị, ăn tới no căng.

“Chúng ta trở về đi.” Ăn xong, Minh Phong đứng lên, nói với Phong Hồ.

Phong Hồ gật gật đầu: “Hảo, chúng ta trở về.”

Hai người trở về bộ lạc liền bị tộc nhân nhiệt liệt hoan nghênh. Tất cả mọi người đều xông tới, cao hứng chúc mừng bọn họ. Đối với sự trở về của Minh Phong, nhóm người thiện lương thật tâm chúc phúc cùng vui mừng.

Vốn mọi người đã thực sùng bái cùng cảm kích vì Minh Phong dạy bọn họ môn nội công thần kì kia, hiện giờ cậu cư nhiên trở lại từ vực sâu không ai thoát được kia, lại càng làm mọi người không thể không kính trọng.

May mắn, trong bộ lạc không có đứa nhỏ, đều là người trưởng thành có thể khống chế chính mình, vì thế không có hành động gì quá khích. Cho dù là thế, Minh Phong cùng Phong Hồ cũng mất một hồi lâu mới về được nhà gỗ của mình.

Chờ bọn họ tới nhà, những người khác cũng thức thời lục đục rời đi.

Hôm qua lúc trở về, Minh Phong tới là nhà của Phong Báo cùng Lạc Âu, hiện giờ trở về nhà của mình mới phát hiện căn phòng thực sạch sẽ, căn bản không giống như lâu ngày không có ai trụ.

Phong Hồ từ phía sau ôm lấy cậu: “Hắn là bọn ba ba thu thập đi.” Y cũng không khẳng định, trở về không bao lâu y đã lập tức chạy đi bế quan, trừ bỏ tu luyện thì chuyện y làm là ngồi thần thờ, vì thế y đoán hắn là song thân cùng bằng hữu đã giúp đỡ thu dọn.

Minh Phong trong lòng y đầu mỉm cười, Phong Hồ chôn đầu bên cổ cậu.

“Minh Phong——”

“Àn?”

“Ta không bao giờ rời khỏi ngươi nữa, mặc kệ là khi nào, mặc kệ là ở nơi nào, mặc kệ là sống hay chết. Khoảng thời gian này ta đã không biết mình đã làm thế nào để sống sót. Ta mặc kệ, về sau mặc kệ là khi nào ta cũng phải luôn ở cạnh ngươi.” Ngữ khí Phong Hồ có chút buồn bình cộng tùy hứng của trẻ con nói.

“A.” Minh Phong khẽ kêu một tiếng, đưa tay ôm cái đầu xù của y.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí ấm áp, ngọt ngào lưu chuyển vòng quanh hai người.

“Phong Hồ——” Một lát sau, Minh Phong gọi tên y.

“Àn?” Phong Hồ cọ cọ đầu vào cổ Minh Phong, bộ dáng thực thoải mái. Nhất là lúc Minh Phong vuốt lông, nga, không, là tóc, y suýt chút nữa đã hừ thành tiếng.

“Chúng ta sinh đứa nhỏ đi.”

Ngữ khí Minh Phong thực khẳng định.

“Nga.” Phong Hồ tùy tiện lên tiếng.

Nhưng, Minh Phong dám khẳng định y chỉ theo thói quen đáp ứng mình mà thôi, căn bản không rõ mình đang nói gì.

Vì thế, cậu hảo tâm nhắc lại một lần—— “Chúng ta sinh đứa nhỏ đi.”

“Nga, ta biết rồi. Không phải muốn một—— đứa nhỏ? !”

Người to cao trì hoãn rốt cuộc cũng phản ứng lại, y xoay người Minh Phong lại.

“Vừa rồi người nói đứa nhỏ sao?”

“Đúng vậy.” Minh Phong thực hài lòng đối với biểu tình khấn trương của Phong Hồ, a, tuy không có Liễu cùng Nha, chính là mình vẫn không tịch mịch a. Ha hả——

“Người nói người muốn một đứa nhỏ? !” Phong Hồ thật cẩn thận nhìn biểu tình Minh Phong, thật cẩn thận nói. Đối với tộc nhân nhân số thừa thớt mà nói, con nối dòng luôn cực kì quan trọng.

“Không được sao?” Minh Phong vô tội nhìn y.

“Được! Đương nhiên được, ha hả——” Kinh hỉ thật lớn a! Phong Hồ vui đến mức sắp quên luôn phương hướng.

Minh Phong mỉm cười nhìn người trước mắt ngây ngô cười đến tận mang tai, tốt lắm, cao hứng là tốt rồi, hi vọng tương lai mình đặt tâm trí lên người đứa con, y đừng ở bên cạnh ăn dấm chua là được. Chính là, nếu y không ăn giấm thì có thể mình sẽ mất đi rất nhiều lạc thú a.

Phong Hồ ôm cổ Minh Phong: “Minh Phong, cảm ơn người, rất cảm ơn người.”

Nghĩ tới chính mình sắp có một đứa nhỏ trắng trắng tròn tròn mũm mĩm đáng yêu như Bội La, trái tim Phong Hồ liền mềm nhũn. Hận không thể để Minh Phong lập tức sinh ỉnh một đứa.

“Không cần cảm ơn, bất quá, sau khi đứa nhỏ chào đời người không thể đối xử với nó giống như với Bội La. Nếu không về sau cứ giao Bội La cho người chiếu cố đi.”

“A?” Phong Hồ luống cuống tay chân buông Minh Phong ra, hoang mang rối loạn lắc đầu: “Không được, Bội La nhỏ như vậy, ta tay thô chân thô, vạn nhất làm bị thương thì sao.”

Minh Phong thở dài một hơi, người cao to này sao lại sợ đứa nhỏ như vậy a?

“Tuy nói là muốn sinh đứa nhỏ, chính là còn rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Như nghĩ đến gì đó, Minh Phong thở dài.

“Làm sao vậy?” Phong Hồ rất miễn cảm với tình tự của cậu lập tức hỏi.

“Không có gì, chúng ta tới nhà ba ba đi, có vài việc cần xử lý.”

“Hảo.”

“Đúng rồi, chuyện chúng ta muốn đứa nhỏ tạm thời đừng nói với người khác, trước tiên giải quyết xong mọi việc rồi nói sau.”

“Tốt.” Phong Hồ vui tươi hơn hớn đáp ứng, hiện tại chỉ cần là Minh Phong nói, mặc kệ là gì y cũng đáp ứng.

Lúc bọn họ tới nhà Phong Báo, Lạc Âu cũng đang ra ngoài.

“Các người tới vừa đúng, ta đang định tìm người.” Hấn đón hai người vào nhà.

“Ba ba, chuyện gì?” Phong Hồ tùy tiện hỏi, khóe mắt cùng đuôi chân mày mang theo ý vui.

Lạc Âu vui mừng nhìn đứa con đã khôi phục thần thái, thời gian trước Phong Hồ hết như xác không hồn, hần nhìn mà kinh hồn bạt vía, chỉ sợ có ngày hi vọng nhỏ nhoi biến thành thất vọng rồi tuyệt vọng, khi đó, hần sẽ mất đi đứa con.

“Là vậy, Minh Phong, chuyện lần này mọi người trong bộ lạc đã biết. Mọi người muốn báo thù, người thấy sao? Người muốn báo thù không?” Lạc Âu nghiêm túc hỏi.

Bởi vì câu này, không khí trong phòng thoáng chốc trở nên khẩn trương.

Phong Hồ không nói gì, y chờ đợi Minh Phong quyết định.

“Báo thù? Báo thế nào? Giết bên kia sao? Ta mới không rãnh rỗi như vậy.” Minh Phong hừ lạnh một tiếng, cậu mới không phải loại người ngu ngốc bị đánh má trái còn đưa luôn má phải cho người ta. Tộc quỷ hút máu, cậu nhớ kỹ! Nhưng không phải bây giờ, hiện giờ nhân loại vẫn chưa đủ cường đại, kì triều cường kế kíp còn gần chín mươi năm, lúc này chính là cơ hội tốt để nhân loại phát triển lớn mạnh, cậu mới không vì chút thù riêng của mình mà làm hại cả nhân loại buông tha cơ hội tốt này.

Thực lực của nhân loại vốn không thua bất cứ chủng tộc nào, chính là số lượng quá ít mà thôi. Vấn đề số lượng, cậu cùng Bội La, còn có Lam Việt hoàn toàn có thể giải quyết, muốn bao nhiêu đứa nhỏ sẽ có bấy nhiêu.

Vấn đề lớn nhất là còn rất nhiều chuyển nhỏ nhất, tỷ như đề cao chất lượng sinh hoạt a. Còn có quan trọng nhất là xem có thể làm tốt quan hệ với tộc hỏa trư hay không.

Đã trải qua một lần ly biệt, Minh Phong sao nhẫn tâm phát động chiến tranh.

Nghĩ đến hỏa trư tộc bên kia cũng không phải không có đột phá, chỉ cần nghĩ ra điểm quan trọng hấp dẫn chúng nó, hần có thể hòa bình bằng qua lãnh địa của chúng, như vậy sau này nhân loại không cần lo lắng chuyện triều cường nữa.

Sau đó còn rất nhiều chuyện nữa.

Nghĩ vậy, Minh Phong làm sao có tâm tư so đo với quỷ hút máu.

Nhất là, bên chỗ con nghê tựa hồ còn có phiền toái lớn hơn nữa đang chờ đợi cậu a.

“Ba ba, ta không tính toán trả thù tộc quỷ hút máu. Hiện giờ nói trả thù là không có khả năng, dù sao ta cũng mới trải qua cảm giác tách biệt với thân nhân, bầu bạn.” Phía sau, Phong Hồ ôm chặt thắt lưng cậu: “Vì thế, ta không muốn vì ta mà có càng nhiều người phải chịu cảm giác này. Đương nhiên, nếu bọn họ lại đến khiêu khích thì ta cũng không khách khí.”

“Vậy là tốt rồi.” Lạc Âu gật gù đầu: “Kỳ thật tất cả mọi người đều thực cảm kích người truyền bá phương thức tu luyện nội lực, vì thế muốn làm gì đó cho người. Chính là chiến tranh cũng không phải trò đùa. Ta cùng Phong Báo cũng không đồng ý phát động chiến tranh, người có thể nghĩ vậy chúng ta cũng an tâm.”

“Đúng rồi, vừa rồi các người tới tìm chúng ta có việc gì sao?”

“Đúng vậy, ta ở vực sâu còn chuyện chưa giải quyết, phải qua đó một chuyến. Phong Hồ sẽ đi cùng ta.” Minh Phong vỗ vỗ vánh tay rắn chắc của Phong Hồ quần trên thắt lưng mình.

“Ba ba, ta phải đi cùng Minh Phong.” Phong Hồ kiên định nói.

Lạc Âu liếc trắng mắt: “Đi thì cứ đi, ta cũng đâu có nói không cho người đi. Người tự mình kích động cái gì!”

Phong Hồ vô ngữ.

“Vậy đi thôi, cẩn thận một chút.” Quay đầu, đối mặt với Minh Phong là một gương mặt tươi cười.

Xem một màn biến sắc này lại làm Phong Hồ bó tay lần nữa.

“Minh Phong, bọn Ngải Kỳ ngày mai sẽ trở lại. Người không đợi bọn họ sao?” Lúc Minh Phong cùng Phong Hồ xoay người rời đi, Lạc Âu gọi bọn họ trở lại.

Minh Phong sững sốt, nghĩ đến nhóm bằng hữu, trong lòng lập tức ập ập.

“Không, sau này còn thời gian. Ta nghĩ vẫn nên giải quyết vấn đề cho xong thì tốt hơn. Yên tâm, lần này chúng ta sẽ nhanh chóng trở lại. Còn nữa, giúp ta nói với Bộ La một tiếng.”

Nói xong, Minh Phong cùng Phong Hồ liền lỵ khai.

Lạc Âu thở dài, mấy tiểu tử kia ngày mai trở về phải thất vọng rồi. Không biết Minh Phong còn vấn đề gì chưa giải quyết ở vực sâu, hi vọng không cần phiền toái.

“Minh Phong, chúng ta đi đâu?”

Thấy Minh Phong đi về phía sơn động bọn họ bế quan, căn bản không phải hướng vực sâu. Phong Hồ nhin không được mở miệng hỏi.

“Con nghê kia nói sẽ đến đón chúng ta, chúng ta phải tìm nơi nào đó không có người lui tới. Gia hỏa kia hình như không thích gặp người.”

“Con nghê, chính là gia hỏa đưa ngươi về sao?”

“Ân, đúng vậy. Bất quá, lúc ấy ta sốt ruột trở về gặp các ngươi, đã bỏ qua rất nhiều điểm đáng ngờ, hiện giờ ngẫm lại thì bên kia còn một phiền toái lớn.”

Minh Phong thở dài, phiền toái kia tuy không biết có nguy hiểm hay không, nhưng trực giác nói cho cậu biết, nhất định rất phiền toái, thực sự phiền toái a.

“Sao vậy, sẽ có nguy hiểm sao?” Thấy Minh Phong thở dài, Phong Hồ vội vàng truy hỏi.

Minh Phong trấn an vỗ vỗ ngực y: “Yên tâm, nguy hiểm có thể không có, chỉ là thực phiền toái.”

“Nga, kia không sao, dù sao nó đã đưa ngươi về, chúng ta giúp nó làm coi như báo đáp.” Nếu không có nguy hiểm, phiền toái này nọ không sao cả.

“Ngươi cảm thấy là dạng phiền toái gì?” Phong Hồ lại hỏi thêm một câu.

Minh Phong đột nhiên dừng lại cước bộ, thở dài: “Là phiền toái rất lớn, rất lớn, lớn hơn bất cứ phiền toái nào ngươi tưởng tượng ra.”

34. Chương 34

Tới trước chỗ bọn họ bế quan, Minh Phong lấy ngọc giản ra cầm trong tay, trong lòng thầm gọi con nghê.

Phong Hồ tò mò nhìn động tác của Minh Phong, trên đường đi Minh Phong đã giải thích tác dụng của ngọc giản cho y nghe. Chính là Phong Hồ nghĩ muốn nổ đầu cũng không hiểu được vì sao một cục đá nhỏ xíu, nga, không, là ngọc, có thể truyền lời nói trong tim tới một người ở xa thật xa như vậy.

Chính là, đợi nửa ngày, đừng nói con nghê, ngay cả một sợi lông cũng không thấy.

Minh Phong khó hiểu, nhớ rõ lần trước mình cơ hồ là ngay lập tức từ vực sâu trở về tới bộ lạc, thời gian nửa ngày như vậy, với bản lĩnh của con nghê hẳn phải tới rồi mới đúng. Cậu nghi ngờ nhìn ngọc giản, thứ này hẳn không phải sản phẩm giả mạo kém chất lượng đi?

Chẳng lẽ phương pháp mình dùng không đúng?

Cẩn thận nghĩ lại một chút, lúc ấy con nghê đưa cho cậu cũng không nói rõ phương pháp sử dụng, chỉ nói cầm nó rồi thầm kêu gọi nó trong lòng là được. Chính là mình gọi nửa ngày sao không có chút động tĩnh nào.

Lập tức nhớ tới tình tiết trong tiểu thuyết—— chẳng lẽ phải truyền lực tinh thần vào ngọc giản này mới có thể sử dụng?

Minh Phong truyền lực tinh thần vào ngọc giản, cảm giác bên trong tựa hồ trống rỗng, không có bất cứ phản ứng nào!

Trán bạo ra mấy dấu thập, biểu tình Minh Phong bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Phong Hồ nhìn biểu tình lạnh lùng của Minh Phong, trong lòng không khỏi vì con nghệ kia mà đổ một thân mồ hôi lạnh.

Con nghệ chết tiệt! Minh Phong hừ lạnh, ngay cả ngọc giản cũng dám đưa sản phẩm kém chất lượng, xem ra cảm giác của mình rất đúng, gia hỏa kia là nhiên là tên ngốc không đáng tin. Hơi nheo mắt—— lần trước giáo huấn nó như vậy vẫn chưa đủ a, đúng rồi, nghĩ lại thì lần trước mình quá sốt ruột trở về nhà, căn bản chưa kịp giáo huấn nó. Trách không được! Xem ra, lần này phải hảo hảo chiêu đãi nó một chút mới được a.

“Chúng ta đi vực sâu!”

Minh Phong quay đầu đối mặt với Phong Hồ cũng đang nhìn mình, lưu loát nói.

“Nga, tốt.” Phong Hồ chân chó ôm lấy Minh Phong—— Minh Phong đương nhiên muốn tự mình đi, chính là Phong Hồ nói bọn họ lâu như vậy không gặp nhau, rất tưởng niệm này nọ—— tóm lại, nói một đồng lớn, trọng điểm chính là y phải ôm Minh Phong. Còn dùng biểu tình cầu xin nhìn cậu—— Phong Hồ biết Minh Phong tuyệt đối không thể cự tuyệt vẻ mặt này của mình.

Minh Phong nghĩ nghĩ, trải qua chuyện này Phong Hồ quả thật còn thích dính lấy cậu hơn trước kia, hơn nữa tộc độ của y quả thực nhanh hơn mình, nhìn vẻ mặt của y trái tim mình cũng đau đớn, cứ làm theo ý y đi.

Phong Hồ thật cẩn thận ôm lấy Minh Phong, trong lòng không có chút đồng tình nào đối với con nghệ sắp bị giáo huấn—— bầu bạn mình sau khi trở về từ vực sâu dường như càng uy nghiêm, thông minh hơn. Dù sao y bình thường đã không dám chọc Minh Phong tức giận, đương nhiên, không nỡ là chính. Con nghệ kia dám chọc bầu bạn mình xem như bảo bối, đáng bị chinh! Chinh chết cũng không đáng thương!

“Minh Phong, người còn chưa kể xong chuyện người trải qua dưới lòng đất a.” Lúc đi trên đường, Phong Hồ mở miệng dụ dỗ Minh Phong nói chuyện.

Ôm Minh Phong trong lòng, nghe âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của cậu, đối với Phong Hồ mà nói đây quả thực là một loại hưởng thụ tuyệt nhất.

“Lần trước nói đến đâu rồi?” Lần trước mới nói một nửa cậu đã ngủ mất, không nhớ rõ mình đã nói tới đâu a.

“Nói đến người cùng Liễu gì đó đi săn thú.” Nhắc tới đứa nhỏ được cậu vô cùng yêu thích kia, giọng điệu Phong Hồ vô thức mang theo chút ghen tuông.

Tâm tình Minh Phong vốn có chút ác liệt, thấy Phong Hồ vô thức biểu hiện tình tự như vậy, khó chịu vốn có lập tức tan thành mây khói. Lại càng chờ mong tương lai người cao to này ghen với đứa con của mình, nhớ rõ lúc trước cậu chăm sóc Bội La y đã ăn không ít lần, chính là lại còn cố tình làm ra bộ mặt không miễn cưỡng ‘không sao, kì thật ta một chút cũng không để ý’. Kỳ thật tâm tình của y đã viết hết lên trên mặt, Bội La cũng không ít lần đùa y, chẳng qua Phong Hồ tựa hồ vẫn không phát hiện, chỉ biết đứng đó giương mắt nhìn. Vẫn là cậu mềm lòng, mới buông tha y, Bội La còn nói cậu không hăng hái gì cả.

Phong Hồ vui vẻ nhìn Minh Phong khôi phục tâm tình, sớm biết bầu bạn nhà mình tuy ngoài mặt đậm bạc nhưng nội tâm lại rất phức tạp, bất quá tựa hồ sau chuyến đi vực sâu về, đặc tính này lại càng có xu thế phát triển mạnh hơn a. Kỳ thật đối với vật nhỏ trong miệng Minh Phong, nói y không để ý chút nào thì không đúng, nhưng chưa tới mức không thể che dấu tâm tư. Chỉ là, nếu cố tình làm vậy bầu bạn sẽ rất cao hứng, vì thế y chỉ có thể thẳng thắn biểu hiện tâm tư của mình ra ngoài. Y không cho rằng tâm tư này của mình có gì kì lạ, y thích Minh Phong, muốn độc chiếm cậu, muốn có được toàn bộ tâm tư của cậu, này có gì hảo dọa người a! Nhất là Minh Phong cũng thích y biểu hiện mình để ý cậu thế nào, hơn nữa, cứ vậy tâm tư của Minh Phong cũng đặt trên người y, có sao mà không làm?

Bất quá nói tới đứa nhỏ, Phong Hồ lại có chút lo lắng, vạn nhất đến lúc đó Minh Phong đặt hết tâm tư lên người đứa nhỏ thì phải làm sao bây giờ? Thương thì thương đứa nhỏ, nhưng vị trí quan trọng nhất trong

lòng Minh Phong y tuyệt đối sẽ không giao ra, cho dù là đứa con cũng không được!

Xem ra phải nghĩ biện pháp, cho dù đứa nhỏ sinh ra cũng phải khóa chặt Minh Phong bên người mình, không thể để bất cứ ai có địa vị cao hơn mình trong lòng Minh Phong. Cho dù là đứa con nhà mình cũng không được. Ân, vấn đề này hiện giờ nên suy nghĩ.

Minh Phong bắt đầu kể tiếp những chuyện gặp phải dưới lòng đất cho Phong Hồ nghe—— tộc nhân ngỗ đạt thiện lương dễ gần, thực vật thần kì, còn có con mỗi muôn hình muôn vẻ... Kể lại thế này, Minh Phong đột nhiên phát hiện cuộc sống thực thống khổ của mình dưới lòng đất hóa ra phần kích như vậy, chính là trước kia tâm trí cậu chỉ đắm chìm trong ý nghĩ muốn về nhà, vì thế cũng không để ý nhiều như vậy.

Phong Hồ nghe tới hai mắt tỏa sáng, y vốn thích phiêu lưu mạo hiểm, đột nhiên nghe Minh Phong kể nhiều thứ thần kỳ như vậy, không động tâm thực sự quá khó.

“Có thời gian chúng ta tới đó chơi đi.” Phong Hồ nôn nóng đề nghị.

Minh Phong cười trả lời: “Tốt, dù sao lần này cũng phải xuống vực sâu, liền thuận tiện chơi một chuyến đi. Lần trước không nói tạm biệt với tộc ngỗ đạt, cũng không biết chúng nó hiện giờ thế nào. Nơi đó không thể dùng dấu khí, người biết chưa a.”

“Ha ha ha, không thể dùng dấu khí thì dùng nội lực, ta sẽ không thua.” Phong Hồ dừng cảm cười lớn, âm thanh tràn ngập tự tin cùng nhiệt tình.

“Nếu định ở đó một đoạn thời gian, chúng ta phải chuẩn bị nhiều thức ăn một chút. Những thứ ở đó không biết chúng ta có thể ăn được không, nửa năm qua ta đều uống dịch dinh dưỡng, sau này... không bao giờ muốn uống nữa.” Nhắc tới dịch dinh dưỡng, vẻ mặt Minh Phong thực ghét bỏ.

“Hảo.” Phong Hồ lập tức đồng ý, y cũng không muốn ăn món thịt cứng như đá kia nữa. Cũng hơn nửa năm không ăn đồ Minh Phong làm, nghĩ tới cũng đủ chảy nước miếng.

“Từ từ.” Lúc Phong Hồ nhanh chóng lao vút tới, Minh Phong tinh mắt phát hiện một gốc cây cao lớn nặng trĩu quả thực.

Cẩn thần nhớ lại, hình như Bội La từng đề cập gần lãnh địa có một nơi có loại quả này, bất quá lúc ấy cách thời điểm kết quả còn rất sớm nên cậu cũng không nhớ kĩ vị trí. Sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện nên cũng quên mất chuyện này.

Nếu nhớ đúng thì gần đây hẳn có một hồ nước, hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi, cũng lâu không ăn mấy thứ có nước.

“Làm sao vậy?”

“Cái kia.” Minh Phong chỉ đám quả thực đỏ rực trên chạc cây: “Là quả táo, ăn ngon lắm.”

Phong Hồ lập tức hiểu ra, ôm Minh Phong thả người nhảy lên, hai người lập tức ngồi trên chạc cây.

Minh Phong vừa lên thì lập tức đưa tay hái một quả, xoa xoa, cắn một ngụm. Nói tới cũng lạ, tinh cầu này hình như thứ gì cũng tràn đầy dinh dưỡng, hơn nhiều lần những thứ trên địa cầu. Ngay cả quả táo này, lúc chín đỏ này nặng ít nhất cũng phải 2 kg.

Cắn một ngụm, chua chua ngon miệng, nước vừa nhiều vừa ngọt, ăn ngon cực kỳ.

Nhất là Minh Phong đã lâu không được ăn hoa quả, này vừa ăn đúng là không dừng lại được.

Phong Hồ há hốc mồm nhìn Minh Phong ăn tới quên cả trời đất—— thứ này có thể ăn sao? Có vẻ bọn họ tới bây giờ đều ăn thịt, lúc Minh Phong đến chỉ có điểm khác biệt duy nhất là thịt được nướng cùng thịt sấy khô.

Minh Phong hái một trái đưa cho Phong Hồ: “Ăn ngon lắm, yên tâm, tuyệt đối có thể ăn.”

Phong Hồ nhận quả táo, nhìn nhìn Minh Phong, cố làm ra vẻ dừng cảm cắn một ngụm. Lập tức trừng to mắt—— ăn thật ngon! Thực ngọt, thực giòn, ăn vào rất ngon. Y kinh hỉ nhìn về phía Minh Phong.

“Ta đã nói với người là ăn được mà, nhìn người lúc này cứ như ta ép người ăn độc được ấy!”

Phong Hồ ha hả ngậy ngô cười hai tiếng, cũng bắt đầu há to mồm ăn quả táo trong tay.

Hai người lang thôn hổ yết ăn táo, Phong Hồ không sao, chính là Minh Phong lại no ứ hự. Y rõ ràng ăn sau mình, thế mà đã sớm ăn xong quả mình đưa, lại bắt đầu hái một quả khác mà gặm: “Trước đừng ăn cái này, chốc nữa tới bên hồ ta làm món ngon cho người ăn. Giúp ta hái những quả chín đi, chính là những quả vừa lớn vừa đỏ thế này này.”

Nghe được còn món ăn khác, ánh mắt Phong Hồ sáng ngời, có chút tiếc nuối nhìn nhìn một quả táo. Sau đó liền ngoan ngoãn theo lời Minh Phong bắt đầu hái táo.

Cây rất lớn, quả cũng nhiều. Minh Phong phỏng chừng số táo trên cây này ít nhất cũng hết mấy ngàn kg.

Hái xong, Minh Phong cho Phong Hồ một nụ hôn nhẹ tưởng thưởng. Ai ngờ gia hỏa này được một tác lại muốn tiến một bước lập tức ôm lấy thắt lưng Minh Phong, hôn thật sâu. Đầu lưỡi đầu đá lung tung trong miệng cậu, hung hăng liếm mát.

“Minh Phong——” Quấn quít một phen, môi Phong Hồ bị hấp dẫn dời về phía vành tai trắng nõn của Minh Phong, dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn. Áp vào bên tai cậu mê hoặc.

Khoái cảm tê dại từ vành tai truyền tới, Minh Phong nhắm mắt lại, hưởng thụ bầu bạn âu yếm.

“Ân——”

“Chúng ta làm ở đây, được không?”

Miệng chuyển lại cánh môi Minh Phong, dán sát đôi môi như cánh hoa của cậu mà thì thầm.

Miệng cũng lấy lại chút lí trí trong cơn mơ màng.

“Xuống, xuống trước đã.” Không thể làm trên cây đi.

“Da thú người để trong túi không gian đâu?”

Bị nhiệt độ cao trên người Phong Hồ áp lên làm toàn thân muốn nhũn ra, Minh Phong mềm nhũn dựa lên người y, lấy da thú ra.

Mới vừa lấy ra, da thú đã bị Phong Hồ cướp đi, y vội vàng trải da thú lên mặt đất, khẩn cấp áp đảo Minh Phong.

Bàn tay to dùng sức lôi kéo, xé toạc quần áo Minh Phong. Miệng bắt đầu lướt khắp toàn thân cậu, trên người Minh Phong bắt đầu hé nở những đóa hoa đỏ diễm lệ.

Cuối cùng y hé miệng, một ngụm ngậm lấy phần thân thanh tú xinh đẹp của Minh Phong, bắt đầu phun ra nuốt vào.

Minh Phong hút một ngụm khí, đôi tay túm lấy tóc Phong Hồ.

“Ân—— Phong Hồ——” Âm thanh trong trẻo, lạnh lùng mang theo run rẩy mị hoặc, Phong Hồ nghe thấy thì dục hỏa lại tăng vọt, muốn ngừng mà không được.

Phong Hồ ngậm lấy phần đỉnh, đẩy phần da bọc lấy lỗ nhỏ, dùng đầu lưỡi kích thích nơi mẫn cảm nhất, vừa tiếp xúc nơi đó, hô hấp của Minh Phong lập tức dồn dập.

“Phong, Phong Hồ! —— a——” Minh Phong kinh hô một tiếng, bấu chặt tóc Phong Hồ hơn.

Nghe thấy tiếng rên của Minh Phong, Phong Hồ lại càng hưng phấn, bắt đầu nhanh chóng cao thấp phun ra nuốt vào. Bàn tay to nắm song hoàn bên dưới, dùng ngón tay đùa giỡn.

Sau đó, y nhả ra phần thân đã bắt đầu chảy ra chất lỏng của cậu, bắt đầu dùng bàn tay to vỗ về chơi đùa, còn không quên dùng ngón cái thô ráp vuốt lên cái miệng nhỏ mẫn cảm, làm Minh Phong từng đợt hút khí cùng rên rỉ. Miệng y bắt đầu chiếu cố da thịt nhẵn nhụi mẫn cảm trên đùi Minh Phong.

Minh Phong chỉ cảm thấy dục vọng càng lúc càng nóng, khoái cảm từng tầng từng tầng tích lũy. Dưới giáp công từ tay Phong Hồ, cậu nhanh chóng đạt đến đỉnh điểm, thắt lưng ưỡn lên bắn ra. Vừa lúc bắn vào tay Phong Hồ.

“Hô hô——” Khoái cảm cao trào làm đầu óc Minh Phong trống rỗng, thở hỗn hển.

Phong Hồ động thân hướng tới trước hôn lên môi cậu, ngón tay dính chất lỏng Minh Phong bắn ra hướng ra phía sau, rất nhanh, hậu huyệt Minh Phong liền thích ứng với ngón tay Phong Hồ, bắt đầu co rút mời gọi.

Phong Hồ đỡ cự đại của mình, đặt ngay tiểu huyệt của Minh Phong, thắt lưng dùng chút lực đỉnh tới, liền tiến nhập vào dũng đạo chặt chẽ của Minh Phong.

“Ngô——”

“Ân——”

Một khắc tiến vào, cả hai người không hện mà cùng than nhẹ thành tiếng.

Phân thân tráng kiện bắt đầu nhanh chóng tiến tiến xuất xuất trong dụng đạo mềm mại của Minh Phong, mỗi lần tiến vào lại càng tiến tới nơi sâu hơn, làm Minh Phong không ngừng rên rỉ thành tiếng.

Minh Phong ôm chặt cổ Phong Hồ, khoái cảm vô tận truyền tới từ nơi hai người giao hợp.

“Ân, Phong Hồ—— nhanh lên—— a——”

“Minh Phong, nơi này của ngươi thật thoải mái—— thật chặt——” Trong lúc trều sáp, Phong Hồ gian nan nói.

Một lát sau, Phong Hồ dùng sức một phát ưỡn thẳng thắt lưng, bắn vào trong cơ thể Minh Phong.

Minh Phong cứng đờ, lúc dịch thể nóng bỏng bắn vào cơ thể, dũng đạo đột nhiên co rút kịch liệt, cũng bắn ra.

Phong Hồ nghiêng đầu chôn bên gáy cổ Minh Phong, hỗn hển thở vài ngụm. Sau đó y ôm Minh Phong, dùng sức đảo một phen, tư thế hai người liền biến thành Minh Phong nằm trên, y nằm dưới. Bộ vị hai người vẫn còn tương liên, Phong Hồ nắm lấy thắt lưng Minh Phong, bắt đầu dùng sức trều sáp...

Minh Phong lại phát ra tiếng rên rỉ khêu gợi, tư thế này so với vừa nãy còn tiến vào sâu hơn, khoái cảm còn mãnh liệt hơn.

Dục hỏa lại bắt đầu thiêu đốt hai người.

35. Chương 35: Mỹ Thực

Chờ Phong Hồ thỏa mãn, thời gian đã tới gần giữa trưa. Dưới sự chỉ dẫn của Minh Phong, bọn họ đi tới bên hồ, Minh Phong thuận tiện tắm rửa một phen.

Lúc tắm rửa, có thứ gì đó không cẩn thận đụng phải bàn chân Minh Phong, xúc cảm cùng hình dáng kia làm Minh Phong sửng sốt. Cậu khom người, tay mò vào lớp bùn tìm kiếm một chút, sau đó kéo một thứ gì đó lớn cỡ bàn tay lên. Hình dạng giống hình trứng, vẻ ngoài có màu xanh đen. Hai phần vỏ hé mở, vỏ bên trên hơi nâng lên một chút.

Phong Hồ thấy cái thứ xanh đen trong tay Minh Phong thì tò mò hỏi: “Này lại là cái gì?”

“Con trai!” Ánh mắt Minh Phong lóe ra quang mang kinh hãi. Con trai quả thật sinh trưởng trong nước bùn, trong những vùng nước chậm cùng yên tĩnh, hồ nước này tuy không phải nước lạnh nhưng lưu động quả thực rất chậm, hơn nữa nước bùn dưới đáy hồ chính là nơi sinh trưởng tốt nhất cho trai, nơi này hẳn còn không ít.

Hôm nay đúng là may mắn, cư nhiên phát hiện hai loại mỹ thực khác biệt.

“Này cũng có thể ăn, ăn ngon lắm. Bất quá phải nấu chín mới ăn được, bằng không cơ thể sẽ khó chịu.” Giới thiệu xong, cậu cười khiêu khích với Phong Hồ: “Thế nào, thứ này ẩn trong bùn. Từ giờ tới lúc ta nói dừng mới thôi, chúng ta thi xem ai bắt được nhiều hơn đi.”

Phong Hồ nhìn Minh Phong một cái, khoe miệng nhếch ra một độ cung phóng khoáng, lớn tiếng hỏi: “Hảo! So thì so!”

Minh Phong dùng ma pháp hệ thổ chế thành hai thùng đất, bên trái của cậu, bên phải của Phong Hồ. Trận đấu của hai người chính thức bắt đầu.

Không hẹn mà cùng xoay người, tay mò tới mò lui trong bùn, Minh Phong có ưu thế về ma pháp hệ thổ, hơn nữa khả năng vận dụng nguyên tố đã tới xuất thần nhập hóa, cậu dễ dàng bắt được người, nếu dùng trài thì thuận tay quăng vào trong. Phong Hồ thì ném từng cái lên thùng đất trên bờ, là một võ sĩ, còn là võ sĩ hệ phong, tốc độ của y đương nhiên mau hơn Minh Phong rất nhiều.

Vì thế trận đấu của hai người kết quả cuối cùng là hòa.

Đám trài trong sông này cũng không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, nhiều con rất bự, con nhỏ cũng không ít. Sờ soạng một hồi lâu, thùng của Minh Phong đã đầy. Thấy nhiều đây cũng đủ ăn thật lâu, Minh Phong lên tiếng chấm dứt trận đấu.

Hai người chưa mất tính trẻ con này vui vẻ leo lên bờ, bắt đầu rửa sạch chiến lợi phẩm của mình.

Hai thùng gỗ của hai người đều đầy cứng, phương diện này khá tương xứng. Tính về kích thước, bên Minh Phong nhiều con lớn hơn Phong Hồ một chút, nhưng con lớn nhất lại thuộc về Phong Hồ. Vì thế hai người này thực sự không phân ra cao thấp.

Nhìn nhau một chút, trên người cùng tay đối phương đều là nước bùn, thật chật vật. Sau đó nhìn xuống mặt nước xem bộ dáng của chính mình, không hẹn mà cùng bật cười ha hả.

Vui sướng phát ra tự tận nội tâm, bi thương, sợ hãi, tuyệt vọng từ lần chia cắt mang tới dường như đều bị tiếng cười lúc này hóa thành hư không.

“Tốt lắm, bắt đầu làm cơm chiều. Đêm nay ở lại đây đi.”

“Hảo.”

Trai thì có rất nhiều cách ăn, nhưng xét theo nguyên liệu có hiện giờ, chỉ có thể làm món trai hầm.

Trước tiên lấy ra một khối thịt béo bỏ vào nồi lấy dầu. Sau đó lại dùng một cái nồi siêu cấp lớn, bỏ tất cả số trai vào, chế nước, thêm vào chút dầu. Đám trai liều mạng hé mở hô hấp, liền phun ra hết nước bùn, đổi nước vài lần, lặp lại vài lần, cứ vậy làm suốt vài giờ thì bùn đất đều được rửa sạch.

A? Người hỏi nồi lớn như vậy ở đâu ta?

Này còn phải hỏi sao? Với thực lực của Minh Phong hiện giờ, dùng nguyên tố thổ làm nồi không phải quá dễ dàng sao, chính là không thể dùng vĩnh viễn, nhưng vậy thì có sao, dù sao lúc nào cần thì lại làm.

Bất quá mấy giờ này thực khó khăn. Hai người vốn chỉ ăn có một quả táo, lại vận động một hồi, đợi thêm mấy giờ nữa chắc sẽ đói chết mất. Nhất là Phong Hồ, đã bắt đầu nước mắt lưng tròng nhìn Minh Phong. Rõ ràng một khắc cũng không chờ nổi nữa.

Minh Phong lấy ra một quả táo ném qua, Phong Hồ ngao một tiếng, nga, không, là kêu to một tiếng, nhảy dựng lên chụp được.

Minh Phong lấy khoai lang trước kia đặt trong túi không gian, cào cào đất vui xuống, sau đó bắt đầu đốt lửa trên đồng khoai vừa vùi.

“Nếu không ta đi bắt mấy con cá đi.” Phong Hồ cắn hai ba cái đã gặm xong quả táo lớn, cảm giác bụng đỡ đói một chút, đề nghị nói.

Minh Phong nghĩ nghĩ, gật đầu: “Tốt, cẩn thận một chút.”

Phong Hồ vui sướng nhảy bật lên, giật da thú quần bên hông, xích lửa nhảy vào trong nước. Chỉ chốc lát sau liền kẹp hai con cá dài chừng một thước vui vẻ nhảy lên bờ.

Tâm tư Minh Phong chuyển một chút, trên mặt đất lại xuất hiện một cái thùng đất. Phong Hồ bỏ cá vào thùng, chụp một xác con trai Minh Phong ném qua bắt đầu đánh vảy cá.

Loại cá này trước kia bọn họ từng nếm qua, hương vị cùng bộ dáng đều rất giống cá pecca, nhưng loại cá này miệng đầy răng nhọn, vây cũng sắc bén như đao, tính công kích rất mạnh. Chính là, lực công kích của nó trước mặt Phong Hồ hết như con nít khoa tay múa chân.

“Hôm nay ăn gì?”

Minh Phong kiểm tra đồ gia vị trong túi không gian, chủng loại khá đầy đủ.

“Một lược một chiên.”

Nhiệm vụ xử lý cá đương nhiên giao cho Phong Hồ, bảo y cắt cá thành từng lát xong, Minh Phong lại lấy ra một khối thịt heo béo ú, cắt miếng, ướp gia vị.

Dùng thịt heo cuộn lấy thịt cá, sau đó dùng lòng trắng trứng làm chúng dính chặt vào nhau, sau đó bỏ vào chảo chiên, chờ đến lúc hai mặt đều vàng ươm óng ánh, thơm ngào ngạt thì gấp ra, bắt quả như vậy vẫn chưa đủ ngon, Minh Phong lại lấy ra số nước sốt điều chế lúc trước, chấm ăn mới mỹ vị.

Xong món này, Minh Phong bắt đầu chuẩn bị canh cá. Không có đậu, nhưng những nguyên liệu khác thì có đủ, đốt lửa hầm một hồi, sắc hương vị của nồi canh cá đều có đủ.

Minh Phong nhìn xung quanh, hái chút rau dại trở về, còn có chút nấm, làm một đĩa rau xào nấm, rau xanh mượt kết hợp với nấm đen sẫm lại càng tăng thêm phần mê người.

Nồi trai cũng không sai biệt lắm, Minh Phong bắt bọn nó ra, rửa sạch một lần nữa, móc thịt ra, sau đó trộn cùng thịt heo làm thành món trai hầm thịt.

Bốn món ăn, làm xong Minh Phong lau mồ hôi trên trán một phen.

Thành linh Phong Hồ nhét một miếng vào miệng cậu: “Minh Phong, này ăn ngon!”

Thịt heo béo ngậy cùng thịt cá ngon mịn, ăn vào béo nhưng không ngán, lại có mùi vị thơm ngát đặc biệt của cá pecca, hơn nữa ăn cùng món tương đặc chế của Minh Phong, ăn vào miệng hương thơm lan tỏa cả khoang miệng không dứt, thật sự làm người ta muốn ăn không dừng.

“Còn này nữa——” Vừa mới nuốt xong phần mới được đút, miệng lại bị nhét một ngụm cá hấp, miếng cá pecca ngon ngon xông thẳng vào dạ dày, ăn vào lúc nóng lại càng tăng thêm hương vị, vừa lúc có thể làm món khai vị.

Tiếp theo là trai hầm thịt, thịt trai trộn cùng thịt heo hầm tới nhừ, thịt trai có mùi vị đặc biệt, thịt heo tươi mới béo ngậy, hai thứ khéo léo phối hợp với nhau, tạo ra một hương vị độc đáo.

Mắt thấy thịt trai trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, Phong Hồ đã gấp một đĩa rau dại, Minh Phong vội vàng ngăn cản. Bắt quả đồ ăn này thực sự rất ngon.

Hai nam nhân đều có sức ăn rất lớn, hơn nữa Phong Hồ lại có cái dạ dày khổng lồ. Bốn món ăn nhanh chóng bị xử lý sạch sẽ.

“Minh Phong, ta đến đây.”

Ngay lúc này, một đôi long người làm Minh Phong rất có dự vọng đánh người đột ngột xuất hiện trước mắt hai người.

Phong Hồ nhanh tay lẹ mắt kéo Minh Phong qua, đề phòng nhìn con nghê đột nhiên xuất hiện.

“Không có việc gì, nó chính là con nghê.” Minh Phong bình tĩnh kéo Phong Hồ, đi tới trước.

Con nghê ngửi ngửi mùi thơm của thức ăn còn trong không khí: “Oa, các người ăn cái gì ngon vậy, thơm quá a.”

Nói xong, ánh mắt trần ngập khát vọng, rõ ràng là muốn đòi ăn.

Minh Phong lạnh lùng liếc nó một cái, nghĩ tới ngọc giản kém chất lượng kia, trán cậu lại bạo không ít dấu thập.

“Người tới chậm, chúng ta ăn xong rồi. Nói tới thì ta có nghi vấn. Vốn tưởng ngọc giản người đưa ta là hàng giả, xem ra không phải, như vậy người có thể giải thích một chút xem vì sao người tới muộn như vậy không?”

Con nghê sững sốt, lập tức bối rối cúi đầu: “Cái kia a, ha ha, đương nhiên là có nguyên nhân. Ha hã, này, ta, cái kia——”

Ấp úng nửa ngày cũng nói không xong.

Minh Phong nheo mắt, cũng không thúc giục, đi tới trước đồng lửa, dập tắt, moi số khoai lang đã vùi trước đó. Khoai lang này được nướng cách một tầng đất, vì thế không bị cháy sém, ngược lại tỏa ra một mùi hương ngọt ngào mê người làm người ta chảy nước miếng.

“Ừng ực——”

Phong Hồ bị tiếng nuốt nước miếng dọa nhảy dựng. Vừa quay đầu lại, cái miệng con nghê há rộng, nước miếng giống như thác nước ồ ạt chảy ra. Phong Hồ chán ghét bĩu môi—— thật là không có tiền đồ! Hồn nhiên quên bèn đi mình lúc trước cũng suýt chảy nước miếng đến dập tắt cả lửa.

Bất quá, tuy vừa rồi đã ăn khá no nhưng vẫn có thể ăn thêm.

Phong Hồ tiếp nhận củ khoai Minh Phong đưa qua, không để ý đến độ nóng, há mồm ăn ngấu nghiến.

Minh Phong cũng không thèm liếc mắt tới con nghê chảy nước miếng ở bên cạnh, đưa cho Phong Hồ xong thì cũng tự lấy một củ ăn.

Con nghê nhìn thèm muốn chết, chính là ngại mặt mũi, ngượng ngùng há mồm đòi ăn, vì thế đành phải ai oán nhìn Minh Phong, chính là nhìn nửa ngày cũng không thấy cậu có phản ứng gì.

“Nói đi, người tốt cuộc có chuyện gì gạt ta.”

Ăn nửa củ khoai, Minh Phong lại đào ra một củ khác, lắc lắc trước mặt con nghê, nhìn cái đầu con nghê cũng lắc lư theo mình, dùng giọng điệu thờ ơ hỏi.

“Nga, cái kia, kì thật là cồng kết nối tử linh giới với tinh cầu này xảy ra vấn đề, đại khái là cứ khoảng một trăm năm thì chúng nó sẽ phá bỏ kết giới để tới thứ nguyên này——a! Người lừa ta!”

Con nghê bất tri bất giác nhận ra mình vừa nói gì, nó nhìn Minh Phong lên án.

Minh Phong đưa cho nó một củ khoai lang, con nghê lập tức vui vẻ chụp lấy.

“Ta nào có, chỉ hỏi một chút thôi mà. Cái tử linh giới kia là gì vậy?”

Con nghê ngẩng đầu nhìn cậu một cái, sau đó cúi đầu, bắt đầu ăn khoai lang.

Minh Phong cũng không thúc giục nó trả lời.

Một lát sau, khoai lang đã ăn được một nửa, con nghê mới mở miệng.

“Tử linh giới là một không gian khác, nhưng nối liền với tinh cầu này, có một vách tường mỏng manh giữa hai không gian. Một khi chúng nó đánh vỡ bức tường đó thì sẽ xâm nhập quy mô lớn vào tinh cầu này.”

Phong Hồ đang ăn uống ngấu nghiến, vừa nghe vậy thì lập tức khản trương, nhìn chăm chăm Minh Phong, sau đó quay đầu nhìn chăm chăm con nghê.

Minh Phong vẫn như trước không để ý mà ăn khoai lang: “Tử linh giới có nhiều sinh vật không? Là nơi thế nào?”

36. Chương 36: Tử Linh Giới

có vật sống.”

“Không có vật sống thì sợ cái gì?” Phong Hồ khó hiểu hỏi.

Con nghê liếc mắt nhìn y một cái: “Chính vì không có vật sống nên mới đáng sợ a, sinh vật nơi đó đều không có sinh mệnh, giống như bộ xương khô, cương thi, vu yêu này nọ. Đều là những thứ bất tử, lấy bộ xương khô ví dụ đi, nó vốn là một bộ xương, người đánh vỡ nó cũng vô dụng, trừ phi đánh nát hết toàn xương cốt trên người nó. Bộ xương khô trong tử linh giới là vô cùng vô tận, đủ để đè chết các người.”

Phong Hồ ngây ngẩn cả người, y đột nhiên nhớ tới trận đại chiến nhân trư mỗi trăm năm một lần. Thực lực nhân loại không thể nghi ngờ là mạnh hơn hỏa trư tộc rất nhiều, nhưng vì nguyên nhân số lượng nên mới bị ép vào thế yếu trong chiến tranh.

“Bất quá nếu chúng nó muốn xâm lấn cả tinh cầu, vậy phát động tất cả mọi người trên tinh cầu chống lại đi.” Siết chặt nắm tay, Phong Hồ trầm giọng: “Chúng nó nếu phải băng qua kết giới mới tới được bên này, hiển nhiên sẽ không kịp thích ứng với hoàn cảnh nơi này, chúng ta có thể thừa dịp đó mà hung hăng đánh văng bọn nó trở về.” Phong Hồ hung tợn nói. Y không thích chiến tranh, nhưng cũng không e ngại.

Con nghê vừa lúc ăn xong một củ khoai, liền không chút khách khí tự moi ra một củ khác, lại bắt đầu gặm lấy gặm để. Không có bất cứ phản ứng nào với lời nói của Phong Hồ, nhưng Minh Phong thì vỗ vỗ tay y: “Được rồi, đừng khẩn trương, chúng ta còn một trăm năm mà, có thể làm rất nhiều chuyện.” Nói xong, cậu quay đầu nói với con nghê: “Tiếp tục nói chuyện tử linh giới kia đi.”

“Nga, nơi đó tràn ngập tử khí, đó là những thứ người bên tử linh giới dùng để tu luyện. Người bình thường cũng có thể sống trong đó, nhưng nơi đó không có vật sống, cũng không có thức ăn, vì thế mới không sinh tồn được.”

Minh Phong xoa cằm, có chút dăm chiêu nói: “Nói cách khác đối với sinh vật tử linh giới, tử linh giới mới là nơi tốt nhất để chúng nó sinh tồn, kia vì cái gì nó còn muốn xâm chiếm nơi này? Hay nói đúng hơn việc nó định xâm chiếm nơi này chỉ là suy đoán của chúng ta, căn bản chưa từng được xác nhận?”

Sau khi Minh Phong nói những lời này, Phong Hồ cùng con nghê đồng thời ngây ngẩn, quả thực, chúng nó quả thực không nghĩ tới vấn đề này, có vẻ lúc biết kết giới bị mở gia thì phản ứng đầu tiên chính là muốn xâm lược.

Minh Phong quay đầu hỏi con nghê: “Chúng nó có chủng tộc có trí tuệ không?”

Con nghê cực kỳ nhân tính hóa đưa vuốt lên vỗ vỗ đầu mình: “Ân, có. Bất quá chủng tộc bên tử linh giới, để ta giảng giải cho người một chút.”

“Tử linh giới cũng có rất nhiều chủng tộc, nếu kể hết toàn bộ cũng không dễ, bất quá số lượng nhiều nhất cùng có tiềm lực nhất thì có ba chủng tộc: bộ xương khô, cương thi cùng vu yêu. Ba loại này đều là cấp nhấp nhấp, chúng nó bất tử, vì thế có thể liên tục tu luyện để thăng cấp, chỉ cần trong lúc chiến đấu không bị đánh chết. Mỗi thời mỗi khắc ở tử linh giới đều có thể phát sinh chiến đấu, lúc chưa có trí tuệ, bọn nó theo bản năng phải đề cao thực lực, có trí tuệ thì chúng nó bắt đầu tìm cách đề cao thực lực, chúng nó có thể sử dụng linh hồn lực của kẻ thất bại để nâng cao thực lực, tựa như quỷ hút máu hút huyết các người vậy.” Nói tới đây, con nghê cẩn thận nhìn qua Minh Phong, lúc trước có đọc qua tâm tư của Minh Phong nên nó biết vì sao cậu bị rút xuống vực sâu: “Hơn nữa, độ dày đặc của tử khí ở tử linh giới không đồng dạng, càng là người có thực lực cao thì càng chiếm giữ được nơi có tử khí càng đậm đặc càng cao hơn. Vì thế, sinh vật trong tử linh giới luôn đấu đá, cũng không thể gọi là tà ác, phương thức sinh tồn của bọn nó chính là vậy. Gần nhất bên chúng nó sinh ra một tân vương, vừa mới đả bại tất cả cao thủ khiêu chiến cùng vương giả tiền nhiệm. Còn nữa, trên cơ bản thì tất cả vương giả ở tử linh giới đều sinh ra từ tộc cương thi, chủng tộc này lúc mới sinh ra thì cứng đờ, vừa xấu vừa thối, bất quá sau đó càng trở nên được hơn, tu vi càng cao thì bộ dáng của tộc cương thi càng xinh đẹp, hơn nữa chúng nó dần dần còn có thể sinh ra cảm giác, điểm không giống nhân loại là cho dù không ăn gì chúng nó cũng không đói chết, nhưng nếu có thứ để ăn thì chúng nó hẳn cũng không cự tuyệt. Vương giả mới xuất hiện kia, lúc sinh ra cũng đã rất đẹp, nói cách khác là ngay từ lúc bắt đầu đã rất được, tiềm lực rất mạnh, vì thế vô cùng cường đại, thực lực vô tận.”

Nói gì mà cứ chung chung, Minh Khê thầm oán trong lòng. Con nghệ này quả nhiên——

“Quả nhiên cái gì?”

Con nghệ trừng to mắt, truy hỏi Minh Phong.

Minh Phong nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười không có chút độ ấm nào.

“Người quả nhiên có thể nhìn thấu suy nghĩ người khác, hơn nữa còn một mực xem chúng ta nghĩ gì.”

Con nghệ nhìn thấy biểu tình Minh Phong thì rùng mình, trong chớp mắt nó lui ra sau ba thước, hoảng sợ nhìn cậu.

“A a a, ta không phải cố ý, người đừng tức giận a. Ta chỉ là thói quen mà thôi.”

“Thói quen cái gì, thói quen xem suy nghĩ người ta à. Vậy người đúng là thực xấu xa.” Phong Hồ thực hàm hậu nói một câu làm trái tim yếu ớt của con nghệ bị đả thương nặng nề. Bất quá, nếu con nghệ hiện giờ nhìn tâm tư của y, phỏng chừng sẽ có dự vọng giết người.

“Thứ nhất, về sau không được xem suy nghĩ của chúng ta nữa; thứ hai dạy chúng ta biện pháp phòng ngự.” Minh Phong thản nhiên đưa ra yêu cầu.

Con nghệ vội vàng gật đầu: “Nga nga, tốt. Chính là hình như không có biện pháp phòng ngự, biện pháp duy nhất là có lực tinh thần cao hơn ta, bất quá phỏng chừng điểm này các người không có khả năng đạt tới.”

Minh Phong thở dài, quyết định không so đo với đại gia hỏa này nữa, cậu hiện giờ thực hoài nghi, con nghệ thẳng tính như vậy làm thế nào bình an sống sót mà không bị đám người nó đắc tội xúm lại đánh hội đồng.

“Vậy còn chuyện gì khác không?”

“Có!” Con nghệ giơ một móng vuốt của mình lên cao cao.

Minh Phong ần ần trấn mình, nó nghĩ nó là học sinh tiểu học sao?

“Nói!”

“Người trước kia làm thế nào biết ta lừa người a?” Đôi mắt kim sắc đã tính tràn ngập tò mò, lầy lờn nhìn Minh Phong.

“Rất đơn giản, nội dung nói chuyện của người lúc ấy ngây ngốc một cách thái quá.” Nếu thật sự muốn cậu làm gì, sao lại phải một con nghệ đơn thuần như vậy tới mặc cả?

“Hơn nữa, tuy ánh mắt người lúc đó không đổi, nhưng mắt người thì cười đến mức nó híp thành một cái khe. Làm người ta không cảm thấy không thích hợp cũng khó. Cuối cùng, người rõ ràng thoát nhìn không có mưu tính gì, nhưng lần nào cũng có thể nói được trọng điểm suy nghĩ trong lòng ta, ta đương nhiên cảm thấy không thích hợp, sau đó thử một chút, quả nhiên người lại biết ta đang suy nghĩ gì.”

Con nghệ thừa nhận ánh mắt khinh bỉ của Phong Hồ, lại kiên trì hỏi: “Vậy người làm thế nào tránh được độc tâm thuật của ta, rõ ràng lúc ấy người nghĩ gì ta cũng đều biết a?”

“Này rất đơn giản, ta đoán độc tâm thuật của người chỉ có thể tra xét những suy nghĩ bên ngoài, vì thế ta thử chuyển những suy nghĩ hoài nghi thành một loại tiềm thức, này đối với ta cũng không khó, chỉ cần chút kỹ xảo thôi miên là được. Còn nữa, thuận tiện nói cho người biết, ta sau khi nghe người thỏa hiệp nói ta có thể mang theo người trong bộ lạc mới xác định người đọc được suy nghĩ của ta.”

Con nghệ hoa lệ hóa đá, hóa ra nó phạm vào sai lầm đơn giản như vậy, lúc gạt người cư nhiên lại quên không chế biểu tình—— trời ạ, mất hết mặt mũi rồi! Cái đầu to ăm một tiếng nện lên mặt đất, hai chân trước chụp lên đầu, hận không thể đào một cái lỗ chui vào.

Phong Hồ lo lắng nhìn con nghệ một chút: “Nó không sao chứ?” Bộ dáng con nghệ có vẻ thực lực rất cao, nhưng sao có chút đả kích đã không chịu nổi vậy a?

“Không có việc gì.” Minh Phong không thèm để ý khoát tay: “Không cần lo cho nó. Bất quá, chúng ta không có thời gian mạo hiểm dưới lòng đất, người theo giúp ta tới xem tộc ngỗ đạt, sau đó chúng ta trở về bộ lạc. Chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm.”

Minh Phong không hỏi con nghê vì sao lại chọn mình, này không có gì hay ho phải hỏi. Ngẫm lại cũng biết, trên tinh cầu này người có ít thành kiến về chủng tộc nhất hẳn chính là người tới từ một tinh cầu khác như cậu. Điểm này, ngay cả bọn Phong Hồ cũng thua kém Minh Phong. Nếu thật sự có chiến tranh, như vậy các chủng tộc rất cần phải liên hợp lại.

Đáng tiếc, theo Minh Phong thì ý tưởng của con nghê chưa đủ căn cứ—— vì cái gì liền nhận định tử linh giới muốn xâm lấn nơi này, nếu có trí tuệ hẳn có thể câu thông. Theo biểu hiện của con nghê, nhân vật cao cấp của tử linh giới hẳn có trí tuệ rất cao.

Bất quá—— ánh mắt Minh phong chợt lóe quang mang sắc bén—— nếu chúng nó thật sự muốn chiến, cậu cũng không sợ hãi!

“Con nghê.” Minh Phong đột nhiên ôn hòa gọi con nghê.

Con nghê lại nhảy ra xa thêm một chút, đề phòng nhìn Minh Phong: “Chuyện gì?”

Phong Hồ khó hiểu, biểu tình Minh Phong vừa nãy rõ ràng rất ôn hòa, tuyệt đối không lộ ra chút tâm tư nào, y cũng không nhìn ra gì, sao con nghê này lại miễn cảm như vậy?

“Ta muốn đi xem tộc ngỗ đạt, Phong Hồ cũng đi cùng, người đưa chúng ta qua đó được không?”

Đối với thần thú cao lớn đơn thuần này, vẫn trực tiếp một chút thì tốt hơn, phỏng chừng nó căn bản không biết cái gì gọi là uyển chuyển.

“Đi a.” Con nghê thoải mái đáp ứng: “Các người leo lên lưng ta đi.”

Chờ Phong Hồ cùng Minh Phong ngồi ổn trên lưng nó, con nghê kêu một tiếng liền bay lên.

Vẫn như cũ là một trận cười mây đập gió, hai người còn chưa hồi phục tinh thần thì đã tới một thế giới hoàn toàn tối đen.

Phong Hồ ôm chặt thắt lưng Minh Phong, cơ thể hơi siết chặt: “Tới rồi sao?”

Minh Phong trấn an vỗ vỗ cánh tay ôm chặt bên hông mình, phản ứng của Phong Hồ thực bình thường, một người bị vây hãm trong bóng tối luôn vô thức phát động bản năng đề phòng.

Cậu lấy ra một cái đèn pin, bật lên. Cẩn thận nhìn quanh, sau đó quay đầu nói với con nghê: “Con nghê, bên kia chính là sơn động của tộc ngỗ đạt đi.”

Con nghê gật gật đầu: “Àn, người cứ đi tới là được. Lúc nào muốn về thì dùng ngọc giản kia gọi ta, kia không phải đồ giả, lần này...” Nó do dự một chút, vẫn không nói ra lí do: “Là có nguyên do, lần sau nhất định sẽ không.”

Minh Phong gật gật đầu: “Tốt. Cảm ơn.”

Con nghê đi rồi, Phong Hồ mới nói với Minh Phong: “Con nghê kia thật đơn thuần a, tuy thực lực rất cao nhưng bị lừa thì cũng không tốt lắm. Hay bảo nó tới bộ lạc đi, tốt xấu gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Người trong bộ lạc sẽ không lợi dụng nó, người yên tâm.”

Minh Phong lắc đầu: “Ta đương nhiên biết người trong bộ lạc sẽ không làm vậy, bất quá, không cần đâu, nó tự nhiên có người chiếu cố rồi. Người chú ý phản ứng lúc ta gọi tên nó không?”

“Thấy, chính là ta cảm thấy rất kỳ quái, nó đơn thuần như vậy, chuyện nó đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, vì thế lúc ấy hẳn nó không biết người nghĩ gì trong lòng nên mới phản ứng kịch liệt như vậy.”

Sơn động còn rất xa, vì để Phong Hồ có thời gian thích ứng, hai người đi khá chậm.

Minh Phong nắm tay y, vừa đi vừa trả lời.

“Ánh mắt của nó lúc đó không phải đề phòng, sợ hãi, hay khấn trương này nọ, mà là vẻ mặt rất kỳ quái, một loại biểu tình thực quen mắt. Vừa rồi ta mới nhớ ra, mỗi lần Ngải Kỳ thấy ta có ý đồ muốn chọc hấn thì có biểu tình như vậy, nhưng vẫn có chút không giống.”

Phong Hồ kinh ngạc kêu một tiếng: “Người nói là——”

“Ân.” Minh Phong khẳng định gật gật đầu: “Có người thường xuyên chọc nó, vì thế mới hình thành phản xạ phản ứng như vậy. Con nghê tuy đơn thuần, cá tính cũng thực thẳng thắn, những sinh vật có tính cách này thường có trực giác rất kinh người, nếu không phải không có ác ý hấn nó sẽ không cho đối phương tiếp cận, vì thế suy ra, đối phương hấn là người có thể tín nhiệm, không biết là bầu bạn hay bằng hữu của nó.”

“Vậy là tốt rồi, con nghê không tệ, có người chiếu cố là tốt rồi, bằng không nó chỉ có một mình thực sự rất cô đơn.” Phong Hồ hài lòng gật gật đầu, con nghê đơn thuần thẳng thắn thực sự rất khó làm người ta chán ghét, hơn nữa nó lại là người đưa Minh Phong ra khỏi vực sâu, chỉ điểm này thôi cũng đủ để Phong Hồ xem nó là người trong nhà.

“Người không sao chứ?” Minh Phong có chút lo lắng hỏi Phong Hồ, nơi này không có ma pháp nguyên tố, Phong Hồ quen sử dụng sức mạnh nguyên tố có thể khó thích ứng.

Phong Hồ không để ý khoát tay: “Không có việc gì, không phải có thể sử dụng nội lực sao? Nơi này thật ra rất tốt để tu luyện nội lực.” Nói xong, y tò mò nhìn xung quanh, đáng tiếc, trừ bỏ một khoảng nhỏ được ánh đèn chiếu sáng, y không thể nhìn thấy gì khác ở bên ngoài.

Lúc nói chuyện, bọn họ đã tiến tới rất gần sơn động.

Ánh sáng từ đèn pin đã sớm hấp dẫn sự chú ý của tộc nhân ngỗng đạt, chẳng qua chúng nó đều không ngờ người tới là Minh Phong.

Thủ lĩnh nhóm cảnh giới vừa lúc là Nha, nó kinh ngạc nhìn Minh Phong, ánh mắt rõ ràng mang theo kinh hỉ, nhưng, vì mặt mũi, nó vẫn khụ hai tiếng, miễn cưỡng đè nén tình tự kinh hỉ xuống. Đen mặt nghiêm túc nói: “Người không phải đã trở về sao? Sao lại trở lại đây? Còn nữa, người cao to bên cạnh người là ai?”

Với nhãn lực của Minh Phong cùng Phong Hồ đương nhiên biết nó khẩu thị tâm phi, Minh Phong mỉm cười, vừa định nói chuyện thì cửa động truyền tới một âm thanh quen thuộc.

“Người nói gì vậy, Minh Phong đã trở lại không phải tốt sao?”

Liều nhanh như chớp chạy tới trước mặt Minh Phong, ôm lấy chân cậu, cao hứng cọ cọ—— lúc nó làm động tác này, ánh mắt Phong Hồ cùng Nha đều bốc hỏa.

“Minh Phong, người đã trở lại, thật là cao hứng a. Di, ai vậy? Oa, người này cư nhiên còn cao lớn hơn cả người nữa a! Bộ dáng cũng kì quái giống người nữa, ôi chào!” Tiểu tử tri độn không hề phát hiện biểu tình thối thối của hai người này, chỉ mãi mê phát biểu ý kiến của mình.

Vừa nghe lời này, Phong Hồ hết chỗ nói rồi, cậu rút cuộc biết được cảm giác Minh Phong bị gia hỏa này gọi là quái vật. Thật sự là, thực bó tay a!

Minh Phong chào hỏi với các tộc nhân khác, chúng nó thân thiện đáp lại sau đó liền tự động trở về sơn động.

“Đây là bầu bạn của ta, thế nào, rất cường tráng đi.”

“Ân.” Liều gật gật đầu: “Quả thực rất cường tráng.”

Liều ngửa đầu nhìn Phong Hồ cao hơn hai thước, cảm thấy cổ mình thật mỗi.

Hai người đi vào trong sơn động, Phong Hồ cũng giống như Minh Phong lúc trước, lúc thấy cảnh sắc bên trong thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Minh Phong cười trộm, lúc người cậu kể sơn động này đẹp cỡ nào y cứ không cho là đúng, hiện giờ tự mình thấy nên thành thật đi.

Sau đó, cậu không để ý tới Phong Hồ, ngựa quen đường cũ tiêu sái tiến vào trong động.

Minh Phong vừa rời đi thì Phong Hồ lập tức tỉnh táo, nhanh chân đuổi theo phía sau.

Minh Phong thỉnh thoảng chào hỏi mọi người trong tộc ngỗ đạt. Mang theo Phong Hồ tiến vào góc sơn động cậu ở trước đó, chỗ này vẫn giống như lúc cậu rời đi, hiển nhiên, mọi người đã xem cậu trở thành một thành viên trong bộ lạc.

Trong lòng không khỏi nổi lên một tia ám áp.

Minh Phong cùng Phong Hồ chỉ ở lại tộc ngỗ đạt một đêm, bởi vì chuyện tử linh giới quá trọng đại, bọn họ chỉ có thể tùy hứng một đêm mà thôi.

Lưu luyện không rời, hai người bọn họ đáp ứng sau này nhất định sẽ thường xuyên đến chơi rồi mới ly khai.

37. Chương 37: Chiến Tranh

Lần này cũng giống như trước, con nghê đưa bọn họ tới bên ngoài kết giới thì rời đi.

Minh Phong cùng Phong Hồ tiến vào Bộ Lạc, lại phát hiện cả bộ lạc im lặng rất nhiều. Bình thường người đến người đi nhưng hiện giờ nửa bóng dáng cũng không có, cả bộ lạc ẩn ẩn lộ ra bầu không khí trầm trọng ngưng ngưng.

Minh Phong cùng Phong Hồ nhìn nhau, đều nhìn thấy thần sắc nghi hoặc trong mắt đối phương.

Tiếp tục đi vào, Minh Phong thấy đám bạn tốt đang đứng trước cửa nhà mình.

Ngải Kỳ, Khải Nhĩ, Liên Phỉ, Đạt Hàn, Khoa Bố Đa, Phong Lộ, không thiếu người nào, trong lòng ngực Ngải Kỳ là Bội La—— đứa nhỏ mũm mĩm, đang an ổn ngủ say.

Bọn họ nhìn thấy hai người trở về, ánh mắt đồng loạt sáng rực lên.

Liên Phỉ bước nhanh về phía trước, vọt tới.

“Hai người đã trở lại.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Liên Phỉ cùng Phong Hồ cùng lúc nói.

“Chiến tranh bắt đầu rồi.” Khải Nhĩ đi tới, ánh mắt luôn sáng ngời vui vẻ lộ ra thần sắc lo lắng rõ rệt. Những người khác cũng vậy.

“Chiến tranh?” Phong Hồ cùng Minh Phong kinh ngạc kêu to. Sao có thể? ! Kết giới tử linh giới phải một trăm năm nữa mới mở ra. Phong Hồ tiến tới túm lấy bả vai Khải Nhĩ, trầm giọng hỏi: “Với ai? Mọi người đã đi rồi sao?”

“Đúng vậy.” Phong Lộ tiến tới, biểu tình luôn ôn hòa cũng có chút vội vàng xao động: “Để ta giải thích đi, tiết kiệm thời gian.”

“Hôm trước các người vừa đi không lâu, một tộc nhân bộ lạc miền núi chạy tới cầu cứu, nói tộc hỏa trụ đột nhiên tiến công lãnh địa của bọn họ. Bộ lạc miền núi là bộ lạc gần tộc hỏa trụ nhất, thực lực trong các bộ lạc là mạnh nhất. Đương nhiên, sau khi Minh Phong đến, danh hiệu bộ lạc mạnh nhất đã nghiêng về bộ lạc chúng ta.” Nói tới đây, Phong Lộ nhìn Minh Phong một cái, thần sắc trong mắt có chút phức tạp.

“Tất cả mọi người đều cảm thấy kì quái, trước đó tộc hỏa trụ chưa bao giờ chủ động công kích nhân tộc. Hai tộc chúng ta bình thường có thể xem là hòa bình, chỉ có kì triều cường mới phát sinh chiến tranh đại quy mô. Chính là lần này chúng nó cư nhiên khơi mào chiến tranh, quả thực là không có khả năng, bởi vì bản tính của tộc hỏa trụ rất lười biếng, chỉ cần không chọc chúng nó, chúng nó tuyệt đối lười đi kiếm chuyện.” Khải Nhĩ tiếp lời.

Nghe đến đây ánh mắt Minh Phong hiện lên một tia quang mang mờ mịt, cậu cúi đầu suy tư một chốc, tiếp nhận Bội La trong tay Ngải Kỳ, đánh thức nó.

Bội La miễn cưỡng mở to đôi mắt, bàn tay mũm mĩm dụi dụi mắt: “Minh Phong? Chuyện gì?”

“Bội La, dùng thiết bị liên lạc liên hệ với Lam Việt một chút. Bảo nó xem xét hành động của tộc quỷ hút máu.” Thiết bị liên lạc của cậu có một lần đưa cho Phong Hồ thưởng thức, kết quả không ngờ bị bóp hự.

“Tộc quỷ hút máu? Minh Phong, ý người là—— chuyện này có quan hệ với bọn nó? Đột nhiên nghĩ tới một khả năng, Phong Hồ thở gấp hỏi.

“Đây chỉ là suy đoán của ta, hi vọng không phải thật sự, nếu không——” Minh phong không nói tiếp. Nhưng trừ bỏ hai người đơn thuần nhất, tất cả mọi người đều hiểu ý tứ của cậu.

“Người nói là, quỷ hút máu cùng hỏa trư tộc liên hợp muốn tiêu diệt tộc chúng ta? !” Khải Nhĩ không dám tin hỏi.

Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ nghe vậy cũng hút một hơi, ánh mắt trừng thật to nhìn Minh Phong.

Nhân tộc mặc kệ là quỷ hút máu hay hỏa trư đều từng có xung đột, nhưng không thù hận đến mức muốn diệt tộc đi.

Minh Phong cũng thực sốt ruột, cậu đương nhiên không hi vọng chuyện này trở thành sự thực, chính là hành động nửa năm trước của quỷ hút máu cùng hỏa trư tộc đột nhiên công kích lần này đều biểu hiện chuyện này không bình thường.

“Minh Phong!” Âm thanh không chút cảm xúc nào của Bội La làm trái tim mọi người trầm xuống: “Lam Việt nói quỷ hút máu đang tập kết, xem hướng di chuyển thì đại khái một ngày nữa có thể tới bờ sông, sau khi băng qua con sông có thể liên hợp hỏa trư giáp công nhân tộc.”

“Chúng ta phải lập tức đuổi theo nói ọi người.” Phong Hồ quyết định thật nhanh: “Phong Lộ, tốc độ của người nhanh nhất, người đi tìm Lý Tư, nói chuyện này cho hắn, sau đó bảo hắn lập tức đi báo cho những người khác.”

“Được!” Phong Lộ lên tiếng, sau đó xoay người phóng đi như gió.

“Chúng ta thì sao?” Cơ thể Khoa Bố Đa căng cứng, cả người tựa như một thanh gươm sắc bén vừa tuốt ra khỏi vỏ, lóe sáng quang mang khiếp người, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

“Vì cái gì? Chúng ta thậm chí còn không đi tìm bọn nó báo thù a, quỷ hút máu vì cái gì lại——” Ngải Kỳ không thể hiểu nổi thì thào.

Liên Phỉ không kiên nhẫn đánh gãy Ngải Kỳ: “Hiện giờ không phải lúc nghĩ ngợi những chuyện này, chúng ta phải lập tức chạy tới chiến trường mới đúng.” Đạt Hàn đứng bên người hắn, siết chặt nắm tay.

“Từ từ, vừa rồi Lam Việt nói nó phát hiện một quỷ hút máu đang chạy về phía này. Thực lực của nó tương đương Lý Tư.” Âm thanh của Bội La lại càng lạnh hơn, tựa như lúc nó vẫn còn là trí não: “Nó đại khái còn ba giờ nữa sẽ tới đây, còn có hai cao thủ của hỏa trư tộc cũng đang chạy tới, đại khái khoảng một ngày.”

Lời Bội La vừa dứt, mọi người lại lâm vào trầm mặc.

Phong Hồ cắn răng: “Bọn nó quyết đuổi tận giết tuyệt.”

“Chúng ta phải ngăn bọn nó, để Lý Tư đi!” Người lên tiếng trước nhất lại là Ngải Kỳ, đứa nhỏ luôn yếu ớt lại dũng cảm, kiên định nói: “Mấy người chúng ta, cho dù chết cũng phải ngăn chúng lại để Lý Tư đi, hiện giờ nơi này chỉ có mình Lý Tư có thể trong vòng một ngày chạy tới chiến trường. Cho dù chết, cũng phải làm——”

Nắm tay Khải Nhĩ ôn nhu cầm tay Ngải Kỳ có chút run rẩy: “Đúng vậy, cho dù chết chúng ta cũng phải làm cho được!”

Gương mặt Minh Phong lần đầu tiên lộ ra nụ cười sang sảng: “Bọn nó sẽ không thực hiện được.”

“Còn ta nữa.” Liên Phỉ cũng nói theo. Đạt Hàn cũng tiến lên một bước, nắm chặt tay Liên Phỉ: “Còn ta nữa!” Gương mặt hàm hậu chưa từng nghiêm nghị như lúc này.

“Ta nữa!” Cuối cùng là Khoa Bố Đa.

“Minh Phong——” Phong Hồ do dự nhìn về phía Minh Phong.

Minh Phong trở mặt xem thường phá hỏng bầu không khí bi tráng: “Ta đã kêu nó rồi, bằng hữu không phải dùng trong những lúc thế này sao? Bất quá tốt nhất chúng ta nên cầu nguyện lần này nó không tới muộn, nếu không về sau nó đại khái cũng không còn cơ hội tới muộn nữa.” Đương nhiên, nếu mắt của cậu không đỏ thì lời này hẳn có hiệu quả.

Phong Hồ cười, bàn tay to nắm lấy Minh Phong, cười với nhóm đồng bạn: “Thêm cả chúng ta nữa.”

Lúc này Phong Lộ đã trở lại. Hắn chạy tới tập trung với mọi người, nghe Khoa Bô đa giải thích lại mọi chuyện thì mỉm cười ôn hòa, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng tao nhã nói: “Nói vậy sao có thể thiếu phần ta a?”

Lần này không ai chờ ai, tất cả mọi người đều không hẹn mà dùng tới tốc độ nhanh nhất của mình, chạy về hướng chiến trường, ngay cả Phong Hồ cũng không chờ Minh Phong, trong số mọi người y có thực lực cao nhất, tốc độ cũng nhanh nhất, vì thế phải nhanh chút đuổi tới, hơn nữa—— nhất thời chia lìa có gì đâu, bọn họ vẫn luôn ở cùng một chỗ, cho dù là sống hay chết...

“Bội La——” Minh Phong khó xử nhìn Bội La, Bội La cũng chăm chú nhìn cậu: “Mang ta theo đi, người biết nếu người chết ta sẽ làm gì mà.”

Minh Phong mỉm cười: “Kia thì thế nào? Người nghĩ ta là người có lòng từ bi à?”

Bội La cũng cười: “Đúng rồi, ta quên mất người cũng là một tên vô tâm vô phế, nếu những người này đều chết, thế giới này đối với người cũng không còn quan trọng.”

“Được rồi.” Minh Phong nhẹ nhàng phun ra một hơi: “Bảo Lam Việt chuẩn bị tốt đi, một khi quỷ hút máu tập kết xong thì trực tiếp phóng đạn pháo.” Cậu cười sáng lạn, nhưng ánh mắt không có nửa phần độ ẩm: “Mặc kệ lần này chúng ta chết hay không, đám quỷ hút máu này không cần tồn tại nữa.”

“Tốt, hì hì, này đơn giản.”

Nhẹ nhàng băng qua, vận mệnh của một chủng tộc cứ vậy bị quyết định.

Ôm Bội La trong lòng, Minh Phong thi triển khinh công đuổi theo nhóm đồng bạn ở phía trước.

Võ công Trung Hoa lưu truyền mấy ngàn năm tự nhiên có chỗ độc đáo hơn người của nó, hơn nữa được Lam Việt vạch ra lộ tuyến ngắn nhất, sau khi cảm nhận được khí thế cường đại phát ra từ Lý Tư cùng đối phương, Minh Phong phát hiện mình cư nhiên là người thứ ba đuổi tới. Trước cậu là Phong Hồ cùng Phong Lộ.

Thấy cậu đuổi tới, Phong Hồ lắc đầu nói: “Chúng ta không thể chen vào.”

Minh Phong cẩn thận quan sát trận chiến trước mắt, nói với hai bọn họ: “Chiến sĩ các người quả thật không thể xen vào, giao cho ta đi. Chốc nữa lúc quỷ hút máu kia tấn công tới, các người nhớ phải ngăn cản.”

Nói xong, không đợi hai người trả lời, Minh Phong tập trung quan sát chiến trường, lúc quỷ hút máu đánh nát ma pháp của Lý Tư, trong nháy mắt định tấn công—— “Tường đất, gai đất!”

Tường đất dựng lên trong nháy mắt bị dễ dàng đánh nát, gai đất cũng bị tránh được. Nhưng quả thực như vậy đã đủ thời gian để Lý Tư thoát khỏi chiến trường.

“Đi mau.” Minh Phong vội hét một câu, sau đó lại tung ra một quả cầu lửa cùng tường đất ngăn cản tên quỷ hút máu kia, chỉ chút công phu này, Phong Hồ cùng Phong Lộ đã sắp tới.

“Đi!” Nói với Lý Tư vẫn còn đang do dự, Minh Phong lại bắt đầu tập trung lực chú ý lên chiến trường. Thực lực quả thực là một khoảng cách không thể vượt qua, Phong Hồ cùng Phong Lộ vực chặt vật, vất vả chống đỡ.

Lý Tư do dự một chút, nhìn ba đứa nhỏ đang chuyên chú chiến đấu, khẽ cắn răng nhanh chóng ly khai.

Ánh mắt quỷ hút máu hiện lên lệ quang, đầu khí phát ra đột nhiên gia tăng, phá vỡ vây công của Phong Hồ cùng Phong Lộ.

“Phốc——” Phong Lộ dừng cảm quên mình xông tới ngăn cản, tuy Minh Phong đã bỏ thêm một tầng tường đất chắn trước mặt hắn, nhưng công kích của cao thủ sao có thể dễ dàng ngăn lại, tường đất bị phá vỡ, tiếp theo, Phong Lộ liền phun ra một ngụm máu. May mắn, vẫn còn hô hấp, còn sống.

“Khốn khiếp! Ta muốn giết các ngươi!” Quỷ hút máu phần nộ rống lên.

“Từ từ!” Minh Phong hô một tiếng: “Ngươi cũng là cao thủ, chết trong tay ngươi cũng không oán. Chính là, có thể để chúng ta chết minh bạch.”

Lúc này, bất cứ người địa cầu nào phỏng chừng cũng hiểu đối phương đang kéo dài thời gian, chính là quỷ hút máu này không phải người địa cầu, nó lại càng không phải ma cà rồng hút máu nổi tiếng tao nhã mà người trên địa cầu.

Lời tán dương đến từ địch nhân yếu thế làm nó thực hài lòng: “Ta biết ngươi đang kéo dài thời gian, chính là ngươi không biết phía trước vẫn còn hai cao thủ đang chờ Lý Tư đi, hẳn nhất định phải chết trên đường. Bất quá, lời nói của ngươi làm ta thực vui vẻ, liền thỏa mãn ý nguyện của ngươi.”

“Vì cái gì muốn hủy diệt nhân tộc?” Minh Phong vẫn muốn làm rõ điểm này, tới giờ nhân tộc cùng quỷ hút máu không có cừu hận quá lớn, vì cái gì đột nhiên lại nảy sinh thù hận diệt tộc.

Quỷ hút máu cười lạnh, lắc đầu: “Không hủy các ngươi, chẳng lẽ chờ các ngươi tới hủy chúng ta sao? Các ngươi vốn là thức ăn của chúng ta, không là thức ăn không nghe lời, nhưng gần đây thực lực của các ngươi lại tăng rất nhanh, vượt hẳn tưởng tượng của chúng ta. Các ngươi là thức ăn đương nhiên không thể vượt mặt chủ nhân, chuyện này không được phép.” Quỷ hút máu bắt đầu cuồng loạn đi tới đi lui: “Ngươi nói đúng không, vì thế chúng ta nhất định phải tiêu diệt các ngươi, thức ăn không nghe lời nhất định phải tiêu diệt! Bất quá các ngươi yên tâm.”

Âm thanh của quỷ hút máu nhẹ hơn, tựa như đang nói một bí mật cho bằng hữu: “Nhân tộc sẽ không bị diệt toàn bộ, chúng ta sẽ đem nhóm trẻ con của các ngươi dưỡng a, ha ha, chúng ta thật nhân từ đi.” Nói xong nó bắt đầu điên cuồng cười lớn.

Minh Phong nhanh tay nắm chặt Phong Hồ suýt chút nữa bạo phát.

Phong Hồ thở ồ ồ, ánh mắt tràn ngập tơ máu, phần hận tới cực điểm nhìn chằm chằm quỷ hút máu.

Minh Phong lắc đầu với y, sau đó mới miễn cưỡng lui ra sau.

“Đúng rồi.” Bộ dáng quỷ hút máu trở nên hào hứng: “Đứa nhỏ này sau khi lớn lên có thể lấy máu nga, ngâm xem máu tươi mỹ vị cỡ nào a, tuy không thể tăng trưởng thực lực nhưng dùng để uống cũng rất ngon. Còn nữa, còn nữa, ngươi không biết đi. Thịt đứa nhỏ nhân loại rất ngon nga, nhất là phần thịt đùi——”

“Súc sinh! Ngươi là súc sinh!” Phong Hồ không thể kiềm được—— nói vậy nhất định nó đã ném qua! Thế nhưng, thế nhưng——

Quỷ hút máu thoải mái bật cười trước né tránh công kích của Phong Hồ.

“Được rồi, dây dưa chấm dứt, các ngươi—— đi chết đi.” Phong Hồ cảnh giác khi bóng quỷ hút máu chợt lóe, tiếp đó y kêu lên một tiếng đau đớn, một cánh tay đã hóa thành thịt nát.

Cơ thể Minh Phong run lên, cánh tay ôm Bội La siết chặt, trong chớp mắt giữa Phong Hồ cùng quỷ hút máu xuất hiện vài bức tường đất. Vừa lúc để Phong Hồ thoát khỏi tai ương ngập đầu.

Nhân lúc Minh Phong ngăn cản đối phương, Phong Hồ nhảy qua một bên, nhìn cánh tay trái đang không ngừng trào máu, vận chuyển cùng đầu khí thuộc tính hỏa, nhấn một cái vào chỗ bị thương—— sau một tiếng xèo xèo làm da đầu người ta run lên, phần bị thương đã bị nướng chín, ít nhất cũng không còn chảy máu nữa. Lại nhìn mặt Phong Hồ, đã xanh mét, ứa đầy mồ hôi, gân xanh nẩy lên, nhưng không hừ một tiếng, y nhìn Minh Phong một cái sau đó lại vọt tới, ánh mắt tràn đầy phần hận như cũ.

“Ta đến đây.” Khải Nhĩ rút cuộc chạy tới, nhìn thấy Phong Hồ đang trong tình huống cực kỳ nguy hiểm thì lập tức lao tới, cùng Minh Phong hợp công, lúc này mới làm Phong Hồ bớt chút áp lực. Tiếp đó, Khoa Bố Đa cũng chạy tới, nhìn Phong Lộ bị trọng thương nằm trên mặt đất, ánh mắt hắn tối sầm lại, cũng bắt đầu tiến công.

Bốn người hợp công, tuy thực gian nan, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không có vấn đề lớn. Nhưng, Phong Lộ—— Minh Phong đã nghe thấy hơi thở của hắn ngày càng mạnh mẽ, nếu không tiến hành cứu trị kịp thời, hắn rất có thể sẽ——

Còn Phong Hồ, mất đi một cánh tay đối với y không phải ảnh hưởng bình thường, công kích hiện giờ đều rất miễn cưỡng, nếu không phải Khải Nhĩ cùng Khoa Bồ Đa thường xuyên giải vây thì đến giờ y rất có thể đã là một khối khi thể.

Tình huống ngày càng bất lợi, nhưng những người khác vẫn chưa xuất hiện. Thế giới giống như chỉ còn sáu người đang chiến đấu. Không khí cũng ngày càng tuyệt vọng—— Minh Phong không biết bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu, Phong Hồ cũng không biết chịu được bao lâu, chính là ngay cả thời gian để chăm sóc hắn cũng không có—— tường đất của Minh Phong là phòng hộ rất quan trọng cho ba người, nếu không bọn họ có thể bất cứ lúc nào cũng bị đánh chết.

Minh Phong càng lúc càng lãnh tĩnh, thủ pháp càng lúc càng thuần thực, càng nhanh hơn, chính là như vậy cũng không thể chặn lại xu hướng đang tệ đi, hiện giờ cậu lại không hi vọng bọn Ngải Kỳ xuất hiện.

Chính là sợ cái gì thì sẽ ra cái đó, vừa mới nghĩ vậy, ba người bọn họ đã xuất hiện. Liên Phỉ cùng Đạt Hàn bắt đầu hợp công công kích, Ngải Kỳ thì trấn định thì triển ma pháp trị liệu cho Phong Lộ.

Có lẽ vì chiến đấu lâu, quỷ hút máu đã chán quần lấy đám chiến sĩ, nó phi thân tới trước mặt Minh Phong, đánh ra một quyền.

Đấu khí uy lực kinh người đánh thẳng về phía Minh Phong, Minh Phong bình tĩnh bước một bước lách qua. Miễn cưỡng né tránh công kích, chính là tốc độ đối phương quá nhanh, không đợi cậu bước tới bước thứ hai, chiêu tiếp theo đã tung tới, nhìn nắm tay ngày càng gần, ánh mắt Minh Phong hiện lên một tia kiên quyết—— nếu, đem ma lực cùng nội lực dung hợp, nói không chừng có thể——

38. Chương 38: Tình Thế Nghịch Chuyển

“Ta tới rồi.” Một tiếng nổ to vang lên, theo đó là tiếng kêu hùng hồn vang dội của con nghê.

Thừa dịp quỷ hút máu sửng sốt, Minh Phong bảo hộ Bội La, miễn cưỡng né tránh một kích, chính là không may mắn như khi này, tuy không bị trúng toàn diện nhưng bị quyền phong lia qua, lồng ngực tê rần, một ngụm máu tươi phun ra, người cũng văng ra ngoài——

“Đây là sao?”

Con nghê ngây ngốc nhìn đám người người thì thương, người thì mệt mỏi, có chút ừ ừ cạc cạc.

Quỷ hút máu tự mình tài giỏi nghĩ ngờ nhìn con nghê, với kinh nghiệm của mình nó đương nhiên phát hiện mình không phải đối thủ của thứ vừa xuất hiện. Sinh vật cường đại này có lai lịch gì?

Quay đầu nhìn Minh Phong ói máu nằm trên mặt đất, con nghê sửng sốt một chút, đôi đồng tử kim sắc co rút: “Ai làm?” Âm thanh trầm trầm đi, khí thế cường đại tới cực điểm tản mát ra xung quanh.

Hô hấp mọi người đều cứng lại.

Phong Hồ hơi lão đạo tiến tới bên người Minh Phong, dùng một tay còn lại đỡ cậu dậy, Minh Phong nương theo sức lực của y, có chút khó khăn đứng lên. Thương tích của cậu không phải quá nặng, ít nhất, so với Phong Hồ cùng Phong Lộ thì tốt hơn rất nhiều.

“Nó!” Minh Phong hát hàm về phía quỷ hút máu.

“Con nghê, giúp ta giết nó.” Minh Phong không chút khách khí yêu cầu.

“Người rút cuộc là ai?” Khí thế bá đạo của con nghê lập tức dồn về phía quỷ hút máu, nó đã sớm không chống đỡ nổi. Người đổ đầy mồ hôi hỏi.

“Ta là ai? Người xứng hỡi sao?” Con người kim sắc to tròn của con nghê tràn ngập miệt thị lạnh như băng, lạnh lùng hỏi: “Bằng hữu của ta, người cũng dám làm tổn thương?”

Nói xong con nghê nâng móng vuốt đầy lông mao mềm mại của mình, không hề làm động tác gì khác nhưng quỷ hút máu kia liền hét thảm một tiếng như bị trúng một kích thật mạnh, ngã văng ra sau. Lúc rơi xuống đất, mọi người tinh mắt phát hiện, nó đã không còn hô hấp cùng nhịp tim.

Khải Nhĩ, Phong Lộ... cùng mọi người đều kinh hãi nhìn con nghê, quỷ hút máu làm bọn họ lâm vào tuyệt vọng—— cứ vậy mà chết? !

Con nghê giống như chưa hề làm gì hết thu lại móng vuốt, hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ đã bắt đầu lấp lánh—— đây mới là cao thủ a!

Mắt những người còn lại cũng sáng rực, quả thực rất suất a.

“Sao tới muộn vậy?” Minh Phong yếu ớt oán giận: “Nếu người tới muộn chút nữa thì chúng ta đều chết cả rồi.”

Con nghê co rút cổ, ngượng ngừng há miệng: “Thực xin lỗi a.”

Nó lấy lòng chạy tới trước mặt Minh Phong, dùng móng vuốt to lớn của mình nhẹ nhàng xoa xoa trên người cậu: “Ta có chút việc, ai biết tình huống bên các người lại thế này a.”

Móng vuốt vuốt ve, cơ thể cảm nhận được từng trận mát rượi, Minh Phong đột nhiên cảm thấy vết thương trên người mình tốt hơn hẳn.

Sau đó, không cần Minh Phong nói, con nghê lật đật chạy tới trước mặt Phong Hồ cùng Phong Lộ, trị hết thương tích cho bọn họ.

“Cánh tay của người—— ta không có biện pháp.” Con nghê tiếc hận nhìn cánh tay Phong Hồ.

Phong Hồ hào sảng cười: “Không có gì, lần này có thể nhặt mạng về đã tốt lắm rồi. Người đã cứu mạng tất cả chúng ta a.”

Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ chuyển ánh mắt lấp lánh như ánh sao về phía Minh Phong—— thật lợi hại a! Cứ nhiên ngay cả người lợi hại như vậy cũng thành thật trước mặt Minh Phong, quả nhiên Minh Phong lợi hại nhất!

Tâm lý kính ngưỡng, sùng bái vừa mới nẩy mầm đối với con nghê đã bị biểu hiện của nó lúc này đánh vỡ hết.

Bất quá, thần thú to lớn này tốt lắm, ân, tốt lắm!

Hô—— mệt chết!

Mọi người ngã ngồi xuống đất, Minh Phong tựa vào lòng ngực Phong Hồ, Ngải Kỳ ngồi trong lòng Khải Nhĩ, Liên Phỉ thì ngã vào lòng Đạt Hàn, còn lại hai người, tuy không ôm nhau, nhưng ngồi rất gần, rất gần.

“Đúng rồi, Bội La, bảo Lam Việt quét hình tìm kiếm vị trí của Lý Tư đi. Con nghê, giúp chúng ta giết hai đầu trư được không?” Minh Phong thỉnh cầu con nghê.

Con nghê nhìn biểu tình khẩn cầu của cậu, hung hăng rùng mình một cái, giống như nó vừa nhìn thấy thứ gì đó rất khủng bố, liền cuống quýt nói: “Hảo hảo, chỗ nào a, người đừng lộ ra biểu tình như vậy.”

“Tự đọc suy nghĩ Bội La đi.” Minh Phong nói rõ ràng.

“Nga, ta đi đây.” Nói xong, con nghê đã không thấy tăm hơi.

“Nó không có việc gì chứ.” Tuy vừa rồi con nghê biểu hiện sức mạnh phi thường cường đại, chính là Ngải Kỳ vẫn nhìn không được có chút lo lắng cho con thú to lớn vừa cứu bọn họ.

“Sẽ không, mấy anh em nhà bọn họ cũng không phải người hiền lành gì, trước kia đã không biết gây ra bao nhiêu phiền toái. Chỉ thu thập hai đầu trư mà thôi, không sao đâu.”

Hiện giờ Minh Phong hoàn toàn không có hảo cảm với đám hỏa trư tộc về đường cho hươu chạy, nếu không phải bọn nó bị mê hoặc, hơn nữa, một lần tiêu diệt cả hai chủng tộc chỉ sợ nhân tộc sẽ bị tất cả các chủng tộc khác trên tinh cầu kiêng kỵ thì cậu đã không tiếc tiêu diệt sạch đám hỏa trư này.

“Đúng rồi, cuộc chiến bên bộ lạc miền núi kia thế nào?” Minh Phong đột nhiên nghĩ tới.

Phong Hồ không để ý khoát tay: “Không cần lo lắng, theo kinh nghiệm trước kia, chỉ mới qua một khoảng thời gian, tuyệt đối là nhân tộc chiếm thượng phong, trong khoảng thời gian ngắn bên chúng ta sẽ không có thương vong, hơn nữa thực lực chúng ta đã tăng thêm một bậc. Chờ thu thập tộc quỷ hút máu xong, lại qua bên kia xử lý sự tình cũng không muộn.”

“Đúng rồi, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới đó, bằng không chờ quỷ hút máu tới kịp, tộc nhân của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Khải Nhĩ lo lắng nói.

“Quỷ hút máu đã đi đời nhà ma.” Bội La vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói một câu, bình tĩnh tựa như nói một việc nhỏ xiu không đáng kể.

“Cái gì?” Liên Phỉ kêu to: “Sao có thể? !”

Cái miệng nhỏ của Bội La mím lại: “Sao không có khả năng, là bằng hữu của Minh Phong giúp đỡ a.” Lam Việt xem như bằng hữu đi.

Nghĩ tới thực lực của con nghê vừa xuất hiện, miệng Liên Phỉ lập tức há to, cuối cùng vẫn ngậm lại.

“Chính là có cảm giác không chân thật chút nào a, chúng ta không có chút cảm giác nào hết.” Ngải Kỳ ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn, ngây ngốc nói, hôm nay đã chịu rất nhiều kích thích, đại não có chút chịu không nổi.

Minh Phong khó hiểu hỏi: “Người muốn cảm giác gì? Tộc quỷ hút máu cách chúng ta xa như vậy làm sao có cảm giác được a.”

“Thiết, thực không có ý tứ.” Liên Phỉ nhàm chán nắm ngón tay Đạt Hàn lên nghịch.

“Bất quá nói tới thì, Liên Phỉ, người định chừng nào mới ở cùng một chỗ với Đạt Hàn?” Phong Hồ thích thú nhìn hành động thân mật của Liên Phỉ cùng Đạt Hàn. Phát hiện bầu bạn mình vừa nghe vấn đề này thì cũng lén vánh tai lên, tâm tình liền tốt hơn.

Liên Phỉ đỏ mặt, nhưng không giãy ra khỏi tay Đạt Hàn, ngược lại càng vui vào lòng hân hân hơn: “Cái gì mà kêu là ở cùng một chỗ, thật khó nghe. Chúng ta lúc nào ở cùng một chỗ có liên quan gì tới người, nhiều chuyện!”

Đạt Hàn hàm hậu, mặt đã sớm đỏ rực. Thấy Liên Phỉ càng vui sâu vào lòng mình hơn thì lộ ra biểu tình vô cùng cao hứng, thật cẩn thận ôm lấy thắt lưng Liên Phỉ, vẻ mặt sùng nịnh.

“Hiện giờ thế nào? Trận chiến này cứ vậy kết thúc à?”

Khải Nhĩ không dám tin hỏi. Cứ có cảm giác đầu voi đuôi chuột, cứ như còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi ấy.

Phong Lộ tức giận liếc trắng mắt: “Thế người muốn thế nào, mọi người chiến đấu đầm máu mấy ngày mấy đêm, sau đó có một kết cục bi tráng à?”

“Thực xấu hổ!” Khoa Bố Đa lời ít ý nhiều phát biểu ý kiến của mình.

“Đúng đúng a, chính là cảm giác này.” Khải Nhĩ phản ứng lời Khoa Bố Đa đầu tiên, liên tục gật gù, tuy bọn họ còn chưa kịp tới chiến trường, chính là hiện tại rõ ràng cảm thấy nhẹ nhàng như vậy, rất có cảm giác tội lỗi a.

“Bất quá lần này đúng là may mắn a.” Minh Phong nghĩ tới mình cùng Phong Hồ vốn định dạo chơi dưới lòng đất vài ngày, nhưng sau đó không biết vì cái gì liền cảm thấy chuyện tử linh giới rất quan trọng mà vội vàng chạy về, nếu không trở lại thì——

Nghĩ tới đây, Minh Phong đổ một thân mồ hôi lạnh, cảm giác Phong Hồ phía sau cũng cứng đờ, hiển nhiên hai bọn họ nghĩ cùng một chuyện.

“May mắn chúng ta đã trở lại.” Phong Hồ ôm chặt Minh Phong, y không dám tưởng tượng nếu mình về trễ một chút sẽ nhìn thấy cảnh tượng thế nào.

“Bất quá, Minh Phong, con thú cao lớn kia là ai a?” Liên Phỉ nhin không được tò mò hỏi.

Minh Phong vỗ vỗ Bội La, để nó chậm chậm đi vào giấc ngủ, tiểu hài tử cần ngủ đủ giấc a.

“Là bằng hữu quen biết lúc ở vực sâu, là một người tốt, các người sẽ thích nó.” Nghĩ tới con nghê đơn thuần thật thà chất phát, Minh Phong cười.

“Kể chúng ta nghe về những chuyện ở vực sâu đi, chúng ta đều rất hiếu kì a.”

Ngải Kỳ tò mò nhìn Minh Phong, vực sâu khủng bố, thần bí kia đều làm bọn họ thực tò mò a.

“Nga, nơi đó a, bắt đầu nói từ lúc ta rút xuống đi.”

Minh Phong một lần nữa kể lại chuyện mình ở vực sâu, lúc nghe tới những sinh vật thần kì, chủng tộc nhiệt tình, ánh mắt mọi người đều sáng lấp lánh, hận không thể tự mình xuống lòng đất một lần.

“Ta đã trở lại.”

Con nghê nhiệt tình nhìn Minh Phong, lấy lòng nói.

Những người chờ đợi này giờ vô cùng bội phục, sự sợ hãi từ tâm lý lập tức biến mất.

“Minh Phong, người kia bảo ta xách thi thể hai đầu trư về đây.” Nói xong nó quăng hai đầu trư thật lớn xuống đất, làm bốc lên một trận tro bụi.

“Đúng rồi, các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?” Con nghê tò mò hỏi.

“Bên chúng ta phát sinh chiến tranh rồi——” Minh Phong mở miệng giải thích nguyên do, mới nói được một câu đã bị con nghê đánh gãy.

“Gạt người! Xem đám các người...” Con nghê vươn móng vuốt chỉ vào bốn đôi, nga, không, là ba đôi thân mật ôm lấy nhau cộng thêm hai người thoát nhìn cũng rất nhàn nhã: “Các người rõ ràng nhìn còn nhàn nhã hơn đang đi dạo chơi.”

Nói ra cũng đúng, bọn họ đương nhiên biết trạng thái của mình lúc này, thực hắc tuyến phát hiện người ta chỉ nói sự thật.

Minh Phong buồn bực cúi đầu, lập tức ngẩng lên: “Ta còn chưa nói xong.”

“Nga.” Con nghê ngoan ngoãn thu móng vuốt, ngồi chồm hổm ngay ngắn.

“Bên chúng ta quả thật đã xảy ra chiến tranh, nhân loại suýt chút nữa đã bị diệt tộc. Bất quá hiện giờ đại khái đã không còn vấn đề. Cám ơn người, con nghê, người đã giúp chúng ta đại ân.” Minh Phong thực tâm nói cảm tạ, lần này nếu không có con nghê, nhân tộc bọn họ quả thực không thể sống sót.

Con nghê vui vẻ giơ móng gãi gãi mặt: “Ta cũng đâu có làm gì, dù sao chúng ta cũng là bằng hữu a.”

“Vậy giúp chúng ta thêm một việc đi.”

“Hảo!” Không hỏi một tiếng, con nghê thật hào phóng đáp ứng.

“Mang nhóm chúng ta tới chiến trường đi, còn có thi thể hai con trư kia nữa.”

“Đúng rồi, con nghê, người cứ dùng biểu tình lúc chúng ta mới gặp mặt đi. Ân, đừng nói chuyện là được.”

Lúc leo lên lưng con nghê, Minh Phong đã nói thêm một câu.

“Nga, tốt.” Con nghê nâng nóng vuốt bự của mình gãi gãi đầu, cộc lốc đáp ứng.

Sau một trận cười mây đạp gió, trong nháy mắt đã tới chiến trường.

Tiếng chém giết vang vọng khắp nơi, cả chiến trường đều là cảnh tượng huyết tinh. Đây đó đều là tay chân bị chặt cụt, mọi người thở phào một hơi, quả thật không có nhân tộc bị thương vong, tất cả đều là thi thể hỏa trư tộc.

Đứng đầu là một loạt chiến sĩ nhân tộc, đứng vững trước thế tấn công của hỏa trư tộc. Phía sau dãy ma pháp sư không ngừng phóng ra ma pháp mê muội, chỉ là ma pháp sơ cấp đơn giản, nhưng lại linh hoạt bắn vào rừng địch nhân đông đảo, mỗi lần lại mang đi không ít sinh mệnh.

Một đám người cùng con nghê vừa lúc dừng ở giữa hai bên đang chém giết.

Một con quái vật thật lớn từ trên trời giáng xuống, song phương đều giật nảy, tự động nhảy ra xa, chăm chú quan sát người vừa tới.

Dưới nhiều ánh mắt chăm chú nhìn mình, con nghê nghiêm mặt, bộ lông mao trên người dù không có gió vẫn tung bay, nó ngồi chồm hổm thật oai nghiêm, đôi mắt kim sắc lóe ra quang mang khiếp người.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai có can đảm động vào nó.

Phong Hổ cùng Minh Phong đang ôm Bội La thần nhiên nhảy xuống từ lưng con nghê, Phong Hổ mỉm cười với song thân. Minh Phong theo thói quen vẫn làm mặt than, chỉ cần cậu không muốn, tuyệt đối không có ai nhìn ra bất cứ biểu tình gì từ vẻ mặt cậu.

Khải Nhĩ thì vui sướng, hôm nay quả thực rất kích thích. Từ lúc sinh ra tới giờ lần đầu tiên được nhận được nhiều ánh mắt chăm chú như vậy. Trái tim hắn chịu không nổi nga...

Ngải Kỳ chú ý ánh mắt mọi người, gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực, nhảy vào lồng ngực Khải Nhĩ đã leo xuống trước đó, không dám lú đầu ra.

Phong Lộ cùng Khoa Bố Đa cũng đã nhảy xuống từ sớm. Phong Lộ vẫn mỉm cười ôn hòa, nếu bỏ qua những vết thương chập vết trên người hắn thì có cảm giác quý ông lịch lãm; Khoa Bố Đa thì vẫn bộ dáng nghiêm mặt như cũ, giống như căn bản không chú ý tới ánh mắt xung quanh.

Liên Phi kéo tay Đạt Hàn cùng nhảy xuống, đối với ánh mắt của mọi người thì nhìn lướt một vòng, có chút mất kiên nhẫn nhíu mi: “Thiết, có gì hảo nhìn!” Cái miệng nhỏ than thở một câu. Sau đó, tay bị Đạt Hàn túm nhẹ một chút, cho Đạt Hàn đang đỏ mặt một cái liếc mắt xem thường nhưng rốt cuộc cũng ngoan ngoãn im miệng.

“Ô, mọi người hảo a.” Phong Hổ thoải mái chào hỏi tộc nhân. Sau đó đưa tay quăng hai thi thể hỏa trư tộc xuống đất. Y không hiểu cái gì là chiến tranh khoa học kích thích tâm lý địch nhân này nọ, chính là, bản năng dã thú nói cho y biết nếu làm vậy nhất định sẽ có tác dụng rất lớn.

Thi thể hỏa trư tộc vừa xuất hiện, song phương lập tức xông vào.

Hỏa trư tộc đồng loạt lui về sau vài bước, hung ác trong mắt cũng lui đi không ít, nhìn thấy hai thi thể kia, có vài đầu hỏa trư đã bắt đầu xuất hiện tình tự sợ hãi. Chúng nó không hiểu, hai cao thủ trong tộc vì sao lại xuất hiện ở nơi này, lại còn là thi thể? !

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía con nghê, lại bị khí thế của nó làm khiếp sợ mà dời mắt, không dám nhìn. Chỉ dám thỉnh thoảng dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn một chút.

39. Chương 39: Chiến Tranh Chấm Dứt

Phong Hổ cuồng mãnh cười: “Các người có phải còn đang chờ quý huyết không, nói cho các người biết, bọn nó không tới được.”

“Bọn nó đã bị trừng phạt.” Minh Phong bước tới trước, nói ra kết quả: “Vị này.” Chỉ chỉ con nghê thần sắc hừng hờ: “Là một vị sứ giả đến từ bộ tộc cường đại nhất. Chúng ta chiến tranh chỉ là việc bình thường, nhưng khi có ai đó muốn tiêu diệt một chủng tộc nào đó trên tinh cầu này, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép, vì thế, để trừng phạt làm gương, tộc quý huyết đã bị diệt.”

Lời Minh Phong vừa dứt, tất cả mọi người đều ồ lên.

Hỏa trư tộc bắt đầu tràn ngập không khí bất an, chúng nó lầm bầm trao đổi. Tuy nghe không hiểu nhưng Minh Phong cũng có thể đoán đại khái nội dung chúng nó trao đổi. Cậu nháy mắt với Phong Hổ.

Phong Hồ hiểu ý tiến lên hai bước, cao giọng nói: “Bất quá hỏa trụ tộc vì bị tộc quỷ hút máu châm ngòi mới tiến hành trận chiến này, vì thế, nếu hiện giờ các người rời đi, vị này...” Ý cũng nhìn về phía con nghê, ánh mắt cùng biểu tình đều vô cùng cung kính: “Sẽ không truy cứu việc này nữa. Đương nhiên, ta biết các người có thể không tin tưởng lời chúng ta, chúng ta có thể cho các người thời gian để các người tự đến lãnh địa quỷ hút máu tra xét.”

Minh Phong ngẫm cho Phong Hồ một ánh mắt tán thưởng, cậu quả nhiên không nhìn nhầm, Phong Hồ trời sinh có khí chất làm lãnh đạo, mạnh mẽ, hào sảng, lại không mất thông minh cùng lý trí. Cậu tự nhận mình thông minh không kém Phong Hồ, thậm chí vài vấn đề còn vượt hẳn y, nhưng cậu không có loại năng lực trời sinh này, vẫn là làm quân sư thích hợp hơn.

Hỏa trụ tộc xôn xao, qua một hồi lâu, từ trong đám đông đi ra một đầu trụ cao cấp, bầm bầm xuy xuy với nhân tộc.

Phong Hồ tròn tròn mắt.

Hỏa trụ tộc có thể nghe hiểu lời nhân tộc, chính là nhân tộc nghe không hiểu lời hỏa trụ tộc a.

Minh Phong chớp chớp mắt, nói với con nghê: “Xin nhờ vị này dùng bản lĩnh của mình giúp chúng ta phiên dịch hỏa trụ tộc này đang nói gì được không?”

Con nghê thản nhiên liếc mắt một cái, cao ngạo hất hàm: “Được rồi, nếu người đã thỉnh cầu, ta liền nói cho các người. Nó nói chính là chúng nó phải phái tộc nhân tới lãnh địa quỷ hút máu dò xét một phen, chúng nó muốn kiểm tra xem người nói có thật không, nếu không phải thì cũng lợi dụng khoảng thời gian này triệu tập cao thủ đối phó ta.”

Lời vừa nói ra, con hỏa trụ tộc vừa nói chuyện lập tức kinh hãi nhìn về phía con nghê.

Con nghê xem thường nó hừ lạnh một tiếng: “Người nghĩ ta và người là ai, cứ việc tìm. Bất quá, đến lúc đó đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. Còn nữa, các người muốn làm gì thì mau mau một chút, ta không có thời gian lẫn nhàn với các người.” Giọng nói tràn ngập khinh bỉ cùng mất kiên nhẫn.

Đầu trụ kia phần nộ quay về đội ngũ của mình, sau một trận tê rống thì tất cả hỏa trụ đồng loạt lui về sau, dứt khoát ly khai.

“Thực đúng là chuyện hỏa trụ tộc sẽ làm a.” Phong Hồ nhìn hỏa trụ tộc rời đi, cảm khái nói.

Minh Phong nghi hoặc quay đầu.

“Khụ khụ, chúng nó vốn không muốn chiến đấu, đối với hỏa trụ tộc mà nói, tha vì đánh đấm không bằng đi ngủ một giấc. Vì thế nhìn thấy ta tới, cảm thấy không phải đối thủ, hơn nữa lời Phong Hồ nói cũng rất có thể là sự thật, chúng nó liền dứt khoát bỏ chạy.”

Con nghê giải thích cho Minh Phong, vừa rồi nó đọc suy nghĩ của hỏa trụ tộc mà đổ đầy mồ hôi a—— lười đến mức này cũng không dễ dàng a!

Sau khi hỏa trụ tộc rời đi, nhân tộc hai mặt nhìn nhau nửa ngày mới ý thức được trận chiến này cứ ừ ừ cạc cạc như vậy kết thúc. Bọn họ hoan hô, vui vẻ ôm lấy nhau chúc mừng.

Đầu lĩnh mấy bộ lạc, người nhìn ta, ta nhìn người. Cuối cùng Phong Báo nhìn nhìn đứa con của mình, trái tim đầy tự hào, lớn tiếng nói: “Ta đi đi, mấy đứa nhỏ kia đều là bộ lạc chúng ta, hẳn không có vấn đề.”

Nói xong liền đi về phía con nghê. Lạc Âu thấy vậy cũng theo sát phía sau. Phong Báo bắt đầu nhìn hẩn một cái, thấy hai mắt hẩn trừng to, bộ dáng người đi thì ta cũng phải đi, không cho ta cũng phải đi, đành phải cho hẩn đi theo mình.

Phong Báo đi tới trước, cánh tay đặt lên ngực, khom người: “Cảm ơn người đã ngăn cản cuộc chiến tranh này, không biết chúng ta nên làm thế nào để cảm ơn người?” Thần sắc bình tĩnh, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Con nghê nhìn Phong Báo một cái, khẩu khí mất kiên nhẫn nói: “Không cần cảm tạ, ta cũng không làm gì. Đám các người, đi theo ta.” Nói xong, đám người trẻ tuổi cùng con nghê lập tức biến mất.

Đám người bị cuốn đi cảm thấy đầu óc choáng váng một trận, sau đó cảm thấy mình đã đến nơi.

Con nghê ngoác miệng, lúc lắc nhích tới trước mặt Minh Phong.

“Thế nào, vừa rồi ta biểu hiện không tồi đi, lần này tuyệt đối không ai nhìn ra ta đang diễn trò.” Về mặt con nghê có vẻ rất đắc ý.

Trừ bỏ Phong Hồ, Minh Phong cùng Bội La, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn con nghê, này, này biến hóa quá cũng quá nhanh đi.

“Ân.” Minh Phong không chút biến sắc gật đầu: “So với lần trước gặp ta thì tốt hơn nhiều.”

“Ừ!” Con nghê cao hứng đến muốn xoay vòng: “Từ lần trước bị người nhìn thấu, ta liền luyện tập rất nhiều a.” Đôi mắt to tròn cười đến híp lại.

“Bất quá, con nghê thật thông minh a, lập tức lĩnh hội được ý tứ của Minh Phong.” Phong Hồ đưa tay ôm lấy bả vai Minh Phong, tùy tiện khích lệ, con nghê này cao ngạo, cường thế không hẳn là hoàn toàn giả vờ, bản tính của nó vốn cũng có những thứ đó, chỉ là sau khi y cùng Minh Phong thấy được bộ dáng này của nó thì thật sự rất có cảm giác kính sợ, nhưng bọn họ chính là bằng hữu, nghĩ nhiều vậy để làm gì.

Con nghê được ca ngợi, nó vươn vuốt gãi gãi đầu.

“Hắc hắc, cũng không có gì a.”

“Vậy, Minh Phong, người không định nói quan hệ của người với con nghê ọi người biết phải không?” Phong Lộ lơ đãng hỏi một vấn đề đã có đáp án rõ ràng.

“Ân, đúng vậy. Ta vẫn muốn là một tộc nhân bình thường, anh hùng này nọ cứ để con nghê đảm đương đi, dù sao nó vốn chính là vậy.” Minh Phong không thèm nhìn con nghê nghe mình nói vậy xong thì cao hứng tới mức cái đuôi cũng nhếch lên cao, thản nhiên nói.

“Yên tâm tốt lắm, chúng ta sẽ không nói ra ngoài.” Liên Phỉ nhìn con nghê còn đang cười ngây ngô: “Hơn nữa, bộ dáng này của nó để người ta thấy thì thực hỏng mất.”

Minh Phong ôn hòa nhìn con nghê nói: “Bất quá nếu không phải nó có bộ dạng thế này thì chúng ta có lẽ đã không trở thành bằng hữu.”

Ánh mắt Ngải Kỳ sáng lấp lánh nhìn con nghê: “Chính là nó thực lợi hại nga, về sau ai dám khi dễ chúng ta thì cứ tìm con nghê báo thù a.”

Khải Nhĩ gõ đầu hắc: “Nói gì vậy, sao lại nghĩ tới chuyện nhờ người ta giúp mình báo thù. Nhân tộc chúng ta sao lại không có tiền đồ như vậy, báo thù đương nhiên phải dựa vào chính mình a.”

Những người khác đều gật gù.

Ngải Kỳ ôm đầu, ủy khuất nhìn Khải Nhĩ, dẫu mỡ nói: “Ta cũng chỉ nói vậy thôi, ta đương nhiên biết đạo lý làm người phải dựa vào chính bản thân mình a.”

Minh Phong hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, liếc mắt nhìn Bội La trong lòng, từ ánh mắt đôi phương thấy được thần sắc hài lòng.

Mặc kệ là đạn pháo hay con nghê, đều là những thủ đoạn cực kì bất thường, con người chung quy vẫn phải dựa vào bản thân mình để đứng lên mới được. Minh Phong không chịu công khai chuyện con nghê cũng vì sợ có người nảy sinh ra tâm lý dựa dẫm, một khi bắt đầu ỷ lại thì sẽ bắt đầu sa đọa.

“Phong Hồ, cánh tay người thực đáng tiếc nga.” Đạt Hàn nhìn cánh tay Phong Hồ có chút tiếc hận nói.

“Không sao, nếu chỉ là cánh tay thì con nghê có biện pháp.” Bội La trong lòng Minh Phong đột nhiên mở miệng.

Thật vậy sao? Mọi người cùng nhìn về phía con nghê, ngay cả Phong Hồ cũng không ngoại lệ, tuy ngoài miệng nói không để ý, chính là nếu có thể hồi phục thì quá tốt.

Chỉ có Minh Phong hơi lơ đãng gật đầu, con nghê liền cao ngạo ngẩng đầu nói: “Đương nhiên, bất quá phải đợi một đoạn thời gian mới được.”

“Thật tốt quá!” Ngải Kỳ cao hứng nhảy vào lòng Khải Nhĩ.

Liên Phỉ ôm cổ Đạt Hàn, hung hăng hôn một cái lên mặt hắn.

Phong Lộ cùng Khoa Bồ Đa cũng không che dấu được kinh hỉ trong ánh mắt, không khỏi nhìn nhau một cái rồi lại cuống quýt dời mắt.

“Đúng vậy, thật sự tốt quá.” Phong Hồ ôm Minh Phong hung hăng hôn lên môi cậu. Về mặt tràn đầy sung sướng.

“Này này này, giữa hai người còn có người đó.” Bội La bị ép đến bức mình dấu cái miệng nhỏ nhắn, thật là, người này, cẩn thận đến lúc chữa trị cánh tay ta bỏ sót một khúc xương bây giờ!

“Minh Phong!” Cái kia, có người tìm ta, ta đi trước, các người tự mình trở về đi.

Con nghe liền thoáng nói một mạch rồi biến mất, không ọi người cơ hội phản ứng.

“Ta đoán chính là đồng bạn đang tìm nó.” Phong Hồ không có hảo ý cười xấu xa.

“Đồng ý.” Minh Phong lời ít ý nhiều biệt đạt ý kiến của mình.

“Đúng rồi, nói các người nghe một chuyện tốt.” Phong Hồ ôm Minh Phong, xoay người nói với mọi người: “Ta cùng Minh Phong quyết định sinh đứa nhỏ.”

Toàn trường yên tĩnh, ánh mắt lia về phía một nhà ba người đang thản nhiên nhìn bọn họ.

“Khụ khụ, ta cảm thấy vấn đề này có thể thảo luận trên đường, các tộc nhân còn đang chờ chúng ta trở về a.” Bội La nói xen vào.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng thương lượng cái cơ tốt rồi chạy về phía chiến trường.

Chính là dọc theo đường đi cũng bàn luận không ít về chuyện đứa nhỏ.

“Bội La?” Mượn cơ cánh tay Phong Hồ bị thương mất máu quá nhiều, Minh Phong cùng Phong Hồ chậm rì rì tiêu sái đi ở sau cùng.

“Ân?”

“Thế nào, muốn làm con dâu hay con rể của ta.” Minh Phong nửa đùa nửa thật, nửa là đùa nửa là đề nghị.

Bội La không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: “Không cần!”

“Vì cái gì?” Phong Hồ khó hiểu hỏi, đứa nhỏ này rõ ràng rất để ý Minh Phong a.

“Ta không muốn cả đời đều đảo quanh người này.” Bội La liếc trắng mắt, vươn nhón tay nhỏ bé chỉ chỉ Minh Phong: “Ta muốn một tình yêu thuần khiết, tuyệt đối không bao hàm bất cứ nhân tố gì khác, người này ta vừa liếc mắt một cái liền động tâm, còn nữa, ta tuyệt đối không nằm dưới.”

Câu cuối cùng nó nói thật chém đinh chặt sắt.

Phong Hồ nghe vậy thì rất thích thú, Minh Phong thì từ chối cho ý kiến.

Tuy thoát nhìn nằm dưới có vẻ có bất lợi hơn, bất quá Minh Phong vẫn cảm thấy vị trí kia hợp với mình hơn, ít nhất, cậu nói đồng thì Phong Hồ sẽ không nói tây, cảm giác ngoắc ngoắc ngón tay đã có thể làm y hồng mắt cũng không tệ a.

Nói tới đây, Minh Phong đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, Phong Hồ, chuyện cánh tay đến căn cứ thì có thể giải quyết. Không cần con nghe hỗ trợ.”

Phong Hồ nhún nhún vai: “Ta cũng nghĩ tới, trước khi nó đáp ứng nhìn thấy người gặt đầu mới nói a. Bất quá căn cứ đúng là thần kỳ.”

“Ân, cơ bản thì chỉ cần người không phải bị chặt đứt đầu, trước lúc chết chạy tới đó đều có thể tái tạo lại cơ thể. Bất quá, này cũng không đại biểu người có thể làm gì thì làm, thứ được tái tạo khẳng định không tốt bằng cái vốn có.”

“Này ta biết rồi.”

“Nói tới thì, người không định nói chuyện căn cứ cho người khác biết sao?”

“Trước thì không, hôm nay đã bị rung động không ít rồi, dù sao gần nhất cũng không có chuyện gì đặc biệt khẩn cấp. Về sau có cơ hội thì nói cho bọn họ biết.”

Phong Hồ không sao cả nói: “Tốt, đều theo ý người.”

“Các nói xem chúng ta phải đi bao lâu mới tới chiến trường khi bọn họ đã giải thích xong hết?”

Im lặng một chốc, Minh Phong lại đặt ra một vấn đề.

“Hắn là nên đi chậm thêm chút nữa.” Phong Hồ suy nghĩ nói.

“Đúng rồi, vừa nãy Lam Việt nói cho ta biết, gần chỗ này có một nơi có rất nhiều vọng thiên tiêu, nếu không chúng ta thuận tiện thu thập một ít đi, cũng đỡ phí công phái người máy đến thu thập.” Bội La đề nghị.

Minh Phong cùng Phong Hồ nhìn nhau, đồng thanh nói: “Hảo.”

Cái gọi là vọng thiên tiêu chính là loại ớt nhỏ nhỏ màu đỏ, tuy rất nhỏ nhưng lại cay kinh khủng.

Minh Phong cùng Phong Hồ nhàn nhã hái ớt, sau đó lại ở bên hồ bắt mấy con cá lớn, sau đó trên đường lại gặp một con viêm hổ, Phong Hồ cọ cọ chơi đùa với nó nửa ngày mới chịu ột kích chết thống khoái.

“Tàn nhẫn.” Bội La bĩu môi, đánh giá ngắn gọn hành vi của Phong Hồ.

Vì thế, Phong Hồ cảm thấy không phục với đánh giá này liền cùng Bội La kịch liệt đấu võ mồm một phen, trong quá trình biện luận, bọn họ không chịu đi thêm bước nào.

Thân là một thành viên của xã hội nguyên thủy, lập luận của Phong Hồ đương nhiên không phải thông minh tuyệt đỉnh, nào phải đối thủ của tiền trí não Bội La từng đọc biết bao nhiêu sách vở, sau một phen tranh cãi, y phần nộ bại trận, lúc này ba người mới chịu đi tiếp.

Sau đó, trên đường lại hái không ít nấm, một ít dã quả, đánh ba con thỏ hoang, bốn con gà rừng, năm con lợn rừng—— xét lớn nhỏ có lẽ là một gia đình năm miệng ăn, cắt chút rau dại.

Tóm lại, cọ xát cọ xát lúc tới chiến trường thì người của các bộ lạc khác đều đi cả rồi, chỉ còn tộc nhân bộ lạc mình đang thu thập chiến trường.

Phong Hồ vừa thấy vậy thì vui vẻ vọt tới, cùng mọi người thu thập con mồi. Nghe nói bởi vì con nghề do bộ lạc bọn y mang tới, nên những bộ lạc khác đều lưu lại số thịt hỏa trư này cho bọn họ, không cho phép cự tuyệt.

Điều này làm Minh Phong không khỏi cảm thán, mọi người trong xã hội nguyên thủy quả thực rất nhiệt tình, hàm hậu.

40. Chương 40: Trở Lại Căn Cứ

Áu Bạch chật vật ôm ngực, nghiêng ngả lão đảo đi tới trước, cả người ướt đầm. Lúc hắn vừa tỉnh lại thì phát hiện mình chỉ còn sử dụng được một ít năng lực. Ngay cả năng lực băng qua sông cũng không còn, chỉ đành lội qua, may mắn vẫn còn thể lực. Hiện giờ không cần nói tới con thú cao lớn kia, chỉ một trong số đám tiểu quỷ kia cũng có thể giải quyết hắn.

Đáng giận! Sao có thể như vậy! Rõ ràng kế hoạch đã rất hoàn hảo!

Hắn đi về phía tộc nhân tập kết, muốn nói cho bọn họ biết hiện giờ không thể tấn công, bởi vì nơi đó có một con quái vật rất mạnh. Muốn nói bọn họ cứ để đám hỏa trư ngu xuẩn lười biếng đó đi chịu chết, đám nhân loại hèn mọn, đáng giận này nên bị tiêu diệt nhưng không phải bây giờ, bọn họ vẫn còn cơ hội khác.

Sau đó, hắn đột nhiên khựng lại, từ xa xa hắn đã thấy nơi vốn là bộ lạc đã biến thành một vùng đất trống, mặt đất nứt nẻ lởm chởm, bên trong không còn bất cứ thứ gì, chỉ còn là mặt đất.

Đây là chuyện gì?

Âu Bạc tin tưởng mình không đi nhầm nơi, đây chính là bộ lạc hắc đã sinh sống ngàn năm, cho dù nhắm mắt lại hắc cũng có thể tìm được đường về.

Điên cuồng khởi động đôi chân cứng ngắc, trái tim hắc đập càng lúc càng nhanh, nó làm hắc không thể không đưa tay đè lại lồng ngực để tránh trái tim mình nhảy ra ngoài. Đến gần hắc mới phát hiện xung quanh mảnh đất trống trải có những thứ gì đó đen đen. Đi lại gần hắc mới nhìn rõ, thứ đen đen đó chính là phần còn lại của tay chân bị đứt lìa, giống như bị nướng chín, đen thui. Nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dạng, đó là—— Âu Lạc nhào tới—— đó là phần tay chân bị cắt cụt của tộc nhân, như vậy, nơi này? ! Nơi này là——

Đột nhiên, hắc nhớ tới nội dung cuộc nói chuyện mình nghe lén được—— ‘tộc quỷ hút máu bị diệt rồi’ tiếng trẻ con lạnh lùng không có chút cảm xúc nào không ngừng vọng vào trong tai hắc.

“Sẽ không.” Hắc điên cuồng lắc đầu: “Không có khả năng, nhất định là lầm rồi, bọn họ khẳng định đều trốn đi.”

Đang muốn đứng lên, đi tìm những tộc nhân khác thì bên tai truyền tới một âm thanh đậm mạc.

“Không lầm.”

Âu Bạc hoảng sợ quay đầu lại, miễn cưỡng bày ra tư thế phòng ngự.

Đứng trước mặt hắc là hai trong số đám tiểu quỷ kia, hắc nhận ra bọn họ.

Một đứa trong lúc chiến đấu vẫn ôm một đứa nhỏ, không ngừng dùng ma pháp ngăn cản hắc công kích, một đứa thì bị hắc đánh nát một cánh tay. Đều là những đứa hắc vốn không để vào mắt, hiện giờ lại có thể dễ dàng đánh chết hắc.

Người tới đứng là Minh Phong cùng Phong Hồ.

“Người nghĩ ta và mọi người không biết người đang giả chết sao?” Phong Hồ cười lạnh hỏi.

Y cuộc đời này chưa từng hận một người như vậy, khi Minh Phong mất tích y thống hận thực lực mình không đủ, không thể bảo hộ cậu. Chính là tên quỷ hút máu trước mặt Phong Hồ hận không thể ăn thịt uống máu nó mới có thể tiêu hết mối hận trong lòng mình.

Âu Bạc sợ hãi nhìn hai người trước mắt.

“Các người làm thế nào biết.” Thời điểm đó hắc đã không còn nhịp tim cùng hô hấp, bọn họ làm sao biết hắc không chết?

“Gai đất!” Không trả lời vấn đề của hắc, Minh Phong khởi động công kích đâm thủng chân Âu Bạc, hơi nhúu mày vì tiếng hét chói tai của hắc.

Phong Hồ vọt qua, một quyền đánh lên cánh tay phải quỷ hút máu, lại là một tiếng hét thảm, cánh tay Âu Bạc hóa thành thịt nát.

“Trước nói cho người một việc, người hiện giờ là quỷ hút máu cuối cùng còn sống sót.” Minh Phong đậm mạc nhìn biểu tình không dám tin cùng bi thống vạn phần của Âu Bạc, còn có tròng mắt sắp lồi ra ngoài—— thực xấu! Quả nhiên không nên tồn tại, cậu kêu Phong Hồ một tiếng: “Phong Hồ——”

Cánh tay đang chuẩn bị đánh lên cánh tay khác của Âu Bạc thu lại, sai đó trong ánh mắt hoảng sợ của hắc mà chuyển qua phần đầu. Huyết không ngừng phun ra lại bị đầu khí của Phong Hồ chặn bên ngoài, trên người không dính một giọt huyết.

“Lúc trước người đã trả lời vấn đề của ta, hiện giờ ta cũng trả lời người. Bất quá ta không ngờ như người, dù sao người cuối cùng cũng phải chết, không ngại chúng ta giết người trước rồi mới trả lời vấn đề của người đi.” Minh Phong đi tới trước thi thể của Âu Bạc nghiêm túc nói.

“Khụ khụ khụ——” Phong Hồ bị sặc.

Minh Phong không thèm liếc mắt đến một cái, tiếp tục nói với thi thể: “Người đã trả lời không được thì để ta quyết định thay người vậy, được rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Phong Hổ nhìn Minh Phong nghiêm túc nói chuyện với thi thể, y nghĩ nếu Âu Bạc không bị y đánh chết, có thể nào vì lời nói của Minh Phong mà tức chết hay không a.

“Người không biết con nghề kỳ thật biết độc tâm thuật đi, hơn nữa nó chưa bao giờ tôn trọng quyền riêng tư của người khác, vì thế tâm tư của người hoàn toàn không tránh được ánh mắt của nó. Bất quá nó tuy bình thường rất tùy tiện, nhưng thời điểm tất yếu vẫn rất thận trọng, nó biết nếu dễ dàng giết người như vậy, chúng ta nhất định không cam tâm, vì thế chỉ đánh người trọng thương. Chúng ta lúc ấy không giết người chính vì muốn người nhìn thấy một màn này. Đúng vậy, nếu không để người nhìn thấy một màn này, chúng ta vẫn không cam lòng được. Tốt lắm, giải thích xong rồi. Chúng ta đi, chết tử tế đi.”

Nói xong, Minh Phong tung ra một quả cầu lửa đốt thi thể Âu Bạc thành tro bụi.

“Chúng ta đi thôi.” Phong Hổ nén cười tiến tới, hôn lên mặt Minh Phong một cái, y cảm thấy Minh Phong nghiêm túc giải thích cho thi thể Âu Bạc nghe thật đáng yêu.

“Nói tới thì vận khí lần này hên thật, vừa lúc tộc nhân bọn họ đang tụ tập lại đây, giúp chúng ta đỡ phí công đuổi giết.” Phong Hổ cảm thán nói, vận khí đã tới thì không gì cản lại được.

“Ân.” Minh Phong vỗ vỗ phần tay cụt của Phong Hổ, ánh mắt xuất hiện thần sắc đau lòng: “Chúng ta về căn cứ đi.”

Lần này bọn họ lấy cớ tìm con nghề để trị cánh tay cho Phong Hổ mà rời đi.

“Tốt, chỉ có một cánh tay đúng là không tiện a.” Phong Hổ không để ý cười cười: “Thuận tiện chúng ta hái chút quả sinh mệnh đi, đứa con của ta cũng nên chào đời rồi.” Bàn tay to của y đưa lên mơn trớn bụng Minh Phong, bị cậu đánh một phát gạt ra.

Dọc theo đường đi khá nhàn nhã nên lúc tới căn cứ đã là ba ngày sau.

Tới căn cứ, Minh Phong bảo Lam Việt chuẩn bị tốt khoang thuyền chữa trị, sau đó bảo Phong Hổ cởi bỏ da thú, xích lỏng nằm nào. Sau đó, chất lỏng bắt đầu tràn vào khoang thuyền chữa trị. Phong Hổ có chút không quen, dù sao y tới giờ cũng chưa từng thử cảm giác hô hấp trong nước, nhưng bởi vì Minh Phong đứng bên cạnh nên y xấu hổ không dám biểu lộ khủng hoảng của mình.

Một lát sau, Phong Hổ dần dần mất đi tri giác. Chữa trị, chính thức bắt đầu!

“Thế chất y tốt thật, qua một thời gian dài như vậy mới ngắt xiu.” Lam Việt tán thưởng nói.

Minh Phong đi về phòng của mình, quá trình chữa trị kéo dài khoảng một tuần. Cậu phải ở đây ngây ngốc một tuần không bằng tìm chút việc gì đó làm đi.

“Minh Phong, người thật sự muốn sinh đứa nhỏ với y sao?” Lam Việt hiếu kỳ hỏi.

“Ân.” Minh Phong trả lời khẳng định.

“Vì cái gì lại muốn?”

Minh Phong sững sốt, cậu cũng chưa từng suy nghĩ về vấn đề này, lúc ấy chỉ đột nhiên có ý tưởng kia, sau đó Phong Hổ liền rất cao hứng đồng ý.

“Chính là nghĩ nếu có một đứa nhỏ giống ta lại có một đứa giống y nhất định là chuyện làm người ta rất sung sướng.” Một lát sau, Minh Phong mới trả lời.

“Nga.” Lam Việt lên tiếng sau đó liền trầm mặc.

Minh Phong tiếp tục đi về phòng.

Đi được một nửa, cậu đột nhiên đứng lại.

“Lam Việt.” Cậu gọi tên của tân trí não.

“Chuyện gì?”

Minh Phong trầm ngâm một chút, hỏi một vấn đề.

“Người có phải đã sinh ra trí tuệ của mình không?”

Lam Việt trầm mặc, một lát sau âm thanh vũng vàng không có cảm xúc của nó vang lên.

“Ta gần nhất quả thực có những cảm giác rất kì quái, ân, hẳn là cảm giác đi. Có đôi khi sẽ nghĩ về những chuyện trước kia, đó chính là trí tuệ cùng cảm tình sao?”

Rõ ràng là âm thanh không có chút pháp phông nào lại làm người ta cảm nhận được nghi hoặc của nó.

Ánh mắt Minh Phong hiện lên một mặt ôn nhu, trả lời: “Ân, hẳn là vậy đi. Lúc ta nhận thức Bội La, trí tuệ của nó đã phát triển rất thành thục nên ta không biết lúc mới sinh ra có dạng cảm giác gì. Bất quá người có thể hỏi Bội La, ta tin nó sẽ rất vui vẻ nói cho người biết. Sự tình này hẳn nó là người hiểu nhất. Còn nữa, Lam Việt, không nên gấp gáp, người có thời gian để học hỏi, để cảm thụ. Chúng ta thật cao hứng khi người nảy sinh tình cảm cùng trí tuệ, nhưng không nên ép chính mình, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Lam Việt lại trầm mặc, qua một hồi lâu vẫn không trả lời. Minh Phong cũng không nhúc nhích, kiên nhẫn chờ đợi.

Rốt cuộc, âm thanh của Lam Việt một lần nữa vang lên.

“Vừa nghe lời người nói, ta có cảm giác rất kì quái, nhưng tựa hồ không phải cảm giác xấu, ta phân tích một chút, phát hiện sau khi nghe người nói vậy cảm giác ta phát sinh hẳn là cao hứng, có phải là cao hứng không?”

Minh Phong cẩn thận suy nghĩ: “Ta cũng không rõ, bất quá theo tình hình chung thì hẳn là vậy. Bất quá dù sao cũng không xấu, quả nó là cái gì, người cứ từ từ thể nghiệm là được. Đúng rồi, khi nào người muốn trưởng thành thì nói cho ta hoặc Bội La biết, phương diện này chúng ta có kinh nghiệm hơn.”

“Tốt.”

Sau đó Minh Phong trở về phòng mình. Mấy ngày này y muốn hảo hảo nghiên cứu tư liệu về tinh cầu này. Nếu nhớ không lầm thì có một nơi rất giống không gian kết giới mà con nghê nói.

Trở về phòng, mở màn hình ánh sáng tìm tài liệu.

“Chính là nơi này.” Minh Phong chuyên chú nhìn điểm kia trên bản đồ, nơi này là vùng sa mạc duy nhất ở trung tâm tinh cầu. Một cái lỗ đen ngầm đột nhiên xuất hiện ở trung tâm sa mạc, diện tích nó khoảng mấy trăm km², dọc bên rìa lỗ đen là một thứ gì đó mảnh dài như ngọn núi, nếu muốn leo lên nó phải có bản lĩnh bay lên trên không.

Kết hợp với lời con nghê, Minh Phong đã xác định nơi này chính là kết giới.

Cậu lẳng lặng suy nghĩ một chốc, cậu tắt màn hình, đi tới bên cạnh khoang truyền chữa trị, trầm mặc nhìn Phong Hồ đang mê mang. Bàn tay thon dài dán sát bên mặt kính trong suốt của vách khoang thuyền, vẽ theo đường cong gương mặt của Phong Hồ.

“Nên làm thế nào a, con nghê kia đúng là thích tìm phiền toái cho người ta a. Nhân tộc hiện giờ nhỏ yếu như vậy, cậu lại không muốn lộ diện, chuyện tử linh giới nói với các chủng tộc khác bọn nó sẽ không tin đi. Nhất là thực lực của nhân tộc ngày càng tăng, nói không chừng lại rước tới nhiều phiền toái không cần thiết.”

Nói xong, ánh mắt cậu đột nhiên xuất hiện một quang mang nghịch ngợm, mở miệng nói: “Nếu đã vậy, ta không quản gì hết. Hết thấy cứ thuận theo tự nhiên đi, dù sao sa mạc cách nhân tộc chúng ta xa như vậy, trong một chốc hẳn không có việc gì. Vạn nhất đến lúc đó các chủng tộc trên tinh cầu này chiến bại, có con nghê ở thì chúng ta hẳn không có việc gì. Không trả lời chính là đồng ý rồi nga.”

Được, lần trước đối phó với Âu Bạc cũng dùng phương pháp này.

Nếu Phong Hồ biết Minh Phong dùng phương pháp này đối phó mình không biết sẽ có phản ứng thế nào.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Minh Phong cũng biết đó là chuyện không có khả năng, mất tổ thì trứng cũng không an toàn, nếu tinh cầu thực sự bị chiếm lĩnh, nhân loại sao có thể được bảo toàn, nếu lưu lạc đến mức chỉ có thể dựa vào con nghê che chở để sinh tồn thì không bằng chết đi.

Chính là, vừa rồi nghĩ tới việc này, cảm giác có trăm mối tơ vò—— sự phát triển của nhân tộc, chuyện tử linh giới, trao đổi với các chủng tộc khác. Việc này cứ dây dưa lại cùng một chỗ, rõ ràng không phải một việc nhưng lại cứ dính với nhau làm Minh Phong có chút buồn rầu, dứt khoát cứ chia sẻ một chút với Phong Hồ đi.

Chuyện căn cứ sớm muộn cũng để người khác biết, chính là làm thế nào công bố căn cứ với nhân loại mà không phát sinh ra nhiều phiền toái lại là một vấn đề.

Trong nhân tộc cậu vốn là ngoại tộc, nếu cậu xuất đầu lộ diện thì mọi người sẽ cảm thấy không thích hợp.

Không nghĩ nữa, cứ chờ Phong Hồ tỉnh lại rồi thương lượng.

Sau khi quyết định, Minh Phong ngồi xuống, để Lam Việt điều tra phân bố tài nguyên thức ăn trên lãnh địa của quý hút máu cùng nhân loại. Nhân loại trong kì triều cường sẽ phát sinh xung đột với hỏa trụ tộc, phần lớn nguyên nhân là bọn họ không có đủ thức ăn trong thời gian đó. Dù sao trước kia nhân loại cũng dựa vào săn bắn mà sống, trong kì triều cường phần lớn con mồi đều trốn vào lãnh địa hỏa trụ tộc, không có thức ăn, nhân loại vì không muốn đói chết nên đành phải chiến tranh.

Bất quá, hiện giờ đã hủy tộc quý hút máu, lãnh địa của nhân loại lập tức mở rộng gấp hai, áp lực thức ăn giảm đi rất nhiều. Nếu khai khác thêm rau quả, sau này nói không chừng không cần phát sinh chiến tranh nữa. Nhưng như vậy còn một vấn đề, chính là năng lực sinh dục khủng bố của hỏa trụ tộc, nếu một trăm năm không phát sinh chiến tranh, nói không chừng qua mấy trăm năm lãnh địa của chúng nó sẽ không đủ để sinh sống, đến lúc đó đối lại sẽ là chúng nó xâm chiếm lãnh địa nhân loại.

Còn nữa, chính là cơ thể nhân loại cường đại như vậy chính vì chiến tranh. Mỗi người đều biết mình phải đối mặt với chiến tranh, nếu đã không còn, động lực gia tăng thực lực liền nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa nếu thiếu đi tranh chấp chém giết sinh tử, năng lực thực chiến sẽ yếu đi. Vạn nhất tương lại thật sự phải chiến đấu với tử linh giới, nhân loại sẽ có hại.

Nói vậy, chiến tranh ắt không thể thiếu!

Minh Phong buồn bực vỗ vỗ lên khoang truyền một chút, cậu là một nhà nghiên cứu khoa học, hiện giờ lại phải suy nghĩ vấn đề này, thật là hao tâm tổn trí. Cậu rõ ràng là một người đam mê cho dù trời sập cũng không thèm chớp mắt đến một cái, vì cái gì hiện giờ lại nhịn không được phải nghĩ tới việc này a!

Không nghĩ nữa, dù sao mình chỉ cần phụ trách tìm ra thứ để ăn là tốt rồi, chuyện này giao cho bọn Phong Hồ suy nghĩ đi.

Minh Phong đột nhiên nghĩ tới truyền thuyết Thần Nông ở Trung Hoa, đột nhiên thực vớ vẫn nghĩ mình từ nhân loại tương lai lao vào lịch sử, có lẽ nào bị người ta tán dương thành vai diễn Thần Nông không a? Lại nói tiếp tuy cậu không ném thử trăm loại cây cỏ, nhưng cậu phân tích cũng không dưới trăm loại, so với Thần Nông thì công trạng của cậu cũng không nhỏ. Chính là so về tâm tính thì cậu hẳn không bằng người ta.

41. Chương 41: Nửa Kia Của Bội La

Vì Phong Hồ cùng Minh Phong đi trị liệu cánh tay, nên đứa nhỏ Bội La của bọn họ bị lưu lại bộ lạc. Cũng may Bội La cũng không phải đứa nhỏ bình thường, nếu không đúng là thực đáng thương. Phong Bảo cùng Lạc Âu gần nhất cũng bận bịu nhiều việc, bất thành linh xảy ra chiến tranh, tuy không rõ đầu đuôi đã xong chuyện, chính là chuyện phải xử lý cũng rất nhiều, không có thể gian chiếu cổ Bội La, các bằng hữu khác cũng có chuyện phải làm, hơn nữa Bội La cũng không muốn làm bóng đèn phá tình yêu của người ta.

Vì thế, Lạc Âu đành phải tìm một tộc nhân chuyên môn chăm sóc nó...

Lạc Âu sáng sớm ôm Bội La vẫn còn ngủ say tới gõ cửa nhà bạn tốt của mình.

Thấy người nọ kinh ngạc nhìn mình, Lạc Âu chỉ chỉ vật nhỏ trong lòng, nói với người nọ: “Phong Hồ cùng Minh Phong đi ra ngoài, ta cùng Phong Báo gần nhất bề bộn nhiều việc, người có thể giúp ta trông coi đứa nhỏ này không? Nó thực ngoan, không khóc cũng không nháo.”

Văn Trạm kinh ngạc nhìn bằng hữu tốt mới sáng sớm đã tới tìm mình, bảo mình chiếu cố đứa nhỏ?

“Chính là người cũng biết ta tới giờ vẫn chưa từng chiếu cố đứa nhỏ.” Văn Trạm có chút do dự, nhìn tiểu nhân nhi ngủ say trong lòng Lạc Âu, nắm tay nhỏ nhắn hơi nắm chặt, gương mặt mồm mỉm đỏ hây hây, cái miệng nhỏ đáng yêu hơi nhếch lên một độ cung giống như đang mỉm cười. Đứa nhỏ thật đáng yêu!

Lạc Âu đương nhiên biết Văn Trạm không có đứa nhỏ, Văn Trạm là ma pháp sư hệ quang, nhỏ hơn Lạc Âu mười tuổi, bộ dáng thon dài trắng nõn, rất tuấn mỹ nhưng lại rất thẹn thùng, luôn không biết cách ở cùng với người khác, hơn nữa không biết vì sao thời gian dài như vậy vẫn chưa thấy hấn động tâm với ai, vì thế tới tận bây giờ vẫn còn độc thân.

Chính là hiện giờ trong bộ lạc, người có năng lực chiếu cố Bội La lại làm Lạc Âu yên tâm chỉ có mình bằng hữu ôn nhu thiện lương này, nói tới thì Bội La cũng không phải đứa nhỏ bình thường, Lạc Âu thực yên tâm giao nó cho Văn Trạm. Chính là chỉ hi vọng nó không khi dễ Văn Trạm là tốt rồi.

“Vậy đứa nhỏ liền giao cho người.” Lạc Âu nhét Bội La vào lòng Văn Trạm, sau đó vội vàng ly khai, hấn thực sự bận rộn đủ việc a.

Văn Trạm dở khóc dở cười cộng thêm luống cuống tay chân ôm đứa nhỏ, bất đắc dĩ nhìn bóng dáng Lạc Âu đi xa, lắc đầu, đành phải ôm Bội La vào phòng mình.

Thật cẩn thận đặt Bội La nằm lên giường mình, Văn Trạm ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ.

Hấn biết đứa nhỏ này, mọi người trong bộ lạc đều biết, nó là đứa nhỏ của Phong Hồ cùng Minh Phong, có song thân cực kì xuất sắc, đứa nhỏ này, tương lai khẳng định cũng rất lợi hại đi.

Vươn ngón tay dài nhỏ, nhẹ nhàng chọt chọt gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Cảm giác da thịt nhẵn nhụi co dãn, Văn Trạm nhịn không được lại chọt một chút, lại chút nữa...

Thẳng đến khi Bội La chịu không nổi sự quấy nhiễu này, duỗi bàn tay nhỏ bé chụp chụp hai cái Văn Trạm mới vội vàng thu lại ngón tay, trái tim nhảy lên thật nhanh. Có cảm giác làm chuyện xấu bị người ta bắt được.

Sợ đánh thức Bội La, Văn Trạm không dám chạm đứa nhỏ nữa, tự mình ngồi lên giường, bắt đầu tu luyện, đương nhiên vẫn đặt một phần chú ý lên người Bội La.

Một lát sau, Bội La trong cơn ngủ mê tỉnh lại, mơ mơ màng màng dụi mắt. Nó cảm giác bàn tay nhỏ bé của mình bị người ta nhẹ nhàng cầm lấy, một âm thanh ôn hòa dễ nghe vang lên: “Không thể nga, bảo bảo, dụi mắt không tốt đâu.”

Mở to mắt, trước mặt là một gương mặt tuấn mỹ, ôn hòa mỉm cười, đang dịu dàng nhìn mình, trái tim Bội La nhảy lên thình thịch, đột nhiên cảm thấy có cảm giác rất kì quái nảy mầm trong đáy lòng.

Trở lại Minh Phong cùng Phong Hồ ở căn cứ.

Minh Phong mở mắt, cảm thụ chút ma lực cùng nội lực đã tăng trưởng thêm một chút, tuy không phải quá rõ ràng nhưng cũng không sai, tới trình độ này, trừ bỏ tư chất còn cần thời gian để tích lũy công lực.

Nghiêng đầu nhìn Phong Hồ nằm trong khoang thuyền chữa trị, cánh tay y đã tái tạo tốt lắm, mặt khác, không biết có phải ảo giác hay không, có cảm giác y hình như trắng hơn một chút.

Minh Phong lấy một quả sinh mệnh từ túi không gian ra, trước kia vì thuộc tính phụ của nó nên Minh Phong chưa từng ném thử, bất quá đã quyết định phải sinh đứa nhỏ nên cậu dứt khoát hái một đồng lớn, sau đó nhất thời nhịn không được lòng hiếu kì ăn một quả, ừ, ăn ngon lắm, thực ngọt, thực giòn, nước cũng nhiều, còn có mùi thơm ngát rất đặc biệt.

Hai ngày nay cậu đều ăn thứ này thay cơm.

Tính toán thời gian, Phong Hồ hẳn cũng nên tỉnh lại, sao vẫn còn hôn mê?

Đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng kêu êm tai của khoang thuyền chữa trị.

Vừa quay đầu thì Phát hiện Phong Hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu—— ách, là nửa quả sinh mệnh trên tay cậu.

Minh Phong rôm rốp nhai vài cái, hai ba ngụm ăn hết nửa quả còn lại, sau đó ấn nút.

Phong Hồ ngồi dậy, bước ra ngoài hoạt động một chút, phát hiện cơ thể không vì vài ngày không hoạt động mà trở nên cứng ngắc thì có chút giật mình, khoang thuyền chữa trị kia đúng là thứ tốt a!

“Cảm giác thế nào?” Minh Phong sờ sờ cánh tay được tái tạo của y—— bởi vì dựa theo sự linh hoạt của tay phải mà tổ chức tái tạo, vì thế cánh tay trái này thoát nhìn hết như cánh tay cũ, bằng mắt thường sẽ không nhìn ra bất cứ điểm khác biệt nào.

Phong Hồ xoay xoay tay hai cánh tay, nhúu nhúu mảy, nói: “Giống như cần một lần nữa khai thông kinh mạch trên cánh tay, mặc khác thì hoàn hảo, không có cảm giác gì khác lạ, giống hệt như cánh tay trước kia, hơn nữa sức mạnh này nọ cũng không có gì bất đồng.”

Minh Phong hài lòng gật đầu, lại từ túi không gian lấy ra một quả sinh mệnh: “Vây là tốt rồi, rôm rốp, mấy ngày nay cố gắng rèn luyện đi. Rôm rốp—— đúng rồi, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn thương lượng với người, chúng ta ở lại đây thêm vài ngày đi. Rôm rốp rôm rốp——”

Phong Hồ bị hành vi của Minh Phong cả kinh, y thật cẩn thận hỏi: “Minh Phong, người ăn hình như là quả sinh mệnh a?”

Minh Phong không để ý tiếp tục gặm trái cây: “Đúng vậy, sao thế? Ăn ngon lắm, người muốn ăn không?”

Điên cuồng lắc đầu.

Minh Phong liếc mắt nhìn y: “Biểu tình của người là sao, loại trái cây này sẽ cải tạo cơ thể người ta có thể thích ứng việc mang thai, giờ ăn thì càng tốt chứ có sao đâu. Ta cũng không thương người, người lo lắng cái gì? Thật sự ăn ngon lắm, người xác định không ăn?”

Phong Hồ do dự một chút, nhìn trái cây trắng bóc nõn nà, nước nhiều, mùi cũng rất thơm, nhưng cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu.

“Không ăn thì thôi, xem như người không có lộc ăn. Đúng rồi, cánh tay chỉ mới được tái tạo, người tới phòng luyện tập rèn luyện để thích ứng một chút đi, ta còn cần phải tìm chút tư liệu, luyện xong thì tới phòng tìm ta.” Nói xong Minh Phong vừa gặm quả sinh mệnh vừa rời đi.

Nhìn Minh Phong rời đi, Phong Hồ gãi gãi đầu, nhìn cánh tay mới của mình một chút, sau đó cầm quần áo đặt bên cạnh mặc vào, sau đó xoay người đi về phía phòng luyện tập.

Đã thông kinh mạch là chuyện không thể gấp gáp, Phong Hồ thật cẩn thận dùng đầu khí cùng nội lực từng chút đã thông kinh mạch trong cánh tay mới, chờ đến lúc hoàn toàn đã thông cùng vận hành một vòng thì trên trán y đã đầy mồ hôi.

Tùy tay cởi bỏ quần áo ướt mồ hôi, chạy đi tắm rửa, mặc vào một bộ y phục sạch sẽ. Phong Hồ động động cơ thể, có chút không thích ứng cảm giác cả người bị vảy trụ.

“Phong Hồ.” Phong Hồ đang định rời đi thì Lam Việt gọi giật lại, một người máy nhỏ đưa cho y một cái hộp.

Âm thanh lam việc tạm dừng một chút, sau đó nói với Phong Hồ: “Đây là Bội La bảo ta giao cho người, còn nữa, người lại đây, có thứ này cho người xem.”

Phong Hồ khó hiểu đi theo người máy vào phòng chiếu phim, nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình thì chấn động: “Đây là——”

Minh Phong đang chuyên tâm xem tư liệu, nghe thấy âm thanh mở cửa thì quay đầu lại liền nhìn thấy Phong Hồ tiến vào.

“Làm sao vậy?” Phát hiện ánh mắt Phong Hồ có chút dại ra, cậu quan tâm hỏi.

Phong Hồ nhìn chăm chăm Minh Phong, ánh mắt chợt lóe một đạo quang mang, lắc đầu: “Không có gì. Người, người đang xem gì?”

Minh Phong nhìn y thật sâu, không truy hỏi, mở miệng trả lời vấn đề của y.

“Một ít tư liệu, vừa rồi không phải ta nói có việc cần thương lượng với người sao. Chính là vấn đề phát triển nhân tộc, người xem ta phát hiện có rất nhiều thứ để ăn, hơn nữa nếu xử lý tốt lãnh địa của quý hút máu, chúng ta sau này có thể không cần phát sinh chiến tranh với hỏa trụ tộc. Nhưng mà...”

Cậu nói những ý tưởng về thực vật cùng dẫn đo của mình nói ra. Sau đó nhìn Phong Hồ: “Người nghĩ thế nào?”

Phong Hồ nhăn mi: “Nói vậy quả thực là phiền toái, hỏa trụ tộc không phải vấn đề, sinh dục của chúng nó cũng phải nhờ vào quả sinh mệnh, quả sinh mệnh trong lãnh địa của chúng nó chỉ có một số lượng nhất định, hơn nữa hỏa trụ tộc không biết xử lý cây cối, mấy năm nay cây sinh mệnh chỉ có giảm chứ không tăng. So với vấn đề vì thức ăn mà tới tìm nhân tộc gây phiền toái, ta cảm thấy chúng nó vì cây sinh mệnh quá ít, vì vấn đề truyền thừa chủng tộc mà đến cướp đoạt cây sinh mệnh có khả năng lớn hơn. Vấn đề lớn chính là kinh nghiệm thực chiến, chiến tranh với hỏa trụ tộc là cơ hội tốt để nhân tộc luyện binh, nếu không còn, chỉ dựa vào săn bắn bình thường để có kinh nghiệm là không đủ, vạn nhất đến lúc có thể bùng nổ chiến tranh với tử linh giới thì nhân tộc thực có hại a.”

Minh Phong thực tán thành cái nhìn của Phong Hồ, không có kinh nghiệm chiến đấu thực lực sẽ bị giảm xuống một nửa, thậm chí còn nhiều hơn.

“Chính là, rất nhiều tộc nhân không thể nhìn xa tới vậy. So với không có kinh nghiệm thì bọn họ càng vui vẻ vì không có chiến tranh, dù sao mỗi lần chiến tranh sẽ có không ít tộc nhân chết đi, nếu có thể tránh thì không ai muốn nhấm nháp cảm giác bị thương cùng thống khổ này. Cho dù biết hậu quả nhưng có ai chịu mất người thân, bạn bè vì chiến tranh trong khi biết rõ cách có thể tránh?”

Phong Hồ phân tích tiếp, y có thể lý giải được tâm tình này, lúc nhìn Minh Phong rơi xuống vực sâu, loại không khổ đó làm y đến giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Minh Phong nhìn biểu tình có chút vẩn vơ của y thì biết y đang nghĩ gì, chủ động dựa vào lòng ngực y, nhẹ nhàng chạm vào môi Phong Hồ, cho y một nụ hôn nhẹ: “Ta không có việc gì.”

Phong Hồ hôn lại cậu một chút: “Ta biết.” Nhưng bởi vì từng chịu đựng loại đau đớn này nên mới hiểu được tâm tình những người khác.

“Đúng rồi.” Minh Phong đột nhiên nghĩ tới một phương pháp nhưng cũng không thể xem là phương pháp: “Chúng ta nói chuyện này cho ba ba cùng phụ thân đi, để bọn họ cùng thương lượng với các tộc trưởng các bộ lạc khác. Chúng ta phân tích rõ các tình huống có thể xảy ra, sau đó để bọn họ tự quyết định, hoặc đi hỏi ý kiến tộc nhân cũng được. Dù sao chúng ta bây giờ vẫn không phải tộc trưởng, cứ quăng phiền toái cho bọn họ xử lý đi. Kỳ thật ngẫm lại, theo thời gian trôi qua, một ngày nào đó hòa bình chân chính sẽ tiến tới, chính là thời gian ngắn hay dài mà thôi.” Đây là kinh nghiệm từ địa cầu đã trải qua ngàn vạn năm phát triển, rốt cuộc đã chấm dứt chiến tranh, chính là Minh Phong cũng không biết trạng thái này là tốt hay xấu.

“Đúng vậy, để bọn ba ba giải quyết là tốt rồi, chúng ta ở trong này lo lắng nhiều như vậy để làm gì.” Phong Hồ bình tĩnh nói.

Vì thế, hai tiểu bối phúc hắc vô lương tâm thân nhiên quăng chuyện phiền toái cho đám trưởng bối của mình, chuyển qua đề tài tiếp theo.

“Còn nữa, ta tìm được nơi giống không gian kết giới mà con nghê nói.” Mở màn hình, chọn bản đồ, chỉ cho Phong Hồ xem.

Phong Hồ tò mò sáp tới, y cũng thực hiểu kì với địa điểm kết giới kia.

“Ta nhớ rõ Bội La từng nói tinh cầu này có hai nơi kì quái, nó không thể dùng vệ tinh điều tra, người máy thăm dò tiến vào đó cũng mất liên lạc. Một là vực sâu, một nơi khác chính là chỗ này.” Minh Phong chỉ tay

về phía lỗ đen giữa sa mạc, tuy không thể tra xét tình hình bên trong, nhưng có thể chụp được hình ảnh lộ ra trên mặt đất.

Cẩn thận quan sát hình ảnh kia, Phong Hồ nhíu chặt mày: “Nơi này thoát nhìn thật cổ quái, cảm giác còn quỷ dị hơn cả vực sâu.”

“Àn.” Minh Phong gật gật đầu: “Thế nên ta cảm thấy, hẳn chính là nơi này. Có điều tin tức tốt là vị trí của chúng ta ở títt phương đông, sa mạc lại ở trung gian đại lục phía tây, cách chúng ta rất xa rất xa.”

“Chính là, lẽ như có triển tranh, chúng ta tuyệt đối trốn không thoát đâu.” Phong Hồ vẫn nhăn mặt.

Minh Phong vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa mi gian y, nhẹ giọng nói: “Chúng ta hiện giờ gấp cũng không được gì, thực lực của nhân tộc hiện giờ không thể xưng là hùng mạnh, may mắn còn một trăm năm, chúng ta có thể toàn lực phát triển nhân tộc, này cũng là việc duy nhất chúng ta có thể làm trước mắt.”

Phong Hồ cầm tay cậu, gật gật đầu, thở dài một hơi: “Cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Vừa rồi Lam Việt cho người cái gì?” Minh Phong không chút để ý hỏi.

Phong Hồ nhất thời lơ là, thốt ra: “Cũng không có gì, kì thật là Bội La cho ta, chính là—— ách——”

Ánh mắt Minh Phong nhíu lại, cánh môi mím lại, nhìn đến mức Phong Hồ co rúm lại mới mở miệng: “Sao, người cho là khiêng cái hộp lớn như vậy ta không thấy à? Hay người nghĩ biểu tình người rõ ràng như vậy mà ta không nhìn được?”

Phong Hồ rụt cổ, chỉ dám dùng khoe mắt nhìn Minh Phong, thật cẩn thận lấy cái hộp này giờ vẫn cầm trong tay đưa cho cậu: “Ách, đây là Bội La cho, còn cho ta xem một ít này nọ.”

Trong lòng Minh Phong đột nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, nhất là lúc nhìn thấy ánh mắt hưng phấn cùng nóng lòng của y thì dự cảm này càng mãnh liệt hơn.

Cậu đưa tay nhận lấy, mở ra thì thấy.

“Này, này không phải——”

42. Chương 42: Đạo Cụ A! !

Phong Hồ gật mạnh đầu, sắp tới, từ phía sau ôm lấy Minh Phong, cùng cậu nhìn thứ trong hộp—— Minh Phong chỉ nhận ra vài loại—— bịt miệng, dây thừng, dương cụ giả cùng một ít công tay xích chân nhìn qua đã biết công dụng... Còn có một ít thứ không biết tên, nhưng Minh Phong tin tưởng, Phong Hồ nhất định đã biết.

Cậu đưa tay đỡ trán: “Trời ạ, Bội La, tên kia nghĩ cái gì a, không phải sau khi biết chúng ta ở cùng nhau đã chuẩn bị sẵn mấy thứ này đi.”

Đôi môi nóng rực của Phong Hồ tập kích vành tai Minh Phong, ngậm vào liếm mút hai cái, sau đó buông ra——

“Minh Phong, chúng ta dùng thử đi.” Âm thanh nồng đậm cầu xin cùng khao khát, tựa như trước kia y từng nói qua, đối với Minh Phong, cường thế là không được, bởi vì Minh Phong là người ngoài lạnh trong nóng, phải hạ thấp tư thái một chút mới có thể đạt được thắng lợi.

Cảm nhận xúc cảm ẩm ướt cùng tê dại từ vành tai truyền tới, trong lòng Minh Phong rung động, nhưng lập tức phản ứng được lời nói của Phong Hồ thì trầm mặc: “Không được!”

“Minh Phong——” Phong Hồ không ngừng cố gắng, tay y đặt bên vạt áo lần tới trước ngực Minh Phong, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó tìm được hai quả thực, liền nắm lấy——

Cơ thể Minh Phong hơi run lên, hơi thở bắt đầu dồn dập.

“Không, không được.”

Phong Hồ đưa tay nâng cằm cậu lên, vội vàng hôn lên môi cậu, hôn vào thật sâu, tìm kiếm đầu lưỡi mềm mại của Minh Phong, cùng mình dây dưa, bàn tay to nắm lấy quần áo cậu, cùng sức xé bỏ, một kiện y phục cứ vậy bị xé thành hai miếng vải rách, bị Phong Hồ không chút để ý ném xuống mặt đất.

Bàn tay to của Phong Hồ lại lướt vài cái, quần áo trên người y cũng lả tả rơi xuống đất. Sau đó, hai tay lại dính lấy người Minh Phong.

Môi y dính lấy môi Minh Phong, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mút cánh môi đầy đặn ướt át của cậu: “Được không? Minh Phong, được không?”

Vừa hỏi, vừa cởi quần Minh Phong, một tay khác thì vuốt ve phần mông nở nang của cậu.

Minh Phong cố gắng ổn định hô hấp dồn dập của mình, vừa định mở miệng cự tuyệt thì lại bị hôn.

“Cầu người——” Phong Hồ thì thảo trên môi cậu.

Minh Phong thở dài trong lòng, người này quả thực giống hệt đứa nhỏ mới có được món đồ chơi mới, thật là—— Bội La, người chờ đó cho ta!

Nhận mệnh hung hăng cắn một ngụm lên môi Phong Hồ, âm thanh Minh Phong khàn khàn, giọng điệu hung tợn nói: “Không được quá đáng!”

Phong Hồ mừng rỡ xoay người Minh Phong lại, để cậu ngồi lên đùi mình, kéo đôi chân thon dài của cậu quần lấy thắt lưng mình.

Dùng nước miếng của mình giúp Minh Phong rửa mặt xong, Phong Hồ khẩn cấp áp cậu lên giường, lấy đồ bịt miệng trong hộp ra, ánh mắt long lanh nhìn Minh Phong.

Trán Minh Phong nảy lên vài cọng gân xanh, nhắm mắt lại, hơi hé miệng, xem như ngấm ngấm đồng ý hành vi của y.

Nhìn Minh Phong hé miệng lộ ra hàm răng trắng nõn cùng đầu lưỡi phấn hồng, Phong Hồ chịu không nổi hấp dẫn liền áp tới, hảo hảo hôn một phen, đầu lưỡi đảo qua từng tắc từng tắc ngọt ngào trong khoang miệng cậu, sau đó ôm cậu dây dưa nửa ngày mới chịu buông ra. Sau đó cầm lấy bịt miệng vừa nảy quăng qua một bên, thật cẩn thận đeo cho Minh Phong.

Khóe mắt Minh Phong ửng hồng tròng mắt liếc y một cái, làm phía dưới Phong Hồ lập tức dựng lên, hận không thể trực tiếp nhào tới đè thương lên ngực a!

Chính là lần này thật khó khăn mới làm Minh Phong đồng ý, nếu bỏ lỡ thì không chắc sẽ còn cơ hội.

Nghĩ tới đây, Phong Hồ an ủi vỗ vỗ tiểu đệ đệ của mình, im lặng trấn an nó một chút. Sau đó lại lấy đồ bịt mắt trong hộp ra, đeo cho Minh Phong.

Vì phòng ngừa Minh Phong giãy dụa nên lại đeo thêm một cái còng tay cho cậu.

Sau đó hài lòng dừng lại, thưởng thức cảnh đẹp hiếm có.

Học theo người trong phim, y một đường hôn lại cắn từ cổ Minh Phong trượt tới hai quả thực, do dự một chút, sau đó chọn hai cái kẹp nhỏ trong hộp. Thử bóp bóp một chút, lại do dự kẹp thử lên tay mình, sau đó mới yên tâm sử dụng.

Ngậm lấy một quả thực, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh gặm cắn vài cái. Một tay thì nhẹ nhàng nắm lấy một quả khác, ngón tay thô ráp không ngừng ma xát quả thực mãi mãi. Thẳng đến khi chúng nó đều dựng thẳng, Phong Hồ hài lòng nhìn quả thực đã biến thành màu đỏ sậm, lấy hai cái kẹp nhẹ nhàng kẹp lên.

“Ân——” Minh Phong rên một tiếng, bởi vì không thể nhìn thấy nên cảm quan trên cơ thể lại càng mãnh cảm hơn, khoái cảm từ kích thích của Phong Hồ gây ra cho cậu lớn hơn bình thường rất nhiều, phân thân chưa được dựng tới đã dựng thẳng, chính là sau đó một trận đau đớn từ trước ngực đánh úp tới, chênh lệch quá mức làm phân thân nhất thời uể oải, chính là ngay sau đó Phong Hồ lại bắt đầu liếm mút phần da thịt không bị kẹp, sau đó ngậm luôn cả kẹp và đầu nhũ vào miệng.

“Ngô, ngô——”

Minh Phong muốn bảo y dừng lại, chính là miệng bị bịt không thể nói chuyện. Chỉ có thể tùy ý Phong Hồ càn quấy, nhưng dưới sự trêu đùa của Phong Hồ, nơi vốn vô cùng đau đớn kia dần dần nảy sinh khoái cảm tê dại, hơn nữa so với bình thường còn lớn hơn vài phần. Phân thân vốn uể oải dần dần hơi ngẩng đầu.

“Ân——”

Nghe thấy tiếng hừ nhẹ toát ra từ mũi Minh Phong thì Phong Hồ suýt chút nữa đã chảy cả máu mũi.

Kéo cậu ngồi dậy thành tư thế quỳ sấp, một cái xích chân có trụ đeo vào mắt cá, chân bị ép phải dạng ra thật rộng. Minh Phong dùng sức cắn chặt đồ bịt miệng, xem nó thành thịt Phong Hồ mà cắn.

Sau đó, Phong Hồ mở còng tay, chế trụ tay cậu, lấy một bộ xích cùng bộ với xích chân, kéo tay Minh Phong luôn qua bụng, khóa vào trụ sắt giữa hai chân.

Cứ như vậy, Minh Phong chỉ có thể dán sát mặt giường, hai chân mở rộng quỳ trên giường. Toàn bộ nơi riêng tư đều phơi bày trước mặt Phong Hồ không sót thứ gì.

Tấm lưng trắng nõn của Minh Phong hơi cong, thớ thịt căng cứng, bởi vì tư thế nên bắp đùi thon dài bị tách ra thật rộng, tiểu huyết bình thường bị giấu trong khe hông cũng lộ xuất hiện trước mặt Phong Hồ, không ngừng co rút. Phân thân thanh tú hơi đứng thẳng.

Phong Hồ nhìn mà hai mắt phát sáng, bầu bạn bình thường luôn cường hãn đột nhiên dùng tư thái này xuất hiện trước mặt mình, đối với nam nhân mà nói thật sự là sự hấp dẫn không thể chống lại.

Tư thế như vậy muốn thẳng lưng đứng là không phải chuyện dễ dàng. Minh Phong không cần nhìn cũng cảm giác được ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn bộ vị tư mật của mình. Nóng tới mức ngay cả cậu cũng cảm thấy người mình nóng lên, chính là, loại tư thế này——

Bàn tay to nóng rực đột nhiên phủ lên cánh hông Minh Phong, dùng sức xoa nắn, cả bàn tay muốn vùi lấp cả cánh hông nở nang.

“Ân——” Đột nhiên bị đụng chạm, cơ thể Minh Phong run lên, đột nhiên có chút oán hận thứ đang che mắt mình, cái gì cũng không nhìn thấy, cảm giác thực kì quái a.

Phong Hồ từ phía sau áp lên, cơ thể nóng hừng hực làm hại Minh Phong cũng bắt đầu thấy nóng lên. Trên người thấm ra từng tầng mồ hôi.

Phong Hồ từ trên cổ cậu một đường gặm cắn tấm lưng nõn nà, biểu hiện kiên nhẫn cùng lực nhẫn nại trước nay chưa từng có, nếu bình thường y hẳn đã sớm vội vàng trực tiếp vọt vào. Chính là lần này y thực hưởng thụ cảm giác này, tuy yêu một Minh Phong cường hãn nhưng nếu ngẫu nhiên yếu ớt thế này mới làm người ta động tâm không thôi a.

Cảm giác tê dại từ lưng truyền tới toàn thân, Minh Phong không chịu được dùng mũi hừ ra tiếng, nước miếng dọc theo đồ bịt miệng chảy ra.

Phong Hồ một đường gặm cắn chuyển xuống nụ hoa Minh Phong, lưu lại một vết dấu vết hồng hồng đỏ đỏ.

Bàn tay to duỗi ra, từ bên cạnh lấy thuốc bôi trơn xong đó đưa một ngón tay vói vào bên trong tiểu huyết đã co rút lợi hại của Minh Phong. Không biết có phải ảo giác hay không, Phong Hồ cảm thấy nơi này so với bình thường còn siết chặt hơn, chặt đến mức thứ giữa hai chân y càng đau đớn lợi hại hơn.

Một ngón, hai ngón—— Phong Hồ đang do dự nên trực tiếp vọt vào hay dựa theo bộ phim mà nhét chuỗi hạt trong hòm vào, như vậy mình có thời gian để xem cảnh Minh Phong phun ra nuốt vào. Dừng đạo đang vậy lấy ngón tay đột nhiên co rút lợi hại, tiếng hừ nhẹ của Minh Phong cũng trở nên quẩn rữ hơn. Phong Hồ giật mình một cái, trực tiếp rút ngón tay, đỡ lấy cự đại của mình vọt vào trong, Minh Phong kêu rên một tiếng, Phong Hồ bắt đầu cấp tốc trừu sáp.

Chờ đến khi y nhớ tới vấn đề mình đắn đo khi này thì y đã chôn sâu vào trong cơ thể ấm áp của Minh Phong, thế nào có thể cam lòng bỏ ra cho được? !

Cơ thể Minh Phong bị Phong Hồ đánh sâu vô thức vọt tới trước, cự đại của Phong Hồ cắm trong cơ thể cậu tùy ý trừu sáp mang tới từng đợt khoái cảm vô tận. Không khỏi hừ ra một tiếng mỉa mai từ lỗ mũi làm Phong Hồ lại càng kích động hơn, trừu sáp cũng ngày càng kịch liệt.

Minh Phong lặng lẽ thở ra, với sự thông minh của cậu đương nhiên biết Bội La cho Phong Hồ xem phim gì, vừa rồi cảm giác được Phong Hồ đang do dự, nghĩ cũng biết người này đang do dự xem có nên tiếp tục gây sức ép tình hay không. Lúc này cậu liền vội vàng hấp dẫn y.

May mắn sức chống cự của Phong Hồ đối với cậu mỏng manh tới cực điểm...

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Minh Phong vô lực nằm úp sấp, Phong Hồ vẫn còn luyến tiếc rời khỏi cơ thể cậu, chút có chút không vuốt ve người cậu.

Đột nhiên Phong Hồ nói một câu.

“Minh Phong, vừa rồi ngươi không phát ra tiếng gì hết nga.” Giọng điệu thực ai oán.

Minh Phong tức giận trở mình xem thường, miệng cậu bị bịt có thể lên tiếng được mới là lạ!

Phong Hồ đưa tay cởi bỏ bịt miệng cùng che mắt của Minh Phong. Bản thân cũng rút ra khỏi cơ thể cậu, thất chất lỏng của mình chảy ra từ tiểu huyết của Minh Phong, y đắc ý cười cười, đưa tay sờ soạn ở cửa huyết một chút, tiểu huyết vẫn còn dư vị sau cao trào lại co rút một trận.

“Thả ta ra.” Tư thế này thật sự không thoải mái, Minh Phong mở miệng yêu cầu.

Phong Hồ ngoan ngoãn cởi bỏ còng chân cùng xích chân. Minh Phong lập tức nằm úp sấp xuống giường.

Phong Hồ nửa đắc ý, nửa quan tâm tiến tới trước mặt cậu hỏi: “Minh Phong, ngươi không sao chứ?”

Minh Phong nhắm mắt lại: “Xương sống thất lưng.” Âm thanh thê lương nhưng lại có chút ý tứ làm nũng.

Tâm Phong Hồ rung động, lập tức chân chó nắm lấy thất lưng Minh Phong, bắt đầu vuốt ve. Xoa xoa một hồi bàn tay lại bắt đầu không an phận.

“Đau quá.” Minh Phong than thở một tiếng.

Lỗ tai Phong Hồ dựng thẳng: “Làm sao?”

Minh Phong miễn cưỡng xoay người lại: “Nơi này.” Trước ngực, rõ ràng vẫn còn mang theo hai cái kẹp nhỏ.

Nhìn cậu cau mày, Phong Hồ vội vàng tháo hai cái kẹp đầu nhũ xuống, hai tiểu quả thực đã trở nên ám màu, Phong Hồ sáp tới nhẹ nhàng an ủi.

“Àn—— thân hình Minh Phong run lên, hừ nhẹ một tiếng.

Phong Hồ ôm cậu từ trên giường nhấc lên, đặt ngồi lên đùi mình, hai chân kéo vòng qua thất lưng.

“Chúng ta làm thêm một lần đi, chỉ có một lần thực khó kiềm nén được a.”

Minh Phong ôm cổ y, cảm giác cự đại của Phong Hồ đỉnh thẳng vào khe mông mình. Còn không ngừng trượt tới trượt lui, cuối cùng dừng ở lối vào, phần đỉnh cũng chui vào còn nói vậy, người này thật là——

Cậu hơi nhấc thất lưng, sau đó ngồi mạnh xuống: “A——”

Dưới tác dụng của trọng lực, cự đại của Phong Hồ vọt thẳng vào trong cơ thể Minh Phong, tiến đến một độ sâu phi thường.

Phong Hồ nắm lấy thất lưng Minh Phong, lại bắt đầu một vòng đánh sâu mãnh liệt mới.

43. Chương 43: Trở Về Bộ Lạc

Hôm sau, Minh Phong lặng lẽ ngồi dậy, không kinh động tới Phong Hồ còn đang ngủ say. Cậu bảo Lam Việt giúp mình kiểm tra cơ thể thì phát hiện trong bụng cậu đã có một tiểu sinh mệnh đang bắt đầu sinh trưởng.

Có được kết quả khẳng định, Minh Phong có chút sợ sệt vuốt ve bụng mình—— nơi này cứ nhiên có một tiểu sinh mệnh sao?

“Minh Phong, người làm sao vậy?” Phong Hồ chạy tới tìm Minh Phong, thấy cậu hiềm có dịp sưng sờ thì tiến lên ôm thắt lưng cậu, quan tâm hỏi.

Vừa thấy y, Minh Phong liền nhớ tới tối qua, lại thất thất minh lại bắt đầu bủn rủn, cơ thể cũng mỗi nhừ. Yếu ớt tới gần dựa vào lồng ngực Phong Hồ, âm thanh êm ái nói: “Phong Hồ, xương sống thắt lưng ta đau.”

Âm thanh mềm mại làm trong lòng Phong Hồ rung động, lập tức ôm cậu trở về phòng. Đặt Minh Phong nằm xuống giường, y bắt đầu ân cần xoa bóp ần ần, Minh Phong thoải mái nhắm mắt lại, thành thành thật thật dựa vào giường. Chờ lúc tay Phong Hồ bắt đầu không thành thật, cậu đột nhiên nói một câu: “Phong Hồ, ta có.”

Phong Hồ đang nghĩ Minh Phong khó có dịp thành thực như vậy, nhất thời miệng có chút lúng túng. Kết quả nhất thời không kịp phản ứng.

“Nga, có là tốt rồi.”

“Cái gì? ! Có? !” Qua vài giây, bàn tay không thành thật trở nên cứng đờ vội vã lật người Minh Phong lại, Phong Hồ áp mặt tới: “Vừa rồi người nói là người có đúng không?”

Minh Phong đẩy đầu y ra, không để ý tới thần sắc lo lắng của y: “Thắt lưng của ta vẫn còn đau.”

Chờ Phong Hồ lại ngoan ngoãn bắt đầu mát xa, cậu mới thoải mái mở miệng: “Àn, ta có.”

“Minh Phong——” Phong Hồ đã sớm chờ những lời này, lúc có được câu trả lời khẳng định từ Minh Phong thì lập tức cao hứng ôm lấy cậu, muốn điên cuồng xoay quanh, chỉ là sợ Minh Phong không thoải mái. Vì thế đành phải ôm cậu đi tới đi lui trong phòng.

Minh Phong vỗ vỗ cánh tay Phong Hồ, ý bảo y buông mình ra.

Đi tới đầu giường, nơi đặt cái hộp đêm qua.

Minh Phong nhẹ nhàng nhắc hộp lên, gọi người gác thu thập rác tới, quay đầu, mỉm cười nói với Phong Hồ: “Người không ngại chứ?”

Phong Hồ đương nhiên minh bạch ý tứ của Minh Phong, y lưu luyến nhìn cái hộp, cảm giác tối hôm qua làm y cảm thấy vẫn chưa đủ, nhiệt huyết sôi trào, chính là, nếu Minh Phong——

“Không ngại.” Bi bi thiết thiết nói, giống như thứ bị vứt bỏ là bảo bối ấy.

Minh Phong mỉm cười bỏ hộp vào trong người máy, chọn lệnh tiêu hủy. Sau đó hài lòng vỗ vỗ tay, chuyện này cứ vậy cho qua, bắt quá đối với Bội La, cậu không tính toán cứ vậy buông tha, chờ quay về bộ lạc rồi nói sau.

Phong Hồ đáng thương tuy không nhận trừng phạt gì lớn, chính là phạt nhẹ vẫn không thể tránh—— vừa nãy Minh Phong nói với y, bởi vì suy nghĩ cho cơ thể đang mang thai, tương lai hai bọn họ chỉ đành phải cấm dục, về phần cấm dục bao lâu thì phải xem tâm tình cùng trạng huống cơ thể Minh Phong mà định.

Vì thế Phong Hồ thăm thề, y đem những hình ảnh đêm qua trở thành trân quý cất giữ trong lòng, tuyệt đối không mong chờ lần tiếp theo—— cái giá quá lớn!

Sau khi xác định mang thai, bọn họ quyết định trở về bộ lạc.

Tộc nhân đều mỉm cười nhiệt liệt hoan nghênh bọn họ đã trở về.

Sau khi về, bọn họ tới nhà Phong Báo cùng Lạc Âu.

“Ba ba, phụ thân, chúng ta đã trở lại.” Phong Hồ đắc ý dào dạt tiêu sái tiến vào nhà song thân.

Phong Báo cùng Lạc Âu kinh hỉ nhìn cánh tay mới của đứa con, Lạc Âu đưa tay sờ sờ: “Cánh tay của người tốt không?”

Phong Hồ lúc này mới nhớ mục đích chủ yếu bọn họ đi lần này là chữa trị cánh tay, xoay xoay cánh tay, khẳng định gật gật đầu: “Àn, hoàn toàn tốt lắm.”

Phong Báo cùng Lạc Âu thở phào một hơi, nhìn nhau, giống như trút được gánh nặng mà mỉm cười.

“Còn một tin tức tốt muốn báo cho các người.”

Phong Hồ ra vẻ thần bí.

Lạc Âu mỉm cười, khôi phục thần sắc thường ngày: “Lại có chuyện tốt a, nói nghe một chút.”

Phong Báo cũng gật gù.

Phong Hồ kiêu ngạo đẩy Minh Phong tới trước mặt mình: “Ta phải làm phụ thân rồi!” Giọng nói ẩn chứa kiêu ngạo tự đắc, phụ thân trẻ tuổi như y trong bộ lạc cũng không nhiều.

Phong Báo cùng Lạc Âu không dám tin nhìn đối phương, kinh hỉ mở to mắt.

Lạc Âu kéo Minh Phong tới trước mặt, mong chờ hỏi: “Là thật sao?”

Minh Phong gật gật đầu.

“Thật tốt quá!” Lạc Âu vui vẻ ôm lấy Minh Phong, nhưng lập tức bị hai nam nhân bá đạo tách ra.

Phong Hồ làm biểu tình dường có giành bầu bạn ta.

Lạc Âu không thèm để ý, không ôm được Minh Phong, hấn liền ôm Phong Báo, ôm bầu bạn của mình hung hăng hôn tới.

Phong Hồ khụ hai tiếng, kéo Minh Phong rời khỏi phòng song thân.

Minh Phong nói với hấn: “Vừa rồi đã quên hỏi Bội La ở đâu, người đi hỏi xem.”

Phong Hồ vô ngữ, hiện giờ chạy vào? Có thể nào bị phụ thân tiêu diệt không a?

“Đi a.” Minh Phong đẩy đẩy y, lâu như vậy không gặp Bội La, cậu làm sao yên tâm được.

Phong Hồ bất đắc dĩ chạy vào phòng phụ thân, Minh Phong mỉm cười nghe trong phòng truyền tới tiếng gầm gừ cùng âm thanh Phong Hồ chặt vật chạy trốn.

Chỉ chốc lát sau, Phong Hồ ôm đầu đầy bánh bao chạy ra, ai oán nhìn Minh Phong, thấy cậu căn bản không có phản ứng gì mới bó tay mở miệng: “Bội La ở chỗ Văn Trạm, người này là hảo bằng hữu của ba ba, mấy hôm trước vì bận rộn nhiều việc nên ba ba nhờ Văn Trạm trông giúp Bội La hai ngày, nhưng sau đó không biết lại thế này, Bội La không chịu về, cả ngày cứ dính ở chỗ Văn Trạm.”

Nói tới đây, Phong Hồ hơi nhếch miệng: “Việc này không thích hợp a.”

Y nhìn khỏe miệng Minh Phong cũng lộ ra một nụ cười: “Đúng vậy, phải hảo hảo xử lý một chút. Bất quá hiện giờ việc quan trọng nhất là phải mang ‘đứa con’ của chúng ta từ chỗ Văn Trạm về.”

Nói xong, dưới sự dẫn dắt của Phong Hồ, bọn họ đi tới trước phòng Văn Trạm.

Lúc này Văn Trạm đang uy Bội Ân ăn cơm.

Bội La lại quấy không chịu ăn.

“Vậy người muốn thế nào mới chịu ăn?” Văn Trạm nhăn nheo hỏi.

Bội La chu chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nói: “Hôm nay Trạm còn chưa chịu hôn ta.”

Gương mặt trắng nõn của Văn Trạm đỏ ửng, đứa nhỏ này không biết vì cái gì, luôn thích thân cận hấn, còn luôn bảo hấn phải hôn một cái, chính là tuy vẫn còn nhỏ nhưng hành vi này cũng không tốt, vì thế hấn luôn tìm cách trốn tránh hành vi thân mật, nhưng không biết vì cái gì cuối cùng cũng bị đánh bại. Hấn là người lớn, cư nhiên ngay cả đứa nhỏ cũng không đỡ được, hay là đứa nhỏ này quá thông minh?

“Trạm——” Đôi mắt to ngập nước của Bội La nhìn chăm chăm văn trạm, cái miệng chu chu: “Hôn một cái——”

Văn Trạm bắt đắc dĩ đành phải hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của đứa nhỏ một cái, ngay lúc này Bội La đột nhiên vươn đầu lưỡi, liếm lên môi hắn.

Văn Trạm cả kinh, vội vàng thối lui.

Bội La liếm liếm môi mình, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mỉm cười hết như một đóa hoa: “Trạm thực ngọt a, người ta còn muốn!”

Văn Trạm nhìn biểu tình ngây thơ hồn nhiên của Bội La, nghĩ tới hành động của đứa nhỏ khi nãy, mặt soạt một tiếng đỏ bừng. Xấu hổ không biết nên làm thế nào cho phải, Bội La còn cố tình vùi thêm lần nữa.

Ngay lúc này, Phong Hồ gõ cửa.

Lúc Văn Trạm không chú ý, Bội La khê thở dài một hơi, biết những ngày gian khổ của mình đã sắp ập tới. Lam Việt sớm nói cho nó biết Minh Phong cùng Phong Hồ đã trở lại, cũng nói hết những chuyện đã phát sinh trong căn cứ.

Dụng cụ cùng phim ảnh, nó từ sớm đã dặn dò Lam Việt đưa cho Phong Hồ, chính là sau đó xảy ra rất nhiều chuyện nên tận lúc này mới có dịp chuyển giao.

Vốn, Phong Hồ nếm được ngon ngọt còn có thể giúp nó một chút, chính là hiện giờ Minh Phong lại có thai, Phong Hồ hận không nâng Minh Phong trong tay, đặt lên đầu, không giúp Minh Phong bỏ đá xuống giềng là tốt lắm rồi, trông cậy Phong Hồ hỗ trợ là tuyệt đối không có khả năng.

Văn Trạm lấy lại bình tĩnh, đi mở cửa.

Thấy Minh Phong cùng Phong Hồ nhìn mình cười thật vui vẻ thì sưng sốt, theo bản năng nhìn về phía Bội La. Bội La đang mỉm cười khờ dại.

“Văn Trạm phải không?” Minh Phong bước tới trước mặt Văn Trạm, mỉm cười hỏi. Tuy là nói chuyện với Văn Trạm nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Bội La.

Văn Trạm gật gật đầu, tuy trước mặt là Minh Phong cùng Phong Hồ nhưng hắn vẫn theo bản năng mà xấu hổ, có chút sợ người lạ.

“Người cũng biết chúng ta là ai đi?” Minh Phong không để ý thái độ của hắn, nói tiếp.

Văn Trạm lại gật gật đầu, có chút lắp bắp mở miệng: “Àn, đúng, đúng vậy.”

“Không mời chúng ta vào sao?” Minh Phong tiếp tục mỉm cười, nụ cười của cậu luôn dễ dàng chiếm được sự tín nhiệm của người khác.

Văn Trạm đỏ mặt, hơi tránh qua một bên, làm tư thế mời: “Mời vào.”

Minh Phong cùng Phong Hồ lúc này mới tiến vào phòng, Phong Hồ còn nhìn Bội La cười xấu xa. Bội La lập tức đáp trả một cái liếc mắt xem thường, thực hiện nhiên rất khinh bỉ hành vi lấy oán trả ơn của y.

Minh Phong đi vào, ngồi trên giường, ôm lấy Bội La: “Ồ trong này vui vẻ không?”

Bội La gật gật đầu: “Vui vẻ!”

“Vây là tốt rồi.”

Văn Trạm nhìn bọn họ, cư cảm thấy giữa bọn họ có chút kỳ quái, chính là không nói rõ là chuyện gì.

Phong Hồ ở phía sau lôi kéo Văn Trạm nói đông nói tây, còn bóng gió hỏi cái nhìn của hắn về Bội La. Sau khi hỏi xong mới phát hiện, bằng hữu tốt của ba ba rất có hảo cảm với tiểu gia hỏa, nhưng hảo cảm này có phải là thứ Bội La muốn hay không, y không rõ.

Ngồi một hồi, Văn Trạm thấy Minh Phong cùng Bội La không trao đổi nhiều, nhưng kì thực bọn họ bí mật dùng thiết bị liên lạc nói rất nhiều.

Minh Phong đứng lên, nói với Văn Trạm: “Văn Trạm, có thể nhờ người chăm sóc Bội La một thời gian nữa không. Ta hiện giờ đang mang thai, có thể không có nhiều tinh lực chiếu cố Bội La.” Gương mặt cậu bày ra biểu tình thật có lỗi.

Văn Trạm sững sốt—— lại có thai, hiệu suất hảo, hảo cao a!

Hắn khó xử nhìn Bội La, hiện giờ song thân đứa nhỏ đã trở lại, nếu còn để Bội La ở lại đây, đứa nhỏ này liệu có cảm thấy thương tâm không a?

Lúc này Bội La mân mê cái miệng nhỏ nhắn, vươn cánh tay béo béo tròn tròn của mình về phía Văn Trạm: “Trạm, ôm——”

Văn Trạm bị huấn luyện liền theo bản năng đi qua ôm Bội La lên, sau đó mới phản ứng lại, mình ôm đứa nhỏ của người ta từ lòng người ta ra. Hắn bối rối đỏ mặt, chính là nếu trả về lại sợ tiểu tổ tông này mất hứng. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Minh Phong thấy bộ dáng quẫn bách của Văn Trạm, liền nói: “Xem ra đứa nhỏ này thực thích người, ta cũng an tâm, Bội La từ nhỏ đã rất thông minh, lại sớm trưởng thành, vì thế chúng ta bình thường cũng ít quan tâm tới nó, hiện giờ có người giúp chúng ta quan tâm nó thì ta rất an tâm.”

Văn Trạm vẫn có chút do dự.

Đôi mắt to tròn của Bội La bắt đầu ngập nước: “Trạm, không thích ta sao?”

Văn Trạm vội vàng chạy tới: “Không có a, ta thực thích người a.”

Minh Phong lập tức bắt lấy cơ hội, đứng lên nói với Văn Trạm: “Vậy là tốt rồi, Bội La liền giao cho người. Chúng ta còn việc đi trước, sau này có thời gian sẽ đến xem Bội La.”

Nói xong, cậu kéo Phong Hổ chạy đi trước khi Văn Trạm kịp phản ứng.

Chờ đến khi Văn Trạm phản ứng được thì hai người đã không còn bóng dáng.

Phong Hổ cùng Minh Phong cùng trở về nhà.

“Ta nghĩ người sẽ mang Bội La về.” Rõ ràng trước đó đã thề son sắt nói phải trả thù Bội La.

Gương mặt Minh Phong mang theo biểu tình hài lòng.

“Trả thù thì lúc nào không được, không cần canh ngay thời điểm máu chốt, nó đã bắt đầu ra tay, chờ nó túm được người tới tay thì tính cũng không muộn. Nếu thật sự làm chậm trễ chuyện của nó thì tiểu tử này xuống tay sẽ rất ngoan độc. Hơn nữa, ánh mắt nó không tồi, Văn Trạm thực sự rất hợp với nó.”

“Vậy vừa rồi các người nói gì đó?” Phong Hổ biết bọn họ nhất định đã dùng thiết bị liên lạc để trao đổi.

Gương mặt Minh Phong lộ ra biểu tình thâm sâu khó dò, mỉm cười thần bí với Phong Hổ đang đầy khó hiểu, cái gì cũng không nói, chỉ nện bước nhanh hơn, đi về phía nhà mình.

44. Chương 44: Nhân Tộc Đại Biến

Minh Phong không để ý tới truy hỏi của Phong Hổ, vẻ mặt lạnh nhạt đi ở phía trước.

Cậu cùng Bội La có thể nói cái gì, đơn chính là Bội La hỏi cậu cảm thụ khi sử dụng ‘đạo cụ’, Minh Phong liền ‘nhiệt tình’ nói Bội La có thể lập tức về nhà. Cuối cùng hai người mới đạt thành hiệp nghị—— sau này Bội La sẽ không ra những chủ ý tồi như vậy nữa, Minh Phong thì không thể mang nó ra khỏi nhà Văn Trạm, hơn nữa phải toàn lực giúp nó thu phục người này.

Những lời này sao có thể nói cho Phong Hổ!

Về đến nhà, Minh Phong uể oải nằm xuống giường, không biết vì tâm lý hay sinh lý, từ khi biết mình mang thai, cậu luôn cảm thấy mình lười biếng không muốn động dậy chút nào.

Phong Hổ ân cần rót chén nước cho Minh Phong, chân chó đưa chén tới bên miệng cậu.

Minh Phong liếc trắng mắt, tự mình cầm chén uống nước.

Tuy cậu thực hưởng thụ yêu thương cưng chiều của Phong Hổ, nhưng không có nghĩa cậu muốn làm đóa hoa yếu ớt mọc trong nhà kính.

Nghỉ ngơi một chốc, bọn họ lại tới nhà song thân, khó có dịp hai vị gia chủ đều ở nhà. Phong Hồ bắt đầu kể lại mấy chuyện bọn họ đăng đo mấy ngày nay.

“... chuyện này các người tự suy nghĩ đi, sau này chúng ta sẽ tìm đủ thức ăn để dùng. Chúng ta đã biết rất loài loại có thể ăn, hơn nữa có vài thứ có thể tích trữ lâu dài, chúng ta chỉ cần chuẩn bị trước lương thực, tới kì triều cường không cần vì tranh đoạt lương thực mà chiến tranh với hỏa trư tộc nữa. Còn nữa, nhớ rõ phân chia lãnh địa quý hút máu, như vậy có thể giảm một phần lớn áp lực thức ăn trong tương lai.”

Lạc Âu cùng Phong Báo kinh hãi nhìn nhau, vấn đề chiến tranh trước có thể đặt qua một bên, có thể giải quyết vấn đề thức ăn trong kì triều cường đã là một đại sự tốt.

Phong Báo cùng Lạc Âu đều dùng ánh mắt tán dương nhìn đứa con cùng bầu bạn của nó. Lạc Âu không quản nhiều như vậy, gương mặt tuần thú tràn ngập vui sướng, vỗ mạnh vai đứa con, nói: “Ha hã, đứa con, người quả nhiên là nam nhân xuất sắc, mặc kệ là về phương diện nào.” Nói xong, ánh mắt còn đảo quanh bụng Minh Phong cùng bộ vị giữa hai chân Phong Hồ.

Phong Hồ vừa buồn cười vừa tức giận nhìn ba ba nhà mình, người này thực sự không có nửa điểm của ba ba.

Nói xong, Lạc Âu tiến tới ôm nhẹ Minh Phong một chút, sau đó rất nhanh liền buông ra.

“Cám ơn người, Minh Phong. Người đã mang đến cho chúng ta rất nhiều, rất nhiều điều.”

Từ khi Minh Phong quen biết Lạc Âu tới nay, rất ít khi thấy hắn dùng giọng điệu trịnh trọng như vậy để nói chuyện.

Minh Phong không nói gì, ánh mắt đậm đặc xuất hiện một tia ôn nhu, cậu cũng phải cảm tạ bọn họ, đã làm cậu có được vui vẻ, hạnh phúc.

Cùng ngày, Minh Phong cùng Phong Hồ lấy ra lương thực mình mang về—— kì thực chỉ có hai loại—— gạo cùng bột mì.

Minh Phong đến đây một thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên được ăn cơm, còn dùng bột làm bánh mì.

Nơi này thời gian một năm dài hơn địa cầu rất nhiều, nhưng tất cả lương thực đều một năm chín một mùa, thời gian sinh trưởng siêu dài làm mỗi hạt gạo cùng tiểu mạch này đều rất to, gần như gấp hai lần địa cầu. Mùi vị lại thơm ngon hơn rất nhiều.

Gạo được nấu chín, mọi người liền ngửi thấy mùi hương thơm ngát đặc biệt của cơm, nhìn hạt cơm trắng như tuyết trong nồi đều vô thức nuốt nước miếng. Còn có bánh mì trắng trắng mềm mềm, nóng hổi hấp, nhìn qua cũng có vẻ ăn rất ngon.

Hơn nữa còn có một nồi thịt kho tàu thiệt lớn, béo mà không ngán, màu sắc đỏ tươi óng ánh, thơm ngào ngạt.

Ăn một ngụm cơm, lại ăn một ngụm thịt kho tàu, hương vị cơm ngọt ngào tươi mới cùng thịt kho tàu ngon miệng hòa quyện—— quả thực chính là hưởng thụ a!

Lại ăn một miếng bánh mì, hương vị giòn ngọt lập tức chinh phục mọi người.

Một bữa cơm này mọi người đều vui vẻ no nê, cuối cùng ngay cả nước thịt kho tàu cũng bị mọi người dùng bánh mì chấm sạch.

“Ăn ngon quá.” Lạc Âu thỏa mãn ngồi dưới đất, món thịt kho tàu này trước kia ăn không thấy ngon lắm, không ngờ ăn cùng cơm với bánh mì, cứ nhiên lại ngon đến vậy. Trời ạ, no quá a, chính là, vẫn còn muốn ăn nữa!

Lâu như vậy mới được ăn món chính, lần này ngay cả Minh Phong cũng ăn tới no căng, cậu dựa vào lòng Phong Hồ, thỏa mãn ưỡn bụng. Thật sự rất thỏa mãn a! Đã lâu rồi không được ăn cơm cùng bánh mì, thực tưởng niệm!

Vì thế, hôm sau, Minh Phong bắt đầu dạy các tộc nhân trong bộ lạc cách nấu nướng đơn giản. Qua vài ngày mọi người đều học tập không sai biệt lắm, Phong Báo thỉnh các tộc trưởng của các bộ lạc khác tới, hưởng thụ chút mỹ thực, sau đó bọn họ vội vàng đề nghị đưa tộc nhân tới học tập nấu nướng.

Mục tiêu thứ nhất, thực dễ dàng đạt được!

Lúc này, Phong Báo bắt đầu cố gắng đề cử với các tộc nhân các loại thực vật mới.

Nếm qua cơm cùng bánh mì, mọi người đương nhiên sẽ không cự tuyệt mỹ vị, mục đích thứ hai cũng đạt được.

Tiếp đó, Phong Báo ọi người xem hạt lúa mạch cùng gạo, các tộc trưởng thì mỗi người vài phần, để bọn họ phóng người về lãnh địa tìm kiếm. Còn nói bọn họ đừng ăn hết, phải lưu lại một phần làm giống cho năm sau.

Mục tiêu thứ ba, đạt được.

Cuối cùng, Phong Báo nói ọi người biết, quỷ hút máu đã bị diệt tộc, vì thế nhân tộc phải nhanh chóng chiếm lĩnh lãnh địa đó. Mọi người thương lượng một chút xem nên phái người nào, mục đích cuối cùng cũng đạt được.

Sau đó nhân loại tới từ đủ các bộ lạc tập trung tới, bộ lạc vô cùng náo nhiệt.

Tất cả sự tình đều do Phong Báo cùng Lạc Âu ra mặt, Phong Hồ chỉ ở bên cạnh trợ giúp, về phần Minh Phong thì lấy lý do dưỡng thai, căn bản không hề lộ diện.

Hai tháng sau, nhóm nhân loại tới học tập rốt cuộc cũng trở về, bộ lạc khôi phục tĩnh lặng vốn có.

Hôm nay, Khải Nhĩ tới nhà Phong Hồ cùng Minh Phong.

“Lấy muối?”

“Đúng vậy.” Khải Nhĩ sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy thì trở nên thành thực rất nhiều, nhưng gương mặt vẫn là nụ cười sáng sủa như xưa: “Gần nhất người tới bộ lạc học nấu nướng rất nhiều, muối cũng sắp dùng hết rồi, số muối có thể dùng trong một thời gian dài đã cạn sạch, chỉ đủ để dùng một tháng nữa thôi, vì thế phải đi lấy muối.”

Minh Phong hơi ưu tư một chút, nguyên liệu gia vị của cậu cũng cần tìm nguyên liệu thiên nhiên thay thế, nếu không số hàng trữ trong căn cứ thế nào cũng hết sạch.

Ánh mắt Phong Hồ sáng lên, nhưng nhìn lại Minh Phong đang mang thai (nơi này một tháng một trăm ngày, hai tháng chính là hai trăm ngày, nói cách khác, bảo bảo đã được 7 tháng), sau đó lắc đầu, ý bảo mình không đi.

“Ta đi.” Minh Phong lấy một quả sinh mệnh ra, vừa ăn vừa nói.

Khải Nhĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn Minh Phong há mồm ăn quả sinh mệnh.

Phong Hồ khinh bỉ nhìn hắn một cái, thật là không có kiến thức, ăn quả sinh mệnh có gì mà kinh ngạc.

Tên nhãi này hồn nhiên quên bén đi chính mình lúc trước thấy Minh Phong ăn quả sinh mệnh như ăn trái cây cũng có bộ dáng ngây ngốc như vậy.

Khải Nhĩ cứng họng chỉ Minh Phong: “Cậu, cậu ta ăn, không, không phải, cái kia, ách——”

“Quả sinh mệnh.” Minh Phong thực thản nhiên nói cho hắn biết đáp án chính xác.

“Chính là, quả sinh mệnh không phải, cái kia——”

“Ăn ngon lắm, có muốn ăn một quả không?” Không đợi Khải Nhĩ trả lời, Minh Phong đã lấy ra thêm một quả, đưa cho Khải Nhĩ.

Khải Nhĩ lắc đầu hết như trống bỏi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn quả sinh mệnh óng ánh trong suốt non mềm trong tay Minh Phong, hết như nhìn thấy độc dược, không, phỏng chừng cho dù Minh Phong đưa độc cho hắn ăn, hắn cũng không hoảng sợ đến vậy.

Phong Hồ thấy hấn như vậy thì xì một cái, nhếch môi cười phá lên.

Khải Nhĩ xấu hổ thu hồi ngón tay, trợn mắt nói với Phong Hồ: “Có bản lĩnh người ăn cho ta xem!”

Phong Hồ trấn định tự nhiên cầm lấy quả sinh mệnh trong tay Minh Phong, trong ánh mắt không dám tin của Khải Nhĩ, cắn hết nửa quả, nhai nhai, nuốt xuống, chắc lưỡi: “Ăn ngon!” Sau đó lại gặm hai ngụm, quả sinh mệnh đã hết sạch.

“Được rồi, nói chính sự.” Mắt thấy mạch máu Khải Nhĩ đã sắp bùng nổ, Minh Phong vội vàng cản Phong Hồ đang định mở miệng: “Hai chúng ta đều phải đi lấy muối.”

“Chính là cơ thể của người——” Khải Nhĩ liếc mắt nhìn cái bụng phình to của Minh Phong. Thần sắc Phong Hồ cũng trở nên khấn trương.

Minh Phong thờ ơ khoát tay: “Không có việc gì, dù sao cũng ở trong lãnh địa nhân tộc, quý hút máu cũng đã bị tiêu diệt, còn gì phải sợ.” Hai tháng nay cậu đã sắp buồn chết rồi.

Nói xong, Minh Phong uốn bụng, tay đỡ sau lưng, Phong Hồ thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ tay cậu.

“Chuyện này liền định như vậy đi.” Nói xong, Minh Phong lại lấy ra một quả sinh mệnh: “Thật sự không ăn sao? Ăn ngon lắm.”

Phong Hồ cũng dùng sức gật đầu.

Khải Nhĩ dùng vận tốc ánh sáng biến mất trước mặt bọn họ.

Chờ bóng dáng Khải Nhĩ không thấy đâu nữa, Minh Phong lập tức buông tay đỡ thất lưng, mà Phong Hồ thì suy nghĩ xem mình có nên đi ới một phen hay không.

Minh Phong liếc mắt một cái: “Không cần lo lắng, giờ phun cũng muộn rồi.”

Biểu tình Phong Hồ cứ như sắp hỏng mắt: “Minh Phong, ta sẽ không bị cái kia đi?”

“Có a.” Minh Phong thoải mái nói, hoàn toàn không nhìn tới cơ thể lung lay sắp đổ của Phong Hồ: “Nếu hôm nay ngươi đột nhiên bị người ta thương thì rất có thể sẽ có.”

Phong Hồ nuốt chút nữa thở không nổi, run rẩy chỉ Minh Phong.

Minh Phong vỗ vỗ đầu y: “Được rồi, không đùa nữa, mau đi chuẩn bị đồ dùng ngày mai cần.”

Phong Hồ khóc không ra nước mắt chạy đi chuẩn bị, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi—— nếu Minh Phong đã nói vậy, vậy nhất định không có việc gì, về phần bị người ta thương—— Phong Hồ rùng mình một cái, không thể tưởng tượng!

Đêm đó, Minh Phong nằm trong lòng ngực Phong Hồ.

“Làm gì đó?” Minh Phong túm lấy móng vuốt không thành thật của Phong Hồ.

Phong Hồ nghiêm mặt hôn lên môi Minh Phong: “Hôm nay ngươi dọa ra, ta yêu cầu bồi thường.”

Minh Phong vô ngữ trở mình xem thường, thật sự là cầm thú!

“Bộ dạng ta thế này mà ngươi còn hạ thủ được?”

Phong Hồ nghi hoặc: “Vì cái gì không được? Ngươi hiện giờ cũng rất đẹp a, thoát nhìn mê người cực kỳ.”

Nói xong, cũng không cho Minh Phong cơ hội cự tuyệt, trực tiếp ngăn chặn miệng cậu, bàn tay to chụp tới, chuẩn xác nắm lấy phân thân Minh Phong, bắt đầu cao thấp ma sát.

“Ân—— a——” Từ lúc mang thai tới giờ, bởi vì cơ thể nên số lần làm tình của bọn họ giảm bớt rất nhiều, cơ thể Minh Phong trở nên càng mẫn cảm hơn, Phong Hồ chỉ cần nhẹ nhàng trêu chọc vài cái đã khiêu khích tình dục trong người cậu bùng dậy.

Phong Hồ tiếp tục khiêu khích phân thân Minh Phong, chỉ chốc lát sau cậu đã bắn ra.

Sấn sóc để cậu hơi nghiêng người, Phong Hồ vét một ít thuốc bôi trơn, với một ngón tay vào dúng đạo tiết chặt của Minh Phong.

“Ân——” Tiểu huyết của Minh Phong cơ khát phun ra nuốt vào ngón tay Phong Hồ, làm hại y suýt chút nữa trực tiếp vọt vào.

Một ngón, hai ngón, ba ngón: “Phong Hồ, nhanh lên——” Minh Phong chỉ cảm thấy khoái cảm trong cơ thể mình ngày càng tăng, mặt sau thực trống rỗng, càng muốn thứ lớn hơn, thô hơn nhồi vào mình.

Phong Hồ kích động, trực tiếp đỡ cự đại của mình, vọt vào trong cơ thể Minh Phong.

Minh Phong bị đâm tới kêu rên một tiếng: “Ngô——”

Phong Hồ vội vàng khắc chế chính mình: “Không sao chứ?”

Than nhẹ hai tiếng, Minh Phong khàn khàn nói: “Không có việc gì, tiếp tục.”

Phong Hồ lúc này mới yên tâm trừu sáp, một một lần đều đâm tới điểm nổi lên trong dũng đạo, đâm tới mức Minh Phong sáng khoái, rên rĩ không ngừng.

Một lát sau, dũng đạo ướt át của Minh Phong co rút mãnh liệt, Phong Hồ biết cậu đã sắp tới đỉnh điểm, bắt đầu dùng sức cấp tốc trừu sáp, chỉ chốc lát sau, Minh Phong hét chói tai một tiếng, bắn ra.

Phong Hồ cũng nhanh chóng động vào cái, bắn vào trong cơ thể Minh Phong.

Sau một trận hoan ái, Phong Hồ sẵn sóc không tiếp tục làm thêm, giúp Minh Phong tẩy rửa sạch sẽ, sau đó ôm lấy cậu cùng nhau ngủ.

45. Chương 45: Thoại Phân Lương Đầu

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người muốn đi lấy muối đều không hẹn mà cùng tập hợp tới nhà Phong Hồ, đúng lúc là nhóm người này giống như lần sẵn sẵn trước kia.

Nghĩ tới tình cảnh lần đầu gặp mặt, mọi người không hẹn mà cùng có chút thốn thức, từ sau lần đó, hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Sao không nói gì.” Trong ánh mắt kinh sợ của Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ, Minh Phong uốn bụng từ trong phòng đi ra, với thân phận người mang thai thì hành động của cậu có chút nhanh nhẹn quá mức. Phong Hồ bụng lên một nồi cháo thịt rau đại vô cùng thơm ngon cùng bánh bao, không để ý ánh mắt thêm nhỏ dãi của những người khác, tự múc một chén há mồm húp sùm sụp.

Ngải Kỳ nhìn Minh Phong, lại nhìn nhìn tô cháo, cuối cùng, ánh mắt khao khát nhìn về phía Khải Nhĩ.

Gương mặt anh tuấn của Khải Nhĩ có chút bất đắc dĩ, cuối cùng, không thể chống lại ánh mắt to tròn ngập nước của bầu bạn, mặt dày múc một chén đưa cho Ngải Kỳ, sau đó thấy chuyện mặt dày mặt dạn như vậy cũng làm rồi, còn quần nhiều làm gì nữa, tự múc ỉnh một chén, lại cầm hai cái bánh bao, một cái cho Ngải Kỳ, một cái tự mình ăn.

Sự thực chứng minh, tấm gương có tác dụng rất mạnh mẽ, có Khải Nhĩ làm chim đầu đàn, những người khác cũng bắt đầu hành động—— Liên Phỉ cắn răng một cái, đồ mặt lấy ỉnh cùng Đạt Hàn một phần, Phong Lộ mỉm cười, thần nhiên cứ như nồi cháo này do mình nấu, Khoa Bố Đa cũng làm mặt than, nghiêm mặt cầm một phần.

Cháo nấu rất ngon, mùi gạo thơm ngọt ngào tràn ngập trong miệng, hơn nữa mùi thơm ngát của rau đại cùng thịt lợn rừng thơm lừng, ăn vào vừa ngọt ngào lại ngon miệng.

Chờ tất cả mọi người ăn uống no đủ, Minh Phong buông chén cháo trong tay, thần nhiên nói: “Cháo ăn ngon không?”

Ngải Kỳ vỗ vỗ bụng thỏa mãn thở dài: “Ngon a.”

Liên Phỉ không khách khí vỗ vỗ vai Minh Phong: “Ân, ăn ngon lắm, lần sau tiếp tục cố gắng.” Nói xong, đắc ý mỉm cười. Những người khác cũng vui tươi hơn hở gặt đầu.

Minh Phong lúc này mới quay đầu nói với Phong Hồ: “Ta đã nói thêm chút quả sinh mệnh hương vị sẽ rất ngon, người xem, là đúng mà. Tất cả mọi người đều thích.”

Ầm——” Liên Phỉ té xuống đất, Đạt Hàn hoa lệ hóa đá, Ngải Kỳ sững sốt, lập tức nghĩ tới gì đó, gương mặt nhỏ nhắn càng lúc càng hồng, trên mặt ửng ửng có chút chờ mong.

Sắc mặt Khải Nhĩ thì giống như một cái mâm đổi màu, đủ loại màu sắc đổi tới đổi lui. Cuối cùng đại khái cũng nhớ tới hành vi của Phong Hồ hôm qua, khẽ thở phào.

Phong Lộ trấn định cười cười, làm người ta cảm thấy như mộc xuân phong a.

“Hình như, Phong Hồ cũng ăn a.”

“Đúng vậy.” Phong Hồ thực khoái trá, lập tức trả lời, có thể nhìn ra bộ dáng y rất cao hứng.

Khải Nhĩ áp úng mở miệng: “Cái kia, quả sinh mệnh—— Phong Hồ, hôm qua, đã ăn rồi.”

Vì thế, nụ cười trên mặt Phong Lộ trở nên cứng đờ, miễn cưỡng chống đỡ, tay run run có chút kích động.

Khoa Bố Đa vẫn là mặt than, nhưng độ ấm quanh người lại rút đi vài phần, nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, kì thật cơ thể hắn đã cứng ngắc như tảng đá, toàn thân cao thấp chỉ còn một mơi có thể cử động, chính là khóa miệng—— thỉnh thoảng lại co rút mấy cái.

Liên Phỉ bất chấp cái mông đau vì bị ngã, nhảy dựng lên, run rẩy nhìn Minh Phong.

“Người, người đang, nói đùa đi? !” Hắn kêu to, âm thanh tựa hồ có chút run rẩy.

Trong ánh mắt sắp hồng mắt của mọi người, Minh Phong lấy ra một quả sinh mệnh, không để ý tới biểu tình run rẩy của mọi người, rôm rốp ăn ngon lành.

“Đương nhiên.” Ngay lúc Liên Phỉ sắp bùng nổ, Minh Phong mở miệng, gương mặt vẫn không có chút biểu tình nào. Sáng nay thất lưng vừa đau vừa nhức làm tâm tình của cậu rất tệ, vì thế hiện tại nhìn thấy trò hay, tâm tình tốt hơn một chút.

“Ta đương nhiên là nói đùa, loại quả có công năng đặc biệt này sao tùy tiện cho các người ăn được.”

Lúc này mọi người mới thở phào, cả người mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất.

Buổi sáng gà bay chó sủa rất nhanh liền qua đi, mọi người hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang xuất phát.

Mặc y phục gọn nhẹ xuất phát, đồ đạc bỏ hết vào túi không gian thì tốt rồi.

Minh Phong tính qua, cậu còn một tháng nữa mới tới ngày sinh sản, lần này tới bờ biển ăn hải sản rồi trở về, đại khái mất khoảng nửa tháng. Sau khi trở về cậu cùng Phong Hồ phải trở về căn cứ đợi ngày sinh, thời gian vừa đúng.

Tạm thời không nói tới chuyện dọc theo đường đi của bọn họ, nói tới bên Bội La.

Ngày đó, sau khi bọn Minh Phong rời đi, Văn Trạm ôm Bội La, đột nhiên cảm thấy có chút tức giận—— cho dù có nhiều việc, lại có thêm một đứa nhỏ, nhưng đâu thể nào đối xử với Bội La như vậy a!

“Đừng nghĩ nhiều quá.” Bội La thản nhiên nói, Văn Trạm thực đơn thuần, chỉ nhìn sắc mặt thôi cũng biết hắn đang suy nghĩ gì.

“Ăn?”

“Ta nói là, bọn họ không phải không quan tâm ta, chẳng qua vì ta thực thích người, vì thế mới muốn lưu lại. Văn Trạm không thích ta lưu lại sao?” Bội La ngẩng gương mặt nhỏ nhắn béo béo tròn tròn, đáng thương hề hề hỏi, đôi mắt to nhanh chóng tụ tập hơi nước, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ òa.

Gương mặt Văn Trạm đỏ bừng, vội vàng khoát tay: “Không có a, ta cũng thực thích Bội La. Người có thể lưu lại ta thật cao hứng. Thật sự.”

Từ khi Bội La đến đây, cuộc sống của hắn có rất nhiều màu sắc, tuy tiểu gia hỏa này có đôi khi cũng gây ra phiền toái, nhưng lại càng mang tới nhiều sung sướng cùng kinh hỉ hơn, hắn thật cao hứng vì Bội La đã lưu lại a!

“Vây là tốt rồi, Văn Trạm, hôn một cái.” Ý mình là tiểu hài tử, Bội La vô sỉ ăn đậu hủ của một nửa khác tương lai của nó.

Văn Trạm đỏ mặt, nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt mũm mĩm của Bội La.

“Không được, người ta muốn miệng miệng.” Bội La không chịu kêu to, lập tức lộ ra nụ cười như kẻ trộm, bàn tay nhỏ bé ôm lấy gương mặt trắng nõn tuấn mỹ của Văn Trạm, cái miệng nhỏ chu chu, hướng tới môi hắn mà hôn tới.

Văn Trạm xấu hổ ngay cả cổ cũng đỏ ửng. Bội La rõ ràng chỉ là đứa nhỏ, chính là đứa nhỏ cứ hôn môi vậy cũng không được, chính là nếu đẩy ra Bội La lại náo loạn, ăn, vậy cứ để nó hôn đi. Chính là hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng—— trái tim cứ nhảy bang bang thật lợi hại.

Bội La trực tiếp áp lên cánh môi mềm mại của Trạm, hé cái miệng nhỏ nhẹ nhàng cắn hai ngụm: “Ăn ngon.”

Văn Trạm đỏ khòc đỏ cười, đó là môi hắn a, cũng không phải thức ăn. Nhưng lập tức đã bị hành vi sau đó của Bội La làm hoảng sợ, quên hết mọi thứ.

Bội La vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi Văn Trạm, sau đó trực tiếp vói vào trong miệng hắn, bắt đầu càn quấy.

Văn Trạm sợ tới mức ngây ngẩn cả người, nửa ngày cũng không thể phản ứng là đã xảy ra chuyện gì.

Một hồi lâu mới ôm Bội Ân tách ra: “Bội, Bội La, người, người đang làm, làm gì? !”

Bội La hồn nhiên vô tội nói: “Hôn a, Minh Phong cùng Phong Hồ đều làm vậy. Trạm, thực ngọt nha, chúng ta hôn tiếp được không?”

Biểu tình thực hồn nhiên a, Văn Trạm nhìn mà hổ thẹn, tâm lý mình sao lại phức tạp như vậy, suýt chút nữa hiểu lầm đứa nhỏ hồn nhiên.

Hắn đỏ mặt nói: “Cái kia, Bội La, cái kia là việc chỉ có bầu bạn mới có thể làm. Vì thế hai chúng ta không được nga.”

“Kia có sao đâu? Ta chính là muốn Trạm làm bầu bạn của ta a.” Bội La đương nhiên nói.

Sau đó, Văn Trạm hoa lệ hóa đá.

Bội La cười tủm tỉm nhìn bộ dáng cứng ngắc của Văn Trạm, to mò vươn ngón tay mũm mĩm chọt chọt, lại chọt chọt! Hi hi, da Trạm hảo sờ nga, vừa bóng loáng lại nhẵn nhụi, tương lai mình nhất định rất có tính phúc, hơn nữa cơ thể hắn cũng thực mềm mại, khẳng định có thể làm bất cứ tư thế nào. Cá tính lại then thùng, nếu dạy dỗ nhất định rất có lạc thú.

Nó thực rất có tính phúc! Bội La ôm gương mặt nhỏ nhắn của mình, vui tươi hơn hử tưởng tượng tương lai, Văn Trạm nằm trên giường tùy ý bị mình đùa nghịch—— nghĩ tới đây, nó ai oán nhìn lại cơ thể bé xiu của mình, nghĩ tới mầm đậu ẩn dưới lớp da thú, ngò—— muốn ăn Văn Trạm phải chờ thiệt nhiều năm nữa a! Nó muốn đi căn cứ làm trị liệu cấp tốc sinh trưởng!

“Bội La, người, người muốn ta làm bầu bạn người? !” Văn Trạm khiếp sợ hỏi.

“Ân.” Cái đầu nhỏ đáng yêu gật mạnh, đôi mắt to hạnh phúc híp lại, ôm lấy cổ Văn Trạm, cọ a cọ trên người hắn.

Văn Trạm chậm rãi đi tới bên giường, đặt Bội La xuống, sau đó đối mặt với Bội La, nghiêm túc nói: “Bội La, người còn nhỏ, chuyện này không thể nói đùa.”

“Ta không nói đùa a, là thật sự.” Bội La cùng thực nghiêm túc nói, đáng tiếc bộ dáng của nó nhìn thế nào cũng là một bảo bảo đáng yêu, thật sự không có chút nghiêm túc nào.

Văn Trạm nhìn đứa nhỏ từ trên xuống dưới mấy lần, phòch một tiếng bật cười, hắn một lần nữa ôm Bội La vào lòng: “Ha hử, bộ dáng vừa này của người thật đáng yêu.” Nói xong còn nhéo nhéo gương mặt mũm mĩm của Bội La, không xem những lời đứa nhỏ này nói là thật.

Bội La vô ngữ nhìn Văn Trạm cười đến run rẩy cả người, trong lòng lại dâng lên ý nghĩ muốn cấp tốc sinh trưởng. Đáng tiếc loại trị liệu này nằm ngoài quyền hạn của nó, phải được Minh Phong đồng ý, mà gia hỏa

kia tuyệt đối sẽ không đồng ý, mà Minh Phong không đồng ý đại biểu Lam Việt cũng không. A a a, sớm biết vậy lúc tạo ra Lam Việt cứ cài đặt quyền hạn lớn nhất là mình thì được rồi!

“Ta nghiêm túc!” Bội La uể oải nói, trong lòng thực minh bạch, thổ lộ của mình đại khái là vô ích.

Quả nhiên, Văn Trạm ôm lấy Bội La, có lệ nói: “Nga nga, ta biết rồi. Được, ta đáp ứng ngươi là được rồi đi.”

“Ngươi thật sự đáp ứng a.” Bội La vui sướng lộ rõ trên nét mặt, tuy biết Văn Trạm chỉ nói đùa, nhưng có được một lời hứa hẹn cũng không sai a.

Bội La bắt đầu mừng thầm, xem ra làm đứa nhỏ cũng hoàn toàn không có lợi. Ít nhất, nếu hiện giờ nó là người lớn, Văn Trạm khẳng định sẽ không đề phòng mà chịu hứa hẹn như vậy. Ừ, xem ra nó đã tìm được phương pháp tốt để lừa người, về sau có thể thường xuyên dùng. Ha hả——

Bội La nghĩ đến những biện pháp dạy dỗ hậu đình—— ân, qua vài năm nữa, mình lớn hơn một chút thì có thể bắt đầu rồi, huấn luyện mười mấy năm, Văn Trạm khẳng định có thể làm mình thực tính phúc.

Văn Trạm không biết đứa nhỏ trong lòng đang suy nghĩ đủ thứ đòi truy, tìm cách để gạt mình, để vài năm sau bắt đầu dạy dỗ mình. Hắn vui tươi hơn hở bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, trong lòng cảm thấy đứa nhỏ Bội La này thực rất đáng yêu, làm hắn thực thích. Ân, có lẽ mình cũng nên tìm một đối tượng, có thể sinh một đứa nhỏ đáng yêu như Bội La thì tốt quá. Chính là cá tính mình quá thẹn thùng, thật không biết ở chung với người khác thế nào a.

Ông trời phù hộ, Văn Trạm ngàn vạn lần không nên để ý nghĩ ‘trèo tường’ lớn vồn trong đầu, có trời mới biết gia hỏa điên Bội La này sẽ làm ra chuyện gì.

Vì hòa bình của tình cầu này, Văn Trạm, ngươi cứ buông tâm này đi thôi!

46. Chương 46: Bí Mật Của Phong Hồ

Để chiều cố Minh Phong đang mang thai, mọi người cứ đi một đoạn thì dừng lại nghỉ ngơi, lúc đến bờ biển đã đi hết hai mươi ngày.

Lúc mới bắt đầu, mọi người vẫn còn thực bi thương vì buổi sáng bị Minh Phong trêu cợt, sau đó được mỹ thực trấn an mới có thể dịu đi.

Trong đó còn có một ‘chút’ nhạc đệm rất nhỏ rất nhỏ.

Buổi trưa ngày đầu tiên, Phong Hồ nhìn mọi người đang ăn cơm thì kéo kéo tay Minh Phong, ý cậu theo mình qua đây một chút.

Minh Phong khó hiểu đi theo y, thấy bộ dáng lén lút lút lút của Phong Hồ rất kỳ quái, người này luôn quang minh chính đại, sao hôm nay lại khác thường như vậy?

“Làm sao vậy?”

Phong Hồ hơi ló đầu ra, cảnh giác nhìn xung quanh, không phát hiện có gì khác thường. Lúc này mới nhỏ giọng nói với Minh Phong đang ăn một cái bánh mì lớn: “Minh Phong——” Bộ dáng của y giống như trời sắp sụp xuống tới nơi.

Minh Phong nghi ngờ cao thấp nhìn y: “Ngươi làm sao vậy? Sao tự nhiên kì quái vậy, không phải lại làm chuyện xấu gì đi?” Cậu nheo mắt.

“Cái kia, cháo sáng nay——”

“Cháo làm sao?” Minh Phong lúc đầu hơi mờ mịt, tiếp đó thì bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào Phong Hồ: “Không thể nào, chẳng lẽ—— trời ạ, thế giới này thật thần kỳ.”

Phong Hồ phần nộ gật gật đầu, y cũng không phải cố ý a, ai biết bọn họ lại đến a, không thấy y không dám mời bọn họ ăn sao.

Khóe miệng Minh Phong cong lên: “Ta còn cảm thấy thực kỳ quái, người bình thường rất rộng rãi, sao hôm nay cứ nhiên không mời bọn họ cùng ăn chứ?” Cậu xoa xoa cằm, nụ cười trên gương mặt thoát nhìn rất tà ác——: “Chuyện hôm nay làm người rất hoảng sợ đi.”

Phong Hồ bị ai gật đầu, đúng vậy, y suýt bị hù chết, vốn nghĩ nấu món cháo ngon cho Minh Phong chút kinh hỉ, không ngờ cứ nhiên nhảy ra nhiều người như vậy, còn lại xảy ra chuyện xúi quẩy kia, lúc Minh Phong nói câu đó y thực hoảng sợ, còn tưởng Minh Phong ăn nhận ra vị, kết quả không ngờ cậu chỉ nói đùa, càng không ngờ câu nói đùa của cậu lại đúng ngay tim đen.

Vốn y cũng định nói thật, chính là nhìn biểu hiện của mọi người—— ngô, bầu bạn của y mới mang thai, đứa nhỏ còn chưa chào đời, không thể không có ba ba a—— ô ô, vì thế, y không phải cố ý!

“Kia, kia giờ làm sao đây? Vạn nhất hôm nay bọn họ làm, còn mang thai, vậy không phải phát hiện cháo có vấn đề sao?”

“Này không sao.” Minh Phong không chút để ý khoát tay, tuy trên mặt vẫn không hề biến đổi nhưng Phong Hồ lại cảm thấy cậu không hề có hảo ý: “Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ thực ngốc, để chốc ta gạt bọn họ ăn quả sinh mệnh là được. Về phần những người khác, khẳng định không có việc gì.”

Ánh mắt Phong Hồ sáng ngời, thần tình sùng bái nhìn Minh Phong: “A, thật lợi hại a.”

Minh Phong gian nan tung chân đá y một cú: “Lợi hại? Người căn bản là ngại phiền nên mới giao cho ta đi, ta đã biết từ sớm rồi? Diễn trò cũng phải diễn cho giống một chút a.”

Nếu làm không giống sẽ phải chết!

Phong Hồ ngoan ngoãn không dám phản kháng, tùy ý đập Minh Phong một cước, còn chân chó chạy tới ôm thắt lưng cậu, chỉ sợ hai bảo bối lớn nhỏ nhà mình bị ngã, một chút xấu hổ vì bị vạch trần cũng không có, cợt nhả nói: “Dù sao cứ mặc kệ diễn thực hay giả, dù bị vạch trần thì cũng có người giúp ta, để ý chi nữa.”

Vuốt mông ngựa một cái.

Minh Phong nhìn y một cái, không nói gì, xem như chấp nhận cú vuốt mông này, để Phong Hồ ôm mình, xoay người trở về.

“Đúng rồi, Minh Phong, người hẳn không có hứng thú với việc lấy muối đi? Vì sao lần này lại nhất định đòi đi?”

Phong Hồ nghi hoặc hỏi, trước kia rõ ràng là bộ dáng lười muốn chết, cả ngày không muốn động đậy.

Minh Phong đưa tay đầm đầm thắt lưng vài cái, mỗi ngày cứ ưỡn cái bụng căng tròn thế này đúng là làm người ta rầu rĩ. Lập tức, liền cảm giác được bàn tay to mang theo độ ẩm của Phong Hồ áp lên da thịt, nhẹ nhàng vuốt ve, cậu hài lòng buông tay, mở miệng trả lời vấn đề của Phong Hồ: “Không có gì, chỉ là ta muốn ăn hải sản.”

Phong Hồ lão đạo, thiếu chút nữa bị ngã nhào.

Nghĩ tới sắp được ăn hải sản, trong lòng Minh Phong lại bắt đầu nhảy nhót, ha ha, vì chuyến đi này cậu đã chuẩn bị rất nhiều gia vị để phối với hải sản. Đáng tiếc a, mang thai hơi kiêng kị một chút, có vài món không ăn được. Ăn, chờ sinh đứa nhỏ xong, lại đến ăn một lần tốt lắm. Nghĩ tới đây, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn vài phần.

Cùng ngày, dưới sự dụ dỗ của Minh Phong, Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ đều ăn quả sinh mệnh, Phong Hồ cuối cùng cũng yên tâm.

Đi suốt hai mươi mấy ngày, rốt cuộc cũng tới bờ biển.

Những người khác đều thông cảm với tình huống của Minh Phong, còn định chạy chậm một chút, nhưng Minh Phong lại yêu cầu mọi người tăng tốc. Người khác không hiểu, vẫn còn khuyên cậu kỳ thật là đang thèm ăn vẫn còn một ít muối, không cần sốt ruột. Chính là Phong Hồ lại biết người này kỳ thật là đang thèm ăn

hải sản, nghĩ tới vẻ mặt thèm ăn của bầu bạn mặt than nhà mình thật đáng yêu, nhưng nhìn mọi người cố gắng khuyên can Minh Phong, y vẫn cảm thấy thực .

Nói tới lấy muối, kỳ thật bọn họ không cần động thủ. Nhóm hải tộc sinh hoạt bên bờ biển đã phơi sẵn, bọn họ chỉ cần dùng con mồi đến đổi muốn ăn là được.

Minh Phong cũng coi trọng điểm này—— nếu có thể đổi muối đương nhiên cũng có thể đổi hải sản!

Giao dịch với bọn họ chính là hải xà tộc, bọn họ trời sinh am hiểu ma pháp hệ thủy cùng thổ. Minh Phong thực kiên định cho rằng hai loại ma pháp này thực thích hợp để làm muối.

Hơn nữa cậu cảm thấy kỳ quái chính là, lúc trước nhân tộc làm thế nào dụ dỗ được hải xà tộc.

Hải xà tộc nhân không ít, dài ngắn nhỏ gầy độc không độc, đủ loại loại hình—— đứng trước mắt Minh Phong làm cậu nhận không được nuốt nước miếng—— thịt rắn ăn cũng ngon lắm a, chính là, đối phương là chủng tộc có trí tuệ, hơn nữa không giống hỏa trư tộc chỉ có tộc nhân cao cấp mới có trí tuệ, tất cả tộc nhân hải xà tộc đều có trí tuệ, nếu đã là chủng tộc có trí tuệ, Minh Phong không có khả năng vì tính thèm ăn mà xuống tay, chỉ có thể nhìn đám sinh vật trơn trơn trước mắt mà nhớ tới chén canh rắn từng ăn trước kia.

Bọn Phong Hồ đã từng đại diện nhân tộc giao dịch với hải xà tộc rất nhiều lần, mọi người đều rất quen thuộc.

Cuối cùng, sau khi giao dịch hoàn thành, Minh Phong cất hết số muối trắng tinh vào túi không gian, làm nhóm hải xà tộc nhìn tới sưng sốt. Lúc mọi người đang định rời đi, Phong Hồ lại gọi đầu lĩnh hải xà tộc lại.

“Cái kia, chúng ta muốn đổi với các ngươi một ít cá, tôm cùng cua linh tinh mà bình thường các ngươi ăn.” Phong Hồ có chút do dự nói.

“Tê tê tê——” Đầu lĩnh hải xà tộc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Phong Hồ. Những người khác cũng kinh ngạc nhìn y.

Phong Lộ bình tĩnh đại ngộ, khéo miệng co rút nhìn về phía Minh Phong: “Ta rốt cuộc biết vì sao ngươi yêu cầu tới rồi.”

Ánh mắt Khải Nhĩ vòng vo hai vòng cũng hiểu ra.

“Không thể nào, Minh Phong, ngươi thật là vì đồ biển mới đi theo?”

Hắn không dám tin hỏi.

Soạt một tiếng, tất cả ánh mắt đám bằng hữu đều tập trung trên người Minh Phong.

Cậu thực thản nhiên đứng thẳng, thản nhiên hỏi lại: “Không thể sao?”

Không, đương nhiên là có thể, chính là, chính là, lúc trước bọn họ khuyên cậu không nên gấp gáp sao cậu không chịu nói? ! Làm hại bọn họ còn tưởng Minh Phong sốt ruột vì chuyện bộ lạc nên đang mang thai còn chạy đi, ai ngờ người này lại vì ăn? ! Kia không phải bọn họ tự làm khổ mình à!

Còn gia hỏa Phong Hồ nữa, khẳng định đã sớm biết, cứ nhiên cũng không chịu nói, một đường xem diễn. Đôi mắt phụ phụ này, không đùa người sẽ chết a! Minh Phong không tính, bọn họ không thể trêu vào, Phong Hồ, người chờ đó!

“Ăn ngon lắm a!” Minh Phong tỉnh rụi tung mỗi câu.

Nghĩ tới những mỹ thực Minh Phong tìm ra, ánh mắt oán giận của mọi người thoáng lui một ít.

“Thậm chí so với thịt nướng này nọ còn mỹ vị hơn!”

Minh Phong ném ra mỗi câu thứ hai.

Rầm—— sáu người đồng loạt nuốt nước miếng, mắc câu!

“Hơn nữa cách chế biến còn vô cùng đơn giản, chỉ cần có tay là có thể học được.”

Miếng mỗi thứ ba.

“Được rồi, nếu lần này người nói thật thì liền tha thứ cho người.” Liên Phỉ đầu hàng trước nhất, nga, không, còn Đạt Hàn nữa, căn bản là không trách bọn họ.

Người thứ hai là Ngải Kỳ, mắt sáng lấp lánh: “Nghe có vẻ ăn rất ngon a, ta muốn ăn.”

Người thứ ba là Khải Nhĩ, Ngải Kỳ đã lộ ra vẻ mặt đáng yêu như vậy, hẳn còn gì mất mẫn, huống chi còn có mỹ vị để ăn.

Cuối cùng, Phong Lộ cũng tỏ ra bỏ qua, còn Khoa Bố Đa, hừ lạnh hai tiếng, phỏng chừng ý tứ là hần tha thứ.

Bên kia, Phong Hồ rút cuộc cũng đạt thành hiệp nghị. Một bộ phận hải xà tộc nhảy xuống biển săn mồi, một bộ phận khác ngồi tại chỗ chờ, canh giữ con mồi bọn Phong Hồ chạy tới.

Qua một chốc, một ít hải xà dài hơn hai thước từ ngoài biển cuốn rất nhiều con mồi lên.

Minh Phong vừa thấy thì kinh hỉ nường mầy, thật tốt quá!

Nhìn xem, con cua lớn như cái chậu rửa mặt, tôm hùm bự tới nửa thước, còn có con tôm càng thiệt lớn... Quả nhiên những thứ trên tinh cầu này đều lớn hơn địa cầu a, có lộc ăn.

Hải xà tộc không hề âm hiểm giả dối như đám tiểu thuyết Minh Phong đọc trước đó, chỉ nghe bọn Phong Hồ muốn những thức ăn bình thường, lập tức cuốn lên một đồng lớn. Minh Phong cao hứng đến choáng váng bỏ hết số hải sản vào túi không gian, lần giao dịch này hoàn thành tốt đẹp!

Giao dịch xong, bọn họ bắt đầu trở về.

Vừa tiến vào rừng, mọi người liền khẩn cấp tìm một nơi trống trải, chuẩn bị ném thử mỹ vị Minh Phong nói. Nói thật, bọn họ nhìn thấy đám hải sản hình thù kì quái đó thì có chút hoài nghi lời nói của Minh Phong, thứ kì quái đó thật sự có thể ăn sao?

Đương nhiên, không ai nói vấn đề này ra miệng, Minh Phong phúc hắc cỡ nào ai cũng biết, nếu hỏi, lỡ như thứ đó ăn ngon thật, nói không chừng sẽ không được ăn, lỗ a!

Minh Phong mỉm cười, làm ra một cái nồi siêu cấp lớn, đổ đầy nước, sau đó bỏ một ít muối mới giao dịch được từ chỗ hải tộc rồi bỏ đám tôm siêu cấp lớn vào luộc.

Ăn tôm như vậy tuy đơn giản nhưng lại có thể ném được hương vị thơm ngon thuần khiết nhất của tôm.

Sau đó lại lấy đám chua cùng một vài gia vị khác làm nước chấm, kết hợp với thịt tôm vừa luộc xong, ăn vào sẽ là một mỹ vị hiếm có.

Những người khác hoài nghi nhìn Minh Phong—— tuy nói loại này thực hiện rất dễ, nhưng cũng quá đơn giản đi, thật sự ăn ngon sao?

Trước đun lửa lớn, sau đó nhỏ một chút hầm thêm một chốc thì xong rồi.

Minh Phong cũng không ngại nóng, trực tiếp gấp một con tôm lớn đổ rục ra ngoài, lột da, chấm nước chấm, cứ vậy cắn một ngụm ăn ngon lành. Vừa vào miệng, tư vị non mịn thơm ngon liền lan tỏa, làm người ta muốn ăn không ngừng. Tôm này tuy lớn nhưng thịt không hề thô ráp, ngược lại thực non mềm, ăn vào rất ngon.

Minh Phong đã ăn rồi, mọi người còn do dự gì nữa, đều đưa đũa với vào nồi bắt đầu ăn.

Ăn một ngụm, ánh mắt liền sáng ngời. A! Ăn ngon! Minh Phong quả nhiên không gạt người.

Phong Hồ là người bận rộn nhất, không chỉ ăn phần mình, còn phải lột tôm cho Minh Phong ăn.

Ăn vài con, Minh Phong liền xua tay nói không ăn nữa, thứ này tuy ăn ngon nhưng rất khó tiêu hóa, mang thai không nên ăn nhiều.

Chút tôm liền có thể xử lý đám quý tham ăn này, hiện giờ không còn ai hỏi Minh Phong vì sao mang thai mà vẫn nhất quyết đến bờ biển ăn hải sản.

Minh Phong hừ lạnh một tiếng—— như vậy liền thỏa mãn, hải sản còn nhiều thứ ăn rất ngon.

Kỳ thật thứ cậu muốn ăn nhất là cua, cua biển tuy không ngon bằng cua đại áp, nhưng nghĩ tới gạch cua mê người, thịt cua tươi mới— thực muốn ăn, đáng tiếc cậu đang mang thai, không thể ăn cua! Hơn nữa, vài ngày trước đó Ngải Kỳ cùng Liên Phỉ cũng ăn quả sinh mệnh, vì tốt cho bọn họ nên cũng không thể ăn, bất quá không sao, ha hả, số của lần này có rất nhiều, chờ cậu sinh đứa nhỏ xong rồi ăn cũng được.

May mắn có thể ăn một ít hải sản khác, tỷ như cá tuyết, cá ngừ, tôm hùm, hải sâm... Đều có thể ăn a, ừ, nên ngẫm tới thực đơn kế tiếp.

47. Chương 47: Thai Động

Cậu dựa vào người Phong Hồ, suy nghĩ chốc nữa nên dùng hải sản làm món mỹ thực gì, sau đó lại suy nghĩ bước phát triển tiếp theo của tộc nhân, vài ngày trước đó Lam Việt nói đã tìm được một loại thực vật giống như cây gai cùng cây day, vừa lúc có thể dùng để chế tạo vải bố, còn tìm được thực vật giống cây dâu đại cùng cây vải bông, rốt cuộc có thể bắt đầu làm quần áo, cả bộ lạc chỉ có mình cậu mặc quần áo thực sự là rất khác loài.

Bất quá kiến thức về dệt may cậu không biết nhiều lắm, có thể phải tới căn cứ tìm đọc một ít tư liệu. Cậu miễn cưỡng biết được cách lấy sợi cây gai cùng cây day, về phần kén tằm làm thế nào dệt thành lụa, bông làm thế nào kéo thành sợi, sợi làm sao dệt thành vải thì hoàn toàn không biết gì cả.

Nghĩ đến đây, Minh Phong không khỏi có chút đau đầu— nếu nhân loại nguyên thủy của địa cầu thì tốt, bọn họ còn lo sợ giá rét vào mùa thu và mùa đông, ước gì có quần áo để mặc, chính là người nơi này, nhất là các chiến sĩ, cần bàn đều là một đám không sợ giá rét, bảo bọn họ mặc quần áo nói không chừng còn bảo ngại trời buốt, vì nhà mình chính là ví dụ tốt nhất. Mỗi lần bảo mặc quần áo thì cứ làm như mình bắt y mang gông xiềng không bằng, cứ mặc vào thì người cứ như có sâu bò, vắn vẹo không ngừng.

Cũng may còn có ma pháp sư, phần lớn ma pháp sư hẳn có thể tiếp nhận quần áo.

Quên đi, chỉ cần có người mặc là tốt rồi, lúc đó cậu không là người lạc loài duy nhất nữa.

Đương nhiên còn một vấn đề, chính là chọn người dệt vải, người nơi này sùng bái sức mạnh, ai lại muốn đi xe tơ dệt lụa a. Xem ra chỉ có thể dụ dỗ, quần áo trừ bỏ tác dụng giữ ấm chống lạnh thì còn tác dụng mỹ quan rất lớn, trước cứ làm mấy bộ, cho Lạc Âu một bộ, Phong Báo một bộ, nhóm bằng hữu mỗi người một bộ, ừ, đến lúc đó tin tưởng những người đó không mắc câu!

Suy nghĩ xong, Minh Phong nhìn nhóm người đang vui vẻ ăn uống, ai, thực muốn ăn cua a, chính là— người có thai phải kiêng ăn! Minh Phong cúi đầu nhìn cái bụng phình to của mình: “Ngô——”

“Làm sao vậy?” Nghe thấy âm thanh có chút thống khổ của Minh Phong, Phong Hồ khẩn trương cúi đầu nhìn cậu. Lại thấy Minh Phong ngây ngốc nhìn chằm chằm bụng mình— “Minh Phong!”

“Động—— nó, động.” Minh Phong có chút sợ sệt nhìn bụng mình.

Cậu từng tra tư liệu, trên địa cầu, phụ nữ có thai khoảng bốn tháng sẽ bắt đầu có hiện tượng thai động, chính là bụng cậu không hề có động tĩnh gì, còn tưởng không có thai động, ai ngờ vừa nãy cậu mới nghĩ tiểu tử này ra đời sớm một chút thì bị hung hăng đạp một cước.

Phong Hồ đầu tiên là sửng sốt, sau đó bình như diên: “Thật không? Ta xem xem——” Y vội vàng bén áo Minh Phong, lộ ra cái bụng tròn có chút gân xanh của cậu. Áp tai lên bụng, ngây ngô cười: “Con ngoan, ta là phụ thân a, động với ta một cái!”

Tiếp đó, Minh Phong lại kêu lên một tiếng đau đớn, Phong Hồ suýt chút nữa vui đến nhảy dựng— nếu Minh Phong không phải còn nằm trong lòng y, y đã nhảy dựng lên.

Phong Hồ ngây ngô cười, lộ ra biểu tình tiêu chuẩn của người ngu ngốc, nhẹ nhàng vuốt cái bụng tròn vo của Minh Phong: “Hảo hảo hảo! Hảo nhi tử, ha hả, ha ha, ha ha ha ha——”

Thật là ngốc mà! Minh Phong không đành lòng nhìn nên quay đầu đi, mặc kệ lớn thế nào, quả nhiên lộ ra biểu tình như vậy vẫn thực đáng!

Những người khác thực không ghét bỏ biểu tình của Phong Hổ, chỉ tò mò lẫn hăm mộ nhìn qua, bọn họ đều là nhóm bạn đồng lứa, Minh Phong là người đầu tiên mang thai, làm đám bọn họ vừa sinh ra đã không thấy người mang thai đều tò mò muốn chết, cũng hăm mộ muốn chết, từ sau khi nhìn thấy Bội La siêu đáng yêu, bọn họ liền khao khát sinh vật nhỏ nhắn đáng yêu này.

Ngải Kỳ, cọ cọ cọ, cọ tới bên người Minh Phong, ánh mắt to trừng lớn: “Ta sờ sờ một chút được không a?”

Phong Hổ vừa nghe thì hết như đã thú bị xâm phạm lãnh địa, phản ứng đầu tiên là cự tuyệt!

Đáng tiếc, chuyện này, quyền uy của y hiển nhiên không bằng Minh Phong.

“Được.” Minh Phong thoải mái đồng ý—— tất cả mọi người đều là nam nhân, hơn nữa Ngải Kỳ cũng nằm dưới như cậu, sờ sờ một chút có gì đâu. Phong Hổ tuy có chút buồn, nhưng cũng không cự tuyệt quá kịch liệt. Nghĩ nghĩ, Minh Phong sờ sờ đầu Phong Hổ an ủi.

Ánh mắt to tròn của Ngải Kỳ tràn ngập tò mò, hăm mộ cùng sợ hãi, cẩn thận vươn ngón tay, cứ như chạm vào thứ gì đó rất nguy hiểm, mới chạm vào lập tức kinh hách co rút lại, thuận tiện hít sâu một hơi. Đám người đang chăm chú nhìn động tác của hắn cũng hít theo một hơi.

Sau đó, Ngải Kỳ không ngừng cố gắng, tiếp tục sờ thử, cuối cùng áp cả bàn tay lên bụng Minh Phong, sờ sờ cao thấp. Ách, thuận tiện nói một câu, lúc hắn làm vậy, biểu tình của Phong Hổ rất dọa người, chính là trừ bỏ Minh Phong, không có ai thêm để ý về mặt của y.

“Thực đặc biệt nga.” Ngải Kỳ sợ hãi than, ngoài mặt nhìn có vẻ rất trơn trượt, chính là sờ sờ lại có thể sờ ra chút hình dạng.

“Cáp——” Ngải Kỳ quát to một tiếng, lập tức nhảy dựng lên làm mọi người đều hoảng sợ, hắn chỉ vào cái bụng Minh Phong nói: “Nó, nó, nó nó động!” Biểu tình rất kinh hãi.

“Minh Phong, ngươi có phải rất vất vả không?” Hơi bình ổn lại tình tự kích động, Ngải Kỳ thỉnh giáo chuẩn ba ba.

Minh Phong xoa xoa đầu Ngải Kỳ: “Chờ ngươi mang thai sẽ biết.”

Ngải Kỳ đỏ bừng mặt, đề tài này làm hắn có chút xấu hổ, nhất là nghĩ tới vài ngày trước mình vừa ăn quả sinh mệnh, nghĩ vậy, không khỏi lén nhìn Khải Nhĩ một cái, kết quả phát hiện Khải Nhĩ đang ôn nhu mỉm cười với mình, cứ vậy, gương mặt nhỏ nhắn của hắn càng đỏ rực hơn.

“Ta cũng muốn sờ.” Liên Phi cũng cọ cọ tới.

Phong Hổ vừa nghe thì lại càng không vui—— Minh Phong của y a, sao có thể để người ta tùy tiện sờ sờ như vậy!

“Tốt.”

Chính là, Minh Phong lại đồng ý lại càng Phong Hổ càng ảm ức hơn.

Lúc này Minh Phong dần dần phát hiện, đứa nhỏ trong bụng tựa hồ có cảm ứng tâm linh với cậu, cậu nghĩ gì đứa nhỏ cũng loáng thoáng cảm nhận được, còn thường xuyên cho cậu một ít phản ứng, điều này làm cậu thực kinh hỉ.

Đợi đến khi bọn họ trở về bộ lạc, tiểu tử này đã thực hoạt bát, hơn nữa tinh lực tràn đầy, mỗi ngày đều phải hoạt động gân cốt thật lâu. Vì thế, Phong Hổ mỗi ngày đều ngây ngô cười sung sướng.

Minh Phong cũng bắt đầu chú ý tiểu tử trong bụng hơn, cậu thường xuyên có ý nghĩ tính cách đứa nhỏ này hẳn rất giống Phong Hổ, bởi vì cậu là người thực im lặng, không biết lớn lên sẽ giống ai.

Cậu thường xuyên vuốt ve bụng mình, lộ ra biểu tình ôn nhu, lại càng chờ mong ngày đứa nhỏ chào đời.

Phong Hổ lại hận không thể mỗi ngày đều đảo quanh cái bụng bầu bạn, chỉ cần đứa nhỏ vừa động, y liền cười ngây ngô không ngừng.

Rốt cuộc lúc đứa nhỏ sắp chào đời, hai người vừa tiến vào đoạn song thân, rốt cuộc cũng có tự giác của cha mẹ.

Thật đáng mừng!

Trở lại bộ lạc, nghỉ ngơi vài ngày. Minh Phong cùng Phong Hổ liền xuất phát về căn cứ, kì sinh sản vẫn còn hơn một tháng.

Minh Phong nằm trong lòng Phong Hổ, vật nhỏ trong bụng hiện giờ thực im lặng, có lẽ biết song thân đang đi đường đi?

Này đúng là cảm giác kỳ diệu, mỗi ngày đều cảm nhận được đứa nhỏ động đậy, cảm giác nó đáp lại mình, đáp lại Phong Hổ. Tay chân bé xíu luôn không thành thật đập đá lung tung, hại cậu luôn thực khó chịu, chính là lại có cảm giác vui sướng xuất phát từ sâu trong nội tâm. Cậu luôn cảm thấy kích động khó có thể giải thích sau những cú đập đập lại, tin tưởng Phong Hổ cũng có cảm giác này đi, bởi vì y hiện tại cả ngày đều luôn cười ngây ngô.

Bọn họ đều khẩn cấp muốn nhìn thấy tiểu từ này.

Lúc tới căn cứ, sắc trời đã muộn. Phong Hổ ôm Minh Phong tiến vào căn cứ, ngựa quen đường cũ tiêu sái đi vào phòng, đặt cậu nằm xuống, thực sờn sóc hỏi: “Có đói bụng không, ta đi làm chút gì cho người ăn.”

Đột nhiên, âm thanh của Lam Việt vang lên.

“Ta đã chuẩn bị sẵn sách dạy nấu ăn, Minh Phong hiện giờ không thể muốn ăn gì là ăn đó, phải bảo trì dinh dưỡng cân đối, phân chia hợp lý. Đây là sổ sách nấu ăn ta liệt kê ra, Phong Hổ, người phải làm thật ngon để Minh Phong có hứng thú ăn, tâm lý người có thai cũng rất quan trọng...”

Theo lời Lam Việt giảng giải, ánh mắt Phong Hổ bắt đầu xoay vòng vòng như khoanh nhang muỗi—— cái gì gọi là dinh dưỡng cân đối, gì mà phân chia hợp lý... Chính là, vì Minh Phong cùng đứa nhỏ, y vẫn cần rằng học!

Minh Phong nhìn vẻ mặt thống khổ của Phong Hổ, đột nhiên cảm thấy thực hạnh phúc, đúng vậy, cậu hiện tại thực hạnh phúc, có thân nhân, có bầu bạn, có bằng hữu, cuối cùng, còn có huyết mạch như chân với tay với mình. Nơi này không có ai xem cậu là ngoại tộc, bọn họ thật tâm thích cậu, tiếp nhận cậu. Cuộc sống của cậu đã thực thỏa mãn, thực vui vẻ!

Thời gian một gian rất nhanh trôi qua, bụng Minh Phong càng lớn hơn, đứa nhỏ cũng ngày càng hoạt bát, Lam Việt nói cậu bất cứ lúc nào cũng có thể sinh sản. Phong Hổ hiện giờ một tắc cũng không rời, cho dù lúc mình nấu cơm cũng ôm Minh Phong tới phòng bếp, để cậu ngồi ở một nơi tầm mắt mình có thể nhìn thấy. Cả ngày luôn khẩn trương hề hề, chỉ sợ lúc Minh Phong muốn sinh mình lại không ở bên cạnh, y cũng không chịu ngấm lại, hiện giờ Lam Việt luôn quan sát Minh Phong, cho dù Minh Phong đột nhiên muốn sinh thì nó chính là người phát hiện đầu tiên.

“Minh Phong, người muốn sinh tự nhiên hay giải phẫu?”

Lam Việt hỏi ý kiến Minh Phong về phương thức sinh sản.

Minh Phong cúi đầu suy nghĩ, Phong Hổ tò mò hỏi: “Cái gì là phẫu thuật a, sinh đứa nhỏ có rất nhiều biện pháp sao?”

“Àn.” Lam Việt hồi đáp: “Sinh sản tự nhiên chính là không dùng bất cứ ngoại lực nào để đứa nhỏ được sinh ra một cách tự nhiên nhất, còn giải phẫu chính là lúc đau bụng thì phẫu thuật lấy đứa nhỏ ra, bởi vì khoa học kĩ thuật của căn cứ rất phát triển, nếu phẫu thuật thì Minh Phong hoàn toàn không thống khổ——sinh đứa nhỏ là chuyện thực thống khổ, hơn nữa sinh xong có thể lập tức khỏi hẳn, vừa tiện lại an toàn.”

Phong Hổ lập tức nói: “Vậy phẫu thuật đi.” Y đương nhiên không hi vọng Minh Phong chịu thống khổ, hơn nữa so ra càng an toàn hơn, kia còn cần chọn sao?

“Không.” Minh Phong ngẩng đầu, kiên quyết nói: “Ta muốn sinh sản tự nhiên.”

“Vì cái gì?” Phong Hổ nhìn thấy ánh mắt của Minh Phong, vẻ mặt rất bình tĩnh. Nhưng nhìn kĩ thì sâu trong ánh mắt cậu đang cuộn cuộn cuồng phong.

“Phong Hổ.” Minh Phong cầm tay y, làm y không quá kích động, mở miệng giải thích nguyên nhân phải làm vậy, đương nhiên, cũng là giải thích cho Lam Việt nghe: “Ta chọn lựa như vậy là có nguyên nhân. Các

người từng thấy qua động vật đẻ trứng ấp trứng chưa? Chúng nó thà đẻ đứa nhỏ chết trong trứng cũng không hỗ trợ lúc trứng nở. Bởi vì chỉ có thể dựa vào chính sức lực của mình chào đời, đứa nhỏ mới có thể càng khỏe mạnh, càng có năng lực sinh tồn trong thế giới mạnh được yếu thua này. Kỳ thật, nhân loại cũng giống vậy, sản đạo đè ép, co rút đối với đứa nhỏ hết như phải tự bóc vỏ trứng chui ra, so với dựa vào ngoại lực tác động thì càng cường tráng, khỏe mạnh hơn. Đây là hạng mục nghiên cứu mới của khoa Uyển, tuy vẫn chưa công bố với bên ngoài, nhưng theo kết quả nghiên cứu, không phải 100% đều vậy, nhưng tỷ lệ vẫn rất lớn. (Author: đây chỉ là suy nghĩ của ta, không có bất cứ căn cứ khoa học nào, vì thế, xin đừng tưởng là thật!) vì thế, ta mới sinh tự nhiên, ở căn cứ thì ta cùng đứa nhỏ cũng không có nguy hiểm, nếu như có thể dùng thống khổ để đổi lấy đứa nhỏ càng khỏe mạnh, cường tráng hơn thì ta rất sẵn lòng.”

Minh Phong không chớp mắt nhìn Phong Hổ, cậu tin tưởng Phong Hổ cũng đồng ý với quan điểm của cậu, y là nam nhân, cậu cũng là nam nhân, chỉ là chút đau đớn mà thôi, không có gì ghê gớm!

Ánh mắt Phong Hổ dần dần trở nên bình tĩnh, nếu Minh Phong đã nói vậy, y có thể nói gì nữa. Đối với lời Minh Phong, y luôn tin tưởng không chút nghi ngờ. Y tin Minh Phong không phải người yếu đuối tới mức không thể thừa nhận đau đớn, nếu vì đứa nhỏ, bọn họ có lựa chọn giống nhau!

48. Chương 48

Ngày thứ ba sau khi quyết định, sáng đó, Minh Phong vừa ăn điểm tâm xong, bởi vì cuộc sống một tháng nay sống quá nhàn nhã mà về mặt cứ nhẩn nhẩn, còn hít một hơi.

Phong Hổ đang thu thập chén đĩa, vừa nghe thì lập tức chạy tới: “Đau sao?”

Minh Phong ôm bụng, cảm giác có một trận co rút đau đớn, sau đó lập tức biến mất, cậu hít một hơi: “Àn, không có việc gì, ta đi nằm nghỉ một chút là được.”

Minh Phong đã quen rồi, khoảng thời gian này, bụng của cậu cứ thường xuyên co rút đau đớn, bất quá chỉ cần ngồi hoặc nằm nghỉ sẽ ổn.

“Minh Phong, lần này đại khái phải sinh rồi.” Lam Việt luôn quan sát thể trạng Minh Phong lên tiếng nhắc nhở.

Phong Hổ tròn tròn mắt, gấp đến độ xoay vòng: “Kia phải làm sao bây giờ?”

Minh Phong thấy y gấp tới mức đầu đổ đầy mồ hôi, biểu tình thoát nhìn còn thống khổ hơn cả cậu, nén cơn đau ập tới từng trận, nói với y: “Không có việc gì, không nhanh như vậy đâu. Người theo giúp ta đi lại một chút.” Cậu thừa dịp này đi lại để hoạt động cơ thể một chút.

Mấy giờ sau, cơn đau bắt đầu dày đặc hơn, cơn đau cũng tăng lên, Minh Phong từ trò chuyện vui vẻ tới cắn răng nhịn đau, nhưng Lam Việt nói vẫn chưa tới lúc tiến vào phòng sinh. Hiện giờ cậu chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thực chậm, hận không thể khống chế thời gian, để tốc độ của nó trôi qua thật nhanh!

Mắt thấy đã tới giữa trưa, Minh Phong nói với Phong Hổ đứng ngồi không yên: “Phong Hổ, người giúp ta đi chuẩn bị đồ ăn đi, sinh đứa nhỏ rất lâu, ta phải bảo trì thể lực.”

Thần sắc Phong Hổ đã khôi phục bình tĩnh, y ép mình phải bình tĩnh lại.

Y ôm lấy Minh Phong đi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị một ít thức ăn lỏng, dễ tiêu hóa.

Sau khi làm xong, Minh Phong miễn cưỡng ăn một ít. Sau đó cảm giác cơn đau bụng liên tục ập tới, Lam Việt đứng lúc nhắc nhở phải tiến vào phòng sinh.

“Phòng sinh, được, phòng sinh!”

Phong Hổ vội vàng cầm mớ đồ đã chuẩn bị từ sớm, sru một tiếng liền biến mất, Minh Phong ôm bụng ngồi trên ghế, kinh ngạc nhìn y biến mất ở cửa—— này này, người có phải quên mất thứ quan trọng nhất không a! Nếu không phải hiện giờ thực sự quá đau đớn, cậu nhất định đã phì cười.

Không bao lâu sau, Phong Hổ thở phì phò xuất hiện trước mặt cậu, ôm lấy Minh Phong—— Minh Phong chú ý tay y đang run lẩy bẩy. Y thật sự rất khẩn trương! Nhưng, nghĩ tới hành vi của y vừa nãy, Minh

Phong vẫn cố dành chút thời gian đau bụng để hắc tuyến, bất quá y như thế cũng làm tâm tình cậu trầm tĩnh không ít.

Vội vội vàng vàng chạy vào phòng sinh, Phong Hổ đặt Minh Phong lên bàn giải phẫu, nóng vội xé quần áo cậu, giúp cậu đặt hai đùi cố định trên dụng cụ, phía sau đã bắt đầu tiến vào giai đoạn kịch liệt nhất của sinh sản, Minh Phong cảm giác hạ thân của mình bị một con dao sắc bén từng chút rạch ra, đau tới đầu đổ đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt hàm răng, nhưng tiếng rên rỉ vẫn bật ra từ khe hở.

“Ân——” Minh Phong kêu một tiếng đau đớn, vốn đã nghe nói cơn đau khi sinh sản là cơn đau đớn kinh khủng nhất, hiện giờ ngấm lại thì thật có đạo lý—— vì phân tán lực chú ý với đau đớn, Minh Phong bắt đầu nghĩ đủ thứ linh tinh. Đứa nhỏ nên gọi là gì a?

A! Nghĩ tới đây Minh Phong mới vô cùng hắc tuyến phát hiện, bọn họ cứ nhiên quên mất chuyện đặt tên cho đứa nhỏ! Trước kia Bội La là đã sớm có tên, vì thế căn bản không cần suy nghĩ vấn đề này, vì thế bọn họ căn bản cũng không lo lắng phương diện này. Phong Hổ quên còn chưa tính, cậu cũng quá sơ ý, Lam Việt quên cũng có thể hiểu được, dù sao nó hiện giờ cũng chỉ là trí não mới phát sinh trí tuệ, nhưng sao ngay cả cậu cũng quên mất chuyện này? !

Cậu cắn răng, túm lấy tay Phong Hổ: “Ngô—— Phong Hổ, chúng ta còn chưa đặt tên cho đứa nhỏ!”

Phong Hổ đang đứng bên người cậu, khẩn trương nhìn phần bụng đang co rút, thấy Minh Phong đau đến đầu đổ đầy mồ hôi thì trái tim y cũng siết chặt, tên nhãi con này sao vẫn còn chưa chịu ra? Nghe thấy lời Minh Phong, y nhất thời mất lí trí, hét lớn: “Tên với chả tên, nếu tiêu tử này còn không mau chui ra, ta không đánh mông nó là không được mà.”

Minh Phong thấy y cũng đổ mồ hôi đầy đầu, sắc mặt đen thui, bụng lại ập tới một trận đau đớn kịch liệt: “A——” Không hề đề phòng, cậu lớn tiếng kêu lên.

“Tốt lắm, dùng sức, sắp ra rồi.” Âm thanh bình tĩnh của Lam Việt vang lên: “Minh Phong, dùng sức! Đầu đứa nhỏ đã ra một nửa rồi.”

Minh Phong chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, ngón tay bấu chặt cánh tay Phong Hổ. Cậu cũng cảm giác được đứa nhỏ đã ra một chút, hít sâu hơn, lại cố gắng dùng sức—— trải qua một trận đau như bị róc da xé thịt, đứa nhỏ rốt cuộc chào đời.

Vừa mới sinh xong, Minh Phong cả người đều ướt đẫm, cậu há mồm thở phì phò, đầu óc trống rỗng. Sau đó, bên tai truyền tới một tiếng vang lớn, cậu mệt mỏi mở mắt, nghiêng đầu thì thấy—— Phong Hổ, người này cứ nhiên ngất đi trong thời điểm máu chốt thể này.

Minh Phong hết chỗ nói rồi, canh ngay lúc đầu sôi lửa bỏng mà ngất đi, ai chiếu cố đứa nhỏ?

“Lam Việt, cứu tỉnh y lại.” Cậu bắt đầu dĩ kêu Lam Việt.

Lập tức một chậu nước lạnh hắt xuống, Minh Phong thực hiểu kì không biết Lam Việt lại chuẩn bị sẵn một chậu nước lạnh.

Cứ như nhìn ra nghi hoặc của Minh Phong, Lam Việt mở miệng giải thích: “Theo tư liệu ghi chép, rất nhiều ông chồng theo vợ vào phòng sinh sẽ bị té xỉu, chuẩn bị chậu nước này vì phòng ngừa vạn nhất, hiện giờ xem ra ta tính toán rất đúng.

Minh Phong trầm mặc, cậu đột nhiên cảm thấy Lam Việt có khuynh hướng phát triển giống mình cùng Bội La.

Phong Hổ bị tạt một chậu nước lạnh lập tức nhảy dựng lên. Nghĩ tới bộ dáng Minh Phong sinh đứa nhỏ khi này, y lại rùng mình một cái—— rất khủng bố! Y quay đầu dùng âm thanh run rẩy nói với Minh Phong: “Chúng ta về sau không sinh, không sinh, không bao giờ... sinh nữa!”

“Phong Hổ, nhìn đứa nhỏ xem.” Minh Phong bắt đầu dĩ nhắc nhở y, khủng bố tới vậy sao? Thế nhưng làm đại gia hỏa không sợ trời không sợ đất bị dọa tới vậy.

Ba một cái, Phong Hổ hung hăng tự đánh mình một bạt tai, gương mặt nhất thời sưng phù như cái đầu heo, hung hăng làm mình bình tĩnh lại, sau đó mới đưa tay cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ trên người còn dính

một ít chất lỏng dính dính cùng máu. Cần thận dùng kéo cắt cuống rốn, dùng ống hút hút hết đờm dính trên người đứa nhỏ, không ngừng nhắc nhở mình không được dùng lực, nhẹ nhàng đỡ mông đứa nhỏ.

“Oa——”

Nghe thấy tiếng khóc vang dội của đứa nhỏ, hai người lớn cùng một nửa trí não mới thở phào.

Sau đó là tắm rửa, Phong Hồ tắm rửa cho Minh Phong cùng đứa con, về phần phòng sinh thì không cần để ý, Lam Việt sẽ phát người máy thu thập.

Một ngày cực kì hỗn loạn a!

Kỳ thật Minh Phong biết, tiểu tử này đã thực nhân từ không gây quá nhiều sức ép cho cậu, cậu có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ như vậy, tuyệt đối là rất thuận buồm xuôi gió.

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, cơ thể Minh Phong đã khôi phục hơn phân nửa. Chính là bụng đột nhiên nhỏ đi nhiều như vậy làm cậu có chút không thích ứng.

Lúc này thì phải cảm tạ Bội La một chút, nếu không phải lúc trước nó cho Minh Phong cùng Phong Hồ có kinh nghiệm thực hành quý giá, hiện giờ bọn họ nhất định đang luống cuống tay chân, không biết nên làm gì cho phải.

Minh Phong nằm trên giường, ôm đứa con, vật nhỏ be bé, mềm mềm, quả thật làm người ta có ảo giác chạm mạnh sẽ phá hư. Phong Hồ từ lúc đánh mông bé một chút thì không dám chạm vào đứa nhỏ nữa, phỏng chừng là bệnh cũ lại tái phát.

Vật nhỏ mới uống nước quả sinh mệnh xong, đang ngủ say. Cái đầu nhỏ chỉ lưa thưa vài cọng tóc, bởi vì vừa sinh ra nên toàn thân vẫn đỏ rực, mềm mềm, gương mặt nhỏ hơi nhăn nhăn, muốn xấu bao nhiêu thì xấu đủ bấy nhiêu. Chính là nhìn bé vẫn làm cậu cảm thấy yêu thương, bàn tay bé bé tròn tròn quơ quơ động thủ động cước trong mắt Minh Phong vô cùng đáng yêu.

Lam Việt thề rằng bộ dáng đứa nhỏ này rất đẹp, tổng hợp tất cả ưu điểm của song thân.

Phong Hồ mím môi nói một chút cũng không nhìn ra, rõ ràng xấu muốn chết. Kết quả bị ánh mắt lạnh lùng của Minh Phong trực tiếp hóa thành cục băng.

Nghĩ tới bộ dáng ngây ngốc của Phong Hồ hôm nay, Minh Phong không khỏi xì cười một tiếng—— lúc tới phòng sinh cư nhiên đã quên ôm mình, còn bị dọa ngất đi, anh danh một đời này của y đã hoàn toàn đổ vỡ. Bất quá, Phong Hồ như vậy cũng thực đáng yêu a, nghĩ vậy, Minh Phong người nào đó đang ngồi trong góc tường trông nấp, quyết định hào phóng tha thứ cho tội lỗi y dám nói đứa con của mình xấu.

“Phong Hồ——” Thanh thanh giọng, Minh Phong gọi tên người nào đó.

Sau đó, người nào đó trong góc phòng lập tức xuất hiện trước mặt Minh Phong, vẻ mặt mỉm cười lấy lòng, loáng thoáng Minh Phong tựa hồ thấy được cái đuôi lông xù thật to đang lắc lắc sau lưng y.

“Minh Phong——” Y không phải cố ý nói đứa con mình xấu, tha cho y đi, tha thứ cho y đi—— ánh mắt trong suốt một mực tỏa ra quang mang cầu xin tha thứ.

“Được rồi, sau này không cho phép nói đứa nhỏ xấu, đứa nhỏ mới sinh đều có dạng này. Ta đói bụng, người đi làm chút gì ăn đi.”

“Hảo!” Phong Hồ lập tức phấn chấn tinh thần, cái mặt sưng thũng như đầu heo phiếm thần sắc vui sướng, cao hứng đi chuẩn bị thức ăn cho bầu bạn.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa con, Minh Phong đột nhiên nhớ tới đứa nhỏ nhà cậu vẫn chưa có tên.

Nên gọi là gì thì tốt đây?

Lúc này Phong Hồ bưng một chén canh gà tới, Minh Phong tiếp nhận thì thấy màu sắc trong veo, ngửi cũng rất thơm, cậu hài lòng gật gù đầu, há mồm, để Phong Hồ uly cậu uống.

Bé con đột nhiên tỉnh lại, phỏng chừng là đói bụng, giống như heo con dút dút cái đầu lung tung, Minh Phong vội vàng lấy bình sữa ủ ấp sẵn, nâng thân hình bé xíu của bé, nhét núm cao su vào miệng bé con. Quả nhiên, vừa ngậm được núm cao su, bé con lập tức mút mạnh, điều bộ hết như dốc hết sức lực để bú sữa.

Minh Nhìn bộ dáng của đứa con thì bật cười, nụ cười tươi rói hiếm có nhất thời làm Phong Hổ mê hoặc.

“Người nói nên đặt tên cho tiểu tử này là gì?” Minh Phong sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của bé, một tay giúp bé đỡ bình sữa, vừa hỏi Phong Hổ.

Phong Hổ vẫn còn chìm đắm trong nụ cười của cậu, căn bản không biết cậu đang nói gì.

“Cái gì?”

“Tên, ta nói tên đứa nhỏ, chúng ta vẫn chưa đặt tên cho nó a.”

Minh Phong thực hưởng thụ ánh mắt của y, vì thế không để ý lặp lại lần nữa.

“Nga, tên a. Kêu Phong Minh đi, như vậy thì có cả tên của ta với người, không tồi đi.” Phong Hổ vui sướng nói ra cái tên mình đã nghĩ.

“Phong Minh, Phong Minh——” Minh Phong lập lại hai tiếng, nhướng mày: “Tên này tuy không tồi, chính là trùng hợp lại lại đảo ngược lại tên của ta, không tốt lắm.”

Phong Hổ lúc này mới phát hiện chuyện này, y cũng nhú hàng mày rậm, suy nghĩ tiếp.

Hai người nghĩ rất nhiều tên, tỷ như Phong Hi, Phong Hồng, Phong Hiên, Phong Thần linh tinh, chính là chẳng tới cuối cùng cũng không biết chọn cái nào.

49. Chương 49: Cái Tên Quyết Định

Đặt tên đúng là một chuyện thực phiền toái a!

Minh Phong cùng Phong Hổ uể oải tựa vào nhau, nhìn đứa nhỏ ngủ thật ngọt ngào trong nôi, cái miệng nhỏ hồng hồng hơi chu chu, bộ dáng thực hạnh phúc, thực vô ưu vô lự a.

“Làm sao bây giờ? Nếu trở về mà vẫn chưa đặt tên cho đứa nhỏ, ba ba cùng phụ thân nhất định sẽ diệt chúng ta mất.” Phong Hổ buồn bực nói: “Nếu không bao giờ chúng ta đặt được tên cho đứa nhỏ rồi hẳn trở về đi?” Y đột nhiên nghĩ viễn vông.

Minh Phong bó tay, sao cậu cảm thấy từ khi đứa nhỏ chào đời, chỉ số thông minh của Phong Hổ giảm tới mức hết như một đứa nhỏ, hay là vẫn còn chấn kinh quá độ nên chỉ số thông minh thấp đi? Thoải mái đứng lên, đắp lại phần chăn bị đá xộc xệch của đứa con—— tuy lúc sinh đứa nhỏ không dùng phẫu thuật, nhưng vì để cơ thể sớm khôi phục cậu vẫn dùng khoang thuyền chữa trị mà mình rất chán ghét, cơ bản thì cơ thể cậu lúc này đã khôi phục tốt lắm. Nhưng luận theo y học thì sau khi trải qua kì sinh sản, khí huyết cạn kiệt, cần phải hảo hảo tu dưỡng cùng bồi bổ.

“Người nói sai rồi, nếu mang đứa nhỏ trở về mà chưa có tên thì người sẽ bị diệt, còn ta thì không có việc gì. Vì thế, ngoan ngoãn đặt tên cho đứa con đi.” Minh Phong xoay người vỗ vỗ mặt Phong Hổ, trong ánh mắt ai oán của y nằm lên giường—— đông y thực sự thần kỳ, cơ thể cậu rõ ràng đã được khoang thuyền chữa trị nhưng vẫn cảm thấy rất mệt mỏi, người cũng vô lực. Ngáp một cái, Minh Phong áp lên mặt đứa nhỏ, cũng ngủ say.

Phong Hổ thê lương nhìn phụ tử hạnh phúc ngủ say trên giường, nếu lúc này có vài tiếng lá rụng, vài cơn gió lạnh thổi qua thì càng hợp tới tình hình hơn.

Ô ô ô—— Minh Phong quả nhiên có đứa con liền quên y!

Chết tiệt, xú tiểu tử này nên gọi là gì a, Minh Phong rõ ràng không thêm suy nghĩ chút nào đã gạt bỏ hết ý kiến của y. Phong Hồ trông mong nhìn đứa con đang ngủ say, gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng nhìn có vẻ rất non mềm, y vươn ngón tay thô to, nhẹ nhàng chọt chọt da thịt đứa nhỏ một chút, phát hiện trơn trơn mềm mềm sờ tốt lắm, vì thế bàn tay to bắt đầu lưu luyến trên mặt đứa con.

Bé con bị quấy rầy nhú nhú mày, cái đầu nhỏ giật giật, ngón tay Phong Hồ bám riết không tha cũng dời theo gương mặt nhỏ non mềm, cuối cùng—— “Oa——” Không chịu nổi sự quấy nhiễu, bé con giận giữ kháng nghị, Minh Phong mở trừng mắt, lúc này Phong Hồ đã sửa một tiếng chui vào góc tường.

Minh Phong liếc mắt nhìn qua Phong Hồ đang núp trong góc tường, thấy y cười ngậy ngô lấy lòng thì không để ý tới y, đứng dậy kiểm tra dưới thân đứa nhỏ, phát hiện phồng có nước tiểu, lại cầm bình sữa đưa tới miệng bé, bé con phản ứng rất nhanh, lập tức chu cái miệng nhỏ, mắt cũng không mở, bắt đầu tham lam mút nước trái cây, cái bụng nhỏ hết như cái trống. Hút không được bao lâu thì đã rót hết vào bụng, sau đó bắt đầu mút mút núm vú cao su.

Thấy vậy, Minh Phong lấy bình sữa đi—— đứa nhỏ cũng phải ăn một số lượng thích hợp, không thể để mặc bé cứ ăn uống lung tung như vậy.

Sau đó, Minh Phong nhẹ nhàng ôm lấy bé con, vỗ vỗ lưng bé, cuối cùng hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của bé một ngụm—— xin chú ý, đoạn sau là đặc tả gương mặt của Phong Hồ—— vẽ mặt trộn lẫn cảm xúc vừa ghen tị vừa hâm mộ—— bé con sau khi ăn xong thì mở to mắt a a y y nói cái gì đó mà phỏng chừng ngay cả bé cũng không hiểu, tinh thần rất phấn chấn.

“Phong Hồ, lại đây.”

Phong Hồ nghiêm mặt đi tới.

Minh Phong ôm lấy cổ y, hung hăng hôn lên môi y một cái. Kết quả Phong Hồ phản ứng rất nhanh, lập tức giữ chặt ót cậu, được một tác lại muốn tiếc một thước, hôn hôn tới ám muội.

Hồi lâu sau, y mới buông Minh Phong thở hổn hển ra, ý chưa hết mà liếm liếm đôi môi cậu bị mình mút đến mức hơi sưng đỏ. Tâm tình tốt cuộc tốt hơn, vui vẻ ôm lấy Minh Phong, Minh Phong ôm đứa nhỏ, một nhà ba người thoát nhìn thực hài hòa, hạnh phúc!

Cuối cùng, trong bốn cái tên Minh Phong chọn Phong Hiền, cái tên Phong Hi lưu lại cho đứa nhỏ kế tiếp—— Phong Hồng cậu không thích, Phong Thần nghe cứ như phong trần—— Phong Hồ sau khi nghe vậy thì kiên quyết biểu thị mình không cần thêm đứa nhỏ nào khác tới tranh giành Minh Phong nữa, cũng tuyệt đối không muốn Minh Phong trải qua chuyện khủng khiếp như vậy nữa. Minh Phong cười nhạt, trừ phi y chịu đựng không chạm vào cậu, nếu không chuyện sinh đứa nhỏ hay không, không tới phiên y quyết định.

Lại tu dưỡng thêm mười ngày, Minh Phong mới cảm thấy cơ thể mình khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường. Tựa hồ so với thời gian ở cử thì ngắn hơn rất nhiều, một nhà ba người đều cho rằng đây là lúc nên về nhà. Ách, ý kiến của tiểu tử kia có thể xem nhẹ, bé còn chưa biết cái gì gọi là nhà đâu.

Mười mấy ngày nay, vật nhỏ cũng lớn hơn một chút, cả người béo béo tròn tròn, gương mặt nhỏ nhắn, thân hình nhỏ nhỏ cũng bắt đầu mũm mĩm, đôi mắt to ngập nước, nhìn bé làm người ta chỉ muốn yêu thương. Cái mũi nhỏ phập phồng, cái miệng nhỏ màu phấn hồng. Lúc này rốt cuộc cũng có thể nhìn ra bé lớn lên giống ai.

Kỳ thật bộ dáng đứa này khá giống Minh Phong, da dễ thực trắng, ít nhất thì bây giờ cũng thực trắng, ánh mắt xinh đẹp to tròn, đuôi mắt dài hẹp, cái miệng nhỏ nhắn cùng gương mặt cũng giống Minh Phong, điểm duy nhất giống Phong Hồ là cái mũi cao thẳng. Nhưng còn cá tính thì rất giống suy đoán của bọn họ trước kia, rất giống Phong Hồ. Bé con này thực hoạt bát, chỉ cần không ngủ liền không ngừng nghịch ngợm, thỉnh thoảng còn quơ quơ cánh tay béo tròn nhỏ nhắn, đá đá cẳng chân, cái đầu nhỏ cũng lắc lắc qua lại. Tính tình thì rất tốt, không thích khóc, cái miệng nhỏ nhắn luôn chảy nước miếng làm đôi môi lóng lánh.

Ôm bầu bạn, bầu bạn lại ôm đứa nhỏ, Phong Hồ hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng quay về bộ lạc, hiện giờ y thân thanh khí sáng, đặc ý vô cùng a. Ôm đứa con nhu thuận cùng bầu bạn động lòng người, chỉ cảm thấy cả người tràn ngập sức lực, cứ như thế giới này không còn chuyện gì có thể làm khó y.

Bởi vì có đứa nhỏ, vì để an toàn... Minh Phong cùng Phong Hổ dùng tốc độ nhanh nhất để trở về bộ lạc. Lại một trận nhiệt liệt hoan nghênh, mọi người đều kinh ngạc về tốc độ sinh sản của Minh Phong cùng Phong Hổ, rõ ràng đứa trước chỉ mới sinh ra chưa quá một năm. Bất quá đối tượng lần này mọi người hoan nghênh không phải bọn họ, mà là bé con đáng yêu trong lòng ngực bọn họ.

Vừa về tới bộ lạc, Minh Phong cùng Phong Hổ còn chưa kịp phản ứng, bé con đã bị người ta ôm mất, lâu thật lâu sau vẫn chưa trở về vòng tay của song thân.

Bé con cũng rất dễ tính, chỉ cần không đói bụng, không buồn ngủ, không làm càn thì mặc kệ ai ôm cũng được, luôn nhe cái miệng nhỏ nhắn còn chưa mọc răng, vui cười hớn hở, nước miếng như dòng suối nhỏ trào ra không ngừng, cơ thể mập mạp như tiểu Phật Di Lặc. Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn phiếm hồng đáng yêu, cánh tay nhỏ, cái chân nhỏ non mềm như đậu hũ, lại vừa trắng vừa mềm.

Mới lớn như vậy đã biết lên tiếng trả lời, ai gọi tên bé thì cái đầu sẽ thông minh quay về phía âm thanh truyền tới, sau đó lộ ra nụ cười ngây ngô lấy lòng người ta.

So với Bội La đang dưỡng ở nhà Văn Trạm, bé con này hiển nhiên còn được lòng mọi người nhiều hơn. Đương nhiên, Bội La cũng không hiểu vì sao mình được hoan nghênh như vậy, gia khảo kia chỉ muốn làm người quan trọng chú ý, về phần người khác—— hoàn toàn không quan tâm, không có bất cứ phản ứng nào khác!

Minh Phong đã bắt đầu kế hoạch phổ biến quần áo, cậu cho Phong Hiên mặc một bộ quần áo trẻ con màu vàng nhạt, kiểu dáng tinh xảo đáng yêu, vải dệt mềm mại có thể giữ ấm đồng thời che chắn da thịt non nớt... Bên ngoài mặc một kiện áo choàng màu lam nhạt có nón, thoát nhìn vừa đáng yêu lại suất khí.

Các tộc nhân nhìn thấy bé con thì ánh mắt ứa ra lục quang, hận không thể mang đứa nhỏ này về nhà mình. Gương mặt nhỏ nhắn của bé con bị hôn tới hồng hồng, còn bị rất nhiều tộc nhân dùng nước miếng cùng râu ria rửa mặt vẫn không khóc, cứ nhe cái miệng chưa mọc răng ra cười ngây ngô. Sau khi trải qua vụ việc này, Lam Việt nói với Minh Phong, số người đến căn cứ hái quả sinh mệnh tăng cao. Có thể thấy một nhà Minh Phong đã cống hiến rất lớn trong việc tăng trưởng dân số bộ lạc.

Từ lúc nhìn thấy trang phục của Phong Hiên, quần áo trong bộ lạc đã được nâng lên một tầm ới, Minh Phong thực hài lòng, nếu không thể cải tạo người lớn thì túm lấy đứa nhỏ cũng được nha, có chuyện gì cứ bắt đầu từ đứa nhỏ a.

Khó khăn lắm mới nhận lại đứa nhỏ của mình, lúc này Minh Phong cùng Phong Hổ mới thoát khỏi ánh mắt nhiệt liệt của mọi người trở về nhà.

...

“Oa——” Tiếng khóc của đứa con ở cách tấm màn che vọng qua, Minh Phong đập Phong Hổ một cước: “Đi xem——”

Bé con này cả đêm phải tỉnh vài lần, Minh Phong cùng Phong Hổ thay phiên nhau nhìn bé, lần này hình như đến phiên—— Minh Phong?

Vậy thì sao, chẳng lẽ cậu không thể làm biếng một lần? Sinh đứa nhỏ chịu khổ chính là cậu! Vì thế, Minh Phong hợp tình hợp lý đá Phong Hổ dậy, đi nhìn đứa con.

Không thể không thừa nhận, từ lúc bé con này chào đời, địa vị của Phong Hổ ở trong nhà lại bị hạ thấp.

Sau khi ném qua điểm tâm, Minh Phong bắt đầu đưa cây đay cùng cây bông mang về từ căn cứ ọi người xem, nhờ bọn họ lúc đi săn bắn thì để ý hai loại thực vật này, nếu có thể thì cố gắng mang một ít về bộ lạc, cũng vạch rõ phương hướng đại khái cho bọn họ. Chỉ là thuận tiện mà thôi, các tộc nhân thiện lương nhiệt tình lập tức đồng ý, biểu lộ chỉ cần nhìn thấy sẽ tận lực mang về cho Minh Phong.

Minh Phong lúc này mới hài lòng về nhà, sau đó, phát hiện, trong nhà hình như đã xảy ra sự cố.

Cửa gỗ không cánh mà bay, Minh Phong không chút trở ngại tiêu sái đi vào, phát hiện bầu không khí giường cung bạt kiếm trong phòng, Phong Lộ cầm tức nhìn Phong Hổ, bên hông hằn chỉ quần một kiện da thú, vì thế Minh Phong liếc mắt liền nhìn thấy phần bụng hơi nhô lên của hắn.

Minh Phong sững sốt, lập tức giật mình, cái bụng kia hẳn là họa từ món cháo kia, trách không được người này cùng Khoa Bố Đa hôm qua không tới nhà cọ côm. Bất quá hài một điều là người mang thai không phải Ngải Kỳ cùng Liên Phi đã ăn quả sinh mệnh, mà lại chính là Phong Lộ? ! Đứa nhỏ hẳn là của Khoa Bố Đa, người này đang đứng bên cạnh cười thật ngốc nghếch—— hóa ra người mặt than một khi cười lên lại ngu đến vậy a, Minh Phong thầm nhắc nhở chính mình, về sau phải chú ý duy trì hình tượng mặt than, không được tùy tiện mỉm cười.

Phong Hồ ôm đứa con đứng một bên, biểu tình co rúm chột dạ.

Minh Phong đi qua, tiếp nhận Phong Hiên trong lòng Phong Hồ, sau đó thản nhiên nói với Phong Lộ: “Người động thủ với Phong Hồ ta không ngại, bất quá ta muốn nói cho người biết, hiện giờ là giai đoạn dễ sanh non nhất, nếu người không muốn mất đứa nhỏ này thì nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

50. Chương 50: Bắt Đầu Mới

Khoa Bố Đa nghe vậy thì lập tức vọt tới, đỡ lấy Phong Lộ. Thân hình Phong Lộ cũng cứng đờ, nhưng không giãy giụa, ngoan ngoãn tùy ý để Khoa Bố Đa dìu mình.

“Nếu người giúp ta đánh Phong Hồ một trận, ta liền đồng ý làm bầu bạn của người, không tranh mặt trên nữa.” Phong Lộ trừng mắt liếc qua Phong Hồ cùng Minh Phong, gương mặt lộ ra nụ cười ôn hòa ngày thường.

Minh Phong hẳn không dám động, người này phúc hắc muốn chết, hơn nữa lực công kích rất mạnh, trong lòng còn ôm đứa nhỏ, nếu dám chạm vào, Phong Hồ còn không liều mạng sao? Gia hỏa này có thực lực cường đại nhất trong số bọn họ, nếu thực phát diện thì không phải ai cũng cản được.

Phong Hồ thì không giống vậy, tuy cũng có chút phúc hắc, nhưng đang chột dạ, khẳng định không dám dùng lực hoàn thủ, vì thế, Khoa Bố Đa khẳng định không có việc gì, nói không chừng còn có thể nhân lúc bất ngờ cho y mấy cú.

Minh Phong cùng Phong Hồ lúc này mới hiểu ra vì sao bọn họ vẫn chưa chịu công khai tình cảm, hóa ra là một mực tranh vị trí cao thấp—— hóa ra bọn họ chính là hồ công trong truyền thuyết a, bất quá bởi vì hai vị nhà này lại vô ý tham gia, làm sự tình nảy sinh phát triển ngoài ý muốn, tình cảm của bọn họ đến lúc này mới được công bố.

Hai chiến sĩ chiến đấu có uy lực gì, còn không phá nát nhà gỗ đi nha, vì thế, Minh Phong trực tiếp đá cả hai ra ngoài, để bọn họ đánh đấm bên ngoài, mình ôm đứa nhỏ kéo Phong Lộ ở lại.

Minh Phong có chút tò mò, Phong Lộ cùng Khoa Bố Đa vì sao lại tranh vị trí mặt trên này, trong mắt cậu, phía dưới vừa không cần ra lực, lại có thể hưởng thụ, còn có thể dễ dàng dụ dỗ người nào đó, tốt lắm a. Đương nhiên, quan trọng nhất là muốn Phong Hồ cường tráng như một ngọn núi nằm dưới một người thon gầy như mình đúng là không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Minh Phong. Trời a, kia có thể nhìn được sao!

“Lúc trước người nghĩ thế nào?” Phong Lộ hỏi Minh Phong, hẳn cùng Khoa Bố Đa mặc kệ là trí tuệ, thực lực đều không thua kém bao nhiêu, vì thế mặc dù yêu nhau nhưng hai người đều muốn chinh phục đối phương, hiện giờ xem ra, người bị chinh phục là mình.

Minh Phong nhớ lại hành vi của Phong Hồ một chút, nói ra đáp án: “Hình như chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề cao thấp, từ lúc đầu Phong Hồ đã trực tiếp nhào lên rồi.” Cậu nói trắng ra.

Phong Lộ không dám ngắt đầu lên: “Sau đó thì sao, người liền cam tâm nằm dưới thân y sao, cam tâm bị y chinh phục?” Gương mặt hán tràn đầy không cam lòng.

Minh Phong nhìn Phong Lộ thật sâu, mở miệng hỏi: “Người thật sự thích Khoa Bố Đa sao?”

“Đương nhiên.”

“Nếu thích thì cần gì phải so đo nhiều như vậy chứ?” Theo phương diện nào đó, Minh Phong rất đơn thuần, cậu thật sự nghĩ như vậy nên thật tự nhiên nói ra.

“Phong Hổ nhà người yêu người như vậy, người đi hỏi xem y có nguyện ý cho người ở mặt trên không?” Phong Lộ không phục phản bác.

“Chính là ta cũng không muốn miễn cưỡng y, hơn nữa như vậy trừ bỏ tạo thành thương tổn thì không còn ý nghĩa gì nữa. Ta tin tưởng y yêu ta, ta là duy nhất của y, so với sinh mệnh còn quan trọng hơn, đối với ta vậy là đủ rồi, cũng là thứ trọng yếu duy nhất. Nếu không có suy nghĩ này, nghĩa là người yêu chưa đủ sâu hay nói là người muốn nói mình không đủ gốc cũng được, không sao cả.”

“Hắn cũng không yêu ta tới mức đó!” Phong Lộ bật ra lời phản bác.

“Vậy làm hắn yêu người tới mức này đi, đương nhiên, tốt nhất là người cũng yêu đối phương như vậy, vậy thì dễ dàng đạt tới mục đích hơn.”

“Ta mới không gốc như vậy.” Phong Lộ khịt mũi xem thường lý luận của Minh Phong.

Minh Phong cũng không tiếp tục phản bác, về phương diện tình yêu, cậu cùng Phong Hổ đều trực tiếp cùng thẳng thắn, vì thế đạo lý này có thể áp dụng với bọn họ, nhưng Phong Lộ cùng Khoa Bố Đa thì khác. Đạo lý áp dụng ình không chắc có thể áp dụng cho người khác, vì thế Minh Phong cũng không ép buộc Phong Lộ tiếp nhận quan điểm của mình.

“Hơn nữa, ai quy định phía dưới là bị chinh phục? Hai chúng ta này, ta nói đông y sẽ không đi tây, được che chở sung ái cũng là ta, người cảm thấy trong hai chúng ta ai là người chinh phục ai?” Nói xong, Minh Phong ôm đứa nhỏ đứng dậy, nghênh đón Phong Hổ có chút chật vật nhưng không bị thương, không để ý tới Phong Lộ đang hoảng hốt ở bên cạnh.

Đối với tình yêu, cậu hiểu biết không nhiều, những gì biết cậu đã nói hết cho Phong Lộ, nếu hắn không thể hiểu cậu cũng không có biện pháp.

“Rất đau à?” Minh Phong nhìn biểu tình trên mặt Phong Hổ, hỏi.

Phong Hổ mím môi: “Ừ, cứ cảm giác rất lâu không hoạt động tay chân, đánh một hồi thể này, rất đau nhức a!”

“Lúc nào đó chúng ta cũng đánh một hồi đi, ta cũng thật lâu rồi không động thủ.”

Phong Hổ sững sốt, sau đó cười nói: “Tốt, chúng ta đưa đứa nhỏ qua chỗ ba ba, có thời gian thì đánh một hồi.”

Minh Phong gật đầu, xem như đồng ý, làm bộ như không phát hiện Phong Hổ không có hảo ý nhếch môi nhìn đứa con.

“Hai bọn họ thế nào?” Phong Hổ không ngốc, tự nhiên nhìn ra hai người kia không thích hợp. Vì thế mới cố ý kéo Khoa Bố Đa đi xa một chút, để Minh Phong khuyên bảo Phong Lộ một chút.

“Tạm tạm, Phong Hổ, người nói xem ở mặt trên có phải rất thoải mái không a, nếu không vì sao tất cả mọi người đều muốn ở trên a?” Sau mông Minh Phong xuất hiện cái đuôi đen dài có chóp hình tam giác. Nhưng mà, cậu nghiêm túc thề, cậu chỉ đơn thuần hỏi vậy thôi, không có bất cứ dự vọng phản công nào.

“Tạm tạm a.” Trán Phong Hổ ứa mồ hôi: “Ha ha, chúng ta lập tức đưa đứa con qua chỗ ba ba đi.” Nói xong, y lôi kéo Minh Phong đi tới phòng ở của song thân.

Hiện giờ, tất cả mọi chuyện đã ổn định hơn, vì thế Phong Báo cùng Lạc Âu cũng không quá bận rộn.

Nhìn thấy đứa con cùng Minh Phong ôm tiểu tôn tử lại đây, Lạc Âu lập tức ôm lấy bé con trong lòng Minh Phong.

Vật nhỏ này cũng không sợ người lạ, ai ôm cũng vui cười hơn hở. Đôi mắt to tròn sáng long lanh, lẳng lẳng nhìn Lạc Âu, sau đó cái miệng nhỏ hơi hé mở mỉm cười.

Lạc Âu ôm bé con cười toe toét: “Thật đáng yêu. Không hổ là tôn tử ta a!”

Minh Phong tùy tiện tìm một cái ghế gỗ ngồi xuống, nói với Lạc Âu: “Hôm nay đến kỳ thực là có việc muốn tìm các người thương lượng.” Cậu cùng Phong Hổ đã sớm có một ít ý tưởng, hiện giờ xem ra là lúc thực hiện.

Phong Hồ lúc này cũng thu hồi biểu tình vui cười, nghiêm túc đứng bên cạnh Minh Phong.

Thấy tình hình như vậy, Phong Báo cũng ngồi xuống đối diện bọn họ, Lạc Âu phục trách xem đứa nhỏ cũng dựng thẳng lưng tai.

“Là vậy, đầu tiên là dụng cụ lúc chúng ta nấu cơm, hiện giờ chúng ta đều dùng nồi đá, tin rằng mọi người đều cảm thấy nồi đá dùng không tốt, quá dày, khó dẫn nhiệt, quá mỏng lại dễ hư. Ta hiện giờ nghĩ ra một phương pháp chế tác công cụ mới, định phổ biến trong bộ lạc, sau đó mở rộng tới các bộ lạc khác.” Minh Phong nói tới chính là đồ gốm, điều kiện hiện giờ đương nhiên vẫn không thể làm ra chất lượng quá tốt, bất quá vẫn hơn đồ đá, đồ gốm đơn giản hiển nhiên cũng tốt hơn rất nhiều.

Phong Báo gật gù đầu, biểu thị đồng ý. Minh Phong nói rất đúng, nếu có công cụ khác thay thế thì rất tốt.

“Mặc khác, đối với loại công cụ này, chúng ta còn một ý tưởng khác.” Phong Hồ nhìn Minh Phong, sau đó quay đầu nói với phụ thân: “Hiện tại mà nói, chỉ có nhân loại chúng ta có thể chế tác công cụ này, đó là một ưu thế lớn của chúng ta, thức ăn của chúng ta bất cứ là chủng loại hay hương vị đều đi đầu trong tất cả các chủng tộc. Vì thế, chúng ta có thể dựa vào nó để làm điều kiện để giao dịch những điều trước đây không thể làm được.”

“Nga?” Phong Báo nghe đến đây thì có hứng thú, ý bảo Phong Hồ nói tiếp.

“Chúng ta biết, hiện giờ cơ hồ tất cả các chủng tộc đều ăn chín, nhưng phương pháp chế biến đơn giản chỉ là nướng, đương nhiên hình thành tình huống này có quan hệ tới việc hai tay chúng nó không được khéo léo. Nhưng, cũng không hẳn là do hai tay, nếu chúng ta có công cụ thì việc làm ra thức ăn mỹ vị cũng dễ dàng hơn nhiều. Đến lúc đó, chúng ta có thể tiến hành trao đổi với chúng nó, tỷ như chúng có thể dùng con mồi để trao đổi công cụ, hoặc là dùng lãnh địa để trao đổi, hoặc bất cứ thứ gì đó mà chúng ta có thể sử dụng.”

Ánh mắt Phong Báo sáng lên, đó là một chủ ý rất hay!

“Nhưng mà.” Minh Phong bổ sung: “Trước mắt đối tượng trao đổi với chúng ta chỉ có hỏa trư tộc cùng ly ly tộc.” Ly ly tộc là chủng tộc tiếp giáp với lãnh địa quỷ hút máu, chúng nó có bộ dáng rất giống hỏa trư tộc, đầu óc cũng không sai biệt lắm, tập tính cùng phân bố cũng tương tự, nhưng chân sau của ly ly hơi nhô lên, âm thanh giống tiếng cẩu kêu, có năng lực thao tác nguyên tố thổ, khí lực rất lớn, thủ đoạn công kích thường dùng nhất là triệu hoán một tảng đá to đè chết địch nhân, lực công kích vật lý cũng rất cường hãn: “Tộc nhân chúng ta hiện giờ thực lực vẫn rất kém cỏi, nếu không biết tự lượng sức mình, đi trêu chọc các chủng tộc có thực lực cường đại thì rất có thể sẽ bị ép giao ra kĩ thuật, hoặc bị cưỡng ép chế tạo công cụ.”

“Vì thế, việc áp bách nhất hiện giờ chính là tăng mạnh thực lực của nhân tộc.” Phong Hồ bổ thêm một câu.

“Kỳ thật, xét về năng lực cá nhân thì nhân tộc chúng ta không thua bất cứ chủng tộc cường đại nào, nhưng số lượng chúng ta thực sự quá ít, nếu một đối một thì ổn, nhưng trên cơ bản thì một người chúng ta phải đối địch với mấy chục, thậm chí mấy trăm đối thủ, chúng ta tự nhiên phải liều mạng.” Minh Phong giải thích tiếp.

“Vì thế, song song với đề cao thực lực nhân tộc là đề cao số lượng dân cư.” Phong Hồ lại bổ thêm một câu.

Hai người kẻ xương người họa, phối hợp vô cùng ăn ý.

Đối với số lượng tộc nhân ít ỏi, Phong Báo cùng Lạc Âu cũng hiểu được, bọn họ từng trải qua không ít kì triều cường, mỗi lần đều bị hỏa trư tộc dựa vào chiến thuật số đông mà giết chết rất nhiều tộc nhân, bọn họ cũng thực đau lòng.

“Các tộc nhân đối với việc sinh dục con nôi dôi tựa hồ không ham thích lắm.” Phong Báo thở dài nói, không nói ai khác, nói tới hẳn cùng Lạc Âu thôi, đến giờ cũng chỉ có mình đứa con là Phong Hồ.

“Này đơn giản.” Phong Hồ thoải mái nói: “Từ khi đứa nhóc nhà ta xuất hiện trong bộ lạc, không ít người đã đi hái quả sinh mệnh, các người cứ ôm vật nhỏ này đi tới đi lui trong bộ lạc, khẳng định sẽ làm không ít người mắc câu.”

“Còn nữa, chúng ta có thể áp dụng phương pháp khen thưởng.” Minh Phong cùng Phong Hồ đã thảo luận chuyện này rất nhiều lần: “Các món ăn của ta rất nhiều, nhưng người trong bộ lạc chỉ học được vài món,

chúng ta có thể thông báo, chỉ cần có đứa nhỏ sẽ được dạy món ăn mới, tộc nhân đã hưởng qua mỹ thực nhất định sẽ suy nghĩ. Còn nữa, phương pháp chế tạo công cụ mới, chúng ta có thể hạn chế chỉ cho phép những bầu bạn đã sinh con... Chỗ ta còn rất nhiều kỹ thuật, đủ dùng một thời gian rất dài.”

Biện pháp có rất nhiều, chỉ xem người có biết dùng hay không.

51. Chương 51: Bắt Đầu Phát Triển

Một trăm năm, nói dài thì rất dài, mà nói ngắn cũng thực ngắn.

Khoảng thời gian này tốc độ phát triển của nhân tộc tăng vọt, dân cư là vấn đề lớn nhất. Từ xưa tới nay sinh sản là chuyện cực kỳ nguy hiểm, vì thể nhân tộc cực kỳ xem trọng bầu bạn cùng thân nhân luôn không quá ham thích chuyện sinh dục.

Nghe Lạc Âu giải thích, Minh Phong mới phát hiện mình đã quên mất nhân tố cực kì trọng yếu này. Chính mình an toàn sinh sản cũng đã làm Phong Hồ sợ tới mức không muốn sinh đứa nhỏ nữa, đừng nói tới những người khác. Nếu không có kĩ thuật tiên tiến của căn cứ, sinh sản thật sự là một chuyện rất nguy hiểm.

Phong Hồ nghe ba ba nói xong thì phần nộ gật đầu, dù sao y cũng không muốn có thêm đứa nhỏ, rất khủng bố. Mới gật được một nửa, thấy Minh Phong trừng mắt nhìn mình thì lật đật rút cổ, nhưng lập tức kiên định nhìn trở lại—— việc gì cũng có thể thỏa hiệp, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng!

Minh Phong đương nhiên biết ý tứ Phong Hồ, chính là gia hỏa này đại khái đã quên quyền quyết định sinh hay không sinh không nằm trong tay y. Bất quá, nếu y khó có dịp kiên trì như vậy, thể cứ theo ý y đi, tạm thời không sinh đứa con thứ hai.

Rốt cuộc lần đầu tiên lay chuyển thành công bầu bạn, Phong Hồ nhìn Minh Phong chịu thỏa hiệp dời ánh mắt, xác định mình không nhìn lầm mới vui vẻ toét miệng cười—— ân, y biết Minh Phong thực để ý tới suy nghĩ của y! Minh Phong thỏa hiệp cũng thực đáng yêu a, thực muốn ôm cậu...

“Khụ khụ——” Phát hiện hai đối tượng đang nói chuyện dời lực chú ý lên người nhau, Lạc Âu xấu xa khụ hai tiếng, ý bảo bọn họ đang chú ý lắng nghe a.

“Chuyện này à.” Minh Phong cúi đầu, suy nghĩ một chốc: “Nguy hiểm khi sinh đứa nhỏ không có khả năng hoàn toàn tránh được, nhưng ta có biện pháp có thể giảm nguy hiểm do sinh dục mang lại đến mức nhỏ nhất.”

Cậu nói chính là một ít tri thức tu dưỡng cùng chăm sóc trong thời kì mang thai, cơ thể nhân loại nơi này vốn rất tốt, chỉ cần lúc mang thai để ý ăn uống, không cần quá liều làm thai nhi quá lớn dẫn đến khó sanh, quá trình sinh sản chú ý vệ sinh, không để nhiễm trùng, sau khi sinh hảo hảo tịnh dưỡng thì cơ bản không có vấn đề. Đương nhiên, nếu vị trí thai không đúng cũng có thể tạo thành một ca sanh khó, chính là chuyện này không có biện pháp ngăn chặn.

Sau khi Minh Phong nói ra chuyện này, Phong Hồ đứng lên đi hai vòng, sau đó nói với mọi người: “Như vậy—— Minh Phong, người làm một ít thực đơn thích hợp với người mang thai, dạy ọi người, cố gắng làm nhiều một chút, để tránh ăn ngán. Mặc khác, nói cho ba ba biết lúc mang thai nên chú ý điều gì, phải truyền bá rộng rãi.”

Minh Phong gật gật đầu.

“Mặc khác, phụ thân, sau này bầu bạn của người có thai không cần an bài ra ngoài săn bắn.”

Phong Bảo gật đầu.

“Kỳ thật chúng ta có thể nói với mọi người, đứa nhỏ là kết tinh tình yêu, là chứng minh tình yêu của họ kéo dài, đương nhiên rất nhiều năm về sau, khi chúng ta đều chết đi, tình yêu của chúng ta thông qua những đứa nhỏ có thể kéo dài vĩnh cửu trên thế giới này.” Minh Phong không chút biến sắc nói ra những lời này.

Khóe miệng Lạc Âu co rút, rõ ràng là lời nói thực ôn nhu, nhưng âm thanh cứng nhắc của Minh Phong vừa nói—— thì cư nhiên hoàn toàn không còn chút hương vị nào! May mắn chỉ có mấy người bọn họ nghe thấy, bằng không những lời này sẽ hoàn toàn mất đi sức thuyết phục! Nói ra thì, Minh Phong có thể nói ra những lời đầy tình cảm như vậy cũng thực làm người ta sợ hãi a.

Phụ tử Phong Hồ cùng Phong Báo nhìn nhau một cái, bọn họ cũng có cảm giác giống Lạc Âu. Bất quá, Phong Hồ cảm thấy Minh Phong như vậy thực đáng yêu!

“Còn nữa, chính là kết giới bên ngoài, theo trận tập kích của hỏa trư tộc lần này có thể nhìn ra, kết giới này phải hao phí rất nhiều sức mạnh để lập ra, nhưng nó chỉ có tác dụng lớn nhất là báo động, căn bản không có tác dụng phòng hộ!” Phong Hồ nói tiếp: “Vì thế, chúng ta nên nghĩ một biện pháp khác hữu hiệu hơn để phòng hộ lãnh địa của chúng ta.”

Rung động hôm nay thu được khá nhiều, Lạc Âu cảm thấy đầu mình có hơi choáng váng, người đang chậm rãi nói chuyện trước mắt thực sự là đứa con tùy tiện của mình sao? Không phải người nào đó giả trang đi?

“Ba ba, người sao vậy?” Lạc Âu ôm Phong Hiên đi vài vòng quanh người Phong Hồ, nhìn trên nhìn dưới, làm Phong Hồ thực vô ngữ.

Lạc Âu bị tóm lại, dứt khoát cao thấp nhìn đứa con thêm n lần, cuối cùng, nói một câu.

“Không có gì.” Nói xong, ôm tôn tử, không thèm nhìn vẻ mặt hắc tuyến của Phong Hồ, lập tức trở về bên người Phong Báo.

“Nói tiếp đi.” Hoàn toàn hiểu bầu bạn mình đang nghĩ gì, Phong Báo cho Lạc Âu một ánh mắt thu liễm lại, sau đó nói với Phong Hồ.

Lạc Âu tinh nghịch cười cười, cố ý gạt mạnh đầu, sau đó bắt đầu trêu đùa tôn tử.

“Chúng ta có thể tìm một ít tài liệu cứng rắn, không dễ dàng bị ma pháp ảnh hưởng, xây thành một vách tường thật cao, ở bên ngoài làm thêm một ít gai nhọn, có thể phòng ngự ma thú không biết bay cùng các chủng tộc không có trí tuệ. Về phần tài liệu cùng phương pháp xây dựng thì chúng ta sẽ tự nghĩ biện pháp.”

Ánh mắt Phong Báo tràn đầy vui sướng, nhìn đứa con mình trưởng thành đến mức độ này, đối với hắn mà nói chính là chuyện cực kỳ cao hứng, trời sanh tính tình hướng nội nên hắn không nói gì, chỉ dùng sức vỗ vỗ vai Phong Hồ, xem như sự tán đồng lớn nhất của một phụ thân dành cho đứa con!

Phong Hồ hưng phấn nhìn về phía Minh Phong, những lời y nói cơ bản đều là những điều y tự nghĩ ra, Minh Phong chỉ hướng dẫn một chút mà thôi. Vì thế, sự tán đồng này, y xứng đáng nhận được!

Y há mồm mới định nói gì đó thì Lạc Âu ‘suyt——’ một tiếng ý bảo đừng lên tiếng, sau đó bảo y nhìn đứa nhỏ.

Hóa ra vật nhỏ mệt mỏi, vừa rồi vui vẻ tự chơi một mình hết nửa ngày, hiện giờ đang không ngừng đưa bàn tay bé xíu dụi dụi mắt, phỏng chừng là buồn ngủ chịu hết nổi rồi. Đôi mắt to cũng híp lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhó, bộ dáng cứ như sắp khóc tới nơi.

Minh Phong ôm đứa nhỏ trở lại, đưa tay nâng thất lưng cùng cái mông nhỏ của bé, để đầu bé tựa vào bên gáy cổ mình, sau đó dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa lưng bé, đi lại vài vòng trong phòng.

Vật nhỏ đầu tiên khóc lên vài tiếng, sau đó dưới sự trấn an của ba ba thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ ngon.

Nhìn một màn mỹ cảnh ấm áp trước mắt, Âu Lạc đột nhiên nghĩ mình có nên sinh cho Phong Hồ một đệ đệ hay không. Đứa con này nói mình ôm tiểu Phong Hiên đi dạo quanh bộ lạc, kỳ thật chỉ cần để mọi người xem vài trường hợp thế này, tin tưởng không có ai ngăn cản được sự hấp dẫn của đứa nhỏ.

Để đứa nhỏ ở trong nhà Phong Báo cho Lạc Âu trông chừng, Minh Phong cùng Phong Hồ đi ra phía ngoài bộ lạc chọn một nơi trống trải, bắt đầu đào hầm nung đồ gốm.

Bởi vì nguyên nhân điều kiện nên bọn họ chỉ có thể làm một cái hầm đơn giản nhất.

Đầu tiên là đào một cái hầm, vì cam đoan độ cứng của vách tường, Minh Phong cùng Phong Hồ đã chắt một đồng lủi vào bên trong, đốt nung suốt một ngày, rồi cuốc vách tường mới đạt được độ cứng có thể sử dụng được. Sau đó, ở bên cạnh đào thêm một hầm khác, hầm thứ nhất là nơi giữ lửa, hầm thứ hai dùng để nhóm lửa. Phương pháp này tuy đơn sơ, nhưng hỏa lực tương đối tập trung, độ áp cao, xem như là phương pháp không tồi. Bọn họ phát hiện mình quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng—— chế tác đồ gốm không phải loại đất nào cũng làm được. Bảo Lam Việt tìm loại đất sét có độ dính tốt nhất ở vị trí gần nhất, Lam Việt trả lời là khoảng ranh giới giữa thảo nguyên với rừng rậm, nói cách khác là muốn tới nơi đó, bọn họ phải xuyên qua lãnh địa của lý lý để tới thảo nguyên, còn có thể gặp phải bá chủ thảo nguyên phong lang!

Được rồi, kỳ thật nếu chỉ là đồ gốm đơn giản thì dùng đất sét bình thường cũng không sao. Minh Phong từ bỏ ý niệm chế tạo đồ gốm tinh mỹ trong đầu, dù sao với tay nghề của cậu hiện giờ, phỏng chừng có đất tốt cũng chỉ lãng phí.

Cậu cùng Phong Hồ ở phụ cận tìm được một loại đất sét thích hợp, hai người bắt đầu ‘nghịch bùn’.

Tay nghề bọn họ thực sự không được tốt lắm, đồ gốm nặn ra có hình dáng móp méo, cơ hồ không có đủ độ cong của hình tròn, bất quá, nếu có thể đốt nung thành công thì miễn cưỡng cũng có thể sử dụng, dù sao cũng là lần đầu tiên, có thể tha thứ. Một lần làm mười mấy món, bát gốm, chậu gốm...

Sau đó đem đồ gốm đi hong khô, sau đó nướng theo khe hở nhỏ bỏ vào trong hầm, sau đó bịt kín lại, những nơi khác không kín cũng cần dùng đất sét lấp lại. Cả hầm cần phải thật kín, không có khe hở, cuối cùng bắt đầu đốt lửa ở cái hầm kia, trông coi một ngày một đêm, sau đó lấy thành quả ra.

Cũng không phải tất cả đồ gốm đều hoàn hảo không hư hỏng gì, thực sự có thể sử dụng chỉ có vài món, những món khác thì một là nứt vỡ hoàn toàn, một là có khe nứt cũng không thể sử dụng, nhưng, mặc kệ thế nào, bọn họ đã làm ra đồ gốm, là đồ gốm có thể sử dụng!

Đồ gốm này có màu rậm nắng, hình dạng có chút biến hình, mặt ngoài thô ráp, nhưng Phong Hồ nhìn thấy chúng nó thì hưng phấn ôm lấy Minh Phong, hung hăng hôn một cái lên miệng cậu.

“Chúng ta thành công!” Âm thanh của y không che dấu được vui sướng.

“Ân.” Minh Phong gật gật đầu, ánh mắt cũng mang theo vui sướng.

Đem mấy món đồ gốm về bộ lạc, Minh Phong dùng số đồ này làm thử chút đồ ăn, sau đó phân phát ọi người trong bộ lạc. Rõ ràng, dùng nồi gốm nấu ra mĩ vị hơn rất nhiều, nhìn ánh mắt nóng rực của mọi người nhìn về phía đồ gốm, cả nhà Phong Báo đều hài lòng mỉm cười.

Phong Báo giơ tay, mọi người trong bộ lạc trong nháy mắt liền im lặng: “Nhân tộc chúng ta gần đây đánh thắng quỷ hút máu, đánh thắng hỏa trư tộc, mọi người có phải cảm thấy rất cao hứng không?”

“Đúng vậy!” Một đám người lớn tiếng hô, gương mặt tràn đầy biểu tình hưng phấn.

“Chính là.” Sắc mặt Phong Báo trầm xuống: “Chúng ta không thể quên, trận thắng này không phải chúng ta tự mình có được mà là dựa vào sức mạnh của người khác, nếu không có vị kia giúp đỡ, nhân tộc chúng ta hiện giờ nói không chừng đã bị diệt tộc!”

Đám người lúc này còn hoan hô lập tức an tĩnh lại, bọn họ đương nhiên biết lúc ấy nếu không có con nghê xuất hiện, hiện giờ nhân tộc đã sớm bị diệt sạch.

“Vì thế, không cần để thắng lợi trước mắt che mờ lí trí, con đường của nhân tộc chúng ta còn rất dài.” Phong Báo thành khẩn nói, vui mừng nhìn ánh mắt có chút ngỡ ra của tộc nhân: “Mà vấn đề đầu tiên chúng ta cần giải quyết chính là vấn đề dân cư! Thực lực của chúng ta có kém hơn ai không? ! Chúng ta so với bất cứ ai cũng không kém, chính là số lượng nhân tộc chúng ta thực sự quá ít, điểm này trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Ta đương nhiên biết, mọi người không phải không muốn đứa nhỏ, chỉ là chúng ta sợ, sợ mất đi người quan trọng nhất trong lòng mình, chính là hiện giờ không giống.” Âm thanh của Phong Báo bắt đầu kích động, hơn nữa tràn ngập vui sướng mà ngôn từ khó có thể diễn đạt: “Hiện tại chúng ta có một phương pháp hữu hiệu có thể giảm bớt nguy hiểm khi sinh dục tới mức tối đa, đảm bảo sự an toàn của đứa nhỏ cùng ba ba tới mức cao nhất!”

Tộc nhân bên dưới nhìn không được bắt đầu nghị luận, nói thật, ai không muốn đứa nhỏ, chính là, ai có thể thừa nhận nỗi thống khổ mất đi bầu bạn cùng đứa nhỏ?

“Mọi người hẳn cũng biết, đứa con ta cùng bầu bạn nó đã có hai đứa con trai, chính là cơ thể Minh Phong vẫn thực khỏe mạnh, cũng không có bất cứ vấn đề gì!” Lạc Âu đi tới bên người Phong Báo, ôn hòa mở miệng. Giọng điệu bình tĩnh, biểu tình ôn hòa, phi thường có sức thuyết phục.

Minh Phong cùng Phong Hồ ở bên cạnh nhìn không khỏi cảm khái, người này a, thực sự có tiêu chuẩn kẻ hai mặt!

Lạc Âu mỉm cười nhìn tộc nhân bên dưới bắt đầu nghị luận, hẳn nhìn thấy không ít ánh mắt bắt đầu bốc lên: “Biện pháp này đương nhiên ta sẽ dạy ọi người, đương nhiên không phải cam đoan hoàn toàn không có nguy hiểm, chính là tỷ lệ sẽ được giảm tới mức thấp nhất, nói tiếp, chúng ta mỗi ngày ra ngoài săn bắn, không phải là luôn sinh hoạt trong nguy hiểm sao? Đương nhiên, để người mang thai an tâm, trong thời gian mang thai, bầu bạn có thể không cần ra ngoài săn bắn, chuyên tâm ở nhà trông coi bầu bạn.”

Quyết định này làm mọi người đồng loạt hoan hô.

“Mặt khác.” Âm thanh Lạc Âu bắt đầu trở nên ngọt ngào uyển chuyển: “Đứa nhỏ là kết tinh tình yêu, là chứng minh tình yêu của họ kéo dài.” Hẳn nhìn về phía Phong Báo: “Cho dù rất nhiều năm về sau, khi chúng ta đều chết đi, chỉ cần con của chúng ta, hậu đại của chúng ta còn sống trên thế giới này thì tình yêu của chúng ta có thể kéo dài vĩnh cửu, chẳng lẽ mọi người không muốn như vậy sao?”

Lời nói phiến tình lại làm đám người xôn xao một trận.

Minh Phong bĩu môi: “Thiết, còn không phải nói giống ta sao!”

Phong Hồ vô ngữ—— giọng điệu của ba ba kích động lòng người biết bao a, nếu để Minh Phong nói, phỏng chừng mọi người không có chút xúc động nào! —— đương nhiên, lời này y chỉ có thể ngấm trong lòng, tuyệt đối không được nói cho Minh Phong.

Kế tiếp lại tuyên bố thêm một ít chuyện khác, cuối cùng các tộc nhân đều ôm biểu tình hưng phấn cùng chờ mong rời đi.

Một nhà năm người Phong Báo ở lại mở hội nghị.

“Qua vài ngày nữa ta cùng Lạc Âu sẽ đi tới viếng thăm các bộ lạc khác, hai người các người nắm chặt thời gian mấy ngày này làm đồ góm. Còn nữa, Phong Hiền chúng ta sẽ mang theo, lúc chúng ta không ở, chuyển bộ lạc liền giao cho hai người.”

Phong Hồ cùng Minh Phong nhìn nhau, gật gật đầu.

Ôm đứa con rời khỏi nhà phụ thân, Minh Phong luyến tiếc nhìn đứa con, vật nhỏ này mới tỉnh ngủ, hiện giờ rất vui vẻ a, bàn tay nhỏ bé không ngừng đụng cái này, đụng cái kia, cái đầu cũng nhìn đông nhìn tây, cái miệng nhỏ nhắn y nha y nha nói những lời ngoài hành tinh không ai hiểu. Gương mặt nhỏ nhắn béo tròn mũm mĩm phiếm sắc hồng khỏe mạnh, cánh tay nhỏ, cái chân nhỏ non mềm, cứ hết như củ sen vậy.

Cứ vậy để bọn Lạc Âu mang đi, Minh Phong vừa lo lắng lại vừa luyến tiếc.

Cậu hôn một ngụm lên mặt vật nhỏ, đổi lấy một nụ cười thật tươi của bé, sau đó, Phong Hồ ôm lấy thất lưng cậu: “Không cần lo lắng, rất nhanh nó sẽ về thôi, hơn nữa có phụ thân cùng ba ba ở, nó sẽ được chăm sóc tốt lắm.” Tuy nói vậy, nhưng kỳ thật trong mắt Phong Hồ cũng nồng đậm luyến tiếc, cốt nhục của y a, vật nhỏ đáng yêu, y làm thế nào nỡ chia lìa.

“Ta bắt đầu hối hận về đề nghị của mình.” Biểu tình Minh Phong có chút chua xót, cậu vốn nghĩ đây là biện pháp tốt, chính là, hiện giờ cậu thực hối hận, không muốn xa cách a!

52. Chương 52: Sóng Gió Lại Lên

Mặc kệ thế nào, chuyện đã đáp ứng nhất định phải làm. Trong sự lưu luyến không rời của Minh Phong cùng Phong Hồ, đứa nhỏ bị mang đi. Lạc Âu không ngừng cam đoan mình tuyệt đối sẽ hảo hảo chiếu cố Phong

Hiên, hơn nữa còn mau chóng trở về thì Minh Phong mới chịu buông tay.

Bọn họ đi rồi, Minh Phong u buồn hai ngày mới khôi phục tâm tình, đương nhiên cậu khôi phục nhanh như vậy cũng vì chuyện cây đay rất cuộc cũng tìm được.

Một đám nhân tộc lúc đi săn tìm thấy loại cây đay này, hơn nữa còn vác một đồng lớn mang về.

Sau khi có được cây đay, Minh Phong cũng không vội vàng đem nó làm quần áo——cậu không làm vậy mà xẻ thân cây của nó ra, sau khi lấy sợi bên trong thì bện thành một sợi dây thừng thô, sau đó bắt đầu thắt gút lại, cuối cùng trong tay cậu xuất hiện một cái lưới.

Tuy thoát nhìn không đẹp lắm, nhưng không thể nghi ngờ, đây là cái lưới đầu tiên trên tinh cầu này. Nó sẽ làm cuộc sống cùng chiến đấu của nhân tộc có một ít thay đổi.

Đương nhiên, đối với sinh vật cường hãn trên tinh cầu này mà nói, cái lưới làm bằng cây đay này hiển nhiên không có tác dụng quá lớn, nhiều lắm chỉ có thể sử dụng để bắt cá, nhưng, bất đồng chính là, tinh cầu này khẳng định sẽ có rất nhiều tài liệu khác có thể làm lưới, chỉ cần tìm được, loại lưới này tự nhiên có thể phát huy lực tác dụng lớn hơn nữa.

Trí tuệ của nhân loại là vô tận, chỉ cần cho bọn họ phương hướng, bọn họ sẽ phát ra sức mạnh kinh người! Cho dù nhân loại tinh cầu này thiện lương cùng đơn thuần như thế, nhưng Minh Phong tuyệt đối không hoài nghi sức mạnh của bọn họ.

Sau đó, cậu bắt đầu giới thiệu loại lưới mới mẻ này với các tộc nhân, mọi người trong tộc vốn không xem trọng thứ lưới không chắc chắn này, nhưng khi nhìn thấy Minh Phong cùng Phong Hồ dùng một tá tấm lưới không rắn chắc này vây khốn một chiến sĩ hệ thủy, tuy cuối cùng chiến sĩ kia dùng đầu khí xé nát đồng lưới, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được, thời gian hãn dùng để thoát khỏi vòng vây đủ để một địch nhân không mấy lợi hại giết chết hãn! Tất cả mọi người đều trầm mặc.

“Tất cả mọi người đều thấy rồi đó, loại lưới này chế tác rất đơn giản, hơn nữa, nó dùng tài liệu không mấy rắn chắc.” Phong Hồ dễ dàng xé đôi một đoạn cây đay: “Nếu, chúng ta có thể tìm được tài liệu càng rắn chắc hơn, tốt hơn để bện thành lưới——” Cậu kéo dài âm thanh, hài lòng nhìn ánh mắt sáng ngời của mọi người: “Vì thế, sau này lúc mọi người đi săn bắn có thể thuận tiện để ý xem có tài liệu nào thích hợp làm lưới hay không, thuận tiện có thể dùng lưới để săn bắt thuận tiện hơn.”

Dưới sự truyền dạy của Minh Phong cùng Phong Hồ, tất cả mọi người đều học được cách bện lưới. Thuận tiện, Minh Phong còn nói thêm, nếu dùng lưới này bắt cá thì sẽ có thu hoạch rất lớn. Sau đó, thực hài lòng phát hiện từ ngày đó trở đi, thức ăn của bọn họ có rất nhiều sản phẩm thủy sản.

Bọn họ truyền thụ phương pháp bện lưới ra ngoài thì hôm sau nhóm bằng hữu đã tới cửa.

Ngải Kỳ cùng Khải Nhĩ, Liên Phi cùng Đạt hãn, còn có Phong Lộ đang mang thai cùng Khoa Bồ Đa.

Ngải Kỳ cùng Liên Phi u oán liếc nhìn cái bụng của Phong Lộ, sau khi ăn cháo bọn họ còn cố ý ăn thêm quả sinh mệnh, kết quả cư nhiên lại là Phong Lộ mang thai, sau khi nhìn thấy tiểu Phong Hiên đáng yêu thì bảo bọn họ làm sao không u oán a.

Ngải Kỳ dẩu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn về phía Minh Phong, mắt to chớp a chớp: “Minh Phong, ta cũng muốn có bảo bảo.” Gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng mặc dù có chút thẹn thùng nhưng thực kiên quyết.

“Còn có ta nữa.” Liên Phi tùy tiện tiếp lời, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, nhưng Đạt Hãn ở bên cạnh lại đỏ mặt.

Minh Phong đầu tiên nhìn nhìn qua Phong Lộ, phát hiện trên mặt hãn có vết đỏ ửng hạnh phúc, hoàn toàn không còn tình tự không cam lòng cùng oán hận ngày đó. Cậu hài lòng gật gật đầu, có thể thông suốt là tốt rồi.

“Sự tình này các ngươi hỏi ta cũng vô dụng, dù sao có người dễ mang thai, có người lại khó, một lần đã thành công như ta với Phong Lộ cũng rất ít.” Nhân tộc muốn mang thai cũng không phải quá dễ: “Bất quá, ăn nhiều quả sinh mệnh một chút thì khá hữu hiệu hơn. Hơn nữa, sự tình này ta nào có biện pháp, mấu chốt là ngươi cùng bầu bạn phải nỗ lực lên.” Minh Phong xấu xa nhìn bốn người.

Sau khi ở nhà Minh Phong dùng cơm xong, Phong Hổ cùng Minh Phong mang theo sáu người tới hầm nung, bọn họ quyết định dạy phương pháp chế tác cho sáu người này. Dù sao bọn họ sớm muộn cũng phải học, hơn nữa trừ bỏ Khoa Bố Đa chỉ biết chuyển đầu cùng tu luyện—— ách, hiện tại thì đang điên cuồng chiến đấu với Phong Lộ cùng đứa nhỏ, những người khác thì cảm thấy rất hứng thú với đồ gốm.

Khi bọn họ biết bước chế tác đầu tiên là nghịch bùn thì đám người hoa lệ , nga, trừ bỏ Ngải Kỳ, hẳn thực hứng thú với việc này, đôi mắt to bắt đầu sáng lấp lánh.

Kết quả thực rõ ràng, thiên phú nghệ thuật của hẳn bảy người khác đều không thể đuổi kịp, ít nhất đồ vật hẳn làm ra có hình dáng thực tiêu chuẩn, nên tròn thì tròn, nên vuông thì vuông, đường cong cũng thực bóng loáng. Làm gần được như Ngải Kỳ chính là Minh Phong cùng Phong Hổ, tuy thiên phú bình thường nhưng mấy ngày nay đã làm không ít, vì thế cũng coi như thuần thục, tuy rằng không thể so sánh với Ngải Kỳ mới làm lần đầu tiên.

Kém nhất là Phong Lộ, có thể Phong Lộ luôn mang theo khí chất quân tử nên thực sự không hợp với công việc nghịch bùn này, đồ vật hẳn làm ra thực méo mó, ngay cả Khoa Bố Đa cũng không nhìn ra nửa điểm ưu điểm. Cuối cùng, hẳn mỉm cười đặt thứ mình làm ra dưới chân, dẫm thành một khối bùn. Sau đó, dùng tư thế thật tao nhã vỗ vỗ tay, tuyên bố, hẳn từ bỏ!

Những người khác không có ý kiến, thực sự lúc này bọn họ muốn tìm ra ưu điểm từ cái thứ Phong Lộ làm đã phải vắt nát óc, chỉ ước gì hẳn đừng làm.

Sau khi tự mình làm ra vài thành phẩm, mọi người rất cao hứng, đều biểu thị làm thứ này rất đơn giản, không có tính khiêu chiến. Minh Phong thần nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái: “Thứ này trước mắt là thứ có thành tựu cao nhất, so với quần áo của ta thì sơ sài hơn biết bao nhiêu, các người có ai làm được hoàn chỉnh, còn muốn làm cái gì nữa, trong số các người có ai làm được đồ gốm hoàn hảo ĩnh chưa?”

Sau đó tất cả mọi người đều ngậm miệng, chỉ có Ngải Kỳ hưng trí bừng bừng chuẩn bị thử nghiệm. Minh Phong ôn nhu sờ sờ đầu Ngải Kỳ cổ vũ—— cậu mới nghịch bùn đất xong, vẫn còn chưa rửa tay, nhưng cậu tuyệt đối không phải ghen tỵ thiên phú của Ngải Kỳ mà cố tình làm vậy!

Ngải Kỳ nước mắt lưng tròng trong sự vô vàn yêu thương của Khải Nhĩ chạy tới bờ sông gội đầu, trở về, đáng thương hể hể nhìn Minh Phong.

“Được rồi, người biết ta không phải cố ý mà.” Minh Phong thực vô tội trả lời, những người khác thì khịt mũi khinh bỉ. Nhưng không sao, bởi vì Ngải Kỳ thực hiển nhiên rất tin tưởng cậu, hẳn gật gật đầu, hít hít cái mũi: “Như vậy a, vậy ta tha thứ cho người.”

“Cám ơn.”

“Không cần.” Khó có dịp nghe được lời cảm ơn từ Minh Phong, Ngải Kỳ thực cao hứng trả lời. Không chú ý tới biểu tình vô ngữ của mọi người.

Bốn người tham gia—— Phong Lộ từ bỏ, Khoa Bố Đa căn bản không học—— sau khi học xong chế tác đồ gốm, thì cực khổ của bọn họ cũng bắt đầu. Minh Phong cùng Phong Hổ hoàn toàn giao nhiệm vụ truyền dạy kỹ thuật cho tộc nhân cho bọn họ. Bọn họ mỗi ngày đều khóc không ra nước mắt nhìn một đồng hình thù kì quái mà tộc nhân làm ra, trong lòng đều hai gia hỏa không khách khí Minh Phong cùng Phong Hổ tới ngựa răng, chính là lại không có biện pháp với hai tên phúc hắc kinh dị kia.

Vốn, trong kế hoạch của Minh Phong cùng Phong Hổ, phương pháp làm đồ gốm có thể dùng làm phần thưởng cho kế hoạch sinh dục đứa nhỏ, nhưng bọn họ lập tức phát hiện, sau khi Phong Báo cùng Lạc Âu thông báo thì có tác dụng rất tốt, căn bản không cần phần thưởng, đại đa số tộc nhân đều tự động đi hái quả sinh mệnh cho bầu bạn ăn. Bọn họ vốn đã đoán trước nguyên nhân chủ yếu là lo lắng cho sự an toàn của bầu bạn, hiện giờ đã có thể đảm bảo, còn có ví dụ điển hình là Minh Phong sinh hai đứa con trai, nỗi buồn phiền về an toàn sinh sản trong lòng bọn họ giảm đi rất nhiều, hơn nữa kết tinh tình yêu mà Lạc Âu nói đã khơi gợi được khát vọng về đứa nhỏ của mọi người, vì thế mới có được cục diện hiện giờ.

Bất quá dù thế nào đi nữa, Minh Phong cùng Phong Hổ đã bắt đầu thấy trước hình ảnh những đó nhỏ tụ tập thành đàn chơi đùa trong bộ lạc. Hình kia làm người ta cảm thấy thực hạnh phúc, thực hi vọng, bọn họ đều nghĩ vậy.

Nhưng mà, vài ngày sau, Phong Báo cùng Lạc Âu vốn phải một tháng sau mới về, hơn nữa còn ôm vật nhỏ đã lớn thành một quả cầu thịt, gấp gấp trở lại bộ lạc, hơn nữa còn mang theo một tin tức kinh người——tộc nhân qua lãnh địa quý hút máu bị phong lang đến từ bên kia thảo nguyên công kích!

“Sao lại thế này?” Phong Hồ sốt ruột hỏi.

Minh Phong nhận bé con nhiều ngày không gặp từ tay Lạc Âu, mới vài ngày, bé con này dường như lại lớn thêm một chút. Không biết có phải vì nhận ra Minh Phong hay không, vật nhỏ ôm lấy cổ cậu, làm thế nào cũng không chịu buông, cái miệng nhỏ nhắn y y a a không biết nói gì. Gương mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại cọ cọ bên cổ Minh Phong, thuận tiện lưu lại một đồng nước miếng, có thể xem là hành động biểu thị tưởng niệm của Phong Hiên.

Bàn tay nhỏ bé mồm mồm sờ tới sờ lui trên mặt Minh Phong, cuối cùng chạm đến môi cậu, Minh Phong hé miệng ngậm lấy bàn tay bé. Vật nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn bàn tay bé xíu của mình biến mất một nửa, bé hé cái miệng nhỏ cười ha ha.

Minh Phong buông tay bé con ra, ai ngờ bé con khoa tay múa chân, vừa đặt tay bên miệng cậu, thở hổn hển hai tiếng, rõ ràng muốn cậu chơi với bé. Minh Phong túm lấy bàn tay nhỏ bé, hung hăng hôn hai cái, bé con lại cười ha ha, hai người chơi đùa tới quên cả trời đất.

Thân hình nhỏ bé mồm mồm không chịu an phận trong lòng ngực Minh Phong, cứ nhích tới nhích lui đùa với cậu.

Minh Phong nhìn bé con, ôn nhu xoa xoa đầu bé, hôn lên gương mặt béo tròn, sau đó lại không ngoại lệ lại chiếm được một nụ cười thật tươi. Trong lòng tràn ngập ấm áp, một cảm giác kích động chưa từng có đang dâng trào, cảm giác này, cơ hồ làm cậu muốn rơi lệ.

Tuy nói là đùa với đứa con, chính là cuộc nói chuyện bên Phong Hồ, Minh Phong cũng không bỏ sót câu nào.

Vốn nhân tộc hi vọng ly ly tộc cùng phong lang đánh nhau, hai tộc này là kẻ thù truyền kiếp, phong lang không có cách với tộc ly ly da dày thịt béo lại dùng viễn công, chính là ly ly tộc cũng không có cách nào với phong lang tốc độ cực kỳ nhanh, đến đi vô ảnh vô tung. Thực hiện nhiên, ly ly tuy hình dáng khá giống hỏa trư tộc nhưng suy nghĩ tốt hơn nhiều lắm. Trong một lần chúng nó đánh nhau đã dồn một nhóm phong lang qua lãnh địa nhân tộc, lúc ấy nhân tộc thực lực cường hãn liền diệt sạch sẽ một tiểu đội phong lang, ngay cả thịt cũng ăn sạch. Kết quả không ngờ bởi vì vậy mà dính bẫy của ly ly tộc, nhân tộc cùng phong lang kết thù. Vừa lúc lãnh địa nhân tộc cùng thảo nguyên của phong lang chỉ cách một khu rừng rậm, hiện giờ, phong lang thông qua khu rừng kia để công kích nhân tộc, nhưng cố tình gian xảo, canh lúc mọi người ngủ say hay thả lỏng cảnh giác mới đột kích, làm mọi người luôn vô cùng khẩn trương, hơn nữa nó đến vô ảnh đi vô tung, một kích không trúng thì lập tức lẩn trốn, nhân tộc quả thực không có biện pháp bắt lấy chúng nó.

Đến bây giờ, tuy không có người nào chết, nhưng bị thương cũng không ít. Vì thế bọn họ mới phái người tới cầu viện.

Minh Phong vừa nghe vậy thì liền minh bạch, phong lang quả thực rất thông minh, có thể vận dụng ưu thế tốc độ của mình đến nhuần nhuyễn, chiến lược của chúng nó thường được các dân tộc du mục ở địa cầu cổ đại sử dụng.

Mọi người tuy không biết phong lang có tập tính gì, nhưng vẫn có chút hiểu biết về lang, dù sao lúc săn thú cũng gặp qua rất nhiều.

“Ta nhớ lang có thù tất báo, một khi chọc bọn nó thì không chết không ngừng.” Lạc Âu không khỏi lo lắng nói.

“Cũng sẽ không, phong lang dù sao cũng có trí tuệ, bắt quá muốn chúng nó từ bỏ trả thù cũng rất khó, trừ phi——đánh chúng nó tới tàn phế.” Lúc nói chuyện, ánh mắt Phong Hồ lóe lên thần sắc lạnh lùng.

“Chúng ta có lợi một chút chính là rừng rậm là địa bàn của nhân tộc chúng ta, chúng ta hiểu rõ nó hơn phong lang sinh hoạt trên thảo nguyên, chúng ta có thể lợi dụng hoàn cảnh. Còn có lợi một điều là có ly ly chống đỡ, chúng nó không để phái một đội quân lớn tiến công chúng ta, hơn nữa cho dù phái đi thì chúng

ta cũng có thể lui về sau, dù sau còn có một con sông lớn chống đỡ, phong lang tuyệt đối không thể tiến vào lãnh địa của chúng ta.” Phong Báo phân tích tiếp, sau đó, chuyển ánh mắt về phía Minh Phong.

Minh Phong ngẩng đầu, chăm chú nhìn bọn họ: “Chúng ta còn chờ gì nữa?”

53. Chương 53: Định Mệnh Của Bội La

Cho tới giờ xuất hiện chỉ là những nhóm phong lang nhỏ, bởi vì lý lý không cho phép đại quân phong lang tiến vào lãnh địa nhân tộc, giống như lời nhân tộc nói, chúng nó thông minh xảo hoạt hơn hỏa trư tộc rất nhiều, chúng nó biết rõ một khi đại quân phong lang tiến vào lãnh địa phía sau mình, đến lúc đó nó sẽ bị hình thành thế giáp công, lý lý tộc đối mặt với một số lượng phong lang khổng lồ, tình thế sẽ rất nguy hiểm!

Vì thế, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng nhiệm vụ lần này rất đơn giản, đặc biệt Phong Báo còn mang theo rất nhiều tấm lưới, tin tưởng nếu bố trí chặt chẽ một chút thì chúng nó nhất định có thể tạo ra hiệu quả kì diệu. Minh Phong cùng Phong Hồ không đi cùng, bọn họ còn đưa nhũ cần nuôi nấng, mặc khác, Phong Lộ cùng Khoa Bố Đa khẳng định phải lưu lại.

Phong Báo cùng Lạc Âu mang theo Ngải Kỳ, Khải Nhĩ, Liên Phỉ, Đạt Hàn cùng mười mấy tộc nhân khác rời đi. Hiện giờ có Minh Phong cùng Phong Hồ ở, bọn họ cũng thực an tâm về chuyện bộ lạc, trước kia luôn phải lưu lại một người, nghĩ đến sau này có thể cùng Phong Báo đi làm nhiệm vụ, Lạc Âu nhất thời cười tới không thể khép miệng.

Phong Báo cùng Lạc Âu vừa rời đi, hôm sau Minh Phong đã bắt đầu phái người truyền dạy cách làm đồ gốm cho các bộ lạc khác. Hơn nữa còn nói, họ vọng mọi người có thể tăng cao kĩ thuật này hơn nữa, không cần bị giới hạn trong chút tri thức được truyền thụ.

Vì thế, tất cả các lãnh địa nhân tộc đều bừng bừng sức sống đi làm đồ gốm. Minh Phong cùng Phong Hồ bắt đầu suy nghĩ cụ thể việc giao dịch với hỏa trư tộc, lần này ngay cả Bội La lâu ngày không xuất hiện cũng tham gia—— lúc trước bọn họ lấy cố Minh Phong phải sinh đứa nhỏ mới để Bội La ở nhà Văn Trạm, hiện giờ đứa nhỏ cũng sinh rồi, thực sự không còn lý do gì để Bội La ở chỗ Văn Trạm. Vì thế, cho dù Bội La không muốn, Minh Phong cùng Phong Hồ vẫn mang nó về nhà.

“Trạm, người có thời gian nhất định phải tới chơi với ta nga.” Bội La dẩu dẩu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt đen láy ngập nước nhìn Văn Trạm, bàn tay nhỏ bé làm thế nào cũng không chịu buông tay người ta, bộ dáng méo mào làm Văn Trạm nhìn mà đau lòng.

Minh Phong một tay nâng cái mông nhỏ béo tròn của Bội La, một tay đỡ thắt lưng nó, nhìn Bội La nước mắt lưng tròng tạm biệt với Văn Trạm—— người này, thân mình lại sắp bám dính lấy người Văn Trạm!

Cánh tay ngắn ngủn béo tròn ôm lấy cổ Văn Trạm khóc nức nở nói: “Trạm, người ta muốn hôn hôn.”

Văn Trạm đỏ mặt xấu hổ nhìn Minh Phong cùng Phong Hồ cứng ngắc đang ôm Phong Hiên một cái—— bình thường chỉ có hai bọn họ nói đùa cũng không sao, hiện giờ song thân Bội La đều ở đây, sao hắn có thể hôn được a!

Bội La mới không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp chu cái miệng nhỏ nhích tới gần môi Văn Trạm, cánh môi mềm mại hồng nhuận như cánh hoa áp lên, cọ xát hai cái, lại duỗi đầu lưỡi ra như đang ăn cái gì đó mà liếm liếm môi hắn vài cái.

Văn Trạm đỏ mặt tim đập dồn dập lùi ra sau, hắn thật sự không có dũng khí tiếp tục. Tuy Minh Phong cùng Phong Hồ cũng không biểu hiện thần sắc khác thường, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, cho dù Bội La vẫn là một đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn có vẻ chưa thỏa mãn của Bội La, mặt Văn Trạm đỏ lên, lập tức nhịn không được cảm xúc bị thương đang dâng trào—— tiểu tử này rốt cuộc phải rời đi! Nghĩ vậy, trái tim hắn đau đớn, cơ hồ muốn bật khóc.

Sau khi trở về bên người song thân sẽ dần dần quên mình đi? Nghĩ tới đây, Văn Trạm lại cảm thấy đau đớn, đối với đứa nhỏ này, hẳn đã dồn hết tất cả tâm tư, xem nó hết như đứa nhỏ của mình mà yêu thương, hiện giờ nó phải trở về bên cạnh song thân, đối với Văn Trạm mà nói hết như mất đi đứa nhỏ vậy.

“Văn Trạm.” Minh Phong chú ý tới biểu tình ưu thương của Văn Trạm, an ủi nói: “Lúc nào người có thời gian thì tới nhà chúng ta nhìn Bội La được không? Nó thực thích người, tính tình đứa nhỏ này luôn thực lạnh nhạt, cho dù là chúng ta nó cũng không bám dính đến vậy. Hơn nữa, chúng ta sau này có thể sẽ rất bận rộn, tiểu gia hỏa Bội La này khẳng định còn phải phiền toái người.”

Bội La trực tiếp trở mình xem thường: “Kia còn mang ta về làm gì, cứ để ta ở lại đây không phải được rồi sao?”

Minh Phong nhìn chằm chằm nó một chút, sau đó quay đầu lại nhìn Phong Hổ, còn có tiểu Phong Hiên ngoan ngoãn ngủ trên khuỷu tay y.

“Vậy được rồi.” Minh Phong đột nhiên nói, dọa mọi người nhảy dựng: “Văn Trạm, kỳ thật Bội La ở đâu cũng không sao cả, bởi vì chúng ta thực thương nó nên hi vọng người đừng hiểu nhầm chúng ta không thích nên mới bỏ bê nó, mà đây chính là lựa chọn của nó, chúng ta tôn trọng ý nguyện của nó. Ta thấy người cũng thực luyến tiếc Bội La, vậy cứ để nó ở lại đây đi. Bất quá, chúng ta hiện giờ có việc tìm nó trao đổi một chút, vì thế, chiều nay người có thể tới nhà ta đón Bội La không? Thuận tiện ăn cơm chiều luôn.”

Văn Trạm sững sốt, hẳn có chút do dự nhìn Bội La, hai mắt tiểu tử này đang tỏa sáng nhìn hắn. Chậm rãi gật đầu, lập tức đổi lấy nụ cười sáng lạn không thua gì ánh mặt trời của Bội La, cười đến mức trái tim Văn Trạm ngứa ngáy, hận không thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của đứa nhỏ này.

“Cứ vậy đi. Văn Trạm, chúng ta chờ người nga. Đi trước, buổi chiều gặp.” Nói xong, Minh Phong gật gật đầu, một nhà bốn người liền ly khai.

Về tới nhà, Minh Phong, Phong Hổ cùng Bội La bắt đầu thương lượng giao dịch với hỏa trụ tộc. Trước mắt xem ra hỏa trụ tộc có thực lực không lớn cùng hải xà tộc là đối tượng thích hợp nhất để giao dịch, nhưng so với hải xà tộc quá xa xôi, hỏa trụ tộc hiển nhiên là đối tượng rất tốt.

“Rất đơn giản, chúng nó không phải có thể nghe hiểu tiếng người sao? Kêu một con ra, cho nó ăn thử chút thức ăn làm từ nôi gốm là được. Chúng ta lại không có tâm tư xấu gì, chỉ muốn giao dịch có lợi đôi bên mà thôi.” Bội La dừng dừng nói, theo tập tính của hỏa trụ tộc, muốn giao dịch cũng không phải chuyện quá khó.

“Vấn đề là giá cả, chúng ta nên đổi bao nhiêu?” Phong Hổ gãi gãi đầu, dè dặt giọng, sợ làm ồn đứa nhỏ đang ngủ say.

“Thứ nhất, chúng ta phải xác định mình có gì để trao đổi. Trước mắt xem ra thì có lương thực, hoa quả, thủy sản, muối ăn, đồ gia vị cùng đồ gốm, có rất nhiều vật phẩm để trao đổi. Nhưng trong số đó, lương thực ngũ cốc chỉ có nhân loại có đôi tay linh hoạt có thể gieo trồng, khoai lang thì tất cả các chủng tộc đều có thể trồng cùng thu hoạch, hoa quả cũng vậy, rất dễ tìm kiếm. Mặc khác chính là thức ăn chín, công cụ, gia vị cũng là những thứ đặc biệt chỉ có chúng ta có cùng có thể làm ra. Thủy sản, trước mắt xem ra, hỏa trụ tộc cũng không có bản lĩnh có được, vì thế cũng có thể xem là đặc sản của chúng ta.” Minh Phong trầm ổn phân tích.

“Sau đó chính là vật phẩm trao đổi đối phương có thể dùng để trao đổi, thứ nhất, đơn giản nhất là con mồi, nhưng thứ này chúng ta hiển nhiên không thiếu, bởi vì không còn chiến tranh nên việc huấn luyện nhân loại chúng ta đều dựa vào săn bắn, vì thế con mồi không cần... Sau đó chính là chúng ta cần gì, tỷ như lương thực chưa gia công, cây đay, cây bông... hết thấy những thứ chúng ta có thể sử dụng. Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, chính là vấn đề lãnh địa, cũng là mục đích quan trọng nhất của chúng ta cần hỏa trụ tộc đồng ý, để chúng ta có thể tiến vào lãnh địa của chúng nó săn bắn trong kì triều cường.” Phong Hổ bổ sung tiếp.

Bội La gật đầu: “Chuyện này cũng không tính là quá khó, hỏa trụ tộc có trí tuệ, tin tưởng chúng nó biết nên làm gì mới có lợi nhất cho chủng tộc mình.”

“Về phần giá cả cụ thể, có thể đợi đến lúc đó nói sau, hiện giờ còn không biết phản ứng của chúng nó. Chờ bọn ba ba cùng phụ thân trở về thì có thể chuẩn bị bắt đầu giao dịch với hỏa trư tộc.”

Ba người nhìn nhau, gật gật đầu, chuyện này cứ đơn giản như vậy đã thương lượng xong.

“Có chút việc nhỏ này cũng phải mang ta về a, thật là!” Bội La bất mãn oán giận, nó đã bắt đầu tưởng niệm nụ hôn của Trạm.

Minh Phong ôm lấy thân hình mũm mĩm của nó, véo cái mông đầy thịt của nó một phen.

“Người thật không có lương tâm a, chúng ta đã bao lâu không gặp rồi, người không nhớ ta chút nào à?”

Bội La nhăn nhó gương mặt nhỏ nhắn béo tròn của trẻ con: “Không biết ai một mực không tới xem ta nga. Làm ánh mắt Trạm nhà ta luôn dùng biểu tình đồng tình nhìn ta.”

“Đi.” Minh Phong buông Bội La: “Người không ít lần dựa vào đó để chiếm tiện nghi người ta đi.”

“Kia đương nhiên.” Bội La đắc ý nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra biểu tình thèm nhỏ dãi, biểu tình như vậy lại bày ra trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu thực sự rất kì quái: “Ném được rất nhiều mỹ vị.”

“Nói tới đây, ta có việc muốn thương lượng với người một chút.” Bội La nghiêm túc nói với Minh Phong.

“Không được.” Nó còn chưa mở miệng, Minh Phong đã cự tuyệt.

Bội La không cam lòng than thở: “Người còn chưa nghe ta nói muốn làm gì!”

“Không cần nghe ta cũng biết, người có nghĩ tới không, nếu người đột nhiên trưởng thành, phải làm thế nào giải thích với Văn Trạm. Chẳng lẽ người nói người là người phục sinh? Người có cơ thể trẻ con nhưng tâm linh người lớn? Nếu hẳn biết chuyện này thì tất cả cố gắng trước kia của người coi như đổ sông đổ biển. Hơn nữa, người bảo mọi người trong bộ lạc làm thế nào tiếp nhận chuyện này? Chẳng lẽ người muốn sống trong ánh nhìn khác thường của mọi người, cho dù người không sợ, chẳng lẽ người muốn Trạm cùng người sống những ngày như vậy?” Minh Phong không tăng cao âm điệu, giọng điệu bình thản tựa như đang nói một chuyện rất bình thường. Nhưng mỗi vấn đề đều đánh trúng trọng điểm, đâm sâu vào lòng Bội La.

Cái đầu nhỏ của Bội La ủ rũ cúi thấp xuống: “Kỳ thật người cũng thấy rồi, hẳn luôn xem ta là đứa nhỏ.” Gương mặt nhỏ nhắn lộ ra chua xót không phù hợp với độ tuổi: “Mặc kệ ta nói gì, mặc kệ bao nhiêu lần ta nói thích hẳn, muốn hẳn làm bầu bạn, hẳn đều xem là ta nói đùa, là trẻ con. Cho dù có hành động thân mật hẳn cũng không để ý, bởi vì ta vẫn chỉ là một đứa con nít cái gì cũng không hiểu. Loại cảm giác này, thật sự không thể cam lòng, thực thất bại a! Hẳn hiện tại đối với ta có tình cảm rất sâu, chính là nó lại là tình cảm thân nhân, không phải đối với bầu bạn! Ta sợ một ngày nào đó hẳn thật sự xem ta là đứa con, đến lúc đó ta muốn có được hẳn lại càng khó khăn hơn.”

Phong Hồ im lặng nghe bọn họ nói chuyện này giờ đột nhiên sấp vào một câu: “Kia vì sao còn không chịu theo chúng ta trở về, nếu tách ra một đoạn thời gian, tuy rằng tạm thời phải xa cách, nhưng người có thể dễ dàng dựa vào khoảng thời gian trước để có một vị trí quan trọng trong lòng đối phương, triển khai thế công kích mới.”

Bội La lộ ra vẻ mặt đau khổ: “Ta không nữ.”

“Cái gì?” Minh Phong cùng Phong Hồ trầm miệng một lời hỏi, thực hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, tiểu gia hỏa này mà biết sẵn sóc người vậy sao?

“Ta chính là không nữ.” Bội La hét lên: “Gia hỏa kia ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng kỳ thực là người rất nặng tình cảm, thực khao khát tình cảm, là một người rất tích cực. Nếu ta đi rồi hẳn khẳng định sẽ rất thương tâm, ta làm sao nữ để hẳn như vậy a.”

“Oa——” Bé con bị âm thanh Bội La đánh thức bắt đầu gào khóc.

Minh Phong vội chạy tới ôm lấy bé, cho Bội La một cái liếc mắt xem thường, sau đó đi tới đi lui trong phòng, nhẹ nhàng vỗ lưng đứa nhỏ, ra dấu bảo hai người ngậm miệng sau đó dỗ tiểu Phong Hiền ngủ tiếp. Bé con này vốn chưa ngủ đã, nức nở hai tiếng, được Minh Phong dỗ dành liền dựa vào vai cậu ngủ thiếp đi.

Một lát sau, Minh Phong thật cẩn thận đặt bé con vào lớp da thú thật dày trên giường, hai nam nhân lớn nhỏ bên kia lúc này mới thở phào.

Phong Hồ vỗ vỗ bả vai non mềm của Bội La, ánh mắt tán thưởng: “Tốt lắm, ta cứ lo lắng tình cảm của người cùng Văn Trạm, bất quá thấy người thế này ta yên tâm rồi. Người trưởng thành sẽ là một hảo nam nhân.”

“Kỳ thật người cũng không cần lúc nào cũng làm nũng, có thể canh đúng lúc biểu hiện một mặt thành thực của người, như vậy hẳn sẽ hoang mang, sẽ không xem người là đứa nhỏ nữa. Còn nữa, Văn Trạm tới rồi, chuyện này dừng lại ở đây.” Minh Phong ý bảo đề tài này đã xong. Bội La lập tức làm ra vẻ tò mò với đệ đệ Phong Hiên ở bên cạnh. Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Văn Trạm.” Minh Phong mở cửa để Văn Trạm vào nhà.

Bội La vừa thấy Văn Trạm tới, ánh mắt lập tức sáng rực bổ nhào vào lòng ngực hắn.

Văn Trạm ôm cổ Bội La: “Đứa nhỏ này, sao bất cẩn như vậy, nếu ta không chụp được không phải người ngã xuống giường rồi sao.” Sau đó, đột nhiên nghĩ tới mình đang ở trong nhà người khác, tiểu tử trong lòng mình cũng là đứa nhỏ của người khác, hai gò má không khỏi đỏ bừng.

Minh Phong khoát tay, biểu thị mình không để ý.

“Nó a, da dày lắm, ta xem chỉ có mình người có thể chế trụ nó.”

“Hôm nay ăn gì?” Phong Hồ tham ăn tiến tới trước mặt Minh Phong.

“Này a.” Minh Phong làm ra vẻ thần bí.

54. Chương 54

Món ăn buổi tối đương nhiên là cua biển, Minh Phong đã sớm thèm nhỏ dãi từ lâu. Làm cua cần chú ý, có người nói luộc là tốt nhất, có người lại nói chưng ngon nhất, chính là biện pháp của cậu khác với người khác.

Minh Phong làm cua, luộc trước chưng sau. Lúc luộc thì bỏ chút gia vị để khử mùi, luộc một hồi mới bỏ vào nồi chưng, cuối cùng món cua mỹ vị đã xong, vừa đơn giản lại ăn ngon!

Tuy là cua biển, nhưng vừa lớn vừa thơm ngon, cái mai đỏ rực, thịt mỡ đầy đủ, thoát nhìn rất ngon.

Minh Phong thích nhất là ăn yếm cua cái, bởi vì cậu rất thích ăn gạch cua. Vốn ăn cua là một chuyện rất phức tạp, nhưng đối với ba vị người lớn thì căn bản không phải vấn đề, tuy vỏ cua rất cứng, nhưng không thể chống nổi đôi tay có kèm theo nội lực a. Về phần Bội La, có ba người lớn ở đây, nó còn sợ đói sao?

Ăn cua nhất định phải ăn chân với càng trước, lúc luộc Minh Phong đã khử mùi, nhưng vì thời gian luộc khá ngắn nên mùi tươi mới của cua vẫn không giảm bớt, sau đó chưng một thời gian càng lưu lại mùi vị đặc biệt của nó. Thịt trong chân cùng càng cua tươi mới ngon ngọt, Minh Phong kinh hỉ phát hiện hương vị cua biển nơi này ăn vào không hề thua món cua đại áp cậu từng ăn ở địa cầu!

Ba người kia, Bội La thì đã sớm biết đây là thứ tốt, Phong Hồ về phương diện này thì đã bội phục Minh Phong sát đất, chỉ có Văn Trạm, nhìn Minh Phong lôi ra một mớ đại gia hỏa giường nanh múa vuốt thì trợn mắt há hốc mồm, dưới sự đề cử cất lực của mọi người mới dám dón can cảm nếm thử một chút.

Ai ngờ, vừa ăn thì không thể ngừng miệng.

Chân cua cùng càng cua ăn xong thì bắt đầu ăn gạch cua cùng mỡ cua, gỡ phần yếm cua ra, gạch cua vàng óng ả lập tức trào ra, ăn vào miệng lập tức tỏa hương thơm lừng, thật sự làm người ta muốn ăn không ngừng. Cuối cùng, đương nhiên là thân cua, thịt cua trong suốt trắng nõn không chỉ hương vị ngon ngọt,

còn mang theo chút gạch cùng mỡ cua vô cùng mỹ vị, hai loại mỹ vị kết hợp với nhau, quả nhiên thơm ngon vô cùng a.

Một bữa cơm thế là cả chủ lẫn khách đều vui vẻ no nê. Sau khi dùng cơm xong, Văn Trạm cao hứng ôm Bội La rời đi.

Phong Hồ chú ý thần sắc Minh Phong có chút không thích hợp: “Làm sao vậy?”

“Văn Trạm đối với Bội La hoàn toàn là thân tình, có lẽ ta không nên đồng ý để nó ở lại nơi đó.” Minh Phong nghĩ tới quyết định trước đó của mình, có chút hối hận.

“Nếu không, chúng ta ôm Bội La về đi?” Phong Hồ cũng thấy tách Bội La cùng Văn Trạm vài năm thì tốt hơn, vạn nhất tình cảm hoàn toàn biến thành thân tình, tương lai Bội La có thể sẽ chịu nhiều đau khổ.

“Không, hiện giờ không thích hợp, dù sao ta cũng nói vậy rồi. Vẫn chờ bọn ba ba trở về đi, để bọn họ ra mặt, nói nhớ tôn tử, muốn đón Bội La về. Bất quá như vậy đối với Văn Trạm rất không công bình. Vừa rồi hắn mang Bội La đi đã cao hứng đến vậy, hắn thực sự rất tích cực a!” Nghĩ tới thần sắc Văn Trạm khi nãy, Minh Phong có thể hiểu được vì sao Bội La không đành lòng rời đi, Bội La đối với Văn Trạm chính là thứ duy nhất hắn có, cho dù đó không phải thứ tình yêu Bội La mong đợi, nhưng Văn Trạm đã gửi gắm hết tất cả tình cảm của mình—— Bội La cùng Minh Phong đều từng trải qua cô độc cùng tịch mịch, rất thấu hiểu cảm giác này, vì thế đối với Văn Trạm mới mềm lòng như vậy.

Phong Hồ ôm lấy Minh Phong: “Chúng ta đều biết làm thế nào mới là sự chọn lựa tốt nhất dành cho bọn họ, không nên vì nhất thời mềm lòng mà để sau này phải chịu càng nhiều đau khổ hơn, nếu Văn Trạm cuối cùng không yêu Bội La, tiểu tử điên cuồng kia không biết sẽ làm gì nữa.”

Minh Phong trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi gật đầu, đúng vậy, chính là chỉ mới vài năm mà thôi, Bội La cùng Văn Trạm còn một con đường rất dài rất dài.

Chuyện cứ quyết định như vậy, Minh Phong thông qua thiết bị liên lạc nói quyết định này cho Bội La, cũng nói nguyên nhân rõ ràng. Bội La vốn là người rất thông minh, chính là nhất thời bị tình cảm che mờ mà thôi, lúc tỉnh táo lại tự nhiên sẽ biết làm gì mới là tốt nhất inh cùng Văn Trạm, cuối cùng cũng đồng ý.

Sau vài ngày sống êm gió lạnh, Minh Phong cùng Phong Hồ rốt cuộc thở ra, bọn họ hảo hảo hưởng thụ cuộc sống bình ổn đã lâu không có.

“Minh Phong——” Móng heo khoát lên thắt lưng Minh Phong, một cái khác thì di chuyển theo khuynh hướng đi xuống, đôi môi dày dán bên vành tai Minh Phong, lơ đãng đụng chạm cùng phát ra từng trận nhiệt khí làm chủ nhân nó dâng lên từng đợt tê dại.

“Đứa nhỏ đang ở a.” Minh Phong ngênh đón nhưng chống đỡ nắm lấy tay Phong Hồ, chính là tay cậu cơ hồ không có khí lực, chỉ đi theo bàn tay to rắn chắc của Phong Hồ di động cao thấp, căn bản không có tác dụng cự tuyệt.

“Nó mới ngủ, nhất thời không thức đâu, chúng ta đã vài ngày không làm.”

Trong tiếng kêu rên của Minh Phong, bàn tay to của Phong Hồ trực tiếp luồn vào trong quần nắm lấy nơi yếu ớt của cậu, bắt đầu cao thấp chà xát, ngón tay thô ráp thỉnh thoảng lại ma sát phần đỉnh nhạy cảm, gây cho Minh Phong kích thích lớn hơn nữa.

Phân thân thanh tú của Minh Phong bắt đầu chậm rãi thức tỉnh, khoái cảm từ dưới thân truyền tới, cơ thể thực sự biết vị thiết nhiều ngày không trải qua tình dục lập tức tham lam hấp thụ tình cảm mãnh liệt Phong Hồ gây ra.

“Ân——” Minh Phong biết trốn không được liền đơn giản phóng tâm, vòng tay ôm lấy cổ Phong Hồ, ngẩng đầu dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình, môi lưỡi hai người quấn quít, hút dịch ngọt trong miệng đối phương, đầu lưỡi điên cuồng dây dưa cùng một chỗ. Sau một nụ hôn sâu nồng nhiệt, hô hấp hai người đều bắt đầu dồn dập.

Phong Hồ kéo da thú bên hông, dã thú cự đại đã đứng thẳng. Y ngồi xuống giường nhìn Minh Phong, ý tứ không cần nói cũng biết.

Minh Phong thở dốc giẫy khỏi lòng ngực y, dưới ánh nhìn chăm chú của Phong Hồ chậm chậm quỳ xuống, một ngụm ngậm lấy cự đại của Phong Hồ vào miệng. Bởi vì vừa tắm rửa xong nên trên người Phong Hồ thực sạch sẽ.

Minh Phong mở lớn miệng ngậm cả phần đỉnh vào miệng, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lỗ nhỏ trên cùng, chỉ chốc lát sau liền nếm được chất lỏng có chút đắng chất Phong Hồ tiết ra.

Hô hấp Phong Hồ bắt đầu dồn dập, khoái cảm từ cự đại được Minh Phong ngậm lấy truyền ra cơ thể, làm dực vọng càng trường to hơn nữa—— Minh Phong buông phần đỉnh, vươn đầu lưỡi mềm mại cẩn thận liếm lộng hết phần cán một lần, nước bọt chảy ra thấm ướt cả bộ lông xung quanh, sau đó trong tiếng hít thở dồn dập của Phong Hồ, đầu lưỡi cậu chuyển qua song hoàn bên dưới, liếm trước vài cái sau đó ngậm một viên, bắt đầu mút mạnh—— hai tay cầm cự đại của Phong Hồ bắt đầu cao thấp di động.

Phong Hồ cố gắng nhẫn nhịn chế trụ đầu Minh Phong, thô lỗ nhét cự đại của mình vào miệng cậu, lúc không thể chịu được nữa thì kéo cậu lên, nếu còn để cậu tùy ý trêu chọc có lẽ y sẽ không khống chế được mà trực tiếp vọt vào trong cơ thể cậu mất.

Bàn tay to vội vàng cởi bỏ quần áo trên người Minh Phong, chỉ qua hai ba cái, Minh Phong liền hoàn toàn trần trụi giống y.

Ánh mắt nóng rực bồi hồi trên thân hình thon dài của Minh Phong một lượt, sau kéo chân cậu quẩn quanh thắt lưng mình, áp miệng lên môi Minh Phong, đầu lưỡi tiến vào sâu bên trong bắt đầu dò xét, hài lòng nếm được hương vị của chính mình trong miệng cậu. Càng quét hết tất cả ngõ ngách trong miệng Minh Phong một lần, sau đó chuyển xuống, tỉ mỉ gặm cắn cảm, cổ, xương quai xanh... một đường dọc xuống trước ngực.

Một ngụm cắn quả thực thâm màu, bàn tay to nắm một quả khác.

“Ân—— Phong Hồ——” Âm thanh Minh Phong mang theo tình ý mị hoặc.

“Ta biết, ta biết——” Phong Hồ vừa trấn an cậu, vừa đưa một bàn tay khác đang nhàn rỗi trượt xuống, nắm lấy phân thân Minh Phong cao thấp di động.

Minh Phong vô thức ưỡn người dậy, phối hợp với động tác của Phong Hồ.

“Ân—— a——” Tiếng rên rỉ ngọt ngào bật ra từ miệng cậu.

Phong Hồ lấy thuốc bôi trơn ở bên cạnh, vét một chút sau đó luồn ngón tay tới phía sau cậu, từ khe hông tiến vào tiểu huyết.

“Ngô——” Tiểu huyết siết chặt mút chặt ngón tay Phong Hồ, hai người đồng thời kêu một tiếng đau đớn.

Phong Hồ sẵn sóc dừng lại, để Minh Phong thích ứng một chút mới bắt đầu di chuyển trong dừng đạo cơ rút, di động, trừu sáp tới lui.

Một ngón, hai ngón, ba ngón...

“Được chưa?” Phong Hồ áp lên bên tai Minh Phong hỏi.

Khoé mắt Minh Phong ướt át mang theo tình cảm mãnh liệt, cậu cắn môi: “Tùy, tùy người.”

Phong Hồ được cho phép đương nhiên không hề khách khí, không chút do dự đâm thẳng cự đại của mình vào cơ thể Minh Phong.

“A——” Minh Phong hét lên một tiếng, dừng đạo đã bị kích thích mãnh liệt cơ rút, vì thế Phong Hồ đau khổ bị kẹt lại một nửa.

Y vội vàng đưa tay kích thích phân thân Minh Phong, trong nháy mắt cơ thể cậu thả lỏng thì nắm bắt cơ hội tiến vào toàn bộ. Sau đó, nhẫn nại không được túm lấy eo Minh Phong, nâng lên rồi kéo mạnh xuống!

“A—— ngô—— ân——” Miệng Minh Phong không ngừng phát ra âm thanh Phong Hồ yêu thích nhất, cự đại của Phong Hồ không ngừng xâm nhập, xâm nhập rồi lại xâm nhập, mỗi lần đều nhắm thẳng điểm kia của Minh Phong mà đâm mạnh tới, khoái cảm thật lớn càng quét toàn thân Minh Phong, dừng đạo ẩm ướt chặt chẽ tầng tầng lớp lớp ro rút, bao chặt lấy cự đại của Phong Hồ, gây ra cho y khoái cảm kịch liệt.

Minh Phong chỉ cảm thấy cự đại của Phong Hồ không ngừng lấp đầy mình, không ngừng xâm nhập tới một độ sâu không tưởng, cảm nhận sâu sắc cùng khoái cảm bào mòn cơ thể cậu, điểm trí mạng lần nào cũng bị Phong Hồ cọ xát, chỉ chốc lát sau, cơ thể cậu cứng đờ rồi bắn ra, sau đó cơ thể liền mềm nhũn, toàn bộ đều dựa vào cánh tay Phong Hồ chống đỡ, nhưng dừng đạo lại càng co rút kịch liệt hơn, tựa hồ đang tham lam mút lấy phân thân Phong Hồ, hô hấp cũng ngày càng dồn dập, chỉ chốc lát sau cũng bắn vào trong cơ thể Minh Phong.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, Phong Hồ ngã xuống giường, ôm Minh Phong nằm cạnh mình.

“Lúc nào chúng ta đi luyện tập đi, đã lâu không vận động cơ thể đã sắp rỉ sét cả rồi.” Minh Phong thì thào oán giận.

Phong Hồ trở mình xem thường, hiện giờ là lúc suy nghĩ đến việc này sao?

“Ngày mai đi, tìm người giúp chiếu cố đứa nhỏ, sau đó chúng ta qua bên sơn động bế quan.” Lúc nói chuyện, bàn tay to lại mò tới nụ hoa vểnh lên của Minh Phong, sờ sờ——

“Bất quá, hiện giờ, chúng ta thật ra có thể tái chiến một hồi——” Nói xong, Phong Hồ xoay người một cái đặt Minh Phong dưới thân, trong phòng lại bắt đầu một vòng ừ a a mới——

Có vẻ đôi phu phu này đều không chú ý, vật nhỏ đã sớm tỉnh lại, đang trừng to đôi mắt vô cùng hứng thú nhìn màn trình diễn tình cảm mãnh liệt của bọn họ.

55. Chương 55

Sáng sớm hôm sau, Minh Phong toàn thân đau nhức tỉnh lại. Cánh tay Phong Hồ vẫn ôm chặt lấy cậu, vẫn còn chưa tỉnh. Nhíu nhíu mày, cậu bắt đầu vận nội lực trừ bỏ đau nhức trên người.

Cánh tay Phong Hồ nắm chặt chặt, bọn họ nằm sát như vậy rất mãn cảm với năng lượng dao động bên người.

Bàn tay to đặt bên thắt lưng Minh Phong, chậm rãi cọ xát vài cái, hưởng thụ xúc cảm mềm dẻo bóng loáng ở nơi đó. Sau đó vận nội lực vào lòng bàn tay, bàn tay to nóng hừng hực nhẹ nhàng xoa dịu cơn đau nhức trong cơ thể Minh Phong.

Minh Phong hưởng thụ mát xa của bầu bạn, một tiếng thở dài thoải mái khẽ bật ra.

Bàn tay to dần dần trượt xuống—— “Tuy hôm nay không có chuyện gì, bất quá đứa nhỏ đã tỉnh rồi.” Minh Phong lạnh lùng mở miệng, cảm giác bàn tay đang xoa bóp mình trở nên cứng đờ, ngoan ngoãn rời khỏi bộ vị mãn cảm bắt đầu mát xa những nơi khác. Cậu đột nhiên cảm thấy tâm tình khó chịu vì cơn đau nhức lúc sáng sớm bị quét sạch.

Phong Hồ lật người Minh Phong lại, giúp cậu massage phần lưng duyên dáng xinh đẹp. Cố ép chính mình bỏ qua sự xôn xao trong cơ thể, vô cùng oán niệm liếc nhìn đứa con, từ lúc có tiểu tử này, cuộc sống tính phúc của y bị quấy rầy thiệt nhiều lần a. Oán niệm a, Minh Phong chỉ thương đứa con không thêm để ý y! Thừa dịp Minh Phong nằm úp sấp không nhìn thấy, Phong Hồ trộm trừng mắt nhìn đứa con đang y y a a chơi đùa với Minh Phong—— vật nhỏ này tới lúc nào mới lớn lên a? Lúc trước vì cái gì y nghe Minh Phong nói muốn đứa nhỏ lại hưng phấn đến vậy chứ, hẳn phải kéo dài, kéo dài tới lúc không thể kéo nữa mới đúng.

Bé con không biết có phải cảm nhận được oán niệm của phụ thân hay không, xoay xoay ánh mắt to tròn nhìn thẳng qua Phong Hồ, ánh mắt to tròn trong suốt đơn thuần vô hạn hơi nheo lại, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cho phụ thân một nụ cười ngọt ngào. Gương mặt nhỏ nhắn vui vẻ đỏ bừng, cánh tay mập mập quơ quơ—— Phong Hồ cực lực nói với mình, vật nhỏ này là tình địch lớn nhất của mình, không thể bị hấp dẫn, ừ, nó đoạt Minh Phong đi rồi, mình không thể bị nó hấp dẫn! —— A a a, làm sao bây giờ, đứa con hảo đáng yêu a! ! ! Hơn nữa, bộ dáng siêu cấp giống Minh Phong, hóa ra Minh Phong lúc nhỏ có bộ dáng thể này a, đáng yêu tới mức làm Phong Hồ nhìn tới mức trái tim cũng nhũn ra, hoàn toàn quỵ gối dưới chân đứa con cùng Minh Phong, hoàn toàn không còn cơ hội xoay chuyển! Đường nhiên, chính là y vui vẻ chịu đựng.

“Minh Phong——” Phong Hồ khóa trên lưng Minh Phong, đương nhiên không ngồi xuống, y cũng không muốn đè nặng Minh Phong, hai tay chống bên sườn cậu, áp sát bên tai, đầu chôn vào hõm vai khẽ gọi tên cậu.

“Àn?” Minh Phong được Phong Hồ nặng nhẹ mát xa, cả người thoải mái bắt đầu có chút buồn ngủ. Bởi vì vùi đầu trên cánh tay nên âm thanh có chút mơ hồ, còn hơi khàn khàn, Phong Hồ nghe mà bộ vị nào đó liền trực tiếp sung huyết đứng thẳng.

“Vật nhỏ đã ngủ rồi.” Y hưng phấn nhìn Phong Hiên đang ngủ say sưa, không biết có phải vì muốn tạo cơ hội cho phụ thân hay không, bé con này đã tự lăn ra ngủ, không ai đỡ, Phong Hồ hưng phấn quyết định tha thứ cho nó một chút vì dám dành Minh Phong với mình.

Minh Phong đang chuẩn bị thiếp ngủ có chút mơ màng, hiếm có dịp không phản ứng lại lời y. Chính là lỗ tai vẫn nắm bắt được trọng điểm, phản bác nói: “Nó con tên rồi, đừng gọi là vật nhỏ.”

“Được, được.” Phong Hồ mặc kệ là cơ thể hay tinh thần đều vô cùng hưng phấn. Y leo xuống khỏi người Minh Phong, ánh mắt sáng rực nhìn cơ thể xinh đẹp của cậu. Cuối cùng, ánh mắt dừng ở cái mông tròn vĩnh, hiện giờ nơi đó không có bất cứ vật gì che đậy, trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết hằn để lại đêm hôm qua.

“Tiếp tục!” Minh Phong bất mãn vì Phong Hồ không tiếp tục mát xa, có chút mất kiên nhẫn thúc giục.

“Àn!” Phong Hồ vui tươi hơn hử đồng ý, bàn tay to một lần nữa trở lại trên người Minh Phong. Đột nhiên nhớ tới bộ phim Bộ La lưu lại trong căn cứ, tuy công cụ không còn, thực đáng tiếc, nhưng từ phim ảnh y không chỉ học được những thứ đó.

Bàn tay to linh hoạt lần tới bàn chân dài nhỏ của Minh Phong, nơi này có một điểm gọi là huyết dừng tuyến, kích thích nó có thể đề cao tình dục—— Phong Hồ đề ngón cái lên huyết dừng tuyến của Minh Phong, bắt đầu mạnh yếu vừa phải bắt đầu mát xa,

Kế tiếp là ba âm giao huyết, cái gọi là ba âm chính là can kinh, tỳ kinh, thận kinh, giao huyết chính là nơi giao nhau của ba huyết này, sau đó, bàn tay to dọc theo đôi chân thon dài của Minh Phong chậm rãi hướng lên trên—— cuối cùng dừng lại trên bắp đùi.

Thực sự, sự kiên nhẫn trước nay chưa từng có của y mang lại hiệu quả rất tốt. Minh Phong cơ hồ không nhận ra quỹ kế của y, chính là cơ hồ——cậu vốn muốn ngủ, nhưng theo động tác mát xa của Phong Hồ, cậu phát hiện cơ thể mình chậm rãi nóng lên, bắt đầu có phản ứng tình dục. Cẩn thận suy nghĩ tới những nơi Phong Hồ chạm qua, liền hiểu rõ—— đối với huyết đạo cùng đông y, Phong Hồ cùng Minh Phong chênh lệch rất lớn.

Khóe miệng Minh Phong nhếch lên, gương mặt nằm úp sấp lộ ra biểu tình có thể miễn cưỡng xem là mỉm cười—— người cao to này đã biết áp dụng sách lược, tựa hồ không còn đầu đá lung tung như trước kia nữa.

Chính là, cậu hoàn toàn không biểu hiện mình đã biết quỹ kế của Phong Hồ—— y mát xa thực sự rất thoải mái, dù sao cuối cùng cũng không trốn được, không bằng cứ hảo hảo hưởng thụ một chút. Bất quá, bộ dáng ngây ngốc hồ hồ tự cho là mưu kế của mình đã thành công của người này thực đáng yêu!

Tay Phong Hồ dọc theo bắp đùi Minh Phong vẫn còn tầng tầng lớp lớp dấu vết đêm qua, y bắt đầu hoài nghi kế sách rốt cuộc có tác dụng hay không, bởi vì tới giờ Minh Phong vẫn không có chút phản ứng gì, chính là y thì—— nhìn cự đại vì nhân nại mà đau đớn uồn chết—— lại sắp nhịn không được. Tay y do dự dừng lại, không biết nên tiếp tục hay trực tiếp xông tới—— trời mới biết, đợi lát nữa vật nhỏ, được rồi, là Phong Hiên tỉnh lại, Minh Phong có còn để ý tới y nữa không.

“Sao thế, sao không tiếp tục?” Không đợi y tiến hành bước hành động tiếp theo, Minh Phong đã động tình quyết định chủ động xuất kích.

Phong Hồ có chút giật mình nhìn ánh mắt tràn ngập ý cười của Minh Phong, cậu hơi nghiêng người ngồi dậy, đối mặt với Phong Hồ—— phân thân đã hơi ngẩng đầu.

“Người cổ ý!” Y nhào tới, áp đảo Minh Phong, vô cùng tức giận nói—— một y nhịn lâu như vậy!

Minh Phong thừa nhận trọng lượng của Phong Hồ, vuốt tóc y, tựa như đang thuận mao ột con sư tử: “Thực thoải mái a, tay nghề mát xa của người tốt hơn trước rất nhiều, sau đó ta cảm thấy không thích hợp liền biết người biết làm gì, kết quả——”

Phong Hồ hơi nhấc nửa người trên ngồi dậy, buồn bực phát hiện y không thể nào phát giận với gương mặt tuần tú của Minh Phong, cho dù bị cậu đùa giỡn như vậy. Vì thế đành phải cúi đầu, hung hăng áp lên môi cậu, vừa cắn lại liếm cánh môi mềm mại của cậu, hai phiến hoa bắt đầu sung huyết đỏ ửng.

Bàn tay to cường ngạnh tách hai chân Minh Phong ra, ngón tay tiến vào bên trong, phát hiện tiểu huyết được kéo giãn đem qua lại trở nên siết chặt, chính là nhìn thấy ý cười trong mắt Minh Phong, y quyết tâm, bôi một tầng thuốc mỡ lên cự đại của mình, sau đó không hề có bất cứ tiền diễn nào trực tiếp đâm thẳng vào trong cơ thể Minh Phong.

“Ân——” Minh Phong kêu lên một tiếng đau đớn, cự đại gắng gượng di động trong dừng đạo có chút khô khốc—— Phong Hồ cũng không muốn thực sự làm bị thương bảo bối của mình, nhưng bởi vì có chút khô khốc, vì thế dừng đạo nóng rực buộc chặt quanh gắng gượng cự đại, làm Minh Phong có một loại khoái cảm khác thường, xúc cảm khô nóng trên người càng nghiêm trọng hơn, phân thân không hề được an ủi bắt đầu đứng lên, nhất là lúc Phong Hồ di chuyển thật nhanh, cơ thể cậu run bắn lên: “A—— ừ!”

Vòng tay ôm lấy cổ Phong Hồ, đưa môi mình tới, thân mật trao đổi nước bọt cho nhau, liếm mút, gặm cắn, hệt như hai con dã thú.

Phong Hồ dưới thân không chút lưu tình tiến công, hoàn toàn rời khỏi rồi lại mạnh mẽ tiến vào, mỗi lần trừu sáp đều tiến thẳng vào bên trong, ma sát qua điểm mẫn cảm, có đôi khi còn cố ý cọ cọ nơi đó.

“Ngô—— ân—— a——”

Minh Phong thất thần vận vẹo cơ thể theo tiết tấu của Phong Hồ, dục vọng của cậu hoàn toàn bị khơi gợi, cự đại của Phong Hồ mang tới khoái cảm càn quét cơ thể cùng đầu óc cậu, dục vọng phía trước thỉnh thoảng cọ xát trên bụng y, kêu gào đòi phóng thích, chính là Phong Hồ cứ cầm chặt lấy nó, không chịu cho nó bắn ra.

“Phong Hồ——” Minh Phong vô thức cầu xin, cậu muốn bắn——: “Ân, Phong Hồ——”

“Chúng ta cùng nhau, chúng ta cùng nhau được không, ân?” Ngoài miệng hỏi vậy nhưng bàn tay to lại nắm chặt phần gốc của Minh Phong, không cho phép cậu phóng thích trước mình, dưới thân không ngừng đẩy nhanh động tác, hưởng thụ dừng đạo của Minh Phong càng cơ rút lợi hại hơn, nơi đó, mấp máy, không ngừng cơ rút cứ như muốn hút hết tất cả chất lỏng trong cơ thể Phong Hồ.

Minh Phong mở to ánh mắt có chút mờ lung, có chút nén giận nhìn chằm chằm Phong Hồ, oán giận siết chặt dừng đạo dưới thân—— Phong Hồ hút một ngụm khí: “Trời ạ, Minh Phong! Người thật sự quá——”

Điên cuồng đóng đưa thất lưỡng, dùng tốc độ nhanh nhất có thể ra vào trong cơ thể Minh Phong, nơi đó hiện giờ đã siết chặt đến mức có chút khó khăn khi tiến tới!

“Ừ a!——” Trong nháy mắt Phong Hồ bắn ra, y buông Minh Phong, để hai người cùng đạt tới cao trào.

“Hô hô——” Minh Phong thở hổn hển, khoái cảm cực hạn làm toàn thân cậu vô lực, căn bản không đẩy nổi nam nhân trên người mình.

“Ân——”

Phong Hồ ngay cả nghỉ ngơi cũng không cần, lẳng lặng hưởng thụ cơn co rút mãnh liệt ở tiểu huyết Minh Phong sau khi đạt tới cao trào. Y giữ nguyên tư thế của hai người, bế đứng Minh Phong lên.

Vì thế, Minh Phong lập tức dựa vào người Phong Hồ, bộ vị tương liên vì nguyên nhân thể trọng cùng dịch trơn lúc này lại càng tiến vào sâu hơn.

Minh Phong hút một hơi, cậu có cảm giác cơ thể mình một lần nữa bị kéo căng, mãnh liệt mà trực tiếp!

Phong Hồ đắc ý ôm cậu, hung hăng kéo cơ thể cậu xuống——

“A! Ân——” Minh Phong sợ hãi kêu lên.

“Cảm giác rất tuyệt đi.” Đôi môi dày áp sát vành tai Minh Phong. Sau đó, tiếp tục thần tốc chuyển động găng gượng.

“Ân, ngô—— a——”

Một lát sau, khi Minh Phong lần thứ hai bắn ra, Phong Hồ xoay người cậu lại, để lưng cậu dán lên ngực y, sau đó áp đảo Minh Phong, để cậu quỳ trên giường.

Trải qua hai lần cao trào, Minh Phong đã vô lực dùng cánh tay chống đỡ cơ thể mình, cậu đành phải dựa nửa người trên xuống giường, cái mông nhếch lên cao cao, tất cả bộ vị bí ẩn đều bại lộ trước ánh mắt nóng rực của Phong Hồ. Tiểu huyết xinh đẹp đang mứt chặt găng gượng y, khoái cảm từ cơn co rút kịch liệt đang phun ra nút vào. Phong Hồ nhẹ nhàng mơn trớn nếp nhăn xung quanh, làm tiểu huyết lại càng co rút dữ dội hơn, làm y càng hưởng thụ khoái cảm bị kẹp chặt hơn.

Phong Hồ nắm lấy mông cậu, ngón tay bấu vào phần thịt mềm mại trên cánh mông, hưởng thụ cảm xúc mềm mại co giãn.

“Ân——” Chỉ chốc lát sau, cánh mông trắng nõn đã xuất hiện dấu đỏ rõ rệt, Phong Hồ nhìn vậy lại càng hưng phấn hơn, găng gượng trong cơ thể Minh Phong lại càng trương to hơn.

Chậm rãi trều sấp, cẩn thận từng chút biến hóa của bộ vị bí ẩn nhất yếu ớt nhất của Minh Phong, kỹ càng thể nghiệm khoái cảm cực hạn từ nơi đó mang đến, thẳng đến khi cả hai người đều không thể kiềm được mới bắt đầu điên cuồng trều sấp——

56. Chương 56: Chiến Tranh Sấp Bất Đầu

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, vươn bàn tay mập mập đầy thịt dụi dụi mắt. Mân mê cái mông nhỏ, bò dậy khỏi cái giường nhỏ song thân đặc biệt làm cho bé, xoay cái đầu nhỏ, kinh hỉ nhìn trên giường lớn cách đó không xa chỉ có một mình ba ba.

Vươn cái chân bé xiu trắng nõn bò xuống giường, thuận tiện còn không quên túm theo cái gối nhỏ của mình, bởi vì thời tiết thực nóng nên trên người bé chỉ quấn một miếng da thú nhỏ quanh thắt lưng như phụ thân, thân hình mũm mĩm béo tròn cơ hồ trần trụi. Hé cái miệng nhỏ nhắn, bé chạy về phía ba ba.

Phì phò phì phò leo lên giường lớn của song thân—— khó có dịp phụ thân đáng ghét không ở, bé phải ngủ với ba ba!

Phong Hiền gian nan gỡ một cánh tay Minh Phong lên, sau đó chui vào, cái đầu nhỏ gối lên một cánh tay khác, còn vùi vào lòng ngực phụ thân, ha hả, thật thoải mái nga, trên người ba ba lạnh lạnh. Cái gối nhỏ ôm theo ban nãy đã bị quăng qua một bên, bé con cọ cọ hai cái trên cánh tay ba ba, sau đó gương mặt nhỏ nhắn hồng nhuận liền nhắm mắt lại ngủ.

Chờ bé con ngủ say, Minh Phong mà bé nghĩ vẫn đang ngủ đột nhiên mở to mắt, sừng nịch nhìn đứa con. Cậu đưa tay kéo tấm da thú đắp lên cái bụng nhỏ tròn vo của bé. Chính tư thế một chút để bé ngủ càng thoải mái hơn, sau đó nhìn gương mặt say ngủ đáng yêu của đứa nhỏ, Minh Phong cũng chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Từ sau lần đó lại qua nửa năm, đương nhiên nửa năm này tính theo thời gian trên tinh cầu này, nếu đổi thành địa cầu thì đã là một năm rưỡi. Phong lang một mực chiến đấu với nhân loại, song phương có thắng có bại, nhưng tổn thất cũng không lớn, nhân tộc trước mắt không có tộc nhân tử vong, số lượng phong lang tử vong so với số dân cư khổng lồ của chúng nó thì có thể xem là không đáng kể.

Phong Báo cùng Lạc Âu trước kia đã bị công vụ trong bộ lạc quần thân nhiều năm, vất vả mới có thể thoát thân, liền vui vẻ thoải mái ở bên kia ngây ngốc vui đùa, có chết cũng không chịu về.

Vì thế, Phong Hồ cùng Minh Phong bị vây trong bộ lạc, nửa năm cũng chưa được xuất môn.

Trước đó không lâu, Phong Lộ sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu, đặt tên là Khoa Lam, phụ tử đều khỏe mạnh, tin tức này làm tất cả tộc nhân đều thực phần chấn, nhắc lên dòng sinh dục tăng vọt, sách dạy nấu ăn cùng

phương pháp điều dưỡng Minh Phong truyền dạy đã được phổ biến tới các tộc nhân ở bộ lạc khác. Vội tới sát đầu mẻ trán, Phong Hồ thực oán giận lão ba ba Lạc Âu chỉ mãi lo vui đùa.

May mắn, mọi người nơi này thực thông minh, học tập rất nhanh. Vì thế gần nhất Minh Phong lại bắt đầu nhàn rỗi. Vừa lúc bé con Phong Hiền còn nhỏ, cũng bắt đầu dính người, đương nhiên đối tượng khẳng định là Minh Phong. Vì thế hai phụ tử họ Phong thành cừu nhân, cả ngày người tranh ta đoạt tranh giành quyền sở hữu Minh Phong. Bé con còn nhỏ, làm sao là đối thủ của Phong Hồ, luôn bị phụ thân mình khi dễ, những lúc đó cũng không khóc, chỉ mím cái miệng nhỏ nhắn lao vào lòng Minh Phong, sự tình sau đó tự nhiên có Minh Phong thu phục, bé thắng ở chỗ đáng yêu thông minh, hơn nữa tâm tư Minh Phong rõ ràng thiên về phía bé, mà gia hỏa Phong Hồ kia lần nào cũng y vào sức mạnh cường đại cùng trí thông minh của mình, cả ngày bắt nạt đứa con, mỗi lần bị Minh Phong phát hiện đều bị mắng, nhưng cũng có không ít lần không bị phát hiện.

Giao dịch với hỏa trư tộc cũng nhanh chóng mở rộng, một ít bùn làm đồ gốm cùng đồ gia vị, lương thực cần nhân công xử lý đổi lấy một lượng lớn thực vật, nguyên liệu. Ngoài dự đoán của mọi người, điều kiện Minh Phong đưa ra không quá ngặt nghèo, nhân tộc trừ bỏ vài người cá biệt thì tất cả đều thực thuần phác, vì thế đối với điểm này tất cả mọi người đều thực tán đồng.

Những ngày êm ả thản nhiên trôi qua, vì lúc trước truyền thụ tri thức có chút không tiện nên Minh Phong cho rằng hiện giờ là lúc sáng tạo văn tự. Kỳ thật không cần sáng tạo, cậu định dạy hoa ngữ ọi người, thứ nhất, người nơi này vốn đã nói hoa ngữ, thứ hai, ngôn ngữ Minh Phong thích nhất chính là hoa ngữ. Chính là muốn phổ biến cùng học tập văn tự này lại là một chuyện rất khó. Hoa ngữ nổi tiếng là khó học.

Đang ôm đứa con đang ngủ say, ánh mắt Minh Phong đột nhiên nhú lại, trong chớp mắt liền hoàn toàn thanh tỉnh. Cậu nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, ngay lúc mặc xong thì Phong Hồ cũng đẩy cửa tiến vào.

“Làm sao vậy?” Minh Phong nhìn thần sắc lo lắng của y, tiến tới hỏi.

“Phong lang cùng ly ly liên hợp, chúng nó đang tấn công lãnh địa bên kia, nhân tộc bắt đầu xuất hiện thương vong, đang cố di chuyển về phía lãnh địa bên này!” Phong Hồ kích động nói, tin tức này nằm ngoài dự kiến của mọi người. Bọn họ không thể hiểu được vì sao phong lang cùng ly ly vốn là kẻ thù truyền kiếp lại liên hợp tấn công nhân tộc, chẳng lẽ lại là tai nạn như hỏa trư tộc cùng quỷ hút máu lần trước?

Minh Phong nắm tay Phong Hồ: “Người thấy thế nào?”

“Chủ mưu đã lâu, từ lúc đầu đã là âm mưu!” Phong Hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Theo tình hình hiện giờ, lúc trước ly ly tộc dồn phong lang qua lãnh địa nhân tộc căn bản không phải vô ý, chúng nó muốn thử thực lực nhân tộc. Trải qua một thời gian dài như vậy, thực lực nhân tộc nó cơ bản đã nắm rõ, vì thế mới liên hợp tiến công.

Minh Phong suy nghĩ một chốc: “Hai tộc chúng nó đều không có thiên phú thủy chiến, vì thế các tộc nhân sẽ qua sông an toàn. Phong Hồ, tìm tộc nhân có tốc độ nhanh nhất đi thông tri bọn họ. Phụ thân cùng ba ba không có việc gì chứ?”

Phong Hồ nặng nề phun ra một ngụm khí: “Không có việc gì, bắt quá một ít tộc nhân thực lực thấp có nguy hiểm! Hiện giờ tất cả tộc nhân bên kia đã tập hợp lại cùng nhau, tạm thời không có việc gì, bọn họ đang di chuyển về bên này, hẳn sẽ không có tổn thất quá lớn.”

Quá sơ ý a! Minh Phong nhíu chặt mày, rõ ràng biết hai chủng tộc kia có trí tuệ, nhưng mình vẫn quá coi thường. Nếu đối phương là nhân loại thì cậu đã sớm nghĩ chúng nó sẽ dùng mưu kế này!

“Minh Phong, ta đi tập hợp tộc nhân, mang một bộ phận tới bờ sông tiếp ứng.”

—vừa dứt lời, hai người đồng thời biến sắc: “Có địch nhân xông vào.” Kết giới dao động chứng minh thực lực của địch nhân cũng không yếu.

Phong Hồ phi thân ra ngoài, miệng phát ra tiếng thét dài, cả bộ lạc bắt đầu náo động, chỉ chốc lát sau tất cả mọi người lập tức tập hợp lại cùng một chỗ.

Mọi người vây thành một vòng tròn, người ôm đứa nhỏ ở trong cùng, tiếp đó là ma pháp sư, bên ngoài cùng là chiến sĩ. Tiếng hét dài của Phong Hồ lúc này chính là tín hiệu địch tập kích, tất cả mọi người đều sẵn sàng, chờ đợi địch nhân tiến tới, nhóm chiến sĩ hệ phong đã ra ngoài trinh sát tình hình quân địch.

Minh Phong ôm Phong Hiên đứng ở tận trong cùng, tâm tình quả thực có chút khẩn trương. Từ lúc cậu đến nơi này, đây là lần đầu tiên bộ lạc bị tập kích, cũng là trận chiến đầu đầu tiên của cậu.

“Là phong lang!”

Trở về đầu tiên là Khoa Bố Đa, từ dấu vết trên người hẳn có thể thấy được trải qua một trận chiến đấu mới có thể quay về.

“Chuẩn bị chiến đấu!”

Phong Hồ đã cảm ứng được đối phương, phong lang đông nghịt ít nhất cũng mấy ngàn con, trong đó có một con đặc biệt cường đại, hẳn là đầu lĩnh. Đám lang ngày đều dài gần hai thước, hành động nhanh chóng im lặng không tiếng động, có thể phóng phong nhãn viễn công, còn có thể dùng móng vuốt sắc bén tiến hành cận công, rất khó đối phó. Tộc nhân trong bộ lạc chỉ có mấy trăm.

Sưu sưu—— tiếng xé gió liên tiếp vang lên, từng đạo bóng dáng màu xám đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, thân hình to lớn, mạnh mẽ lại linh hoạt nhẹ nhàng xông tới, cái miệng há to dữ tợn chảy nước miếng, móng vuốt sắc bén lóe hàn quang, ánh mắt lãnh khốc cắt đứt dã tính cùng trí tuệ.

“Tốc độ chúng nó rất nhanh, có thể đồng thời sử dụng phong nhãn cùng lợi trảo, chú ý thu hẹp phạm vi, chiến sĩ hệ phong tiến lên phía trước, ma pháp sư chờ chúng nó vừa đến phạm vi công kích lập tức phát động ma pháp, tốc độ không đủ nhanh thì sử dụng ma pháp phạm vi rộng!”

Phong Hồ trong khoảng thời gian ngắn lập tức quyết định đối sách, ý cảm ứng một chút, thực lực của đám phong lang này không chênh lệch quá lớn với hỏa trư tộc, chính là tốc độ chúng nó rất nhanh cùng phương thức công kích có chút phiền toái, nhưng mà muốn dựa vào mấy ngàn đầu lang này để vây khốn cả bộ lạc là không có khả năng!

Minh Phong phóng lực tinh thần, nguồn lực khổng lồ đem tất cả hình ảnh chiến trường truyền vào trong đầu cậu. Cậu có thể dễ dàng nắm giữ tình hình chiến đấu ở bất cứ chỗ nào.

Tổng cộng mấy trăm người, tạo thành một vòng tròn vừa phải.

Theo bày sới dần dần tiếp cận, tất cả mọi người đều làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Sau đó, bọn họ thấy bóng dáng một con phong lang lớn hơn ảnh các con khác. Dài ít nhất phải bốn thước, một thân da lông tuyết trắng không có một chút tạp màu, ánh mắt cự lang lóe ra càng nhiều lãnh khốc cùng trí tuệ hơn. Nhìn đám người, ánh mắt nó vô cùng cao ngạo, giống như trước mặt nó chỉ là những con kiến. Nó tỏa ra khí thế cường đại cho dù cách thật xa cũng có thể cảm nhận được.

“Đầu lớn như vậy thịt hẳn không ít, sau khi chiến đấu xong chúng ta ăn lẩu lang đi.” Phong Hồ cuồng dã liếm liếm môi, giống như trước mặt bọn họ là một khối thịt lang thiết bị cứ không phải cự lang.

“Hảo!”

“Đồng ý!” Mọi người lập tức hưởng ứng, rất tán thành đề nghị này. Tâm tình vốn hơi căng thẳng cũng thả lỏng không ít.

Khóe miệng Minh Phong nhếch lên một nụ cười lạnh, đàn lang này đại khái là một chi đột đi trước thử đường. Đám gia hỏa được một tác lại muốn tiến một thước! Chúng nó nếu nghĩ thực lực bộ lạc bên này giống như bên kia thì quá sai lầm! Người trong bộ lạc là người học tập nội lực đầu tiên, nội lực bọn họ cao hơn hẳn nhân loại ở các bộ lạc khác; mọi người ở đây cũng là những người tiếp nhận lý luận chiến đấu tiên tiến của Minh Phong, trong các chuyến săn bắn thường ngày cũng dồn hết sức luyện tập gian khổ; mỗi người đều cố gắng tìm ra phương thức chiến đấu phù hợp với bản thân nhất, hơn nữa đến bây giờ đã thấy được hiệu quả rất rõ.

Bộ lạc này trong lúc vô thức đã trở thành bộ lạc mạnh nhất trong nhân tộc! Vì cam đoan thực lực của bộ lạc không lộ ra ngoài, đám phong lang này, một con cũng không thể buông tha!

“Đám phong lang này, một con cũng không lưu, toàn bộ giết sạch!” Âm thanh bình thản của Minh Phong vang lên bên tai—— mọi người đều kiên định gật đầu. Lúc nói chuyện, nhóm phong lang đã tiến nhập vào phạm vi công kích của ma pháp sư, trong lúc nhất thời ma pháp đủ loại màu sắc vô cùng đẹp đẽ bay về phía phong lang.

Phong lang đầu lĩnh hiển nhiên cũng không phải đối thủ đơn gian, vì thế mặt dù phong lang nhiều mấy ngàn con, nhưng không dày đặc, chúng nó dễ dàng né tránh phạm vi công kích của ma pháp.

“Toàn bộ ma pháp sư hệ thổ, cách doanh địa của chúng ta mười bước bắt đầu thi triển cán lún phạm vi rộng, hệ thủy thi triển mưa to.” Phong Hồ thét to mệnh lệnh.

Sau đó, phạm vi theo lời Phong Hồ rất nhanh biến thành đất bùn lầy lội, hơn nữa vì mưa to nên tốc độ phong lang bị hạn chế một phần.

“Hệ thủy, thi triển đóng băng cấp độ cao nhất! Các hệ khác triển khai công kích tự do! Hệ hỏa dùng đạn lửa phạm vi nhỏ!” Lập tức, Minh Phong nói ra mệnh lệnh tiếp theo.

Bùn cát hạn chế một phần tốc độ của phong lang, tiếp đó thuật đóng băng lại ập xuống, phong lang vốn không sợ ma pháp này, trên người chúng nó có lớp da lông rất dày, chính là hiện giờ mưa to làm chúng nó ướt nhẹp, da lông dính đầy nước mưa, đông lạnh thành băng không chỉ mang tới cơn giá rét có chịu được còn làm tốc độ phong lang giảm thêm một phần nữa.

Tuy vậy tốc độ của chúng vẫn rất nhanh, nhưng đã có thể bị nhóm ma pháp sư tóm được, gai đất hệ thổ, đạn lửa hệ hỏa, băng tiễn hệ thủy, phong nhãn hệ phong, đạn ăn mòn hệ ám, tuy đơn giản, mau lẹ nhưng uy lực tuyệt đối không nhỏ chuẩn xác phóng vào người đám phong lang, đích nhắm là những vị trí mấu chốt như đầu, cổ, bụng, tứ chi, chỉ chốc lát sau, mấy trăm phong lang trước mặt đã gục trong trận ma pháp.

57. Chương 57: Thời Gian Qua Nhanh

Phong lang đầu lĩnh hiển nhiên không ngờ đến tình huống này, con người lạnh lùng dữ tợn của nó hiện lên tia kinh ngạc cùng sát khí.

“Tiếp tục công kích!” Phong Hồ gào lớn, bình tĩnh mọi người đang kinh ngạc với thành quả công kích của mình.

Mọi người ngừng nhưng đám phong lang luôn tuân theo mệnh lệnh của đầu lĩnh không hề ngừng lại. Mặc dù có trí tuệ nên chúng nó cảm thấy sợ hãi cùng rung động với công kích của nhân tộc, chính là vẫn liều chết vọt lên, không có bất cứ chút chần chờ nào.

Chỉ trong chốc lát đã có không ít phong lang xông tới đám ma pháp sư.

“Những con lọt vào giao cho chiến sĩ, ma pháp sư tiếp tục dựa theo biện pháp khi nãy tiến hành viễn công, hệ quang chú ý bảo hộ chiến hữu.”

Sau đó, ma pháp hoa lệ giống như nước chảy ập tới đám phong lang, nhóm chiến sĩ vòng ngoài nghênh đón đám phong lang xông tới.

Phong Hồ không động, y đang đối diện với con phong lang ngân bạch đầu lĩnh. Song phương đều đang đề phòng đối phương ra tay.

Minh Phong nhanh chóng phóng ra gai đất, công kích đám phong lang vòng ngoài, ma pháp của cậu vừa nhanh lại khéo léo, uy lực còn rất kinh người. Hơn nữa còn vận dụng đại não nhanh chóng đoán được điểm dừng chân của đối phương, một cây gai đất đâm ngược lên chỉ chết chứ khó sống. Nếu không thì canh ngay lúc phong lang phóng lên bầu trời không có cách nào trốn tránh tung ra đạn lửa—— loại ma pháp này là nén hỏa nguyên tố nhỏ như viên đạn, độ nóng cực cao, tốc độ cực nhanh phóng ra ngoài, hết như viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, nhưng uy lực còn lớn hơn súng lục. Dưới sự thao tác của lực tinh thần biến thái của Minh Phong, cam đoan chỉ cần bắn ra, phong lang còn chưa rõ tình huống đã bị đạn lửa bắn xuyên não.

Ma pháp này khởi nguồn từ ý tưởng súng lục cùng viên đạn, các ma pháp sư hệ hỏa khác cũng có thể vận dụng rất tốt.

Cho dù bị ma pháp sư ngăn chặn công kích, nhưng số lượng gấp bội cùng tốc độ cực nhanh của đối phương nên ngày có nhiều phong lang vượt qua vòng công kích của ma pháp sư. Cận chiến bắt đầu khai hỏa.

Ánh mắt đầu lĩnh ngân sắc bắt đầu chuyển dời tới người Minh Phong, nhìn thần sắc lạnh nhạt của cậu, ánh mắt nó hiện lên một đạo sát khí dữ tợn.

Ngày càng nhiều phong lang xông tới, trận chiến cũng bắt đầu kịch liệt hơn, nhân tộc bắt đầu xuất hiện người bị thương, trị liệu ma pháp hệ quang bắt đầu lóng lánh trên chiến trường.

Minh Phong thoải mái giết càng nhiều phong lang lên, có chiến sĩ chống đỡ bên ngoài, cậu có thể không chút sầu lo mà chém giết địch nhân, cảm giác không tệ.

Hơn nữa, bởi vì mọi người vây thành một vòng tròn vừa phải, số lượng tiếp xúc với phong lang không lớn, vì thế một người cũng không cần chống lại quá nhiều phong lang, chiến đấu càng thoải mái hơn, ma pháp sư thấy phong lang bắt đầu tập trung lại, lập tức sử dụng ma pháp phạm vi rộng làm phong lang gia tăng không ít thương vong.

Lúc này, ngân lang bắt đầu hành động, thân hình nó nhẹ nhàng như cơn gió, tốc độ nhanh như chớp phóng về phía Minh Phong đang ôm đứa nhỏ. Nó mau, nhưng Phong Hồ cũng không chậm, chỉ trong chốc lát hai người đã bắt đầu giao chiến.

...

Phong Hiền từ trong phòng đi ra, năm nay bé sáu tuổi. Nghe nói lúc bé một tuổi cùng từng song thân tham gia một trận chiến đấu với phong lang, nói vậy bé là chiến sĩ nhỏ tuổi nhất trong nhân tộc a.

Trận chiến lần đó, bộ lạc hoàn toàn thắng lợi, không ai chết nhưng đã diệt sạch toàn bộ địch nhân. Nhưng, xét tổng thể thì cuộc chiến này nhân tộc thất bại, không chỉ chết không ít tộc nhân, còn mất đi lãnh địa quý hút máu vốn có, bị đuổi chạy về bên này.

Hiện giờ địch nhân của nhân tộc là phong lang cùng ly ly, song phương luôn phát sinh ma sát quy mô nhỏ, nhưng bởi vì phong lang cùng ly ly không có cách vượt qua con sông số lượng lớn nên lãnh địa nhân tộc trước mắt coi như an toàn.

Nghe nói bé có một ca ca, nhưng sau trận chiến lần đó không lâu đã bị một chủng tộc cường đại bắt đi, bên kia lấy danh nghĩa ‘nuôi nấng ấu tử’ đòi báo đáp, hằng năm bọn họ phải dâng lên rất nhiều mỹ thực cùng dụng cụ.

Phong Hiền vẫn không hiểu đó là ý gì, nhưng mỗi khi nhắc tới chuyện này, ưu thương, bất đắc dĩ cùng phần nợ trên người ba ba tỏa ra làm bé không thoải mái, vì thế theo bản năng cảm thấy đó là chuyện không nên nhắc tới, hơn nữa bé kỳ thực rất muốn nhìn thấy ca ca, nghe nói ca ca thực thông minh, thực đáng yêu, cũng là đứa nhỏ rất mạnh.

“Hiên——” Từ bên kia có một đứa nhỏ trắng nõn chạy qua, đôi mắt to tròn như hắc thạch, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, da dễ trắng nõn, chạy ào tới ôm lấy cổ Phong Hiền: “Hiên, người muốn đi đâu?”

Đứa nhỏ này là đứa con Ngải Á của Ngải Kỳ cùng Khải Nhĩ, bộ dạng cùng cá tính đều rất giống Ngải Kỳ.

“Ta muốn đi tập luyện.” Tuy tuổi này vẫn chưa thể tu luyện, nhưng Minh Phong tìm ra rất nhiều phương pháp dạy mọi người tu luyện thân thể. Những năm gần đây, những đứa nhỏ này luôn một mực theo Minh Phong học văn hóa, vì thế cơ bản đều biết chữ.

Cậu còn dạy cho bọn nhỏ phương pháp tu luyện cơ thể, mặc kệ là chiến sĩ hay ma pháp sư, có một cơ thể khỏe mạnh rất quan trọng, lúc bọn nhỏ tròn hai mươi có thể tiến hành tu luyện nội lực cùng ma lực mà không làm tổn thương bản thân, việc tu luyện cơ thể rất quan trọng!

“Nga, chúng ta cùng đi đi.” Bàn tay nhỏ bé mập mạp đầy thịt của Ngải Á nắm lấy bàn tay vì rèn luyện thời gian dài mà có chút cường tráng của Phong Hiền, đi về phía căn cứ huấn luyện.

Minh Phong đứng ở cửa nhìn hai đứa nhỏ đi về phía sân huấn luyện, ánh mắt hiện lên tia tưởng niệm cùng thương cảm.

“Lại nhớ tới Bội La?” Phía sau, một thân hình ấm áp áp tới, tựa hồ ngay cả trái tim Minh Phong cũng được sưởi ấm.

“Lúc ấy ra rất muốn ra lệnh cho Lam Việt diệt sạch loạn tộc. Tới tận bây giờ ta vẫn còn xúc động này, chính là ta biết chúng ta không thể cứ dựa vào căn cứ, nhân tộc phải biết đứng vững bằng khả năng của chính mình.” Tay Minh Phong run rẩy, lúc ấy, nếu không phải con nghệ xuất hiện, cam đoan nhất định theo bên cạnh Bội La, bảo hộ nó an toàn, cậu nhất định đã liều lĩnh ra tay!

“Đó không phải lỗi của người.” Nghĩ tới sinh vật xinh đẹp nhưng cao ngạo, ương ngạnh làm người ta chán ghét tới cực điểm kia, ánh mắt Phong Hồ cũng lóe lên một tia thống hận.

...

Loan tộc cứ vậy tùy tiện bay tới bộ lạc, cao ngạo bảo bọn họ hằng năm phải nộp một phần thức ăn cùng dụng cụ, ánh mắt chúng nó tràn ngập kinh thường cùng kiêu căng, giống như đứng trước mặt bọn nó chỉ là một đám sâu bọ thấp kém, hèn mọn.

Các tộc nhân phần nộp, cự tuyệt, sau đó, ánh mắt chúng nó hiện lên tức giận.

“Từ từ! Chúng ta giao!” Minh Phong tin tưởng kia không phải ảo giác của mình, cậu cảm giác được từ người đám sinh vật xinh đẹp cao ngạo này tỏa ra sức mạnh còn lớn hơn cả Lý Tư, hiện giờ đối nghịch với chúng nó là cực kỳ không khôn ngoan!

“Nhưng hiện giờ thức ăn của chúng ta không có nhiều, hơn nữa chúng ta cũng cần sinh tồn. Hi vọng người có thể cho chúng ta một ít thời gian chuẩn bị, còn nữa, đừng tạo áp lực quá lớn cho chúng ta!” Cho dù yếu thế nhưng âm thanh của Minh Phong vẫn không kiêu ngạo, không siểm nịnh, nhóm tộc nhân cũng bắt đầu an tĩnh lại.

Sau đó, không thấy chúng nó có bất cứ động tác gì, chỉ hơi vung cánh một chút, Minh Phong liền cảm giác bụng mình đau nhức, phun ra một ngụm máu vướng ra xa.

“Đừng động!” Cậu khàn khàn bò dậy ngăn cản tộc nhân, loạn tộc này rất mạnh, có thể dễ dàng giết chết bất cứ tộc nhân nào, thậm chí diệt cả bộ lạc, hiện giờ đối nghịch với chúng nó là không khôn ngoan! Minh Phong thậm chí còn cảm thấy thực may mắn vì hiện giờ Phong Hồ không ở.

Tiếp đó nó đưa ra yêu cầu, muốn dẫn một ấu tể nhân loại trở về, loạn tộc sẽ chiếu cố ấu tể này, nhân loại phải nộp lễ tạ ơn!

Lúc ấy, cả bộ lạc chỉ có ba đứa nhỏ, Bội La, Phong Hiền cùng đứa con của Phong Lộ, Khoa Lam. Lần này, gương mặt vốn tái nhợt của Minh Phong trở nên lẫn lộn đầy màu sắc.

Ba đứa nhỏ!

Bọn họ không thể mất đi đứa nào! Bọn nhỏ rời khỏi bộ lạc sẽ mất đi năng lực sinh tồn!

“Bọn nó còn quá nhỏ, chỉ mới sinh ra mà thôi, người có thể mang người lớn đi.” Cho dù để cậu đi cũng tốt hơn để ba đứa nhỏ đi!

Đối với lời đề nghị của cậu, đối phương lập tức đáp lại bằng ánh mắt mất kiên nhẫn: “Tóm lại, ta muốn mang một ấu tể của các người trở về. Bằng không, cứ chờ cả bộ lạc các người bị giết đi. Tin tưởng, đối với ta việc này cũng không khó.”

Mọi người thở gấp, theo tình trạng Minh Phong thoáng cái bị đánh tới hộc máu, bọn họ biết sinh vật chưa từng gặp qua trước mắt này không phải thứ bọn họ có thể chống lại, nhưng điều kiện ngang ngược như vậy——đám người bắt đầu xôn xao, không ít người trong ánh mắt đã lộ ra thần sắc kiên định muốn liều chết một trận!

“Ta đi theo người!” Một âm thanh non nớt vang lên.

Minh Phong không dám tin quay đầu lại, phát hiện Văn Trạm đang ôm Bội La cũng kinh ngạc không kém gì cậu!

“Ta đi theo người, ta là đứa nhỏ của cậu ta.” Bội La chỉ vào Minh Phong: “Cậu ta cơ hồ nắm giữ tất cả phương pháp chế tác, vì thế có ta các người liền không lo lắng nhân tộc không nộ đủ.”

Âm thanh trong treo nhưng lạnh lùng tương tự như Minh Phong của Bội La vang lên, âm thanh không lớn, nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ ràng.

Văn Trạm phe phẩy đầu, vẻ mặt không dám tin.

Ánh mắt Bội La nhìn về phía Minh Phong: “Đây là sự lựa chọn tốt nhất.”

Minh Phong giãy giụa đứng lên—— đây tựa hồ là lựa chọn tốt nhất, nhưng không phải đối với Bội La.

“Có thể cho chúng ta vài ngày chuẩn bị không? Người xem, chúng ta có rất nhiều thứ có thể giao nộp. Người có thể lựa chọn những thứ mình thích, sau đó mang về.” Vài ngày, hoàn toàn đủ để con nghê chạy tới. Vốn Minh Phong không muốn con nghê nhúng tay, chính là nếu sự tình quan hệ tới Bội La, cậu không để ý nhiều được vậy.

“Minh Phong, chuyện này người đừng cố ngăn cản, kêu con nghê tới bảo hộ ta là tốt rồi.” Âm thanh Bội La vang lên trong đầu Minh Phong.

Minh Phong đầu tiên là cả kinh, sau đó bình tĩnh đại ngộ: “Ý tưởng điên khùng này của người rất nguy hiểm!”

“Đây là biện pháp tốt nhất!” Bội La thực kiên trì.

“Được rồi, bất quá ta sẽ không ở cùng một chỗ với các người. Các người chuẩn bị tốt đồ vật này nọ rồi mang qua đó giao cho ta.” Đám loạn tộc kia suy nghĩ một chút, rồi chỉ về một hướng—— Minh Phong nhận ra hướng đó là nơi cậu bế quan lần đầu tiên—— con loan mất kiên nhẫn nói xong, liền bay đi.

Vài ngày sau, Bội La bị mang đi—— đương nhiên, lần này là do nó tự mình yêu cầu. Minh Phong tin tưởng có con nghê bảo hộ, không ai có thể thương tổn Bội La.

Chuyện này quả thật đã kích động nhân tộc, trái tim vốn mạnh mẽ hơn sau khi trải qua trận chiến với quỷ hút máu một lần nữa trầm ổn lại, nhìn thẳng vào địa vị của nhân tộc trên tinh cầu này.

58. Chương 58

“Xú tiểu tử kia đúng là đủ nhẫn tâm.” Nghĩ tới vẻ mặt bị thương muốn chết của Văn Trạm lúc Bội La rời đi, Minh Phong thần nhiên nói.

“Người nói là Bội La đối với Văn Trạm?”

“Đúng vậy, tiểu tử kia đi theo loạn tộc chỉ vì muốn tách ra với Văn Trạm, hơn nữa còn khắc cốt ghi tâm, như vậy Văn Trạm không thể quên Bội La. Không, nên nói là mặc dù Bội La rời đi nhưng Văn Trạm sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ nó, lại càng ôm tâm tình áy náy, tương lai trở về mới có thể ta cần ta cứ lấy, Văn Trạm sẽ không cự tuyệt.” Hảo mưu kế, cũng hảo ngoan tâm!

Phong Hồ vỗ vỗ cánh tay Minh Phong: “Đây mới là Bội La không phải sao?”

“Đúng rồi, tiểu tử kia gần nhất có thể trở về. Bất quá, chúng ta phải tới đón nó mới được.” Ánh mắt Minh Phong hơi nheo lại, tản mát hơi thở hăng hái.

“Rốt cuộc cũng tới lúc sao?” Phong Hồ cũng cười, nhưng ý cười không có trong đáy mắt. Sáu năm trước, lửa giận ngập trời cùng hận ý lúc y trở về bộ lạc thì nhìn thấy Minh Phong bị thương tới bây giờ vẫn còn mới mẻ!

“Àn, không sai biệt lắm. Tuy hiện giờ thực lực của nhân tộc cùng loạn tộc vẫn còn kém rất nhiều, nhưng các tộc nhân một mực tu luyện cùng học chế tạo độc dược, còn có vũ khí sắc bén, chỉ cần chúng nó có chừng

mực thì chúng ta hẳn sẽ không chịu thua. Phong lang cùng lý lý không phải ví dụ tốt nhất sao? Chúng nó tộc nào cũng mạnh hơn chúng ta, nhưng không phải bị chúng ta thu thập tới thành thành thật thật.”

Nghĩ tới đủ thức độc được kì quái mà Minh Phong chế tạo ra cùng các vũ khí bén nhọn, Phong Hồ rùng mình một cái, vũ khí không nói tới, nhưng số được này y cũng ném thử không ít. Dám được kỳ quái làm người ta gào khóc hay cười to không ngừng vẫn còn nhẹ, còn có nhiều loại làm người ta vừa đau lại ngứa đến mức nói không nên lời, nhúc nhích không được... Tóm lại, nếu hiện giờ y chọc Minh Phong tức giận thì bất cứ thứ gì cậu đưa, y cũng không dám tùy tiện ăn.

“Chỉ hai chúng ta sao?” Phong Hồ mừng thầm hỏi, nguy hiểm này nọ y không lo lắng chút nào, y cùng Minh Phong đã sớm an bài lộ tuyến, cơ bản không có nguy hiểm sinh mạng. Ha ha, nếu dựa theo tri thức học được từ căn cứ, chuyến đi này của bọn họ có thể xem là tuần trăng mật vòng quanh trái đất. Dù sao, lãnh địa nhân tộc cùng loạn tộc cách nhau tới phân nửa tinh cầu. A, Minh Phong cư nhiên nghĩ ra chủ ý lãng mạn như vậy, thực sự là rất đáng yêu!

“Đúng rồi, chúng ta còn mang theo Văn Trạm nữa.”

Văn, Văn Trạm? ! Phong Hồ cứng ngắc, y dường như vừa thấy tuần trăng mật lãng mạn của mình ục cánh bay đi thật xa.

Cảm nhận được Phong Hồ ở sau lưng mình đã cứng ngắc, Minh Phong thầm cười trộm trong lòng, người này chỉ cần không phải lúc chiến đấu hay đại sự cần động não thì tính tình hết như đứa nhỏ, ngây thơ tới cực điểm, chẳng lẽ y không ngẫm lại, đây không phải cơ hội tốt để Bội La cùng Văn Trạm bồi dưỡng tình cảm sao?

“Minh Phong——” Y đương nhiên biết, chính là tuần trăng mật vòng quanh thế giới trong truyền thuyết a. Y thực mong chờ a, ngô...

“Được rồi, đừng náo loạn. Ta đi nói chuyện này cho Văn Trạm, người đi thông tri ba ba cùng phụ thân đi.”

Nhẹ nhàng giao trọng trách thuyết phục hai vị song thân ngoan cổ cho Phong Hồ, Minh Phong đi tới nhà Văn Trạm.

Phong Hồ bị lưu lại trở mắt nhìn Minh Phong nhanh nhẹn thoải mái rời đi, y thì ôm đầu khóc không ra nước mắt suy nghĩ xem nên làm cách nào để ba ba cùng phụ thân đáp ứng cho bọn họ rời bộ lạc tới loạn tộc. A a a, quả nhiên từ sau khi có gia hỏa Phong Hiến kia, địa vị của mình trong lòng Minh Phong đã trượt dốc thê thảm.

Phong Hồ làm thế nào thuyết phục được Phong Báo cùng Lạc Ấu thì không đề cập tới, dù sao thì gia hỏa này vốn có nhiều mưu ma chước quỷ mà.

Minh Phong đi vào nhà Văn Trạm, người này vài năm nay lại càng trở nên hướng nội hơn, ánh mắt luôn ẩn ẩn đau thương sâu sắc, luôn điên cuồng tu luyện, nhìn Văn Trạm như vậy, Minh Phong cảm thấy rất áy náy. Bởi vì trên thực tế thì cậu cùng Bội La liên thủ, lợi dụng loạn tộc lừa gạt tình cảm của Văn Trạm. Tuy bọn họ có thiện ý mới làm vậy, nhưng nỗi đau suốt mấy năm nay của hắn sao có thể chỉ vì một câu có thiện ý mà bù lại được?

“Minh Phong?” Văn Trạm đang tu luyện cảm giác được Minh Phong đến, vội vàng tiến ra ngoài.

“Àn, ta tới nói cho người, ta cùng Phong Hồ định tới bên loạn tộc đón Bội La trở về, người muốn đi cùng không?”

Văn Trạm đầu tiên là sửng sốt, sau đó tim bắt đầu đập thật nhanh, cảm giác vui sướng mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Một khắc trước, thân hình bé nhỏ mềm mại còn nằm trong lòng ngực hắn, chính là giây tiếp theo hắn đã bị đánh bay, vật nhỏ mềm mại ấm áp trong lòng cũng mất đi, đau đớn tựa như có ai đó dùng sức ngắt véo trái tim hắn. Văn Trạm chưa bao giờ thống hận một sinh vật nào như vậy, hắn cũng thống hận sức lực thấp kém của chính mình. Những năm gần đây, hắn một mực cố gắng tu luyện, liều mạng tu luyện. Chính là, hắn biết thực lực của mình vẫn còn kém xa gia hỏa đã mang Bội La đi, còn phải cố gắng, càng cố gắng hơn mới được!

Hiện giờ, Minh Phong cứ nhiên nói với hấn muốn đón Bội La trở lại? ! Còn muốn hấn đi cùng, nắm tay Văn Trạm siết chặt, cố gắng ổn định cơ thể run rẩy của mình.

“Ta, muốn đi!” Âm thanh hấn vẫn không kiềm được run rẩy.

Minh Phong vỗ vỗ vai Văn Trạm, ôn hòa nói: “Đó không phải lỗi của ngươi, Văn Trạm, hoàn toàn không phải lỗi của ngươi. Hành động lần này không phải rất nguy hiểm, ngươi không cần lo lắng. Bội La nhất định sẽ an toàn cùng chúng ta trở về.”

Sáu năm nay, Văn Trạm chỉ còn liên hệ với độc một nhà Minh Phong. Những người khác không nói, nhưng với bản lĩnh của Minh Phong cùng Phong Hồ, Văn Trạm hiểu rất rõ, tựa hồ có bọn họ thì sẽ không có chuyện gì. Nếu bọn họ nói muốn mang Bội La về thì đứa nhỏ kia nhất định sẽ trở lại.

Trái tim Văn Trạm cũng vì thế mà bắt đầu nhảy lên điên cuồng.

“Chuẩn bị một chút đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát.” Nói xong, Minh Phong xoay người bước đi. Đối với Văn Trạm mà nói có an ủi thế nào cũng vô ích, chỉ có chân chính thấy được Bội La, ôm Bội La hấn mới cảm thấy đó là sự thật. Cũng chỉ có Bội La có thể cởi bỏ mối gút trong trái tim hấn.

Nói thật, nhìn bộ dáng trầm lặng của Văn Trạm mấy năm gần đây, Minh Phong thực sự rất muốn túm Bội La về đánh mông mấy cái. Một người đang hảo hảo bị nó gây sức ép thành bộ dáng thế này đây.

Trong khoảng thời gian này, những lần dùng thiết bị liên lạc nói chuyện với Bội La, cậu không hề giấu diếm nói cho nó biết tình trạng của Văn Trạm, thậm chí còn thêm mắm dặm muối. Để tiểu tử Bội La đau lòng một trận!

Phong Hồ không biết dùng biện pháp gì thuyết phục được Phong Báo cùng Lạc Âu, cuối cùng Lạc Âu hùng hổ chạy tới giáo huấn bọn họ một phen, còn không ngừng bảo bọn họ tuyệt đối phải mang cả bốn người trở về bình an, nếu không sẽ cho bọn họ biết tay!

Minh Phong vô ngữ, nếu bọn họ không về được thì làm sao cho bọn họ biết tay a. Những người này lúc không làm việc nghiêm túc thì đúng là tuổi càng cao tình tình càng nhỏ.

“Ba ba!” Minh Phong quay đầu lại, bóng dáng nhỏ nhắn nhào vào lòng ngực cậu. Phong Hiên nâng gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, làn da trắng nõn giống hệt Minh Phong, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ.

“Làm sao vậy?” Minh Phong ôn nhu sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của bé, giúp bé lau mồ hôi.

“Ngươi cùng phụ thân phải rời khỏi sao?” Cánh tay nhỏ bé của Phong Hiên túm chặt tay Minh Phong, khẩn trương hỏi.

Minh Phong ngồi xổm xuống, cùng Phong Hiên nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Hiên, ta cùng phụ thân ngươi, còn có Văn Trạm phải đi đón ca ca về. Ngươi không phải vẫn luôn muốn gặp ca ca sao? Chuyến đi này rất nguy hiểm, vì thế ta không thể mang ngươi đi cùng. Chính là, ba ba cam đoan, chúng ta nhất định sẽ an toàn trở về. Ngươi đáp ứng ba ba, lúc chúng ta không ở phải tự chăm sóc mình. Được không?”

Phong Hiên cúi thấp đầu: “Hảo.” Sau đó, bé ngẩng đầu kiên định nhìn Minh Phong: “Ba ba, ta nhất định sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ! Sau này, ta nhất định sẽ đuổi kịp cước bộ của các ngươi!”

Gương mặt trẻ con non nớt nhưng tràn đầy kiên định cùng nghiêm túc.

Trong lòng Minh Phong dâng lên một trận ầm ập, cậu hôn một ngụm lên gương mặt nhỏ nhắn của Phong Hiên: “Àn, tốt, ba ba tin tưởng ngươi. Bất quá cũng đừng quá nôn nóng, phải biết tu luyện là chuyện dục tốc bất đạt.”

Cái đầu nhỏ gật gù: “Àn, ta biết. Ta còn nhớ rõ chuyện xưa ngươi kể.”

“Tốt lắm.” Minh Phong đứng lên, Phong Hiên tự nhiên vươn bàn tay nhỏ xíu của mình nắm lấy tay ba ba. Cảm thụ độ ấm của ba ba, bé cảm thấy thật thoải mái a!

Qua hai ngày, mọi thứ đều chuẩn bị tốt. Bọn họ nghênh đón một tiểu đội loan tộc tới. Chúng nó tới lấy cống phẩm, cứ qua một đoạn thời gian, loan tộc sẽ phái tới một tiểu đội như vậy—— hơn nữa sức ăn của chúng nó, theo thời gian trôi qua càng lúc càng lớn!

“Chuẩn bị tốt hết chưa?” Con loan dẫn đầu cao ngạo tiến vào bộ lạc, hỏi bộ lạc đã chuẩn bị xong cống phẩm hay chưa.

“Đủ hết rồi.” Phong Báo không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, trừ bỏ đám loan tộc tới lần đầu tiên, những đám sau này thực lực đều không tốt lắm. Lần này cũng là một đám bao cỏ. Phỏng chừng trừ bỏ sức lực có thể vác nhiều hàng hóa thì không còn năng lực nào khác. Loan tộc—— quả thật định ăn sạch nhân tộc a!

Lạc Âu cúi đầu, che dấu ánh mắt khinh thường của mình.

“Chúng ta muốn đến xem đứa con!” Phong Hồ hùng hổ giậm chân bước tới, nghĩ tới vết thương của Minh Phong sáu năm trước, y thực sự muốn xé toạc đám gà rừng trước mặt.

Loan tộc đầu lĩnh bị Phong Hồ dọa hoảng. Nó hơi lùi ra sau hai bước, sau đó đại khái cảm thấy mình yếu thế, lập tức ưỡn ngực lên, khinh thường nói: “Đứa con của người? Người cho người là ai? Đứa con của người được loan tộc vĩ đại chúng ta nuôi nấng chính là vinh hạnh của các người. Lãnh địa của chúng ta không phải chủng tộc ti tiện như các người có khả năng đặt chân tới. Ngoan ngoãn giao nộp cống phẩm, bằng không, chờ loan tộc chúng ta san bằng lãnh địa các người đi!”

Lời nói thực ngang ngược, đáng tiếc phối với bộ dáng của nó cùng thần thái co rúm trước khí thế của Phong Hồ, ngược lại làm người ta có cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

“Phải không? Chính là trước đó, phải xem các người có trở về được không đã.” Minh Phong cười tủm tỉm tiêu sái bước tới, tuy cười nhưng ánh mắt không hề có ý cười, gương mặt không có chút độ ẩm.

Mọi người vốn đang phần nộ nhìn thấy Minh Phong như vậy thì lập tức thu lại cơn giận, chờ xem kịch vui.

“Người đang uy hiếp chúng ta sao?” Nhìn Phong Hồ ngoan ngoãn thu liễm khí thế đứng bên cạnh Minh Phong, ‘gà rừng’ lại bắt đầu kêu gào: “Không thể quay về? Các người nghĩ các người là ai, chúng ta có thể bay đi bất cứ lúc nào, đến lúc đó chờ đợi các người chính là đại quân loan tộc, thức thời thì tốt nhất nên thành thật một chút đi.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng nó đã suy nghĩ, trở về sẽ lập tức giết chết ấu tử kia, để nhân loại trước mắt hảo hảo ném thử nỗi đau mất đi đứa con! Cư nhiên dám uy hiếp loan tộc sứ giả, phải hảo hảo giáo huấn đám nhân loại này mới được.

Thần sắc của nó làm sao giấu được ánh mắt sắc bén của mọi người? Sát khí chợt lóe rồi biến mất trong đáy mắt, khóe miệng Minh Phong nhếch lên mỉm cười thật ôn nhu.

“Phải không?” Cậu nhìn mấy con ‘gà rừng’ trước mặt: “Hình như đến lúc rồi.”

“Cái gì——” Nó còn chưa dứt lời thì cơ thể lập tức truyền tới cảm giác đau đớn, cảm giác này lúc ban đầu rất nhẹ, chính là càng ngày càng đau hơn, cuối cùng đau tới tận xương, cơ thể lẫn linh hồn đều đau đớn: “A!——” Nó nhận không được hét lên, cơn đau đớn lên tới cực điểm thì từ xương cốt bắt đầu truyền tới cảm giác ngứa ngáy, cuối cùng ngày càng lan rộng, lan ra khắp toàn thân.

“Ta làm sao vậy? A, a——” Nó bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, ý đồ làm giảm bớt cơn đau cùng ngứa ngáy làm nó muốn phát cuồng, tộc nhân khác cũng bắt đầu có phản ứng này.

Chúng nó lăn lộn trên mặt đất, lông chim xinh đẹp dính đầy bụi đất, thoát nhìn vô cùng chật vật, chính là chúng nó hiện giờ không có tâm tư chú ý đến điều đó, đau đớn sắp bức điên chúng nó, thậm chí chúng nó bắt đầu cảm thấy cái chết còn tốt hơn so với thế này!

“Thế nào? Cách người còn bay được không?” Minh Phong đi tới trước mặt con loan đầu lĩnh, nhẹ nhàng hỏi, rõ ràng chỉ là âm thanh lớn hơn tiếng thì thầm một chút lại truyền vào lỗ tai tất cả loan tộc.

“Là người!” Loan tộc đều ngẩng đầu, nhìn nhân loại thoát nhìn lạnh nhạt trước mắt thì đều rùng mình một cái, nhân loại này cứ vậy, ngay cả sắc mặt cũng không biến đổi chút nào đã làm chúng nó lâm vào thống

khổ như vậy!

“Là ta.” Minh Phong nhẹ giọng nói: “Loại thống khổ này sẽ không làm các người chết đi, thậm chí nó chỉ có thể diễn ra trong một khoảng thời gian.” Nhìn biểu tình thờ phào của đám loạn tộc, cậu nói tiếp, âm thanh lại càng ôn hòa hơn: “Nhưng mà.” Hải lòng nhìn thấy đám loạn tộc kiêu ngạo hoảng sợ nhìn mình: “Cứ cách năm mươi lần mọc trời lặn, loại thống khổ này sẽ xuất hiện một lần, mỗi lần sẽ dài hơn, sẽ càng thống khổ hơn, thẳng đến khi các người chịu không nổi mà bỏ mạng!”—— Trừ bỏ nhân tộc được Minh Phong phổ biến, những chủng tộc khác chỉ có khái niệm ngày cùng năm, không có tháng, càng không có phút giây. Một ngày chính là một lần mặt trời lặn, một năm chính là một mùa lá rụng, đây là phương thức ước tính thời gian thống nhất của tinh cầu này.

“Không——” Con đau đớn trong cơ thể chúng nó đã dần dần tiêu tan, loạn tộc đầu lĩnh khóc thét ra tiếng. Ánh mắt đám loạn tộc còn lại cũng hiện lên thần sắc tuyệt vọng.

59. Chương 59: Gặp Lại Bội La

“Đương nhiên loại đau đớn này cũng không phải không thể tránh. Nếu ta có thể làm nó xuất hiện, tự nhiên cũng có thể làm nó biến mất.”

Phía sau, đám người xung quanh hết hứng thú bắt đầu tản đi. Cho xin đi, tiết mục này lúc chiến đấu với phong lang cùng lý tộc bọn họ đã xem qua vô số lần, bản thân mình cũng dùng qua vô số lần, có gì hảo xem!

“Người có điều kiện gì?” Âm thanh loạn tộc đầu lĩnh khàn khàn, âm thanh của nó xem như bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt không khó nhìn ra oán độc của nó. Loan tộc khác cũng oán hận nhìn Minh Phong cùng Phong Hồ, nhưng lúc ánh mắt rơi xuống loạn đầu lĩnh thì có chút đề phòng, sợ hãi cùng oán hận.

Minh Phong nhìn thấy hết thảy, thản nhiên nói: “Ta có thể có điều kiện gì? Điều kiện duy nhất khi này đã nói rồi, chúng ta muốn gặp đứa con của mình. Xác định nó bình an vô sự, các người tự nhiên cũng sẽ bình an vô sự.”

“Chuyện này, tất cả các người đều có phần, hẳn sẽ không ai nói chuyện này ra ngoài. Người chỉ cần mang chúng ta qua đó, đến lúc đó cứ nói những thứ chúng ta làm rất ngon là được, về phần làm thế nào trở về thì đó là chuyện của chúng ta.”

Thấy nó còn do dự, Minh Phong lại châm thêm chút lửa.

Đắn do một lúc lâu, đầu lĩnh kia rốt cuộc gật đầu.

“Được rồi, hi vọng đến lúc đó các người nói chuyện giữ lời, bằng không nói chuyện này ra các người cũng không sống được.”

“Này, chúng ta tự nhiên biết. Chuẩn bị một chút, hai ngày nữa chúng ta xuất phát. Còn có, giải được chỉ có mình ta có, cũng chỉ có mình ta có thể làm.” Nói xong câu này, Minh Phong cùng Phong Hồ lập tức lý khai, lưu lại đám loạn tộc cả người đầy bụi đất chặt vật nằm trên mặt đất.

Hai ngày sau, Minh Phong, Phong Hồ cùng Văn Trạm ngồi trên lưng dày rộng, mềm mại của loạn tộc, móng vuốt mạnh mẽ của chúng nó quắp lấy hàng hóa được nhân tộc bọc bằng một thứ gọi là lưới, bắt đầu bay về phía lãnh địa loạn tộc.

Thân hình loạn tộc rất lớn, vóc dáng khi đứng thẳng cao ít nhất ba thước, đôi cánh rộng sau khi xoải rộng thì dài tới gần mười thước, lông vũ nhiều màu, trên người là lông chim thiên về màu lam. Thoạt nhìn thực sự rất mỹ lệ, chính là bản tính chúng nó làm người ta không dám khen tặng.

Minh Phong nhớ tới tin tức Bội La truyền tới—— chủng tộc này nói tổng thể thì hết như một đám nhà giàu mới nổi, trước mặt chủng tộc cường đại chân chính thì khúm núm nịnh bợ, cúi đầu nghe theo, nhưng sâu trong nội tâm thì tiềm tàng đồ kị cùng oán hận rất sâu, nếu có cơ hội bỏ đá xuống giếng thì chúng nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đương nhiên, đối với những chủng tộc yếu hơn thì ngang ngược, kiêu căng cùng tàn bạo của chúng nó được thể hiện hoàn toàn. Chúng nó cảm thấy vui sướng khi các chủng tộc khác khuất phục mình, lúc gặp phản kháng thì chúng nó lãnh khốc huyết tinh dùng ưu thế tuyệt đối tiến hành trấn

áp—— lúc nói tới đây, âm thanh Bội La vô cùng phân chấn cùng khinh thường, vì thế Minh Phong nghĩ, tiểu tử này ý vào sự che chở của con nghê, ở bên đó kỳ thật cũng không tệ.

Tốc độ phi hành của loan tộc rất nhanh cũng thực ổn định. Minh Phong không phúc hậu nghĩ loan tộc là tọa kỵ không tồi, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, muốn một chủng tộc có trí tuệ không kém mình bao nhiêu, thực lực thậm chí còn cường đại hơn chủng tộc của mình làm tọa kỵ đúng là một ý tưởng điên cuồng. Bất quá tương lai nếu chiến tranh với tử linh giới thì có thể suy nghĩ một chút.

Ước chừng bay khoảng ba mươi ngày, bọn họ mới tới phụ cận lãnh địa loan tộc. Đúng vậy, là phụ cận. Lãnh địa loan tộc rất lớn, phải biết chúng nó là một trong những chủng tộc cường đại nhất tinh cầu này. Bọn chúng chỉ đưa tới đây thôi. Đừng nói đùa, nếu để loan tộc khác nhìn thấy trên tấm lưng cao quý của chúng nó là nhân tộc tí ti thì bọn nó sẽ lập tức bị xé thành mảnh nhỏ.

Hiện giờ việc bọn Minh Phong phải làm là lặng lẽ trà trộn vào loan tộc, sau đó ôm Bội La ra ngoài.

Hoặc là căn bản không cần phiền toái như vậy, trực tiếp bảo Bội La chạy ra ngoài tìm bọn họ.

“Đây là phần giải được một năm, trong khoảng thời gian một năm này, cứ phải bắt cứ tộc nhân nào tới bộ lạc chúng ta lấy giải được năm sau. Đương nhiên nếu các người không tin lời ta nói thì có thể không ăn, dù sao chờ lúc đau rồi ăn cũng vậy. Còn nữa, các người không ngốc tới mức nói chuyện mình đưa nhân tộc tới lãnh địa cho người khác biết đi? Ta nghĩ đây sẽ trở thành bí mật của chúng ta, đúng không?”

Nói xong ba người xoay người rời đi. Vị trí hiện giờ của bọn họ là ranh giới giữa loan tộc cùng hùng tộc, hai tộc rất ít khi tới nơi này. Nhưng như vậy không có nghĩa là nơi này thực an toàn, vì đây là phạm vi giữa hai chủng tộc cường đại nhất tinh cầu này, có nghĩa con mồi ở đây cũng vô cùng cường đại. Nếu không chuẩn bị tốt, bọn họ có thể mắc kẹt ở đây.

“Bội La, chúng ta tới rồi. Người cùng con nghê mau tới tìm chúng ta. Còn nữa, bảo gia khóa kia ẩn thân, giờ còn chưa phải lúc để Văn Trạm thấy nó.”

“Nhanh như vậy?” Trải qua mấy năm nay, âm thanh Bội La đã biến từ đồng âm thanh thúy thành âm điệu non nớt của trẻ con.

“Ân, vì thế ta cảm thấy loan tộc làm tọa kỵ không tồi.”

“Ý tưởng không tồi, ta đồng ý!” Bội La thoải mái nói.

Minh Phong cười khê: “Thế nào, khẩn trương không? Rất nhiều năm không gặp hắc, căng thẳng à?”

Bội La cứng lại, một hồi lâu mới đáp: “Vì thế ta mới nói, có đôi khi để ai đó quá hiểu mình cũng không phải chuyện tốt.”

“Ít nói nhảm, mau lại đây. Bảo Lam Việt truyền vị trí của chúng ta cho người, sau đó bảo con nghê mang người tới.”

“Ta nghĩ chúng ta nên tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi.” Phong Hồ đề nghị, trước đó y từ căn cứ cũng biết được độ nguy hiểm ở nơi này.

Văn Trạm có chút vô thố, ở hoàn cảnh xa lạ thế này, hắc không biết mình nên làm gì.

Minh Phong vỗ vỗ vai Văn Trạm: “Này cứ giao cho y đi, chúng ta phụ trách đề phòng, đương nhiên nếu có chiến đấu chúng ta cũng phải toàn lực ứng phó. Sau khi thu xếp ổn thỏa thì bắt đầu lén trà trộn vào trong tìm Bội La, tìm được nó rồi thì người còn phải chiếu cố nó, tiểu tử kia từ nhỏ chỉ bám dính lấy một mình người.”

Nghĩ tới Bội La, Văn Trạm càng bất an hơn, hắc miễn cưỡng nhếch khóe miệng: “Nó đại khái đã thay đổi rất nhiều đi. Lúc đó, ta yếu đuối như vậy——”

“Văn Trạm!” Minh Phong túm lấy vai Văn Trạm, để hắc đối mặt với mình: “Đó không phải lỗi của người! Không chỉ người, ngay cả ta cũng bị đánh bay, cũng học máu. chúng ta không ai có thể ngăn cản. Tiểu tử kia rất thông minh, nó có thể hiểu được. Hơn nữa, người không sai gì cả thì vì sao lại muốn nó tha thứ? Nếu nói sai thì chính ta cùng Phong Hồ càng phải tự trách hơn, trơ mắt nhìn đứa con của mình bị cướp đi mà không hề có biện pháp nào.”

Vô ích—— Minh Phong liếc mắt liền nhận ra những lời mình nói hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng. Cậu thở dài một hơi, trái tim Văn Trạm thực sự đã chết, cố chấp hệt như tảng đá vậy. Có lẽ Bội La nên cảm thấy may mắn vì đã quyết định rời đi, bằng không lẽ như vài năm ở chung, tình cảm của Văn Trạm đối với Bội La hoàn toàn biến thành tình thân, lúc đó Bội La muốn thay đổi sẽ vô cùng khó khăn!

Buông tay ra, Minh Phong kéo Văn Trạm tới bên cạnh Phong Hồ.

“Chúng ta có lẽ nên leo lên cây.” Phong Hồ đứng dưới một gốc đại thụ cao lớn nhất, cây này rất cao, ít nhất cũng mấy chục thước, thân cây thẳng tắp rất ít nhánh, tít trên tán cây lại xòe ra rất rộng, cành nhánh xum xuê: “Cây này cao ít nhất cũng mấy chục thước, phụ cận có rất ít động vật nào cao tới cỡ này, cho dù có cũng không phải loại ăn lá cây. Chúng ta trốn trên đó rất an toàn.”

Đáng ăn mừng chính là, bởi vì nơi này thuộc về lãnh địa loan tộc, vì thế phụ cận không có đám động vật họ nhà chim cường đại, bọn họ càng an toàn hơn.

Phong Hồ vận đấu khí, trực tiếp nhảy lên cây, sau đó kéo một sợi dây tầm gỏi thô to trên nhánh cây thả xuống.

“Tốt lắm, các người có thể lên đây.” Y nhẹ giọng kêu vọng xuống đất. Bởi vì không muốn âm thanh dẫn địch nhân tới.

Hai người tuy đều là ma pháp sư, nhưng đều học nội lực, Minh Phong dùng khinh công rất dễ dàng leo lên, Văn Trạm thì phải vất vả một chút, nhưng chỉ thua kém Minh Phong một chút mà thôi.

“Wow——” Minh Phong sợ hãi than một tiếng. Từ dưới mặt đất nhìn thấy tán cây này thực sự rất xum xuê, nhưng lên tới bên trên mới thực sự kiến thức được. Ở trên này chạc cây đan xen vào nhau hệt như một tấm lưới thật lớn, hơn nữa lá cây rậm rạp, trực tiếp nằm lên đó cũng được, chỉ cần chỉnh lý lại một chút. Nhìn thấy cây như vậy, Minh Phong chỉ có thể sợ hãi than thiên nhiên thực thần kỳ.

“Không tệ đi.” Phong Hồ đắc ý, cây này chính là y chọn.

Văn Trạm gật gật đầu, ánh mắt có chút tò mò quan sát tán cây.

“Tốt lắm, bố trí lại một chút, về sau nơi này chính là căn cứ tạm thời của chúng ta.” Minh Phong lấy hai cái lều vải trong túi không gian ra, tán cây này có phạm vi khoảng hai mươi mấy thước, có thể dễ dàng treo hai chiếc lều vừa phải, thậm chí còn có thể lưu lại chút không gian riêng tư. Đương nhiên, nếu muốn càng riêng tư hơn thì bố trí kết giới là tốt nhất. Một cái kết giới loại nhỏ, với năng lực của ba người đều có thể dễ dàng thi triển, có công năng ngăn cách âm thanh cùng hình ảnh, rất thuận lợi, là thứ cần thiết khi lữ hành.

Đối với việc Minh Phong từ không gian lôi ra đồ vật này nọ, Văn Trạm cũng không cảm thấy kinh ngạc, bản lĩnh này của cậu mọi người đã sớm biết.

Chờ hết thấy đều bố trí ổn thỏa, sắc trời cũng đã muộn.

Minh Phong đề nghị mọi người nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu tìm kiếm Bội La. Đề nghị này không bị cự tuyệt, mọi người sinh hoạt trong hoang dã đều biết buổi tối ở thế giới này nguy hiểm cỡ nào.

Cơm tối rất đơn giản, ăn phần thịt nướng đã làm từ trước, bởi vì sợ mùi thức ăn hấp dẫn đám dã thú tới. Sự thực là Minh Phong vốn đề nghị dùng dịch dinh dưỡng, Văn Trạm thì không sao cả, hiện giờ tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên người Bội La, không còn quan tâm tới thứ gì khác. Phong Hồ thì mãnh liệt phản đối, sáu năm ăn mỹ thực lại cho y ăn thứ dịch dinh dưỡng không mùi không vị kia, y mới không cần.

“Nếu có dã thú chạy tới, ta sẽ phụ trách xử lý.” Phong Hồ thề son sắt nói.

Minh Phong rất muốn không thềm để ý tới y, nhưng về mặt lấy lòng cùng cầu xin của người nọ thực sự rất khó làm người ta cự tuyệt, cho dù đã qua sáu năm, Minh Phong vẫn không hề có sức chống cự với bộ dáng này của y.

“Được rồi, được rồi, người nói đó a, có dã thú tới người tự đối phó.”

“Được!” Mắt thấy mỹ thực có hi vọng, Phong Hồ lập tức phấn chấn tinh thần, Minh Phong tựa hồ nhìn thấy cái đuôi lông xù thật to lúc ẩn lúc hiện ở sau lưng y.

“Này.” Minh Phong lấy ra một khối thịt nướng nóng hôi hổi cho Văn Trạm còn đang ngẩng người.

“Ăn? Nga, tốt, cảm ơn.”

Văn Trạm lấy lại tinh thần tiếp nhận, nói cảm ơn. Sau đó gặm cắn thịt nướng mỹ vị mà không hề cảm nhận được mùi vị gì.

Phong Hồ trông mong nhìn Minh Phong, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Đây là của người.” Minh Phong đưa cho Phong Hồ một khối bự, sức ăn của người này lớn kinh khủng, khối này có lẽ cũng chưa đủ cho y ăn.

Ăn xong cơm tối, mọi người đều trở lại lều của mình, Văn Trạm làm gì bọn họ không biết, nhưng Minh Phong đoán hẳn nhất định đang tranh thủ thời gian để tu luyện, tuyệt đối sẽ không ngủ.

“Minh Phong——”

“Không được.” Ngày mai cần hành động, cơ thể phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

“Ta sẽ không làm quá đáng.”

Ta không tin tưởng lời cam đoan của người chút nào, Minh Phong thầm oán trong lòng. Trong phương diện này, chữ tín của người này đã sớm phá sản hoàn toàn.

“Người đang làm gì? !”

“Sờ người.” Không hề áy náy trả lời.

“Mau lấy móng vuốt của người ra khỏi người ta!” Âm thanh đã có chút không ổn.

“Không cần, ta muốn làm!” Thực bốc đồng trả lời, tiếp tục sờ sờ sờ.

“buông, ra——ừm—— người sờ ở đâu đó?”

“Người nói nhiều quá.” Ngữ khí bất mãn.

“Nga!” Chết tiệt, người cư nhiên cứ vậy trực tiếp tiến vào, người rút ra ngoài ngay cho ta! A——”

“Người rõ ràng biết chuyện này không có khả năng. Tốt lắm, không cần vùng vẫy, ngoan——”

Một đêm rất nhanh trôi qua, bởi vì hai căn lều đều có kết giới nên Văn Trạm không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Vì thế hẳn thực nghi hoặc nhìn Minh Phong nghiêm mặt từ trong lều đi ra—— tuy Minh Phong vẫn luôn mặt than, nhưng người thân thiết vẫn có thể thông qua ánh mắt cùng khí thế quanh thân mà suy đoán tình tự của cậu—— nếu hẳn không nhìn nhầm thì cảm xúc của Minh Phong hiện giờ hẳn không tốt lắm.

Đi theo sau Minh Phong là Phong Hồ với biểu tình lấy lòng cùng khoe mẽ, nhưng khóe mắt đuôi chân mày của y đều mang theo tràn đầy thỏa mãn.

Nếu không phải Bội La đã gửi tin nói mình đã tới phụ cận, có lẽ lần này Phong Hồ sẽ bị làm lạnh rất nhiều ngày. Nhưng bởi vì Bội La truyền tới tin tốt nên Minh Phong quyết định tạm hoãn hình phạt lần này lại, hết thầy chờ trở về nói sau. Đương nhiên, thần sắc cậu không lộ ra bất cứ dấu hiệu hoãn hoãn nào.

“Chúng ta xuất phát thôi.” Dừng xong điểm tâm, bọn họ nhảy xuống cây, bắt đầu chuẩn bị công cuộc tìm kiếm hôm nay.

“Vì nơi này có rất nhiều sinh vật nguy hiểm, vì thế tốt nhất chúng ta đừng tách ra.” Minh Phong nói với Văn Trạm.

Văn Trạm gật gù đầu, hẳn cũng thực tán thành với quyết định này.

Sau đó, khoảng giữa trưa, bọn họ cùng Bội La ‘tình cờ gặp gỡ’.

Văn Trạm kinh ngạc nhìn cái đầu nhỏ lộ ra khỏi bụi cây, có cảm giác không chân thực. Tuy Bội La trưởng thành rất nhiều, đã từ một đứa nhỏ trưởng thành thành một nam hài tuần mỹ, nhưng hẳn liếc mắt một cái vẫn nhận ra.

“U, các người tới rồi.” Bội La cười nhe hàm răng trắng tinh, thần thái tự nhiên hết như bọn họ chưa bao giờ xa cách.

Sau đó, Bội La lập tức nhảy dựng lên, vọt thẳng vào lồng ngực Văn Trạm, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của hắn.

“Trạm, ta rất nhớ người a.”

Nhìn Văn Trạm im lặng rơi lệ ôm lấy Bội La, Minh Phong tẩy rõ bàn tay nhỏ bé của Bội La đã vói vào trong quần áo, vẽ mặt say mê vuốt ve làn da bóng loáng của Văn Trạm.

Cậu dựa vào người Phong Hổ, chuyện tối qua làm thắt lưng cậu có chút đau nhức: “Chúng ta có phải nên làm gì đó không, người kia cứ nhiên xem như không nhìn thấy sự tồn tại của hai chúng ta? !”

Phong Hổ cũng cảm giác được mình bị bỏ lơ gật gật đầu: “Tiểu tử này thực hư hỏng.” Cứ nhiên trong thời điểm này còn không quên sổ sòng, còn ăn đậu hủ người ta đến quên cả trời đất, quang minh chính đại đến mức làm người ta đổ kị. Ngộ, y cũng muốn ăn đậu hủ của Minh Phong!

“Tốt lắm, chúng ta trở về cây thôi, nơi này không an toàn.” Phong Hổ bước tới trước, kéo lấy Bội La, có chút thô lỗ ôm lấy, Minh Phong chú ý, trên mặt Văn Trạm cứ nhiên xuất hiện vẻ mặt đau lòng.

Được rồi, xem ra Văn Trạm trốn không thoát khỏi ma thủ của Bội La, tuy cậu cũng là tông phạm, nhưng nghĩ tới Bội La dùng thủ đoạn, trong lòng cậu vẫn cảm thấy áy náy, hơn nữa còn vô cùng đồng tình với Văn Trạm.

Minh Phong đoạt Bội La từ tay Phong Hổ, ngoài mặt ôn nhu, nhưng trên thực tế dùng lực rất lớn mà ôm Bội La: “Hoan nghênh trở về.”

Sau đó, Minh Phong giao Bội La cho Văn Trạm.

Giờ không phải thời cơ tốt để chinh Bội La, người này đã sáu năm không gặp Văn Trạm, khẳng định nhớ đến phát điên rồi, hiện giờ chinh nó chính là nhử răng cộp, sờ mông lão hổ, đó không phải việc người thông minh sẽ làm.

Văn Trạm tiếp được Bội La bị đẩy tới, ôm chặt vào lồng ngực. Cả người hắn không ngừng run rẩy, Bội La đã lớn nhưng cơ thể vẫn thực mềm mại.

“Ta đã trở về.” Bội La trấn an nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Văn Trạm, an ủi hắn.

Bốn người bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất trở về trên cây.

“Hiện giờ, chúng ta nên lập kế hoạch làm thế nào trở về.” Minh Phong ôm ngực, nhìn mọi người nói.

Văn Trạm ôm Bội La vào lòng, thấy Bội La ngáp một cái thì càng ôm chặt hơn, nói với Minh Phong: “Ân, người cùng Phong Hổ thương lượng đi. Thương lượng tốt thì nói cho ta biết là được, hai các người rất lợi hại, ta tin tưởng các người sẽ có biện pháp.” Thực vô tội, thực chân thành nói xong, sau đó Văn Trạm ôm Bội La rời đi, trở về lều của mình.

Minh Phong há hốc mồm nhìn Văn Trạm rời đi, cái người thận trọng, tỉ mỉ, thực hướng nội nhưng vô cùng đơn thuần này lại là phúc hắc trong truyền thuyết. Cứ nhiên đơn giản như vậy giao hết mọi chuyện cho bọn họ? ! Cậu nên cảm tạ hẳn tín nhiệm mình sao? Còn nữa, vì cái gì mình lại luôn kinh ngạc vì những người có vẻ đơn thuần thành thật như vậy a?

Phốc—— Phong Hổ bật cười. Biểu tình này của Minh Phong thực hiếm thấy a.

“Được rồi, vậy cũng bớt phiền, ngày mai trực tiếp mang bọn họ chạy đi là được.”

“Phong Hổ——”

“Người sờ ở đâu đó?”

“Ân, đó là một vấn đề rất tuyệt. Để ta chậm rãi nói cho người biết đáp án.”

...

Bên kia, lều của Văn Trạm cùng Bội La.

“Ngủ đi.” Văn Trạm ôn nhu nói với Bội La, kéo Bội La cùng nhau nằm trên lớp da thú mềm mại.

“Chính là ta còn chưa muốn ngủ a.” Bội La lúc này vô cùng phấn khích, một chút dấu hiệu buồn ngủ cũng không có.

Văn Trạm hồ nghi nhìn Bội La, vừa rồi rõ ràng còn ngáp một cái.

“Ta không làm vậy thì sao người chịu về lều?” Bội La giả hoạt nháy mắt.

“Ha hả——” Văn Trạm bật cười, hắn phát hiện đứa nhỏ này không thay đổi chút nào, trừ bỏ cơ thể lớn hơn, trí thông minh cùng cá tính vẫn như xưa.

Bội La bỏ nhào lên người Văn Trạm, áp đảo hắn, dựa vào lồng ngực hắn: “Trạm, ta rất nhớ người a.”

“Ta cũng rất nhớ người.” Văn Trạm xoa đầu Bội La, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng đứa nhỏ.

Hai người cứ như vậy im lặng ngáy người một chốc, đột nhiên Bội La ngẩng đầu lên: “Người nói xem, hiện giờ bọn họ đang làm gì?”

Văn Trạm nghĩ nghĩ: “Hắn là đang thảo luận lộ tuyến ngày mai đi. Chúng ta muốn trở về cũng không dễ dàng.” Nghĩ tới đường về có rất nhiều nguy hiểm, hắn nhíu mày.

“Mới không đâu.” Bội La đứng dậy, cái mông nhỏ ngồi lên bụng Văn Trạm: “Mới nãy ta thấy ánh mắt Phong Hồ nhìn Minh Phong nga, bọn họ nhất định đang làm chuyện thực thoải mái!” Bội La chém đinh chặt sắt nói.

60. Chương 60

“Chuyện thực thoải mái?” Văn Trạm không hiểu, hắn chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, bởi vì cá tính hướng nội nên cũng không có ai nói chuyện này với hắn, tuy bản năng biết một chút, nhưng hắn tuyệt đối không thể ngờ đứa nhỏ đang chớp chớp đôi mắt to tròn, cả người tản mát ra hơi thở tinh khiết lại đang nghĩ cách từng bước từng bước ăn tươi mình.

Bội La chớp đôi mắt to tròn đen láy, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi chu chu.

“Đúng vậy, bọn họ thoát nhìn thực thoải mái nga. Chúng ta cũng chơi trò chơi kia đi.” Cái mông nhỏ béo tròn nhún cơ hội trượt xuống dưới một chút, nhưng cố tình đối phương hoàn toàn không biết gì cả, còn thực sự suy nghĩ có nên đồng ý lời đề nghị của Bội La hay không.

Kỳ thật cũng không có gì cần lo lắng, hắn chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của Bội La. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Tốt!” Văn Trạm lộ ra một nụ cười thoải mái, trong lòng là niềm vui sướng suốt mấy năm nay chưa từng xuất hiện, gương mặt tuấn tú thoát nhìn lại càng tuấn đạt phi phàm hơn.

Bội La hưng phấn nhảy dựng lên, bản tay nhỏ bé nhanh chóng kéo bỏ tấm da thú quần bên thắt lưng, sau đó bỏ nhào lên người Văn Trạm, sau đó thực buồn bực nhìn lướt qua cơ thể không hề có phản ứng của mình.

Ai, quả nhiên vẫn còn quá nhỏ. Trong lòng Bội La lại bắt đầu dâng lên ý niệm muốn chạy đi phẫu thuật để mình sớm trưởng thành.

Đáng tiếc, đó không có khả năng! Minh Phong tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Lắc đầu nói ình biết không cần nghĩ tới mấy chuyện này nữa, bản tay nhỏ bé mò xuống nửa thân dưới của Văn Trạm.

Cảm giác bàn tay mềm mại nhỏ bé chạm tới bộ vị mẫn cảm của mình, Văn Trạm vội vàng bật dậy: “Người đang làm gì?” Tay đưa về phía Bội La định chớp lấy đứa nhỏ, đáng tiếc, không bắt được? !

Bội La linh hoạt cúi bả thất lưng vải bố của Văn Trạm, sau đó kéo quần hần xuống, bàn tay nhỏ bé chuẩn xác ầm lầy phân thân thanh tú xinh đẹp, có màu hồng phấn thực thuần khiết, Bội La thực hài lòng. (Uy uy, vì sao kêu là người thực hài lòng?)

Vô tội nhìn Văn Trạm: “Làm chuyện thực thoải mái a, bọn họ chính là làm như vậy.”

Vừa nói còn vừa cao thấp di chuyển bản tay nhỏ, tuy thủ pháp có chút thô ráp nhưng đối với Văn Trạm hoàn toàn không có kinh nghiệm thì vậy là quá đủ rồi.

“Ân——” Không khỏi hừ nhẹ một tiếng, sau đó bị âm thanh của mình làm hoảng sợ, Văn Trạm vội vàng bật dậy, ánh mắt xinh đẹp chống lại đôi mắt to đen lầy của Bội La: “Trạm vừa nãy thật đẹp a, âm thanh cũng dễ nghe, ta còn muốn!” Nói xong, bàn tay nhỏ hơi buộc chặt, ngón tay nhanh nhẹn thỉnh thoảng môn trốn phần đỉnh phân thân, kích thích lỗ nhỏ mẫn cảm.

“Không được!” Khoái cảm lập tức tăng vọt, nhưng vẫn chưa đủ đánh sập lý trí Văn Trạm, hần chặn lại cổ tay Bội La. Nhìn ánh mắt vô tội của đứa nhỏ: “Bội La, đây là chuyện chỉ có bầu bạn mới làm được, chúng ta không thể.”

Đáng tiếc, Bội La thâm tiếc hận. Như Minh Phong nói, quả nhiên không phải nhân loại nào nữa dưới cũng là động vật a!

“Trạm.” Bội La nhìn vào mắt Văn Trạm, tất cả hồn nhiên cùng vô tội đều rút đi, lộ ra ánh mắt chân thật nhất trước mặt hần. Bội La nhìn chăm chăm ảnh ngược của chính mình trong mắt Văn Trạm, một đôi mắt to không thấy đáy, không có bất cứ tình tự nào, không tức không giận không buồn không vui, tĩnh lặng như mặt biển bao la: “Người vẫn cảm thấy ta chỉ là đứa nhỏ sao?”

Bàn tay nhỏ bé quý trọng xoa xoa gương mặt trắng nõn của Văn Trạm: “Ta tới bây giờ chưa bao giờ là một đứa nhỏ đơn thuần, người hần là biết, đúng không? Cho dù người chưa từng sinh đứa nhỏ nhưng người cũng biết ta khác những đứa nhỏ khác.”

Văn Trạm theo bản năng nhớ tới trí thông minh của Bội La khi hai người ở chung, trưởng thành rất sớm, rất nhiều lúc, Bội La thậm chí có thể nói là thực thành thực mà lãnh khốc. Những điều đó không phải hần không chú ý tới, chính là vì rất thích đứa nhỏ này nên hần chọn lựa xem nhẹ, cũng không nghĩ điều này làm ảnh hưởng tới tình cảm của mình và đứa nhỏ này.

“Ta vẫn luôn xem người là bầu bạn tương lai của mình, thực nghiêm túc, sẽ không thay đổi. Vì thế bọn Minh Phong mới để ta tiếp tục đi theo người, bởi vì ta nói thực với bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng tán thành. Đừng xem ta là đứa nhỏ, xin người, ta đối với người không phải đứa nhỏ quần quít không muốn xa rời, ta cũng không phải thân tình của người. Nếu không muốn tiếp nhận ta thì đừng cho ta hi vọng.”

Văn Trạm tỉnh tỉnh mê mê nghe Bội La dùng cái miệng nhỏ nhắn non nớt phát ra những âm thanh nghiêm túc như người trưởng thành, hần cảm thấy chênh lệch lớn như mặt nước sông với biển, cũng có rất nhiều rung động. Hần không biết, bộ mặt thật sự của Bội La cư nhiên là vậy. Cũng không biết Bội La có tình cảm như vậy đối với mình, trước kia hần chỉ xem Bội La là đứa nhỏ quần quít mình không rời mà thôi.

Một hồi lâu, Văn Trạm mới mở miệng, cảm giác giọng nói mình thực khô khốc, nói ta còn có chút khàn khàn: “Ta, ta không biết——”

“Không biết cái gì, không biết bộ mặt thật sự của ta là vậy sao? Hay không biết ta ôm tình cảm này với người.” Bội La từng chút áp sát.

Văn Trạm không nói, thoát nhìn có chút hoảng hốt, chính là trầm mặc gật gật đầu.

“Thế, ta để người thấy bộ mặt thật của ta, nói cho người biết tình cảm của ta. Vậy người có thể tiếp nhận ta không?”

Bội La khẩn trương nhìn Văn Trạm, ánh mắt không chớp có chút hoảng hốt chăm chú dõi theo hần.

Văn Trạm chậm rãi đứng lên, làm bộ như không nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Bội La trong nháy mắt ảm đạm đi: “Ta, ta cũng không biết. Đây quá đột nhiên, ta, ta hiện giờ thực hỗn loạn, thậm chí không biết mình nghĩ gì nữa. Có lẽ, ngày mai người nên đi cùng bọn Minh Phong, chúng ta tách ra một chút thì có lẽ——”

“Không được nga.” Bội La cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn phun ra những lời nói không có nửa điểm độ ấm: “Trạm, người không hiểu ta. Ta yêu người như vậy, nếu người quyết định cự tuyệt ta, ta sẽ hủy diệt, về phần hủy diệt cái gì hiện giờ còn chưa biết. Có thể là chính mình, có thể là hai chúng ta, cũng có thể là những thứ khác——”

Văn Trạm rùng mình một cái, ánh mắt trống rỗng khẩn trương nhìn về phía Bội La.

“Vì thế, đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi ta, hai chúng ta nhất định phải cùng một chỗ. Nhất định!” Nói xong, Bội La nhào lên người Văn Trạm, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên môi hắn, hung hăng liếm mát, gặm cắn, sau đó dùng đầu lưỡi hé mở miệng hắn, tiến vào bên trong, mát lầy dịch ngọt, kêu gọi đầu lưỡi hắn cùng mình dây dưa.

Một hồi lâu, Bội La mới buông Văn Trạm đã choáng váng ra, đẩy hắn nằm xuống, bàn tay nhỏ bé một lần nữa nắm lấy phân thân Văn Trạm, cao thấp vỗ về—— cơ thể Văn Trạm cứng đờ, Bội La theo dõi ánh mắt hắn, từ từ cúi người, cái miệng nhỏ há ra ngậm lấy phần đỉnh, đầu lưỡi cuộn lại không ngừng kích thích lỗ nhỏ——

Văn Trạm hít sâu một hơi, đại não đơn thuần có chút theo không kịp tốc độ mọi chuyện phát triển. Khoái cảm từ dưới thân truyền tới, chính là hắn đột nhiên cảm thấy mình không còn khí lực để ngăn cản Bội La, chỉ có thể bất lực cảm thụ tình sự chưa từng trải qua. Trong ánh mắt hài lòng của Bội La mà phun ra những tiếng rên rỉ, đúng vậy, đôi mắt to đen láy của Bội La một mực nhìn hắn, nhìn tất cả biểu tình của hắn, Văn Trạm tin tưởng nếu không phải mình yếu thế dời ánh mắt đi thì nơi Bội La đang nhìn chăm chăm chính là hai mắt hắn.

“Ừm—— a——” Sau một trận run rẩy vì khoái cảm, Văn Trạm bắn ra, ánh mắt vô thần nhìn Bội La đầy mỉa mai hoặc liếm dịch thể mình bắn ra trong tay, đầu lưỡi phần hồng nhẹ nhàng vươn ra, chậm rãi liếm đi chất lỏng màu trắng ngà trong lòng bàn tay mình.

Phân thân vừa mới phát tiết lại chậm chậm đứng lên, dưới ánh nhìn chăm chú của Văn Trạm, bàn tay nhỏ bé của Bội La lại nắm lấy nó, cái đầu nhỏ lại cúi thấp xuống.

...

“Từ bỏ.” Văn Trạm thì thào cầu xin, hắn không biết mình đã bắn bao nhiêu lần trong tay, trong miệng Bội La, hắn chỉ biết mình đã kiệt sức, cảm thấy mình không thể bắn ra bất cứ thứ gì được nữa. Chính là, cái miệng nhỏ nhắn đã trở nên đỏ au của Bội La cùng bàn tay nhỏ bé cứ không ngừng khiêu khích cơ thể cùng phân thân hắn.

“A a—— ngô, ân, cầu người, Bội La, cầu người, từ bỏ—— a——” Thân mình vô lực bắn ra, chính là phân thân chỉ phun ra một chút chất lỏng.

Bội La nhìn Văn Trạm: “Như vậy, người sẽ cho ta thứ ta muốn phải không?”

Đôi mắt to đen bóng như lỗ đen hút tất cả mọi thứ vào đó, Văn Trạm vô thần nhìn đôi mắt Bội La, rốt cuộc không thể di dời tầm mắt, cảm giác bàn tay kia lại đụng chạm cơ thể mình, vô lực bắn ra lần nữa: “Không cần! Đúng vậy, đúng vậy, ta sẽ cho người. Ta sẽ!” Âm thanh khàn khàn khô khốc từ cổ họng phun ra, giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống. Đúng vậy, từ bỏ, Văn Trạm cảm thấy chính mình sắp chết rồi, rõ ràng cái gì cũng không còn, chính là Bội La cứ không ngừng bòn rút hắn. Không cần đến thêm lần nữa, mặc kệ muốn thứ gì hắn đều cho, từ bỏ!

Bội La thương tiếc hôn lên khóe mắt Văn Trạm, liếm đi dòng nước mắt.

“Tốt, không làm.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của Bội La rời khỏi phân thân Văn Trạm, nhưng lúc hắn vừa thở phào một hơi thì Bội La lại tách đùi hắn, lộ ra tiểu huyết đang run rẩy lợi hại ở bên trong.

“Người muốn làm gì?” Văn Trạm kinh hoảng giãy giụa, nhưng không còn chút khí lực nào làm hắn không thể nào giãy khỏi bàn tay nhỏ bé của Bội La. Phải biết mấy năm nay Bội La cũng không bỏ phí, hơn nữa cơ thể cũng đủ tiềm lực, nó hiện giờ thoát nhìn còn rất nhỏ yếu, nhưng khí lực tuyệt đối không thua người

trưởng thành. Văn Trạm đã phát tiết quá nhiều lần đến mức không còn chút khí lực nào sao có thể là đối thủ của Bội La.

Tiểu huyết vẫn có màu phấn hồng xinh đẹp, điều này biểu thị chưa có kẻ nào từng đến thăm nơi này. Cho dù sớm biết, chính là lúc tận mắt nhìn thấy, Bội La vẫn thật cao hứng, nó vươn ngón tay nhỏ dài nhẹ nhàng đâm vào nơi đó làm tiểu huyết mãnh liệt co rút.

“Oa, phản ứng thực kịch liệt a.” Bội La sợ hãi than.

Văn Trạm? Đã sớm choáng váng, hôm nay hẳn đã bị Bội La chấn động đến choáng váng, sau đó lại bị ép hết toàn bộ tinh lực, đầu óc lại càng trở nên trì độn hơn. Hiện giờ bị Bội La đối đãi như vậy cũng không có phản ứng quá lớn, có lẽ hẳn nên cảm thấy may mắn vì hiện giờ căn bản không còn chất lỏng để bắn ra nữa đi.

Trong tay Bội La vẫn còn chút chất lỏng Văn Trạm bắn ra lần cuối, chấm chấm một chút, nó bắt đầu đưa ngón tay vào trong cơ thể Văn Trạm.

“Ân——” Văn Trạm không thoải mái hừ nhẹ, nếu không phải phần dưới eo cơ bản đã mất cảm giác, hiện giờ khẳng định hẳn sẽ bỏ chạy.

“Ngoan, không có việc gì.” Nói xong lời trấn an, Bội La lại tăng thêm một ngón tay, hai ngón, ba ngón...

Sau đó, Bội La thực buồn bực phát hiện ngón tay mình vừa nhỏ vừa ngắn, căn bản không gài trúng chỗ ngứa của Văn Trạm, lại càng miễn bàn tới chuyện làm hắn cảm nhận khoái cảm từ phía sau.

Như vậy không được, nó vốn đã nhỏ hơn Văn Trạm nhiều như vậy, nếu lúc đầu không chiếm được địa vị mạnh mẽ, tương lai chẳng phải cả ngày phải tranh đoạt vị trí mặt trên sao?

Nhìn biểu tình không thích thú chút nào của Văn Trạm, Bội La cắn răng một cái, ngón tay thứ tư cũng tiến vào dũng đạo ấm áp của Văn Trạm, có lẽ vì không thoải mái nên nơi đó không ngừng mấp máy, tựa hồ muốn xua đuổi vị khách không mời mà tới. Một tầng lại một tầng mấp máy không ngừng lại càng làm Bội La hận niên kỷ của mình, nếu không phải chính mình nhỏ như vậy thì hiện giờ đã có thể làm cơ thể Trạm hưởng thụ thoải mái.

Bội La nói với Văn Trạm đã dần dần khôi phục lí trí một câu ‘nhẫn nại một chút’, sau đó cả bàn tay nhỏ bé chụm lại dùng sức chui vào trong cơ thể Văn Trạm.

“Đau, không cần, đau quá!” Không thoải mái vốn có biến thành đau đớn cực độ, cơ thể Văn Trạm lập tức căng cứng, hắn muốn chạy trốn, chính là thất lưng hoàn toàn không còn cảm giác không cho phép hắn làm vậy. Văn Trạm chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn Bội La, trong mắt Bội La thì bộ dáng của hắn thực chọc người ta triu mến.

“Ngoan, không đau, chờ một chút sẽ thực thoải mái. Ngoan——” Miệng khê dễ dàng, bàn tay nhỏ bé cố chui sâu hơn vào trong cơ thể Văn Trạm.

Đợi đến khi Bội La hoàn toàn tiến vào, Văn Trạm đã mở to mắt, cơ thể cứng còng, thở dốc dồn dập, miệng há thật to nhưng lại không phát ra bất kì âm thanh nào. Đau đớn cực độ đã chiếm cứ toàn bộ tinh thần hắn——

Hài lòng cảm nhận cảm giác bàn tay mình bị bao bọc thật chặt cùng dũng đạo đang co rút mấp máy mãnh liệt, bàn tay nhỏ bé của Bội La bắt đầu xòe ra trong cơ thể Văn Trạm, đầu ngón tay ẩn ẩn xung quanh, sau đó rút cuộc tìm được điểm nổi lên quan trọng nhất, ấn mạnh một cái——

“A a a——” Văn Trạm hét lên, thân hình giật mạnh bắn ra...

“Là nơi này sao?” Bội La đắc ý bắt đầu xoa bóp nơi đó vài cái, nhìn thấy phản thân Văn Trạm lại chậm rãi đứng lên thì bắt đầu co rút bàn tay nhỏ bé của mình.

Văn Trạm đáng thương phải vùng vẫy giữa đau đớn cùng khoái cảm, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Điều này lại càng làm tên biến thái nào đó hưng phấn hơn, động tác trên tay cũng càng nhanh hơn.

Cuối cùng, lúc Văn Trạm lại bắn ra thì hấn cũng sắp hồng mắt, nước mắt không ngừng trào ra từ đôi mắt xinh đẹp, hấn khóc không thành tiếng nói: “Từ bỏ, Bội La. Thật sự từ bỏ, ta cái gì cũng cho người, cái gì cũng cho người hết, được không, buông tha ta đi, cầu người——”

Dùng đạo sao khi hưởng thụ qua cao trào bắt đầu co rút tới cực hạn, Bội La hài lòng rút bàn tay nhỏ bé của mình ra, đương nhiên, quá trình này lại làm Văn Trạm đau đớn giãy giụa cùng mức nở một trận.

Bội La nhích người tới trước, hôn lên môi Văn Trạm: “Ngoan, được rồi, được rồi. Người là của ta, từ trong đến ngoài, ta thực hài lòng. Ngủ đi, ngoan, ngủ đi.” Ôn nhu dỗ dành Văn Trạm nhắm mắt lại, vài giây sau thì chìm vào giấc ngủ say, Bội La lấy một chiếc khăn lông cùng nước sạch trong túi không gian bắt đầu chà lau cơ thể Văn Trạm.

Đúng vậy, là túi không gian. Sau khi tới nơi này, loạn tộc cũng không coi trọng Bội La, thậm chí có thể nói là không thèm để ý tới, bởi vì cảm thấy không tiện nên Bội La cố ý nói con nghê chở mình tới căn cứ một lần để mở túi không gian, đương nhiên với nguồn năng lượng hiện giờ của căn cứ, túi không gian này không có khả năng lớn như túi của Minh Phong, bắt quá cũng đủ dùng.

Sau khi lau rửa sạch sẽ, Bội La chui vào lòng Văn Trạm nhưng lại không buồn ngủ. Không ngừng nghĩ tới phản ứng của Văn Trạm vào ngày mai cùng biện pháp đối phó. Trong lòng Bội La có chút bồn an không yên, kì thật nó quả thực có chút lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, lúc Trạm thất thần liềm chiếm lấy hấn, chính là ngày mai hấn sẽ tỉnh táo lại, có phản ứng thế nào Bội La thực sự không biết.

61. Chương 61

Một mỗi mở mắt, trong khoảng thời gian ngắn Văn Trạm có chút không rõ tình cảnh hiện giờ của mình. Cánh tay có cảm giác nặng trĩu, cúi đầu thì phát hiện hóa ra Bội La gối lên tay mình ngủ say sưa. Bội La ngủ khá say, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng sáng bóng vô cùng khỏe mạnh, thuyết minh mấy năm nay hấn cũng không sống quá khổ sở. Tiếp đó, nụ cười cương cứng bên khóe miệng Văn Trạm, ngón tay thon dài chuẩn bị sờ lên gương mặt Bội La cũng khựng lại nửa đường—— hấn nhớ ra hết thấy đã phát sinh tối qua, Bội La đột nhiên chuyển đổi thái độ, sau đó chuyện gì đã xảy ra...

Gương mặt tái nhợt lan tràn vết đỏ ửng, Văn Trạm ảo não nhắm mắt lại. Trời ạ, hôm qua hấn làm sao vậy, Bội La chỉ là đứa nhỏ? Cho dù, Bội La cố biểu hiện mình thành thực thể nào thì nó cũng chỉ có sáu tuổi mà thôi. Hấn thế nhưng lại bị một đứa nhỏ mê hoặc, tùy ý để nó muốn làm gì thì làm, thậm chí—— thậm chí còn để nó tiến vào cơ thể mình? ! Nga, trời ạ!

“Tê——” Văn Trạm muốn ngồi dậy chính là cơ thể hoàn toàn không chịu phối hợp. Thất lạng cơ hồ không còn cảm giác, hấn là đêm qua phát tiết quá độ, nơi bí ẩn ở phía sau lại đau đớn như bị rách toạc. Nghĩ tới tối qua, Văn Trạm nhìn không được rùng mình một cái, lúc đầu quả thực rất thoải mái, nhưng sau đó dần dần trở thành thống khổ, nhất là cảm giác muốn bắn nhưng không thể bắn ra bất cứ thứ gì, thật sự đáng sợ! Hơn nữa cuối cùng là cơn đau xé toạc hấn—— bọn Minh Phong làm thế nào chịu được? Rõ ràng là chuyện thống khổ như vậy!

Còn Bội La nữa, hấn nên làm gì bây giờ? Đứa nhỏ này thực sự rất yêu hấn, chính là hấn, hấn——

“Trạm?” Bội La mơ mơ màng màng mở to mắt, đương nhiên, đây là giả, nó đã sớm tỉnh lại nhưng một mực lên quan sát biểu tình cùng cảm xúc của Trạm, thẳng đến khi xác định hấn không có nhiều cảm xúc tiêu cực lắm mới dám mở to mắt. Chính là Bội La không muốn hành động đêm qua của mình dọa Trạm, làm hấn sinh ra sợ hãi với tình ái. Bội La xem qua rất nhiều sách cùng phim ảnh, nhưng dù sao nó cũng không phải chân thật. Kinh nghiệm thiếu thốn mang đến phiền phức không nhỏ cho nó cùng Văn Trạm.

“Bội La, sau này người...” Văn Trạm có chút do dự, thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ: “Vẫn là cùng Minh Phong——”

“Không!” Bội La bật dậy, bổ nhào lên người Văn Trạm, sau đó cảm giác cơ thể hắn cứng đờ—— “Người sợ ta? Sợ ta sao?” Bội La khấn trương ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Văn Trạm, vội vàng hỏi, sâu trong đáy mắt có chút sợ hãi vô thức, Bội La túm lấy vai Văn Trạm, túm tới mức hắn phát đau.

“Không có không có.” Văn Trạm vội vàng trấn an vỗ vỗ lưng Bội La: “Ta chỉ là, chỉ là, hơi đau.” Văn Trạm cảm thấy độ ẩm trên mặt mình tăng lên thực cao.

“Đau?” Bội La ngơ ngác lặp lại lời Văn Trạm.

“Đúng vậy, đau.” Văn Trạm cảm thấy thực xấu hổ khi cùng Bội La nói loại đề tài này: “Người có biết đêm qua——” Hắn xấu hổ nói, độ ẩm trên mặt lại tăng vài phần. Chính là không ngưng ngừng khi đối mặt với người trưởng thành sau khi cùng nhau làm những hành động thân mật mà Bội La chờ mong.

Bội La hiểu rõ này đại biểu cái gì? Đây đại biểu trong lòng Văn Trạm, nó vẫn không chiếm được địa vị ngang nhau. Trong lòng hắn, nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, cho dù đã trải qua chuyện đêm qua. Bội La cảm thấy có chút thất bại, nhưng rất nhanh nó liền phản chấn tinh thần, nó đã sớm biết sẽ phát sinh tình huống này.

“Người bây giờ có khỏe không?” Bội La thật cẩn thận từ trên người Văn Trạm lùi ra, sau đó bàn tay nhỏ bé bắt đầu dao động trên lưng hắn, nhẹ nhàng mát xa. Tuy không thuần thực, nhưng vẫn giảm bớt sự khó chịu của hắn.

“Có muốn ta bôi được lên vết thương giúp người không?” Bội La thật cẩn thận đề nghị. Sau đó nhìn thấy sắc mặt Văn Trạm cấp tốc đỏ rực: “Không không không cần, ta không sao.”

Chính là người một chút cũng không giống bộ dáng không có việc gì, Bội La thâm oán trong lòng.

“Trạm, nếu không bôi được thì hôm nay đừng hòng cử động. Người muốn để bọn Minh Phong nhìn thấy bộ dáng này của mình sao?”

Không muốn! Vì thế Văn Trạm chỉ có thể mở đùi, đỏ mặt, chịu đựng đau đớn, tùy ý để bàn tay nhỏ bé của Bội La lại chui vào cơ thể mình. Thực hiển nhiên, sau đó hắn thực luống cuống, bởi vì hắn quên rằng kì thực mình có thể tự mình bôi thuốc.

Đặc biệt là lúc Bội La nhìn chằm chằm nơi đó của hắn mà lộ ra biểu tình phức tạp vừa thèm vừa nhỏ dãi lại vừa đau lòng, Văn Trạm thực sự muốn tìm một cái lỗ mà chui vào. Có lẽ để bọn Minh Phong nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình còn tốt hơn!

Sự thực, phía sau của Văn Trạm có chút bị thương, hơi nứt ra, còn có huyết. Lúc bôi được, cơ thể hắn thực cứng ngắc, vì thế, Bội La biết—— mình có thể đã làm sai.

Bội La lặng lẽ thở dài, một bắt đầu thực không xong—— bị xem là đứa nhỏ, còn thêm một lần đầu hồng bét! Con đường của nó có vẻ thực dài a.

“Chúng ta có thể xuất phát chưa?” Phong Hồ ở bên ngoài kêu.

“Còn không được!” Bội La không quay lại đáp, bôi xong được, khép lại hai chân Văn Trạm, giúp hắn mặc quần áo. Cả quá trình, Văn Trạm đỏ ửng mặt xấu hổ vô cùng.

“Vì cái gì?” Phong Hồ ở bên ngoài, nghi hoặc hỏi.

“Người xác định hôm nay Minh Phong có thể động?” Bội La hừ lạnh một tiếng, đừng tưởng bọn họ lập kết giới thì cái gì nó cũng không biết.

Phong Hồ cứng lại, xấu hổ gãi gãi đầu: “Cái kia, ta có thể ôm Minh Phong.”

“Không được!” Không chút suy nghĩ tiếp tục cự tuyệt.

“Lại vì cái gì nữa?”

Vì cái gì, vì cái gì? Làm gì có nhiều cái vì cái gì như vậy, người cao to này thực sự càng lúc càng đáng ghét.

“Phong Hồ!” Lúc Bội La đang định mượn cớ, âm thanh Minh Phong vang lên gọi Phong Hồ: “Trở về.”

“Đi? Nga—— Minh Phong, người đứng lên làm gì, cơ thể có chỗ nào không thoải mái không, nếu không để ta giúp người xoa bóp, được không...” Ngữ khí thực nịnh nọt.

“Câm miệng, theo ta về lầu!” Minh Phong lạnh lùng nói một câu, Phong Hồ lập tức ngậm miệng.

“Khá hơn chút nào không?” Bội La tiếc nuối sờ sờ cái mông rắn chắc của Văn Trạm lần cuối, giúp hắn thất lại dai lưng.

Văn Trạm bị động tác của Bội La làm hoảng sợ, trầm mặc gật gật đầu.

Sau đó, Bội La nhảy dựng lên: “Người trước nghỉ ngơi một chút, ta chạy tới chỗ bọn họ tìm thứ gì đó để ăn. Bất quá, ta phỏng chừng hiện giờ bọn họ không có thời gian bận tâm tới ta.

Hiểu ra ý tứ trong lời Bội La, Văn Trạm vội vàng ngừng đầu: “Không phải chứ, không phải đêm qua bọn họ mới làm sao, hơn nữa, hơn nữa, hiện giờ là ban ngày a. Huống chi lúc này quấy rầy bọn họ, không, không tốt đi?” Bởi vì ngưng ngừng nên hắn nói có chút lắp bắp.

Bội La không cho là đúng nói: “Tin tưởng ta, gia hỏa Phong Hồ kia tuyệt đối tinh lực mười phần, bảo y làm cả ngày cũng được ấy. Còn nữa, sự tình này còn phân sáng với tối sao? Còn về phần quấy rầy bọn họ, ai bảo vừa rồi bọn họ chưa cho chúng ta ăn. Ta đang là đứa nhỏ cần phát triển a, cơ thể cần trưởng thành, không thể nhịn ăn được. Không sao đâu, bọn họ hiện giờ cũng chỉ mới bắt đầu, không tính là quấy rầy. Nói tới thì nói không chừng Minh Phong đang ước gì ta chạy tới cứu cậu ta a.”

Nói xong, Bội La liền đi thẳng ra ngoài. Vì thế không thấy lúc mình nói câu cuối cùng Văn Trạm đã gật đầu thật mạnh—— Văn Trạm thực tán thành chuyện Bội La nói muốn đi giải cứu Minh Phong, vì thế hắn không cản Bội La nữa.

Chính là giống như lời Bội La, nó đánh gãy chuyện tốt của Phong Hồ, gia hỏa kia suýt chút nữa lại lừa Minh Phong lên giường, chính là phút cuối cùng vì Bội La đánh gãy nên bị Minh Phong một cước đá bay qua một bên.

Minh Phong nghiêm mặt mặc quần áo: “Từ giờ trở đi, không cho tiếp cận ta trong vòng một thước. Nếu không, tự gánh hậu quả.”

Phong Hồ quỳ rạp trên mặt đất, kêu rên thành tiếng.

Không để ý tới Phong Hồ nằm trên mặt đất, Minh Phong quay đầu lại hỏi Bội La: “Chuyện gì?”

Bội La khinh bỉ liếc nhìn Phong Hồ, người lớn như người khổng lồ còn bày đặt học tiểu hài tử làm nũng, thực là dọa người! Theo nó biết thì ngay cả đứa nhỏ Phong Hiền cũng không thèm dùng chiêu này.

“Ta đến lấy thức ăn, bên ta không có.”

Minh Phong lập tức lấy từ túi không gian ra một đồng lớn đồ ăn, thịt nướng, khoai lang, cá, hải sản... cần gì cũng có, lại toàn là mỹ vị nóng hôi hổi mới ra lò.

“Đêm qua người làm gì Văn Trạm?”

Chờ Bội La thu hết mọi thứ, chuẩn bị rời đi, Minh Phong mở miệng hỏi.

Vừa nghe tới đây, Phong Hồ vội vàng vãn tai.

Bội La liếc nhìn y một cái: “Phong Hồ, phụ cận nơi này có một loại quả đồ rục, lớn cỡ nắm tay ta. Ăn rất ngon, ở ngay phụ cận thôi, nếu người hái một ít trở về, nói không chừng Minh Phong có thể tha thứ cho người.”

Phong Hồ bò dậy, cười hì hì nói: “Phải không? Chốc nữa ta sẽ đi hái. Các người cứ nói đi, xem như ta không tồn tại tốt lắm.”

Bội La chán nản, khổ người lớn như vậy mà cũng có thể mở miệng bảo người ta xem y không tồn tại. Phong Hồ người này da mặt ngày càng dày.

“Phong Hồ, ta rất muốn ăn.”

Được rồi, nếu Minh Phong đã mở miệng thì Phong Hồ sao có thể cự tuyệt, đành phải ừ ừ chạy ra ngoài, dựa theo hướng Bội La chỉ chạy đi hái loại trái cây Bội La bảo ăn rất ngon kia.

“Được rồi, nói đi.” Minh Phong ngồi xuống, hơi kiêng dè cơ thể khó chịu vì quá mệt mỏi của mình.

“Đêm qua, ta đã nói hết với Trạm rồi. Nói cho hần biết, ta không phải đứa nhỏ vô tư hồn nhiên mà hần nghĩ. Sau đó, thừa dịp lúc hần còn đang khiếp sợ, ta dùng tay với miệng giúp hần phát tiết rất nhiều lần. Cuối cùng ta dùng nắm tay mình chiếm giữ lấy hần.”

“Kia sáng hôm nay hần phản ứng thế nào?” Minh Phong lập tức hỏi trọng điểm.

“Lúng túng, xấu hổ, còn sợ hãi nữa, ta nghĩ có thể vì hôm qua ta làm hần tiết rất nhiều lần. Cuối cùng hần cơ bản không thể bắn được gì nữa, hơn nữa, mặt sau của hần nứt ra, bị thương khá nghiêm trọng. Ta nghĩ ta có thể đã làm sai rồi, hần bắt đầu e ngại tình ái.”

Bội La uể oải nói, nhưng không hề giấu diếm chuyện gì, hai người bọn họ không cần giấu diếm bất cứ thứ gì.

Minh Phong suy nghĩ một chút: “Những chuyện người làm đối với người lần đầu tiên thì quả thực là quá kích thích, như vậy sau này có thể người sẽ ăn khổ. Bội La, người phải biết, có rất nhiều thứ trong tiểu thuyết cùng phim ảnh chỉ là giả tạo, nếu người cứ làm theo nó, đặc biệt là phương diện tình ái thì rất dễ dàng làm tổn thương Văn Trạm. Còn nữa, Văn Trạm là dạng người hướng nội, không chủ động, vì thế người nên từng bước áp sát, nhưng không phải bức người như vậy, người muốn chính là bầu bạn chứ không phải một con búp bê.”

Bội La cúi thấp đầu, bắt đầu suy nghĩ xem mình đã làm sai chỗ nào.

“Bất quá, làm vậy hậu quả không phải đều là hồngбет, ít nhất trải qua chuyện đêm qua hần Văn Trạm không thể xem người là đứa nhỏ nữa. Hần mềm lòng như vậy, nếu người kiên trì ở bên cạnh hần, khẳng định hần không thể nhẫn tâm đuổi người về chỗ chúng ta. Sẵn tiện cho sau này người từng bước ăn sạch hần luôn. Đương nhiên, đó là một quá trình dài, bởi vì ta không nghĩ Văn Trạm là người luyến đồng, vì thế muốn hần thực sự yêu người, ít nhất chờ người lớn lên, có bộ dáng của người trưởng thành đã. Người phải kiên nhẫn chờ đợi, còn nữa, đừng sốt ruột, hần vốn là người lạnh nhạt, ở phương diện tình cảm cũng khá trì độn.”

“Ta đã trở về.” Phong Hồ dùng quần áo bọc lấy một đồng quả đỏ rực, nhảy vào lều. Bộ dáng thực hưng phấn, hưng trí bừng bừng nhìn cái này, nhìn cái kia. Đáng tiếc, hai người trong lều tạm thời không có tâm tư chú ý tới hần.

“Được rồi, trở về đi.” Minh Phong dứt khoát nói.

“Nga.” Bội La cũng dứt khoát lên tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài, thuận tiện còn lấy một ít trái cây Phong Hồ vừa hái bỏ vào túi không gian của mình.

“Chúng ta cũng ăn cơm đi.” Chờ Bội La đi rồi, Minh Phong xoay người ngồi xuống, bởi vì phía sau truyền tới đau đớn mà hơi nhú mi lại.

“Các người vừa nãy nói gì?” Phong Hồ buông y phục xuống, cả người trần trụi ngồi xuống đối diện Minh Phong, áp tới gần mặt Minh Phong tò mò hỏi.

“Không có gì.” Minh Phong đẩy mặt Phong Hồ ra, từ túi không gian lấy ra mấy cái bánh bao, tiếp đó là một nồi cháo thịt, một đĩa dưa muối, bắt đầu chuẩn bị ăn điểm tâm.

Phong Hồ cầm bát múc cháo, cầm bánh bao, há mồm ăn.

“Nó làm gì Văn Trạm?”

“Sao người hiểu kì chuyện bọn họ như vậy?”

“Tò mò ai mà không có, nói cho ta biết đi.”

“Nó cùng Văn Trạm làm rồi.”

Thấy Phong Hồ uống một ngụm cháo, Minh Phong không chút biến sắc nói ra một câu kinh người.

“Khụ khụ khụ...” Cháo sặc đến tận mũi!

Phong Hồ suýt chút nữa đã bị sặc chết, ho hết nửa ngày mới lấy lại hơi.

“Bội La rõ ràng còn rất nhanh nhẹn hoạt bát a, hơn nữa Văn Trạm cũng quá lợi hại đi.”

“Người quen à, Bội La đã nói nó tuyệt đối không nằm dưới.” Sau đó nhanh tay lẹ mắt chụp được bát cháo trong tay Phong Hồ, tránh bị đổ ra ngoài. Đây là lều vải, nếu để đổ cháo thì thực phiền toái.

“Người nói, Bội La thượng Văn trạm? !” Phong Hồ không dám tin hô to: “Kia không có khả năng! Nó mới có bấy nhiêu, căn bản là không đứng dậy nổi!”

“Àn, đúng vậy, nó đương nhiên là không dậy nổi.”

“Kia nó làm thế nào, thế nào mà——” Thượng Văn Trạm?

Minh Phong chậm rãi uống một ngụm cháo, cắn mấy ngụm bánh bao thơm mềm, lại ăn một ngụm dưa muối dòn dòn. Phong Hồ nhìn miệng cậu, suýt chút nữa đã sấp tới hôn, kéo thứ trong miệng cậu qua miệng mình giúp cậu nhai nhuyễn. Bất quá miệng Minh Phong cũng thực xinh đẹp a, mùi vị cũng thực ngon...

“Nắm tay.”

“Nắm tay?” Người nào đó đang nhìn chằm chằm miệng Minh Phong mà suy nghĩ vẩn vơ, nhất thời không phản ứng kịp lời nói của cậu.

“Àn, Bội La dùng nắm tay.”

Phong Hồ cứng đờ: “Người nói là, Bội La vói nắm tay mình vào trong Văn Trạm...”

Minh Phong gật đầu.

“Lợi hại!” Thực vô sỉ tán thưởng, thuận tiện ngắm nhìn bàn tay to của mình.

“Mặt sau của Văn Trạm nứt ra bị thương.” Bội La tuy vẫn còn nhỏ, nhưng nắm tay của một đứa nhỏ sáu tuổi vẫn đủ làm Văn Trạm không thể chịu được, càng miễn bàn trước kia hắn chưa từng tiếp nhận thứ gì.

Mà bên kia, Văn Trạm lột một tấm da lông dày mềm mại ở thắt lưng. Nằm trên giường, Bội La đang uy hấn ăn sáng.

“Ta có thể tự ăn.”

Hắn bị thương nửa người dưới, cánh tay căn bản không bị thương.

“Không cần, ta thích chăm sóc người.”

Bội La lập tức cự tuyệt, lại đưa bát cháo tới bên miệng Văn Trạm. Trạm bây giờ ăn thức ăn lỏng thì tốt hơn.

“Trạm——”

“Àn?” Văn Trạm nuốt ngụm cháo trong miệng, cháo này vừa mềm vừa thơm, dư vị vô tận lan tràn trong miệng.

“—— ăn ngon không?”

“Àn, ăn ngon lắm, bên trong có một mùi hương đặc biệt thơm ngát, là gì vậy?” Văn Trạm bị mỹ thực đời lực chú ý, hắn thực cao hứng uống cháo Bội La uy tới.

“Không biết, hắn là do Minh Phong làm. Gia hỏa kia về phương diện này rất lợi hại, ta cơ bản không nghiên cứu vấn đề này, chỉ biết cái nào ăn được cái nào không ăn được thôi. Chờ người khỏe lại tự mình hỏi cậu ta đi.”

“Àn——” Văn Trạm cẩn thận nhấm nháp một chút: “Ta nghĩ có thể là lá cây long não——” Cây long não thân cao lớn, có nhiều phân nhánh, cành lá sum xuê, hơn nữa lá cây có mùi thơm ngát.

“Có thể đi, ta không biết, dù sao ta chỉ biết ăn thôi.”

“Có thể nghĩ tới dùng loại cây này, Minh Phong thực sự rất lợi hại!” Văn Trạm nói từ tận đáy lòng, hẳn cũng rất thích nấu ăn, vì thế có rất nhiều cảm xúc.

Nhìn ánh mắt tỏa sáng lờ lờ của Văn Trạm, Bội La thật cao hứng mỉm cười. Trải qua chuyện tồi qua, có thể nhìn thấy nụ cười cao hứng đơn thuần của hắn đúng là chuyện không tồi.

62. Chương 62

Cơ thể Văn Trạm ước chừng tu dưỡng hai ngày mới hoàn toàn khỏi hẳn, trong khoảng thời gian này, vì tránh để hắn xấu hổ nên bọn Minh Phong vẫn không xuất hiện trước mặt hắn. Thẳng đến khi Văn Trạm hoàn toàn khỏi hẳn, bốn người mới tụ lại trong lều vải của Minh Phong thương lượng hành trình kế tiếp.

“Kế tiếp, chúng ta có hai lựa chọn, một là thông qua đại địa chi hùng tới lãnh địa của thạch nhân, xuyên qua lãnh địa thạch nhân chính là cổ thụ tộc; thứ hai là thông qua vượn tộc tới lời ưng tộc, xuyên qua lời ưng tộc cũng sẽ tới cổ thụ tộc, tiếp đó chúng ta có thể về đến nhà.” Minh Phong vẽ một bản đồ đơn giản trên mặt đất giải thích cho Văn Trạm, trên cơ bản, người không nắm rõ tình huống nhất chính là hắn.

“Vậy người đề nghị thế nào?” Văn Trạm cẩn thận xem xét hình vẽ của Minh Phong, ngừng đầu hỏi.

“Chọn cái thứ nhất! Hùng tộc cùng thạch nhân đều là các chủng tộc thực hàm hậu, ngay thẳng, tuy lúc chúng nó sinh khí sẽ trở nên rất cuồng bạo, nhưng tình huống này rất ít gặp, tính tình của chúng nó tốt lắm. Vượn tộc thì bất đồng, chúng nó linh hoạt, thông minh, lại rất hiếu kì, tuy không tàn bạo nhưng sẽ làm hành trình của chúng ta tăng thêm rất nhiều biến cố. Lời ưng tộc thì rất cao ngạo, tuy không giống loan tộc nhưng tính tình của chúng nó không ốt lăm, lại cực kì bao che khuyết điểm, vạn nhất lỡ chọc phải một con trong số chúng nó, chúng ta đại khái sẽ khó sống sót trở về. Người cũng biết đó, bốn người chúng ta hết một nửa thực biết chọc ghẹo phiền toái.” Câu nói cuối cùng có ý tứ chỉ điểm rất rõ.

Phong Hồ cùng Bội La cùng nhảy dựng lên: “Chúng ta mới không phải thực biết chọc ghẹo phiền toái!”

Minh Phong nheo mắt, nhìn chằm chằm bọn họ: “Ta có nói là hai người các người sao?” Ngữ khí bình thản làm người ta bực bội, Phong Hồ lập tức kéo Minh Phong qua, hung hăng hôn một chút để trừng phạt, chẳng chút coi kị một lớn một nhỏ ở bên cạnh. Nụ hôn nóng bỏng làm Văn Trạm nhìn mà mặt đỏ rực, xấu hổ dời tầm mắt, nhưng lỗ tai vẫn không tránh khỏi âm thanh thân thiết của bọn họ vọng tới.

Phong Hồ thở dốc buông ta Minh Phong đồng dạng cũng đang thở hổn hển, cánh tay trắng kiện của y ôm lấy thắt lưng Minh Phong, cái miệng vẫn lưu luyến mổ mó mấy ngụm lên cánh môi sưng đỏ của Minh Phong, thỉnh thoảng lại liếm một chút, gặm một chút.

Với tính cách của Minh Phong đương nhiên sẽ không lộ ra bộ dáng ngượng ngùng làm tăng lạc thú cho Phong Hồ, nhân lúc y còn đang say mê thì thoát ra khỏi vòng tay y, sau đó một cước đá văng Phong Hồ— đương nhiên này cần có Phong Hồ phối hợp, y thực khóa trường theo lực đá của Minh Phong ngã nhào xuống— Văn Trạm ở bên kia nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Minh Phong một cước giẫm lên háng bộ Phong Hồ, bàn chân trần trụi cách một lớp vải dẹt tiếp xúc găng gượng của y, xoa nhẹ vài cái, lạnh giọng nói: “Người muốn ta đuổi người ra ngoài lều ngủ sao?”

Phong Hồ phản ứng nhanh cực kỳ, y nhanh chóng bật dậy, xách Văn Trạm còn đang đại ra cùng Bội La đang hứng thú xem náo nhiệt quảng ra khỏi lều, sau đó ngao một tiếng nhảy bổ về phía Minh Phong.

Văn Trạm sau khi bị đưa ra ngoài vẫn còn chìm trong cực độ khiếp sợ, hắn không ngờ hai nhân vật cực kỳ lợi hại lại có đức hạnh như vậy, nhất là biểu hiện của Phong Hồ, thực làm người ta— vô ngữ! Sau đó, bởi vì Phong Hồ quá nôn nóng không kịp lập kết giới nên âm thanh của bọn họ truyền ra ngoài lều làm một lớn một nhỏ nghe không sót thứ gì.

“Người buông ra cho ta.” Tiếng Minh Phong quát to.

“Không!” Phong Hồ dứt khoát cự tuyệt, sau đó là một trận âm thanh liêm mát, tuy thực nhỏ nhưng Văn Trạm vẫn nghe thấy được.

Oanh một tiếng, gương mặt hần đỏ tới mức sắp bốc khói. Giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Bội La, bước nhanh về lều mình——

“Người—— a——”

“Ân, Minh Phong, nơi này của ngươi thật chặt a, rõ ràng đã làm nhiều như vậy, còn sinh cả đứa nhỏ, vì sao vẫn chặt như vậy? Thật thoải mái, ngô——”

“Ừm—— tên hỗn đản này—— nhanh lên——”

“Như vậy sao?”

“A a a—— ân——”

Ba bước chỉ cần bước hai bước đã chạy về lều, Văn Trạm lập tức lập kết giới. Hoàn toàn ngăn cách âm thanh ở bên ngoài, đến lúc này hần mới kiệt sức mà ngồi sụp xuống, chuyện vừa nãy đối với hần quả thực quá kích thích, quá khó tiếp thụ.

“Trạm, ngươi không sao chứ?” Thấy trán Trạm toát đầy mồ hôi, Bội La quan tâm hỏi, trong lòng cũng có chút khiếp sợ với bản lĩnh động dục của Phong Hồ, bất quá vừa rồi xem diễn thật vui vẻ, nếu không phải Trạm xấu hổ tới mức sắp bùng nổ thì nó thực sự muốn xem nữa a.

“A? Nga, ta không sao, không có việc gì!” Văn Trạm bối rối xua tay.

“Vậy là tốt rồi, chúng ta nói tiếp về hành trình đi. Trên cơ bản thì nên chọn lộ tuyến thứ nhất, ta giới thiệu cho ngươi một chút về đại địa chi hùng đi.” Bội La nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Văn Trạm thở hắt ra, hần thực sự sợ Bội La cứ níu chặt chuyện khi nãy.

“Tốt.”

Đại địa chi hùng cơ bản chia làm ba màu là đen, xám nắng cùng trắng, cũng chính là ba quần thể, nhưng xét thực lực thì ba quần thể này không kém bao nhiêu, chúng nó ở chung rất hòa thuận, rất đoàn kết. Từng quần thể có một đầu lĩnh, có thể là người mạnh nhất hoặc thông minh nhất.

Đại địa chi hùng là chủng tộc hệ thổ, thích ăn nhất là mật của phong tộc, thường xuyên sẽ tới đó trộm hoặc cướp một chút mật ong để ăn. Lực phòng ngự kinh người, am hiểu ma pháp hệ thổ, bình thường hàm hậu ngay thẳng, nhưng khá hiếu chiến, lúc sinh khí sẽ trở nên cuồng bạo, trong quần thể sẽ chia ra thành nhiều gia đình đơn lẻ. Chỉ số thông minh xấp xỉ nhân loại, sau khi trưởng thành cao hơn bốn thước.

“Chúng nó rất hữu hảo với các chủng tộc có trí tuệ, chúng ta chỉ cần cẩn thận không để chúng nó xem là con mồi, biểu hiện thực lực của chúng ta một cách thích hợp, sau đó nếu có thể câu thông với chúng nó thì tự nhiên sẽ có biện pháp.”

Bội La nhẹ nhàng miêu tả, kỳ thực cũng không phải quá khó. Bởi vì tựa như lời Bội La nói, đại địa chi hùng là một chủng tộc hữu hảo, nhiệt tình, hàm hậu, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải được chúng nó tiếp nhận. Kia mới là chuyện khó khăn nhất, bởi vì gia hỏa này sức lực rất lớn, da lại dày, thực lực cường đại. May mắn nhóm người tới lần này thực lực cũng không kém.

Được rồi, Bội La thực nhận, ngoại trừ nó. Nó không có đầu khí, cũng không có nội lực, tuy cơ thể rèn luyện không tồi nhưng trong mắt những sinh vật trên tinh cầu này, nó không khác gì miếng đậu hủ.

“Được rồi, chúng ta ăn cơm đi. Hôm nay đại khái không đi được rồi, ngày mai nói sau.”

Văn Trạm thực vất vả mới dời đi lực chú ý, vừa nghe vậy thì gương mặt lại lập tức đỏ rực.

Cả ngày hôm đó, bọn họ không nhìn thấy Minh Phong rời khỏi lều. Bất quá sau đó lều bên đó đã được lập kết giới nên không nghe được gì nữa. Văn Trạm thở phào một hơi, Bội La thì có chút thất vọng.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ thu dọn lều, bắt đầu hành trình trở về nhà. Lướt qua một thảo nguyên, bọn họ tiến vào rừng rậm rậm rạp. Nơi này cây cối rất cao lớn, che khuất cả mặt trời, làm ánh sáng không thể

chiếu tới, vì thế khu rừng rất u tối, có chút thâm trầm, tiếng côn trùng không ngừng vang lên, bốn người đi thật cẩn thận. Minh Phong đi đầu, tiếp đó là Văn Trạm, Bội La bị kẹp ở giữa, cuối cùng là Phong Hồ.

Bỗng nhiên, Phong Hồ ngừng lại, nghiêng tai nghe ngóng, sau đó cho Minh Phong một ánh mắt. Minh Phong gật đầu, làm thủ thế, từ túi không gian lấy một thanh đao dài cho Phong Hồ, tiếp đó mang Bội La cùng Văn Trạm leo lên cây.

Phong Hồ một mình thủ ở bên dưới, tầm mắt nhìn chăm chăm phía trước. Sau một trận tất tất tác tác lại một bóng dáng dữ tợn xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Sau đó xung quanh lại tiếp tục xuất hiện âm thanh này, vừa lúc bao vây cây đại thụ của Phong Hồ cùng bọn Minh Phong.

Sinh vật này diện mạo có phần giống khủng long theropod, cao ba thước, chi sau thô to mạnh mẽ, chi trước ngắn nhỏ để dễ túm con mồi, ngón chân dài chấm đất, móng vuốt dài như móc câu, thoát nhìn thực sắc bén. Ánh mắt rất lớn, thoát nhìn có vẻ thị lực rất tốt, khẳng định có thể phát hiện con mồi từ khoảng cách rất xa. Cái miệng chẻ sâu, hàm dài có mấy chiếc răng nanh cong cong như những con dao găm, bên cạnh còn có rất nhiều răng cửa nhỏ. Loại răng nanh này rất thích hợp để cắn chết con mồi, hơn nữa có thể xé gân cùng bắp thịt trên người con mồi thành mảnh nhỏ. Xương sọ chúng nó rất cứng, đầu cùng cổ liên kết phi thường linh hoạt, có thể linh động khi cắn cổ con mồi.

Còn nữa, ánh mắt chúng nó rất giống phong lang, chính là so với phong lang thì thiếu một chút trí tuệ, nhiều hơn một phần thú tính. Phong Hồ thấy được bóng dáng của mình trong đôi mắt đục ngầu của chúng nó, phỏng chừng chúng nó đang muốn ăn thịt con mồi mới lạ chưa từng thấy này.

Bất quá Phong Hồ chẳng thèm quan tâm, y xem thường hừ lạnh một tiếng, nhóm đại gia hỏa thoát nhìn hung hãn nhưng trong cơ thể không hề có chút sức mạnh nguyên tố nào, khẳng định chỉ dựa vào sức mạnh mà chiến đấu, tay ngang như vậy trong mắt Phong Hồ chỉ là những sinh vật không hề có chút uy hiếp nào.

“Gai đất!” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Minh Phong vang lên. Đám khủng long này, ách, tạm thời gọi là khủng long đi, bên dưới thân chúng nó lập tức xuất hiện rất nhiều gai đất dài nhỏ. Nhưng thủ đoạn này không ảnh hưởng nhiều tới đám đại gia hỏa này, tuy gai đất đâm bọn nó kêu ai ai nhưng phần lớn đều bị bẻ gãy, thậm chí không hề tạo thành thương tổn, chỉ có một bộ phận rất nhỏ tạo thành những vết thương nhẹ.

“Phong Hồ, lực phòng ngự của chúng rất mạnh.”

“Àn, ta thấy rồi. Yên tâm, ta ứng phó được.” Phong Hồ vẫn rất tự tin, bất quá thái độ cẩn trọng hơn rất nhiều.

“Văn Trạm, công kích mắt chúng nó, hoặc lúc chúng nó há mồm thì công kích vào trong khoang miệng.”

Văn Trạm nghiêm túc gật gật đầu, bắt đầu tìm kiếm cơ hội công kích.

Giằng co một chốc, đám đại gia hỏa bắt đầu mất kiên nhẫn, một con trong số đó xông thẳng về phía Phong Hồ, cái miệng dữ tợn há to—— Phong Hồ thả người nhảy lên né tránh, không đợi y kịp đứng vững, một hắc ảnh đã quật tới cực nhanh—— là cái đuôi thô to, Phong Hồ chột lóe nhảy tới trước mặt đại gia hỏa, thanh đao dài trên tay chuẩn xác đâm vào mắt nó, xuyên thẳng đến đại não!

Tùy tay rút thanh đao ra, đại gia hỏa ầm ầm ngã xuống đất.

Né tránh một cái mồm lớn khác, thanh đao xuyên qua nách, vừa lúc cắm phập vào cái mồm há rộng.

Rút ra, lại nhảy dựng lên, một cơn hoa huyết tung bay, con khủng long phía sau kêu thảm thiết lùi ra xa, ánh mắt nó đã bị mù. Đau đớn cực độ làm nó điên cuồng cắn loạn xung quanh, tạo thành chướng ngại lớn cho đám đồng bạn định tiến công, thừa dịp này Phong Hồ lại làm thịt thêm ba con khác.

“Y căn bản không cần chúng ta hỗ trợ.” Bội La ngồi xổm trên cây bữu môi, trong lòng có chút chua chua, thiết, nó sớm muộn gì cũng lợi hại như vậy.

“Đám này chỉ có bộ dáng hơi dọa người thôi, ngay cả kết giới phòng thân của Phong Hồ cũng không phá được. Bất quá, lực phòng ngự của chúng nó thực sự rất lợi hại. Trước giờ gai đất của ta chưa từng mất đi hiệu lực, có lẽ chúng ta có thể róc da đám gia hỏa này chế thành áo giáp.”

Ánh mắt Minh Phong chuyên chú nhìn trận chiến bên dưới, miệng bình tĩnh phân tích.

“Vì thế Phong Hồ mới không cường ngạnh tiến công mà công kích vào mắt cùng miệng chúng nó, tận hết khả năng để da thú không bị sứt mẻ? !” Văn Trạm không thể tin nổi nhìn về phía Minh Phong, bọn họ căn bản không hề trao đổi vấn đề này, nhưng Phong Hồ cứ nhiên lại biết suy nghĩ của Minh Phong? !

“Y hiểu ta, giống như ta hiểu y vậy.” Minh Phong thực bình thản nói, trong giọng nói không có hỉ nộ ái ố, nhưng từ ánh mắt cậu không quá khó để cảm nhận được hạnh phúc. Loại hạnh phúc này tự nhiên hết như đã khắc vào tâm linh, cứ theo thần thái của cậu mà thể hiện ra.

Nhìn Minh Phong như vậy, lại nhìn nhìn Phong Hồ chiến đấu bên dưới, trái tim Văn Trạm nặng nề nhảy lên, trong lòng dâng lên cảm giác hâm mộ mà chính bản thân hắn cũng khó lí giải.

Bàn tay đột nhiên ấm áp, Văn Trạm cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Bội La.

Bội La hé cái miệng nhỏ nhắn phần hồng nói một câu, nhưng không phát ra âm thanh. Mặc dù vậy Văn Trạm vẫn đọc được khẩu hình của Bội La: chúng ta cũng có thể làm được như vậy, ta cam đoan!

“Tốt lắm, chúng ta đi xuống thôi.” Không đợi Văn Trạm kịp phản ứng, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Minh Phong đã truyền vào trong tai, cúi đầu thì thấy nhóm đại gia hỏa bên dưới đã bị xử lý toàn bộ.

Minh Phong ôm lấy Bội La nhảy xuống, Văn Trạm cũng nhảy theo.

“Ha ha, Minh Phong, ta không phá hư chút da nào của chúng a. Da đám này cứng như vậy, người khẳng định rất muốn đi.” Nam nhân dừng mảnh như chiến thần vừa nãy lập tức hóa thành trung khuyến, xoay vòng vòng bên người Minh Phong.

“Không tồi!” Minh Phong vỗ vỗ đầu Phong Hồ, nói một câu khen ngợi.

Phong Hồ lập tức hưng phấn tới mức ánh mắt lóe sáng, ôm lấy Minh Phong không chịu buông tay.

Minh Phong ngồi xổm xuống, phát hiện da đám khủng long này cũng không thô ráp mà giống như được bao phủ bởi những chiếc vảy nhỏ, lạnh lẽo, bóng loáng. Cậu lấy ra một con dao nhỏ sắc bén, từ bên miệng xẻ ra một khe hở, hài lòng phát hiện da của chúng cũng không dày, vừa mỏng vừa mềm mại. Ân là tài liệu tốt nhất để làm áo giáp. Hài lòng đứng dậy, thu hồi tất cả thi thể vào túi không gian, chỉ lưu lại một con. Cậu nhanh nhẹn lột lớp da xuống, quay đầu lại: “Không biết thịt đại gia hỏa này ăn được không.”

Thịt khủng long a, đúng là chưa từng nếm thử.

63. Chương 63

Quét dọn một mảnh đất trống, rải bột đuổi sâu bọ một vòng xung quanh. Đốt một đồng lửa trại, hai căn lều vải được dựng song song trên mặt đất, bốn người ngồi bên đồng lửa, bên cạnh là một đồng chén bát, trên đồng lửa là một nồi canh thịt thơm ngào ngạt. Canh khủng long nấu với rau dại và nấm, mùi vị có vẻ không tồi!

Trong tay bốn người đều cầm thứ mình thích ăn, Phong Hồ là khối thịt nướng thật lớn, người này trời sinh là động vật ăn thịt. Trên tay Văn Trạm là một xâu rau xanh, Bội La, ách, là một xâu bánh mì cắt nhỏ. Còn trên tay Minh Phong là một xâu cá to bằng bàn tay, loại thịt cá này vừa trơn vừa mềm, rất ít xương, ăn rất ngon.

“Chúng ta như vậy liệu có đưa dã thú tới không?” Văn Trạm có chút lo lắng hỏi, mùi thơm nồng đậm như vậy có thể hấp dẫn một ít khách nhân nguy hiểm.

“Không sao, không sao!” Phong Hồ thèm nhỏ dãi nhìn xâu thịt trong tay, đã gần ăn được, thịt nướng có màu nâu óng ánh sáng bóng, tản mát hương khí mê người.

Bánh mì của Bội La nướng nhanh nhất, bánh mì được nướng khô vàng, ăn vào giòn giòn, hơn nữa có tương ớt chế cùng gia vị, ăn cũng rất ngon. Bội La xé một miếng đưa cho Văn Trạm, sau đó vui vẻ nhận rau xanh Văn Trạm đã nướng tốt. Hơn nữa còn khéo léo ngăn cản Văn Trạm đưa rau xanh cho hai người kia.

Kếp tiếp là thịt nướng của Phong Hồ, y vui vẻ cắt nhỏ thịt nướng bỏ vào trong một cái bát. Sau đó ôm Minh Phong vào lòng mình, uy cậu ăn một ngụm, tự mình ăn một ngụm. Bữa tối thân mật ngọt ngào a!

Cuối cùng là xôi cá nướng của Minh Phong, cậu nướng một lần cả bốn phần, chia ỗi người một phần.

“Nơi này cách đại địa chi hùng khá gần, có lẽ hôm nay chúng ta thật sự có khách nhân tới.” Minh Phong nói với Văn Trạm, xem như giải đáp vấn đề hẩn hoi khi này.

“Các người định dùng mỹ thực dụ chúng nó mắc câu?” Văn Trạm bưng tỉnh đại ngộ.

Minh Phong gật gật đầu, thế giới này thiếu nhất là giải trí, mỹ thực đối với chủng tộc hòa nhĩ như đại địa chi hùng quả thực là phương pháp tốt để ngoại giao.

Nói tới đây, Phong Hồ bỗng nhiên nhếch miệng cười: “Hình như chúng ta thực sự có khách tới a.”

Chốc lát sau có âm thanh tất tất tác tác truyền tới. Bọn họ nhìn chăm chăm phương hướng kia, ánh mắt chớp cũng không chớp.

Sau đó, một tiểu gia hỏa mập mập, bộ dáng ngây thơ đáng yêu xuất hiện.

Da lông màu rậm nắng, thân mình tròn vo. Đôi mắt tròn tròn thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm về hướng truyền tới mùi thơm. Cái mũi nhỏ non nớt hít hít như đang ngửi gì đó.

“Xem ra là tiểu khách nhân.” Phong Hồ hé miệng cười.

Minh Phong đột nhiên nhớ tới tiểu trùng thú lần đó, phản ứng của hai tiểu gia hỏa này thực giống nhau. Có lẽ lần này trở về nên đi vực sâu thăm một chút bằng hữu.

Từ túi không gian lấy ra một khối thịt nướng có độ ẩm vừa phải, ánh mắt tiểu gia hỏa sáng ngời, tốc độ di chuyển rõ ràng nhanh hơn, phóng thẳng về hướng Minh Phong.

“Muốn ăn không?” Nhìn chăm chăm đôi mắt tròn vo của tiểu gia hỏa, Minh Phong hỏi.

Tiểu gia hỏa ngoan ngoãn ngồi xuống, ánh mắt tròn vo vô tội nhìn nhìn Minh Phong, lại nhìn nhìn thịt nướng, vội vàng gật gù cái đầu lông xù.

Cơ hồ là khẩn cấp tiếp nhận thịt nướng trong tay Minh Phong, tiểu gia hỏa lập tức há mồm gặm cắn.

“Nó không cảnh giác chút nào.” Bội La bĩu môi, biểu thị thất vọng với tính mất cảnh giác của tiểu tử này.

“Không.” Phong Hồ lắc đầu, vươn tay thử sờ đầu tiểu gia hỏa, thấy nó không có ý tứ phản kháng mới yên tâm vuốt ve: “Trực giác của chúng nó rất mạnh, có thể phân biệt ai có ác ý, ai có thiện ý. Nó biết chúng ta không có ác ý nên mới yên tâm lớn mật tiếp cận như vậy.”

Thịt nướng nhanh chóng bị xử lý sạch sẽ, tiểu gia hỏa mới thỏa mãn liếm liếm miệng.

Minh Phong lại đưa cho nó một chén lớn, bên trong là canh thịt thơm ngon. Nhìn tiểu gia hỏa vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm nước canh, vui vẻ tới mức ánh mắt cũng nheo lại thì cậu cũng vươn tay sờ sờ đầu nó.

Chỉ chốc lát sau, tiểu gia hỏa ăn tới no căng nằm phịch xuống ưỡn bụng lên trời, vươn đầu lưỡi nhìn Minh Phong kêu ai ái.

Minh Phong vừa bực vừa buồn cười xoa xoa cái bụng nó, thật là, sao tất cả đứa nhỏ đều có tật xấu này a, gia hỏa Phong Hiền nhà cậu lúc trước cũng thường xuyên ăn no rồi bắt cậu xoa xoa.

Tiểu gia hỏa lấy lòng dùng cái đầu nhỏ của mình cọ cọ bàn tay Minh Phong.

“Lần sau đừng ăn nhiều như vậy.” Minh Phong dặn dò.

Ngoan ngoãn gật gật đầu.

“VẬY, giờ chúng ta làm gì đây?” Bội La mở miệng, khách nhân đã tới rồi, chỉ tiếc lại là tiểu hài tử không hiểu chuyện.

“Chờ cha mẹ nó tới tìm đi. Gia hỏa này nói không chừng là lén chạy đi chơi, đã trễ thế này để nó chạy về không an toàn lắm.”

Văn Trạm xoa xoa đầu Bội La, đáp.

Minh Phong cùng Phong Hồ gật gật đầu, chuyện này liền định như vậy.

...

Chờ bọn họ thảo luận chỗ ở tạm thời cho tiểu gia hỏa đêm nay thì nó đã nằm úp sấp trên mặt đất ngủ ngon lành.

Phong Hồ bắt đầu hoài nghi cách nói tiểu gia hỏa dựa vào trực giác mà nhận định địch hay bạn của mình ban nãy, thấy thế nào cũng giống một tiểu gia hỏa ngu ngốc không có chút cảnh giác nào a!

Tiểu gia hỏa này cũng chỉ mới cao chừng nửa thước, Minh Phong dễ dàng ôm nó đi vào lều.

Mọi người thực hắc tuyến—— ngủ say như chết vậy!

“Từ từ, Minh Phong, người không phải muốn để nó ngủ cùng chúng ta đi?”

Phong Hồ gọi cậu lại.

“Đúng vậy.” Minh Phong quay đầu lại, khó hiểu nhìn y: “Bằng không cứ để nó ngủ bên ngoài vậy à? Tiểu gia hỏa này ngủ say như chết, đến lúc đó nếu bị con gì tha đi cũng không biết.”

Phong Hồ nhìn cục bông tròn vo trong lòng Minh Phong, còn lộ ra cái bụng nhỏ.

“Chính là——” Phúc lợi buổi tối của y a? Thật vất vả mới thoát khỏi xú tiểu tử Phong Hiên kia a, sao lại lòi ra thêm một đứa! Phong Hồ thực sự vô ngữ hỏi trời cao.

Mặc kệ bọn họ an bài thế nào, Bội La ăn nó thì liền kéo Văn Trạm trở về lều của mình.

“Cái kia thoát nhìn không giống chủng tộc rất mạnh chút nào a.” Văn Trạm nghĩ tới tiểu gia hỏa đáng yêu kia.

“Không, chính vì chủng tộc rất lớn mạnh nên nó mới mất cảnh giác như vậy. Bởi vì chưa từng trải qua nguy hiểm khi săn bắn nên căn bản nghĩ rằng không có gì nguy hiểm.”

Văn Trạm cẩn thận suy tư một chốc, gật đầu: “Àn, người nói rất có lý.”

Đánh răng rửa mặt xong, hai người đều nằm lên giường, Bội La quen thói lại lặn vào lòng ngực Văn Trạm. Từ lần đó về sau, mỗi lần nó đụng chạm thì Văn Trạm đều có chút mất tự nhiên, bất quá Bội La trực tiếp không nhìn. Bội La biết Văn Trạm sủng mình nên sẽ không từ chối, vì thế nó cũng thuận thế làm tới.

“Trạm.”

“Àn?”

“Ta yêu người.”

“Ta biết.”

Đúng vậy, biết, nhưng không tiếp nhận.

Văn Trạm biết là ý tứ này, Bội La cũng biết.

Hôm sau chờ Văn Trạm cùng Bội La tiến ra liền nhìn thấy thân hình tròn vo màu rậm nắng của tiểu gia hỏa kia đang đứng ngây ngốc, cái miệng há thật to đuổi theo miếng thịt nướng trong tay Phong Hồ.

Vô ngữ! Hắc tuyến!

“Dậy rồi à.” Phong Hồ thoát nhìn chơi đùa rất vui vẻ, nhếch miệng chào hỏi bọn họ.

Văn Trạm do dự gật gật đầu, trong lòng đột nhiên nghĩ, nếu song thân của tiểu gia hỏa này đột nhiên xuất hiện, không biết là trường hợp thế nào nữa.

“Ta nhớ rõ ta bảo người uy nó ăn chút gì mà.” Minh Phong xốc lều vải liền thấy một màn này.

Phong Hồ hoảng sợ, vội vàng ôm tiểu gia hỏa vào lòng, thịt nướng cũng nhét vào hai móng vuốt dày dầy của nó.

Tiểu gia hỏa cực kì vui sướng nhận thịt nướng, há mồm gặm cắn, cắn bản không biết chính mình khi này bị người ta lừa dối.

Bội La đột nhiên chú ý Văn Trạm thực chuyên chú nhìn Minh Phong.

“Cảm thấy Minh Phong thực lợi hại?”

“Đúng vậy.” Văn Trạm gật gật đầu: “Minh Phong luôn như vậy, trấn định, lý trí, tiềm lực phi phàm, thực lực cường đại, có cảm giác cậu ta cùng Phong Hồ chính là trời sinh một đôi, bọn họ có thể bù đắp những khuyết điểm của đối phương, lúc bọn họ ở cùng một chỗ cứ như không có gì là không thể làm được vậy.”

“Chính là, kia cũng không phải cậu ta muốn. Lý trí, bình tĩnh như vậy đều do ta bức thành.” Bội La thấp giọng nói, sau đó nhớ tới cuộc sống trước kia ở địa cầu.

“Cái gì?” Văn Trạm không nghe rõ.

“Không có gì.” Bội La vội vàng chạy tới bên người Phong Hồ, gian nan bế tiểu gia hỏa chỉ lớn hơn mình một chút xíu mà thôi. Thoạt nhìn hết như một đứa nhỏ rất đáng yêu ôm một con gấu bông quá khổ.

Lắc lắc lắc lắc đi tới bên người Văn Trạm: “Sờ sờ thử xem, nó thực ngoan.”

Văn Trạm kinh hỉ trợn to mắt, tiểu gia hỏa này thực sự rất đáng yêu. Đêm qua hắn đã muốn sờ sờ một chút, chính là hắn cùng tiểu gia hỏa này không thân thiết gì, hắn trời sinh lại rất thận trọng, vì thế mới không ra tay.

“Này.” Minh Phong đưa cho Văn Trạm một mâm thức ăn, bên trong là thịt khỉ long đã nướng chín thơm lừng: “Cho nó ăn.”

Văn Trạm thật cẩn thận ôm lấy tiểu gia hỏa, lấy một khối thịt nướng trong mâm. Sau đó nhìn tiểu gia hỏa mở to mắt, móng vuốt bé xíu vội vàng vươn tới, miệng cũng há ra.

Bội La đổ kị nhìn tiểu gia hỏa thích thú nằm trong lòng Văn Trạm ăn thịt nướng. Nó hồi hận, không nên nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Văn Trạm mà ôm tiểu gia hỏa này tới.

“Hối hận?” Phong Hồ cười xấu xa khoát bàn tay to của mình lên bờ vai gầy nhỏ của Bội La.

Bội La tham lam chăm chú nhìn gương mặt vui vẻ của Văn Trạm: “Không, không hối hận.” Có thể nhìn thấy hắn cười vui vẻ như vậy thì liền đáng giá.

“Nghĩ tới người, ta sẽ không đổ kị. Mặc kệ nói thế nào thì tiểu gia hỏa này chỉ ở bên người Văn Trạm nhiều lắm là vài ngày thôi, nhưng người thì khác, vài năm nay không ít lần bị Phong Hiên quấy rầy đi.” Bội La cười xấu xa nói, cười cười trả thù ngược lại.

Vì thế, Phong Hồ buồn bực chạy ra một bên mà vẽ vòng tròn.

Bên kia, Văn Trạm còn đang ôn nhu uy tiểu gia hỏa ăn gì đó. Bản thân hắn vốn là người thực ôn nhu, đặc biệt không có sức chống cự với những thứ đáng yêu.

Bội La tới chỗ Minh Phong cầm sữa đậu nành cùng bánh quẩy trở lại bên người Văn Trạm. Nhìn hắn cùng tiểu gia hỏa chơi đùa, thỉnh thoảng uy hắn một ngụm sữa hay một cái bánh quẩy, cứ vậy, Bội La cũng thực vui vẻ.

Từ khi được Văn Trạm uy ăn một lần, tiểu gia hỏa liền bám dính lấy hắn. So với Minh Phong ngoài lạnh trong nóng, Văn Trạm trong ngoài đều ôn nhu đương nhiên được hoan nghênh hơn.

“Tiểu gia hỏa này không phải là bị vứt bỏ đi, sao lâu như vậy cũng không thấy ai chạy đến tìm.” Nhìn lại tiểu gia hỏa trên người Văn Trạm, Bội La có chút chua chua hỏi.

“Không biết.” Người bị hại Phong Hồ cũng chưa chưa, lúc tiểu gia hỏa này không quần quít lấy Văn Trạm thì cứ bám sát Minh Phong.

“Nếu vậy chúng ta mang nó về bộ lạc đi.” Văn Trạm vui vẻ ngẩng đầu, thực chờ mong nói.

“Không được!” Bội La cùng Phong Hồ trăm miệng một lời cùng phản bác.

Đùa gì chứ, tìm một tiểu gia hỏa chỉ biết bám lấy bầu bạn của mình về để tự ăn giấm chua à? Bọn họ cũng đâu ngốc tới vậy.

Văn Trạm bị hai người kịch liệt phản đối dọa hoảng, trừng to mắt nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Cái kia, như vậy không tốt. Tiểu gia hỏa có thể sẽ không thích ứng với cuộc sống trong bộ lạc.” Bội La vò đầu bứt tai cố bịa lí do.

“Bội La.” Văn Trạm buồn cười đánh gãy lời Bội La: “Ta không phải Ngải Kỳ.” Vì thế hắn không đơn thuần như vậy, cứ tùy tiện nói ra một lí do sẽ tin ngay. Hắn vốn cũng rất thông minh, vừa động não một chút đã biết lí do hai người này phản đối. Nhìn hai nam nhân một lớn một nhỏ thì không khỏi bật cười. Không hổ là phụ tử a. (Kỳ thực căn bản không phải phụ tử a!)

“Xem ra chánh chủ tới rồi.” Phong Hồ ngừng cười đùa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Minh Phong cũng chui ra khỏi lều, nhìn về phía trước.

Văn Trạm ôm tiểu gia hỏa đứng bên người Bội La.

Sau đó một con quái vật thật lớn xuất hiện. Dáng người cao to đến hơn bốn thước xuất hiện trước mặt bọn họ. Ánh mắt đen như mực của nó nhìn chăm chăm tiểu gia hỏa đang vui vẻ, sau đó lại quay đầu nhìn bốn người.

Tiểu gia hỏa không ngừng xoay xoay nhích tới nhích lui trong lòng Văn Trạm, móng vuốt vươn về phía đại gia hỏa, cao hứng lắm lắm.

Văn Trạm vội vàng buông nó ra, tiểu gia hỏa lúc tứ chi vừa chạm đất thì lập tức chạy về phía đối phương. Bội La cùng Phong Hồ thở phào, xem ra không cần lo lắng chuyện mang bóng đèn về nhà.

Hai gia hỏa ngửi ngửi nhau một chút, sau đó liếm liếm đối phương, thân thiết một chốc.

Đại gia hỏa đi tới trước mặt bọn họ, ngồi xuống.

“Cám ơn các người mấy ngày nay đã chăm sóc đứa con ta.”

Phốc—— Phong Hồ ngã ụp mặt xuống đất.

“Người người biết nói tiếng người? !” Ngón tay run rẩy chỉ vào con gấu màu rậm nắng bụi siêu cấp trước mặt.

64. Chương 64

“Người người biết nói tiếng người? !” Ngón tay run rẩy chỉ vào con gấu màu rậm nắng bụi siêu cấp trước mặt.

Nói gì vậy!

Minh Phong tiến lên, không chút biến sắc giẫm lên người Phong Hồ đang định bò dậy mà bước qua, để lại trên lưng y một dấu chân thực rõ ràng.

Văn Trạm trừng to mắt nhìn Phong Hồ một lần nữa nằm úp sấp xuống, trong lòng loáng thoáng biết vì sao nằm dưới thống khổ như vậy nhưng Minh Phong vẫn không phản kháng.

“Người ta dùng chính là tâm linh truyền âm.” Bội La trở mình xem thường, vài năm không gặp, Phong Hồ người này càng lúc lại càng ngu ngốc hơn.

“Xin chào.” Minh Phong hữu hảo chào hỏi: “Chúng ta muốn băng qua lãnh địa của các người, muốn về nhà chúng ta nhất định phải đi theo con đường này.”

“Các người là?”

“Nhân tộc.”

Đại gia hỏa ngồi suy nghĩ một chốc: “Nga, ta nhớ ra rồi. Ta nhớ mình đã nghe qua cái tên này, là từ loan tộc, vài năm nay chúng nó đột nhiên ăn ngon hơn hẳn, hình như là được nhân tộc các người đưa tới, đúng không?”

“Không.” Minh Phong quả quyết phủ nhận: “Sự thực là chúng nó phải tộc nhân rất lợi hại bắt đi đứa con của ta.” Cậu chỉ chỉ Bội La: “Sau khi bắt nó về loan tộc thì bắt đầu vơ vét tàn sản của chúng ta. Chúng ta không có biện pháp nên đành phải cấp vật phẩm cho chúng nó hàng năm, để cam đoan đứa con được an toàn, thẳng đến gần nhất ta mới có năng lực mang đứa nhỏ trở về nhà.”

“Cái gì?!” Đại gia hỏa giận tím mặt, đối với tình cầu này thì ấu tể là cực kỳ trọng yếu, hành động này của loan tộc rất dễ tiện, đã vượt qua điểm mấu chốt. Đối với hùng tộc mà nói, loan tộc cường ép cướp đoạt thì chúng nó không cảm thấy gì cả, nhưng nếu dùng ấu tể uy hiếp thì chủng tộc thật thà chất phát này hoàn toàn không thể tiếp nhận.

“Ta đã nói chúng nó không phải thứ tốt.” Hùng trưởng thật lớn võ mạnh xuống đất, bốn người cảm giác mặt đất rung lên vài cái.

“Các người yên tâm đi, chúng ta nhất định không để chúng nó tổn thương các người.”

Đại hùng lưu loát nói.

“Cám ơn, đừng rồi, kỳ thực có rất nhiều thứ các người có thể tự mình làm.” Minh Phong đi tới bên cạnh đại gia hỏa, tiểu gia hỏa lập tức bò tới, lấy lòng mà cọ cọ cậu.

Ánh mắt đại hùng lóe sáng, ánh mắt mở to tràn ngập khát vọng nhìn chằm chằm Minh Phong.

“Thật tốt quá, từ lúc có mỹ thực thì đám loan tộc này bắt đầu điều võ dương oai. Chúng nó thực sự rất đáng giận.” Nó tức giận bất bình nói.

“Thịt này nướng chín ăn ngon hơn, ta nghĩ hẳn các người đã biết, nhưng nếu thêm gia vị đặc chế của nhân tộc chúng ta thì càng ngon hơn nữa! Đương nhiên, loại gia vị này là nhân tộc chúng ta tự chế tác, vì thế không thể cho không, các người chỉ cần dùng một ít thực vật đặc biệt ở đây đổi là được.”

Văn Trạm trợn mắt há hốc mồm nhìn Minh Phong bắt đầu dụ dỗ gấu bự, người ta vừa mới nhiệt tình cho bọn họ qua đường a!

“Không có việc gì, Minh Phong sẽ có chừng mực. Đây là cơ hội tốt để triển khai giao dịch.” Phong Hồ đứng bên cạnh Văn Trạm, nhẹ giọng giải thích.

“Cái gì vậy, có quý hiếm lắm không?” Móng vuốt cong cong gãi gãi đầu.

“Không, những thứ đó các người có rất nhiều. Hơn nữa chúng ta sẽ không chiếm tiện nghi của các người. Bất quá có thể các người phải tự mình tới lãnh địa của chúng ta để trao đổi. Lãnh địa hai chúng ta quá xa, nhân tộc hiện giờ vẫn chưa có đủ thực lực mang theo nhiều đồ đặc như vậy xuyên qua rất nhiều chủng tộc để tới đây.”

“Không sao, chúng ta tự mình tới lấy.” Đại hùng lập tức vỗ ngực cam đoan.

“Minh Phong thực sự rất lợi hại a.”

Văn Trạm nhìn Minh Phong cùng đại gia hỏa cao hơn bốn thước chậm rãi trò chuyện.

“Người cũng không kém a. Tiểu gia hỏa kia vẫn thích bám dính lấy người, so với Minh Phong còn bám chặt hơn. Chính là, hai các người lợi hại ở hai lĩnh vực bất đồng mà thôi.” Bội La nhìn Minh Phong nói.

Văn Trạm tựa như dòng nước trong lành, từ trong tới ngoài đều lộ ra khí chất tao nhã. Đó là một loại khí chất làm người ta không thể kháng cự, người được hẳn che chở sẽ có cảm giác được cưng chiều.

“Cám ơn.” Văn Trạm cúi đầu nhìn Bội La, hẳn cũng không còn tự ti nữa. Hẳn cùng Minh Phong không phải một loại người, bọn họ có ưu thế của riêng mình, hẳn không nên vì ưu điểm của Minh Phong mà hạ thấp chính bản thân mình. Thủy kì thực chính là thứ nhu thuận nhất trên thế giới.

Được sự đồng ý của đại địa chi hùng, bọn họ dành ra vài ngày dạy bọn họ cách nướng thịt cùng làm canh. Hơn nữa còn lưu lại một phần muối cùng gia vị làm thù lao qua đường để tiếp tục đi tiếp. Đại địa chi hùng đều có tiểu lãnh địa của riêng mình, đương nhiên, tiểu là chỉ so với lãnh địa của chúng nó thôi, chứ xét theo thực tế, đại địa chi hùng rất thừa thớt, một đường đi hơn mười ngày, bốn người đều không gặp được gia đình hùng tộc.

“Đêm nay chúng ta dựng trại ở nơi này đi.” Đi tới bên một hồ nước lớn, xem thời gian cũng đã gần giữa trưa, bốn người quyết định hạ trại ở đây.

“Minh Phong, bên kia chính là hoa sen, là hoa sen a!” Bội La nhảy nhót nhìn hoa sen nở rộ trong hồ, đóa hoa hồng phấn nhẹ nhàng hé nở, gió thổi lướt qua, đóa hoa xinh đẹp sẽ cùng nhảy múa với chúng, xinh đẹp cực kỳ.

“Àn, bên dưới khẳng định có củ sen.”

Sự thực chứng minh, có đôi khi Minh Phong quả thực là một tên sát phong cảnh, nhìn đóa sen xinh đẹp như vậy mà chỉ có thể nghĩ tới củ sen.

“Còn nữa, cánh hoa sen cũng có thể dùng để nấu ăn, hương vị cũng không tệ. A, ngoài củ sen có thể lấy thêm hạt sen nữa.” Bội La cá mè một lứa với Minh Phong cũng cao hứng hô to.

“Các người ở đây chờ một chốc, ta đi hái một chút trở về.” Nói xong, Minh Phong liền thi triển khinh công, nhẹ nhàng đáp lên một phiến lá sen, sau đó duỗi tay ngắt một đài sen rồi nhẹ nhàng nhảy tới một phiến lá khác. Từ xa xa nhìn tới Minh Phong hệt như thần tiên bay vút trên mặt hồ, vừa tiêu sái lại phiêu dật.

Một lát sau, Minh Phong cơ bản đã càn quét hết đài sen trên mặt hồ thì thoải mái nhảy trở về. Phong Hồ xông tới hôn hai ngụm: “Minh Phong, người thực sự rất suất!”

Minh Phong mở túi không gian, một đồng đài sen rơi lộp bộp xuống đất. Bội La hưng phấn cầm một đài sen to như hai bàn tay của người trưởng thành, xé lớp vỏ ngoài moi ra hạt sen non nớt bên trong. Hạt sen còn rất non, ngay cả tim cũng không có, trực tiếp bỏ vào miệng ăn là được, giòn giòn, thanh thanh lan tỏa trong miệng.

Bội La ăn tới phát ngien kéo Văn Trạm ngồi xuống cạnh đồng đài sen, ăn không ngừng.

Tạm thời không biết dưới hồ có nguy hiểm gì không, vì thế không moi củ sen. Minh Phong lấy ra cần câu tự chế cùng mồi câu, bắt đầu câu cá. Phong Hồ banh chân ra để Minh Phong ngồi phía trước, tay cầm một cái đài sen, xé ra, người một hạt ta một hạt ăn tới quên cả trời đất.

Chỉ chốc lát sau, một con cá lớn bị câu lên. Bội La thềm nhỏ dãi sắp tới: “Cá này thật lớn a, nên làm món gì ngon?”

“Các người thoát nhìn thực nhân hạ a.” Một âm thanh giống như từng quen biết vang lên, bốn người đều nhảy dựng. Bởi vì âm thanh này không hề che dấu địch ý cùng sát ý, còn nữa, bọn họ căn bản không biết đối phương tiếp cận mình từ khi nào.

“Là người.” Minh Phong kinh ngạc nhìn đối phương, chính là loạn tộc lần đầu tiên bọn họ gặp.

“Đúng vậy, không ngờ các người cư nhiên dám tới nơi này, còn tự tiện mang đi ấu tể của các người.” Nó nhàn nhả bước tới, ánh mắt tràn đầy khinh miệt, căn bản không để bốn người vào mắt.

“Từ từ, chúng ta mỗi lần đều cho các người mang đồ ăn đi. Lần này chỉ mang đứa con của mình về thôi, có gì sai?”

Phong Hồ vội vàng mở miệng, ý đồ kéo dài thời gian. Y âm thầm kêu khổ trong lòng, ngay lúc này, con nghe vừa nói có việc rồi đi một chút thì loạn tộc này lập tức xuất hiện.

“Không sao, các người có thể cùng đứa nhỏ ở cùng một chỗ.”

“Không!” Minh Phong dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Bội La, nhưng vẫn không kịp—— Văn Trạm cảm thấy lồng ngực mình đau đớn, sau đó hắn cúi đầu, đập vào mắt Bội La ngồi trước người mình, trên bộ ngực nhỏ, ngay vị trí trái tim chỉ còn là một lỗ máu. Mà hắn có thể cảm giác công kích vừa rồi đánh lên ngực mình cũng đã xuyên qua một lỗ. Chính là hắn không còn để ý những điều đó nữa, trước mắt hắn chỉ còn mình Bội La, đôi mắt to long lánh đang vô lực chậm rãi khép lại.

Hắn muốn gọi, muốn gọi Bội La đừng nhắm mắt, chính là có thứ gì đó một mực chảy ra từ miệng hắn, làm hắn không có biện pháp nói chuyện, chỉ có thể trở mắt nhìn Bội La chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp cũng dần dần yếu đi. Trái tim đau nhức, Văn Trạm cũng mất đi ý thức.

...

“Minh Phong——”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Minh Phong quay đầu lại, là Bội La.

Hiện giờ Bội La đã ra dáng người trưởng thành, bộ dáng khá tương tự Minh Phong, so với đứa con chính quy Minh Phong còn muốn giống hơn. Bất đồng với vẻ lạnh nhạt của Minh Phong, trên gương mặt Bội La luôn lộ ra nụ cười sang sảng.

“Sao chỉ bế quan một năm thôi? Ta nghĩ ngươi sẽ bế quan lâu hơn một chút.” Minh Phong nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì ta rất nhớ Trạm.” Bội La cợt nhả nói. Bất quá Minh Phong biết trong lòng Bội La có bao nhiêu nghiêm túc.

Từ chối cho ý kiến gật gật đầu, Minh Phong đi về phía phòng ở của Văn Trạm, Bội La nhanh chân bước theo sau.

“Hắn gần nhất thế nào?”

“Không tồi, ngươi hiện giờ đã hoàn thành lần bế quan đầu tiên, kế tiếp tính toán làm thế nào?”

“Này a, còn đang suy nghĩ.” Vẫn là giọng điệu không đứng đắn.

Minh Phong đột nhiên dừng lại: “Ta không đi quấy rầy các ngươi. Này cho ngươi, nhớ tiêm cho hắn.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Bội La đứng đó nhìn Minh Phong, qua một lúc sau mới xoay người đi về phía phòng ở của Văn Trạm.

Lúc tới nơi, Bội La trực tiếp đẩy cửa tiến vào, Văn Trạm đang an tường nằm ở nơi đó.

“Trạm, ta đã trở về nga. Ngươi có vui không? Hôm nay ta chính thức hoàn thành lần bế quan đầu tiên, đã là người lớn rồi.” Bội La lấy thứ Minh Phong giao ình ra, là một cây kim tiêm. Bội La thuận thực tiêm dịch dinh dưỡng vào cơ thể Văn Trạm.

Mười lăm năm trước, trái tim Bội La bị xuyên thủng, Văn Trạm cũng bị trọng thương hôn mê. Thực lực của loạn tộc kia quả nhiên bọn họ không thể chống lại, may mắn có một hùng tộc đứng lúc đi ngang qua, tuy thực lực không mạnh như loạn tộc kia, nhưng dù sao cũng đang trên lạnh địa của hùng tộc, ít nhiều nó cũng có chút bận tâm. Minh Phong thừa dịp này thu cả hai người vào túi không gian, nơi đó không gian đứng im, có thể cam đoan sinh mệnh hai người sẽ không chấm dứt.

Sau đó, con nghê trở lại. Sau khi biết rõ sự tình thì nó phần nộ dùng dùng, trực tiếp xé toạc loạn tộc kia. Sau đó còn quay lại nháo lãnh địa loạn tộc một phen, đám thực lực cao trong loạn tộc đều bị diệt sạch.

Minh Phong không ngăn cản, trên tinh cầu này, căn cứ cùng con nghê giống như sự gian lận trong trò chơi, mỗi khi có khó khăn có thể sử dụng để xoay chuyển tình thế. Chính là dù thế nào thì đây cũng là một thế giới chân thật, một thế giới tàn khốc nguy hiểm, cậu hiểu rõ cuộc sống này nên công bình, nhưng bằng hữu, thân nhân cùng bầu bạn của cậu cũng rất chân thực, chẳng lẽ để cậu vì thứ gọi là công bình mà trở mắt nhìn những người thân yêu của mình chết thảm?

Nếu không phải con nghê nói nó có biện pháp cứu Bội La, cậu sẽ để toàn bộ loạn tộc chôn cùng Bội La, hiện giờ Bội La không chết, như vậy đám loạn tộc kia cũng có thể giữ lại, bất quá đám cao thủ này coi như bồi thường.

Về phần Văn Trạm, hẳn cũng bị trọng thương, bất quá vì độ cao khác nhau nên năng lượng sau khi xuyên thủng trái tim Bội La vẫn tiếp tục xuyên qua lồng ngực hẳn, nhưng không tạo thành thương tổn trí mạng. Bất quá, cho dù sau đó Minh Phong dùng hệ thống của căn cứ chữa trị cơ thể hẳn hoàn toàn nhưng Văn Trạm vẫn không tỉnh lại. Minh Phong vẫn nhớ rõ, biểu tình tuyệt vọng như thế giới này đang sụp đổ của Văn Trạm khi nhìn thấy trái tim Bội La bị xuyên thủng, đó là một loại tuyệt vọng chân chính. Vì thế, hiện giờ có thể là do chính bản thân Văn Trạm không muốn tỉnh lại—— hẳn nghĩ rằng Bội La đã chết!

Chuyện sau đó thì rất đơn giản, sau khi con nghê đại não loạn tộc, tất cả các chủng tộc trên tinh cầu này đều biết có một vị đại nhân vật bọn họ tuyệt đối không thể chọc vào, hơn nữa vị này còn đứng bên nhân tộc, loạn tộc trải qua lần này đã mất đi tất cả cao thủ, tuy dựa vào số lượng vẫn còn được xếp trong hàng năm chủng tộc lớn nhất trên tinh cầu, chính là ai cũng biết thực lực của chúng nó kì thật đã yếu đi rất nhiều.

Người có thể lập tức giết chết tất cả cao thủ của loạn tộc, người có đầu óc đều biết bản thân không thể trêu vào, vì thế trong khoảng thời gian ngắn, nhân loại trên tinh cầu này đã trở thành con nhím không thể đụng vào.

Đơn giản, chuyện này trong nhân tộc chỉ có Minh Phong cùng Phong Hổ biết, bọn họ cũng không nói cho tộc nhân biết mà chôn sâu chuyện này vào bụng. Sau này nhân tộc không nên tự đại, phải vùi đầu phát triển mới là đạo lý.

Cứ như vậy qua mười mấy năm, Bội La dần dần trưởng thành, đứa nhỏ nhân tộc dần dần đông đúc.

Đủ loại phương tiện, công cụ được khai phá, giao dịch với các chủng tộc khác cũng dần dần mở rộng, bình tĩnh xem xét, nhân tộc quả thực là một chủng tộc dễ sinh hảo cảm. Bọn họ thiện lương, nhiệt tình, lúc giao dịch cũng đặt ra giá cả rất hợp lý, không cố ý nâng giá, hơn nữa những thứ bọn họ sản xuất ra luôn làm người ta kinh hỉ, vì thế nhân tộc những năm gần đây trên tinh cầu này đã phát triển rất mạnh, tuy vẫn không thể tính là chủng tộc cường đại, nhưng luôn duy trì quan hệ hữu hảo với rất nhiều chủng tộc nhỏ lớn.

Cho dù vậy, nhân tộc vẫn rất sáng suốt. Trên tinh cầu này, thực lực là lớn nhất, không có thực lực sẽ không có quyền lên tiếng, sau khi trải qua chuyện loạn tộc, tất cả tộc nhân đều cảm thấy chấn động, mặc dù bận rộn sinh sản, giao dịch, nhưng bọn họ cũng không quên đề cao thực lực của mình.

Tóm lại, nhân tộc hiện giờ chính là đang hướng tới một tương lai tốt đẹp.

65. Chương 65

“Trạm, ta đã trưởng thành rồi. Người chừng nào mới tỉnh lại? Ta không có chết a.” Bội La giúp Văn Trạm chà lau cơ thể, mắt xa xong thì nó cũng nằm lên giường, ôm Văn Trạm vào lòng, áp sát bên tai hẳn nói: “Nếu người không tỉnh lại ta thực tức giận.”

Những năm gần đây, mấy câu này Bội La không biết đã nói biết bao lần, chính là vẫn không có tác dụng. Văn Trạm vẫn chấp nhất rơi vào giấc ngủ sâu, không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Hiện giờ Bội La càng lúc càng mất kiên nhẫn, nó muốn lập tức làm Văn Trạm tỉnh lại, để hẳn thấy mình đã trưởng thành. Nó đã không còn là đứa nhỏ trước kia nữa, nó đã trở thành người lớn.

Thực sự nếu không tỉnh có thể dùng biện pháp của con nghê.

Cái gọi là biện pháp của con nghê chính là tiến vào không gian ý thức của Văn Trạm, lúc trước Văn Trạm lâm vào tuyệt vọng, ý thức đã chìm vào không gian ý thức, không chịu đi ra, hiện giờ muốn hẳn tỉnh lại chỉ có thể tiến vào đó gọi hẳn ra.

Chính là làm vậy rất nguy hiểm, nếu không thông qua được thì cả hai người đều biến thành ngu ngốc.

Minh Phong vẫn không cho Bội La dùng cách này, dù sao Văn Trạm không phải không thể tự mình thức tỉnh. Hơn nữa, cho dù lúc đó làm Văn Trạm tỉnh lại thì Bội La vẫn chỉ là một đứa nhỏ, điều này bất lợi cho

tình cảm của bọn họ phát triển. Không bằng chờ Bội La trưởng thành rồi, nếu Văn Trạm vẫn chưa tỉnh thì sẽ dùng phương pháp kia.

Hiện giờ Bội La đã trưởng thành, hơn nữa còn thành công hoàn thành lần bế quan đầu tiên của mình.

Bội La hiện giờ là ma pháp sư hệ phong hỏa.

“Trạm a, con nghe nói phương pháp kia rất nguy hiểm nga. Nếu dùng rồi có thể ta sẽ biến thành ngu ngốc, người nhần tâm nhìn ta như vậy sao, khẳng định luyện tiếu đi, vậy người phải tự mình tỉnh lại a. Tỉnh lại có thể nhìn thấy Bội La nga, Bội La không chết, vẫn còn sống rất tốt. Không tin người mở mắt ra nhìn xem.”

Một bên thì thầm những lời mình đã nói qua rất nhiều lần, Bội La nắm lấy ngón tay Trạm ngấm ngấm. Ngón tay hần thon dài nhỏ gọn, rất đẹp.

Sau đó, chỉ loáng một chút, ngón giữa của Văn Trạm tựa hồ hơi giật giật. Nếu không phải Bội La đang ngấm nhìn ngón tay hần thì nhất định không thể phát hiện.

Bội La ngây ngẩn cả người, mừng như điên mà nhìn gương mặt im lặng say ngủ của Văn Trạm.

“Trạm, người nghe thấy lời ta nói đúng không. Là ta a, Bội La. Ta ở ngay bên cạnh người, người tỉnh lại đi, tỉnh lại có thể nhìn thấy ta.”

Chính là Văn Trạm vẫn không phản ứng, làm Bội La hoài nghi vừa rồi có phải mình bị ảo giác hay không.

Bội La ôm lấy Văn Trạm, lao thẳng tới phòng ở của Minh Phong cùng Phong Hồ. Tới nơi thì trực tiếp lao vào: “Minh Phong, vừa rồi hình như Trạm mới cử động.” Biểu tình mừng đi điên trên gương mặt vẫn chưa rút đi.

Minh Phong đang ngồi tu luyện liên kinh hỉ đứng lên, đi tới bên người bọn họ, cầm cổ tay Văn Trạm, giúp hần bắt mạch—— mấy năm nay, Minh Phong một mực học đông y, gần hai mươi năm cũng học được không ít.

“Mạch tượng dường như không có gì biến hóa, người xác định hần động?”

Bội La gật mạnh đầu, vừa rồi tuyệt đối không phải nó ảo giác.

“Lúc ấy người đang làm gì?”

“Không làm gì cả a, ôm hần, nói chuyện với hần, còn nghịch ngón tay hần.”

“Vậy cứ tiếp tục làm vậy đi, nếu ta không đoán sai, nhưng chuyện này có thể là mấu chốt làm Văn Trạm tỉnh lại.”

Bội La gật mạnh đầu, sau đó vui sướng ôm Văn Trộm trở về nhà.

Vài ngày liên tiếp sau đó hết như cố ý muốn tra tấn Bội La, Văn Trạm không có thêm nửa điểm phản ứng.

Bội La gấp tới độ xoay vòng như cố tình lại không có biện pháp.

“Trạm, sao người còn không tỉnh lại? Ta là Bội La a, chẳng lẽ người không muốn gặp ta?” Không có cách nào, Bội La vừa giúp Trạm chà lau cơ thể, vừa thì thào, những lời này mấy ngày nay nó đã nói hết lần này tới lần khác.

Bàn tay chà lau bắt đầu không thành thật, sờ tới sờ lui trên cơ thể tái nhợt gây yếu của Văn Trạm, tuy gây đến mức làm người ta đau lòng, bắt quá da dẻ Trạm sờ vẫn tốt như vậy a. Sờ sờ một hồi Bội La bắt đầu bốc hỏa, nơi nào đó bắt đầu trướng lớn, đau đớn.

Bội La đưa tay sờ phân thân màu phấn hồng của Văn Trạm, bắt đầu cọ xát, không ngừng xoa nắn, chính là một hồi lâu Văn Trạm vẫn không có bất cứ phản ứng gì. Đúng vậy, bộ dáng hiện giờ của hần mà có phản ứng mới làm người ta thấy kì quái!

Nhìn Văn Trạm vẫn im lặng ngủ say, Bội La đột nhiên cảm thấy hứng thú tan biến hết.

Bội La bồng nhào lên nằm bên cạnh Văn Trạm, đặt thân hình đã cao lớn hơn hẳn ở bên cạnh: “Trạm, ta càng lúc càng mất kiên nhẫn. Người sao vẫn chưa chịu tỉnh lại a. Ta rất nhớ người, người mở mắt ra nhìn ta được không?”

Bội La chôn đầu vào cổ Văn Trạm nên không thấy mí mắt hắn hơi giật giật, giống như đang giãy giụa muốn tỉnh lại. Chốc lát sau, lúc Bội La ngẩng đầu lên, Văn Trạm đã khôi phục im lặng như vũ.

Hôm nay, Bội La được phân công ra ngoài săn bắn.

Minh Phong tiếp nhận nhiệm vụ chiếu cố Văn Trạm, cậu thực cẩn thận giúp Văn Trạm mát xa cơ thể có chút cứng nhắc vì nằm một thời gian dài. Sau đó, Minh Phong phát hiện ngón tay Văn Trạm hơi động vài cái, cậu giật mình ngừng đầu, mí mắt Văn Trạm khẽ động vài cái, sau đó mở ra.

Văn Trạm tựa hồ có chút mê mang mở mắt, nhìn thấy Minh Phong, hắn há miệng thở dốc nhưng không phát ra âm thanh.

Minh Phong lấy một chén nước, nâng Văn Trạm dậy, uy hắn uống mấy ngụm.

“Minh Phong?” Văn Trạm cảm thấy mình dường như đã có một giấc mộng rất dài, có ai đó luôn thì thầm bên tai hắn, từ giọng trẻ con non nớt đến âm thanh nam nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lúc đầu hắn không nghe rõ người kia nói gì, thẳng đến gần nhất mới nghe được, người kia nói mình là Bội La, Bội La không có chết? ! Sao có thể, hắn tận mắt nhìn thấy trái tim Bội La bị xuyên thủng, vết thương như vậy sao có thể sống được, hắn không thể tin được. Chính là âm thanh kia thành khẩn như vậy, chân thành tha thiết như vậy, làm hắn không khỏi có chút tin tưởng.

Có lẽ, người này nói thật, Bội La thực sự không chết. Vì thế hắn giãy giụa tỉnh lại, liền thấy Minh Phong ở bên cạnh.

“Àn, là ta. Người rốt cuộc tỉnh, Bội La luôn một mực chờ người.” Minh Phong lộ ra một nụ cười thật tươi, cao hứng nhìn Văn Trạm tỉnh lại. Trong lòng đột nhiên nghĩ tới, Bội La mới vừa đi Văn Trạm đã tỉnh, lúc nó về khẳng định rất không cam tâm, nó cư nhiên không phải người đầu tiên Văn Trạm nhìn thấy khi tỉnh lại!

Bất quá, này không quan trọng, quan trọng là... Văn Trạm rốt cuộc đã tỉnh lại.

“Bội La——”

“Nó không có việc gì, đã sớm tốt lắm. Người thì đã ngủ suốt mười lăm năm.”

Minh Phong mỉm cười giải thích.

Văn Trạm há to miệng, mười lăm năm? ! Điều này sao có thể!

“Chính là mười lăm năm, người không nghe nhầm. Hiện giờ Bội La đã là một nam nhân xuất sắc, người có lẽ nên suy nghĩ một chút về chuyện của các người.”

Văn Trạm vẫn còn chìm trong rung động, không nghe thấy Minh Phong nói gì.

“Cái gì?”

“Không có gì.” Minh Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này cứ để bọn họ tự giải quyết thì tốt hơn. Cậu lấy ra một chén cháo trắng: “Ăn một chút đi, người ngủ một thời gian dài như vậy, cơ thể phải hao hỗi phục mới được.”

Bên Bội La, Minh Phong đã sớm dùng thiết bị liên lạc báo tin, lúc này phỏng chừng đang vội vàng chạy về.

“Bội La đang đi săn, rất nhanh sẽ trở lại.”

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Im lặng ăn cháo một chốc, không được mấy ngụm, Văn Trạm đã cảm thấy to, hắn khẽ lắc đầu, ý bảo mình no rồi. Minh Phong cũng không miễn cưỡng.

“Người đã sớm biết chuyện của ta cùng Bội La?” Ăn chút cháo, Văn Trạm cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, hẳn dựa vào giường, lúc này đã phản ứng được lúc này Minh Phong nói có ý gì.

“Ân.”

“Ta đối với Bội La không phải loại cảm giác này.” Đối với Minh Phong, Văn Trạm thẳng thắn nói.

“Ta biết, nó chỉ là một đứa nhỏ, nếu người thực sự có cảm giác thì ta mới thấy kỳ quái.” Minh Phong cũng thẳng thắn nói: “Nhưng hiện giờ Bội La đã trưởng thành, ấn tượng đứa nhỏ trong lòng người khác biệt rất nhiều, vì thế ta mới nói người nên suy nghĩ một chút.”

“Ta muốn hỏi người một việc.” Văn Trạm trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng, gương mặt tái nhợt nổi lên một vệt đỏ ửng thản nhiên.

“Nói đi.” Minh Phong khó có dịp cảm thấy tò mò.

“Lúc người cùng Phong Hồ làm việc kia cũng rất thống khổ sao?” Văn Trạm thực ngưỡng ngưỡng mở miệng, với cá tính của hắn thực sự không thể nào hỏi được chuyện này. Chính là Minh Phong luôn làm người ta có cảm giác an toàn, có thể yên tâm nói ra bất cứ chuyện gì.

Minh Phong giật mình, xem ra lần đó Bội La ngu ngốc đã lưu lại ấn tượng khá tệ,

“Sao lại thống khổ chứ, ta vẫn thực hưởng thụ cùng làm tình sự với Phong Hồ.”

Minh Phong gợn gờn dứt khoát nói.

“Bội La có nói cho ta biết chuyện người cùng nó lần đó, ta chỉ có thể nói, lần đó vì Bội La không có kinh nghiệm nên làm hỏng chuyện. Thực tế đó là một chuyện rất thoải mái.”

Văn Trạm kinh ngạc ngẩng đầu.

“Kỳ thực, ta cùng Phong Hồ lúc đầu cũng không phải thực thoải mái, bởi vì lúc đó cơ thể ta vẫn chưa thích ứng, Phong Hồ cũng không có kinh nghiệm, y luôn rất thô lỗ nên cơ hồ mỗi lần làm xong ta đều bị thương, cũng rất đau. Bất quá sau này thì tốt hơn, hiện giờ thì cơ bản hoàn toàn là hưởng thụ.”

“Nga.” Văn Trạm đỏ mặt cúi đầu.

“Rầm——” Cửa bị người ta mạnh mẽ mở ra, Bội La thở hổn hển xuất hiện.

“Các người nói chuyện đi, ta đi trước.”

Bội La đứng ở cửa, dùng ánh mắt gần như là không biết chán mà gắt gao nhìn chăm chăm Văn Trạm.

“Bội La?”

Văn Trạm có chút không xác định gọi một tiếng, hắn cơ hồ không nhận thức được Bội La có bộ dáng rất tương tự Minh Phong lúc này, nếu không phải ánh mắt vẫn còn rất giống trước kia thì hắn thực sự không dám khẳng định người này là Bội La.

Bội La đi vào, ôm lấy cổ Văn Trạm, cúi đầu chôn bên cổ hắn, hít sâu một hơi: “Trời ạ, người tốt cuộc tính lại. Ta rất nhớ người, Trạm.”

Văn Trạm chần chờ nâng tay, nhẹ nhàng vỗ hai cái lên tấm lưng rộng thực rắn chắc của Bội La, Bội La như vậy làm hắn có chút không thích ứng. Da dễ mẫn cảm làm hắn dễ dàng cảm nhận được hơi thở nóng rực của Bội La đang phun bên cổ mình.

“Ta lúc ấy nghĩ rằng——” người đã chết.

Nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, trong lòng Văn Trạm vẫn còn sợ hãi.

“Nào có, ta sống rất tốt. Nhưng thật ra người thì lại cứ ngủ mãi không chịu tỉnh lại, rõ ràng cơ thể đã sớm lạnh lặn, làm ta chờ người lâu như vậy.”

Bội La vươn cánh tay rắn chắc, khoe cơ thể mình cho Văn Trạm xem, chứng minh lời mình vừa nói.

Sống là tốt rồi, Văn Trạm có chút vô lực ôm lấy Bội La, cảm nhận nhịp đập trái tim mạnh liệt cùng cơ thể cường tráng của người này.

“Sau này ta sẽ một mực ở bên cạnh người.”

Bội La kiên quyết nói, trải qua nhiều năm như vậy, tình yêu của nó đã xâm nhập tới tận xương tủy, muốn bỏ cũng không được, vì thế nó chỉ có thể bám chặt lấy Văn Trạm, để hắn không thể trốn được nữa. Nếu Trạm không chịu thương nó, nó sẽ phát điên.

Văn Trạm cười cười, tiếp tục dựa vào lòng Bội La, trước kia hắn đối với Bội La thực sự không phải tình yêu, nhưng tầm quan trọng của Bội La trong lòng hắn hơn hẳn tất cả mọi người.

Hiện giờ, đứa nhỏ kia đã trưởng thành thành một nam nhân, lồng ngực rộng lớn làm người ta cảm thấy thực an toàn. Tầm quan trọng của Bội La hiện giờ đối với Văn Trạm vẫn vượt xa những người khác, hắn cảm thấy có lẽ đời này hắn cũng không thể coi trọng ai như vậy. Như vậy, có lẽ yêu Bội La là một lựa chọn không tồi. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là biểu hiện của Bội La phải đủ tốt để có thể rung động hắn.

Cơ hội Văn Trạm đã cho Bội La, về phần Bội La có nắm chắc hay không thì phải xem chính bản thân nó.

“Mấy năm nay có phát sinh chuyện gì không?”

Không tiếp tục chủ đề Bội La nói khi nãy, Văn Trạm làm như không có việc gì nói lảng sang chuyện khác.

Hiểu ý tứ của Văn Trạm, Bội La lập tức phối hợp.

“Đã xảy ra rất nhiều chuyện a. Hiện giờ trong bộ lạc có rất nhiều đứa nhỏ, ngày ngày đều náo nhiệt vô cùng, tiểu tử Phong Hiên kia cũng thành niên rồi, hiện giờ còn đang bế quan. Còn có vài người khác cũng đang bế quan. Nhân tộc bắt đầu giao dịch với rất nhiều chủng tộc khác, thu hoạch không tồi. Ta mới trở lại bộ lạc vài ngày, trước đó đã hoàn thành lần bế quan đầu tiên, là ma pháp sư hệ phong hỏa——”

Bội La không ngừng lải nhải, Văn Trạm chỉ mỉm cười lắng nghe.

Trong khoảng thời gian ngắn, giữa hai người tràn ngập bầu không khí ấm áp, tựa hồ có thứ gì đó đang nảy mầm.

66. Chương 66

“Ta đã trở về.”

Theo một tiếng hô to, Bội La xuất hiện trong phòng.

Văn Trạm ôn hòa mỉm cười: “Lần này về sớm vậy.”

Bội La đắc ý nhếch miệng cười: “Đương nhiên, có ta hiệu suất đương nhiên cao hơn rồi.”

Văn Trạm mỉm cười, tuy nghe có vẻ khá khoe khoang nhưng bất quá nó là lời nói thật, Bội La suy nghĩ linh hoạt cơ trí, có thể nghĩ ra các biện pháp đi săn vừa ít tổn sức lại có tốc độ rất nhanh. Vì thế mỗi lần đi săn đều có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, hiện giờ trong bộ lạc đều gọi Bội La là Minh Phong thứ hai.

Bội La không để ý tới cách nói này, đối với nó mà nói cái nhìn của người khác cơ bản không có ảnh hưởng gì cả.

Bội La đi tới trước mặt Văn Trạm đòi hôn: “Có nghĩ tới ta không?”

Văn Trạm lia mắt nhìn Bội La một lần từ đầu đến chân, sau đó gật gật đầu, sau đó lúc Bội La lộ ra thần sắc vui sướng thì nói thêm: “Nghĩ xem người sẽ mang gì trở về.”

Dưới chân Bội La trượt một phát, nặng nề đè lên người Văn Trạm: “Lúc ta không ở, người lại ở cùng Minh Phong?”

Văn Trạm thoải mái đón được thân hình của Bội La: “Đúng vậy, Minh Phong nói ta giúp cậu ta xử lý vài chuyện.”

Bội La ủ rũ gồi đầu lên vai Văn Trạm: “Ta biết mà, nhất định là tên kia làm hư người.”

Văn Trạm không có chút thành ý nào vỗ vỗ lưng Bội La, kết quả người nọ càng uể oải hơn—— Trạm càng lúc càng giống gia hỏa Minh Phong kia. Bất quá, ha hả, Trạm có chút xảo hoạt cũng thực đáng yêu a, dù sao về phương diện này Trạm không có thiên phú, sao có thể luyện thành bản tính phúc hắc như Minh Phong, nhưng có chút xiu thì thực khả ái. Như vậy nó có thể tìm cơ, sau đó...

Sau khi Văn Trạm tỉnh lại được vài chục năm, tình cảm bọn họ dần dần phát triển. Không hấp tấp như Phong Hồ cùng Minh Phong, một lần là xong, bọn họ thông thả, bình thản như nước chảy.

Bội La thực thỏa mãn với cuộc sống như vậy, mỗi người lại có cái nhìn khác biệt về tình yêu. Bội La cùng Trạm so với Minh Phong cùng Phong Hồ là hai loại hình hoàn toàn tương phản.

Minh Phong là ngoài lạnh trong nóng, Phong Hồ thì từ trong đến ngoài đều tràn đầy nhiệt tình. Mà bọn họ không giống, Bội La là điển hình của ngoài nóng trong lạnh, người thực sự làm nó đặt trong lòng không có bao nhiêu, mà Trạm là người ôn hòa nhất, mà ôn hòa chính là đại biểu không có quá nhiều gợn sóng.

Những năm đầu Văn Trạm tỉnh lại, bọn họ dần dần ở cùng một chỗ. Đối với Bội La mà nói, Trạm vốn là bầu bạn, mà Bội La đối với Trạm mà nói vốn đã là người trọng yếu nhất, chính là hiện giờ tình yêu cùng tình thân xen lẫn, cuối cùng không thể phân biệt.

“Được rồi, đừng làm nũng nữa. Nói xem lần này ngươi có thu hoạch gì?” Văn Trạm đẩy người đang đè trên người mình xuống.

“Vẫn như cũ, bất quá lần này hải sản, tôm biển khá nhiều, chúng ta có lộc ăn a.”

Ánh mắt Văn Trạm sáng ngời, hẳn thực thích ăn tôm biển. Ánh mắt đầy ý cười liếc nhìn Bội La một cái, người này biết hẳn thích nên mới cố ý mang về nhiều một chút.

“Được rồi, hôm nay ăn tiệc tôm thôi.”

Nghĩ tới mỹ vị sắp ăn, Văn Trạm không khỏi cấp bách đẩy đẩy tay Bội La, ý bảo lấy tôm ra.

Ai ngờ Bội La ngược lại được một tác lại muốn tiến một bước ôm lấy eo Văn Trạm, nhào tới hôn: “Ta làm chuyện tốt như vậy không phải nên thưởng một chút sao?”

Văn Trạm khéo léo đẩy Bội La ra, Minh Phong nói, phương diện này không thể luôn chiều ý đối phương.

“Ta đói bụng.”

Văn Trạm thực nghiêm túc nói với Bội La, thấy người nọ uể oải cúi đầu thì trái tim có chút mềm nhũn, nhưng Minh Phong nói, tuyệt đối không thể mềm lòng! Nếu không sẽ bị đối phương nắm mũi dắt đi, trời mới biết trong chuyện đó đối phương có bao nhiêu tham lam.

Dư quang khóe mắt nhìn thấy biểu tình Văn Trạm, nhìn về mặt hẳn có chút yếu dần, Bội La vui vẻ, có đường thoát! Không ngờ tiếp đó sắc mặt Văn Trạm lại trở nên tức giận, bộ dáng thực kiên quyết. Vì thế Bội La đã biết, phỏng chừng mục đích trước khi ăn cơm không thể nào đạt được. Bất quá không sao, hừ hừ, cơm nước xong vẫn còn thời gian!

Văn Trạm đáng thương còn đang đắc chí vì mưu kế của mình thành công, căn bản không biết sắp sửa đối mặt với chuyện gì.

“Đại ca!”

Một âm thanh hoạt bát vang lên, tiếp đó một người lúi vào nhà.

“Hiên, sao ngươi lại tới đây?” Không phải vừa mới về nhà sao?

“Ba ba đồng ý cho ta đi qua sa mạc bên kia.” Phong Hiên cao hứng báo chi huynh trưởng nghe tin vui mới nhất.

“Cái gì? !” Bội La không dám tin tròn to mắt.

Điều này sao có thể, nơi đó rất nguy hiểm! Nhất là gần nhất còn nghe con nghê nói kết giới bên kia có dấu hiệu mở ra, sao Minh Phong lại cho phép Hiên đi tới nơi nguy hiểm như vậy. Tuy tư chất của tiểu tử này

chỉ hơn cứ không kém song thân, nhưng vẫn chưa được trăm tuổi, đi tới nơi đó rất nguy hiểm. Phải biết không nói tới kết giới của gai giới, đám sinh vật trong sa mạc cũng rất hung mãnh.

“Không có việc gì!” Phong Hiên cười hì hì nói: “Lần này người qua đó có thực lực kém nhất cũng ngang cấp bọn gia gia, mang theo ta cũng không quá phiền. Hơn nữa chỉ đi thăm dò một chút thôi, sẽ không tới quá gần.”

Phong Hiên là chiến sĩ hệ phong thổ, là đại diện cho Phong Hồ, chính là đáng người tinh tế hơn rất nhiều, da dẻ cũng trắng nõn, gương mặt lại giống Minh Phong, nhưng xét về tính cách thì đúng là khác từ Phong Hồ mà ra. Nhiệt tình nhưng không khờ dại, tất cả trí tuệ đều che dấu dưới bề ngoài tùy tiện, từ nhỏ Phong Hiên đã biết sự tồn tại của căn cứ, những năm gần đây cũng một mực học tập các loại tri thức, thực lực tuyệt đối không kém Bội La.

“Ta chỉ đi theo xem thôi, không có việc gì đâu.”

“Phong Hồ đồng ý?”

“Thiết, ba ba đồng ý thì được rồi, người nghĩ y có thể cự tuyệt ba ba sao? Còn nữa, lão đầu kia chỉ ước gì ta rời đi, để mình y độc chiếm ba ba.” Phong Hiên quá hiểu phụ thân nhà mình, hơn nữa song phương vì độc chiếm Minh Phong mà chiến đấu rất nhiều năm, làm hại Phong Hồ luôn muốn tìm bầu bạn cho đứa con. Chính là không biết vì cái gì, đám nhỏ đồng lứa, thậm chí rất nhiều người nhỏ tuổi hơn Phong Hiên đều tìm được bầu bạn, nhưng tiểu tử này không hề có chút dấu hiệu động tâm nào. Thật sự làm Phong Hồ buồn bực muốn chết. Nếu không phải biết tiểu tử này đối với Minh Phong tuyệt đối chỉ có thân tình không có nửa điểm giả dối thì y có thể đã vì đại nghĩa diệt thân.

Được rồi, nếu Minh Phong đồng ý thì nó cũng không có ý kiến. Bội La gật gật đầu: “Kia phải cẩn thận một chút.”

“Hảo.”

“Có muốn lưu lại ăn cơm không? Bữa tối chúng ta định làm tiệc tôm.” Văn Trạm nhiệt tình đón tiếp.

Bội La đứng phía sau Văn Trạm, ánh mắt hung tợn nhìn Phong Hiên.

Phong Hiên co rụt cổ, đùa gì chứ, nó mới không cần làm bóng đèn của lão ca, tuy nó cũng thực thích ăn tôm, nhưng phải có mệnh mới ăn được a. Với đức hạnh của lão ca, nếu nó dám ở lại ăn, về sau nhất định sẽ bị chính chết. Nói tới thì tay nghề lão ba mình cũng tốt hơn, phụ thân so ra cũng dễ đối phó hơn đại ca.

“Không được, hôm nay ta phải về nhà ăn cơm.” Cười gượng hai tiếng, Phong Hiên vội vàng chạy đi.

Phong Hiên đi rồi, Văn Trạm vui tươi hơn hử mang số tôm biển lớn nhỏ Bội La mang về đi xử lý.

Sau đó làm tôm luộc, tôm rang, tôm phù dung... Không bao lâu sau, một bàn tiệc tôm đã hoàn thành.

Cơm nước xong, Bội La ngoan ngoãn đi thu dọn bàn ăn, Văn Trạm thỏa mãn ôm bụng—— ăn ngon ăn no. Trên cơ bản thì hắn không yêu cầu ăn uống quá cầu kỳ, chỉ đặc biệt thích ăn tôm mà thôi, lần này ăn đến thỏa mãn a.

“Thỏa mãn không?” Nhanh chân nhanh tay thu dọn xong, Bội La tiến tới phía sau Văn Trạm, áp bên tai hắn hỏi.

Văn Trạm còn đang đắm chìm trong hương vị mỹ vị của tôm biển, không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng, vui tươi hơn hử nói: “Àn, thực thỏa mãn.”

“Kia có phải cũng nên để ta thỏa mãn một chút?” Miệng thì hỏi nhưng hai tay đã bế bổng Văn Trạm lên, đi vào phòng trong.

“Không được, Minh Phong nói mới ăn no không thể vận động kịch liệt.” Văn Trạm quơ tay quơ chân giãy giụa. Được rồi, đến mức độ này thì đúng là hắn đã trở thành người sùng bái Minh Phong. Minh phong nói gì nghe nấy làm Bội La hảo hảo ăn dấm chua một phen.

“Sẽ không, kỳ thực mới ăn cơm xong nên làm một ít vận động vừa phải mới có lợi cho cơ thể.” Bội La mở to mắt không chớp nói dối.

Văn Trạm mới không tin, đó mà là số lượng vừa phải sao? Mỗi lần làm xong hôm sau hắ đều không đứng dậy nổi. Cơ thể lại càng giấ giữa lợi hại hơn, chính là lại bị Bội La khéo léo gắ chặ.

Lúc bị đè trên giường, Văn Trạm vẫn còn muốn giấ giữa thì cổ tay bị Bội La kéo lên cột vào trụ giường. Lúc này Văn Trạm thực hoài niệm cái giường đá ngoại trừ da thú thì không còn gì khác lúc trước.

Sau đó, loét xoet vài tiếng, Văn Trạm khóc không ra nước mắt bị lột sạch, quần áo trên người bị xé thành mảnh vụn quăng trên mặt đất.

Nhìn ánh mắt lóe lục quang của Bội La nhìn cơ thể mình, Văn Trạm rất muốn lập tức biến mất, chính là nó không có khả năng.

Bội La chảy nước miếng nhìn cơ thể xinh đẹp của Văn Trạm, thon dài trắng nõn, da dễ nhắ nhụ sáng bóng, sờ lên bóng loáng hệt như tơ lụa.

Bội La vươn tay, chậm rãi du di trên cơ thể Văn Trạm.

Bàn tay to có chút mát lạnh xoa nắn cơ thể ấ ấ, nhiệt độ cơ thể chênh lệch nhất thời làm Văn Trạm nhin không được rùng mình, da gà bắt đầu nổi lên.

“Trạm, da của người hảo sờ a. Trơn trơn mềm mềm.”

Giống như một đũa nhỏ, Bội La không ngừng vuốt ve trên người Văn Trạm.

Dần dần vuốt ve trở nên không còn đơn thuần, luôn hướng tới nhược điểm của Văn Trạm mà công kích.

“Bội La——” Văn Trạm kêu khê một tiếng, nếu trốn không thoát, phải hưởng thụ—— đây là điều Minh Phong nói với Văn Trạm, phải nhớ kỹ.

“Chuyện gì?” Bội La cúi sấp người xuống, miệng tới gần vành tai Văn Trạm, nhẹ nhàng phun khí, sau đó ngậm lấy, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu liếm lộng, răng nanh cũng nhin không được mà khê gặ cắn hai cái.

“Ấn, Bội La, buông, ta không chạy——” Văn Trạm thở gắ cầu xin.

“Không.” Bội La buông vành tai Văn Trạm ra, áp người lên người Văn Trạm, sau đó ngắ đầu, để hắ nhìn thấy nụ cười tà ác của mình: “Người như vậy rất đẹp nga, ta thực thích.”

Cầm thú! Văn Trạm tức giận bất bình nhìn Bội La, người này cứ thích yêu như vậy, làm hại hắ mỗi lần làm xong trên người luôn có một đồng dấu vết nhìn không ra người nữa.

“Ha hắ——” Hôn cánh môi vô thức vể lên của Văn Trạm. Đầu lưỡi hé mở hàm răng hắ, tiến vào bên trong khoang miệng ấ ấ mà gây sóng gió, cuồng dã liếm mút tất cả bộ vị bên trong, quẩy rữ đầu lưỡi mềm mại ấ ướt của hắ cùng mình dây dưa triển miên.

Bàn tay to chuyển xuống dưới, hai ngón tay nắm lấy đầu ngực Văn Trạm, vuốt ve, nhu ấ, làm hắ không khỏi phát ra âm mũi: “Ngô—— ấ, ấ...”

Văn Trạm cảm thấy nơi Bội La chạm tới truyền tới cảm giác tê dại thoải mái, may mắn miệng hắ bị chiếm cứ, nếu không nhất định sẽ phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ. Nhưng mặc dù vậy, gương mặt anh tuấn cũng đã đỏ rục.

Tay kia của Bội La chuyển xuống dưới, nắm lấy phân thân Văn Trạm, di chuyển cao thấp.

“Ấn——” Văn Trạm bị cầm lấy nơi yếu ớt thì âm mũi phát ra đột nhiên tăng lên một ít, hô hấp lại càng dồn dập hơn.

Bội La buông cánh môi đã sưng đỏ của Văn Trạm, thì thầm bên môi hắ: “Thế nào, thời gian dài như vậy mà vẫn còn mắ cảm cùng thẹn thùng vậy sao?”

Nghe vậy, trên người Văn Trạm nổi lên một tầng đỏ ửng mỏng manh.

Cơ thể trắng nõn lộ ra màu phấn hồng sáng loáng, càng thêm xinh đẹp, mê người.

Môi lưỡi nóng rực bắt đầu chuyển dần xuống dưới, một đường găm cắn quả thực khác hẳn đang cô linh chờ đợi âu yếm. Vật nhỏ theo hô hấp của Văn Trạm mà hơi phập phồng cao thấp, đã sớm vì Bội La âu yếm mà trở nên đỏ hồng, đứng thẳng.

Bội La không chút do dự ngậm lấy, răng nanh nhẹ nhàng găm cắn, thoáng dùng sức một chút——

“A—— Bội La, ân——” Văn Trạm thở nhẹ ra tiếng, âm thanh luôn ôn hòa bình thường bởi vì tình cảm mãnh liệt mà hơi khàn khàn yêu mị. Cảm giác được phân thân Bội La đặt giữa hai chân mình, Văn Trạm có chút bất an hô nhỏ, thói quen muốn vòng tay ôm lấy cổ Bội La, nhưng vì cánh tay bị trói buộc mà vô lực.

Khoái cảm từ hạ thân cùng phần ngực truyền tới làm phân thân hắn nhanh chóng cứng lên, chảy ra những giọt nước trong suốt.

Bội La lại dời môi đi xuống, thẳng tới khi tiến vào giữa chân Văn Trạm. Tách đôi chân thon dài của hắn ra thật rộng, cảm thụ được hắn hơi kháng cự. Ngẩng đầu thì thấy gương mặt đỏ hồng cứ như sắp bốc lửa.

“Ngoan, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Nói xong, không để ý kháng cự của Văn Trạm, lại tách hai bắp đùi đến góc độ lớn nhất. Lấy một cái gối mềm đỡ dưới thắt lưng Văn Trạm, bộ vị bí ẩn xinh đẹp của hắn lập tức lộ ra không sót chút gì trước mắt Bội La.

“Không cần...” Văn Trạm muốn khép đùi lại, chính là Bội La sao có thể để hắn như nguyện, hai tay kiềm chặt chúng nó: “Vì sao không cần cứ, nơi này ta đã xem hết rồi, nơi này của Trạm rất xinh đẹp...” Cảm giác người bên dưới xấu hổ đến mức cả người đều run lên, bắp đùi nhẵn nhụi bóng loáng trong tay rung động rất nhỏ, Bội La thực nhân từ buông tha hắn, không dùng ngôn ngữ khiêu khích nữa.

Vùi đầu xuống, ngậm lấy phân thân Văn Trạm, tinh tế liếm mát, khe găm cắn nơi mẫn cảm kia. Đưa tới từng trận hút khí cùng tiếng rên rỉ khe khẽ của hắn.

Văn Trạm cảm giác phân thân mình bị vây trong khoang miệng ấm áp, cảm giác ấm áp chặt chẽ kia nhất thời làm phân thân hắn càng cứng hơn nữa, hút một hơi thật sâu, cánh môi mỏng không ngừng bật ra tiếng rên...

“Ừm, a—— ngô—— ân——”

Toàn thân trở nên nóng rực, khoái cảm từ phân thân truyền tới bắt đầu càn quét toàn thân, thần trí Văn Trạm bắt đầu mơ hồ, dần dần chỉ có thể cảm nhận được khoái cảm Bội La mang tới. Phân thân truyền tới khoái cảm tầng tầng tích lũy, cuối cùng đã sắp bùng nổ, chính là trong lòng Văn Trạm hiểu rõ Bội La sẽ không dễ dàng để hắn phóng thích như vậy, người này luôn thích nhìn hắn bị dục vọng khống chế, không thể không cầu xin.

Eo nhỏ hơi uốn lên, phân thân đã tới cực hạn bùng nổ.

“Không được nga.” Quả nhiên, ngay một khắc chuẩn bị phóng ra, phần gốc phân thân bị bàn tay to thon dài nắm chặt, Văn Trạm hé mở ánh mắt mộng lung, cầu xin nhìn Bội La.

“Bội La, cầu ngươi.”

“Chính là, ta vẫn chưa tới.” Bội La tỏ vẻ ủy khuất chỉ vào bộ vị kiêu ngạo đã đứng thẳng giữa hai chân, nơi đó đã bắt đầu ần ần đau đớn.

“Cầu ngươi...” Cơ thể Văn Trạm vì khoái cảm mà không ngừng run rẩy, chính là dục vọng bị người ta nắm trong tay làm thế nào cũng không thể phóng thích. Bất đắc dĩ, Văn Trạm chậm rãi di động thắt lưng, dùng nơi bí mật của mình cọ xát phân thân Bội La, cảm giác nơi đó nảy mạnh một chút, sau đó hơi đỉnh vào mình: “Bội La——”

Im lặng cầu xin nhưng vô cùng hấp dẫn.

“Ngươi, yêu tình này.”

Bội La mạnh mẽ xoa nắn phân thân Văn Trạm, Văn Trạm vốn đã tới cực hạn lập tức run rẩy, chất lỏng màu trắng ngà bắn ra lòng bàn tay Bội La.

Thừa dịp Văn Trạm vẫn còn dư vị sau cao trào, Bội La lấy được bôi trơn ở bên cạnh bôi một lớp dày lên phân thân mình, sau đó với đầu ngón tay còn dính được vào trong tiểu huyết nhỏ hẹp, tiểu huyết đã sớm quen thuộc lập tức co rút lại tiếp nhận ngón tay Bội La, ngâm lấy thật chặt, xúc cảm bóng loáng, ướt át lại khít chặt ở nơi đó làm phân thân Bội La càng đau đớn hơn, Bội La cấp bách với ngón tay thứ hai vào, rồi ngón thứ ba, thứ tư... Thẳng đến khi cảm thấy Văn Trạm sẽ không bị thương, Bội La vội vàng thu hồi ngón tay, để phân thân của mình cảm vào...

“Ân, a——” Văn Trạm còn đắm chìm trong cao trào kêu ra tiếng, cơ thể bị Bội La đâm vào lại bắn ra một chút.

Sau đó chỉ có thể vô lực tiếp nhận trườ sấp của Bội La, tiểu huyết siết chặt vây lấy phân thân thô to, hẳn thậm chí còn có thể cảm giác được hình dạng nơi đó.

Phân thân của Bội La thuần thực đâm vào trong cơ thể Văn Trạm, làm hắn càng thêm điên cuồng kêu to, sau đó từng trận trườ sấp cấp tốc tiến tới làm cả hai người cùng tiến vào cơn sóng dục vọng...

67. Chương 67: Tao Ngộ Ở Tử Linh Giới

Ngày kết giới hai bên mở ra ngày càng gần, mọi người biết chuyện này càng lúc càng khẩn trương. Các chủng tộc trên tinh cầu này trước giờ chưa bao giờ bình tĩnh, đàn kết như lúc này.

“Cái gì? !” Cái bát trong tay Minh Phong rơi xuống đất, vỡ nát. Cậu không dám tin nhìn người trước mắt.

“Phong Hiền rơi vào kết giới.”

Nén xuống cơn đau lòng, Lạc Âu mở miệng nói. Hắn cũng không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, Phong Hiền quả thực đã rơi vào nơi đó khi tránh công kích của sa hạt.

“Thực xin lỗi, chúng ta không bảo vệ được nó.”

Phong Báo ôm bả vai Lạc Âu, chuyện này là trách nhiệm của bọn hắn, bọn họ vốn có đủ sức mạnh để bảo vệ tôn tử, nhưng bởi vì nhất thời sơ sẩy mà tạo thành hậu quả không thể挽回. Nhóm nhi tử của bọn họ mất đi đứa nhỏ, còn bọn họ thì mất đi tôn tử.

Minh Phong đỡ đỡ đứng đó, tựa hồ không nghe thấy lời bọn Phong Báo nói.

“Lam sao vậy?” Phong Hồ vừa tiến vào phòng liền cảm giác không khí không đúng, y vội vàng bước tới hai bước ôm lấy bả vai Minh Phong.

“Phong Hiền rơi vào kết giới.” Đôi mắt Lạc Âu bắt đầu phiếm hồng.

Trái tim Phong Hồ nhảy dựng, cảm giác thân hình trong cánh tay mình run lên.

“Minh Phong, trước đừng gấp gáp, người có cảm ứng được gì không?”

Ánh mắt Minh Phong có chút đại ra nhìn về phía Phong Hồ.

Phong Hồ ôm Minh Phong thật chặt, nâng cằm cậu lên, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Người đã quên sao? Người cùng Phong Hiền có cảm ứng, mặc kệ là bên nào có nguy hiểm, đối phương đều có thể cảm ứng được a.”

Minh Phong trì độ cúi đầu, qua một hồi lâu mới nâng lên một lần nữa, lúc này đã tỉnh táo lại.

Đúng vậy, cậu cùng Phong Hiền có một loại cảm ứng kì quái, có thể mơ hồ cảm nhận được đối phương có bình yên hay không, hiện giờ cảm giác này vẫn còn tồn tại, hơn nữa tựa hồ cũng không cảm thấy đối phương có gì nguy hiểm.

Minh Phong lúc này mới thở dài một hơi.

Không có việc gì là tốt rồi.

Cuối cùng, vì quá lo lắng nên gọi con nghề tới hỏi tình huống.

“Cái kia a, nhân loại tiến vào tử linh giới đương nhiên có thể sinh tồn a. Không phải đã nói với các người rồi sao? Chỉ cần nó đủ thông minh thì có thể sống sót trở về, kì thật ta cảm thấy các người không cần lo lắng, dù sao kết giới vài năm nữa lại mở ra. Tiểu tử kia thông minh như vậy, trong thời gian vài năm này khẳng định có thể sống sót. Bất quá các người không nên đi vào đó, làm vậy không tốt, ngược lại mục tiêu còn lớn hơn nữa, phải biết nơi đó các người chỉ có thể trốn, tuyệt đối không có nơi yên ổn, trừ phi có người có thực lực cường đại che chở, tỷ như vương của các chủng tộc lớn hoặc khoa trương hơn một chút chính là vương của cả tử linh giới. Bất quá, chuyện đó cơ bản là không thể. Cũng đừng nghĩ chuyện đi cứu nó, kết giới kia lợi hại ở chỗ là người có thực lực càng yếu thì càng dễ thông qua, thực lực mạnh bao nhiêu thì độ khó sẽ theo bội số đó mà tăng lên.”

Nói một hơi, cuối cùng tổng kết lại chuyện này hoàn toàn không thể, cho dù lo lắng, bọn Minh Phong cũng chỉ có thể ở đây chờ đợi tin tức.

...

Bên kia, Phong Hiên ù ù cạc cạc bị hất văng vào kết giới, chính là thực mất hình tượng ngồi dưới đất ôm đầu khóc thét.

“Trời ạ, sao ta lại sơ ý để bị hất văng xuống đây a? Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ chờ vài năm kết giới mở lại sẽ trở về? Vậy không phải mình phải ngây ngốc ở nơi quỷ quái này vài năm sao a.”

Nhìn như khóc thét, nhưng thân hình của Phong Hiên kỳ thực đang bày ra tư thế thích hợp nhất để phòng ngự cùng công kích.

Phong Hiên cũng không biết mình hiện giờ đang ở đâu, tóm lại, không phải là ở phụ cận kết giới. Nói đùa, nó từng nghe con nghề nói tới những sinh vật ở tử linh giới—— ách, tuy bọn họ đều là vật chết, nhưng vẫn gọi là sinh vật đi. Dù sao đó chỉ là một phương thức tồn tại khác của sinh mệnh—— trí tuệ không hề thấp hơn so với tinh cầu, thậm chí còn hùng mạnh vô cùng, ngay cả con nghề cũng phải kiêng kị vương tử linh giới ba phần, không có khả năng phát hiện kết giới có vấn đề. Mà nếu đã nhận ra thì không có khả năng không phát người trông coi nơi đó.

Chính là hiện giờ ngay cả một sinh vật trí tuệ Phong Hiên cũng chưa gặp qua, lúc mới tỉnh lại, nó phát hiện một bộ xương khô đi ngang qua người mình thì nó bị dọa hoảng, chính là sau đó nó phát hiện bộ xương kia căn bản không phát hiện sự tồn tại của nó. Lúc này Phong Hiên mới nhớ ra, sinh vật cấp thấp trong tử linh giới không có trí tuệ, bọn nó chỉ biết theo bản năng mà hấp thụ năng lượng tử linh giới cùng chém chiết đồng loại để đề cao thực lực của mình. Gia hỏa không có nửa điểm tác dụng như Phong Hiên, người ta bận tâm tới mới là chuyện lạ.

Tử linh giới khắp nơi đều mù mịt, không có ban ngày cùng ban đêm, cũng không có thực vật cùng động vật. Thoạt nhìn thực đơn điệu, nhàm chán.

Phong Hiên thở dài, kiểm tra túi không gian của mình—— đúng vậy, nó cũng có một cái, lúc trước nhìn thấy ba ba cùng đại ca có thì cảm thấy thực mới mẻ, vì thế nó liều mạng dọa dẫm lấy lòng để Lam Việt giúp mình làm một cái. Hiện giờ xem ra, quyết định này của nó thực sự rất anh minh, bằng không ở thế giới toàn xương khô này, nó không phải đói chết thì cũng khát chết, chết kiểu này thực không đẹp để gì. Không nghĩ tới chuyện, nếu nó biến thành cương thi hay bộ xương khô linh tinh thì càng .

Chỉ lí lại túi không gian một chút, bên trong có một đồng dịch dinh dưỡng, là lúc trước Lam Việt nhét vào, nói là dù sao không gian cũng đủ lớn cứ nhét một đồng phòng thân, một lọ có tác dụng bù đắp toàn bộ nhiệt lượng cùng hơi nước tiêu hao trong một ngày, có lợi, nhưng Phong Hiên không thích khẩu vị của nó. Lam Việt vì phòng ngừa sự cố nên đã nhét dịch dinh dưỡng đủ cho Phong Hiên uống trong một trăm tám chục năm. Không phải Lam Việt nhét hết tất cả dịch dinh dưỡng vào đây đi. (Lam Việt: kia chỉ là một phần nhỏ, căn cứ mấy năm nay liên tục điều chế dịch dinh dưỡng, nhưng không hề tiêu hao nên tích trữ rất nhiều, vì thế...)

Mặt khác, còn một ít thức ăn chín, nói là một ít chứ thực ra số lượng rất khủng bố. Phần lớn là ba ba

cùng nó tự mình làm, còn lại là nó năn nỉ Văn Trạm làm, số còn lại là của những người khác. Nhớ tới lúc trước mình liều mạng thu thập đồ ăn trong ánh mắt kì quái của mọi người, Phong Hiên thực hắc tuyến nghĩ, không lẽ nào từ lúc đó mình đã sớm có dự cảm?

Mặc khác còn có không ít hoa quả, khoai lang, lương thực, gia vị... Cái này không phải Phong Hiên thu thập, bởi vì chỉ có ba người có túi không gian, mà nó lại thích chạy ra ngoài, vì thế thường xuyên bỏ một lượng lớn hàng hóa để tiến hành giao dịch. Số này đều là hàng hóa, bất quá hiện giờ xem ra, có thể tạm thời lấy chúng nó làm của riêng.

Có lẽ nên cảm thấy may mắn vì bị rơi xuống nơi này, ít nhất tựa hồ không có sinh vật uy hiếp sinh mạng Phong Hiên. Nhìn xung quanh thì chỉ thấy có vài bộ xương khô đi tới đi lui, ngẫu nhiên còn gặp phải vài màn ác chiến. Có vẻ nơi này thực hoang vắng a, kia mình nên làm gì bây giờ?

Rời khỏi nơi này là khẳng định, nó phải tìm được vị trí kết giới, sau đó mới có thể chờ đến lúc kết giới mở ra trở về nhà.

Nhận mệnh đứng dậy, Phong Hiên đi về một hướng.

Mở dụng cụ tính thời gian, đã mười hai giờ rồi, hèn chi cảm thấy đói bụng.

Vì thế mới đi không được hai bước, Phong Hiên lại tùy tiện ngồi xuống đất, nghỉ ngơi, sau đó lấy ra một phần thịt sừ tử kho tàu ba ba làm, lại thêm một cái bánh mì lớn, một đĩa rau xào nấm, lại một phần nước thịt luộc, bắt đầu ăn!

“Đồ ba ba làm vẫn luôn ngon như vậy, làm đứa con của ba ba thực sự là rất hạnh phúc.” Vừa ăn, Phong Hiên vừa cảm khái. Về phương diện nấu nướng này thiên phú của nó rất bình thường, hơn nữa còn không có hứng thú quá lớn, vì thế tay nghề rất bình thường, tuyệt đối không thể so với Minh Phong đã đạt tới cấp bậc đại sư. May mắn, nó lại là đứa con sủng ái nhất của vị đại sư này a, còn người còn lại là bầu bạn của lão ca nhà nó. Vì thế, tiểu tử này xét về phương diện hưởng thụ ăn uống tuyệt đối làm tất cả mọi người phải đổ kỵ.

Thức ăn rất nhanh liền được xử lý sạch sẽ, ngay cả nước thịt kho tàu cũng bị Phong Hiên xé bánh mì chấm sạch. Bỏ chén đĩa trống rỗng vào túi không gian, Phong Hiên xoa xoa thắt lưng định tiếp tục đi tới trước.

Kết quả chỉ mới xoay được một nửa thì Phong Hiên ngây ngẩn cả người, bởi vì một nam nhân đẹp tới mức trời đất quay cuồng, nhật nguyệt vô quang đột nhiên xuất hiện trước mặt nó, đôi mắt to tròn đen láy nhìn nó chăm chăm.

Được rồi, nói hơn khoa trương một chút, nam nhân này bộ dáng quả thực rất đẹp, không phải tuấn mỹ mà là xinh đẹp! Mái tóc đen dài như thác nước trút xuống xoa sau lưng, da dẻ trắng nõn trong suốt, nhãn nhụ tới mức không nhìn thấy lỗ chân lông, mi mảnh mắt to, sống mũi cao thẳng, đôi môi dày hồng nhuận. Trên người tản mát ra khí chất lạnh lùng phóng khoáng. Nói tóm lại, đây là người đẹp nhất Phong Hiên từng thấy.

Dáng người người nọ tinh tế hơn Phong Hiên, bất quá chiều cao hai người không sai biệt lắm, nếu nói nghiêm khắc thì Phong Hiên cao hơn một chút.

Phong Hiên bị nhìn đến rùng mình—— người này bộ dáng thực đẹp, nhưng ánh mắt lại băng lãnh đến mức làm người ta cả thấy nhiệt độ xung quanh trực tiếp giảm xuống không độ, thực đáng sợ a!

“Có chuyện gì sao?” Nhếch môi, mỉm cười thực sáng sủa chào hỏi, chính là cơ thể lại hơi căng cứng, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, bỏ chạy.

Phong Hiên không phải đứa ngốc, người này đột nhiên xuất hiện trước mắt nhưng nó không hề phát hiện hơi thở đối phương. Đây nói lên cái gì?

Nó nói thực lực hai người tuyệt đối không phải ngang nhau!

Phong Hiên cũng không bị sắc đẹp mê mẩn, nơi này không có khả năng xuất hiện nhân loại, như vậy giải thích duy nhất là người trước mắt chính là cương thi tộc, con ghê có nói chủng tộc này bộ dáng càng xinh

đẹp đại biểu thực lực càng mạnh.

Phong Hiên mới không ngốc mà phản kháng, vẫn là tìm cơ hội bỏ chạy thì tốt hơn. Sự thực, Phong Hiên hoài nghi nếu đối phương thực sự muốn bắt thì nó chạy hay không chạy đâu còn là vấn đề nữa.

Ánh mắt lạnh như băng của đối phương trượt một vòng trên người Phong Hiên, nó cảm thấy mình hết như đang ở trong mùa đông giá lạnh, không có bất cứ năng lượng bảo hộ nào mà chạy đi tắm nước lạnh—— kì thực nó vẫn thích tắm nước lạnh vào mùa hè hơn, thực sự.

“Người vừa rồi làm cái gì?”

Phong Hiên hắc tuyến, âm thanh cùng dung mạo của người này không tương xứng chút nào, trầm thấp lạnh lùng tới kinh ngạc, thực sự là có cảm giác chênh lệch quá mãnh liệt.

“Ăn cơm a.” Phong Hiên trả lời đương nhiên, sau đó mới nhớ tới, sinh vật nơi này không cần ăn cơm, bọn họ chỉ cần tu luyện là được. Ô, vì cái gì nó lại có sự cảnh giác thấp như vậy với người trước mặt a, rõ ràng người này rất nguy hiểm, chẳng lẽ nó bị sắc đẹp mê hoặc?

“Cái kia, người có muốn ăn thử không, ăn ngon lắm.” Phong Hiên thật cẩn thận đưa ra đề nghị, ý đồ bù đắp lại sai lầm vừa nãy của mình.

Người nọ trầm mặc một chốc, sau đó dứt khoát ngồi bệch xuống đất. Thực rõ ràng, tư thế này cũng học từ Phong Hiên.

“Ta nghĩ xem nên ăn món gì—— ừ, nhìn người giống như chưa từng nếm qua món gì, vậy dứt khoát ăn hết toàn bộ đi. Này, thịt nướng!”

Chiêu dùng thức ăn để ngoại giao kinh điển, lúc trước ba ba dựa vào chiêu này mà dụ dỗ được không biết bao nhiêu chủng tộc lớn nhỏ, không biết lần này có thể thành công hay không.

Phong Hiên tuyệt đối không thừa nhận bởi vì thịt nướng trong túi không gian là món có số lượng nhiều nhất, không nỡ đưa món khác nên mới cho đối phương một khối thịt tự mình nướng.

Nghĩ nghĩ, lại lấy thêm một miếng nhỏ, Phong Hiên cảm thấy mình nên làm mẫu một chút thì tốt hơn.

“Cắn một ngụm, sau đó nhai nhai vài cái, cảm thấy không sai biệt lắm thì có thể nuốt xuống.” Phong Hiên tự mình ăn một ngụm to, xem như làm mẫu.

Người nọ không chút chần chờ đưa thịt nướng lên miệng, cắn một ngụm. Ánh mắt xinh đẹp hơi trũng lớn một chút, tốc độ ăn rõ ràng nhanh hơn.

Tay nghề của mình lần đầu tiên được người ta thưởng thức như vậy, Phong Hiên cảm thấy người này kì thực cũng không tệ. Thấy người nọ ăn đã sắp hết, lại lấy ra một khối đưa qua.

Đối phương không chút khách khí nhận thịt nướng, tiếp tục ăn.

Ăn liên tục mấy khối, người nào đó mới chịu dừng lại, dùng mu bàn tay trắng nõn mềm mại lau lau miệng. Khóe miệng Phong Hiên co rút, động tác này vừa nãy cũng là nó làm a.

Lúc này Phong Hiên mới chú ý, trên người mỹ nhân có mặc quần áo.

Wow, hóa ra tử linh giới tiên tiến như vậy sao? phải biết nếu không phải ba ba, lão ca cùng Lam Việt tới thì tinh cầu bên kia không biết phải qua bao nhiêu năm nữa mới có thể chế ra quần áo, người nơi này cư nhiên đã có? ! Thần kỳ!

“Người không phải người nơi này.” Là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

Nhìn ánh mắt to có thể đông chết người nhưng lại làm người ta nhìn không được cứ muốn nhìn mãi, bên trong không có nửa phần do dự, hiển nhiên những lời này, đối phương đã thực khẳng định.

Phong Hiên nhún nhún vai, dứt khoát thừa nhận.

“Ừ, ta từ bên kia kết giới tới đây, là một nhân loại.”

“Bên kia có bộ dáng gì?”

“Không giống bên này, có rất nhiều màu sắc, cũng không mờ mịt như ở đây, hơn nữa nơi đó có thân nhân cùng bằng hữu của ta. Bất quá, nói về năng lượng thì hai bên hoàn toàn khác nhau, tỷ như nếu ở đây thì ta hoàn toàn không thể tu luyện, bởi vì năng lượng của thế giới các người ta không thể chuyển nó thành năng lượng của mình. Cùng lý do này, các người cũng không thể tu luyện ở bên kia. Như vậy, các người còn muốn tiến công bên chúng ta nữa không?” Phong Hiên nghiêm túc hỏi.

Người nọ sững sốt, không trả lời: “Vậy nhóm các người có muốn tiến công nơi này không?”

Phong Hiên bĩu môi: “Đương nhiên không rồi, bên kia chúng ta cũng có thật nhiều việc, sao có thời gian rảnh mà qua bên này. Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta a!”

“Còn không biết. Có thể phải xem tình huống bên các người rồi nói sau.”

Phong Hiên lại hắc tuyến, có cần nói rõ ràng như vậy không?

“Ta gọi là Phong Hiên, người tên gì?”

“Hồn.”

“Chỉ một chữ?”

“Chỉ một chữ.”

“Nga, không có việc gì thì ta đi trước.”

Đứng dậy muốn rời đi, đáng tiếc, thất bại, áo bị người kéo lại. Phong Hiên thậm chí có thể tưởng tượng được ngón tay đối phương thon dài trắng nõn cỡ nào. Theo người kia tới gần, luồng hơi thở lạnh lẽo cũng bắt đầu ập tới.

Vừa rồi nó rõ ràng nhìn thấy người này bị dời lực chú ý, vì sao còn phản ứng nhanh như vậy, chẳng lẽ thực lực của bọn họ kém nhiều vậy sao?

“Người muốn đi đâu?”

Hồn kéo Phong Hiên xoay lại, nhìn vào mắt Phong Hiên hỏi.

Giây giụa một chút, trực giác của Phong Hiên nói cho nó biết nên nói thật thì tốt hơn.

“Đi tìm kết giới, chỉ có tìm được nơi đó ta mới có thể về nhà.”

“Về nhà?”

“Đúng vậy, ta đột nhiên rơi xuống đây, ba ba ta nhất định sẽ rất lo lắng, phụ thân xấu xa cũng sẽ rất lo, tuy lúc ta ở thì phụ thân luôn khi dễ ta. Còn có bọn gia gia nữa, khẳng định thực tự trách, cũng thực lo lắng, hơn nữa, nơi này ta lại không quen thuộc, ở lại cũng không dễ chịu.”

“Phải không?”

“Àn.”

“Ta đã biết.” Nói xong, Hồn kéo Phong Hiên đi tới trước.

Phong Hiên ở phía sau thực rối rắm, vì cái gì vừa nãy nó đột nhiên có cảm giác không tốt, nó chưa nói sai gì đi.

68. Chương 68: Cuộc Sống Ở Chung

Mặc kệ thế nào, hiện giờ Phong Hiên đang ngồi trên một chiếc ghế dựa trong một tòa thành. Loại ghế dựa này có màu xám rất đặc biệt, giống gỗ nhưng lại không giống, giống đá nhưng cũng không giống hoàn toàn, nhưng lúc ngồi xuống dường như lại có thể co giãn, một chút cũng không cứng. Thực sự rất kì lạ!

Hồn nhìn Phong Hiên lo ngại vây quanh cái ghế dựa, liền xách người nọ tới trước mặt.

“Người đang làm cái gì?”

Tốt xấu gì cũng đi cùng một đường, trực giác nhạy bén nói cho Phong Hiên biết cương tri trước mắt không có ác ý, vì thế đã sớm thích ứng với một thân khí lạnh của đối phương.

“Ta đang nhìn cái ghế dựa này, thực đặc biệt a. Làm từ cái gì vậy?”

Hồn nheo mắt lại, chậm rãi buông Phong Hiên ra, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đặt ở vị trí gia chủ, Phong Hiên cảm thấy Hồn có loại khí chất đặc biệt tao nhã cao quý.

“Không biết. Người thực thích?”

Phong Hiên gật mạnh đầu.

“Ta tặng người một cái tốt lắm.”

“Thật không? Cám ơn người.” Phong Hiên mừng rỡ, suýt chút nữa đã nhào tới ôm lấy đối phương như vẫn thường làm với ba ba. May mắn, lý trí nói cho Phong Hiên biết đối phương không phải người mặt lạnh tâm nóng như ba ba, nói không chừng vừa nhào tới sẽ bị đánh bay, trong sách nói những nam nhân có bộ dạng xinh đẹp thường không thích người khác tùy tiện chạm vào họ, đương nhiên, cũng không loại trừ ngoại lệ. Nhưng Phong Hiên không dám cam đoan Hồn nằm trong số ngoại lệ kia a!

Nếu chủ nhân nói muốn tặng, Phong Hiên cũng không khách khí, trực tiếp thu ghế dựa vào túi không gian. Sau đó, Phong Hiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, bắt đầu đánh giá tòa thành này. Thoạt nhìn rất giống các tòa thành trong phim Âu châu cổ đại, túc mục trang nghiêm, cao quý nhưng không quá hoa lệ. Mỗi một chỗ đều tân trang rất phù hợp, thể hiện được phẩm vị của chủ nhân, nhưng cũng không quá khoa trương.

“Còn thích gì nữa không?” Hồn thấy Phong Hiên hết nhìn đông lại nhìn tây, mở miệng hỏi.

Phong Hiên xấu hổ quay đầu lại: “Không có a.” Chẳng lẽ chính mình vừa rồi nhìn ghế dựa đến thái quá, để lại ấn tượng không tốt cho Hồn? A, dọa người! May mắn phụ thân không ở đây, bằng không nhất định nó sẽ bị cười chết.

“Tòa thành này chỉ có mình người thôi sao?” Phong Hiên vội vàng nói lảng sang chuyện khác, bắt quá này cũng là nghi vấn của nó, đến nơi này cũng được một lúc rồi nhưng không hề thấy sinh vật nào khác.

“Ta không thích người khác ở bên cạnh.” Hồn thản nhiên nói.

Phong Hiên trừng to mắt, trong lòng thầm hỏi: vậy người vì sao còn muốn mang ta tới nơi này, chẳng lẽ—— định kêu mình tới làm đầu bếp? Ha ha, không ngờ có ngày tay nghề của mình lại được thưởng thức như vậy, để bọn phụ thân biết thế nào cũng kinh ngạc tới rớt cằm luôn.

“Ta mang người tới nơi nghỉ ngơi.”

Giống như không thấy biểu tình nghi hoặc của Minh Phong, Hồn tự nhiên đứng lên, đi lên phía lầu hai của tòa thành. Nơi này vốn không có ánh mặt trời, bên ngoài vốn đã rất u ám, càng miễn bàn tới bên trong tòa thành thâm nghiêm này. May mắn trên tường hành lang khảm đầy những thứ gì đó thoạt nhìn rất giống nhánh cây đang phát sáng, nên cũng có thể xem là sáng sủa.

Tòa thành này tổng cộng có bốn tầng, phòng Phong Hiên ở ngay tầng thứ tư.

Bên trong thực trống trải, chỉ có giường cùng một ít gia cụ đơn giản, tài liệu giống như chiếc ghế dựa Phong Hiên thu vào túi không gian. Cờn nhện ngay cả chăn gối này nọ cũng không có, này cũng quá đơn sơ đi, một Phong Hiên trước lúc tiến vào còn suy nghĩ xem bên trong có màn che linh tinh, hoặc là giường lớn mềm mại thoải mái a.

“Vậy người nghỉ ngơi ở đâu?” Phong Hiên quay lại hỏi Hồn.

Hồn tự nhiên tiêu sái đi tới bên giường, ngồi xuống.

“Nơi này.”

Phong Hiên ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ bọn họ phải ngủ chung một phòng? ! Người này thoạt nhìn không hề có ý tứ gì với mình, vì thế hẳn là không phải có ý đồ biến thái gì đi?

“Tòa thành này chỉ có một phòng này có thể để ta ở lại?”

Đột nhiên nghĩ tới một khả năng, Phong Hiên dò hỏi.

Không ngờ, Hồn thực sự gật đầu.

“Không thể nào, nơi này rõ ràng còn rất nhiều phòng a.” Không ngờ mình chỉ tùy tiện đoán thế mà lại trúng, đừng nói đùa chứ, tòa thành lớn thế này mà chỉ có một phòng cũng quá khoa trương đi, tiểu hài tử ba tuổi cũng không tin được.

“Những phòng khác đều có chủ nhân, tuy bọn họ hiện giờ không ở, chính là phòng bọn họ cũng không thể đưa cho người. Người bây giờ còn không phải đối thủ của bọn họ.” Hồn phá lệ nói nhiều một chút để giải thích.

“Nga.”

Cái này gọi là người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, một khi đã vậy cũng chỉ có thể nhận mệnh. Dù sao Hồn cũng là mỹ nhân hiếm có, cùng người này ở một phòng mình cũng không có hại gì.

Ở chung vài ngày, Phong Hiên phát hiện Hồn chính là biến thái trời sinh, người này căn bản không cần ngủ! Không, phải nói tất cả cương thi đều là biến thái không cần ngủ.

Trời ạ, thực sự là chủng tộc đáng thương!

Phong Hiên có ham thích ngủ lớn nhất trong đời này đồng tình nhìn Hồn, quyết định hôm nay phải làm chút gì đó ngon ngon, thế ông trời bồi thường cho hắn. Không thể thả lỏng mà ngủ, đây là cuộc sống thống khổ cỡ nào a!

“Hôm nay phải ăn gì?”

Hồn vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Phong Hiên mà nó không hề có nửa điểm phản ứng. Mấy ngày nay Phong Hiên đã sớm quen với hành động xuất quỷ nhập thần của Hồn, nếu còn không thích ứng thì Phong Hiên sớm muộn gì cũng bị suy nhược thần kinh.

“Ta xem xem, cơm chiên, thịt kho tàu thơm ngào ngạt, cuối cùng là gà hấp, còn có một đĩa tôm bóc vỏ xào rau xanh, cuối cùng là canh cá đậu hũ. Ăn, nhiều đây đủ hai chúng ta ăn rồi.”

Tất cả thức ăn bên trong đều do người khác nấu, có Minh Phong cùng Văn Trạm nữa. Bất quá kia không quan trọng, dù sao với sức ăn của hai người bọn họ, những thứ trong túi không gian đủ để bọn họ ăn thật lâu. Ăn hết thì dụ Hồn cùng qua bên kia với mình đi, nếu không mình cũng thực sự không biết làm thế nào trở về.

Nói tới thì bộ dáng Hồn xinh đẹp như vậy, khẳng định là cương thi cao cấp đi. Vậy Hồn nhất định biết kết giới nằm ở đâu, tìm thời gian thích hợp bảo hắn mang mình đi xem thử.

“Đúng rồi, Hồn, người có phải là một trong số cương thi cao cấp không?”

Hồn lập tức lắc đầu: “Không phải.”

Bộ dáng không có nửa điểm do dự, hẳn là không phải nói dối, hơn nữa Phong Hiên cũng đoán bằng mỹ nhân sẽ không nói dối chuyện này.

Thầm lú lúi, trời ạ, thực lực Hồn cao như vậy cứ nhiên còn không được xem là cao thủ a, kia thực lực của sinh vật tử linh giới cao bao nhiêu a? Nếu bọn họ thực sự muốn tiến công tinh cầu, mặc kệ có thắng hay không nhất định cũng làm sinh linh đồ thần một trận đi.

“Làm sao vậy?” Mẫn cảm cảm nhận được cảm xúc của Phong Hiên, Hồn vươn ngón tay thon dài, nâng cái cảm duyên dáng của đối phương.

“Không.” Cảm thấy tư thế này làm mình có chút không thoải mái, Phong Hiên lắc đầu, gạt tay Hồn: “Ta chỉ đột nhiên nghĩ tới, nếu hai bên chúng ta đánh nhau thì chúng ta có lẽ là địch nhân rồi. Hơn nữa, đến lúc đó sẽ có rất nhiều sinh linh chết đi, không biết sẽ thảm đến mức nào nữa.”

Phong Hiên đọc qua lịch sử nên hiểu rất rõ chiến tranh tàn khốc cỡ nào, huống chi là một tinh cầu lớn như vậy, nhiều dân cư, nhiều cao thủ như vậy tham chiến. Đến lúc đó, tinh cầu xinh đẹp có lẽ sẽ trở thành địa ngục trần gian! Rất nhiều người sẽ mất đi bằng hữu, thân nhân cùng bầu bạn.

“Người thực chán ghét chiến tranh.”

Lần này Hồn lại dùng giọng điệu khẳng định nói ra một câu trần thuật.

Phong Hiên liếc trắng mắt.

“Đây là đương nhiên chứ sao? Ai lại thích chiến tranh chứ, không có đương nhiên tốt hơn.”

“Ta đã biết.”

Nói xong, Hồn xoay người rời khỏi phòng.

Phong Hiên nhìn theo bóng dáng đối phương, cảm thấy người này có điểm không thích hợp. Hồn thực sự không phải nhân vật cao cấp sao? Có đôi khi bộ dáng Hồn rất có khí thế a, cũng rất có cảm giác áp bách. Chính là, trực giác lại nói Hồn không lừa mình.

Buồn bực gãi gãi đầu, nhìn mấy cọng tóc đen bóng vì dùng sức quá lớn bị túm xuống. Không nghĩ nữa, dù sao cũng không có địch ý là được, còn nghĩ nữa nó sẽ trọc đầu mất.

Ngày mai nói với Hồn một chút, bảo hắn dẫn mình tới chỗ kết giới.

...

Một tô thịt kho tàu cùng một thố cơm trắng tinh là đủ ột bữa ăn. Nhất là phần đồ ăn này còn là tác phẩm của lão ba nhà mình, cơm thơm ngọt mềm dẻo, thịt kho tàu vừa ăn vào miệng thì tan chảy, béo mà không ngán. Rau xanh thì hình như do mình làm, cũng rất ngon. Về phần canh thì do phụ thân làm, tạm được, có thể uống. Bất quá Hồn dùng cơm thực đủ lễ nghi. Phong Hiên không thể làm vậy, cứ có cảm giác ăn thực mất tự nhiên, lại không thoải mái.

Ăn một bữa no nê, Phong Hiên cùng Hồn lại leo lên giường.

“Hồn——”

Phong Hiên bám lấy bả vai Hồn, không bỏ qua phản ứng có chút cứng ngắc trong nháy mắt mình tiếp cận, bất quá hoàn hảo, người này không cự tuyệt mình tiếp cận, nếu không thật mất mặt.

“Người dẫn ta tới chỗ kết giới được không?”

Phong Hiên ngồi đối diện Hồn, hai tay chấp trước ngực thỉnh cầu.

Hồn không chút biến sắc nhìn Phong Hiên, không biết vì sao Phong Hiên cảm giác không tốt giống như có chuyện gì đó sắp phát sinh.

“Người rất muốn trở về?” Hồn mở miệng hỏi, giọng điệu so với bình thường lại thấp hơn một chút, nhưng Phong Hiên không nhận ra. Lí do là vì bình thường độ ấm trong giọng nói Hồn vốn đã quá thấp đi, thêm một hai độ cũng không dễ phát hiện.

“Đúng vậy, nếu không bọn ba ba của ta nhất định sẽ lo lắng chết mất. Uy, dù sao vẫn còn chưa bắt đầu chiến tranh, người cùng ta về nhà đi? Qua bên nhà ta chơi, còn có thể ăn rất nhiều món ba ba cùng Văn Trạm làm, có nhiều món ngon ta không mang theo.”

Phong Hiên quang minh chính đại lừa bằng mỹ nhân cùng mình về nhà, đương nhiên, bản thân nó cảm thấy mình tuyệt đối chỉ xuất phát từ mục đích thực thuần khiết mới nói ra lời mời như vậy. Nhưng mà, sự thực thế nào, phải xem sự tình phát triển sau này.

Trong nháy mắt, ánh mắt Hồn dường như hiện lên gì đó.

“Vì sao muốn ta cùng về với người?” Hắn có chút nghi hoặc hỏi Phong Hiên.

“Đương nhiên vì chúng ta là bằng hữu a.” Phong Hiên tùy tiện ôm lấy bả vai người ta, hồn nhiên không biết hành vi của mình lúc này đang hướng theo chiều hướng ăn đậu hủ của người ta: “Thứ tốt đương nhiên phải chia sẻ với bằng hữu.”

Hồn sững sốt, sau đó nghiêng đầu, gương mặt trắng nõn non mềm vừa lúc hơi tựa vào vai Phong Hiên.

“Tốt, đến lúc đó ta và người cùng trở về.” Suy nghĩ một chốc, Hồn gật đầu đồng ý.

Phong Hiên thở phào, mỉm cười thật vui vẻ. Không biết vì sao, lúc nghe Hồn đồng ý cùng mình trở về nó lại cảm thấy vui vẻ như vậy, bất quá cảm giác đó cũng không tệ.

“Yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi. Đúng rồi, chúng ta lúc nào bắt đầu đi tới kết giới?”

“Ngày mai.”

“Gấp vậy sao?”

“Bởi vì khoảng cách khá xa, với tốc độ vừa đi đường của ngươi thì bây giờ xuất phát mới có thể tới kịp lúc kết giới mở ra.”

Thời gian quen biết cũng không ngắn, Hồn biết rõ người này rất lười, khẳng định không thích chạy gấp, vì thế không bằng xuất phát sớm một chút.

“A, xa đến vậy sao? Ta nhớ rõ mình rơi vào kết giới tới nơi này a, sao lại rơi xa như vậy.” Phong Hiên há to miệng, có chút không dám tin nói. Nhưng Phong Hiên không hề hoài nghi Hồn lừa mình, phương diện này Phong Hiên có điểm giống Phong Hồ, luôn dựa vào trực giác đã thú để làm việc.

Hồn khó có dịp nhíu mày: “Ta cũng không biết, về chuyện không gian ta không hiểu lắm. Bất quá, nơi này quả thực cách kết giới rất xa. Nhưng nếu hiện giờ chúng ta xuất phát thì có thể thực nhân nhả, không cần chạy gấp.”

Vừa mới dứt lời liền thu được ánh mắt chó con của Phong Hiên.

“Làm sao vậy?”

“Oa, Hồn đúng là tốt nhất. Khó có dịp ngươi nói nhiều như vậy, là vì muốn giải thích cho ta đi. Ta thực cảm động a.”

Nói xong, còn thuần thực dùng kỹ xảo luôn luyện tập trên người Minh Phong, nhào tới ôm Hồn.

Hồn ôm cổ Phong Hiên có khổ người còn lớn hơn mình, miễn cưỡng không bị ngã xuống giường.

“Hảo, ngày mai chúng ta liền xuất phát đi. Bất quá ngươi không cần lo lắng cuộc sống dã ngoại nga. Chỗ ta có lều vải dùng để đi dã ngoại.”

Nói tới đây, Phong Hiên không khỏi cảm kích Lam Việt, nơi này có rất nhiều thứ đều là Lam Việt chuẩn bị cho nó. (Kì thực là căn cứ có quá nhiều thứ lại không vứt đi được, vừa lúc ngươi có túi không gian vô hạn, hơn nữa còn là cái tốt nhất trong số ba người nên mới quẳng hết ở chỗ ngươi a!)

Hôm sau, Phong Hiên từ giấc ngủ say tỉnh lại, phát hiện Hồn đã không ở, Phong Hiên xoay xoay thất lưng ngồi dậy. Không biết Hồn rời phòng từ lúc nào, tuy bọn họ ngủ cùng một phòng, trên cùng một giường, bất quá Hồn vì buổi tối không cần ngủ nên cho dù nằm cùng giường cũng không đụng gì tới nhau, đều là một người ngủ, một người tu luyện, không ai quấy rầy ai. Hơn nữa thân thủ của Hồn tốt hơn Phong Hiên rất nhiều, vì thế rất nhiều thời điểm Hồn rời đi cùng trở về Phong Hiên cũng không biết.

“Ngươi tỉnh.”

Hồn đi vào phòng liền nhìn thấy Phong Hiên có chút ngơ ngác ngồi trên giường, mái tóc đen bóng vì ngủ không thành thật mà hơi rối loạn, có mấy dóm tóc còn vểnh lên, gương mặt còn ửng đỏ khi ngủ bị đè lâu, quần áo hỗn độn vắt trên người. Thoạt nhìn đúng là đủ ngốc.

“Ân.” Phong Hiên ngáp một cái, kỳ thực nó còn có thể ngủ thêm một hồi, ở nơi này vì không có nguyên tố cùng nguyên khí thiên địa nên Phong Hiên căn bản không có biện pháp tu luyện, trừ bỏ ngủ nó thực sự không nghĩ ra mình có thể làm gì. Ai, ở trong này thời gian dài Phong Hiên thực hoài nghi mình có thể nào sẽ trở thành một phế nhân hay không.

Bất quá, hôm nay nếu là ngày xuất phát thì vẫn nên dậy sớm một chút.

Bàn tay to dùng sức vỗ vỗ má mình, sau hai tiếng ba ba giòn tan, Phong Hiên phấn chấn tinh thần nhảy xuống giường.

“Ta đi rửa mặt một chút, người xem có cần mang theo gì không. Còn nữa, chốc nữa cứ để sẵn ở đó, ta cất giúp người. Chờ ta ra, mình ăn sáng xong rồi xuất phát.”

Chờ Phong Hiên rửa mặt chải đầu xong, nó phát hiện bên người Hồn không có bất cứ thứ gì.

“Người không cần mang theo thứ gì sao?” Phong Hiên kinh ngạc nhìn Hồn.

Hồn từ chối cho ý kiến gặt gặt đầu, hẳn vốn không cần mang theo thứ gì.

“Bữa sáng hôm nay là sữa cùng bánh mì, bánh mì mới nướng thơm ngào ngạt a.”

Lấy ra bữa sáng đơn giản, bánh mì vẫn còn bộ dáng mới nướng xong, có mùi lúa mạch thơm lừng, làm người ta không khỏi lại càng thêm ăn hơn.

Phong Hiên không hề để ý hình tượng cầm lấy một cái bánh mì lớn, từng ngụm từng ngụm ăn. Nó đói bụng, đêm qua quá hưng phấn kết quả là tiêu hóa quá nhanh, hiện giờ mới sáng sớm liền trống rỗng.

Bất đồng với Phong Hiên, Hồn thực tao nhã cầm lấy một lát bánh mì, đưa tới miệng khẽ cắn một ngụm. Sau đó tao nhã hớp một ngụm sữa.

Phong Hiên há to mồm gặm bánh mì, lại uống một ngụm sữa, thực không thể tưởng tượng được vì sao chỉ là món bánh mì với sữa bình thường mà Hồn lại ăn tới tao nhã đến vậy, càng kỳ quái chính là người kia rõ ràng ăn rất chậm nhưng vì sao tốc độ so với mình lại không hề chậm hơn chút nào?

Dùng xong điểm tâm, hai người xuất phát.

Nhìn vùng đất hoang vu mờ mịt không thấy điểm dừng ở xa xa, Phong Hiên lập tức thu hồi tinh thần hăng hái của mình: “Hồn, chúng ta đi bên nào?”

Hồn không hề nghĩ ngợi chỉ một phương hướng, hơn nữa còn nhắc chân bước đi.

Phong Hiên ở phía sau trường mắt nửa ngày, người này có thực sự nghĩ vấn đề mình hỏi không a? Không phải vì mặt mũi mà chọn bữa một hướng đi?

“Không đi sao?”

Hồn đã đi được một khoảng nhưng thấy Phong Hiên vẫn chưa đi thì dừng lại, quay đầu nhìn Phong Hiên.

Lúc này một trận gió nhẹ thổi qua, hơi lay động làn tóc đen dài như thác nước của Hồn, làm cả người hắn thoát nhìn phiêu phiêu lay động, xinh đẹp đến mức thoát tục. Phong Hiên nhìn tới ngẩn ngơ, sau đó lập tức phản ứng: “Nga, đi, đương nhiên đi rồi.” Bàn tay lặng lẽ che lên vị trí trái tim mình—— vừa rồi, trái tim hình như đột nhiên đập nhanh hơn, mặt cũng hơi nóng. Là lạ, bất quá, bộ dáng của Hồn khi này thực đẹp a!

“Nơi này thực hoang vắng a.” Liên tục đi vài ngày đều không thấy bóng người, nhiều lắm là nhìn thấy đám xương khô. Càng khoa trương hơn là nơi này ngay cả thực vật cũng không có, chỉ là đất hoang trơ trụi. Phong Hiên thực kinh ngạc vì khả năng nhận định phương hướng của Hồn, ở nơi này không có bất cứ dấu hiệu nào nhưng hắn cứ nhiên không hề bị lạc đường.

“Thế giới này đều là vậy sao?” Thấy Hồn không trả lời, Phong Hiên mất kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Không phải.”

“Thế có bộ dáng gì nữa?”

“Có thành thị, cũng có rất nhiều người.”

Vừa nghe như vậy, Phong Hiên liền hiểu rõ vỗ vỗ vai Hồn: “A, ta biết rồi. Người đã nói mình không thích có người ở bên cạnh nên mới cố ý chọn nơi vắng vẻ đúng không?”

Hồn từ chối cho ý kiến, không gặt gặt đầu, cũng không lắc đầu, chỉ là tiếp tục đi tới, Phong Hiên gãi gãi đầu, cũng không dây dưa vấn đề này nữa, theo Hồn tiếp tục đi tới.

“Cái kia, cảm ơn người.” Đi tới bên cạnh Hồn, Phong Hiên có chút mất tự nhiên nói. Gương mặt trắng nõn hiện lên một vết ửng hồng.

Hồn nghi hoặc nhìn Phong Hiên.

“Người xem, ở nơi này, nếu không có người ở bên cạnh có lẽ ta đã hỏng mất rồi. Vô biên vô hạn, không tìm thấy phương hướng, không nhìn thấy hi vọng. Không có người, ta có thể không đói chết, không khát chết nhưng cuối cùng lại lâm vào tuyệt vọng mà sụp đổ. Vì thế, Hồn, cảm ơn người.”

Gương mặt đỏ rực, không dám nhìn người ta nhưng Phong Hiên vẫn nói hết những lời này. Phong Hiên luôn là người thẳng thắn thành khẩn, tuy nói vậy làm nó cảm thấy có chút ngượng, nhưng nếu cứ ghen trong lòng sẽ rất khó chịu.

Cho dù là bằng hữu hay thân nhân, tiếp nhận đồ của đối phương— cho dù chỉ là vô ý— cũng không thể coi là đương nhiên, mà phải luôn có tâm tình cảm kích cùng cảm tạ. Đây là đạo lý Minh Phong dạy Phong Hiên, nó tới giờ vẫn luôn nhớ kỹ.

69. Chương 69: Chương Kết Thúc

Hồn sững sốt, khoe miệng trúc trắc cong lên một độ cung.

“Không cần khách khí.”

Phong Hiên vẫn còn đỏ mặt cúi đầu nên không thấy được biểu tình hiếm có có thể gọi là mỉm cười này. Đáng tiếc!

Đi đường hơn mười ngày, bọn họ rốt cuộc mới nhìn thấy bộ dáng lờ mờ của một thành thị.

Đi tới gần, Phong Hiên mới phát hiện tử linh giới có rất nhiều thứ vượt qua tình cầu. Tỷ như kiến trúc của bọn họ, tường thành nơi này thoát nhìn vừa cao lớn lại vững chắc. Kiến thức bên trong giống như Âu châu cổ. Khách vãng lai qua lại đều mặc y phục— bất quá, nhìn thấy bộ xương khô cũng mặc quần áo thì Phong Hiên hoa lệ .

Cửa thành còn có vệ binh, lúc này Hồn đã dùng khăn mặt che đi dung mạo mình. Nhưng mặc dù vậy, vệ binh vẫn cung kính nghênh đón bọn họ vào trong thành.

Lúc đi vào trong mới phát hiện bên trong thực im lặng, tựa hồ không có ai nói chuyện. Đại lộ rộng lớn được xây dựng từ một loại đá đen tuyền, có cảm giác rất nặng nề.

Vãng lai đều dùng hai chân đi lại, không có xe cộ. Ven đường có vài quầy hàng, nhưng tất cả đều bán vũ khí cùng phòng ngự, không hề có đồ ăn hay thức uống gì cả. Hóa ra tất cả chủng tộc ở nơi này đều không cần ăn uống a, Phong Hiên thầm nghĩ trong lòng. Bất quá vậy cũng hợp lý, dù sao bọn họ đều là tử linh, không có cảm giác đói khát, cũng không cần thực vật bổ sung năng lượng.

Bất quá, cương thi tộc tiến hóa tới trình độ nhất định sẽ bắt đầu có vị giác, tựa như Hồn, vì thế bọn họ vẫn có thể nếm ra hương vị của món ăn, lúc ăn vào bụng cơ thể cũng có thể tiêu hóa hấp thu chất dinh dưỡng bên trong. Những thứ không có lợi thì cũng không sinh ra ảnh hưởng gì đến cơ thể.

Nói tới thì cương thi tộc hình như là chủng tộc duy nhất có thể ăn uống ở tử linh giới, vận khí còn khá tốt.

“Thực thần kỳ a.”

Phong Hiên cảm thán.

Nơi này có thể nhìn thấy bộ xương khô linh hoạt qua lại không thua gì người sống, cũng có thể nhìn thấy u linh khoác áo choàng bay tới bay lui chân không chạm đất, hoặc là vu yêu cao cấp, còn có cương thi da dẻ hoàn hảo nhưng hành động thực cứng ngắc... Rất nhiều chủng tộc tinh xảo, tử linh giới cũng là một thế giới thực kỳ lạ a.

Nhìn Phong Hiên mở to mắt nhìn tới nhìn lui, còn không ngừng chạy bên này chạy bên kia. Hồn vô thức thả chậm cước bộ, để Phong Hiên có thể nhìn rõ hơn một chút.

“Hồn, ta đã xem nửa ngày, các chủng tộc khác ta không biết, nhưng vì sao cương thi tộc thoát nhìn cứng ngắc như vậy a. Tuy toàn thân bọn họ vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, cương thi như vậy hẳn thực lực không cao lắm đi?”

Hồn gật gật đầu.

“Đây là thành thị tụ tập cấp thấp. Với thực lực của người hiện giờ có thể chống lại mấy chục cường thi như vậy cũng không thành vấn đề.” Hồn lời ít ý nhiều giải thích.

Phong Hiên hiểu ra gật gật đầu: “Vậy thành thị của các người do ai xây dựng?”

“Bộ xương khô cấp thấp. Bọn nó không biết mệt, dùng tốt lắm.”

Thật lợi hại a, đám xương khô này có cảm giác thực giống người máy trong căn cứ, lại còn không cần bổ sung năng lượng. Rõ ràng nếu tương lai không có chiến tranh, có thể bắt một ít trở về làm công tốt lắm. Tuy hơi ngốc một chút, nhưng cũng may bộ lạc hiện giờ không có quá nhiều kĩ năng sống, bắt quá không biết chủng tộc ở tử linh giới có thể câu thông được không, với lại bên mình hình như cũng không có thứ có thể dùng để giao dịch.

Hai người cũng không dừng lại ở thành thị, đó chỉ là một thành thị nhỏ, cũng không có nơi nào hấp dẫn. Vì thế, chỉ đi qua nơi đó một chút, bọn họ lại tiếp tục lên đường.

Không ngừng đi a đi, trải qua không ít thành thị lớn nhỏ. Nhưng Phong Hiên thất vọng phát hiện, thành thị lớn với nhỏ chỉ khác biệt là có thêm một ít phòng ở, nhưng bên trong cơ bản không có gia cụ, thực im lặng cùng nặng nề là đặc điểm duy nhất. Ngẫu nhiên bên đường cũng có quầy hàng, nhưng vĩnh viễn chỉ có hai loại thương phẩm—— vũ khí cùng phòng ngự.

“Hồn, chúng ta sắp đến chưa?” Phong Hiên đáng thương hề hề hỏi.

Nó thực nhàm chán a, sắp chán tới phát điên rồi, ở trong này mỗi ngày đều không thể tu luyện, chỉ có thể đi đường hoặc ngủ. Mặc dù có Hồn ở bên cạnh nói chuyện, nhưng vài năm nay, những chuyện cần nói đều nói cả rồi, chuyện trên tinh cầu cũng nói sạch sành sanh, nếu tử linh giới quyết định tấn công tinh cầu, mà Hồn là thống lĩnh thì Phong Hiên khẳng định là tội nhân của tinh cầu, đến lúc đó nó dùng cái chết tạ tội tốt lắm.

“Sắp.”

Đây là lần đầu tiên nghe được đáp án khẳng định từ miệng Hồn, Phong Hiên từ trên giường trong lều vải bổ nhào lên người Hồn, ôm hắn vào lòng, thực cao hứng nói: “Thật không? Thật tốt quá, ta thực cao hứng.”

Vui vẻ hôn mấy ngụm lên gương mặt trơn mềm của Hồn.

Hồn ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Phong Hiên. Chính là, Phong Hiên còn đang đắm chìm trong cơn vui sướng như điên, căn bản không chú ý tới vẻ mặt hắn.

Hồn vận vẹo cơ thể, đôi chân thon dài quần bên thắt lưng Phong Hiên, tư thế hai người biến thành đối mặt, lúc này, Hồn đang ngồi trên đùi Phong Hiên. Vì thế tư thế của bọn họ quá mức mập mờ, nhất là lúc Hồn vòng tay ôm lấy cổ Phong Hiên.

Cảm nhận tư thế hai người có vấn đề, Phong Hiên ngừng cười, có chút xấu hổ nhìn Hồn—— vì sao tư thế hai bọn họ lại biến thành thế này a, nó đâu có làm gì a.

Hồn nhìn chằm chằm ánh mắt Phong Hiên, sau đó dời tầm mắt xuống cánh môi đầy đặn: “Vừa rồi cảm giác tốt lắm.”

Hồn khẽ nói một câu.

“Di?” Cảm giác gì tốt lắm, Phong Hiên đã không rõ tình huống hiện tại. Tiếp theo đã bị động tác kế tiếp của Hồn dọa hoảng.

Cánh môi mỏng của Hồn nhẹ nhàng áp lên môi Phong Hiên, chậm rãi cọ xát, cứ như đang cảm thụ xúc cảm ở nơi đó—— Phong Hiên lúc này đã bị dọa choáng váng—— cánh môi lạnh lạnh của Hồn dán lên môi Phong Hiên, có cảm giác là lạ, tiếp đó Hồn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút trên môi Phong Hiên.

“Ngọt.”

Sau khi tự nhiên cho ra kết luận, Hồn lại áp lên, ngậm lấy cánh môi Phong Hiên mà liếm mút, ngẫu nhiên lại dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn vài cái, như đang ăn thứ gì đó rất ngon lành.

Phong Hiên rùng mình, trong đầu đột nhiên có một ý niệm không tốt chút nào—— người này, không phải muốn ăn mình đi?

Trước kia Phong Hiên từng xem qua một ít ghi chép, trong đó nói cương thi rất thích ăn thịt người, chính là Hồn tiến hóa tới cấp độ này vẫn muốn ăn thịt người sao? Tuy thực tế thì hành vi của hai người gọi là hôn môi, nhưng trước đó Hồn hoàn toàn không biểu hiện có hảo cảm với Phong Hiên a, hơn nữa hắn vừa liếm lại cắn, hết như đang ăn gì đó a.

Ngay lúc Phong Hiên rối rắm không biết có nên phản kháng hay không thì Hồn lại có hành động, hắn vươn đầu lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng tiến vào khoảng giữa đôi môi Phong Hiên, ngay lúc Hồn làm ra hành động này, Phong Hiên hoa lệ hóa đá.

Phong Hiên chỉ cảm thấy đầu lưỡi linh hoạt nhích tới nhích lui trong miệng mình gây ra sóng gió. Cảm giác thực thoải mái từ miệng truyền tới, đây là cảm giác hôn môi sao? Thật thoải mái, trách không được thói phụ thân luôn tìm cơ hội hôn ba ba. Chính là, chính là, mình với Hồn là bằng hữu a, hơn nữa Hồn hẳn không biết hàm nghĩa hôn môi đi. Như vậy, làm vậy giống như——

Đột nhiên đẩy Hồn ra, cánh môi hai người kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài, Phong Hiên đỏ mặt, nhìn Hồn theo sợi chỉ bạc tiến tới, lại nuốt tiếc liếm liếm môi mình vài cái, giống như vẫn chưa thỏa mãn.

“Người, người không thể làm vậy, chúng ta là bằng hữu.”

Phong Hiên che miệng đỏ mặt, hô to với Hồn.

“Vì cái gì?” Hồn khó hiểu, biểu tình thoát nhìn thực vô tội.

“Đây là việc chỉ có bầu bạn có thể làm.”

Cho dù vô tội cỡ nào thì đây cũng là nụ hôn đầu tiên của Phong Hiên a, nó vốn muốn giữ lại cho bầu bạn tương lai!

“Chính là thực thoải mái.”

Hồn thẳng thắn nói ra điểm này.

Mặt Phong Hiên lại càng đỏ hơn, quả thực, quả thực thực thoải mái.

“Kia cũng không được, đây là việc chỉ có bầu bạn mới có thể làm.”

“Vậy ta làm bầu bạn của ngươi tốt lắm.” Hồn thực thuận miệng nói.

Trái tim Phong Hiên nhảy dựng, ánh mắt đảo qua gương mặt Hồn, lập tức kiên quyết nói: “Không được, không yêu thì không thể trở thành bầu bạn.”

“Kia cái gì là yêu?”

“Ta cũng không biết.” Phong Hiên cũng chưa từng yêu ai, làm sao biết: “Người không phải sắp theo ta về nhà sao? Đợi đến nhà ta ngươi sẽ biết, phụ thân cùng ba ba ta, đại ca cùng Văn Trạm đều là bầu bạn thực yêu nhau.”

Hồn cái hiểu cái không gật đầu, sau đó thất vọng hỏi: “Kia trước đó không thể hôn ngươi sao?”

“Không thể!”

Phong Hiên che miệng, thực kiên quyết trả lời.

“Được rồi.” Bộ dáng thực đáng tiếc.

Phong Hiên lại đỏ mặt.

Sau hôm đó, Phong Hiên liền cảm thấy lúc ở một chỗ với Hồn luôn cảm thấy không được tự nhiên. Phong Hiên cứ cảm thấy người này càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng thuận mắt, bình thường không có việc gì cứ nhìn chăm chăm đôi môi đỏ au của người ta.

Phong Hiên cảm thấy mình khẳng định đã có vấn đề.

Lờ mờ, bọn họ đã đi tới phụ cận kết giới.

“Vì sao bên này kết giới của các người lại giống bên chúng ta?”

Phong Hiên nhìn hắc động cùng những rặng núi cao giống hệt tinh cầu bên kia hỏi.

Hồn lắc đầu, ý bảo mình không biết.

“Vì sao các người không phải người thủ bên này a, không sợ chúng ta bên kia tấn công sao? Tuy, khả năng phát sinh sự tình này là cực nhỏ. Bất quá cũng không phải không có khả năng nga, dù sao nhân tộc chúng ta không tới thì những tộc khác không biết tình huống có thể sẽ nảy lòng tham a.”

“Sẽ không, bọn họ sẽ lạc đường, sau đó đói chết.” Thời gian dài như vậy cũng đủ để Hồn có hiểu biết về sinh vật trên tinh cầu.

“Đúng a.” Nơi này lớn như vậy, lại còn hẻo lánh, còn không có gì để phân biệt phương hướng, đến đây cũng chỉ có thể chịu chết. Phong Hiên nhún nhún vai, cảm thấy chính mình quả thực là biến cố rồi, khẳng định là vì ở đây quá lâu. Vì thế mới nói vẫn mau chóng về nhà thì tốt hơn.

“Vậy hiện giờ làm sao?”

Chẳng lẽ lại phải nhảy xuống?

“Nhảy xuống đi.” Hồn lời ít ý nhiều nói.

Nhìn nhìn bên dưới sâu không thấy đáy, lại quay đầu lại nhìn Hồn.

“Người xác định?”

“Ân.”

Được rồi: “Chúng ta cùng nhau?”

“Người trước, sau đó tới ta.”

, người này không phải đang lừa mình đi? Phong Hiên nghi ngờ nhìn Hồn, phát hiện vẻ mặt người ta thực thần nhiên, rất có cảm giác người tin hay không thì tùy, không tin thì không thể trở về.

“Ta nhảy, người nhớ tìm ta nga. Ta ở nhân tộc, lỡ như chúng ta bị tách ra, người cũng biết chỗ để tìm ta.”

Nói xong, Phong Hiên nhắm mắt lại, nhảy xuống.

Lúc ở giữa không trung, Phong Hiên mất đi cảm giác, sau đó lúc tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong rừng rậm. Xung quanh đều là đại thụ che kín bầu trời, có lẽ Phong Hiên nên cảm thấy may mắn vì mình không bị dã thú ăn tươi.

Lấy thiết bị liên lạc với căn cứ: “Lam Việt, ta đã trở về.”

Một lát sau, trong đầu truyền tới âm thanh của Lam Việt: “Phong Hiên? ! Người rút cuộc đã về rồi, mấy năm nay mọi người đều thực lo lắng cho người. Nhất là Minh Phong, cả ngày đều buồn rầu, Phong Hồ luôn ồn ào nói chờ người về nhất định phải đánh mông tiểu tử không nghe lời này một phen.”

Mấy năm nay, Lam Việt rút cuộc đã sinh ra ý thức của mình, bất đồng với cá tính của Bội La, Lam Việt vẫn rất nề nếp, chỉ là có đôi khi lại có chút phức tạp.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc lại có chút xa lạ, Phong Hiên thả lỏng nằm trên mặt đất, cũng không quan tâm mặt đất có chút ướt át, nằm lên hơi lạnh có chút không thoải mái. Loại cảm giác này, thực đã lâu không cảm nhận được a.

“Mọi người thế nào?”

“Đều tốt lắm, bất quá bọn Phong Báo luôn tự trách vì đánh mất người. Tuy Minh Phong cùng Phong Hồ chưa từng trách cứ bọn họ. Minh Phong vẫn luôn buồn rầu, tuy cậu ta không biểu hiện ra ngoài, còn Phong Hồ thì vẫn tin tưởng người sẽ trở về. Vì thế cả ngày luôn nói chờ người về phải làm thế nào thu thập người...”

Nghe Lam Việt kể lại chuyện mấy năm nay, khoe miệng Phong Hiên dần dần lộ ra tươi cười. Không đúng! Gia hỏa Hồn đâu rồi?

“Lam Việt, ngươi luôn giám thị kết giới, có phát hiện có người nào từ bên trong tiến ra không?”

“Không có, ta không có biện pháp giám thị nơi đó. Ngay cả ngươi, nếu không phải ngươi lấy thiết bị liên lạc ra khỏi túi không gian thì ta cũng không biết ngươi ở đâu. Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, ở tử linh giới ta quen biết một bằng hữu, hẳn vốn cũng theo ta trở về, chính là tới giờ vẫn chưa thấy xuất hiện, ta có chút lo lắng.”

“Bằng hữu? ! Ngươi thực lợi hại, ở bên kia cũng có thể giao tiếp bằng hữu a?”

Phong Hiên gãi gãi đầu: “Đúng vậy, cũng nhờ hẳn, nếu không ta khẳng định không trở về được.” Ở đại địa bên mộng kia, một mình nó cơ hồ không có khả năng tìm được kết giới. Có thể, trước khi tìm được thì nó đã hỏng mất rồi.

“Đúng rồi, hiện giờ ta đang ở đâu?”

“Cách lãnh địa nhân tộc không xa, ta đã thông tri bọn Minh Phong, ngươi cứ chờ ở đó, bọn Minh Phong lập tức tới ngay. Thực kì quái, vì sao ngươi lại xuất hiện ở nơi cách kết giới xa như vậy a?”

“Không biết, lúc ta rơi vào bên kia cũng bị văng tới một nơi cách kết giới rất xa.” Bất quá lúc về lại gần nhà như vậy, cũng thực may mắn.

Hoạt động cơ thể một chút, Phong Hiên đứng lên, dựa theo chỉ dẫn của Lam Việt đi về hướng bọn Minh Phong đang tới.

Không bao lâu sau, rừng rậm trước mặt Phong Hiên bắt đầu phát ra âm thanh của nhân loại. Đứng lại, chờ đợi người đang tới. Theo âm thanh tới gần, tìm Phong Hiên đập càng lúc càng nhanh, lòng bàn tay cũng đỏ mề hôi, bắt đầu suy nghĩ miên man xem ba ba hiện giờ thế nào, phụ thân ngốc không biết có đánh mộng mình thật không, còn nữa, làm thế nào giải thích với bọn họ những chuyện mình đã trải qua mấy năm nay...

“Hiên!”

Là giọng ba ba!

Phong Hiên ngẩng mạnh đầu, nhìn thấy bóng dáng Minh Phong đang dùng tốc độ cực nhanh tiến lại đây.

Phong Hiên đón nhận cái ôm của ba ba, hảo nhớ bọn họ a. Ánh mắt vô thức ướt ướt. Nhắm mắt lại, muốn đẩy dòng nước mắt đang trào dâng ra ngoài, sau đó bị ôm vào một vòng tay quen thuộc.

Di? Cảm giác này, không phải ba ba? !

Mở mắt, ngẩng đầu: “Hồn?” Đến từ lúc nào?

Hồn ôm Phong Hiên, ánh mắt xinh đẹp nhìn Minh Phong: “Người này là ai?”

Minh Phong bình tĩnh đứng ở một bên, nam nhân xinh đẹp đang ôm đứa con của mình tuyệt đối không đơn giản, cứ nhiên còn trong khoảng cách ngắn như vậy cướp lấy Hiên, còn làm cậu hoàn toàn không có cơ hội phản ứng.

“Ta là ba ba nó, Hiên, vị này là?”

“Hẳn là Hồn, là bằng hữu ta quen ở tử linh giới.”

Minh Phong không ừ hử gì gật gật đầu, biểu thị đã biết. Phong Hồ đi tới, ôm lấy vai Minh Phong. Cười hi hi nói với Phong Hiên: “Xú tiểu tử này, rốt cuộc cũng chịu trở về.”

Tuy trên mặt vẫn làm biểu tình thờ ơ như không, nhưng kích động trong ánh mắt y ai cũng thấy được.

“Đúng vậy, thói phụ thân, ta lại về giành ba ba với ngươi đây, rất không cao hứng đi.” Ánh mắt Phong Hiên đầy hơi nước, có chút ghen ngào nói.

Phong Hồ ra vẻ xem nhẹ hừ một tiếng: “Chỉ bằng ngươi, tỉnh lại đi. Ta mới là người quan trọng nhất của Minh Phong.”

Minh Phong thu thập xong cảm xúc kích động, khôi phục bình tĩnh, cậu nói với đứa con ngốc của mình đang an ổn dựa vào lòng ngực người nọ: “Được rồi, không cần vừa về đã cãi nhau với phụ thân người. Mang theo bằng hữu của người, chúng ta về nhà.”

Nói xong, Minh Phong kéo tay Phong Hổ, cho y một ánh mắt, hai người liền đi ở phía trước. Ai, xem ra đứa con sắp phải gả cho người ta rồi.

Phong Hiên lúc này mới phát hiện mình đang dựa vào lòng ngực Hồn, thực là, mình còn cao hơn cả Hồn, còn cường tráng hơn, dựa vào lòng hân nhìn thế nào cũng thực mất tự nhiên. Hèn chi vừa rồi ánh mắt của ba ba cùng phụ thân cứ là lạ.

Phong Hiên rời khỏi lòng ngực Hồn, kéo hân đuổi theo Minh Phong cùng Phong Hổ.

“Bọn gia gia đâu?”

“Đi tới bộ lạc khác thương lượng sự tình, phải qua vài ngày nữa mới trở về.”

Lúc trở lại bộ lạc, có vẻ Minh Phong cùng Phong Hổ không thông báo chuyện Phong Hiên trở về. Vì thế mọi người thấy Phong Hiên, phản ứng đầu tiên chính là dụi dụi mắt xem có phải mình nhìn lầm rồi không. Sau đó mới hoan hô xôn xao: “Hiên, người đã về rồi.”

“Trở về là tốt rồi, chúng ta biết tiểu tử người sẽ không có việc gì mà.”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

“U, còn mang một mỹ nhân về a, Hiên, đây là bầu bạn của người sao?”

“Bộ dạng thật khá a, Hiên, người cũng thực có phúc khí.”

...

Mọi người đều tranh nhau nói, một nhà Phong Hổ tươi cười đáp lại. Nhất thời trong bộ lạc hòa thuận vui vẻ, Hồn đến bây giờ vẫn luôn nghiêm mặt, thật ra có chút bất ngờ.

Qua một hồi lâu, cùng mọi người hàn huyên một chốc bọn họ liền trở về nhà.

“Hiên, người cùng Hồn là sao?”

Minh Phong thấy hai đứa nhỏ nắm tay nhau.

Phong Hiên theo ánh mắt ba ba nhìn thấy tay bọn họ, vội vàng buông ra. Sau đó, vừa nhấc đầu liền thấy ánh mắt trêu chọc của phụ thân, lập tức đỏ mặt.

“Ha ha, tiểu tử, đỏ mặt cái gì. Thực không giống đứa con của ta cùng Minh Phong, thích thì cứ thoải mái nói ra thôi.”

Phong Hổ cười lớn ôm Minh Phong, hung hăng hôn lên môi cậu một cái, làm mẫu cho đứa con.

“Chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu!” Phong Hiên đỏ mặt lắm bầm.

“Nga nga, ta biết, các người là ‘bằng hữu’ tốt.” Phong Hổ cười xấu xa, không tin tưởng lời đứa con chút nào.

“Tốt lắm, hai người các người, đừng nháo loạn. Nhiều năm như vậy rồi còn chưa cãi đủ à. Đi bắt chút con mồi trở về làm cơm tối.”

Duổi đứa con cùng bầu bạn đi, Minh Phong xoay người đối mặt với Hồn.

“Người ở tử linh giới có thân phận gì?”

Hồn vẫn nghiêm mặt như cũ, không trả lời.

“Người thực để ý Hiên? Ta là ba ba nó, sẽ không thương tổn nó. Hơn nữa, nếu có chuyện thì nó thực nghe lời ta. Bất cứ chuyện gì!”

Hồn hơi nhíu hàng mi xinh đẹp, mở miệng.

“Ta muốn làm bầu bạn Hiên.”

“Như vậy, người yêu nó không?”

“—không biết. Ta không biết yêu là gì, nhưng ta có thể vì Hiên mà không tấn công tinh cầu này. Muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Hiên, hơn nữa rất muốn hôn Hiên lần nữa.”

Minh Phong tin tưởng mình vừa nghe được một chữ thực mập mờ.

“Các người đã hôn môi?”

“Àn.” Chính là sau đó Phong Hiên không chịu để hân hôn nữa.

“Nếu ngày nào đó, người có thể xác định mình yêu Hiên, ta liền đồng ý chuyện hai người, thậm chí, người có thể không cần nhận sự đồng ý của ta có thể làm bầu bạn của nó. Nếu không, cho dù tử linh giới các người tiến công tinh cầu, ta cũng không đồng ý chuyện này.”

Hồn nghe xong, nhìn Minh Phong thật sâu một chốc.

“Hảo.” Một hồi lâu sau mới mở miệng đáp ứng.

“Ba ba, ta đã trở về. Oa, chúng ta mang về thiệt nhiều thứ a. Hồn, hôm nay người có lộc ăn a, ba ba ta nấu ăn là ngon nhất thế giới.”

Minh Phong thấy Hồn nghe thấy âm thanh Phong Hiên thì biểu tình trở nên ôn hòa rất nhiều, hài lòng gật đầu.

Có vương tử linh giới làm con rể, có vẻ cũng không tệ.

Xem ra sau này phải dạy đứa con một chút tri thức về phương diện nào đó, rõ ràng so với đối phương còn cao lớn hơn một chút lại bị người ta đặt ở dưới thì không phù hợp với thẩm mỹ của cậu a.

...

Toàn Văn Hoàn.

70. Chương 70: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [1] Cha Mẹ Sinh Con Trời Sinh Tính, Không Ai Giống Ai!

“Tương truyền, Lưu Bá Ôn tiền thân vốn là một vị thiên thần của ngọc đế, nguyên mặt mình sơ, thiên hạ đại loạn, chiến hỏa không ngừng, nạn đói tràn lan. Ngọc đế lệnh Lưu Bá Ôn chuyển thế phụ tá minh quân, định thiên hạ, tạo phúc chúng sinh, cũng ban thưởng Trảm Tiên kiếm, hiệu lệnh tứ hải long vương, nhưng long vương tuổi già sức yếu, công việc bề bộn, vì thế đã phái ra chín đứa con của mình. Chín vị long tử mỗi người đều có pháp lực vô biên, thần thông quảng đại. Bọn họ đi theo Lưu Bá Ôn chinh chiến nhiều năm, vì Chu Nguyên Chương gây dựng gian sơn Đại Minh, sau đó lại trợ giúp Chu Lệ đoạt được ngôi vị hoàng đế. Lúc chúng nó công đắc viên mãn chuẩn bị trở về thiên đình phúc mệnh, Minh Thành Tổ Chu Lệ có dã tâm muốn bắt chúng nó vĩnh viễn lưu lại bên cạnh mình, mang lại hòa bình và ổn định cho đất nước, hùng bá thiên hạ. Vì thế hân mượn danh xâu dựng Tử Cấm Thành, dùng trảm tiên kiếm của Lưu Bá Ôn giam cầm chín vị long tử. Nhưng chín vị long tử là thần thú, nhất thời phẫn nộ hô phong hoán vũ. Chu Lệ thấy trảm tiên kiếm không chấn được chín vị long tử, liền quyết định dùng kế, nói với lão đại trong chín vị long tử: “Người có năng lực lớn vô cùng, có thể vác ngàn cây, nếu người vác nổi tám bia đá thần công thánh đức của tổ tiên thì ta để các người đi.” Bị hí thấy chỉ là một tám bia đá nhỏ thì không chút do dự vác lên người, nhưng dùng hết pháp lực lại không thể bước được nửa bước. Hóa ra tám bia thần công thánh đức ghi lại tất cả công đức của ‘chân long thiên tử’ khi còn sống, lại có con dấu ngọc tỷ của hai đời đế vương, có thể trấn thần quỷ tứ phương. Tám vị long tử thấy đại ca bị đặt dưới tám bia, không đành lòng rời đi, liền quyết định cùng nhau ở lại nhân gian, nhưng thế vĩnh viễn không hiện chân thân. Chu Lệ tuy lưu lại được chín vị long tử, nhưng chỉ nhận được chín bức tượng đá thần thú. Lưu Bá Ôn sau khi biết được việc

này cũng phần nộ rồi bỏ Chu Lệ, thoát ly cơ thể trở về thiên đình. Chu Lệ hối hận không kịp, vì tránh để đời sau giẫm lên vết xe đổ, liền viết lại truyền thuyết của chín vị long tử, lưu truyền thiên cổ.”

Minh Phong không chút biến sắc đọc tư liệu về chín vị long tử.

Con nghe xem thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Này chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi, chín huynh đệ chúng ta tuy không thể nói rõ là chân long, nhưng không phải dễ dàng bị tên hoàng đế nhân gian nhỏ bé kia có thể lưu lại.”

Minh Phong không phát biểu ý kiến, chuyển đề tài.

“Như vậy người thân là một trong chín vị long tử, sao lại đứng ở nơi này?”

Miễn cưỡng nằm úp sấp xuống, cái đầu gối lên hai chân trước. Âm thanh con nghe có chút trầm thấp, ánh mắt tròn xoe cũng nửa khép nửa mở, giống như sắp ngủ.

“Àn, này a, là một chuyện xưa rất dài.”

Con nghe là đứa con thứ năm, từ nhỏ đã đi theo Phật tổ nghe giáo lý soi sáng. Cá tính sang sảng lại đơn thuần, có đức tính khoan dung của đức phật. Chính là lại quá mức bướng bỉnh, lúc còn ở phương tây cực lạc đã gây ra không ít phiền toái cho các vị Phật Đà Bồ Tát.

Sau khi trưởng thành, Phật tổ liền đá phiền toái nhỏ này trở về bên cạnh lão cha.

Vì thế, chuyện xưa bắt đầu.

Lúc trước con nghe chưa biết gì đã được đưa tới chỗ Phật tổ, nhiều năm như vậy, vô tâm vô phé không nghĩ tới gia đình. Giờ đột nhiên nói phải trở về đúng là làm nó có chút mờ mịt, tựa hồ còn có chút khẩn trương.

Bồ Tát đưa nó về Cửu Trọng Thiên ở ngoài long cung, con nghe mờ mịt nhìn long phụ thân không kiêu ngạo không siểm nịnh nói chuyện cùng Bồ Tát.

Bộ dáng rất cao lớn uy nghi, đứng cạnh Bồ Tát không có khói lửa nhân gian, yên lặng xuất trần tuyệt đối không hề có vẻ tục tăng, ngược lại làm người ta cảm nhận được khí chất tôn quý. Chính là long phụ thân thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nó, mỗi lần ánh mắt lại sáng hơn là chuyện gì a a a ? !

Con nghe nước mắt lưng tròng nhìn bóng dáng Bồ Tát rời đi, nó từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Phật tổ cùng chư vị Bồ Tát, Phật Đà, đột nhiên rời khỏi bọn họ, thực giống như phải rời bỏ thân nhân, thực luyến tiếc a.

Không đợi nó thương cảm xong thì đã cảm giác có người đứng bên cạnh mình, nó quay đầu nhìn, đúng là phụ thân của nó—— chân long đại đế. (Author: thanh minh một chút, chuyện xưa của con nghe, trừ bỏ đoạn Lưu Bá Ôn ở khúc đầu, toàn bộ đều là ta tự mình tưởng tượng ra, vì thế nếu mọi người đừng truy cứu khởi nguồn của chuyện xưa. Nếu như có bất cứ sự giống nhau nào thì chỉ là trùng hợp.)

Chân long đại đế Long Ngao hai mắt tỏa sáng nhìn Ngũ nhi tử của mình, thật sự rất đáng yêu, nhìn xem ánh mắt to tròn ngập nước, diện mạo uy mãnh—— thật không hổ là nhi tử của mình a, rất đáng yêu, rất đáng yêu. Đáng tiếc lúc trước mình đánh cuộc thua tôn hầu tử Tôn Ngô Không kia, hại mình không thể không đưa nhi tử tới chỗ Phật tổ đến lúc trưởng thành. Ngó, Long Ngao chợt dạ nhìn nhìn xung quanh, may mắn, may mắn những người khác không biết chuyện này, bằng không đám nhi tử khác không trở mặt mới là lạ.

Con nghe không được tự nhiên giật giật, vị phụ thân chưa từng gặp mặt này thật kì quái a, hai mắt nhìn nó cứ lờ lờ tỏa sáng, trên mặt còn có biểu tình kì quái, làm người ta có xúc động muốn đánh người, này không tốt, Phật tổ từng nói, sự phần nộ chính là địch nhân to lớn, phải từ bỏ sự phần nộ. A di đà phật, nó quả nhiên cần tu hành nhiều hơn a.

“Con nghe, chúng ta biến thành thân người đi?” Nói xong, long ba ba biến thành hình người, mặc một kiện áo bào kim sắc, gương mặt trắng nõn trơn mềm, ngũ quan xinh đẹp, tóc đen mượt như thác nước, cơ thể thon dài gầy yếu, con nghe âm thầm than một hơi, phụ thân nó quả thật rất đẹp.

Pháp thuật hóa thành hình người con nghe đương nhiên biết, nhưng phương tây cực lạc không coi trọng bề ngoài, nên con nghe chưa từng dùng qua pháp thuật này. Sau khi nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của phụ thân thì không khỏi hiếu kì với bộ dáng của mình.

Sau khi thi triển pháp thuật, con nghê đang ngồi thật kiêu hãnh biến mất. Một nam hài tuần mỹ xuất hiện ở chỗ nó ngồi lúc này.

Con nghê gọi ra một cái thủy kính cẩn thận ngắm nhìn bộ dáng của mình—— y phục lam sắc, vóc người tuy thon dài nhưng vẫn có chút chênh lệch với phụ thân. Gương mặt tròn tròn điển hình của trẻ con, đôi mắt tròn tròn thật to, con ngươi kim sắc lóe sáng quang mang trong suốt, cái mũi cao thẳng, cái môi hơi dày đỏ sẫm, cái miệng phúng phính hơi chu chu.

Nhìn hình dáng thật xa lạ của mình trong gương, con nghê có chút mê mang, hóa ra mình biến thành người chính là dạng này a. Thoạt nhìn cũng không tệ.

Đang ngắm nhìn thì cả người con nghê rơi vào một cái ôm ấm áp, cảm giác đỉnh đầu mình bị cọ cọ, bên tai truyền tới tiếng kêu hưng phấn của phụ thân: “Hảo đáng yêu, hảo đáng yêu a, không hổ là nhi tử của ta, thật sự rất đáng yêu.”

Theo âm thanh chấm dứt, bẹp một tiếng, trên trán liền cảm giác được cảm giác ươn ướt, con nghê sửng sốt một chút mới phản ứng lại, đây là phụ thân hôn lên trán nó sao.

Cảm giác có chút quái, nhưng không chán ghét. Con nghê hiểu ra chút cảm giác khi này, ở trong lòng thầm kết luận vì hành vi thân thiết của Long Ngao.

71. Chương 71: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [2]

Lúc hai phụ tử đang thân thiết ôm nhau, một âm thanh trầm thấp hùng hồn truyền vào tai hai người.

“Phụ thân, nghe nói Ngũ đệ đã trở lại?”

Tiếp đó, một nam nhân cao lớn đi vào đại sảnh, thân hình trường tráng được bọc trong lớp y phục mặc sắc, quần áo hơi mỏng không che lấp được cơ thể tráng kiện, lúc hành tẩu tản mát ra khí thế phóng đảng. Mặt chữ điền, mày rậm mắt to, mũi iệng rộng, diện mạo hoàn toàn bất đồng với kiểu diện mạo tinh xảo của Long Ngao cùng con nghê.

Dung mạo người này căn bản không giống đứa con của Long Ngao. Nếu không phải người này gọi phụ thân cùng đệ đệ, con nghê không thể nào đoán được người này chính là ca ca của mình.

Người tiến vào thấy song long đang ôm nhau cũng không có chút kinh ngạc nào, lập tức đi tới, song chưởng giang rộng, ôm cả phụ thân cùng đệ đệ vào lòng ngực mình.

Con nghê ngây ngẩn cả người, sao người nhà này đều thích ôm nhau như vậy?

Không đợi nó kịp phản ứng, Long Ngao đã mạnh mẽ giãy ra khỏi vòng tay người nọ, cũng buông lỏng con nghê, nhưng khoảnh khắc bị ôm, xúc cảm từ thân hình cứng rắn kia đã lưu lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng nó. Ân, không thoải mái như lúc phụ thân ôm.

Bất quá khí lực khẳng định rất lớn, con nghê thực khẳng định kết luận.

“Người, đứa nhỏ này, càng lúc càng không có quy củ, ôm đệ đệ còn chưa tính, sao lại ôm cả ta.” Long Ngao nghiêm mặt mắng người vừa tới, quay đầu lại thì vô cùng hòa ái nói với con nghê: “Đây là đại ca bị hí của người, bổn sự khác không nói, khí lực là lớn nhất trong số huynh đệ, sau này có chuyện cần dùng sức thì cứ tìm nó.”

Con nghê tò mò cao thấp đánh giá đại ca nhà mình vài lần, lễ phép nói: “Đại ca hảo.” Nó thuở nhỏ ở tây phương cực lạc lớn lên, tự nhiên không biết nên hành lễ với huynh trưởng. May mắn bị hí cũng không để ý việc này, hần tươi cười với con nghê, vươn bàn tay to xoa xoa đầu nó.

“Trở về là tốt rồi, mấy năm nay mọi người vẫn luôn nhớ tới người. Chuyện người trở về phụ thân không báo ọi người, vì thế trừ bỏ ta phải thủ ở đây xử lý công vụ, mấy huynh đệ đều ra ngoài cả rồi. Một đám không phải bé quan thì có nhiệm vụ, dù hiện giờ đi thông tri cũng phải mất vài năm mới chạy về được. Huynh đệ chúng ta đoàn viên phải chờ vài năm nữa. Đến, đại ca cho người lễ vật. Cầm trước đi, có gì không hiểu hay cần nhờ thì cứ dùng cái này liên hệ ta.”

Bị hí mỉm cười hàm hậu cùng mang theo vài phần xin lỗi cho con nghê một chiếc ngọc ban chỉ, ban chỉ này đương nhiên không phải dụng cụ liên hệ bình thường, nó là không gian vô hạn, pháp bảo có không gian đứng im để cất giữ đồ đặc, có thể xem là một bảo bối.

Con nghê không hề ngưng ngừng tiếp nhận ban chỉ, sau khi nhận mang vào ngón tay thì phát hiện ban chỉ này được chế thành từ một khối tiên thạch xanh biếc, rất tinh xảo xinh đẹp, trên đó còn khắc một ký hiệu cổ quái, con nghê chưa từng thấy ký hiệu này, chỉ cho là hoa văn trang sức.

Nó giống như đứa nhỏ có được món đồ chơi mới, không ngừng xoay xoay ban chỉ, thưởng thức một chốc lại đeo vào tay, cứ vậy một lát nó mới nhớ ra nhận lễ vật của người khác hẳn phải nói cảm ơn. Lúc này nó mới ngẩng đầu cười thực sáng lạn nói: “Cảm ơn đại ca.”

Long Ngao bị nụ cười của nó đánh gục, lại một phen ôm lấy con nghê, vừa cọ vừa nói: “Thật sự rất đáng yêu! Sao lại đáng yêu như vậy a.”

Bị hí ngưng ngừng gãi đầu nói: “Không có việc gì, huynh đệ một nhà, có gì mà cảm ơn, người thích là tốt rồi.”

Con nghê lập tức so sánh hai vị trước mặt, thực hắc tuyến phát hiện, theo một góc độ mà nói, vị đại ca này mặc kệ là ngôn hành cử chỉ hay diện mạo đều giống một vị phụ thân hơn, mà vị phụ thân chính quy đang ôm mình cọ, ách, miễn bình luận.

Chờ đến khi Long Ngao buông con nghê ra, đại ca liền thân thiết nói với nó: “Ngũ đệ, người còn không biết tầm cung của mình ở đâu đi, ta mang người đi, thuận tiện dạy người nhận thức đường đi.”

Cả cung điện có mười tòa chính điện, trừ bỏ Long Vương cung nguy nga lộng lẫy nhất thì còn có cung điện của chín huynh đệ, còn có một ít thiên điện để chiêu đãi khách nhân. Đại ca một đường đi tới, giải thích tường tận vị trí, đặc điểm cùng chủ nhân của các cung điện cho con nghê.

Cuối cùng bọn họ đi tới cung điện của con nghê, nhóm người hầu đã sớm thu thập tốt lắm, bị hí chỉ vào phía trên cửa ra vào, chỉ điểm nói: “Người đặt một cái tên cho cung điện của mình, sau đó có thể viết lên bảng treo ở đây.”

Trong suốt quá trình, con nghê cũng cố gắng trò chuyện vui vẻ, Long Ngao nhắm mắt theo đuôi bọn họ, suốt đường đi tựa hồ có chút nhàm chán, hẳn ai oán nhìn Đại nhi tử cùng Ngũ nhi tử đều ăn ý bỏ lơ mình chỉ kém là không cần khăn nữa thôi.

72. Chương 72: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [3]

Những ngày ở nhà, tuy bên người chỉ có đại ca cùng phụ thân nhưng con nghê vẫn cảm thấy rất nóng lòng. Lúc ở bên cạnh Phật Tổ, tuy các Bồ Tát cùng Phật Đà rất nhiều nhưng phần lớn đều là những nhân vật không nhiễm bụi trần, thường ngày đều nghiên cứu giáo lý Phật pháp, ngay cả lời nói cũng đều là châu ngọc, làm người ta phải suy luận thật lâu mới có thể lĩnh hội. Con nghê lúc còn nhỏ thì cái gì cũng không hiểu, còn từng có ý đồ muốn đùa dai để mọi người chú ý tới nó, nhưng sự thực chứng minh, này không phải biện pháp chính xác. Thứ nhất là pháp lực của nó quá kém cỏi, trò đùa dai căn bản không thành công, tiếp theo cho dù mọi người phát hiện trò đùa dai của nó thì cũng chỉ mỉm cười khoan dung mà thôi, vẫn không có ai để ý tới nó. Ngày qua ngày, tính tình con nghê cũng trầm tĩnh hơn, chính là phần linh động của thiếu niên vẫn có thể nhìn ra từ đôi mắt kim sắc to tròn.

Có lẽ vì đau lòng cho đứa con lâu ngày không được ở nhà, Long Ngao cố hết sức mà yêu thương nó, mỗi ngày đều dùng phần lớn thời gian ở cùng một chỗ với nó, dần dần, trong lòng con nghê cũng bắt đầu nhận thức gia đình này. Khủng hoảng vốn ẩn ẩn trong lòng cũng tan đi.

Con nghê học được quan niệm từ nơi Phật Tổ chính là chúng sinh ngang hàng, lúc tới Cửu Trọng Thiên cũng không lấy thân phận long tử của mình mà khinh người, ngược lại trên người mang theo từ bi cùng khoan dung của nhà Phật, lại kết hợp với tính cách khờ dại hồn nhiên của thiếu niên, hai thứ dung hợp vào nhau làm Ngũ long tử ngây thơ mới vào trần thế càng được mọi người vô cùng yêu thích.

Một ngày nọ, bị hí đi vào phòng con nghê, nói với nó: “Ngũ đệ, qua vài ngày nữa, một vị bằng hữu của phụ thân sẽ tới nơi này ở vài ngày, bối phận vị kia đồng lứa với các vị thúc bá, là trưởng bối của chúng ta, nhưng cá tính có chút lạnh nhạt, đến lúc đó người đừng để ý.”

Con nghê nghe vậy thì ngoan ngoãn gật đầu, thấy bị hí phải đi, không khỏi có chút tiếc nuối—— mấy ngày nay, phụ thân cùng đại ca thân thiết với nó rất bận rộn, không thấy bóng dáng đâu, nó hiểu bọn họ có nhiều việc nhưng vẫn có chút tịch mịch.

Bị hí nhìn ra con nghê tiếc nuối cùng ần ần có chút tịch mịch, nhướn mày, phát giác ra mình cùng phụ thân mấy ngày nay đã để đệ đệ mới về nhà bị cô đơn.

Bị hí nghĩ nghĩ, nói với con nghê: “Ngũ đệ, chờ mấy ngày nữa, ta cùng phụ thân sẽ có chút thời gian rảnh, đến lúc đó lại ở cùng người.”

Con nghê vui vẻ, bắt đầu chờ mong vài ngày sau.

Qua mấy ngày, sáng sớm, bị hí liền kêu con nghê dậy, đưa một bộ y phục ngân sắc viền vàng cho nó, mặc vào vừa mềm mại trơn bóng, thực thoải mái.

Sau đó, hai huynh đệ đi tới đại sảnh, chỉ thấy phụ thân cùng một người có bộ dáng thon dài đang nói chuyện, người nọ đưa lưng về phía bọn họ, nhìn không rõ mặt, bất quá từ bóng dáng có thể thấy người này dáng người cao lớn, cả người tản ra hơi thở lạnh nhạt.

Đợi một lúc, bị hí mang theo con nghê đi vào.

“Các người tới rồi.” Long Ngao thật cao hứng, bạn tốt tới giờ luôn là người lạnh nhạt, rất ít khi ra ngoài, lần này có thể đến thật tốt quá.

Bị hí cùng con nghê đi qua, hành lễ với người nọ: “Kiến quá thể thúc.”

Con nghê lúc này mới thấy rõ bộ dáng người nọ—— mặt như quan ngọc, mắt sáng như sao, thật là đẹp, chính là hàn khí lạnh lẽo tỏa mát ra từ người nọ hẳn đã dọa chạy không ít người muốn kết giao đi.

Con nghê nhìn người cho tới giờ luôn không xem bề ngoài, tuy đối phương có bộ dáng rất đẹp nhưng không có quan hệ gì với nó, nếu đối phương cả người đều tỏa ra hơi thở chói lại gần thì nó cũng không muốn đi chịu mất mặt. Sau khi hành lễ, nó liền đứng bên cạnh đại ca, cùng thương lượng vài ngày sau sẽ làm gì. Không chú ý phụ thân cùng người nọ nói gì.

Bị hí thấy bộ dạng của nó thì có chút tò mò: “Ngũ đệ không cảm thấy tò mò với vị thể thúc này sao? Người không thấy y rất xinh đẹp sao?” Đứa nhỏ này bình thường rõ ràng rất hiếu kỳ.

Con nghê gãi gãi đầu, búi tóc được búi cẩn thận hơi bị lỏng ra.

“Cũng được, ta lại chưa thấy qua chân thân của y, sao biết y có đẹp hay không. Hơn nữa bộ dáng y thoát nhìn rất lạnh nhạt, vẫn là không quá tiếp cận thì hơn, miễn ỉnh bị tổn thương do giá rét.”

Đối với con người mà nói, hình người không có ý nghĩa, tựa như nhìn một con chó nhỏ, bộ dáng đáng yêu là đáng yêu thôi, không có ý tưởng gì khác. Nếu đối phương lộ ra chân thân, nói không chừng còn có thể làm con nghê kinh diễm một phen, đáng tiếc, trong Cửu Trọng Thiên, mọi người mặc kệ có chân thân là gì vẫn quen dùng hình người làm việc.

“Vậy gọi nó theo giúp ta đi.”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào lỗ tai mọi người, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, bởi vì vị thể thúc lạnh nhạt này thể nhưng lại chỉ định con nghê bồi mình.

Phụ tử ba người xoay mặt nhìn nhau, người nhìn ta ta nhìn người, ai cũng không hiểu nổi.

“Thế nào, không được sao?”

“Cũng không phải là không được.” Không để Long Ngao cùng bị hí lên tiếng, con nghê đã nhanh mồm nhanh miệng nói: “Chính là có chút kì quái mà thôi, rõ ràng người với ta không thân thiết chút nào a.”

Long Ngao cùng bị hí đều vô ngữ, tiểu Ngũ, người quá thẳng thắn a!

Đối phương liếc mắt nhìn con nghe một cái, gương mặt đột nhiên nở rộ một nụ cười sáng lạn.

Không biết vì cái gì, con nghe nhìn thấy nụ cười này thì đột nhiên cảm thấy rung cả mình, sau đó nó phát hiện phụ thân cùng đại ca cũng đồng thời rung mình một cái.

“Người nói rất đúng, nhà các người ta không quen thân ai hết, vì thế chúng ta mới tìm cơ hội ở chung, để mọi người thân thiết hơn.”

Con nghe chần chờ một chút: “Người nói rất có đạo lý, bất quá, ta vẫn cứ cảm thấy là lạ.”

Long Ngao cùng bị hí gật đầu, ân, tiểu Ngũ, cảm giác của người rất đúng, chính là—— bọn họ nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của người kia nhìn về phía mình—— ngô, không dám nói cho tiểu Ngũ đơn thuần đáng yêu.

“Vậy quyết định vậy đi, bất quá hôm nay ta có chuyện với đại ca, người bồi phụ thân tán gẫu một chút đi.” Nói xong, con nghe lúi kúi kéo bị hí chạy đi.

Trở lại tẩm cung của mình, con nghe gãi gãi đầu, nói với bị hí: “Đại ca, ta cảm thấy người nọ là lạ.”

Thần sắc trên mặt bị hí biến đổi, cười gượng nói: “Ha ha, có sao, là ảo giác đi, ảo giác.”

“Người nọ rốt cuộc có thân phận gì a?” Con nghe tò mò hỏi.

“Y là kỳ lân, cùng long tộc chúng ta và phượng, quy là bốn thánh thú trên thế gian.”

“Này ta biết a, bất quá kỳ lân không không phải đại diện cho điềm lành sao? Sao y lạnh lạnh nhạt nhạt vậy?”

“Này, có thể có quan hệ với cá tính đi.” Bị hí miễn cưỡng giải thích, trời biết, hắn cũng rất kì quái, bộ tộc kỳ lân luôn ôn hòa khoan dung sao lại xuất hiện một ngoại tộc như vậy.

“Kia y gọi là gì?”

“Thụy Kỳ.”

Con nghe nghĩ nghĩ, nói một câu, suýt chút nữa làm bị hí cười vắng.

Nó nói: “Đáng tiếc cho cái tên có ý nghĩa như vậy.”

Hai huynh đệ nói chuyện một hồi liền tan rã, bị hí còn công vụ phải xử lý. Con nghe thì bắt đầu suy nghĩ ngày mai nên dắt Thụy Kỳ đi đâu, nơi này nó cũng không rành lắm, quên đi, đi đâu cũng được, cứ coi như là thám hiểm một chuyến.

Hôm sau, Thụy Kỳ tới tẩm cung con nghe, lúc này con nghe vẫn chưa rời giường. Long là bộ tộc thiên quyền, rất ít khi tự động tu luyện, công lực có thể tự lớn dần, vì thế theo trình độ nào đó mà nói, họ nhà long cũng khá nhàm chán, nhất là con nghe bình thường căn bản không có chuyện gì.

Thụy Kỳ thấy con nghe vẫn còn ngủ thì liền xóc chân lên.

Khụ khụ, con nghe có thói quen ngủ không mặc đồ, bình thường là chân thân thì không sao, chính là hiện giờ lại là hình người, Thụy Kỳ vừa hắt chân lên thì cơ thể trần trụi không chút che đậy liền bại lộ trước mắt Thụy Kỳ.

Ánh mắt Thụy Kỳ tối sầm lại, con nghe thức dậy, đối với tư thái trước mắt của hai người hoàn toàn không có chút mất tự nhiên nào, thực hiển nhiên ngồi dậy, xoay xoay thắt lưng, lồng ngực trắng nõn mang theo hai quả thực như bảo thạch ươn tới trước, mang theo mị hoặc vô hạn.

“Cáp—— người tới sớm vậy.”

Thụy Kỳ quăng chân lên người con nghe, lạnh lùng nói: “Đã không còn sớm, người tiếp đãi khách nhân vậy à?”

Con nghe có chút ủy khuất, bình thường giờ này nó vẫn còn ngủ. Nếu là khách không phải nên chiều theo ý chủ nhân sao?

Thấy Thụy Kỳ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, con nghê ngoan ngoãn bò xuống giường: “Được rồi được rồi, ta dậy đây.”

Xích lữa từ trên giường leo xuống, con nghê cầm quần áo đặt bên giường mặc vào. Giống như nghĩ ra gì đó, nó vừa mặc quần áo vừa đi tới trước mặt Thụy Kỳ: “Thụy Kỳ, nghe nói bộ dáng Kỳ Lân của người rất được, lúc nào đó cho ta xem được không?”

“Thụy Kỳ nheo mắt, sâu xa khó hiểu nhìn con nghê: “Tốt, nếu có cơ hội.”

Lúc này con nghê mới vô cùng cao hứng mặc quần áo, rửa mặt.

73. Chương 73: [phiên Ngoại] Tình Sự Con Nghê [4]

Dùng xong điểm tâm—— đương nhiên bọn họ không cần ăn, nhưng có mì vị ai lại ngốc tới mức cự tuyệt?—— con nghê cùng Thụy Kỳ cùng ra ngoài du ngoạn.

Con nghê cũng không biết phụ cận có gì hảo ngoạn, nó mang theo Thụy Kỳ đi lung tung, hai người tương mạo xuất chúng, mỗi người một vẻ. Hơn nữa trong Cửu Trọng Thiên chính là tiên cảnh, trời xanh nước biếc, cây cỏ um tùm, quả nhiên đẹp không sao kể xiết, đáng tiếc trong mắt con nghê ngây thơ thì chỉ có nhàm chán vô vị, quả nhiên là ngu tước mẫu đơn, lãng phí cảnh đẹp.

Thụy Kỳ cũng không mở miệng, chỉ im lặng đi theo bên cạnh con nghê, ánh mắt một mực đảo quanh khung cảnh trước mắt, không hề liếc mắt nhìn con nghê lấy một cái.

Con nghê có chút buồn bực—— sao người này lại cố tình bảo mình bởi rồi không thềm nói tiếng nào a. Buồn bực một chốc, sau đó con nghê dừng lại ở khu rừng, trong rừng này có một loại tiên quả, ăn vào mềm mềm ngọt ngọt, nó rất thích.

Bỏ lại một câu: “Chờ ta một chốc.” Sau đó không để Thụy Kỳ có cơ hội phản ứng, con nghê liền biến mất tầm.

Chỉ chốc lát sau, nó ôm hai quả trái cây có hình người vui vẻ xuất hiện trước mặt Thụy Kỳ.

“Này.” Chọn một quả có cái đầu lớn nhất, có màu xanh biếc đưa cho Thụy Kỳ, con nghê thềm nhỏ dãi nhìn chăm chăm quả thực mình vừa đưa người ta—— loại tiên quả này cái đầu càng lớn, càng béo chắc thì ăn càng ngon, quả nó vừa đưa lúc này là quả to nhất, chắc nhất, khẳng định ăn rất ngon.

Lưu luyến nhìn thềm một chốc, phát hiện đối phương không có ý trả lại trái cây, lúc này con nghê mới chịu thu hồi ánh mắt, lấy trong ngực ra một quả khác, cọt cọt hai cái trên y phục, sau đó há mồm cắn một ngụm gần nửa quả.

Thụy Kỳ nhìn lam quả trong tay, tuổi của y lớn hơn con nghê, tự nhiên biết lam quả này có dạng thế nào thì ăn ngon, con người lộ ra thần sắc ấm áp, chú ý tới ánh mắt thềm nhỏ dãi của con nghê, y sững sốt, hóa ra đứa nhỏ này biết a.

Vốn định trả lại, nhưng không biết vì cái gì lại muốn nhìn bộ dáng đáng yêu của con nghê. Sau đó, y cũng học theo con nghê cọt cọt lam quả vào y phục vài cái, sau đó há mồm ăn, cảm thấy lam quả hôm nay so với trước kia ăn ngon hơn.

Người dễ nhìn cho dù không làm chuyện có khí chất cũng có sẵn phong thái, tỷ như Thụy Kỳ, rõ ràng đang lang thôn hổ yết nhưng vẫn có một phong thái vô cùng phóng đảng, làm con nghê xem đến ngây người.

Chú ý tới ánh mắt con nghê nhìn mình, ánh mắt Thụy Kỳ đột nhiên hiện lên một thần sắc mờ mịt. Đương nhiên, con nghê không chú ý tới điều này.

Hai người ngòm ngòm ăn xong lam quả, con nghê vỗ vỗ bụng, thoải mái ngồi xuống đất, sau đó nằm xuống, nhìn bầu trời trong xanh một chốc rồi nhắm mắt lại, bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Một mùi thơm ngát như

hoa nhưng không phải hoa truyền tới, nó mở to mắt, phát hiện Thụy Kỳ ngồi xuống bên cạnh mình, đang nhìn ra xa xa.

Con nghê nhìn thần sắc đậm mạc của Thụy Kỳ, cảm thấy có người bồi bên cạnh mình thật tốt, ân, cảm giác thực sự tốt lắm.

Con nghê đưa tay kéo kéo góc áo Thụy Kỳ, dời lực chú ý của y lên người mình.

“Không phải nói có cơ hội sẽ để ta xem chân thân của người sao? Hiện giờ không có ai khác, cho ta xem được không?”

Thụy Kỳ cúi đầu nhìn con nghê, chống lại ánh mắt to tròn tò mò của nó. Gật gật đầu, đứng dậy đi ra xa vài bước, trong ánh mắt đầy hưng phấn của con nghê hóa về chân thân của mình.

Con nghê nhìn Thụy Kỳ ở trước mắt, thân hình giống con ngựa, đuôi giống ngựa, cái đầu tròn tròn, toàn thân phủ đầy lân giáp, quanh người là luồng khí diêm lạnh, cường đại, an tường lại xinh đẹp. Con nghê mê muội nhìn Thụy Kỳ khí thế phi phàm, nó đi tới về phía Thụy Kỳ, đôi mắt kim sắc trợn trắng vô cùng kinh diễm.

Thụy Kỳ im lặng chờ đợi con nghê đi tới, khí lạnh xa cách mọi người cũng vì diêm lạnh chi khí mà phai nhạt rất nhiều.

Chân thân của kỳ lân rất cao lớn, con nghê đứng trước mặt Thụy Kỳ phải kiễng chân mới chạm tới đầu Thụy Kỳ.

Nó mất kiên nhẫn liền hóa về chân thân, như vậy hai người cao cũng xấp xỉ nhau, tuy vẫn lùn hơn Thụy Kỳ một chút. Con nghê vươn móng vuốt như lộc sơn, sờ sờ người Thụy Kỳ, còn đưa đầu mình tới cọ cọ người ta.

Thụy Kỳ đột nhiên vươn đầu lưỡi liếm chớp mũi con nghê, nó sững sốt, lập tức vui vẻ hơn hổ bỏ nhào lên người Thụy Kỳ, vô cùng thân thiết cọ cọ, ngửi ngửi. Sau đó, nó bị Thụy Kỳ gục xuống, bị y liếm sạch sẽ từ đầu tới đuôi, cảm giác ngứa ngứa làm con nghê bật cười ha hả. Căn bản không ý thức được đậu hủ non của mình bị con kỳ lân nào đó xơi sạch.

Hai người chơi đùa một hồi lâu, thẳng đến khi nghe thấy âm thanh người khác vọng tới mới hóa về hình người.

Con nghê vui vẻ cười thật tươi, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ ửng, ánh mắt kim sắc cười tới ngập nước, thoạt nhìn đáng yêu cực kỳ.

Thụy Kỳ nhất thời không nhận được, cúi đầu hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của con nghê.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-hoang-da>